

VRBAN
VS.

F-C11-062

MESOLI

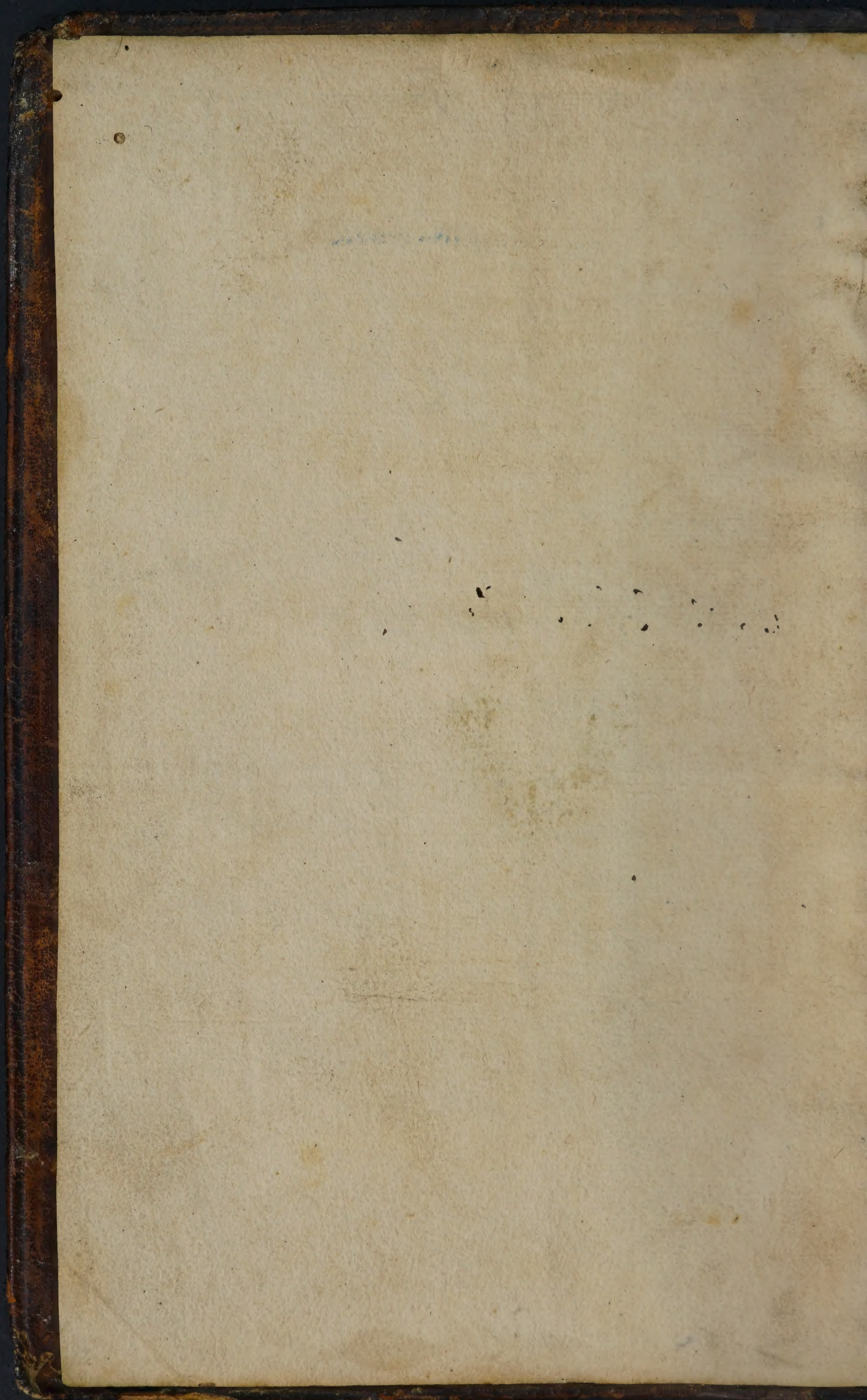
ω omega cum circumflexo indicat voca 3

Reservé

URBANUS Bolzanius

Bâle 1530

Premier ouvrage dans lequel on ait donné en latin les règles de la grammaire grecque. La première édition remonte à 1497 par Alde

Sum Nicolai [illegible] 1637.
a quo ego emi Spruning Erlzberge anno 43 8 solidis..

VRBANI

GRAMMATICAE INSTITVtiones, Græcæ, nunc denuo summa diligentia excussæ, & à mendis hactenus minus obseruatas uindicatæ.

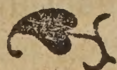
Adhęc quid operæ (præter sufficientem principalium locorum nunc additum indicem) expectabis, epistola subsequenti reperies.

Coll. S. J. Solodori 1703.

GETILGT

BASILEAE, APVD VALENTINVM CVRIONEM, ANNO M. D. XXX.

VALENTINVS CVRIO LECTORI S. P. D.

IAm denuo Vrbani Grammatica lector candidissime excudi nostris typis fecimus. Tum quòd auidos librorũ nostorũ emptores uos probaueritis. Tum maximè etiã quòd (citra aliorum iniuriã) inter gymnastas qui rudimenta, Græcæ linguæ tradiderunt, hic imprimis dignus habeatur, quẽ omnes huius linguę studiosi mordicus arripiant. Etiam si non ignoremus, quàm tamẽ hunc Theodorus ingenio simul ac doctrina superet, uerum Vrbanum commẽdari eò uoluimus, perinde nihil non in mediũ adduxerit (etiam ex abdytissimis aliarum linguarum dialectis) quod facilè rudem lectorẽ imponere soleret, absq; hoc quod octo orationũ parteis pinguissima Minerua absoluerit. In quo, præter ueterẽ æditionem, in huius libri uestibulo, τὰ χρύσα ἔπη τοῦ πυθαγόρου, (quæ ab Aldo Manutio cum latina interpretatione è regione mutuata) adiecimus, tanquàm in his pariter & literarum & uirtutum brabεια uenarentur. Ad hæc etiam multò castigatior nunc exijt quàm hactenus, & plurium locorum diligenti castigatione, & utilium scholiorum & haud inelegantium cumulo. Demum tractaculum περὶ διαλέκτων τῶν παρὰ κορίνθου παρεκβληκτείσων, ueluti nouis tyrũculis minus necessarium, reseruauimus: donec maiorem oportunitatem nacti, cum uberiori studiosorum frugi latinè queat iuxta adpositè traduci. In cuius etiam loco indicem suffecimus, summa totius operis, ac singulorũ catalogum complectentem. Vale & nostros conatus fauore demeremini. Basileæ ex officina nostra Mense Septembri. Anno M. D. XXX.

HABES IN HOC OPERE præter hæc Vrbani grammatica,

De passionibus dictionum ex Tryphone.
De spiritibus ex Theodorito & alijs.

Et his omnibus aduentitia in marginibus scholia.

AVREA CARMINA PYTHAGORAE.

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ.

Immortaleis primum deos, lege, ut diſpoſiti ſunt
Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς νόμῳ, ὡς διάκειται
Cole. & uenerare iuſiurandum, deinde Heroës illuſtreis.
Τίμα. καὶ σέβου ὅρκον, ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυούς.
Et terrenos uenerare dæmones legitimè ſacrificans.
Τούς τε καταχθονίους σέβου δαίμονας ἔννομα ῥέζων.
Et parenteis honora, & proximè cognatos.
Τούς τε γονεῖς τίμα, τούς τ' ἄγχιστ' ἐκγεγαῶτας.
Sed ex alijs uirtute fac amicum, qui optimus ſit.
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον, ὅς τις ἄριστος.
Benignis autem pare ſermonibus, operibusq; utilibus.
Πραέσι δ' εἶκε λόγοις, ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Neq; odio habe amicum tuum peccati cauſa parui.
Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς.
Quoad poſſis. poſſe enim propè neceſſitatem habitat.
Ὄφρα δύνῃ. δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
Hæc quidem ſic ſcito, ſed dominari aſſueſce hiſce.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι, κρατεῖν δ' ἐθίζεο τῶνδε.
Ventri primum, & ſomno, luxuriæq;.
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
Et iræ, facies autem rem turpem nunquàm, neq; cum alio,
Καὶ θυμοῦ. πρήξεις δ' αἰσχρόν ποτε μήτε μετ' ἄλλου,
Neq; ſeparatim. omniũ aũt maximè, pudeat te tui ipſius.
Μήτ' ἰδίῃ. πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
Tum iuſtitiam exerce opereq;, uerboq;.
Εἶτα δικαιοσύνην ἀσκεῖν ἔργῳ τε, λόγῳ τε.
Neq; ſtultè teipſum habere in re ulla aſſueſce.
Μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε.
Sed ſcito, moriendum eſſe fato omnibus.
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι.
Pecunias aũt aliquãdo poſſidere ama, aliquando perdere.
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσθαι.

Quotcp diuinis fortunis mortales dolores habent.
Ὅσσα τε δαιμονίῃσι, τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν.
Horũ qñcunqꝫ partẽ habeas, ęquo aĩo fer, neqꝫ ægre feras.
Ὧν ἂν μοῖραν ἔχῃς, πρᾴως φέρε, μηδ' ἀγανάκτει.
Curare autem decet quoad possit. Sic autem consydera.
Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει καθόσον δύνῃ. ὧδε δὲ φράζευ.
Non ualde bonis, istorum multum fortuna præbet.
Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς, τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
Multi autem hominibus sermones, maliqꝫ & boni
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοί
Accidunt: quibus neqꝫ obstupesce, neqꝫ sanè permittas
Προσπίπτουσ', ὧν μήτ' ἐκπλήσσεο, μήτ' ἂρ ἐάσῃς
Implicari teipsum. Mendacium autem si quod dicatur,
Εἴργεσθαι σαυτόν. ψεῦδος δ' ἤν πέρ τι λέγηται.
Aequo aĩo feras. Quod aũt tibi dicã omni in re perficiatur.
Πρᾴως ἴσχ'. ὃ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελείσθω.
Nullus neqꝫ uerbo te decipiat, neqꝫ re.
Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ.
Fac, neqꝫ dic, quod tibi non melius est.
Πρῆξαι, μηδ' εἰπεῖν, ὅ, τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.
Consule autem ante opus, ne stulta sint.
Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μωρὰ πέληται.
Timidi facereqꝫ, dicereqꝫ stulta proprium uiri.
Δειλοῦ τοι πρήσσειν τε, λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρός.
Sed ea perfice, quæ te non postea dolore afficiant.
Ἀλλὰ τάδ' ἐκτελέειν. ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσῃ.
Fac nihil eorum, quæ non scis, sed docere.
Πρῆσσε δὲ μηδὲν, τῶν μὴ πίσασαι, ἀλλὰ διδάσκευ.
Quęcunqꝫ necesse est, & delectabilissimã uitã sic perages.
Ὅσσα χρεὼν. καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
Neqꝫ sanitatis circa corpus negligentiam habere oportet.
Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή.
Sed potusqꝫ mensuram, & cibi, exercitiorumqꝫ.
Ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον, καὶ σίτου, γυμνασίων τε.

Fac.

Fac. mensuram aūt dico eam,quæ te dolore non afficiat.
Ποιεῖσθαι.μέτρον δὲ λέγω τόδ᾽, ὃ μή σ᾽ ἀνιήσῃ.
Assuesce autem uiuendi modum habere purum, firmum.
Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον.
Et caue ea facere, quæ inuidiam habeant.
Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν,ὁπόσα φθόνον ἴσχει.
Ne expende præter tempus, tanquàm bonorum nescius.
Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρὸν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων.
Neq; illiberalis sis. Mensura omnibus in rebus optima.
Μηδ᾽ ἀνελεύθερος ἴσθι.μέτρον δ᾽ ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
Fac autem ea quæ te nō lædant:consydera aūt ante opus.
Πρῆσσε δὲ ταῦθ᾽ ἅ σε μὴ βλάψῃ,λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.
Neq; somnum mollibus in oculis suscipe
Μηδ᾽ ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ᾽ ὄμμασι προσδέξασθαι.
Antè, quàm diurnorū operū ter unumquodq; percurras.
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν.
Quò transgressus sum?quid feci? quid mihi decens nō per= (fectum est?
πῆ παρέβην;τί δ᾽ ἔρεξα;τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη.
Incipiens à primo,percurre & quæ postea.
Αρξάμενος δ᾽ ἀπὸ πρώτου,ἐπέξιθι καὶ μετέπειτα.
Mala quidem operatus,dole: bona uerò,lætare.
Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας,ἐπιπλήσσεο.χρηστὰ δὲ, τέρπου.
Hæc labora, hæc meditare: hæc oportet cupere te.
Ταῦτα πόνει,ταῦτ᾽ ἐκμελέτα. τούτων χρὴ ἐρᾶν σε.
Hæc te diuinæ uirtutis ad uestigia ponent.
Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει,
Næ per nostræ animæ dantem quaternionem
Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν
Fontem perennis naturæ.Sed uade ad opus,
Παγὰν ἀενάου φύσεως.ἀλλ᾽ ἔρχευ ἐπ᾽ ἔργον,
Deos præcatus ut perficiant:his autem impetratis,
Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι.τούτων δὲ κρατήσας,
Cognosces immortaliumq; deorū, mortaliūq; hominum
Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν,θνητῶν τ᾽ ἀνθρώπων

 Consisten=

Conſiſtentiam, ut ſingula prætereunt, utq́; tenentur.
Σύστασιν, ἥτε ἕκαστα διέρχεται, ἥτε κρατεῖται.
Cognoſces aũt (quatenus fas eſt) naturã in oĩbus ſimilem.
Γνώσῃ δ' ᾗ θέμις ἐστὶ, φύσιν περὶ παντὸς ὁμοίην.
Vt neq; inſperanda ſperes, neq; te quid lateat.
Ὥστε σε μήτε ἄελπτ' ἐλπίζειν. μήτε τι λήθειν.
Cognoſces aũt homines ſpontanea detrimẽta habenteis.
Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας.
Miſeri, qui bona propè quum ſint, non uident,
Τλήμονες, ὅτι ἀγαθῶν πέλας ὄντων, οὐκ ἐσορῶσιν,
Neq; audiunt. Solutionem autem malorum pauci norũt.
Οὔτε κλύουσι. λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασι.
Talis fortuna mortalium lędit menteis. Hi ſed cylindris
Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας. οἱ δὲ κυλίνδροις
Ex alijs in alia feruntur, infinita nocumenta habentes.
Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πήματ' ἔχοντες.
Moleſta enim comes lis nocens latet,
Λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθε.
Inſita: quam nõ oportet te adducere, ſed cædendo fugere.
Σύμφυτος, ἣν οὐ δεῖ προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν.
Iupiter pater, uel à multis malis quieſcas omneis,
Ζεῦ πάτερ, ἢ πολλῶν τε κακῶν παύσειας ἅπαντας.
Vel omnibus oſtendas, qua nam ſorte utantur.
Ἢ πᾶσιν δείξαις, οἵῳ τῷ δαίμονι χρῶνται.
Sed tu confide, quoniam diuinum genus eſt mortalibus:
Ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν,
Quibus ſacra adferens natura oſtendit ſingula.
Οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.
Quorum ſi quid tibi curæ eſt, uinces quæ te iubeo
Ὧν εἴ σοι τι μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω
Medicando: animam autem laboribus iſtis liberabis.
Ἐξακέσας, ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις.
Sed abſtine ciborum quos diximus: inq́; purgationibus,
Ἀλλ' εἴργου βρωτῶν, ὧν εἴπομεν, ἔν τε καθαρμοῖς,

Inq́;

Inque liberatione animi diiudica, & consydera singula,
Ἔντε λύσει, ψυχῆς κρῖνον, καὶ φράζευ ἕκαστα,
Aurigam iudicium constituens desuper optimum.
Ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην.
Quum autem, relicto corpore, ad æthera liberum iueris,
Ἢν δ᾽ ἀπολείψας σῶμα, ἐς αἰθέρ᾽ ἐλεύθερον ἔλθῃς,
Eris immortalis deus, incorruptibilis, non amplius mortalis.
Ἔσσεαι ἀθάνατος θεός, ἄμβροτος, οὐκέτι θνητός.

Finis aureorum carminum Pythagoræ.
Τέλος τῶν χρυσῶν ἐπῶν τοῦ Πυθαγόρου.

ΝΙΚΗΤΟΥ

ΝΙΚΗΤΟΥ ΤΟΥ ΦΑΥΣΤΟΥ.

Εἴαρος ἀρχομένοιο, καὶ ἀντέλλοντος ἀν' οὖδας
Ἄνθευς, καγχαλάᾳ πᾶν γένος ὑψιπέτων.
Ἐκ λαγόνων βάλλει μὲν ὑπόστεγα τέκνα χελιδών,
φρουρεῖ δ' ὡς φιλόπαις ἕρκει πηλοχύτῳ.
Τόφρα χιὼν ζεφύρῳ καταλείβεται, ἀσπασίως τε
Ἔργα βοῶν ῥαίνει ὄμβρος ὁ φυλλοτόκος.
Προβλῆτες δ' ἄνεῳ πάμπαν ῥιγμῖνες ἔασι,
Πᾶσαί τ' ἀκροπόλεις, καὶ ἠνεμόεν τέμενος.
Εὔδεια νηνεμίη τε κατ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον,
Πλοῖα τ' ἀποπροκαλεῖ, κῦμα γαληνιόων.
Δὴ τότ' ἐρυσσάμενος τράμβιν. μακρὸν εἰς ἅλα δῖαν.
Ἔμπορος ἀφρονόμοις σέλμασι ναυτίλεται.
Οὐρβανοῖο παρόντος ἐΰστροφα πείσματα βίβλων
Λύσατε ὥστε πλέειν γραμματικῆς πέλαγος.
Ἤδη γὰρ κλίσεων κρυερῶν βυθόν, οἴδματά τε γλώσσης
Παντοίας περὶ φροῦδον ἔθηκε νόος.
Ἤδη καὶ φθόγγων προβολὴν στονόεσσαν ἔδειξεν
Οὗτος, καὶ κανόνων κρυπτομένων σπιλάδας.
Οὗτος ἔην ὑμῖν ἄνθος, πρώτη τε χελιδών,
Οὗτος ἔην ζέφυρος. πλείετε θαρσαλέοι.

Τέλος.

FRATRIS VRBANI ORDINIS MINORVM INSTITVTIONIS GRAMMATICES TRACTATVS PRIMVS.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, quæ Latine literæ dicuntur, ſunt quatuor & uiginti, α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ. ω. Et in duas diuiduntur parteis, εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα, hoc eſt, in uocaleis & cõſonanteis. Vocales ſeptem, α. ε. η. ι. ο. υ. ω. Conſonantes uerò decem & ſeptem, β. γ. δ. ζ. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ.

Literæ

Vocales.

Conſonantes.

Vocales diuiduntur, εἰς μακρὰ, εἰς βραχέα, καὶ εἰς δίχρονα, in longas, breueis, & ancipiteis. Vocales natura longæ duæ, η. & ω. μέγα. Natura breues duæ, ε. ψιλὸν, & ο. μικρόν. Ancipites tres, α. ι. υ. Diuiduntur etiam εἰς μεταβολικὰ, καὶ εἰς ἀμετάβολα, hoc eſt, in mutabileis, & in immutabileis. Mutabiles tres, α. ε. ο. A. quidem & ε. in η. mutantur, ſed ο. in ω. μέγα. Immutabiles uero quatuor, η. ι. υ. ω.

Prima uocalium diuiſio.

Secunda diuiſio.

Ex uocalibus diphthongi propriæ ſex fiunt, αι. αυ. ει. ευ. οι. ου. Abuſiuæ uerò quinque, ᾳ. ῃ. ῳ. ηυ. υι.

Diphthongi

Conſonantium autem quædam ſunt ἡμίφωνα, hoc eſt, ſemiuocales. Quædam ἄφωνα, id eſt, mutæ. Semiuocales octo, ζ. ξ. ψ. λ. μ. ν. ρ. σ. Quarum διπλὰ, hoc eſt, duplices, tres, ζ. ξ. ψ. Ἀμετάβολα, hoc eſt, immutabiles quatuor, λ. μ. ν. ρ. At σ. ἄσιμον appellatur.

Conſonantium diuiſio.

Mutæ ſunt nouem, quæ trifariam diuiduntur. εἰς ψιλὰ, hoc eſt, tenueis, κ. π. τ. εἰς δασέα, id eſt, craſſas, θ. φ. χ. καὶ εἰς μέσα, hoc eſt, medias, β. γ. δ. Ex hiſce literis ſic diuiſis fiunt ſyllabæ. ut πλα. Ex ſyllabis dictiones. ut πλάτων. Ex dictionibus oratio, πλάτων περιπατεῖ, Plato deambulat.

Mutarum triplex ordo.

Huius octo ſunt partes, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίρρημα, καὶ σύνδεσμος. hoc eſt, Nomen, Ver-

Orationis partes.

bum, Participium, Articulus, Pronomen, Præpositio, Aduerbium, & Coniunctio. Horum quinque sunt declinabiles, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχή, ἄρθρον, ἀντωνυμία. Indeclinabiles uerò tres, πρόθεσις, ἐπίῤῥημα, καὶ σύνδεσμος.

Declinabiles
indeclinabiles.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΔΙΑΣ.

Accentus.

Προσῳδίαι, hoc est, Accentus sunt decem, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλή, ἀπόστροφος, ὑφὲν καὶ ὑποδιαστολή. Id est, Acutus ʹ. Grauis ˋ. Circumflexus ˆ. Longa linea –. Breuis, siue contracta linea ᵕ. Aspiratio ʽ. Leuigatio, siue siccitas ʼ. Auersio ʼ. Subunio ‿. & Distinctio ,.

ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΩΝ.

De articulis.
Accidentia articulo.

Τῶν δὲ ἄρθρων, τὰ μὲν προτακτικά, τὰ δὲ ὑποτακτικά. Articulorum autem, hi quidem præpositiui, hi uerò subiunctiui, siue subordinatiui, quos Latini relatiua appellant.

Articuli præpositiui genere masculino declinantur sic.

Articuli præpositiui inflectio.

Ενικά. Nominatiuo ὁ. Genitiuo τοῦ. Datiuo τῷ. Accusatiuo τόν. Δυϊκά. Nominatiuo & Accusatiuo τώ, accentu acuto solum. Genitiuo & Datiuo τοῖν. Πληθυντικά. Nominatiuo οἱ. Genitiuo τῶν. Dtō τοῖς. Accusatiuo τούς.

Genere fœminino.

Ενικά. ἡ. τῆς. τῇ, τὴν. Δυϊκά. τά, ταῖν. Πλη. αἱ. τῶν. ταῖς. τάς.

Genere neutro.

Ενικά. τό. τοῦ. τῷ. τό. Δυϊκά. τώ. τοῖν. Πλη. τά. τῶν. τοῖς. τά.

Articuli subiunctiui genere masculino.

Articuli subiunctiui inflectio.

Ενικά. ὅς. οὗ. ᾧ. ὅν. Δυϊκά. ὥ. οἷν. Πλη. οἵ. ὧν. οἷς, οὕς.

Genere fœminino.

Ενικά. ἥ. ἧς. ᾗ. ἥν. Δυϊκά. ἅ. αἷν. Πλη. αἵ. ὧν. αἷς. ἅς.

Genere neutro.

Ενικά. ὅ. οὗ. ᾧ. ὅ. Δυϊκά. ὥ. οἷν. Πλη. ἅ. ὧν. οἷς. ἅ.

Ablatiuum in totum Græci ignorant.

Vocatiuo casu articuli omnino carent. ὦ uerò articulus non est, sed aduerbium uocandi, quod omnibus generibus, ac numeris commune est.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΤΟΣ.

Omini accidunt quinque, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμός, πτῶσις. hoc est, Genus, Species, Figura, Numerus, Casus. Nomini accidentia.

Genera sunt quinque, ἀρσενικόν, θηλυκόν, οὐδέτερον, κοινόν, καὶ ἐπίκοινον. Masculinum, Fœmininum, Neutrum, Cōmune, Promiscuum. Masculinum. ut ὁ πλάτων. Fœmininum. ut ἡ ἀρετή. Neutrū. ut τὸ δῶρον. Commune. ut ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. Promiscuum. ut ὁ ἀετός. ἡ χελιδών. Genera.

Species duæ, πρωτότυπον, καὶ παράγωγον. Primitiua, & Deriuatiua. Primitiua. ut οὐρανός. Deriuatiua. ut οὐράνιος. Species.

Figuræ tres, ἁπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον. hoc est, Simplex, Composita, & Decomposita. Simplex. ut ἵππος. Composita. ut φίλιππος. Decomposita. ut φιλιππίδης. Figuræ.

Numeri tres, ἑνικός, δυϊκός, πληθυντικός. Singularis, Dualis, & Pluralis. Singularis, ut ὁ καλός. Dualis, ut τὼ καλώ. Pluralis. ut οἱ καλοί. Numeri.

Casus quinque, εὐθεῖα, γενική, δοτική, αἰτιατική, καὶ κλητική. Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accusatiuus, Vocatiuus. Casus.

DE DIVISIONE NOMINVM.

Ων δ' ὀνομάτων, τὰ μὲν ἰσοσύλλαβα, τὰ δὲ περιττοσύλλαβα. hoc est, Nominū aliqua parisyllaba sunt. ut αἰνείας, αἰνείου. aliqua imparisyllaba. ut αἴας, αἴαντος. Quæ sunt parisyllaba, quadrifariā declinantur: quæ imparisyllaba, uno modo tantū. Vnde quinque fiunt declinationes, Prima, Secunda, Tertia, Quarta, parisyllabæ: & Quinta imparisyllaba. Et hæ quidē omnes simplices dicuntur. Declinationum diuisio.

DE PRIMA DECLINA.

PRima igitur declinatio est parisyllaborum nominum masculinorum tantum, in ας desinentium, & in ης. ut ὁ αἰνείας, ὁ χρύσης. quorum Genitiuus in ου desinit. Datiuus in ᾳ. uel in ῃ. diph. improprias, secundum uocalē Nominatiui. Accusatiuus in ν. cum uocali Nominatiui.

Ενικά. Ὁ αἰνείας. τοῦ αἰνείου. τῷ αἰνείᾳ. τὸν αἰνείαν. ὦ αἰνεία κοινῶς, καὶ ὦ αἰνείας ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ αἰνεία. τοῖν αἰνείαιν. ὦ αἰνεία. Πληθυντικά. οἱ αἰνεῖαι. τῶν αἰνειῶν. τοῖς αἰνείαις. τοὺς Aeneas.

αἰνείας. ὦ αἰνεῖαι. Ενικά.

Chryses. Ο χρύσης. τοῦ χρύσου. τῷ χρύσῃ. τὸν χρύσην. ὦ χρύση κοινῶς, καὶ ὦ χρύσης ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ χρύσα. τοῖν χρύσαιν. ὦ χρύσα. Πλη. οἱ χρύσαι. τῶν χρυσῶν. τοῖς χρύσαις. τοὺς χρύσας. ὦ χρύσαι.

Vocatiuum similem nominatiuo facere solent Attici.

De Vocatiuo.

Hoc in loco annotandum est, nomina parisyllaba in ης desinentia facere uocatiuum in η, ὁ χρύσης, ὦ χρύση. Desinentia uero in της parisyllaba, in α. correptum. ut ὁ τοξότης, ὦ τοξότα. ὁ ἱππηλάτης, ὦ ἱππηλάτα. Etiam nomina gentilia in ης desinentia. ὁ πέρσης, ὦ πέρσα. Si uero eadem fuerint propria, in η. ὁ πέρσης, ὦ πέρση. Ησίοδος ἐν ἔργοις. Εργάζευ πέρση δῖον γένος.

DE SECVNDA DECLINA.

Secunda declinatio est parisyllaborum nominum in α, siue in η. desinentium, generis tantum fœminini, quorum Genitiuus in ας, siue in ης desinit. Datiuus in ᾳ, aut in ῃ. diph. improprias. Accusatiuus uero in ν. cũ uocali nominatiui. Ενικά.

Maia. Η μαῖα. τῆς μαίας. τῇ μαίᾳ. τὴν μαίαν. ὦ μαῖα. Δυϊκά. τὰ μαία ταῖν μαίαιν. ὦ μαία. Πλη. αἱ μαῖαι. τῶν μαιῶν. ταῖς μαίαις. τὰς μαίας. ὦ μαῖαι. Ενικά.

Musa. Η μοῦσα. τῆς μούσης. τῇ μούσῃ. τὴν μοῦσαν. ὦ μοῦσα. Δυϊκά. τὰ μοῦσα. ταῖν μούσαιν. ὦ μούσα. Πλη. αἱ μοῦσαι. τῶν μουσῶν. ταῖς μούσαις. τὰς μούσας, ὦ μοῦσαι. Ενικά.

Honor. Η τιμή. τῆς τιμῆς. τῇ τιμῇ. τὴν τιμήν. ὦ τιμή. Δυϊκά. τὰ τιμά. ταῖν τιμαῖν. ὦ τιμά. Πλη. αἱ τιμαί, τῶν τιμῶν. ταῖς τιμαῖς. τὰς τιμάς. ὦ τιμαί.

De Genitiuo et Datiuo.

Aduertendum est hoc in loco, sola nomina in α. purũ desinentia, & in δα, & in θα, & in ρα, seruare α. in genitiuo & datiuo κοινῶς. ut μαῖα, μαίας, μαίᾳ. Λήδα, λήδας, λήδᾳ. Μάρθα, μάρθας, μάρθᾳ. Ημέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. Αθηνᾶ uerò, quod ἀπὸ τοῦ ἀθηνάα κατὰ κρᾶσιν fit, etsi in α. non purum desinat, sui tamen perfecti proprietatem seruat. Αθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ. sicut ἀθηνάα, ἀθηνάας, ἀθηνάᾳ.

DE TERTIA DECLINA.

Tertia declinatio parisyllaborum nomirũ, tam masculinorum quam fœmininorum, communium & pro-

promiscuorum in ος desinentium, & neutrorum in ον, quorum Genitiuus desinit in ου. Datiuus in ῳ. Accusatiuus in ν. cum uocali nominatiui. Ενικά.

Ο λόγος. τοῦ λόγου. τῷ λόγῳ. τὸν λόγον. ὦ λόγε κοινῶς, καὶ ὦ λόγος ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ λόγω. τοῖν λόγοιν. ὦ λόγω. Πλη. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις. τοὺς λόγους. ὦ λόγοι. *Sermo.*

Ενικά.

Η ὁδός. τῆς ὁδοῦ. τῇ ὁδῷ. τὴν ὁδόν. ὦ ὁδὲ κοινῶς. καὶ ὦ ὁδός ἀττικῶς. Δυϊκά. τὰ ὁδὼ ταῖν ὁδοῖν. ὦ ὁδώ. Πλη. αἱ ὁδοί. τῶν ὁδῶν. ταῖς ὁδοῖς. τὰς ὁδούς. ὦ ὁδοί. *Via.*

Ενικά.

Ο καὶ ἡ ἄνθρωπος. τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου. τῷ καὶ τῇ ἀνθρώπῳ. τὸν καὶ τὴν ἄνθρωπον. ὦ ἄνθρωπε κοινῶς, καὶ ὦ ἄνθρωπος ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ καὶ τὰ ἀνθρώπω. τοῖν καὶ ταῖν ἀνθρώποιν. ὦ ἀνθρώπω. Πλη. οἱ καὶ αἱ ἄνθρωποι. τῶν ἀνθρώπων. τοῖς καὶ ταῖς ἀνθρώποις. τοὺς καὶ τὰς ἀνθρώπους. ὦ ἄνθρωποι. *Homo.*

Ενικά.

Ο ἀετός. τοῦ ἀετοῦ. τῷ ἀετῷ. τὸν ἀετόν. ὦ ἀετὲ κοινῶς, καὶ ὦ ἀετὸς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ ἀετώ. τοῖν ἀετοῖν. ὦ ἀετώ. Πλη. οἱ ἀετοί. τῶν ἀετῶν. τοῖς ἀετοῖς. τοὺς ἀετούς. ὦ ἀετοί. *Aquila.*

Ενικά.

Τὸ ξύλον. τοῦ ξύλου. τῷ ξύλῳ. τὸ ξύλον. ὦ ξύλον. Δυϊκά. τὼ ξύλω. τοῖν ξύλοιν. ὦ ξύλω. Πλη. τὰ ξύλα. τῶν ξύλων. τοῖς ξύλοις. τὰ ξύλα. ὦ ξύλα. *Lignum.*

Nec te lateat, omnia neutra in ον desinentia, tam substantiua quàm adiectiua, mittere genitiuum in ου. ut τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου. τὸ καλόν, τοῦ καλοῦ. nisi fuerint à masculinis adiectiuorum nominum in ων communiter desinentium: siue à comparatiuis, siue à participiis. quoniam huiusmodi neutra suorum masculinorum sequuntur declinationem. ut ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τοῦ καὶ τῆς εὐδαίμονος. τὸ εὔδαιμον, τοῦ εὐδαίμονος. ὁ καὶ ἡ μείζων, τοῦ καὶ τῆς μείζονος. τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος. ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος. τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος. Etiam in neutris nominibus, tã parisyllabis quàm imparisyllabis, treis casus esse simileis in omni numero, hoc est, nominatiuũ, accusatiuum, & uocatiuum. qui licet in singulari, & duali numero uariam habeant terminationem, in plurali tamen semper in α. correptum communiter desinunt. ut τὸ μῆλον, nominatiui & accusatiui casus, ὦ μῆλον uocatiui. τὸ τυφθέν, ὦ τυφθέν. Δυϊκά. τὼ μήλω, ὦ μήλω. τὼ τυφθέντε, ὦ τυφθέντε. Πλη. τὰ μῆλα, ὦ μῆλα. τὰ τυφθέντα, ὦ τυφθέντα. *De neutris.* *Annotatiuncula.*

DE QVARTA DECLINA.

Quarta declinatio eſt Atticorum nominum pariſyllaborum, maſculini generis, & fœminini, ac cõmunis in ως, & neutri in ων, διὰ τοῦ ω. μεγάλου, quorum Genitiuus & Datiuus in ω deſinunt. Accuſatiuus uerò in ν. cum uocali Nominatiui. Ενικά.

Menelaus. Ὁ μενέλεως. τοῦ μενέλεω. τῷ μενέλεῳ. τὸν μενέλεων. ὦ μενέλεως. Δυϊκά. τὼ μενέλεω. τοῖν μενέλεων. ὦ μενέλεω. Πλη. οἱ μενέλεῳ. τῶν μενέλεων. τοῖς μενέλεως. τοὺς μενέλεως. ὦ μενέλεῳ.

Ενικά.

Area. Ἡ ἅλως. τῆς ἅλω. τῇ ἅλῳ. τὴν ἅλων. ὦ ἅλως. Δυϊκά. τὰ ἅλω. ταῖν ἅλῳν. ὦ ἅλω. Πλη. αἱ ἅλῳ. τῶν ἅλων. ταῖς ἅλῳς. τὰς ἅλως. ὦ ἅλῳ.

Ενικά.

Ferax. Ὁ καὶ ἡ εὔγεως. τοῦ καὶ τῆς εὔγεω. τῷ καὶ τῇ εὔγεῳ. τὸν καὶ τὴν εὔγεων. ὦ εὔγεως. Δυϊκά. τὼ καὶ τὰ εὔγεω. &c. Ενικά.

Τὸ εὔγεων. τοῦ εὔγεω. τῷ εὔγεῳ. τὸ εὔγεων. ὦ εὔγεων. Δυικά. τὼ εὔγεω. τοῖν εὔγεων. ὦ εὔγεω. Πλη. τὰ εὔγεω. τῶν εὔγεων. τοῖς εὔγεῳς. τὰ εὔγεω. ὦ εὔγεω.

De Atticorum declinatione. Ne quis miretur communem ordinem declinationũ immutatum eſſe, ſciat hoc non temerè eſſe factum, quandoquidem deriuatum poſterius eſt eo, à quo deriuatur. Nam Attica nomina in ως deſinentia, à nominibus in ος cõmuniter terminantibus fiunt, ο. paruo in ω. magnum mutato, ac penultima correpta, quæ ſi fuerit α. productum, in ε. ψιλὸν conuertitur, eodem accentu ſeruato, ac in eadem ſyllaba, & ſi mutata ſit ſyllabarum quantitas. In obliquis uerò communibus, ſi in penultima fuerit accentus, in Atticis retrahitur in antepenultimam. ut νικόλαος, νικολάου. νικόλεως, νικόλεω. abiecto υ. τῆς ου diphthongi. & in Accuſatiuo plurali ſimiliter, τοὺς νικολάους, τοὺς νικόλεως.

Si uerò fuerit ι. remanet in diph. impropria, τῷ νικολάῳ, τῷ νικόλεῳ. οἱ νικόλαοι, οἱ νικόλεῳ. τοῖν νικολάοιν, τοῖν νικόλεῳν. τοῖς νικολάοις, τοῖς νικόλεῳς.

DE QVINTA DECLINA. IMPA.

Quinta declinatio eſt omnium impariſyllaborũ nominum maſculinorum, fœmininorum, neutrorum, communium, & promiſcuorum, differentes terminationes habentium. quorum Genitiuus deſinit in ος. Datiuus

tiuus in ι. Accusatiuus in α, & aliquando in ν.

Ενικά.

Ο αἴας. τοῦ αἴαντος. τῷ αἴαντι. τὸν αἴαντα. ὦ αἶαν κοινῶς, καὶ ὦ αἴας ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ αἴαντε. τοῖν αἰάντοιν. ὦ αἴαντε. Πληθ. οἱ αἴαντες. τῶν αἰάντων. τοῖς αἴασι. τοὺς αἴαντας. ὦ αἴαντες. — Aiax.

Ενικά.

Η τριάς. τῆς τριάδος. τῇ τριάδι. τὴν τριάδα. ὦ τριάς. Δυϊκά. τὰ τριάδε. ταῖν τριάδοιν. ὦ τριάδε. Πληθ. αἱ τριάδες. τῶν τριάδων. ταῖς τριάσι. τὰς τριάδες. ὦ τριάδας. — Trias.

Ενικά.

Τὸ βῆμα. τοῦ βήματος. τῷ βήματι. τὸ βῆμα. ὦ βῆμα. Δυϊκά. τὼ βήματε. τοῖν βημάτοιν. ὦ βήματε. Πληθ. τὰ βήματα. τῶν βημάτων. τοῖς βήμασι. τὰ βήματα. ὦ βήματα. — Gradus.

Sed quoniam huius quintæ declinationis uariæ sunt recti terminationes, non ab re erit, ordine quodam per singula genera exempla ponere. Et primũ de nominibus masculinis in σ. desinentibus.

Σ — Exempla nominum masculinorum quintæ declinationis.

ὁ θόας. τοῦ θόαντος. τῷ θόαντι. τὸν θόαντα. ὦ θόαν, καὶ ὦ θόας.
ὁ λάχης. τοῦ λάχητος. τῷ λάχητι. τὸν λάχητα. ὦ λάχην, καὶ ὦ λάχης.
ὁ πάρις. τοῦ πάριδος. τῷ πάριδι. τὸν πάριδα, καὶ πάριν. ὦ πάρι, καὶ ὦ πάρις.
ὁ χαρίεις. τοῦ χαρίεντος. τῷ χαρίεντι. τὸν χαρίεντα. ὦ χαρίει, καὶ ὦ χαρίεις, καὶ ὦ χαρίεν. (ὠκύς.
ὁ ὠκύς. τοῦ ὠκέος. τῷ ὠκέϊ, καὶ ὠκεῖ. τὸν ὠκέα, καὶ ὠκύν. ὦ ὠκύ, καὶ ὦ
ὁ βότρυς. τοῦ βότρυος. τῷ βότρυϊ. τὸν βότρυν μόνον. ὦ βότρυ, καὶ ὦ βότρυς.
ὁ ὀδούς. τοῦ ὀδόντος. τῷ ὀδόντι. τὸν ὀδόντα. ὦ ὀδούς.
ὁ ἱδρώς. τοῦ ἱδρῶτος. τῷ ἱδρῶτι, τὸν ἱδρῶτα. ὦ ἱδρώς.
ὁ ἥρως. τοῦ ἥρωος. τῷ ἥρωϊ. τὸν ἥρωα. ὦ ἥρως.
ὁ ἅλς. τοῦ ἁλός. τῷ ἁλί. τὸν ἅλα. ὦ ἅλς.
ὁ τίρυνς. τοῦ τίρυνθος. τῷ τίρυνθι. τὸν τίρυνθα. ὦ τίρυνς.

Ν

ὁ παιάν. τοῦ παιᾶνος. τῷ παιᾶνι. τὸν παιᾶνα. ὦ παιάν.
ὁ ποιμήν. τοῦ ποιμένος. τῷ ποιμένι. τὸν ποιμένα. ὦ ποιμήν.
ὁ δελφίν. τοῦ δελφῖνος. τῷ δελφῖνι. τὸν δελφῖνα. ὦ δελφίν.
ὁ φόρκυν. τοῦ φόρκυνος. τῷ φόρκυνι. τὸν φόρκυνα. ὦ φόρκυν.
ὁ ἀγών. τοῦ ἀγῶνος. τῷ ἀγῶνι. τὸν ἀγῶνα. ὦ ἀγών.
ὁ ξενοφῶν. τοῦ ξενοφῶντος. τῷ ξενοφῶντι. τὸν ξενοφῶντα. ὦ ξενοφῶν.

Ξ

ὁ θώραξ. τοῦ θώρακος. τῷ θώρακι. τὸν θώρακα. ὦ θώραξ.
ὁ μύρμηξ. τοῦ μύρμηκος. τῷ μύρμηκι. τὸν μύρμηκα. ὦ μύρμηξ.
ὁ πέρδιξ.

Ξ

ὁ πέρδιξ. τοῦ πέρδικος. τῷ πέρδικι. τὸν πέρδικα. ὦ πέρδιξ.
ὁ δοίδυξ. τοῦ δοίδυκος. τῷ δοίδυκι. τὸν δοίδυκα. ὦ δοίδυξ.
ὁ πλώξ. τοῦ πλωκός. τῷ πλωκί. τὸν πλῶκα, ὦ πλώξ.
ὁ μάκαρ. τοῦ μάκαρος. τῷ μάκαρι. τὸν μάκαρα. ὦ μάκαρ.
ὁ λουτήρ. τοῦ λουτῆρος. τῷ λουτῆρι. τὸν λουτῆρα. ὦ λουτήρ.
ὁ αἰθήρ. τοῦ αἰθέρος. τῷ αἰθέρι. τὸν αἰθέρα. ὦ αἰθήρ.
ὁ νέστωρ. τοῦ νέστορος. τῷ νέστορι. τὸν νέστορα. ὦ νέστωρ.
ὁ ἄραψ. τοῦ ἄραβος. τῷ ἄραβι. τὸν ἄραβα. ὦ ἄραψ.
ὁ λίψ. τοῦ λιβός. τῷ λιβί. τὸν λίβα. ὦ λίψ.
ὁ μέροψ. τοῦ μέροπος. τῷ μέροπι. τὸν μέροπα. ὦ μέροψ.
ὁ κύκλωψ. τοῦ κύκλωπος. τῷ κύκλωπι. τὸν κύκλωπα. ὦ κύκλωψ.

Exempla fœmininorum. Θηλυκά.

N

ἡ τροιζήν. τῆς τροιζῆνος. τῇ τροιζῆνι. τὴν τροιζῆνα. ὦ τροιζήν.
ἡ σαλαμίν. τῆς σαλαμῖνος. τῇ σαλαμῖνι. τὴν σαλαμῖνα. ὦ σαλαμίν.
ἡ γόρτυν. τῆς γόρτυνος. τῇ γόρτυνι. τὴν γόρτυνα. ὦ γόρτυν.
ἡ τρήρων. τῆς τρήρωνος. τῇ τρήρωνι. τὴν τρήρωνα. ὦ τρήρων.

Ξ

ἡ αὖλαξ. τῆς αὔλακος. τῇ αὔλακι. τὴν αὔλακα. ὦ αὖλαξ.
ἡ ἀλώπηξ. τῆς ἀλώπεκος. τῇ ἀλώπεκι. τὴν ἀλώπεκα. ὦ ἀλώπηξ.
ἡ κύλιξ. τῆς κύλικος. τῇ κύλικι. τὴν κύλικα. ὦ κύλιξ.
ἡ φλόξ. τῆς φλογός. τῇ φλογί. τὴν φλόγα. ὦ φλόξ.

P

ἡ δάμαρ. τῆς δάμαρτος. τῇ δάμαρτι. τὴν δάμαρτα. ὦ δάμαρ.
ἡ χείρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τὴν χεῖρα. ὦ χείρ. (ὦ μῆτερ.
ἡ μήτηρ. τῆς μητέρος, καὶ μητρός. τῇ μητέρι, καὶ μητρί. τὴν μητέρα

Σ

ἡ λαμπάς. τῆς λαμπάδος. τῇ λαμπάδι. τὴν λαμπάδα. ὦ λαμπάς.
ἡ δαίς. τῆς δαιτός. τῇ δαιτί. τὴν δαῖτα. ὦ δαίς.
ἡ φιλότης. τῆς φιλότητος. τῇ φιλότητι. τὴν φιλότητα. ὦ φιλότης.
ἡ κόνις. τῆς κόνιος. τῇ κόνιι. τὴν κόνιν. ὦ κόνις.
ἡ κλείς. τῆς κλειδός. τῇ κλειδί. τὴν κλεῖδα, καὶ κλεῖν. ὦ κλείς.
ἡ χλαμύς. τῆς χλαμύδος. τῇ χλαμύδι. τὴν χλαμύδα. ὦ χλαμύς.
ἡ γένυς. τῆς γένυος. τῇ γένυι. τὴν γένυν. ὦ γένυς.
ἡ τίρυνς. τῆς τίρυνθος. τῇ τίρυνθι. τὴν τίρυνθα. ὦ τίρυνς.
ἡ φλέψ. τῆς φλεβός. τῇ φλεβί. τὴν φλέβα. ὦ φλέψ.

Exempla neutrorum. Οὐδέτερα.

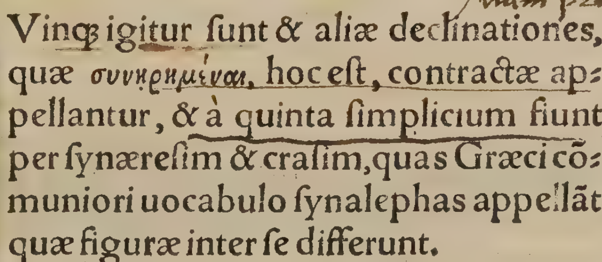
Τὸ βῆμα. τοῦ βήματος. τῷ βήματι. τὸ βῆμα. ὦ βῆμα.
A τὸ μέλι. τοῦ μέλιτος. τῷ μέλιτι. τὸ μέλι. ὦ μέλι.
I τὸ δόρυ. τοῦ δόρυος, καὶ δουρός. τῷ δόρυϊ, καὶ δουρί. τὸ δόρυ. ὦ δόρυ.
Y τὸ πᾶν. τοῦ παντός. τῷ παντί. τὸ πᾶν. ὦ πᾶν.
N τὸ μέλαν. τοῦ μέλανος. τῷ μέλανι. τὸ μέλαν. ὦ μέλαν.

τὸ τιθέν.

τὸ τιθέν. τοῦ τιθέντος. τῷ τιθέντι. τὸ τιθέν. ὦ τιθέν.
τὸ τυποῦν. τοῦ τυποῦντος. τῷ τυποῦντι. τὸ τυποῦν. ὦ τυποῦν.
τὸ ζευγνύν. τοῦ ζευγνύντος. τῷ ζευγνύντι. τὸ ζευγνύν. ὦ ζευγνύν.
τὸ μεῖζον. τοῦ μείζονος, τῷ μείζονι. τὸ μεῖζον. ὦ μεῖζον.
τὸ δέλεαρ. τοῦ δελέατος. τῷ δελέατι. τὸ δέλεαρ. ὦ δέλεαρ.
τὸ ἧπαρ. τοῦ ἥπατος. τῷ ἥπατι. τὸ ἧπαρ. ὦ ἧπαρ.
τὸ κῆρ. τοῦ κηρός. τῷ κηρί. τὸ κῆρ. ὦ κῆρ.
τὸ ὕδωρ. τοῦ ὕδατος. τῷ ὕδατι. τὸ ὕδωρ. ὦ ὕδωρ.
τὸ ἅλας. τοῦ ἅλατος. τῷ ἅλατι. τὸ ἅλας. ὦ ἅλας.
τὸ σταῖς. τοῦ σταιτός. τῷ σταιτί. τὸ σταῖς. ὦ σταῖς.
τὸ τετυφός. τοῦ τετυφότος. τῷ τετυφότι. τὸ τετυφός. ὦ τετυφός.

Et hæc de simplicibus declinationibus. Nunc uerò de contractis per κράσιν, siue συναίρεσιν dicendum.

DE CONTRACTIS.

Vinq; igitur sunt & aliæ declinationes, quæ συνηρημέναι, hoc est, contractæ appellantur, & à quinta simplicium fiunt per synæresim & crasim, quas Græci cōmuniori uocabulo synalephas appellāt quæ figuræ inter se differunt.

Synæresis et crasis differunt.

Synæresis.

Nam synæresis est quædam coniunctio, siue cohærentia duarum separatarum uocalium in diphthongum, in qua nulla fit uocalium transmutatio. ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. λητόϊ, λητοῖ.

Crasis.

Κρᾶσις autem est quædam commixtio, siue contemperamentum duarum separatarum uocalium, nunc in diphthongum, nunc uerò monophthongum: in quibus aut altera uocalium transmutatur. ut δημοσθένεος, δημοσθένους. aut ambæ. ut δημοσθένεα, δημοσθένη. nam ε. & ο. in ου diphthongum contracta sunt, ubi ε. omnino transmutatum est, ε. uerò & α. in η. monophthongum, in qua & si neutra uocaliū actu appareat, potestate tamen ambæ in ea mixtæ sunt. Abusiuè autem altera pro altera capitur, utraq; tamen ut plurimum communi uocabulo synæresis appellatur, & si ipsam rarius fieri contingat. Aduertendū est etiam, præcedente uocali longa, quantacunq; sit sequens, nunquàm ex illis fieri synæresim, ut asserit Emanuel Chrysolora. Fit

Notio qua synæresis fieri contingat

autem, aut ex duabus breuibus, aut ex breui & longa, & semper in longam. Sed sciendum, synæresin pro crasi esse accipiēdam: nam synæresis, ut supra definiuimus, rarò ex præcedente breui fit, & in datiuo singulari tantum, primæ & quartæ, & quintæ declinationis. ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. λητοΐ, λητοῖ. κρέαϊ, κρέα. Cæteræ uerò contractiones per crasin fiunt omnes, & ex præcedente breui semper, quæ est aut α. aut ε. aut ι. aut ο. ut in sequentibus declinationibus liquidò apparebit.

Annotatiuncula.

DE PRIMA DECLI. CONTRA.

ΗΣ ΕΣ ΟΣ

PRima declinatio contractorum est nominum masculinorum, fœmininorum, & communium, desinentiū in ης, ac neutrorum in ες adiectiuorum, & in ος substantiuorum. quorum Genitiuus perfectus & imparisyllabus διὰ τοῦ εος existens, in ους facit contractum. Synæreses autem huius declinationis ex ε. tenui fiunt semper, & ex quauis uocali pura sequēte, hoc est, nulla intercedēte cōsonante sic, ε. & ο. in ου diphthongū, & in οι. ε. & ω. in ω. ε. & ι. in ει diphthongum semper. ε. & α. & duo εε. aliqua sequente consonante, etiam in ει diphthongum, alioqui in η. monophthongū. Sunt igitur in uniuersum synæreses quinque, ει, ου, οι, η, & ω. quarum singuli genitiui singulas sortiti sunt. Genitiuus singularis ου. τοῦ δημοσθένεος, νους. Dualis οι. τοῖν δημοσθενέοιν, νοιν. Pluralis ω. τῶν δημοσθενέων, νων. Ει communis est datiuo singulari, nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus. τῷ δημοσθένεϊ, νει. οἱ δημοσθένεες, νεις. τοὺς δημοσθένεας, νεις. Η uerò communis est accusatiuo singulari, & nominatiuo & accusatiuo duali. τὸν δημοσθένεα, νη. δημοσθένεε. νη. nominatiuo etiam & accusatiuo, & uocatiuo pluralibus neutrorū. τὰ τείχεα, χη. ὦ τείχεα, χη.

Synæreses quinque.

Contractiones primæ declinat.

Παραδείγματα. Ενικά.

Exemp. primæ contra. Demosthenes.

Ο δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος, δημοσθένους. τῷ δημοσθένεϊ, νει. τὸν δημοσθένεα, νη. ὦ δημόσθενες κοινῶς, καὶ ὦ σθένης ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ δημοσθένεε, νη. τοῖν δημοσθενέοιν, δημοσθενοῖν. ὦ δημοσθένεε. νη. Πλη. οἱ δημοσθένεες, νεις. τῶν δημοσθενέων, νῶν. τοῖς δημοσθένεσι. τοὺς δημοσθένεας, νεις. ὦ δημοσθένεες, νεις. Ενικά.

Triremis.

Η τριήρης. τῆς τριήρεος, ρους. τῇ τριήρεϊ, ρει. τὼ τριήρεα, ρη. ὦ τρίηρες,

τριήρες, καὶ ὦ τριήρης. καὶ τὰ λοιπά.

Ενικά.

Verax.

Ο καὶ ἡ ἀληθὴς. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, θοῦς. τῷ καὶ τῇ ἀληθέϊ, θεῖ. τὸν καὶ τὴν ἀληθέα, θῆ. ὦ ἀληθὲς, καὶ ὦ ἀληθής. Δυϊκά. τὼ καὶ τὰ ἀληθέε, θῆ. τοῖν καὶ ταῖν ἀληθέοιν, θοῖν. ὦ ἀληθέε, θῆ. Πλη. οἱ καὶ αἱ ἀληθέες, θεῖς. τῶν ἀληθέων, θῶν. τοῖς καὶ ταῖς ἀληθέσι. τοὺς καὶ τὰς ἀληθέας, θεῖς. ὦ ἀληθέες, θεῖς.

Ενικά.

Τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος, θοῦς. τῷ ἀληθέϊ, θεῖ. τὸ ἀληθὲς. ὦ ἀληθές. Δυϊκά. τὼ ἀληθέε, θῆ. τοῖν ἀληθέοιν, θοῖν. ὦ ἀληθέε, θῆ. Πλη. τὰ ἀληθέα, θῆ. τῶν ἀληθέων, θῶν. τοῖς ἀληθέσι. τὰ ἀληθέα, θῆ. ὦ ἀληθέα, θῆ.

Ενικά.

Murus.

Τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος, καὶ τείχους. τῷ τείχεϊ, χει. τὸ τεῖχος. ὦ τεῖχος. Δυϊκά. τὼ τείχεε, χη. τοῖν τειχέοιν, χοῖν. ὦ τείχεε, χη. Πλη. τὰ τείχεα, χη. τῶν τειχέων, χῶν. τοῖς τείχεσι. τὰ τείχεα, χη. ὦ τείχεα, τείχη.

DE SECVNDA DECLI. CONTR.

SEcunda declinatio contractorum nominum duas habet terminationes, ις masculinorum, fœmininorum, & communium, & ι. neutrorum. quorum Genitiuus διὰ τοῦ ιος κοινῶς profertur, & εος ἰωνικῶς, & εως ἀττικῶς. Accusatiuus in ιν ſolum.

Vna ſynæreſis.

Huius autem declinationis una tantũ ſynæreſis fit propria, hoc eſt, in ι. productum. Quia præcedente ι. ſequente uerò quauis uocali, ſi ex eis ſynæreſis fieri contingat, in ι. fit ſemper: quod cuiuſuis generis quatuor tantum euenit caſibus, hoc eſt, datiuo ſingulari. τῷ ὄφιϊ, ὄφι. τῷ σινήπιϊ, σινήπι. Nominatiuo, accuſatiuo & uocatiuo pluralibus. οἱ ὄφιες, ὄφις. τοὺς ὄφιας, ὄφις. ὦ ὄφιες, ὄφις. τὰ σινήπια, πι. ὦ σινήπια, πι.

Annotatiuncula.

In duali numero nunquàm fit ſynæreſis in ι. Eodem uerò ι. in ε. conuerſo ionico more, eædem fiunt ſynæreſes, quæ ſunt in prima declinatione: quandoquidẽ ex ε. tenui & uocali ſequente fiunt, & hoc in dictis quatuor caſibus, & in nominatiuo duali. τῷ ὄφεϊ, ὄφει. τὼ ὄφεε, φη. οἱ ὄφεες, φεις. τοὺς ὄφεας, φεις. ὦ ὄφεες, ὄφεις. Et in neutris. τῷ σινήπεϊ, πει. τὼ σινήπεε, πη. τὰ σινήπεα, πη. Sunt igitur tres duntaxat ſynæreſes, ι. ſcilicet productum, quæ eſt huic declinationi propria: & duæ communes cum prima, hoc

 eſt,

eſt, ει. & η. Genitiuorum enim nullus patitur ſynæreſim, ſed diuerſus eſt ſecundum diuerſarum linguarum proprietates. Nam regula eſt, quòd quandocunque genitiuus ſingularis patitur ſynæreſim, etiam dualis & pluralis patiuntur: at ſi non patitur ſingularis, nec cæteri patiuntur.

Canon.

Exempla ſecundæ contractorum.

Παραδείγματα. Ενικά.

Serpens.

Ο ὄφις. τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιϊ, ὄφι, καὶ ὄφεϊ ὄφει. τὸν ὄφιν μόνον. ὦ ὄφι, καὶ ὦ ὄφις. Δυϊκά. τὼ ὄφιε μόνον, καὶ ὄφεε, ὄφη. τοῖν ὀφίοιν, καὶ ὀφέοιν, καὶ ὄφεων. ὦ ὄφιε μόνον, καὶ ὄφεε, ὄφη. Πλη. οἱ ὄφιες, ὄφις, καὶ ὄφεες, ὄφεις. τῶν ὀφίων. καὶ ὀφέων, καὶ ὄφεων. τοῖς ὄφισι, καὶ ὄφεσι. τοὺς ὄφιας, ὄφις, καὶ ὄφεας, ὄφεις. ὦ ὄφιες, ὄφις, καὶ ὄφεες, ὄφεις.

Ενικά.

Ciuitas.

Η πόλις. τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς. τῇ πόλιϊ, πόλι, καὶ πόλεϊ, πόλει. τὴν πόλιν μόνον. ὦ πόλι, καὶ ὦ πόλις, Δυϊκά. τὰ πόλιε μόνον, καὶ πόλεε, πόλη. ταῖν πολίοιν, καὶ πολέοιν, καὶ πόλεων. ὦ πόλιε μόνον, καὶ πόλεε, πόλη. Πλη. αἱ πόλιες, πόλις, καὶ πόλεες, πόλεις. τῶν πολίων, καὶ πολέων, καὶ πόλεων. ταῖς πόλισι, καὶ πόλεσι. τὰς πόλιας, πόλις, καὶ πόλεας, πόλεις. ὦ πόλιες, πόλις, καὶ πόλεες, πόλεις. Ενικά.

Τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπιϊ, νήπι, καὶ σινήπεϊ, πει. τὸ σίνηπι. ὦ σίνηπι. Δυϊκά τὼ σινήπιε μόνον, καὶ σινήπεε. τοῖν σινηπίοιν, καὶ σινηπέοιν, καὶ σινήπεων. ὦ σινήπιε μόνον, καὶ σινήπεε, πη. Πλη. τὰ σινήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα, πη. τῶν σινηπίων, καὶ σινηπέων, καὶ σινήπεων. τοῖς σινήπισι, καὶ σινήπεσι. τὰ σινήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα, πη. ὦ σινήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα, σινήπη.

DE TERTIA DECLI. CONTRAC.

Tertia declinatio cōtractorum nominum unicam habet terminationem in ευς & maſculinorum tantum, quorum Genitiuus διὰ τοῦ εος fit κοινῶς, καὶ εως ἀττικῶς, καὶ ηος ἰωνικῶς. Cuius ſynæreſes ſunt cum prima declinatione communes, quandoquidem ex ε. tenui præcedente fiunt & uocali ſequente, & duæ ſunt tantum ει ſcilicet & η. ει enim in datiuo ſingulari. τῷ βασιλέϊ, λεῖ. in nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralibus. οἱ βασιλέες, λεῖς. τοὺς βασιλέας, λεῖς. ὦ βασιλέες, λεῖς. η. uerò in nominatiuo & uocatiuo duali,

uo duali, τὼ βασιλέε, λῆ. ὦ βασιλέε, λῆ. Genitiuorũ autem nullus patitur συναίρεσιν, sed diuersus est secundum linguarũ diuersitatem. Aduertendum etiam penultimam uocalem hoc est, ε. ψιλὸν, in omnibus casibus, dempto singulari nominatiuo & uocatiuo, in η. conuerti ἔθει ἰωνικῷ, nec ex ea synæresim fieri. Annotatiuncula de Genitiuo.

Παράδειγμα. Ενικά.

Ο βασιλεύς. τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλέως ἀττικῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς. τῷ βασιλέϊ, βασιλεῖ, καὶ βασιλῆϊ. τὸν βασιλέα, καὶ βασιλῆα. ὦ βασιλεῦ κοινῶς, καὶ βασιλεὺς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ βασιλέε, λῆ, καὶ βασιλῆε. τοῖν βασιλέοιν, καὶ λήοιν. ὦ βασιλέε, λῆ, καὶ βασιλῆε. Πληθ. οἱ βασιλέες, λεῖς, καὶ βασιλῆες. τῶν βασιλέων, καὶ βασιλήων. τοῖς βασιλεῦσι, καὶ βασιλῆσι. τοὺς βασιλέας, λεῖς, καὶ βασιλῆας. ὦ βασιλέες, λεῖς, καὶ βασιλῆες. Rex. Exemplum tertiæ contractorum.

DE QVARTA DECLI. CONTRA.

Quarta declinatio cõtractorum nominum duas habet terminationes, in ω. & in ως. fœmininorũ tantum. Quorum Genitiuus perfectus & imparisyllabus in ος existens, in ους κατὰ κρᾶσιν facit contractum. Synæreses autem huius declinationis, quæ ex ο. paruo præcedente, & uocali sequente fiunt, tres sunt, ου. οι. ω. quæ sic ordinantur, duo οο in ου. in genitiuo singulari. τῆς λητόος, λητοῦς. ο. & ι. in οι in datiuo singulari. τῇ λητόϊ, λητοῖ. ο. & α. in ω. in accusatiuo singulari. τὴν λητόα, λητώ. Cætera uero tertiam sequuntur simplicium declinationem. Tres synæreses.

Παραδείγματα. Ενικά.

Η λητώ. τῆς λητόος, λητοῦς. τῇ λητόϊ, λητοῖ. τὴν λητόα, λητώ, accentu acuto. ὦ λητοῖ. Δυϊκά. τὰ λητώ. ταῖν λητοῖν. ὦ λητώ. Πληθ. αἱ λητοί. τῶν λητῶν. ταῖς λητοῖς. τὰς λητούς. ὦ λητοί. Latona Exemplum quartæ declinationis.

Ενικά.

Η αἰδώς. τῆς αἰδόος, δοῦς. τῇ αἰδόϊ, αἰδοῖ. τὴν αἰδόα, δῶ, accentu circumflexo. ὦ αἰδοῖ. Δυϊκά. τὰ αἰδώ. ταῖν αἰδοῖν. ὦ αἰδώ. Πληθ. αἱ αἰδοί. τῶν αἰδῶν. ταῖς αἰδοῖς. τὰς αἰδούς. ὦ αἰδοί. Pudor.

DE QVINTA DECLI. CONTRA.

Quinta declinatio cõtractorum nominum duas habet terminationes, ας purum & ρας, neutrorũ tantum. Quorum Genitiuus in ατος desinit κοινῶς, &

 in αος,

in αος, ſubtracto. τ. ἰωνικῶς, & in ως κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς.

In hac autem declinatione duæ fiunt ſynæreſes, in α. productum, & in ω. μέγα. ex α. enim præcedente, & ο. utcunque ſequente, ſiue ο. paruum ſit: & idem ſiue ſolum, ſiue in diphthongo, ſiue ſit ω. μέγα, ſemper fit ſynæreſis in ω. μέγα, quod genitiuis tantum euenit. Sequente uerò quauis alia uocali, in α. productum fit ſynæreſis.

Exemplum quintæ declinationis.

Ἑνικά.

Caro. Τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς. τῷ κρέατι, καὶ κρέαϊ, καὶ κρέᾳ. τὸ κρέας. ὦ κρέας. Δυϊκά. τὼ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. τοῖν κρεάτοιν, καὶ κρεάοιν, καὶ κρεῷν. ὦ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. Πληθ. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. τῶν κρεάτων, καὶ κρεάων, καὶ κρεῶν. τοῖς κρέασι. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα, ὦ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα.

Vbi ſciendum Genitiuum dualem κρεῷν κρᾶσιν pati, atque συναίρεσιν. nam ex α. & ο. craſi facta in ω. μέγα, ei per ſynæreſim ι. ſubſcribitur.

Corny. Τὸ κέρας. τοῦ κέρατος, καὶ κέραος, καὶ κέρως. τῷ κέρατι, καὶ κέραϊ, καὶ κέρᾳ. τὸ κέρας. ὦ κέρας. & alia ſicut τὸ κρέας.

De nominibus quæ contractionem in omnibus caſibus patiuntur.

PRæter dicta nomina contracta aliqua inueniuntur, quæ per omneis numeros & caſus ſynæreſim patiuntur: quorum maſculina & neutra tertiæ ſunt ſimpliciū declinationis, fœminina uerò ſecundæ, quæ à Theodoro Gaza ὁλοπαθῆ appellantur, ob quam rem in nulla contractorum declinatione coordinantur, quorum inflectio talis eſt.

Ἑνικά.

Ο νόος, νοῦς. τοῦ νόου, νοῦ. τῷ νόῳ, νῷ. τὸν νόον, νοῦν. ὦ νόε, νοῦ. Δυϊκά. τὼ νόω, νώ. τοῖν νόοιν, νοῖν. ὦ νόω, νώ, accentu acuto, quoniam dualis numerus in ω. deſinens, ſiue à circunflexis, ſiue ab oxitonis acuitur, circunflectitur autem nunquàm. ut ὁ καλὸς, τὼ καλώ. ὁ ἀργυροῦς, τὰ ἀργυρώ. ὁ νοῦς, τὼ νώ. Πληθ. οἱ νόοι, νοῖ. τῶν νόων, νῶν. τοῖς νόοις, νοῖς. τοὺς νόους, νοῦς. ὦ νόοι. νοῖ.

Declinatur etiam per quintam declinationem ſic.

Ο νοῦς. τοῦ νοός. τῷ νοΐ. τὸν νόα. ὦ νοῦ. Sicut βοῦς, βοός, βοΐ.

Fluxus. Ο ῥόος, ῥοῦς. τοῦ ῥόου, ῥοῦ. τῷ ῥόῳ, ῥῷ. τὸν ῥόον, ῥοῦν. ὦ ῥόε, ῥοῦ.

Ο πλόος,

Ο πλόος, πλοῦς. τοῦ πλόου, πλοῦ. τῷ πλόῳ, πλῷ. τὸν πλόον, πλοῦν. Sic ἁπλόος. ἁπλοῦς. διπλόος, διπλοῦς. Et alia quorum fœminina & neutra etiam per omneis numeros & casus synæresim patiuntur. Nauigatio. Simplex.

Η ἁπλόη, ἁπλῆ. τῆς ἁπλόης, ἁπλῆς, τῇ ἁπλόῃ, ἁπλῇ. &c.

Τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν. τοῦ ἁπλόου, ἁπλοῦ. τῷ ἁπλόῳ, ἁπλῷ. τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν. ὦ ἁπλόον, ἁπλοῦν. Δυϊκά. τὼ ἁπλόω, ἁπλώ. τοῖν ἁπλόοιν, ἁπλοῖν. ὦ ἁπλόω, ἁπλώ. Πλη. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ. τῶν ἁπλόων, ἁπλῶν. τοῖς ἁπλόοις, ἁπλοῖς. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ. ὦ ἁπλόα, ἁπλᾶ.

Η λέξις. τῆς λέξεος. τῇ λέξει, ἀπὸ τοῦ λέξει. τὴν λέξιν. ὦ λέξις. Δυϊκά. τὰ λέξεε. ταῖν λεξέοιν, καὶ λέξεων. ὦ λέξεε. Πλη. αἱ λέξεις, ἀπὸ τοῦ λέξεες. τῶν λέξεων. ταῖς λέξεσι. τὰς λέξεις. ὦ λέξεις, sicut Nominatiuus. Sic πτῶσις, πτώσεος, & alia huiusmodi. Dictio.

De ijs quæ in paucis contrahuntur.

Sunt & alia nomina in υς desinentia, & imparisyllaba, quæ cum in paucis casibus synæresim patiantur, ὀλιγοπαθῆ & ipsa quoque dicta sunt, & à Theodoro Gaza partim primum υ. appellatur, & ὀξύτονα sunt. ut ἡδύς, ἡδέος. ὠκύς, ὠκέος. Partim uerò secundum, & grauitona sunt. ut βότρυς, βότρυος. στάχυς, στάχυος. Quæ sunt primi υ. in datiuo singulari synæresim patiuntur. ut ἡδέι, ἡδεῖ. sicut δημοσθένει, δημοσθένει. Et in nominatiuo, accusatiuo & uocatiuo pluralibus. ut ἡδέες, ἡδεῖς. ἡδέας, ἡδεῖς. sicut δημοσθένεες, νεις. δημοσθένεας, νεις. nullius tamen sunt contractorũ declinationis. Quæ uerò sunt secundi, in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralis numeri tantum contrahuntur. nam præcedente υ. sequente uerò quauis uocali, si ex eis synæresis fieri contingat, in υ. fit semper. ut βότρυες, βότρυς. βότρυας, βότρυς. sicut ex ι. præcedente, & quauis uocali sequente fit synæresis in ι. ut in secunda contractorum declinatione dictum est. Paucipassia.

Similiter & quæ in ους desinunt, & imparisyllaba sunt, in tribus casibus pluralis numeri tantum synæresim patiuntur: & ea unica est, ου scilicet, nec in aliqua cõtractorum declinatione coordinantur. Ενικά.

Ο βοῦς. τοῦ βοός. τῷ βοΐ. τὸν βόα, καὶ βοῦν. ὦ βοῦ. Δυϊκά. τὼ βόε.

βόε. τοῖν βοοῖν. ὦ βόε. Πλη. οἱ βόες, βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βουσί. τούς βόας, βοῦς. ὦ βόες, βοῦς.

DE COMPARATIVORVM CONTRA.

Comparatiua quoque in ων desinentia, ὀλιγοπαθῆ & ipsa appellari possunt: cum in Accusatiuo singulari masculinorũ, & in Nominatiuo, Accusatiuo & Vocatiuo pluralibus neutrorum in ω. fiat synæresis, Atticorũ more. ut τὸν μείζονα, μείζω. τὰ μείζονα, μείζω. expuncto scilicet ν. & ο. & α. in ω. contractis. In Nominatiuo uerò plurali, & Vocatiuo masculinorum, ν. prius eliso, ο. & ε. in ου contrahuntur. ut μείζονες, μείζοες, μείζους. At in accusatiuo eiusdem numeri, subtracto ν. ut supra, ο. & α. etiam in ου contrahi necesse est. ut μείζονας, μείζοας, μείζους. sicut βόες, βοῦς. βόας, βοῦς. & duum sunt generum, ac in ον neutrum habent formatum. ut ὁ καὶ ἡ μείζων. τοῦ καὶ τῆς μείζονος. τὸ μείζον. τοῦ μείζονος.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΘΕΤΩΝ.

De Adiectiuis nominibus.

Τῶν ἐπιθέτων, hoc est adiectiuorum, aliqua in ας mittunt masculinum, fœmininum in σα, & neutrum in αν. ut ὁ πᾶς, τοῦ παντός. ἡ πᾶσα, τῆς πάσης. τὸ πᾶν. τοῦ παντός. ΑΣ

Aliqua uerò in ης, duum generum & neutrorum in ες. ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος, ἀληθοῦς. ΗΣ

Aliqua uerò in εις, fœmininum in εσσα, & neutrum in εν. ut ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος. ἡ χαρίεσσα, τῆς χαριέσσης. τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος. ΕΙΣ

Aliqua uerò in ις, duum generum, & neutrum in ι. ut ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τοῦ καὶ τῆς φιλοπάτριδος. καὶ τὸ φιλόπατρι, τοῦ φιλοπάτριδος. ΙΣ

Aliqua autem in υς ὀξύτονα, fœmininum in εια, & neutrũ in υ. ut ὁ ἡδύς, τοῦ ἡδέος. ἡ ἡδεῖα, τῆς ἡδείας. τὸ ἡδύ, τοῦ ἡδέος. ΥΣ Acutisona.

Aliqua uerò in υς grauitona duum generum, & neutrum in υ. ut ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, τοῦ καὶ τῆς ἀδάκρυος. τὸ ἄδακρυ, τοῦ ἀδάκρυος. Grauisona.

Desinentia in ος purum, simplicia communia trium generum

nerum, in α. formant fœmininum, & neutrum in ον. ut δί-καιος, δικαία, δίκαιον. Eodem modo, quæcunque in ultima syllaba habent ρ. ut ἀνθηρός, ἀνθηρά, ἀνθηρόν. σοφὴ uero & similia Ionica sunt. Desinentia autem in ος. non purum, in η. fœmininum formant. ut ἔρημος, ἐρήμη, ἔρημον. σοφός, σοφή, σοφόν. Composita uero in ος, Atticorum more duûm sunt generum, & neutrum habent in ον. ut ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος. τὸ φιλόσοφον. Aliqua uero in ους. duûm generum, & in ουν. neutrum habent formatum. ut ὁ καὶ ἡ πολύπους, τοῦ καὶ τῆς πολύποδος. τὸ πολύπουν, τοῦ πολύποδος. Ἁπλοῦς uero, & διπλοῦς, & μολιβδοῦς, & χαλκοῦς, & ἀργυροῦς, & χρυσοῦς trium sunt generum, quorum masculina & neutra tertiam simplicium inflexionem sequuntur, fœminina uero secundam. ut ὁ ἁπλοῦς, τοῦ ἁπλοῦ. ἡ ἁπλῆ, τῆς ἁπλῆς. τὸ ἁπλοῦν, τοῦ ἁπλοῦ. ὁ ἀργυροῦς, τοῦ ἀργυροῦ. ἡ ἀργυρᾶ, τῆς ἀργυρᾶς. τὸ ἀργυροῦν, τοῦ ἀργυροῦ. Iones tamen χρύσεος, χρύσεα, χρύσεον dicunt. & alia similiter.

De compositis regula.

ους.

ουν.

Aliqua uero in ως. duûm generum, & neutrum in ων. quæ Attica sunt. ut ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τοῦ καὶ τῆς εὔγεω. τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω.

ως. & ων. Attica.

Aliqua in ην. duûm generum, & neutrum in εν. ut ὁ καὶ ἡ τέρην, τοῦ καὶ τῆς τέρενος. τὸ τέρεν, τοῦ τέρενος.

Aliqua in ων. duûm generum, & neutrum in ον. ut ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τοῦ καὶ τῆς εὐδαίμονος. τὸ εὔδαιμον. τοῦ εὐδαίμονος.

ων. & ον.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

Nomina numeralia unum significantia, singulariter tantum declinantur. Quæ uero duo, dualiter. quæ autem plura, pluraliter, & trium sunt generũ.

De nominibus numeralibus.

Εἷς. ἑνός. ἑνί. ἕνα. Μία. μιᾶς. μιᾷ. μίαν. Ἕν. ἑνός. ἑνί. ἕν. Δύο, καὶ δύω ἀττικῶς διὰ τοῦ ω. μεγάλου. δυοῖν, καὶ δυεῖν, in fœminino ο. in ε. uerso. Declinantur etiam in plurali numero sic. οἱ δύο. αἱ δύο. τὰ δύο. τοῖς καὶ ταῖς καὶ τοῖς δυσί. τοὺς δύο. τὰς δύο. καὶ τὰ δύο.

Vnus. Duo.

Τρεῖς. τριῶν. τρισί. τρεῖς, duûm generum. τρία. τριῶν. τρισί. τρία. Τέσσαρες. τεσσάρων. τέσσαρσι, τέσσαρας, duûm generum.

Tres. Quatuor.

d

Annotatiuncula.

rum. Τέσσαρα. τεσσάρων. τέσσαρσι. τέσσαρα. A quatuor autem usq; ad centum omnia sunt indeclinabilia: articulis autem discernuntur, cuius sint generis & casus, sic,

Quinque. Οἱ πέντε. τῶν πέντε. τοῖς πέντε. τοὺς πέντε. Αἱ πέντε. τῶν πέντε. ταῖς πέντε. τὰς πέντε. Τὰ πέντε. τῶν πέντε. τοῖς πέντε. τὰ πέντε. Eodem modo declinantur & ἕξ. & ἑπτά, & ὀκτὼ, & ἐννέα, & δέκα. & alia usque ad centum. A ducentis uerò omnis numerus per omnia genera pluraliter declinatur sic,

Ducenti. Οἱ διακόσιοι. τῶν διακοσίων. τοῖς διακοσίοις. τοὺς διακοσίους. Αἱ διακόσιαι. τῶν διακοσίων. ταῖς διακοσίαις. τὰς διακοσίας. Τὰ διακόσια. τῶν διακοσίων. τοῖς διακοσίοις. τὰ διακόσια. Sic & Οἱ τριακόσιοι. τῶν τριακοσίων. τοῖς τριακοσίοις. τοὺς τριακοσίους. Αἱ τριακόσιαι. τῶν τριακοσίων. ταῖς τριακοσίαις. τὰς τριακοσίας. Τὰ τριακόσια. τῶν τριακοσίων. τοῖς τριακοσίοις. τὰ τριακόσια. Οἱ τετρακόσιοι. τῶν τετρακοσίων. τοῖς τετρακοσίοις. τοὺς τετρακοσίους. Αἱ τετρακόσιαι. τῶν τετρακοσίων. ταῖς τετρακοσίαις. τὰς τετρακοσίας. Τὰ τετρακόσια. τῶν τετρακοσίων. τοῖς τετρακοσίοις. τὰ τετρακόσια. Πεντακόσιοι. Ἑξακόσιοι. Ἑπτακόσιοι. Ἐννεκόσιοι. Χίλιοι. Δισχίλιοι. Τρισχίλιοι. Τετρακισχίλιοι, καὶ τὰ λοιπά.

Ενικά.

Hactenus de tractatu nominis, quem ego comprehendere sub capite primo.

Ενικά.					Δυϊκά.			Πληθυντικά.				
Ευθεῖα.	Γενική.	Δοτική.	Αἰτιατική.	Κλητική.	Εὐθεῖα. Αἰτιατική.	Γενική. Δοτική.	Κλητική.	Εὐθεῖα.	Γενική.	Δοτική.	Αἰτιατική.	Κλητική.

Articuli præpositiui.

ὁ.	τοῦ	τῷ	τὸν	ὦ.	τὼ	τοῖν	ὦ.	οἱ	τῶν	τοῖς	τοὺς	ὦ.
ἡ.	τῆς	τῇ	τὴν		τὰ	ταῖν		αἱ		ταῖς	τὰς	
τό.	τοῦ	τῷ	τό		τὼ	τοῖν		τὰ		τοῖς	τὰ	

Prima declinatio marium est tantum in ας. & in ης.

ας	ου.	ᾳ.	αν.	α. ας	α.	αιν.	α.	αι.	ων.	αις.	ας.	α.
ης		ῃ.	ην.	η.								

Secunda est fœmininorum tantum, quæ in α. & in η. terminant.

α.	ης	ῃ.	αν.	α.	α.	αιν.	α.	αι.	ων.	αις.	ας.	αι.
η.			ην.	η.								

Nomina tamē quæ in α. purū, δα. θα. ρα. finiunt, seruant α. in Genitiuo & Datiuo singulari. ut θεὰ, θεάς. λῆδα, λήδας. μάρθα, μάρθας. ἡμέρα, ἡμέρας.

Tertia declinatio est singulorum generum in ος. exeuntium. & neutrorum in ον.

ος.	ου.	ῳ.	ον.	ε. ος.	ω.	οιν.	ω.	οι.	ων.	οις.	ους.	οι
ον.				ον.				α.			α.	α.

Aduerte Atticos in omnibus casibus facere Vocatiuum Nominatiuo similem.

Quarta est Atticorum, quæ fit à tertia, mutato ο. in ω. quod in omnibus casibus retinet.

ως.	ω.	ῳ.	ων.	ως.	ω.	ῳν.	ω.	ῳ.	ων.	ῳς.	ως.	ῳ
ων.				ων.				ω.			ω.	ω.

Hæ quatuor ſuperiores dicuntur pariſyllabæ, quia non creſcunt in obliquis, ſed pares efferuntur Nominatiuo.

Quinta eſt generum omnium quæ creſcunt in obliquis, quorum terminatio uaria eſt. Sed hæ quinque conſonantes diuerſis uocalibus iunctæ, nunc ſatis erunt.

Ενικά. Δυϊκά. Πληθυντικά.

ν. ξ. ϱ. σ. ψ. } ος. ι. α. ν. { ν. ξ. ϱ. σ. ψ. | ε. οιν. ε. | ες. ων. { σ ξ ψ } ι. ας. ες

Similiter etiam neutra uariabis, in quibus Accuſatiuos & Vocatiuos ſuis Nominatiuis ſimileis ubique facies, eorũ pluralia in α. ut & latina.

Περὶ τῶν συνῃρημένων.

Ab hac quinta, alię quinque fiunt declinationes, quę ſynęreſi atę dicunẽ, quot ſynęreſim. i. contractionẽ patiunẽ, quarũ

Prima eſt marium, fœmininorum, & communium, deſinentium in ης. neutrorum uerò deſinentium in ες. adiectiuorum, & in ος. ſubſtantiuorum.

ης. ες. ος. } ου. εος. ει. ῆ. εῖ. { εα. η. ες. ος. | ες. ης. ες. ος. | { η. ει. } οιν. εοιν. η. ει. | ει. εες. η. εα. } ω. εων. εσι. { ει. ας. η. εα. | ει. εες. η. εα.

In qua declinatione quinque hæ ſynæreſes colliguntẽ, hoc eſt, εο. in ου. εϊ. in ει. εα. & duo εε. etiã in ει. & in η. εοι. in οι. εω. in ω.

Secunda eſt marium, fœmininorum, & communium in ις. deſinentium, & neutrorum in ι. quorum Genitiuus in ιος. communiter facit, in εος. Ionicè, in εως. Atticè.

ις. ι. { ιος εος εως } ι ει ιι ῆ εϊ. ιν. ι. ι. { ι. ις ι. | η. ιε εε. { ιοιν. εοιν εων. η. ιε εε | ι. ει. ιες εες ι. η. ια. εα. { ιων ἑων εων } ισι εσι ιας εας ιες εες ι. η. ι. η. ια. εα. ια. εα. ι. ει.

In neutris

In neutris aduertendum est treis pluraleis casus. In qua declinatione propria synæresis una est, in ι. productum. Nam ubicunque euenit synæresin fieri ex ι. & quauis uocali sequente, fit contractio in ι. Quum uerò mutatur ι. in ε. Ionicè, fiunt synæreses quæ sunt in prima.

Tertia est marium tantummodo in ευς. exeuntiū: quorum Genitiuus in εος. fit cōmuniter in εως. Atticè, & in ηος. Ionicè; & ita singulatim unūquodque idioma potes uariare

	Ενικά.				Δυϊκά.			Πληθυντικά.				
	εος.	εϊ.		ευ.	εε.		εε.	εες.			εας.	εες.
ευς.	εως.	ει.	εα.	ευς.	η.	εοιν.	η.	εις.	εων.	ευσι.	εις.	εις.
	ηος.	ηϊ.	ηα.	ευς.	ηε.	ηοιν.	ηε.	ηες.	ηων.	ησι.	ηας.	ηες.

In qua declinatione duæ synæreses fiūt, quæ à prima sunt, hoc est, ε. & ι. in ει. duo εε. in ει. & in η. ε. & α. etiam in ει.

Quarta est fœmininorum solum, in ω. uel in ως. exeūtium.

ω.	οῦ.	οῖ.	ω.									
	οος.	οϊ.	οα.	οῖ.	ω.	οιν.	ω.	οι.	ων.	οις.	ους.	οι.
ως.					ου.	οι.	ω.					

In qua quidem tres hæ εο. οϊ. οα. synæreses in singulari tantum habentur: alij uerò duo numeri tertiam sequūtur simplicium declinationem.

Quinta est neutrorum in ας. purum, uel in ρας. exeuntium.

ας.	ατος.	ατι.	ας.	ας.	ατε.	ατοιν.	ατε	ατα.	ατων.		ατα.	ατα.
	αος.	αϊ.	ας.	ας.	αε.	αοιν.	αε.	αα.	αων.	ασι	αα.	αα.
ρας.	ως.	α.	ρας.	ρας.	α.	ων.	α.	α.	ων.		α.	α.

In hac declinatione duæ sunt synæreses: in genitiuis in ω. in reliquis casibus in α.

Sunt quædam nomina, quæ per omneis casus patiũtur synæresim. ut νόος, ῥόος, ἁπλόος, & alia huiusmodi.

Ενικά.					Δυϊκά.			Πληθυντικά.				
ου.	ου.	ῳ.	ου.	ου.	ω.	οῖν.	ω.	οι.	ων.	οις.	ους.	οι.
οος.	οου.	οῳ.	οον.	οε.	όω.	οοιν.	όω.	οοι.	οων.	οοις.	οους.	οοι.

Νοῦς tamen etiam per quintam simplicium declinatur. ut νοῦς, νοός, νοΐ, νόα.

Nomina numeralia.

Εἷς. ἑνός. ἑνί. ἕνα. quintæ declinationis.
Μία. μιᾶς. μιᾷ. μίαν. secundæ declinationis.
Ἕν. ἑνός. ἑνί. ἕν. quintæ declinationis.

οἱ, αἱ, τὰ δύο. — τῶν δύο. τοῖς, ταῖς, τοῖς δυσί. τοὺς, τὰς, τὰ δύο.

οἱ, αἱ τρεῖς. — τῶν τριῶν. τοῖς, ταῖς, τοῖς — τρισί. τοὺς, τὰς τρεῖς. τὰ — τρία.
τὰ — τρία.

οἱ, αἱ τέσσαρες, τὰ — τέσσαρα. τῶν τεσσάρων. τοῖς, ταῖς, τοῖς τέσσαρσι. τοὺς, ταῖς τέσσαρας. τὰ — τέσσαρα.

Hactenus de nominibus.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

Verbi definitio.

Ῥῆμά ἐστι μέρος λόγου κλιτικὸν μετὰ διαφόρων χρόνων, ἐνέργειαν, ἢ πάθος, ἢ οὐδέτερόν τι σημ μαῖνον. hoc est, Verbum est pars orationis declinabilis, cum diuersis temporibus, actionem, uel passionem, uel neutrum quiddam significans.

Verbo

Verbo accidũt octo

ἔγκλισις, & sunt 5.	ὁριστική.		Indicatiuus.		τύπτω.
	προστακτική.		Imperatiuus.		τύπτε.
	Εὐκτική.		Optatiuus.		τύπτοιμι.
	ὑποτακτική.		Subiunctiuus.		ἐὰν τύπτω
	ἀπαρέμφατος		Infinitiuus.		τύπτειν.
Γένος, & sunt 5.	ἐνεργητικόν.		actiuum.		τύπτω.
	παθητικόν.		passiuum.		τύπτομαι.
	οὐδέτερον.		neutrum.		ὑγιαίνω.
	κοινὸν ἢ μέσον		cõmune, mediũ		βιάζομαι.
	ἀποθετικόν.		deponens.		μάχομαι.
Εἶδος, & sunt duo	πρωτότυπον.		primatiua.		ἄρδω.
	παραγωγόν.		deriuatiua.		ἀρδεύω.
σχῆμα, & sunt tria	ἁπλοῦν.		simplex.		ἱστῶ.
	σύνθετον.		composita.		παριστῶ.
	παρασύνθετον	id est	decomposita.	ut	παριστάνω
ἀριθμός.	ἑνικός.		singularis.		τύπτω.
	δυϊκός.		dualis.		τύπτετον.
	πληθυντικός.		pluralis.		τύπτομεν
Πρόσωπον, & sunt tres	πρῶτον.		prima.		γράφω.
	δεύτερον.		secunda.		γράφεις.
	τρίτον.		tertia.		γράφει.
χρόνοι, & sunt sex.	ἐνεστώς.		præsens.		Τύπτω.
	παρατατικός.		p̃teritũ imperfe.		ἔτυπτον.
	παρακείμενος.		præteritũ perfe.		τέτυφα.
	ὑπερσυντέλικ.		p̃terit. plusq̃perf		ἐτετύφειν
	ἀόριστος.		Indefinitum.		ἔτυψα.
	μέλλων.		futurum.		τύψω.

Συζυγία, hoc est, coniugatio: & sunt tredecim. Sex τῶν βαρυτόνων, hoc est, grauisonorum. Tres τῶν περισπωμένων, id est, circunflexorum in ῶ. desinentium, & quatuor in μι.

CONIV-

CONIVGATIONVM DISTINCTIONES.

PRIMAE.

Prima β. π. φ. Prima igitur grauitonorum coniugatio est, quæ per β. uel ϖ. uel φ. uel πτ. profertur. ut λείβω. τέρπω. γράφω. τύπτω. Quorum Futurum per ψ. ut λείψω. τέρψω. γράψω. τύψω. Præteritũ uerò per φ. ut λέλειφα. τέτερφα. γέγραφα. τέτυφα.

SECVNDAE.

Secũda γ. κ. χ. Secunda coniugatio est, quæ per γ. uel κ. uel χ. uel κτ. ut λέγω, ϖρέκω, τρέχω, τίκτω. Quorum futurũ per ξ. ut λέξω, ϖλέξω, τρέξω, τέξω. Præteritum uerò per χ. ut λέλεχα, ϖέϖλεχα, τέτρεχα, τέτεχα.

TERTIAE.

Tertia δ. θ. τ. Tertia est, quæ per δ. uel θ. uel τ. ut ἄδω, ϖλήθω, ἀνύτω. Quorum futurum per σ. ut ἄσω, ϖλήσω, ἀνύσω. Præteritum uerò per κ. ut ἧκα, ϖέπληκα, ἤνυκα.

QVARTAE.

Quarta: ~~Tertia~~ ζ. ϭ. Quarta est, quæ per ζ. uel geminum ϭ. ut φράζω, ὀρύϭω, siue ὀρύττω ἀττικῶς. Quorum futurum nunc per σ. ut φράσω, nunc per ξ. ut ὀρίξω. Et præteritum nunc per κ. ut ϖέφρακα. nunc per χ. ut ὤρυχα.

QVINTAE.

Quinta λ. μ. ν. ρ. Quinta est, quæ per quatuor immutabiles profertur. uidelicet λ. μ. ν. ρ. ut ψάλλω. νέμω. κλίνω. σπείρω. Quorum Futurum, penultimam corripiens, ac extremam circunflectens, per easdem immutabileis enunciatur. ut ψαλῶ, altera immutabili expuncta, νεμῶ. κρινῶ. σπερῶ, subiunctiua uocali diphthongi abiecta, ι. scilicet. Præteritum per κ. ut ἔψαλκα. νενέμηκα. κέκρικα, ἔσπαρκα.

SEXTAE.

Sexta ω. purum. Sexta uerò per ω. purum. ut ἀκούω, ἱππεύω. Quorum futurum per σ. ut ἀκούσω, ἱππεύσω. Præteritum uerò per κ. ut ἤκουκα. ἵππευκα.

adnotatiuncula. Quo in loco sciendum est, coniugationes, quas alij tredecim faciunt, Theodorum Gazam in quinque redigere, hoc est. Quæcunque uerba ante ω. habent, siue β. siue ϖ. siue φ. siue πτ. primam constituere coniugationem. ut λείβω. τέρπω. γράφω. τύπτω. Quęcunque uerò γ. siue κ. siue χ.

siue κτ.

ſiue κτ. ſiue geminatũ ϖ, ſiue ζ. & in futuro ξ. ſecundã. ut λέγω. πλέκω. ἔχω. τίκτω. ὀρύσσω. παίζω. At quæcunq; δ. ſiue θ. ſiue τ. ſiue ζ. ſiue geminatum ϖ. ſiue ω. purum, & in futuro σ. tertiam. ut ᾄδω. πλήθω. ἀνύτω. φράζω. πλάσσω. ἀκούω. Quæ uerò quampiam immutabilem habent, quartã conſtituere neceſſe eſt. ut ψάλλω. νέμω. κρίνω. σπείρω. Quintam uerò quæcunq; in μι deſinunt uerba. ut τίθημι. ἵστημι. δίδωμι. ζεύγνυμι. de quibus proprijs locis dicetur.

Sed ante uerbi inflexionem hæc pauca annotãda ſunt, hoc eſt, Cum prima perſona pluralis numeri in μεν exeat, primam dualem omnino deficere: quod omnibus accidit actiuis, tam in ω. quàm in μι deſinentibus, & ambobus etiam aoriſtis paſſiuis, & præterito perfecto medio, cũ & ipſa actiuam ſequantur literaturam. Etiam, tertia perſona plurali in ι. aut in αι exeunte, hoc eſt, ι. in actiuis, & αι in paſſiuis, ſecundam, & tertiam dualis numeri ſimiles eſſe. Si uerò in aliam exeat terminationem omnino differre. Etiam in modo imperatiuo, & ſubiunctiuo futurum deficere, ſed pro his aoriſtos in uſu haberi. Etiam præſens, & præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & præteritum pluſquamperfectum in modo indicatiuo diuiſim inflecti, in alijs uerò coniunctim. Præterita quoq; augmentum, quod in modo indicatiuo ſuſcipiũt, ſiue temporale ſit, ſiue ſyllabicũ, in alijs modis, & participijs omnino amittere. excipiuntur præteritum perfectum, & paulo poſt futurum, quod Græce μετ' ὀλίγον μέλλων dicitur, quæ ubiq; ſuum retinent augmentum.

Annotatiunculæ quinque. 1 2 3 4 5

Exemplum grauitonorum uerbornm primæ coniugationis.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

Ενικά.	Τύπτω.	τύπτεις.	τύπτει.	Indicatiuus actiuus. Verbero.
Δυϊκά.		τύπτετον.	τύπτετον.	
Πλη.	τύπτομεν.	τύπτετε.	τύπτουσι.	
παρατ.	Ετυπτον.	ἔτυπτες.	ἔτυπτε.	
		ἐτύπτετον.	ἐτυπτέτην.	
	ἐτύπτομεν.	ἐτύπτετε.	ἔτυπτον.	

παρακ.	Τέτυφα.	τέτυφας.	τέτυφε.
		τετύφατον.	τετύφατον.
	τετύφαμεν.	τετύφατε.	τετύφασι.
ὑπερσ.	Ετετύφειν.	ἐτετύφεις.	ἐτετύφει.
		ἐτετύφειτον.	ἐτετυφείτην.
	ἐτετύφειμεν.	ἐτετύφειτε.	ἐτετύφεισαν.
ἀόρ. α.	Ετυψα.	ἔτυψας.	ἔτυψε.
		ἐτύψατον.	ἐτυψάτην.
	ἐτύψαμεν.	ἐτύψατε.	ἔτυψαν.
ἀόρ. β.	Ετυπον.	ἔτυπες.	ἔτυπε.
		ἐτύπετον.	ἐτυπέτην.
	ἐτύπομεν.	ἐτύπετε.	ἔτυπον.
μέλλ. α.	Τύψω.	τύψεις.	τύψει.
		τύψετον.	τύψετον.
	τύψομεν.	τύψετε.	τύψουσι
μέλλ. β.	Τυπῶ.	τυπεῖς.	τυπεῖ.
		τυπεῖτον.	τυπεῖτον.
	τυποῦμεν.	τυπεῖτε.	τυποῦσι.

Προσακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Imperatiuus

Ενικά.	Τύπτε. τυπτέτω.	Δυϊκά. τύπτετον.	τυπτέτων.
Πλη.	τύπτετε.	τυπτέτωσαν.	
παρ. καὶ.	Τέτυφε, τετυφέτω.	τετύφετον,	τετυφέτων.
ὑπερς.	τετύφετε.	τετυφέτωσαν.	
ἀόρ. α.	Τύψον,	τυψάτω.	τύψατον.
	τυψάτων.	τύψατε.	τυψάτωσαν.
ἀόρ. β.	Τύπε.	τυπέτω.	τύπετον.
	τυπέτων.	τύπετε,	τυπέτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Optatiuus.

Ενικά.	Τύπτοιμι.	τύπτοις.	τύπτοι.
Δυϊκά.		τύπτοιτον.	τυπτοίτην.
Πλη.	τύπτοιμεν.	τύπτοιτε.	τύπτοιεν.
παρ. καὶ.	Τετύφοιμι.	τετύφοις.	τετύφοι.
ὑπερς.		τετύφοιτον.	τετυφοίτην.
	τετύφοιμεν.	τετύφοιτε.	τετύφοιεν.
ἀόρ. α.	Τύψαιμι.	τύψαις,	τύψαι.

τύψαιμεν.

		τύψαιτον.	τυψαίτην.
	τύψαιμεν.	τύψαιτε.	τύψαιεν.
ἀόρ. β.	Τύποιμι.	τύποις.	τύποι.
		τύποιτον.	τυποίτην.
	τύποιμεν.	τύποιτε.	τύποιεν.
μέλλ. α.	Τύψοιμι.	τύψοις.	τύψοι.
		τύψοιτον.	τυψοίτην.
	τύψοιμεν.	τύψοιτε.	τύψοιεν.
μέλλ. β.	Τυποῖμι.	τυποῖς.	τυποῖ.
		τυποῖτον.	τυποίτην.
	τυποῖμεν.	τυποῖτε.	τυποῖεν.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεςὼς, κ) παρατατικός.

Ενικὰ ἐὰν	Τύπτω.	τύπτῃς.	τύπτῃ.
Δυϊκά.		ἐὰν τύπτητον.	τύπτητον.
Πλη. ἐὰν	τύπτωμεν.	τύπτητε.	τύπτωσι.
παρακ.	ἐὰν Τετύφω.	τετύφῃς.	τετύφῃ.
κ) ὑπερς.		ἐὰν τετύφητον.	τετύφητον.
	ἐὰν τετύφωμεν.	τετύφητε.	τετύφωσι.
ἀόρ. α.	ἐὰν. Τύψω.	τύψῃς.	τύψῃ.
		ἐὰν τύψητον.	τύψητον.
	ἐὰν τύψωμεν.	τύψητε.	τύψωσι.
ἀόρ. β.	ἐὰν Τύπω.	τύπῃς.	τύπῃ.
		ἐὰν τύπητον.	τύπητον.
	ἐὰν τύπωμεν.	τύπητε.	τύπωσι.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεςὼς, καὶ παρατατικός.

Τύπτειν. παρακ. κ) ὑπερς. τετυφέναι. ἀόρ. α. τύψαι. ἀόρ. β. τυπεῖν. μέλλ. α. τύψειν. μέλλ. β. τυπεῖν.

Μετοχαὶ, ἐνεργητικαί. Ενεςὼς, κ) παρατ.

	Ο Τύπτων,	τοῦ τύπτοντος.	ἡ τύπτουσα,
παρακ.	τῆς τυπτούσης.	τὸ τύπτον,	τοῦ τύπτοντος.
κ)	ὁ Τετυφὼς,	τοῦ τετυφότος.	ἡ τετυφυῖα,
ὑπερς.	τῆς τετυφυίας.	τὸ τετυφὸς,	τοῦ τετυφότος.
ἀόρ. α.	ὁ Τύψας,	τοῦ τύψαντος.	ἡ τύψασα,
	τῆς τυψάσης.	τὸ τύψαν,	τοῦ τύψαντος.

ἀόρ. β.	ὁ τυπών,	τοῦ τυπόντος.	ἡ τυποῦσα,
	τῆς τυπούσης.	Τὸ τυπόν,	τοῦ τυπόντος.
Μέλλ. α.	ὁ τύψων,	τοῦ τύψοντος.	ἡ τύψουσα,
	τῆς τυψούσης.	τὸ Τύψον,	τοῦ τύψοντος.
μέλλ. β.	ὁ τυπῶν,	τοῦ τυποῦντος.	ἡ τυποῦσα,
	τῆς τυπούσης.	τὸ τυποῦν	τοῦ τυποῦντος.

Annotatiuncula. Aduertendum est, participia masculina & neutra ad quintam simplicium declinationē referri. Fœminina uerò ad secundam.

DE VERBIS PASSIVIS,

IN passiuis uerò hæc sunt annotāda, hoc est du alem numerū omneis habere personas, cū prima pluralis nō in μεν, sed in θα exeat: demptis aoristis passiuis, qui actiuorum literaturam sequuntur. Etiam tertiam personam pluralem præteriti perfecti passiui omnino deficere, si tertia singularis ante ται finalem syllabam aliam habeat cōsonantem, pro ea autem participio eiusdem temporis utimur, & substātiuo uerbo. Hoc idem patitur & præteritum perfectum modi optatiui, & subiunctiui, in omnibus numeris, & personis: cum nullo modo rectè formari possit, si prima persona præteriti passiui aliquam habeat consonantem ante μαι finalem.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΟΣ.

Indicatiuus passiuus. Verberor.

Ενικά	Τύπτομαι.	τύπτῃ.	τύπτεται.
Δυικά	τυπτόμεθον.	τύπτεσθον.	τύπτεσθον.
Πλη.	τυπτόμεθα.	τύπτεσθε.	τύπτονται,
παρατ.	Ετυπτόμην.	ἐτύπτου.	ἔτυπτο.
	ἐτυπτόμεθον.	ἐτύπτεσθον.	ἐτυπτέσθην.
	ἐτυπτόμεθα.	ἐτύπτεσθε.	ἐτύπτοντο.
παρακ	Τέτυμμαι.	τέτυψαι.	τέτυπται.
	τετύμμεθον.	τέτυφθον.	τέτυφθον.
	τετύμμεθα.	τέτυφθε.	τετυμμένοι εἰσί.
		καὶ ἰωνικῶς	τετύφατο.

ὑπερσ

ὑπερσ.	Ετετύμμην.	ἐτέτυψο.	ἐτέτυπτο.
	ἐτετύμμεθον.	ἐτέτυφθον.	ἐτετύφθην.
	ἐτετύμμεθα.	ἐτέτυφθε.	ἐτετυμμένοι ἦσαν.
		καὶ ἰωνικῶς	ἐτετύφατο
ἀόρ.	Ετύφθην.	ἐτύφθης.	ἐτύφθη.
		ἐτύφθητον.	ἐτυφθήτην.
	ἐτύφθημεν.	ἐτύφθητε.	ἐτύφθησαν.
ἀόρ. β.	Ετύπην.	ἐτύπης.	ἐτύπη.
		ἐτύπητον.	ἐτυπήτην.
	ἐτύπημεν.	ἐτύπητε.	ἐτύπησαν.
μέλλ. α.	Τυφθήσομαι.	τυφθήσῃ.	τυφθήσεται.
	τυφθησόμεθον.	τυφθήσεσθον.	τυφθήσεσθον.
	τυφθησόμεθα.	τυφθήσεσθε.	τυφθήσονται.
μέλλ. β.	Τυπήσομαι.	τυπήσῃ.	τυπήσεται.
	τυπησόμεθον.	τυπήσεσθον.	τυπήσεσθον.
	τυπησόμεθα.	τυπήσεσθε.	τυπήσονται.
μετ' ὀλ.	Τετύψομαι.	τετύψῃ.	τετύψεται.
μέλλ.	τετυψόμεθον.	τετύψεσθον.	τετύψεσθον.
	τετυψόμεθα.	τετύψεσθε.	τετύψονται.

Προστακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Imperatiu.

Ενικά Τύπτου. τυπτέσθω. Δυϊκά. τύπτεσθον. τυπτέσθων.
Πλη. τύπτεσθε. τυπτέσθωσαν.
παρακ. καὶ Τέτυψο. τετύφθω. Δυϊκά. τέτυφθον. τετύφθων.
ὑπερσ. Πλη. τέτυφθε. τετύφθωσαν.

ἀόρ. α.	Τύφθητι.	τυφθήτω.	τύφθητον.
	τυφθήτων.	τύφθητε.	τυφθήτωσαν.
ἀόρ. β.	Τύπηθι.	τυπήτω.	τύπητον.
	τυπήτων.	τύπητε.	τυπήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Optatiuus.

Ενικά.	Τυπτοίμην.	τύπτοιο.	τύπτοιτο.
Δυϊκά.	τυπτοίμεθον.	τύπτοισθον.	τυπτοίσθην.
Πλη.	τυπτοίμεθα.	τύπτοισθε.	τύπτοιντο.
παρακ. καὶ	Τετυμμένος εἴην.	εἴης.	εἴη.
ὑπερσ.		τετυμμένω εἴητον.	εἰήτην.
	τετυμμένοι εἴημεν.	εἴητε.	εἴησαν.

ἀόρ. α.	Τυφθείην.	τυφθείης.	τυφθείη.
		τυφθείητον.	τυφθειήτην.
	τυφθείημεν.	τυφθείητε.	τυφθείησαν.
ἀόρ. β.	Τυπείην.	τυπείης.	τυπείη.
		τυπείητον.	τυπειήτην.
	τυπείημεν.	τυπείητε.	τυπείησαν.
μέλλ. α.	Τυφθησοίμην.	τυφθήσοιο.	τυφθήσοιτο.
	τυφθησοίμεθον.	τυφθήσοισθον.	τυφθησοίσθην.
	τυφθησοίμεθα.	τυφθήσοισθε.	τυφθήσοιντο.
μέλλ. β.	Τυπησοίμην.	τυπήσοιο.	τυπήσοιτο.
	τυπησοίμεθον.	τυπήσοισθον.	τυπησοίσθην.
	τυπησοίμεθα.	τυπήσοισθε.	τυπήσοιντο.
μετ' ὀλ.	Τετυψοίμην.	τετύψοιο.	τετύψοιτο.
μέλλ.	τετυψοίμεθον.	τετύψοισθον.	τετυψοίσθην.
	τετυψοίμεθα.	τετύψοισθε.	τετύψοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Subiunctiuus.	Ἑνικά.	ἐὰν Τύπτωμαι.	τύπτῃ.	τύπτηται.
	Δυϊκά.	ἐὰν τυπτώμεθον.	τύπτησθον.	τύπτησθον.
	Πληθ.	ἐὰν τυπτώμεθα.	τύπτησθε.	τύπτωνται.
	παρακ. καὶ	Τετυμμένος ἐὰν ὦ.	ᾖς.	ᾖ.
	ὑπερς.	τετυμμένω ἐὰν ἦτον.		ἦτον.
		τετυμμένοι ἐὰν ὦμεν.	ἦτε.	ὦσι.
	ἀόρ. α.	ἐὰν Τυφθῶ.	τυφθῇς.	τυφθῇ.
			ἐὰν τυφθῆτον.	τυφθῆτον.
		ἐὰν τυφθῶμεν.	τυφθῆτε.	τυφθῶσι.
	ἀόρ. β.	ἐὰν Τυπῶ.	τυπῇς.	τυπῇ.
			ἐὰν τυπῆτον.	τυπῆτον.
		ἐὰν τυπῶμεν.	τυπῆτε.	τυπῶσι.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Infinitiuus. Τύπτεσθαι. παρακ. καὶ ὑπερς. τετύφθαι. ἀόρ. α. τυφθῆναι. ἀόρ. β. τυπῆναι. μέλλ. α. τυφθήσεσθαι. μέλλ. β. τυπήσεσθαι. μετ' ὀλίγον μέλλον. τετύψεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Participium ὁ Τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου. ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης. τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

παρακ.

παρακ. καὶ	ὁ Τετυμμένος,	τοῦ τετυμμένου.	ἡ τετυμμένη,
ὑπερσ.	τῆς τετυμμένης,	τὸ τετυμμένον.	τοῦ τετυμμένου.
ἀόρ. α.	ὁ Τυφθείς,	τοῦ τυφθέντος.	ἡ τυφθεῖσα.
	τῆς τυφθείσης.	τὸ τυφθέν,	τοῦ τυφθέντος.
ἀόρ. β.	ὁ Τυπείς,	τοῦ τυπέντος.	ἡ τυπεῖσα,
	τῆς τυπείσης.	τὸ τυπέν,	τοῦ τυπέντος.
μέλλ. α.	ὁ Τυφθησόμενος,	τοῦ τυφθησομένου.	ἡ τυφθησομένη,
	τῆς τυφθησομένης.	τὸ τυφθησόμενον,	τοῦ τυφθησομένου.
μέλλ. β.	ὁ Τυπησόμενος,	τοῦ τυπησομένου.	ἡ τυπησομένη.
	τῆς τυπησομένης.	τὸ τυπησόμενον,	τοῦ τυπυσομένου,
μετ' ὀλί.	ὁ Τετυψόμενος,	τοῦ τετυψομένου.	ἡ τετυψομένη,
μέλλ.	τῆς τετυψομένης.	τὸ τετυψόμενον,	τοῦ τετυψομένου.

Aduertendum est, participia passiua in μενος masculina, & neutra in μενον, tertiæ esse simplicium declinationis: fœminina uerò eorum, secundæ. At participia utriusque aoristi passiui masculini generis & neutri, quintæ declinationis, eorum uerò fœminina, secundæ. Annot.

DE VERBO MEDIO

Libuit in hac uerborum declinatione, Theodorum Gazam immitatus, communi ordine relicto, per omneis modo & tempora, uerba media seorsum uariare. Cum alij partim actiuis. ut præteritum perfectū, & præteritum plusquàm perfectum: partim uerò passiuis. hoc est, ambos aoristos, & utrunque futurum admiscuerit. Quod quidem eo consilio fecimus, ut faciliorem discentibus uiam ostenderemus. Esto igitur tertio loco eorum perfecta ac distincta uariatio, quæ quidem in præsenti, & præterito imperfecto passiuis prorsus similia sunt.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Ενικά	Τύπτομαι.	τύπτῃ.	τύπτεται.
Δυϊκά.	τυπτόμεθον.	τύπτεσθον.	τύπτεσθον.
Πλη.	τυπτόμεθα.	τύπτεσθε.	τύπτονται.
παρατ.	Ετυπτόμην.	ἐτύπτου.	ἐτύπτετο.
	ἐτυπτόμεθον.	ἐτύπτεσθον.	ἐτυπτέσθην.
	ἐτυπτόμεθα.	ἐτύπτεσθαι.	ἐτύπτοντο.

Indicatiuus medius. uerbero uel uerberor.

παρακ-

παρακ.	Τέτυπα.	τέτυπας.	τέτυπε.
		τετύπατον.	τετύπατον.
	τετύπαμεν.	τετύπατε.	τετύπασι.
ὑπερ.	Ετετύπειν.	ἐτετύπεις.	ἐτετύπει.
		ἐτετύπειτον.	ἐτετυπείτην.
	ἐτετύπειμεν.	ἐτετύπειτε.	ἐτετύπεισαν.
ἀόρ. α.	Ετυψάμην.	ἐτύψω.	ἐτύψατο.
	ἐτυψάμεθον.	ἐτύψασθον.	ἐτυψάσθην.
	ἐτυψάμεθα.	ἐτύψασθε.	ἐτύψαντο.
ἀόρ. β.	Ετυπόμην.	ἐτύπου.	ἐτύπετο.
	ἐτυπόμεθον.	ἐτύπεσθον.	ἐτυπέσθην.
	ἐτυπόμεθα.	ἐτύπεσθε.	ἐτύποντο.
μέλλ. α.	Τύψομαι.	τύψῃ.	τύψεται.
	τυψόμεθον.	τύψεσθον.	τύψεσθον.
	τυψόμεθα.	τύψεσθε.	τύψονται.
μέλλ. β.	Τυποῦμαι.	τυπῇ.	τυπεῖται.
	τυπούμεθον,	τυπεῖσθον.	τυπεῖσθον.
	τυπούμεθα.	τυπεῖσθε.	τυποῦνται.

Προςακτικὰ μέσα. Ενεςὼς καὶ παρατατικός.

Imperatiu.	Ενικά.	Τύπτου.	τυπτέσθω.	Δ. τύπτεσθον.
		τυπτέσθων.	Π. τύπτεσθε.	τυπτέσθωσαν.
	παρ. καὶ	Τέτυπε.	τετυπέτω.	τετύπετον.
	ὑπερσ.	τετυπέτων.	τετύπετε.	τετυπέτωσαν.
	ἀόρ. α.	Τύψαι.	τυψάσθω.	τύψασθον.
		τυψάσθων.	τύψασθε.	τυψάσθωσαν.
	ἀόρ. β.	Τυποῦ.	τυπέσθω.	τύπεσθον.
		τυπέσθων.	τύπεσθε.	τυπέσθωσαν.

Εὐτικὰ μέσα. Ενεςὼς καὶ παρατατικός.

Optatiuus.	Ενικά.	Τυπτοίμην.	τύπτοιο.	τύπτοιτο.
	Δυϊκά.	τυπτοίμεθον.	τύπτοισθον.	τυπτοίσθην.
	Πλη.	τυπτοίμεθα.	τύπτοισθε.	τύπτοιντο.
	παρ. καὶ	Τετύποιμι.	τετύποις.	τετύποι.
			τετύποιτον.	τετυποίτην.
		τετύποιμεν.	τετύποιτε.	τετύποιεν.
	ἀόρ. α.	Τυψαίμην.	τύψαιο.	τύψαιτο.
		τυψαίμεθον.	τύψεσθον.	τυψαίσθην.
		τυψαίμεθα.	τύψεσθε.	τύψαιντο.

ἀόρ. β

ἀόρ. β.	Τυποίμην.	τύποιο.	τύποιτο.
	τυποίμεθον.	τύποισθον.	τυποίσθην.
	τυποίμεθα.	τύποισθε.	τύποιντο.
μέλλ. α.	Τυψοίμην.	τύψοιο.	τύψοιτο.
	τυψοίμεθον.	τύψοισθον.	τυψοίσθην
	τυψοίμεθα.	τύψοισθε.	τύψοιντο.
μέλλ. β.	Τυποίμην.	τυποῖο.	τυποῖτο.
	τυποίμεθον.	τυποῖσθον.	τυποίσθην.
	τυποίμεθα.	τυποῖσθε.	τυποῖντο.

Υποτακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Ενικά	ἐὰν Τύπτωμαι.	τύπτῃ.	τύπτηται.	Subiunctiuus.
Δυϊκά.	ἐὰν τυπτώμεθον.	τύπτησθον.	τύπτησθον.	
Πληθ.	ἐὰν τυπτώμεθα.	τύπτησθε.	τύπτωνται.	
παρ. καὶ	ἐὰν Τετύπω.	τετύπῃς.	τετύπῃ.	
ὑπερσ.		ἐὰν τετύπητον.	τετύπητον.	
	ἐὰν τετύπωμεν.	τετύπητε.	τετύπωσι.	
ἀόρ. α.	ἐὰν Τύψωμαι.	τύψῃ.	τύψηται.	
	ἐὰν τυψώμεθον.	τύψησθον.	τύψησθον.	
	ἐὰν τυψώμεθα.	τύψησθε.	τύψωνται.	
ἀόρ. β.	ἐὰν Τύπωμαι.	τύπῃ.	τύπηται.	
	ἐὰν τυπώμεθον.	τύπησθον.	τύπησθον.	
	ἐὰν τυπώμεθα.	τύπησθε.	τύπωνται.	

Απαρέμφατα μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Τύπτεσθαι. παρ. καὶ ὑπερσ. τετυπέναι. ἀόρ. α. τύψασθαι.
ἀόρ. β. τυπέσθαι. μέλλ. α. τύψεσθαι. μέλλ. β. τυπεῖσθαι. Infinitiuus.

Μετοχαὶ μέσαι. Ενεστὼς, καὶ παρατατ.

	ὁ Τυπτόμενος,	τοῦ τυπτομένου.	ἡ τυπτομένη,	Participium
	τῆς τυπτομένης.	τὸ τυπτόμενον,	τοῦ τυπτομένου.	
παρ. καὶ	ὁ Τετυπώς,	τοῦ τετυπότος.	ἡ τετυπυῖα,	
ὑπερ.	τῆς τετυπυίας.	τὸ τετυπός,	τοῦ τετυπότος.	
ἀόρ. α.	ὁ Τυψάμενος,	τοῦ τυψαμένου.	ἡ τυψαμένη,	
	τῆς τυψαμένης.	τὸ τυψάμενον,	τοῦ τυψαμένου.	
ἀόρ. β.	ὁ Τυπόμενος,	τοῦ τυπομένου.	ἡ τυπομένη,	
	τῆς τυπομένης.	τὸ τυπόμενον,	τοῦ τυπομένου.	
μέλλ. α.	ὁ Τυψόμενος,	τοῦ τυψομένου.	ἡ τυψομένη,	

τῆς τυφομένης. τὸ τυψόμενον, τοῦ τυψομένου.
μέλλ. β. ὁ Τυπούμενος, τοῦ τυπουμένου. ἡ τυπουμένη.
τῆς τυπουμένης. τὸ τυπούμενον, τοῦ τυπουμένου.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

De uerbis circunflexis

Ircunflexa uerba, à ſexta coniugatione grauitonorum fiunt. Non tamen ab omnibus uerbis: ſed ab his ſolum, quæ in penultima habent ſiue ε. ſiue α. ſiue ο. ut ποιέω. βοάω. χρυσόω. Et dicuntur circunflexa, eò quòd circunflexum accentum habent in ultima ex contractione. ut ποιέω, ποιῶ. βοάω, βοῶ. χρυσόω, χρυσῶ. Patiuntur autem ſynæreſim in præſenti, & præterito imperfecto modi indicatiui, quæquidem tempora in alijs modis, & etiam participijs ſimul uariantur. Et cum in his uerbis uariæ ſint ſynæreſes, uarias coniugationes eſſe oportet, quæ per ſupradictas treis uocaleis, hoc eſt, ε. α. & ο. diſtinguuntur: quas χαρακτηριστικά, id eſt, formatiuas literas appellare poſſumus: quemadmodum & conſonanteis in grauitonis. Eſto igitur ε. χαρακτηριστικὸν primæ coniugationis circunflexorum. α. Secundæ. ο. Tertiæ.

Loci et tempora contractionum.

Prima coniugatio circunflexorum.

Prima, coniugatio circunflexorum à uerbis ſextæ coniugationis grauitonorum, in εω deſinentibus, per ſynæreſim fit. ut ποιέω, ποιῶ. Cuius futurum in σω deſinens, à uerbo perfecto fit, penultima uocali, hoc eſt, ε. in η. conuerſa. ut ποιέω, ποιήσω. Eandem quoqꝫ uocalem & præteritum perfectum, in κα deſinens, ſeruat. hoc idem & præteritum pluſquàmperfectum & aoriſtus primus faciunt. ut πεποίηκα, ἐπεποιήκειν, ἐποίησα. Quædam tamen inueniuntur quæ in huiuſmodi temporibus ε. immutatum retinent. ut τελέω, τελῶ, τελέσω. ὀλέω, ῶ, ὀλέσω. καλέω, ῶ, καλέσω. ἀρκέω, ῶ. ἀρκέσω. & alia. Sunt & quæ utrunqꝫ habent. ut φρονέω, ῶ. φρονέσω, καὶ φρονήσω. αἰνέω, ῶ. αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. κορέω, ῶ. κορέσω, καὶ κορήσω. & alia.

Synæreſes primæ coniugationis.

Synæreſes autem huius coniugationis, quæ ſemper ex ε. præcedente, & uocali ſequente fiunt,

fiunt, sex sunt· ει. ου. οι. ῃ. η. ω. Nam si post ε. alterum sequatur ε. in ει diphthongum fit synæresis. ut ποιέετον, ποιεῖτον. Si η. in η. ut ποιέητε, ποιῆτε. Si ο. in ου. ut ποιέομεν, ποιοῦμεν. Si ω. in ω. ut ποιέω, ποιῶ. Si uerò diphthongus, in eandem fit synæresis. ut ποιέεις, ποιεῖς. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέοιμι, ποιοῖμι. ποιέουσι, ποιοῦσι.

χαρακτηριστικὸν ε { ε ει. / η η. / ο ου. / ω ω. } Si post ε. sequitur diphthongus in eandem fit synæresis.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΙΤΗΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Indicatiuus Actiuus. Facio.

Ενικά.	Ποιέω, ῶ.	ποιέεις, εῖς.	ποιέει, εῖ.
	Δυϊκά.	ποιέετον, εῖτον.	ποιέετον, εῖτον.
Πλη.	ποιέομεν, οῦμεν.	ποιέετε, εῖτε.	ποιέουσι, οῦσι.
παρατ.	Εποίεον, ουν.	ἐποίεες, εις.	ἐποίεε, ει.
		ἐποιέετον, εῖτον.	ἐποιεέτην, είτην.
	ἐποιέομεν, οῦμεν.	ἐποιέετε, εῖτε.	ἐποίεον, ουν.
παρακ.	Πεποίηκα.	πεποίηκας.	πεποίηκε.
		πεποιήκατον.	πεποιήκατον.
	πεποιήκαμεν.	πεποιήκατε.	πεποιήκασι.
ὑπερσ.	Επεποιήκειν.	ἐπεποιήκεις.	ἐπεποιήκει.
		ἐπεποιήκειτον.	ἐπεποιηκείτην.
	ἐπεποιήκειμεν.	ἐπεποιήκειτε.	ἐπεποιήκεισαν.
ἀόρ. α.	Εποίησα.	ἐποίησας.	ἐποίησε.
		ἐποιήσατον.	ἐποιησάτην.
	ἐποιήσαμεν.	ἐποιήσατε.	ἐποίησαν.
μέλλ. α.	Ποιήσω.	ποιήσεις.	ποιήσει.
		ποιήσετον.	ποιήσετον.
	ποιήσομεν.	ποιήσετε.	ποιήσουσι.

Hic annotandum est, medium præteritum, & secundũ aoristum rarò inueniri in prima, & secunda coniugatione circunflexorum, & à themate in ω. non purum desinente fieri, ac impareis habere syllabas cũ primis. ut δουπῶ, μέλλ. δουπήσω. παρακ. δεδούπηκα. μέσος παρακ. δέδουπα. ἀόρ. α. ἐδούπησα. ἀόρ. β. ἔδουπον. At in tertia coniugatione nunquam inueniri. Futurum uerò secundum omnino deesse.

Annotatiuncula.

Προστατικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς, καὶ Παρατ.

Imperatiuus Ενικά. Ποίεε, ποίει. ποιεέτω, ποιείτω, Δυϊ. ποιέετον, Ποιεῖτον.
ποιεέτων, ποιείτων. Πληθυντικά. ποιέεται, ποιεῖτε.
ποιεέτωσαν. ποιείτωσαν.

παρακ. καὶ Πεποίηκε, πεποιηκέτω. πεποιήκετον.
ὑπερσ. πεποιηκέτων, πεποιήκετε, πεποιηκέτωσαν.
ἀόρ. α. Ποίησον, ποιησάτω. ποιήσατον.
ποιησάτων. ποιήσατε, ποιησάτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατ.

Optatiuus. Ενικά. Ποιέοιμι, οῖμι. ποιέοις, οῖς. ποιέοι, οῖ.
Δυϊκά ποιέοιτον, οῖτον. ποιεοίτην. οίτην.
Πλη. ποιέοιμεν, οῖμεν. ποιέοιτε, οῖτε. ποιέοιεν. οῖεν.
παρακ. καὶ Πεποιήκοιμι. πεποιήκοις. πεποιήκοι.
ὑπερσ. πεποιηκοῖτον. πεποιηκοίτην.
πεποιήκοιμεν. πεποιήκοιτε. πεποιήκοιεν.
ἀόρ. α. Ποιήσαιμι. ποιήσαις. ποιήσαι.
ποιήσαιτον. ποιησαίτην.
ποιήσαιμεν. ποιήσαιτε. ποιήσαιεν.
μέλλ. α. Ποιήσοιμι. ποιήσοις. ποιήσοι.
ποιήσοιτον. ποιησοίτην.
ποιήσοιμεν. ποιήσοιτε. ποιήσοιεν.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατ.

Coniunctiuus. Ενικά. ἐὰν Ποιέω, ῶ. ποιέῃς. ῇς. ποιέῃ. ποιῇ.
Δυϊκά. ἐὰν ποιέητον, ῆτον. ποιέητον. ῆτον.
Πλη. ἐὰν ποιέωμεν, ῶμεν. ποιέητε, ῆτε. ποιέωσι, ῶσι.
παρακ. καὶ ἐὰν Πεποιήκω. πεποιήκῃς. πεποιήκῃ.
ὑπερσ. ἐὰν πεποιήκητον. πεποιήκητον.
ἐὰν πεποιήκωμεν. πεποιήκητε. πεποιήκωσι.
ἀόρ. α. ἐὰν Ποιήσω. ποιήσῃς. ποιήσῃ.
ἐὰν ποιήσητον. ποιήσητον.
ἐὰν ποιήσωμεν. ποιήσητε. ποιήσωσι.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατ.

Ποιέειν, εῖν. παρακ. καὶ ὑπερσ. πεποιηκέναι. ἀόρ. α. ποιῆσαι. μέλλ. α. ποιήσειν.

Μετοχαὶ

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ἐνεστῶς καὶ Παρατ.

	ὁ Ποιέων, ποιῶν.	τοῦ ποιέοντος,	ποιοῦντος.	Participium
	ἡ ποιέουσα, ποιοῦσα.	τῆς ποιεούσης,	ποιούσης.	
	τὸ ποιέον, ποιοῦν.	τοῦ ποιέοντος,	ποιοῦντος.	
παρα. καὶ	ὁ Πεποιηκώς,	τοῦ πεποιηκότος.	ἡ πεποιηκυῖα,	
ὑπερς.	τῆς πεποιηκυίας.	τὸ πεποιηκός.	τοῦ πεποιηκότος.	
ἀόρ. α.	ὁ Ποιήσας,	τοῦ ποιήσαντος.	ἡ ποιήσασα,	
	τῆς ποιησάσης.	τὸ ποιῆσαν,	τοῦ ποιήσαντος.	
μέλλ. α.	ὁ Ποιήσων,	τοῦ ποιήσοντος.	ἡ ποιήσουσα,	
	τῆς ποιησούσης.	τὸ ποιῆσον,	τοῦ ποιήσοντος.	

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Ἑνικά. Ποιέομαι, οῦμαι. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέεται, εῖται.
Δυϊκά. ποιεόμεθον, ούμεθον ποιέεσθον, εῖσθον ποιέεσθον εῖσθον. Πλη. ποιεόμεθα, ούμεθα. ποιέεσθε, εῖσθε. ποιέονται, οῦνται. Indicatiuus Passiuus.

παρατ. Ἐποιεόμην, ούμην. ἐποιέου, ἐποιοῦ. ἐποιέετο, εῖτο. ἐποιεόμεθον. οὔμεθον. ἐποιέεσθον, εῖσθον. ἐποιεέσθην. ἐποιεῖσθον, ἐποιεόμεθα, ούμεθα. ἐποιέεσθε, ἐποιεῖσθε. ἐποιέοντο, ἐποιοῦντο.

παρακ.	Πεποίημαι.	πεποίησαι.	πεποίηται.
	πεποιήμεθον.	πεποίησθον.	πεποίησθον.
	πεποιήμεθα.	πεποίησθε.	πεποίηνται.
		καὶ ἰονικῶς	πεποιέαται.
ὑπερς.	Ἐπεποιήμην.	ἐπεποίησο.	ἐπεποίητο.
	ἐπεποιήμεθον.	ἐπεποίησθον.	ἐπεποιήσθην.
	ἐπεποιήμεθα.	ἐπεποίησθε.	ἐπεποίηντο.
		καὶ ἰονικῶς	ἐπεποιέατο.
ἀόρ. α.	Ἐποιήθην.	ἐποιήθης.	ἐποιήθη.
		ἐποιήθητον.	ἐποιηθήτην.
	ἐποιήθημεν.	ἐποιήθητε.	ἐποιήθησαν.
μέλλ. α.	Ποιηθήσομαι.	ποιηθήσῃ.	ποιηθήσεται.
	ποιηθησόμεθον.	ποιηθήσεσθον.	ποιηθήσεσθον.
	ποιηθησόμεθα.	ποιηθήσεσθε.	ποιηθήσονται.
μετ᾽ ὀλί.	Πεποιήσομαι.	πεποιήσῃ	πεποιήσεται.
μέλλ.	πεποιησόμεθον.	πεποιήσεσθον.	πεποιήσεσθαι.
	πεποιησόμεθα.	πεποιήσεσθε.	πεποιήσονται.

f 3 Προςακ.

Προςακτικὰ παθητικά. Ενεςὼς, καὶ Παρατατ.

Imperatiuus Ενικά Ποιέου, ποιοῦ. ποιείσθω, είσθω. Δ. ποιέεσθον, εῖσθον.
ποιεέσθων, είσθων. Π. ποιέεσθε, εῖσθε. ποιεέσθωσαν, είσθωσαν.
παρακ. καὶ Πεποίησο. πεποιήσθω. πεποίησθον.
ὑπερσ. πεποιήσθων. πεποίησθε. πεποιήσθωσαν.
ἀόρ. α. Ποιήθητι. ποιηθήτω. ποιήθητον.
ποιηθήτων. ποιήθητε. ποιηθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεςὼς, καὶ Παρατατ.

Optatiuus. Ενικά Ποιεοίμην, οίμην. ποιέοιο, ποιοῖο. ποιέοιτο, οῖτο.
Δυϊκά. ποιεοίμεθον ποιοίμεθον. ποιέοισθον, ποιοῖσθον.
ποιεοίσθην, ποιοίσθην.
Πλη. ποιεοίμεθα, οίμεθα. ποιέοισθε, οῖσθε. ποιέοιντο, οῖντο.
παρ. καὶ Πεποιήμην. πεποιῆο. πεποιῆτο.
ὑπερ. πεποιήμεθον. πεποιῆσθον. πεποιῆσθην.
πεποιήμεθα. πεποιῆσθε. πεποιῆντο.

Accentu circunflexo ſuper penultimam ſecundæ & ter-
tiæ perſonæ, cuiuſuis numeri, niſi longa ſequatur, quod in
omnibus ſanè uerbis circunflexis obſeruandum eſt.

ἀόρ. α. Ποιηθείην. ποιηθείης. ποιηθείη.
ποιηθείητον. ποιηθειήτην.
ποιηθείημεν. ποιηθείητε. ποιηθείησαν.
μέλλ. α Ποιηθησοίμην. ποιηθήσοιο. ποιηθήσοιτο.
ποιηθησοίμεθον. ποιηθήσοισθον. ποιηθησοίσθην.
ποιηθησοίμεθα. ποιηθήσοισθε. ποιηθήσοιντο.
μετ' ὀλί. Πεποιησοίμην. πεποιήσοιο. πεποιήσοιτο.
μέλλ. πεποιησοίμεθον. πεποιήσοισθον. πεποιησοίσθην.
πεποιησοίμεθα. πεποιήσοισθε. πεποιήσοιντο.

Υποτακτικὰ παθητικά. Ενεςὼς, καὶ Παρατατ.

Subiunctiuus. Ενικά. ἐὰν Ποιέωμαι, ῶμαι. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέηται, ῆται.
Δυϊκά ἐὰν ποιεώμεθον, ώμεθον. ποιέησθον, ποιῆσθον. ποιέη-
σθον, ποιῆσθον.
Πλη. ἐὰν ποιεόμεθα, ώμεθα. ποιέησθε, ῆσθε. ποιέωνται, ῶνται.
παρ. καὶ ἐὰν Πεποιῶμαι. πεποιῇ. πεποιῆται.
ὑπερσ. ἐὰν πεποιώμεθον. πεποιῆσθον. πεποιῆσθον.
ἐὰν πεποιώμεθα. πεποιῆσθε. πεποιῶνται.

ἀόρ. α.

ἀόρ. α.	ἐὰν Ποιηθῶ.	ποιηθῇς.	ποιηθῇ.
		ἐὰν ποιηθῆτον.	ποιηθῆτον.
	ἐὰν ποιηθῶμεν.	ποιηθῆτε.	ποιηθῶσι.

Hoc in loco aduertendum est, subiunctiua in μαι desinentia, si à circunflexis existant, circunflecti penultimam. ἐὰν νοῶ, ἐὰν νοῶμαι. ἐὰν ποιῶ, ἐὰν ποιῶμαι. Etiam si sint præteriti perfecti. ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν βεβοῶμαι. Grauari autem, si à grauitonis extiterint. ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι.

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεστῶς, καὶ Παρατατ.

Ποιέεσθαι, εῖσθαι. παρ. καὶ ὑπερσ. πεποιῆσθαι. ἀόρ. α. ποιηθῆναι. μέλ. α. ποιηθήσεσθαι. μετ' ὀλ. μέλ. πεποιήσεσθαι — Infinitiuus.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεστῶς, καὶ Παρατατ. — Participium

	ὁ Ποιεόμενος, ούμενος.	τοῦ ποιεομένου, ποιουμένου.	
	ἡ ποιεομένη, ουμένη.	τῆς ποιεομένης,	ποιουμένης.
	τὸ ποιεόμενον, ούμενον.	τοῦ ποιεομένου. ποιουμένου.	
παρ. καὶ	ὁ Πεποιημένος,	τοῦ πεποιημένου.	ἡ πεποιημένη.
ὑπερσ.	τῆς πεποιημένης.	τὸ πεποιημένον,	τοῦ πεποιημένου.
ἀόρ. α.	ὁ Ποιηθείς,	τοῦ ποιηθέντος.	ἡ ποιηθεῖσα,
	τῆς ποιηθείσης.	τὸ ποιηθέν,	τοῦ ποιηθέντος.
μέλλ. α.	ὁ Ποιηθησόμενος,	τοῦ ποιηθησομένου.	ἡ ποιηθησομένη,
	τῆς ποιηθησομένης.	τὸ ποιηθησόμενον,	τοῦ ποιηθησομένου.
μετ' ὀλ.	ὁ Πεποιησόμενος,	τοῦ πεποιησομένου.	ἡ πεποιησομένη,
μέλλ.	τῆς πεποιησομένης.	τὸ πεποισόμενον,	τοῦ πεποιησομένου.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ.

Ενικά — Ποιέομαι, οῦμαι. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέεται, εῖται. — Indicatiuus. medius.

παρατ. — Εποιεόμην, ούμην. ἐποιέου, ἐποιοῦ. ἐποιέετο, εῖτο.

Ad similitudinem passiuorum cætera uariabis.

Præteritũ perfectũ mediũ, & præteritũ plusq̃perfectũ, & secundus aoristus, ac futurum secundum omnino desunt.

ἀόρ. α	Εποιησάμην.	ἐποιήσω.	ἐποιήσατο.
	ἐποιησάμεθον.	ἐποιήσασθον.	ἐποιησάσθην.
	ἐποιησάμεθα.	ἐποιήσασθε.	ἐποιησάντο.
μέλλ. α.	Ποιήσομαι.	ποιήσῃ.	ποιήσεται.
	ποιησόμεθον.	ποιήσεσθον.	ποιήσεσθον.
	ποιησόμεθα.	ποιήσεσθε.	ποιήσονται.

Προσακτικά

Προςακτικὰ μέσα. Ενεςῶς. καὶ Παρατατ.

Imperatiuus Ποιέου, ποιοῦ, ut passiuū. ἀόρ. α. ποίησαι, ποιησάσθω. ποιήσασθον, ποιησάσθων. ποιήσασθε, ποιησάσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεςῶς, καὶ Παρατατ.

Optatiuus.		Ποιεοίμην, οίμην.	ποιέοιο, οῖο.	ποιέοιτο, οῖτο. &c.
	ἀόρ. α.	Ποιησαίμην.	ποιήσαιο.	ποιήσειτο.
		ποιησαίμεθον.	ποιήσαισθον.	ποιησαίσθην.
		ποιησαίμεθα.	ποιήσεσθε.	ποιήσαιντο.
	μέλλ. α.	Ποιησοίμην.	ποιήσοιο.	ποιήσοιτο.
		ποιησοίμεθον.	ποιήσοισθον.	ποιησοίσθην.
		ποιησοίμεθα.	ποιήσοισθε.	ποιήσοιντο.

Υποτακτικὰ μέσα. Ενεςῶς καὶ Παρατ.

Coniunct.		ἐὰν Ποιέωμαι. ῶμαι.	ποιέῃ, ποιῇ.	ποιέητε, ῆται. &c.
	ἀόρ. α.	ἐὰν Ποιήσωμαι.	ποιήσῃ.	ποιήσηται.
		ἐὰν ποιησώμεθον.	ποιήσησθον.	ποιήσησθον.
		ἐὰν ποιησώμεθα.	ποιήσησθε.	ποιήσωνται.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεςῶς καὶ Παρατ.

Infinitiuus. Ποιέεσθαι, εῖσθαι. ἀόρ. α. ποιήσασθαι. μέλλ. α. ποιήσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσα. Ενεςῶς καὶ Παρατ.

Participium ὁ Ποιεόμενος, ούμενος. τοῦ ποιεομένου, ουμένου. ἡ ποιεομένη, ουμένη. τῆς ποιεομένης, ουμένης. τὸ ποιεόμενον, ποιούμενον. τοῦ ποιεομένου, ποιουμένου.

ἀόρ. α. ὁ	Ποιησάμενος.	ἡ ποιησαμένη.	τὸ ποιησάμενον.
μέλλ. α. ὁ	Ποιησόμενος.	ἡ ποιησομένη.	τὸ ποιησόμενον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜ.

Secunda coniugatio circunflexorum.

Ecunda coniugatio circunflexorū à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum in αω desinentibus, per synæresim fit. ut γελάω, γελῶ. Cuius futurū in σω desinens, à uerbo perfecto fit: nunc penultima uocali seruata. ut γελάω, ῶ, γελάσω. nunc in η conuersa.

uerſa. βοάω, βοῶ, βοήσω. Eandem quoq; penultimam & præteritum perfectum in κα deſinens ſeruat. ut γεγέλακα. βεβόηκα. Sic & præteritum pluſquàmperfectum, & primus aoriſtus. Synæreſes autem huius ſecundæ coniugationis, quæ ſemper ex α. præcedente, & uocali ſequente fiunt, duæ tantummodo ſunt, α. ſcilicet, & ω. Nam poſt ipſum α. aut ε. ſequitur, aut η. aut ο. μικρόν. aut ω. Si ε. aut η. ſequantur, in α. productum fit craſis. ut βοάετε, βοᾶτε. βοάητε, βοᾶτε. Si ο. μικρόν aut ω. in ω. μέγα fit ſemper. ut βοάω, βοῶ. βοάομεν, βοῶμεν. At ubi ι. in diphthongo repertum fuerit, idem facta craſi, in diphthongum impropriam per ſynæreſim reſumendum erit. ut βοάεις, βοᾷς. βοάει, βοᾷ. βοάοιμι, βοῷμι. Si uerò υ. omnino obijciendum. ut βοάουσι βοῶσι.

Synæreſes huius coniugationis.

χαρακτηριστικὸν α { ε, η → α; ο, ω → ω } Si poſt α. ſequitur ι. in quapiam diphthongo, idem remanet in diphthongo impropria.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ

Indicatiuus. actiuus. Clamo.

Ενικά.	Βοάω, ῶ.	βοάεις, ᾷς.	βοάει, βοᾷ.
Δυϊκά.		βοάετον, ᾶτον.	βοάετον, ᾶτον.
Πλη.	βοάομεν, ῶμεν.	βοάετε, ᾶτε.	βοάουσι, ῶσι.
παρατ.	Εβόαον, ἐβόων.	ἐβόαες, ἐβόας.	ἐβόαε, ἐβόα.
		ἐβοάετον, ᾶτον.	ἐβοαέτην, ώτην.
	ἐβοάομεν, ῶμεν.	ἐβοάετε, ᾶτε.	ἐβόαον, ἐβόων.
παρακ.	Βεβόηκα.	βεβόηκας.	βεβόηκε.
		βεβόηκατον.	βεβόηκατον.
	βεβόηκαμεν.	βεβόηκατε.	βεβόηκασι.
ὑπερσ.	Εβεβοήκειν.	ἐβεβοήκεις.	ἐβεβοήκει.
		ἐβεβοήκειτον.	ἐβεβοηκείτην.
	ἐβεβοήκειμεν.	ἐβεβοήκειτε.	ἐβεβοήκεισαν.
ἀόρ. α.	Εβόησα.	ἐβόησας.	ἐβόησε.
		ἐβοήσατον.	ἐβοησάτην.
	ἐβοήσαμεν.	ἐβοήσατε.	ἐβόησαν.
μέλλ. α.	Βοήσω.	βοήσεις.	βοήσει.
		βοήσετον.	βοήσετον.
	βοήσομεν.	βοήσετε.	βοήσουσι.

Προςακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεςὼς, καὶ Παρατατ.

Imperatiuus		Βόαε, βόα.	βοαέτω, βοάτω.	βοάετον, βοᾶτον.
		βοαέτων, άτων.	βοάετε, βοᾶτε.	βοαέτωσαν, άτωσαν.
	παρακ.	Βεβόηκε.	βεβοηκέτω.	βεβοήκετον.
		βεβοηκέτων.	βεβοήκετε.	βεβοηκέτωσαν.
	ἀόρ. α.	Βόησον.	βοησάτω.	βοήσατον.
		βοησάτων.	βοήσατε.	βοησάτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεςὼς, καὶ Παρατατ.

Optatiuus.	Ενικά.	Βοάοιμι, ῷμι.	βοάοις, βοῷς.	βοάοι, βοῷ.
	Δυϊκά.		βοάοιτον, ῷτον.	βοαοίτην, ώτην.
	Πλη.	βοάοιμεν, ῷμεν.	βοάοιτε, ῷτε.	βοάοιεν, ῷεν.
	παρακ. καὶ ὑπερσ.	Βεβοήκοιμι.	βεβοήκοις.	βεβοήκοι.
			βεβοήκοιτον.	βεβοηκοίτην.
		βεβοήκοιμεν.	βεβοήκοιτε.	βεβοήκοιεν.
	ἀόρ. α.	Βοήσαιμι.	βοήσαις.	βοήσαι.
			βοήσαιτον.	βοησαίτην.
		βοήσαιμεν.	βοήσαιτε.	βοήσαιεν.
	μέλλ. α.	Βοήσοιμι.	βοήσοις.	βοήσοι.
			βοήσοιτον.	βοησοίτην.
		βοήσοιμεν.	βοήσοιτε.	βοήσοιεν.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεςὼς, καὶ Παρατατ.

Subiunctiuus.	Ενικά.	ἐὰν Βοάω, βοῶ.	βοάεις, βοᾷς.	βοάει, βοᾷ.
	Δυϊκά.		ἐὰν βοάητον, ᾶτον.	βοάητον, ᾶτον.
	Πλη.	ἐὰν βοάωμεν, ῶμεν.	βοάητε, ᾶτε.	βοάωσι, ῶσι.
	παρακ. καὶ ὑπερσ.	ἐὰν Βεβοήκω.	βεβοήκῃς.	βεβοήκῃ.
			ἐὰν βεβοήκητον.	βεβοήκητον.
		ἐὰν βεβοήκωμεν.	βεβοήκητε.	βεβοήκωσι.
	ἀόρ. α.	ἐὰν Βοήσω.	βοήσῃς.	βοήσῃ.
			ἐὰν βοήσητον.	βοήσητον.
		ἐὰν βοήσωμεν.	βοήσητε.	βοήσωσι.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεςὼς, καὶ Παρατατ.

Infinitiuus. Βοάειν. βοᾶν. παρακ. καὶ ὑπερσ. βεβοηκέναι. ἀόρ. α. βοῆσαι. μέλλ. α. βοήσειν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεςὼς, καὶ Παρατατ.

ὁ Βοάων,

	ὁ Βοάων, βοῶν. τοῦ βοάοντος, ῶντος. ἡ βοάουσα, βοῶσα.		
	τῆς βοαούσης, ώσης. τὸ βοάον, βοῶον. τοῦ βοάοντος, ῶντος		
παρακ. καὶ	ὁ Βεβοηκώς.	τοῦ βεβοηκότος.	ἡ βεβοηκυῖα.
ὑπερσ.	τῆς βεβοηκυίας.	τὸ βεβοηκός.	τοῦ βεβοηκότος.
ἀόρ.	ὁ Βοήσας.	ἡ βοήσασα.	τὸ βοῆσαν.
μέλλ.	ὁ Βοήσων.	ἡ βοήσουσα.	τὸ βοῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ

Indicatiuus Passiuus. Vocor.

Ενικά.	Βοάομαι, βοῶμαι.	βοάῃ, βοᾷ.	βοάεται, βοᾶται.
Δυϊκά.	βοαόμεθον, ώμεθον.	βοάεσθον, ᾶσθον.	βοάεσθον. βοᾶσθον.
Πλη.	βοαόμεθα, ώμεθα.	βοάεσθε, ᾶσθε.	βοάονται, ῶνται.
παρατ.	Εβοαόμην, ώμην.	ἐβοάου, ἐβοῶ.	ἐβοάετο, ᾶτο.
	ἐβοαόμεθον, ώμεθον.	ἐβοάεσθον, ᾶσθον.	ἐβοαέσθην, άσθην.
	ἐβοαόμεθα, ώμεθα.	ἐβοάεσθε, ᾶσθε.	ἐβοάοντο, ῶντο.
παρακ.	Βεβόημαι.	βεβόησαι.	βεβόηται.
	βεβοήμεθον.	βεβόησθον.	βεβόησθον.
	βεβοήμεθα.	βεβόησθε.	βεβόηνται.
ὑπερσ.	Εβεβοήμην.	ἐβεβόησο.	ἐβεβόητο.
	ἐβεβοήμεθον.	ἐβεβόησθον.	ἐβεβοήσθην.
	ἐβεβοήμεθα.	ἐβεβόησθε.	ἐβεβόηντο.
ἀόρ. α.	Εβοήθην.	ἐβοήθης.	ἐβοήθη.
		ἐβοήθητον.	ἐβοηθήτην.
	ἐβοήθημεν.	ἐβοήθητε.	ἐβοήθησαν.
μέλλ. α.	Βοηθήσομαι.	βοηθήσῃ.	βοηθήσεται.
	βοηθησόμεθον.	βοηθήσεσθον.	βοηθήσεσθον.
	βοηθησόμεθα.	βοηθήσεσθε.	βοηθήσονται.
μετ᾽ ὀλ.	Βεβοήσομαι.	βεβοήσῃ.	βεβοήσεται.
μέλλ.	βεβοησόμεθον.	βεβοήσεσθον.	βεβοήσεσθον.
	βεβοησόμεθα.	βεβοήσεσθε.	βεβοήσονται.

Προστακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατ.

Imperatiuus

Ενικά.	Βοάου, βοῶ.	βοαέσθω.	βοάσθω.
Δυϊκά.	βοάεσθον, ᾶσθον.	βοαέσθων,	βοάσθων.
Πλη.	βοάεσθε, ᾶσθε.	βοαέσθωσαν,	βοάσθωσαν.
παρακ. καὶ	Βεβόησο.	βεβοήσθω.	βεβόησθον.
ὑπερσ.	βεβοήσθων.	βεβόησθε.	βεβοήσθωσαν.
ἀόρ. α.	Βοήθητι.	βοηθήτω.	βοήθητον.

 βοηθήτων.

βοηθήτω.	βοήθητε.	βοηθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεςὼς κ̀ Παρατ.

Optatiuus.

Ενικά.	Βοαοίμην, ῴμην.	βοάοιο, βοῷο.	βοάοιτο, βοῷτο.
Δυϊκά.	βοαοίμεθον, ῴμεθον.	βοάοισθον, ῷσθον.	βοαοίσθην, ῴσθην
Πλη.	βοαοίμεθα, ῴμεθα.	βοάοισθε, ῷσθε.	βοάοιντο, ῷντο.
παρακ. κ̀	Βεβοήμην	βεβοῇο.	βεβοῇτο.
ὑπερσ.	βεβοήμεθον.	βεβοῇσθον.	βεβοῄσθην.
	βεβοήμεθα.	βεβοῇσθε.	βεβοῇντο.
ἀόρ. α.	Βοηθείην.	βοηθείης.	βοηθείη.
		βοηθείητον.	βοηθειήτην.
	βοηθείημεν.	βοηθείητε.	βοηθείησαν.
μέλλ. α.	Βοηθησοίμην.	βοηθήσοιο.	βοηθήσοιτο.
	βοηθησοίμεθον.	βοηθήσοισθον.	βοηθησοίσθην.
	βοηθησοίμεθα.	βοηθήσοισθε.	βοηθήσοιντο.
μετ᾽ ὀλ.	Βεβοησοίμην.	βεβοήσοιο.	βεβοήσοιτο.
μέλλ.	βεβοησοίμεθον.	βεβοήσοισθον.	βεβοησοίσθην.
	βεβοησοίμεθα.	βεβοήσοισθε.	βεβοήσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ενεςὼς κ̀ Παρατατικός.

Subiunctiuus.

Ενικά.	ἐὰν Βοάωμαι, ῶμαι.	βοάῃ, βοᾷ.	βοάηται, ᾶται.
Δυϊκά.	ἐὰν βοαώμεθον, ώμεθον.	βοάησθον, ᾶσθον.	βοάησθον, βοᾶσθον.
Πλη.	ἐὰν βοαώμεθα, ώμεθα.	βοάησθε, ᾶσθε.	βοάωνται, ῶνται.
παρ.	ἐὰν Βεβοῶμαι.	βεβοῇ.	βεβοῆται.
ὑπερ. κ̀	ἐὰν βεβοώμεθον.	βεβοῆσθον.	βεβοῆσθον.
	ἐὰν βεβοώμεθα.	βεβοῆσθε.	βεβοῶνται.
ἀόρ. α.	ἐὰν Βοηθῶ.	βοηθῇς.	βοηθῇ.
		ἐὰν βοηθῆτον.	βοηθῆτον.
	ἐὰν βοηθῶμεν.	βοηθῆτε.	βοηθῶσι.

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεςὼς κ̀ Παρατ.

Infinitiuus.

Βοάεσθαι, βοᾶσθαι. παρ. κ̀ ὑπερ. βεβοῆσθαι. ἀόρ. α. βοηθῆναι. μέλλ. α. βοηθήσεσθαι. μετ᾽ ὀλίγ. μέλλ. βεβοήσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεςὼς, κ̀ Παρατατ.

Participium ὁ Βοαόμενος, ώμενος. ἡ βοαομένη, ωμένη. τὸ βοαόμενον, ώμενον. παρακ. κ̀ ὑπερσ. ὁ βεβοημένος. ἡ βεβοημένη. τὸ βεβοημένον. ἀόρ. α. ὁ Βοηθείς. ἡ βοηθεῖσα. τὸ βοηθέν.

μέλλ. α.

μέλλ. α. ὁ βοηθησόμενος. ἡ βοηθησομένη. τὸ βοηθησόμενον.
μετ' ὀλί. μέλλ. ὁ βεβοησόμενος. ἡ βεβοησομένη. τὸ βεβοησόμενον

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ.

	Βοάομαι, ῶμαι.	βοάῃ, βοᾷ.	βοάεται, βοᾶται.	Indicatiuus. medius. Voco uel uocor.
παρακ.	Εβοαόμην, ώμην.	ἐβοάου, ἐβοῶ.	ἐβοάετο, ἐβοᾶται.	
ἀόρ. α.	Εβοησάμην.	ἐβοήσω.	ἐβοήσατο.	
	ἐβοησάμεθον.	ἐβοήσασθον.	ἐβοησάσθην.	
	ἐβοησάμεθα.	ἐβοήσασθε.	ἐβοήσαντο.	
μέλλ. α.	Βοήσομαι.	βοήσῃ.	βοήσεται.	
	βοησόμεθον.	βοήσεσθον.	βοήσεσθον.	
	βοησόμεθα.	βοήσεσθε.	βοήσονται.	

Προσατικὰ μέσα. Ενεστὼς, καὶ Παρατ.

Βοάου, βοῶ. βοαέσθω, άσθω. &c. — Imperatiuus

ἀόρ. α. Βόησαι. βοησάσθω. βοήσασθον. βοησάσθων. βοήσασθε, βοησάσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατ.

Ενικά.	Βοαοίμην, ῴμην.	βοάοιο, βοῷο.	βοάοιτο, βοῷτο.	Optatiuus.
ἀόρ. α.	Βοησαίμην.	βοήσαιο.	βοήσαιτο.	
	βοησαίμεθον.	βοήσεσθον.	βοησαίσθην.	
	βοησαίμεθα.	βοήσεσθε.	βοήσαιντο.	
μέλλ. α.	Βοησοίμην.	βοήσοιο.	βοήσοιτο.	
	βοησοίμεθον.	βοήσοισθον.	βοησοίσθην.	
	βοησοίμεθα.	βοήσοισθε.	βοήσοιντο.	

Υποτακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατ.

	ἐὰν Βοάωμαι, ῶμαι.	βοάῃ, βοᾷ.	βοάηται, βοᾶται.	Subiunctiuus.
ἀόρ. α.	ἐὰν Βοήσομαι.	βοήσῃ.	βοήσηται.	
	ἐὰν βοησώμεθον.	βοήσησθον.	βοήσησθον.	
	ἐὰν βοησώμεθα.	βοήσησθε.	βοήσωνται.	

Απαρέμφατα μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατ.

Βοάεσθαι, βοᾶσθαι. ἀόρ. α. βοήσασθαι. μέλλ. α. βοήσεσθαι. — Infinitiuus.

Μετοχαὶ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατ.

 ὁ Βοαόμενος,

ὁ Βοαόμενος, ώμενος. ἡ βοαομένη, ωμένη. τὸ βοαόμενον, βοώμενον.

ἀόρ. α. ὁ Βοησάμενος. ἡ βοησαμένη. τὸ βοησάμενον.

μέλλ. α. ὁ Βοησόμενος. ἡ βοησομένη. τὸ βοησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜ.

Tertia coniugatio circunflexorum.

Ertia coniugatio circũflexorum à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum, in οω. desinentibus, per synæresim fit. ut χρυσόω, χρυσῶ. Cuius futurum ante σω. ut plurimum ω. habet. Cognoscitur autem sic. Nam quandocunque uerbum nomen habet præiacens, à quo deriuatur, tunc futurum habet ω. ut ἀργυρός, ἀργυρόω, ρῶ, ἀργυρώσω. Si autem uerbum nullum habeat nomen, à quo deriuetur, tunc futurum retinet ο. μικρόν. ut ὀμόω, ῶ. ὀμόσω. Præteritum quoque perfectum in κα. desinens, & præteritum plusquàmperfectum, & aoristus primus eandem seruant penultimam, quam habet futurum. ut κεχρύσωκα. ὤμοκα.

Synæreses tertiæ coniugationis.

Synæreses autem huius cõiugationis tres sunt, οι. ου. ω. Nam si post ο. sequitur ε. aut alterum ο. siue solum, siue in ου. diph. fit sinæresis in ου. ut χρυσόετον, χρυσοῦτον. χρυσόομεν, χρυσοῦμεν. χρυσόουσι, χρυσοῦσι. Si η. aut ω. in ω. μέγα. ut χρυσόητε, χρυσῶτε. χρυσόωσι, χρυσῶσι. Si uerò ι. in quapiam diphth. repertum fuerit, in οι. semper fiat synæresis. ut χρυσόεις, χρυσοῖς. χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. χρυσόῃ. χρυσοῖ.

χαρακτηριστικὸν ο { ε, ο, η, ω } ου, ω

Sequente ι. in quauis diphth. fit synæresis in οι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Indicatiuus Actiuus. Deauro.

Ενικά. Χρυσόω, χρυσῶ. χρυσόεις, χρυσοῖς. χρυσόει, χρυσοῖ.

Δυικά. χρυσόετον, οῦτον. χρυσόετον, οῦτον.

Πλη. χρυσόομεν, οῦμεν. χρυσόετε, οῦτε. χρυσόουσι, οῦσι

παρατ. Εχρύσοον, ἐχρύσουν. ἐχρύσοες, ους. ἐχρύσοε, ἐχρύσου.

ἐχρυσόετον, οῦτον. ἐχρυσοέτην, ούτην.

ἐχρυσόομεν,

ἐχρυσόομεθον, οῦμεθον. ἐχρυσόετε, οῦτε. ἐχρύσοον, σουν.

παρακ.	Κεχρύσωκα.	κεχρύσωκας.	κεχρύσωκε.
		κεχρυσώκατον.	κεχρυσώκατον.
	κεχρυσώκαμεν.	κεχρυσώκατε.	κεχρυσώκασι.
ὑπερσ.	Εκεχρυσώκειν.	ἐκεχρυσώκεις.	ἐκεχρυσώκει.
		ἐκεχρυσώκειτον.	ἐκεχρυσωκείτην.
	ἐκεχρυσώκειμεν.	ἐκεχρυσώκειτε.	ἐκεχρυσώκεισαν.
ἀόρ. α.	Εχρύσωσα.	ἐχρύσωσας.	ἐχρύσωσε.
		ἐχρυσώσατον.	ἐχρυσωσάτην.
	ἐχρυσώσαμεν.	ἐχρυσώσατε.	ἐχρύσωσαν.
μέλλ. α.	Χρυσώσω.	χρυσώσεις.	χρυσώσει.
		χρυσώσετον.	χρυσώσετον.
	χρυσώσομεν.	χρυσώσετε.	χρυσώσουσι.

Προσακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεςὼς κὴ Παρατατ.

Χρύσοε, χρύσου. χρυσοέτω, σούτω. χρυσοέτον, σοῦτον. Imperatiuus
χρυσοέτων, ούτων. χρυσόετε, σοῦτε. χρυσοέτωσαν, σούτωσαν

παρ. κὴ ὑπερσ.	Κεχρύσωκε.	κεχρυσωκέτω.	κεχρυσώκετον.
	κεχρυσωκέτων.	κεχρυσώκετε.	κεχρυσωκέτωσαν.
ἀόρ. α.	Χρύσωσον.	χρυσωσάτω.	χρυσώσατον.
	χρυσωσάτων.	χρυσώσατε.	χρυσωσάτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεςὼς κὴ Παρατατ.

Ενικά. Χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. χρυσόοις, χρυσοῖς. χρυσόοι, χρυσοῖ. Optatiuus.
Δυϊκά. χρυσόοιτον, σοῖτον. χρυσοοίτην, οίτην.
Πλη. χρυσόοιμεν, σοῖμεν. χρυσόοιτε, σοῖτε. χρυσόοιεν, σοῖεν.

παρ. κὴ ὑπερ.	Κεχρυσώκοιμι.	κεχρυσώκοις.	κεχρυσώκοι.
		κεχρυσώκοιτον.	κεχρυσωκοίτην.
	κεχρυσώκοιμεν.	κεχρυσώκοιτε.	κεχρυσώκοιεν.
ἀόρ. α.	Χρυσώσαιμι.	χρυσώσαις.	χρυσώσαι.
		χρυσώσαιτον.	χρυσωσαίτην.
	χρυσώσαιμεν.	χρυσώσαιτε.	χρυσώσαιεν.
μέλλ. α.	Χρυσώσοιμι.	χρυσώσοις.	χρυσώσοι.
		χρυσώσοιτον.	χρυσωσοίτην.
	χρυσώσοιμεν.	χρυσώσοιτε.	χρυσώσοιεν.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεςὼς κὴ Παρατατ.

Ενικά. ἐάν. Χρυσόω, χρυσῶ. χρυσόῃς, χρυσοῖς. χρυσόῃ, χρυσοῖ. Subiunctiuus.
Δυϊκά.

Δυικά. ἐὰν χρυσόηθον. σῶθον. χρυσόητον. σῶτον.
Πλη. ἐὰν χρυσόωμεν, σῶμεν. χρυσόητε, σῶτε. χρυσόωσι, σῶσι.
παρ. καὶ ἐὰν Κεχρυσώκω. κεχρυσώκῃς. κεχρυσώκῃ.
ὑπερσ. ἐὰν κεχρυσώκητον. κεχρυσώκητον.
ἐὰν κεχρυσώκωμεν. κεχρυσώκητε. κεχρυσώκωσι.
ἀόρ. α. ἐὰν Χρυσώσω. χρυσώσῃς. χρυσώσῃ.
ἐὰν χρυσώσητον. χρυσώσητον.
ἐὰν χρυσώσωμεν. χρυσώσητε. χρυσώσωσι.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατατ.

Infinitiuus. Χρυσόειν, χρυσοῦν. παρακ. καὶ ὑπερσ. κεχρυσωκέναι.
ἀόρ. α. χρυσῶσαι. μέλλ. α. χρυσώσειν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεςὼς καὶ Παρατατ.

Participium ὁ Χρυσόων, χρυσῶν. ἡ χρυσόουσα, οῦσα. τὸ χρυσόον, χρυσοῦν.
παρακ. καὶ ὑπερσ. Κεχρυσωκώς. ἡ κεχρυσωκυῖα. τὸ κεχρυσωκός.
ἀόρ. α. ὁ Χρυσώσας. ἡ χρυσώσασα. τὸ χρυσῶσαν.
μέλλ. α. ὁ χρυσώσων. ἡ χρυσώσουσα. τὸ χρυσῶσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ

Indicatiuus Passiuus. Ενικά. Χρυσόομαι, σοῦμαι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. χρυσόεται. χρυσοῦται.
Δυϊκά. χρυσοόμεθον, σούμεθον. χρυσόεσθον, οῦσθον. χρυσόεσθον, οῦσθον. (σοῦνται.
Πλη. χρυσοόμεθα, σούμεθα. χρυσόεσθε, οῦσθε. χρυσόονται,
παρατ. Εχρυσοόμην, σούμην. ἐχρυσόου, ἐχρυσοῦ. ἐχρυσόετο, σοῦτο. ἐχρυσοόμεθον, ούμεθον. ἐχρυσόεσθον, οῦσθον. ἐχρυσοέσθην, ούσθην.
ἐχρυσοόμεθα, ούμεθα. ἐχρυσόεσθε, οῦσθε. ἐχρυσόοντο, ἐχρυσοῦντο.
παρακ. Κεχρύσωμαι. κεχρύσωσαι. κεχρύσωται.
κεχρυσώμεθον. κεχρύσωσθον. κεχρύσωσθον.
κεχρυσώμεθα. κεχρύσωσθε. κεχρύσωνται.
ὑπερσ. Εκεχρυσώμην. ἐκεχρύσωσο. ἐκεχρύσωτο.
ἐκεχρυσώμεθον. ἐκεχρύσωσθον. ἐκεχρυσώσθην.
ἐκεχρυσώμεθα. ἐκεχρύσωσθε. ἐκεχρύσωντο.

ἀόρ. α.

ἀόρ. α.	Ἐχρυσώθην.	ἐχρυσώθης.	ἐχρυσώθη.
		ἐχρυσώθητον.	ἐχρυσωθήτην.
	ἐχρυσώθημεν.	ἐχρυσώθητε.	ἐχρυσώθησαν.
μέλλ. α.	Χρυσωθήσομαι.	χρυσωθήσῃ.	χρυσωθήσεται.
	χρυσωθησόμεθον.	χρυσωθήσεσθον.	χρυσωθήσεσθον.
	χρυσωθησόμεθα.	χρυσωθήσεσθε.	χρυσωθήσονται.
μετ' ὀλ.	Κεχρυσώσομαι.	κεχρυσώσῃ.	κεχρυσώσεται.
μέλλ.	κεχρυσωσόμεθον.	κεχρυσώσεσθον.	κεχρυσώσεσθον.
	κεχρυσωσόμεθα.	κεχρυσώσεσθε.	κεχρυσώσονται.

Προστατικὰ παθητικὰ Ἐνεστῶς, καὶ Παρατ.

Χρυσόου, χρυσοῦ. χρυσοέσθω, ούσθω. χρυσόεσθον, χρυσοῦσθον. Imperatiuus

χρυσοέσθων, ούσθων. χρυσόεσθε, οῦσθε. χρυσοέσθωσαν, χρυσοῦσθωσαν.

παρακ. καὶ	Κεχρύσωσο.	κεχρυσώσθω.	κεχρύσωσθον.
ὑπερσ.	κεχρυσώσθων.	κεχρύσωσθε.	κεχρυσώσθωσαν.
ἀόρ. α.	Χρυσώθητι.	χρυσωθήτω.	χρυσώθητον.
	χρυσωθήτων.	χρυσώθητε.	χρυσωθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ἐνεστῶς καὶ Παρατ.

Ἑνικά. Χρυσοοίμην, οίμην. χρυσόοιο, σοῖο. χρυσόοιτο, σοῖτο. Optatiuus.

Δυϊκά. χρυσοοίμεθον, οίμεθον. χρυσόοισθον, οῖσθον. χρυσοοίσθην, σοίσθην.

Πλη. χρυσοοίμεθα, οίμεθα. χρυσόοισθε, σοῖσθε. χρυσόοιντο, σοῖντο.

παρακ. καὶ	Κεχρυσῴμην.	κεχρυσῷο.	κεχρυσῷτο.
ὑπερσ.	κεχρυσώμεθον.	κεχρυσῷσθον.	κεχρυσώσθην.
	κεχρυσώμεθα.	κεχρυσῷσθε.	κεχρυσῷντο.
ἀόρ. α.	Χρυσωθείην.	χρυσωθείης.	χρυσωθείη.
		χρυσωθείητον.	χρυσωθειήτην.
	χρυσωθείημεν.	χρυσωθείητε.	χρυσωθείησαν.
μέλλ. α.	Χρυσωθησοίμην.	χρυσωθήσοιο.	χρυσωθήσοιτο.
	χρυσωθησοίμεθον.	χρυσωθήσοισθον.	χρυσωθησοίσθην.
	χρυσωθησοίμεθα,	χρυσωθήσοισθε.	χρυσωθήσοιντο.
μετ' ὀλ.	Κεχρυσωσοίμην.	κεχρυσώσοιο.	κεχρυσώσοιτο.
μέλλ.	κεχρυσωσοίμεθον.	κεχρυσώσοισθον.	κεχρυσωσοίσθην.
	κεχρυσωσοίμεθα.	κεχρυσώσοισθε.	κεχρυσώσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ἐνεστῶς καὶ Παρατατικός.

Subiunctiuus. Ενικά. ἐὰν Χρυσόωμαι, σῶμαι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. χρυσόηται, χρυσῶται.

Δυϊκά. ἐὰν χρυσοώμεθον, ώμεθον. χρυσόησθον, ῶσθον. χρυσόησθον, ῶσθον.

Πλη. ἐὰν χρυσοώμεθα, ώμεθα. χρυσόησθε, ῶσθε. χρυσόωνται, ῶνται.

παρακ. καὶ ἐὰν Κεχρυσῶμαι. κεχρυσῷ. κεχρυσῆται.

ὑπερσ. ἐὰν κεχρυσώμεθον. κεχρύσησθον. κεχρυσῆσθον.

ἐὰν κεχρυσώμεθα. κεχρυσῆσθε. κεχρυσῶνται.

ἀόρ. α. ἐὰν Χρυσωθῶ. χρυσωθῇς. χρυσωθῇ.

ἐὰν χρυσωθῆτον. χρυσωθῆτον.

ἐὰν χρυσωθῶμεν. χρυσωθῆτε. χρυσωθῶσι.

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατ.

Infinitiuus. Χρυσόεσθαι, σοῦσθαι. Παρακ. καὶ ὑπερσ. κεχρυσῶσθαι.

ἀόρ. α. χρυσωθῆναι. μέλλ. α. χρυσωθήσεσθαι. μετ' ὀλ. κεχρυσώσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεστὼς, καὶ Παρατατ.

ὁ Χρυσοόμενος, σούμενος. ἡ χρυσοομένη, ουμένη. τὸ χρυσοόμενον, ούμενον.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ Κεχρυσωμένος. ἡ κεχρυσωμένη. τὸ κεχρυσωμένον.

ἀόρ. α. ὁ Χρυσωθείς. ἡ χρυσωθεῖσα. τὸ χρυσωθέν.

μέλλ. α. ὁ Χρυσωθησόμενος. ἡ χρυσωθησομένη. τὸ χρυσωθησόμενον.

μετ' ὀλ. μέλλ. ὁ Κεχρυσωσόμενος. ἡ κεχρυσωσομένη. τὸ κεχρυσωσόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ.

Indicatiuus medius. De auro uel de auror.

Χρυσόομαι, σοῦμαι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. χρυσόεται, σοῦται.

παρατ. Εχρυσοόμην, ούμην. ἐχρυσόου. ἐχρυσοῦ. ἐχρυσόετο, σοῦτο.

ἀόρ. α. Εχρυσωσάμην. ἐχρυσώσω. ἐχρυσώσατο.

ἐχρυσωσάμεθον. ἐχρυσώσασθον. ἐχρυσωσάσθην.

ἐχρυσωσάμεθα. ἐχρυσώσασθε. ἐχρυσώσαντο.

μέλλ. α. Χρυσώσομαι. χρυσώσῃ. χρυσώσεται.

χρυσωσόμεθον. χρυσώσεσθον. χρυσώσεσθον.

χρυσωσόμεθα. χρυσώσεσθε. χρυσώσονται.

Προστακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατ.

Imperatiuus Χρυσόου, χρυσοῦ. χρυσοέσθω, σούσθω. χρυσόεσθον, σοῦσθον. χρυσοέσθων.

χρυσοίσθων, σούθων. χρυσόεσθε, σοῦσθε. χρυσοίσθωσαν, σούσθωσαν.

ἀόρ. α. Χρύσωσαι. χρυσωσάσθω. χρυσώσασθον. χρυσωσάσθων. χρυσώσασθε. χρυσωσάσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεςῶς κὴ Παρατ.

Χρυσοοίμην, οίμην. χρυσόοιο, σοῖο. χρυσόοιτο, σοῖτο. Optatiuus.

ἀόρ. α. Χρυσωσαίμην. χρυσώσαιο. χρυσώσαιτο. χρυσωσαίμεθον. χρυσώσαισθον. χρυσωσαίσθην. χρυσωσαίμεθα. χρυσώσαισθε. χρυσώσαιντο.

μέλλ. α. Χρυσωσοίμην. χρυσώσοιο. χρυσώσοιτο. χρυσωσοίμεθον. χρυσώσοισθον. χρυσωσοίσθην. χρυσωσοίμεθα. χρυσώσοισθε. χρυσώσοιντο.

Υποτακτικὰ μέσα. Ενεςῶς κὴ Παρατ.

ἐὰν Χρυσόομαι, σῶμαι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. χρυσόηται, σῶται. Subiunctiuus.

ἀόρ. α. ἐὰν Χρυσώσωμαι. χρυσώσῃ. χρυσώσηται. ἐὰν χρυσωσώμεθον. χρυσώσησθον. χρυσώσησθον. ἐὰν χρυσωσώμεθα. χρυσώσησθε. χρυσώσωνται.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεςῶς κὴ Παρατ.

Χρυσόεσθαι, σοῦσθαι. ἀόρ. α. χρυσώσασθαι. μέλλ. α. χρυσώσεσθαι. Infinitiuus.

Μετοχαὶ μέσα. Ενεςῶς κὴ Παρατ.

ὁ Χρυσοόμενος, σούμενος. ἡ χρυσοομένη, ουμένη. τὸ χρυσοόμενον, σούμενον. Participium

ἀόρ. α. ὁ Χρυσωσάμενος. ἡ χρυσωσαμένη. τὸ χρυσωσάμενον.

μέλλ. α. ὁ Χρυσωσόμενος. ἡ χρυσωσομένη. τὸ χρυσωσόμενον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Erba in μι desinētia fiunt à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum: partim ab ijs quæ patiuntur synæresim, partim ab ijs quæ non patiuntur. Deriuatiua à grauitonis synæresim patientibus, quæ idcirco περισπώμενα dicta sunt, reduplicationem plærunqꝫ suscipiunt, & ea quidem trisyllaba esse debent, De uerbis in μι. Deriuatiua.

debent, cõnumerata scilicet ea syllaba, quam per gemina tionem, siue reduplicationem adsumunt: & si apud poëtas aliqua inueniantur trisyllaba quæ omnino reduplicatione carent. ut δίζημι, ὄνημι. & similia. Est autem reduplicatio, quæ Græce ἀναδιπλασιασμός dicitur, eiusdem consonantis, aut proprij antistichi cũ uocali correpta assumptio. Et est duplex, propria, & impropria.

Reduplicatio quid.

Reduplicatio propria.

Propria, in qua eadem repetitur consonans cum ι. breui κοινῶς. ut δῶ, διδῶ, δίδωμι. Hoc idem fit, si etiam duæ sint consonantes, quarum prior sit muta, altera uerò liquida, quæ quidem cõmunem faciunt syllabam: tunc enim prior repetitur, muta scilicet, cum ι. hoc in loco pro breui habeatur. ut πλῶ, πιπλῶ, πίπλημι, καὶ πίμπλημι. πλεονασμῷ τοῦ μ. At si ab aliqua aspiratarum uerbum incipiat, non eadem repetitur aspirata propter incõcinnitatem: sed in eius locum ἀντίστιχον suum, hoc est, propria tenuis subrogatur. ut θῶ, τιθῶ, τίθημι. χρῶ, κιχρῶ, κίχρημι.

Impropria.

At impropria reduplicatio est, in qua nulla sit consonantis repetitio: sed ι. tantum uerbo præponitur. Idq́ duobus etiam modis fieri contingit. Vno, cum uerbum incipit à uocali. ut ἕω, ἱῶ, ἵημι. altero autem, quando à ς. principium capit. ut ςῶ, ἱςῶ, ἵςημι. ubi σ. non repetitur, quandoquidem ἰῶτα productum existit: cum post ipsum duæ sequãtur consonantes. hoc est, σ. & τ. non autem muta cum liquida, ut supra.

Annotat.

Illud autem sciendum est, reduplicationem hanc, siue propria sit, siue impropria, in præsenti, & præterito imperfecto modi indicatiui, uerborum in μι. exeuntium, fieri debere, quæ quidem tempora, ut in alijs modis, sic & in participijs simul uariantur.

Illud quoq; memoria tenendum, uerba in μι. in præsenti solum tempore propriam habere inflexionem.

At præteritum imperfectum, & aoristum secundum, in omnibus modis, ac etiam participijs, formationem passiui aoristi sequi: etsi eorum penultimam plerunque uariari contingat.

Præterea futurum à perfecto themate fieri, penultima, quæ in præsenti breuis est, in longam mutata, ac reduplicatione

catione prius expuncta. ut θέω, θήσω. σάω, σήσω. δόω, δώσω.

Cætera uero tempora ad grauitonorum similitudinem uariari.

Quæ uero à uerbis grauitonis, non patientibus synæresin, deducuntur, ab his solum fiunt, quæ ante ω. υ. habent ancipitem: & ea quoque plerunque trisyllaba sunt, quanquam neutram suscipiunt reduplicationem. ut ζευγνύω, ζεύγνυμι.

Cum igitur uerborum circunflexiorum tres sint coniugationes, & ab una quaque earum uerba in μι. deducantur, item à uerbis grauitonis in υω. desinentibus, quatuor coniugationes uerborum in μι. omnino esse oportet, & eas quidem per quatuor uocaleis distinctas, ε. scilicet, α. ο. & υ. quas χαρακτηριστικά, hoc est, figuratiuas appellare possumus. Esto igitur ε. figuratiua primæ coniugationis uerborum in μι. α. secundæ, ο. tertiæ. υ. quartæ. De quibus singulatim dicendum est.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ.

Rima igitur coniugatio uerborum in μι. à perfectis uerbis primæ coniugationis circunflexorum fit: extrema in μι. ab penultima quæ breuis est, in η. mutatis. ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. In duali uero, & plurali, ac in passiuis, η. in ε. iterum uersa. τίθετον, τίθεμεν, & τίθεμαι dicitur.

Prima coniugatio uerborum in μι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ

Ενικά.	Τίθημι.	τίθης.	τίθησι.
Δυϊκά.		τίθετον.	τίθετον.
Πλη.	τίθεμεν.	τίθετε.	τιθεῖσι.
		καὶ ἰωνικῶς.	τιθέασι.
παρατ.	Ετίθην.	ἐτίθης.	ἐτίθη.
		ἐτίθετον.	ἐτιθέτην.
	ἐτίθεμεν.	ἐτίθετε.	ἐτίθεσαν.
παρακ.	Τέθεικα.	τέθεικας.	τέθεικε.
		τεθείκατον.	τεθείκατον.
	τεθείκαμεν.	τεθείκατε.	τεθείκασι.

Indicatiuus actiuus. Pono. Aliquid commune habet cum ἐτύφθην, nisi quod singularis numerus non est in usu. ε ἀνόμαλον

Τίθηκα tamen esse debuerat: διὰ τοῦ η. ἀπὸ τοῦ θήσω futuro:

ſed Bœotorum mos obtinuit, ut η. mutaretur in ει. diphthongum.

	ὑπερσ.	Ετεθείκειν.	ἐτεθείκεις.	ἐτεθείκει.
			ἐτεθείκειτον.	ἐτεθεικείτην.
		ἐτεθείκειμεν.	ἐτεθείκειτε.	ἐτεθείκεισαν.
ἀνώμαλον	ἀόρ. α.	Εθηκα.	ἔθηκας.	ἔθηκε.
			ἐθήκατον.	ἐθηκάτην.
		ἐθήκαμεν.	ἐθήκατε.	ἔθηκαν.

Εθησα tamen dicendum fuerat διὰ τοῦ σ. quæ eſt futuri conſonans. Sed quinque annotantur aoriſti: duo quidem in grauitonis, hoc eſt, εἶπα. ἤνεγκα. tres uerò in uerbis in μι. quæ ſunt ἔθηκα. ἔδωκα, & ἧκα. quoniam non ſeruant conſonantes ſuorum futurorum.

ἀόρ. β.	Εθην. ἔθης.	ἔθη.	ἔθετον. ἐθέτην.
	ἔθεμεν.	ἔθετε.	ἔθεταν.
μέλλ. α.	Θήσω. θήσεις.	θήσει.	θήσετον. θήσετον.
	θήσομεν.	θήσετε.	θήσουσι.

Προσακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus Ενικά. Τίθετι. τιθέτω. Δ. τίθετον. τιθέτων. Π. τίθετε. τιθέτωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. Τέθεικε. τεθεικέτω. τεθείκετον. τεθεικέτων. τεθείκετε. τεθεικέτωσαν.

ἀόρ. α. Θῆκον. θηκάτω eſſe debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα: ſed in uſu non eſt, quod quidem & cæteris modis ac participiis euenit.

ἀόρ. α. Θέτι. ἢ θές. θέτω. θέτον. θέτων. θέτε. θέτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Optatiuus.	Ενικά.	Τιθείην.	τιθείης.	τιθείη.
ut τυφθείην	Δυϊκά.		τιθείητον.	τιθειήτην.
	Πλη.	τιθείημεν.	τιθείητε.	τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν.
	παρακ. καὶ ὑπερσ.	Τεθείκοιμι.	τεθείκοις.	τεθείκοι.
			τεθείκοιτον.	τεθεικοίτην.
		τεθείκοιμεν.	τεθείκοιτε.	τεθείκοιεν.
	ἀόρ. β.	Θείην. θείης.	θείη.	θείτον. θειήτην.
		θείημεν, καὶ θεῖμεν.	θείητε.	θείησαν, καὶ θεῖεν.
	μέλλ.	Θήσοιμι.	θήσοις.	θήσοι.
			θήσοιτον.	θησοίτην.
				θήσοιμεν.

θήσοιμεν. θήσοιτε. θήσοιεν.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς κὴ Παρατατ.

					Subiunctiuus. ut τυφθῶ.
Ἑνικά.	ἐὰν	Τιθῶ. τιθῇς. τιθῇ.	Δυϊκά. ἐὰν τιθῆτον,	τιθῆτον.	
Πληθ.	ἐὰν	τιθῶμεν.	τιθῆτε.	τιθῶσι.	
παρακ. κὴ ἐὰν		Τεθείκω.	τεθείκῃς.	τεθείκῃ.	
ὑπερσ.			ἐὰν τεθείκητον.	τεθείκητον.	
	ἐὰν	τεθείκωμεν.	τεθείκητε.	τεθείκωσι.	
ἀόρ. β.	ἐὰν	Θῶ. θῇς.	θῇ.	ἐὰν θῆτον. θῆτον.	
	ἐὰν	θῶμεν.	θῆτε.	θῶσι.	

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς, κὴ Παρατατ.

Τιθέναι. παρ. κὴ ὑπερσ. τεθεικέναι. ἀόρ. β. θεῖναι. μέλλ. α. θήσειν. Infinitiuus.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ἐνεστὼς, κὴ Παρατατ.

ὁ Θιθείς, τοῦ τιθέντος. ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης. τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος. Participium ut τυφθείς.

παρακ. κὴ ὑπερσ. ὁ	Τεθεικώς.	ἡ τεθεικυῖα.	τὸ τεθεικός.
ἀόρ. β. ὁ	Θείς.	ἡ θεῖσα.	τὸ θέν.
μέλλ. α.	Θήσων.	ἡ θήσουσα.	τὸ θῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ

				Indicatiuus Passiuus. Ponor.
Ἑνικά.	Τίθεμαι.	τίθεσαι.	τίθεται.	
Δυϊκά.	τιθέμεθον.	τίθεσθον.	τίθεσθον.	
Πληθ.	τιθέμεθα.	τίθεσθε.	τίθενται.	
παρατ.	Ετιθέμην.	ἐτίθεσο, κὴ ἐτίθου.	ἐτίθετο.	
	ἐτιθέμεθον.	ἐτίθεσθον.	ἐτιθέσθην.	
	ἐτιθέμεθα.	ἐτίθεσθε.	ἐτίθεντο.	
παρ.	Τέθειμαι.	τέθεισαι.	τέθειται.	
	τεθείμεθον.	τέθεισθον.	τέθεισθον.	
	τεθείμεθα.	τέθεισθε.	τέθεινται.	

Τίθεμαι, tamen esse debuerat, quoniam prӕreritum passiuum uerborum in μι. amat habere in penultima propriam uocalem coniugationis, & eam quidem breuem. ut δέδωκα, δέδομαι. ἕστακα, ἕσταμαι. Sed quoniam prӕteritum actiuum huius uerbi τίθημι propriam amisit penultimam, & assumpsit ει. diphthongum Bœotorũ more, eandam etiam retinuit & prӕteritum passiuum. ut τέθεικα, τέθειμαι.

ὑπερσ.

	ὑπερσ.	Ἐτεθείμην.	ἐτέθεισο.	ἐτέθειτο.
		ἐτεθείμεθον.	ἐτέθεισθον.	ἐτεθείσθην.
		ἐτεθείμεθα.	ἐτέθεισθαι.	ἐτέθειντο.
	ἀόρ. α.	Ἐτέθην.	ἐτέθης.	ἐτέθη.
			ἐτέθητον.	ἐτεθήτην.
		ἐτέθημεν.	ἐτέθητε.	ἐτέθησαν.
Hæc futura differunt per η. & ει.	μέλλ. α.	Τεθήσομαι.	τεθήσῃ.	τεθήσεται.
		τεθησόμεθον.	τεθήσεσθον.	τεθήσεσθον.
		τεθησόμεθα.	τεθήσεσθαι.	τεθήσονται.
	μετ' ὀλ.	Τεθείσομαι.	τεθείσῃ.	τεθείσεται.
	μέλλ.	τεθεισόμεθον.	τεθείσεσθον.	τεθείσεσθον.
		τεθεισόμεθα.	τεθείσεσθαι.	τεθείσονται.

Προστακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus	Ἑνικά.	Τίθεσο, καὶ τίθου.	τιθέσθω.	Δυϊκά. τίθεσθον. τιθέσθων.
Hæc differunt per τι. & τε. & diphthon.	Πληθ.	τίθεσθε.	τιθέσθωσαν.	
	παρ. καὶ ὑπερσ.	Τέθεισο.	τεθείσθω.	τέθεισθον. τεθείσθων.
		τέθεισθε.	τεθείσθωσαν.	
	ἀόρ. α.	Τέθητι. τεθήτω.	τέθητον. τεθήτων.	τέθητε. τεθήτωσαν

Εὐκτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Optatiuus. Hæc tempora differunt per τι. & τε.	Ἑνικά.	Τιθείμην.	τιθεῖο.	τιθεῖτο.
	Δυϊκά.	τιθείμεθον.	τιθεῖσθον.	τιθείσθην.
	Πληθ.	τιθείμεθα.	τιθεῖσθε.	τιθεῖντο.
	παρακ. καὶ	Τεθείμην.	τεθεῖο.	τεθεῖτο.
	ὑπερσ.	τεθείμεθον.	τεθεῖσθον.	τεθείσθην.
		τεθείμεθα.	τεθεῖσθε.	τεθεῖντο.

Accentu circunflexo ſuper penultimam ſecundæ & tertiæ perſonæ, cuiuſuis numeri, tam præſentis temporis q̃ præteriti perfecti, niſi longa ſequatur, quod & in alijs coniugationibus uerborum in μι. omnino ſeruandum eſt.

Vt τυφθείην.	ἀόρ. α.	Τεθείην.	τεθείης.	τεθείη.
			τεθείητον.	τεθειήτην.
		τεθείημεν.	τεθείητε.	τεθείησαν.
Hæc futura differunt per η. & ει.	μέλλ. α.	Τεθησοίμην.	τεθήσοιο.	τεθήσοιτο.
		τεθησοίμεθον.	τεθήσοισθον.	τεθησοίσθην.
		τεθησοίμεθα.	τεθήσοισθε.	τεθήσοιντο.

μετ' ὀλ.

μετ᾽ὀλ.	Τεθεισοίμην.	τεθείσοιο.	τεθείσοιτο.	
μέλλ.	τεθεισοίμεθον.	τεθείσοισθον.	τεθεισοίσθην.	
	τεθεισοίμεθα.	τεθείσοισθε.	τεθείσοιντο.	

Υποτακτικὰ παθητικά. Ενεςὼς, καὶ Παρατατ.

Ενικά.	ἐὰν Τιθῶμαι.	τιθῇ.	τιθῆται.	Subiunctiuus.
Δυϊκά.	ἐὰν τιθώμεθον.	τιθῆσθον.	τιθῆσθον.	
Πλη.	ἐὰν τιθώμεθα.	τιθῆσθε.	τιθῶνται.	
παρακ. καὶ ἐὰν	Τεθῶμαι.	τεθῇ.	τεθῆται.	Differunt
ὑπερσ.	ἐὰν τεθώμεθον.	τεθῆσθον.	τεθῆσθον.	per τι. & τε.
	ἐὰν τεθώμεθα.	τεθῆσθε.	τεθῶνται.	
ἀόρ. β.	ἐὰν Τεθῶ.	τεθῇς.	τεθῇ.	ut τυφθῶ.
		ἐὰν τεθῆτον.	τεθῆτον.	
	ἐὰν τεθῶμεν.	τεθῆτε.	τεθῶσι.	

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατατ.

Τίθεσθαι. παρακ. καὶ ὑπερσ. Τεθεῖσθαι. ἀόρ. α. Τεθῆναι. Infinitiuus.
μέλλ. α. Τεθήσεσθαι. μετ᾽ ὀλ. μέλλ. Τεθείσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεςὼς καὶ Παρατατ.

	ὁ Τιθέμενος.	ἡ τιθεμένη.	τὸ τιθέμενον.	Participium
παρακ. καὶ ὑπερσ.	ὁ Τεθειμένος.	ἡ τεθειμένη.	τὸ τεθειμένον.	
ἀόρ. α.	ὁ Τεθείς.	ἡ τεθεῖσα.	τὸ τεθέν.	
μέλλ. α.	ὁ Τεθησόμενος.	ἡ τεθησομένη.	τὸ τεθησόμενον.	Differunt
μετ᾽ ὀλ. μέλλ.	ὁ Τεθεισόμενος.	ἡ τεθησομένη.	τὸ τεθεισόμενον.	per η. & ει.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

	Τίθεμαι.	τίθεσαι.	τίθεται.	Indicatiuus medius. Pono uel ponor.
παρατ.	Ετιθέμην.	ἐτίθεσο, καὶ ἐτίθου.	ἐτίθετο.	
ἀόρ. α.	Εθηκάμην.	ἐθήκω.	ἐθήκατο.	
	ἐθηκάμεθον.	ἐθήκασθον.	ἐθηκάσθην.	
	ἐθηκάμεθα.	ἐθήκασθε.	ἐθήκαντο.	
ἀόρ. β.	Εθέμην.	ἔθεσο, καὶ ἔθου.	ἔθετο.	
	ἐθέμεθον.	ἔθεσθον.	ἐθέσθην.	
	ἐθέμεθα.	ἔθεσθε.	ἔθεντο.	
μέλλ. α.	Θήσομαι.	θήσῃ.	θήσεται.	

θησόμεθον.	θήσεσθον.	θήσεσθον.
θησόμεθα.	θήσεσθε.	θήσονται.

Aduertendum est, medium præteritum perfectum, & præteritum plusquàmperfectum in his uerbis formari non posse, sicut neque in uerbis circunflexis, à quibus deriuantur, neque futurum secundum.

Προστακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus		Τίθεσο, καὶ τίθου.	τιθέσθω.	τίθεσθον.
		τιθέσθων.	τίθεσθε.	τιθέσθωσαν.
	ἀόρ. β.	Θέσο, καὶ θοῦ.	θέσθω.	θέσθον.
		θέσθων.	θέσθε.	θέσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Optatiuus.		Τιθείμην.	τιθεῖο.	τιθεῖτο.
	ἀόρ. β.	Θείμην.	θεῖο.	θεῖτο.
		θείμεθον.	θεῖσθον.	θείσθην.
		θείμεθα.	θεῖσθε.	θεῖντο.
	μέλλ. α.	Θησοίμην.	θήσοιο.	θήσοιτο.
		θησοίμεθον.	θήσοισθον.	θησοίσθην.
		θησοίμεθα.	θήσοισθε.	θήσοιντο.

Υποτακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Subiunctiuus.		ἐὰν	Τιθῶμαι.	τιθῇ.	τιθῆται.
	ἀόρ. β.	ἐὰν	Θῶμαι.	θῇ.	θῆται.
	Δυϊκά.	ἐὰν	θώμεθον.	θῆσθον.	θῆσθον.
	Πλη.	ἐὰν	θώμεθα.	θῆσθε.	θῶνται.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Infinitiuus. Τίθεσθαι. ἀόρ. β. Θέσθαι. μέλλ. α. Θήσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσαι. Ενεστὼς καὶ παρατατ.

Participium		ὁ	Τιθέμενος.	ἡ τιθεμένη.	τὸ τιθέμενον.
	ἀόρ. β.	ὁ	Θέμενος.	ἡ θεμένη.	τὸ θέμενον.
	μέλλ. α.	ὁ	Θησόμενος.	ἡ θησομένη.	τὸ θησόμενον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ῥημάτων.

Secunda

Ecunda coniugatio uerborum in μι. à perfectis uerbis secundæ coniugationis circunflexorum fit, extrema in μι. ac penultima in η. mutatis. ut ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι. In duali uerò, & plurali, ac in passiuis η. in α. iterum uersa, ἵστατον, ἵσταμεν, ἵσταμαι dicimus. Secunda coniugatio uerborum in μι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ.

Indicatiuus actiuus. Sto.

Ενικά.	Ἵστημι.	ἵστης.	ἵστησι.
Δυϊκά.		ἵστατον.	ἵστατον.
Πλη.	ἵσταμεν.	ἵστατε.	ἱστᾶσι.
παρατ.	Ἵστην.	ἵστης.	ἵστη.
		ἵστατον.	ἱστάτην.
	ἵσταμεν.	ἵστατε.	ἵστασαν.
παρακ.	Εστακα.	ἕστακας.	ἕστακα.
		ἑστάκατον.	ἑστάκατον.
	ἑστάκαμεν.	ἑστάκατε.	ἑστάκασι.

Εστηκα tamen esse debuerat διὰ τῶ η. à futuro στήσω: sed ne coincidat cum ἕστηκα, quod est medium præteritum ἀπὸ τῶ ἑστήκω, mutata est η. in α. & ἕστακα factum est.

ὑπερσ.	Εστάκειν.	ἑστάκεις.	ἑστάκει.
		ἑστάκειτον.	ἑστακείτην.
	ἑστάκειμεν.	ἑστάκειτε.	ἑστάκεισαν.
ἀόρ.α.	Εστησα.	ἔστησας.	ἔστησε.
		ἐστήσατον.	ἐστησάτην.
	ἐστήσαμεν.	ἐστήσατε.	ἔστησαν.
ἀόρ.β.	Εστην.	ἔστης.	ἔστη.
		ἔστητον.	ἐστήτην.
	ἔστημεν.	ἔστητε.	ἔστησαν.
μέλλ.α.	Στήσω.	στήσεις.	στήσει.
		στήσετον.	στήσετον.
	στήσομεν.	στήσετε.	στήσουσι.

Προσακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Ενικά. Ἵσταθι. ἱστάτω. Δ. ἵστατον. ἱστάτων. Π. ἵστατε ἱστάτωσαν. παρακ. καὶ ὑπερσ. Εστακε. ἑστακέτω. ἑστάκετον. ἑστακέτων. ἑστάκετε. ἑστακέτωσαν. Imperatiuus

	ἀόρ. α.	Στῆσον. στησάτω. στήσατον. στησάτων. στήσατε. στησάτω(σαν.		
	ἀόρ. β.	Στῆθι. στήθω. στῆτον. στήτων. στῆτε. στήθωσαν.		

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς, καὶ Παρατατ.

Optatiuus.	Ἑνικά.	Ἱσταίην.	ἱσταίης.	ἱσταίη.
	Δυϊκά.		ἱσταίητον.	ἱσταιήτην.
	Πληθ.	ἱσταίημεν.	ἱσταίητε.	ἱσταίησαν, καὶ ἱσταῖεν.
	παρακ. καὶ	Ἑστάκοιμι.	ἑστάκοις.	ἑστάκοι.
	ὑπερσ.		ἑστάκοιτον.	ἑστακοίτην.
		ἑστάκοιμεν.	ἑστάκοιτε.	ἑστάκοιεν.
	ἀόρ. α.	Στήσαιμι.	στήσαις.	στήσαι.
			στήσαιτον.	στησαίτην.
		στήσαιμεν.	στήσαιτε.	στήσαιεν.
	ἀόρ. β.	Σταίην.	σταίης.	σταίη.
			σταίητον.	σταιήτην.
		σταίημεν.	σταίητε.	σταίησαν, καὶ σταῖεν.
	μέλλ. α.	Στήσοιμι.	στήσοις.	στήσοι.
			στήσοιτον.	στησοίτην.
		στήσοιμεν.	στήσοιτε.	στήσοιεν.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Subiunctiuus.	Ἑνικά.	ἐὰν Ἱστῶ.	ἱστᾷς.	ἱστᾷ.
	Δυϊκά.		ἐὰν ἱστᾶτον.	ἱστᾶτον.
	Πληθ.	ἐὰν ἱστῶμεν.	ἱστᾶτε.	ἱστῶσι.
	παρακ. καὶ	ἐὰν Ἑστάκω.	ἑστάκῃς.	ἑστάκῃ.
	ὑπερσ.		ἐὰν ἑστάκητον.	ἑστάκητον.
		ἐὰν ἑστάκωμεν.	ἑστάκητε.	ἑστάκωσι.
	ἀόρ. α.	ἐὰν Στήσω.	στήσῃς.	στήσῃ.
			ἐὰν στήσητον.	στήσητον.
		ἐὰν στήσωμεν.	στήσητε.	στήσωσι.
	ἀόρ. α.	ἐὰν Στῶ.	στῇς.	στῇ.
			ἐὰν στῆτον.	στῆτον.
		ἐὰν στῶμεν.	στῆτε.	στῶσι.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Infinitiuus. Ἱστάναι. παρ. καὶ ὑπερσ. ἑστακέναι. ἀόρ. α. Στῆσαι. ἀόρ. β Στῆναι. μέλλ. α. Στήσειν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

ὁ Ἱστάς,

	ὁ Ἱστάς, τοῦ ἱστάντος.	ἡ ἱστᾶσα, τῆς σης.	τὸ ἱστάν, τοῦ ἱστάντος	Participium
παρακ. ϗ ὑπερσ.	ὁ ἑστακώς.	ἡ ἑστακυῖα.	τὸ ἑστακός.	
ἀόρ. α.	ὁ Στήσας.	ἡ στήσασα.	τὸ στῆσαν.	
ἀόρ. β.	ὁ Στάς.	ἡ στᾶσα.	τὸ στάν.	
μέλλ. α.	ὁ Στήσων.	ἡ στήσουσα.	τὸ στῆσον.	

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ

Ενικά.	Ἵσταμαι.	ἵστασαι.	ἵσταται.	Indicatiuus passiuus. Statuor.
Δυϊκά.	ἱστάμεθον.	ἵστασθον.	ἵστασθον.	
Πλη.	ἱστάμεθα.	ἵστασθε.	ἵστανται.	
παρατ.	Ἱστάμην.	ἵστασο, ϗ ἵστω.	ἵστατο.	
	ἱστάμεθον.	ἵστασθον.	ἱστάσθην.	
	ἱστάμεθα.	ἵστασθε.	ἵσταντο.	
παρακ.	Ἕσταμαι.	ἕστασαι.	ἕσταται.	
	ἑστάμεθον.	ἕστασθον.	ἕστασθον.	
	ἑστάμεθα.	ἕστασθε.	ἕστανται.	
ὑπερσ.	Ἑστάμην.	ἕστασο.	ἕστατο.	
	ἑστάμεθον.	ἕστασθον.	ἑστάσθην.	
	ἑστάμεθα.	ἕστασθε.	ἕσταντο.	
ἀόρ. α.	Ἐστάθην.	ἐστάθης.	ἐστάθη.	
		ἐστάθητον.	ἐσταθήτην.	
	ἐστάθημεν.	ἐστάθητε.	ἐστάθησαν.	
μέλλ. α.	Σταθήσομαι.	σταθήσῃ.	σταθήσεται.	
	σταθησόμεθον.	σταθήσεσθον.	σταθήσεσθον.	
	σταθησόμεθα.	σταθήσεσθε.	σταθήσονται.	
μετ' ὀλ.	Ἑστάσομαι.	ἑστάσῃ.	ἑστάσεται.	
μέλλ.	ἑστασόμεθον.	ἑστάσεσθον.	ἑστάσεσθον.	
	ἑστασόμεθα.	ἑστάσεσθε.	ἑστάσονται.	

Προστακτικὰ παθητικὰ Ἐνεστὼς, ϗ Παρατ.

Ενικά.	Ἵστασο, ϗ ἵστω. ἱστάσθω.	Δ. ἵστασθον.	ἱστάσθων.	Imperatiuus
Πλη.	ἵστασθε.	ἱστάσθωσαν.		
παρακ. ϗ	Ἕστασο.	ἑστάσθω.	ἕστασθον.	
ὑπερσ.	ἑστάσθων.	ἕστασθε.	ἑστάσθωσαν.	
ἀόρ. α.	Στάθητι.	σταθήτω.	στάθητον.	
	σταθήτων.	στάθητε.	σταθήτωσαν.	

Εὐκτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς ϗ Παρατ.

Optatiuus.	Ενικά.	Ἵσταίμην.	ἱσταῖο.	ἱσταῖτο.
	Δυϊκά.	ἱσταίμεθον.	ἱσταῖσθον.	ἱσταίσθην.
	Πλη.	ἱσταίμεθα.	ἱσταῖσθε.	ἱσταῖντο.
	παρακ. καὶ	Ἑσταίμην.	ἑσταῖο.	ἱσταῖτο.
	ὑπερσ.	ἑσταίμεθον.	ἑσταῖσθον.	ἑσταίσθην.
		ἑσταίμεθα.	ἑσταῖσθε.	ἑσταῖντο.
	ἀόρ. α.	Σταθείην.	σταθείης.	σταθείη.
			σταθείητον.	σταθειήτην.
		σταθείημεν.	σταθείητε.	σταθείησαν.
	μέλλ. α.	Σταθησοίμην.	σταθήσοιο.	σταθήσοιτο.
		σταθησοίμεθον.	σταθήσοισθον.	σταθησοίσθην.
		σταθησοίμεθα.	σταθήσοισθε.	σταθήσοιντο.
	μετ' ὀλ.	Ἑστασοίμην.	ἑστάσοιο.	ἑστάσοιτο.
	μέλλ.	ἑστασοίμεθον.	ἑστάσοισθον.	ἑστασοίσθην.
		ἑστασοίμεθα.	ἑστάσοισθε.	ἑστάσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Subiunctiuus.	Ενικά.	ἐὰν Ἵστῶμαι.	ἱστᾷ.	ἱστᾶται.
	Δυϊκά.	ἐὰν ἱστώμεθον.	ἱστᾶσθον.	ἱστᾶσθον.
	Πλη.	ἐὰν ἱστώμεθα.	ἱστᾶσθε.	ἱστῶνται.
	παρακ. καὶ	ἐὰν Ἑστῶμαι.	ἑστᾷ.	ἑστᾶται.
	ὑπερσ.	ἐὰν ἑστώμεθον.	ἑστᾶσθον.	ἑστᾶσθον.
		ἐὰν ἑστώμεθα.	ἑστᾶσθε.	ἑστῶνται.
	ἀόρ. α.	ἐὰν Σταθῶ.	σταθῇς.	σταθῇ.
		ἐὰν	σταθῆτον.	σταθῆτον.
		ἐὰν σταθῶμεν.	σταθῆτε.	σταθῶσι.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς, καὶ Παρατατ.

Infinitiuus. Ἵστασθαι. παρακ. καὶ ὑπερσ. ἑστᾶσθαι. ἀόρ. α. Σταθῆναι.
μέλλ. α. Σταθήσεσθαι. μετ' ὀλ. μέλλ. ἑστάσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ἐνεστὼς, καὶ Παρατατ.

Participium		ὁ Ἱστάμενος.	ἡ ἱσταμένη.	τὸ ἱστάμενον.
	παρακ. καὶ ὑπερσ.	ὁ ἑσταμένος.	ἡ ἑσταμένη.	τὸ ἑσταμένον.
	ἀόρ. α.	ὁ Σταθείς.	ἡ σταθεῖσα.	τὸ σταθέν.
	μέλλ. α.	ὁ Σταθησόμενος.	ἡ σταθησομένη.	τὸ σταθησόμενον.
	μετ' ὀλ. μέλλ.	ὁ ἑστασόμενος.	ἡ ἑστασομένη.	τὸ ἑστασόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ.

Indicatiuus medius. Statuo uel Statuor.

	Ἵσταμαι.	ἵστασαι.	ἵσταται.
παρατ.	Ἱστάμην.	ἵστασο, καὶ ἵστω.	ἵστατο.
ἀόρ. α.	Ἐστησάμην.	ἐστήσω.	ἐστήσατο.
	ἐστησάμεθον.	ἐστήσασθον.	ἐστησάσθην.
	ἐστησάμεθα.	ἐστήσασθε.	ἐστήσαντο.

μέσος ἀόρ. β. οὐκ ἔστι.

μέλλ. α.	Στήσομαι.	στήσῃ.	στήσεται.
	στησόμεθον.	στήσεσθον.	στήσεσθον.
	στησόμεθα.	στήσεσθε.	στήσονται.

Προστακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Imperatiuus

Ἑνικά. Ἵστασο, καὶ ἵστω. ἱστάσθω. Δυϊκά. ἵστασθον. ἱστάσθων. Πληθ. ἵστασθε. ἱστάσθωσαν.

ἀόρ. α. Στῆσαι. στησάσθω. στήσασθον. στησάσθων. στήσασθε. στησάσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Optatiuus.

	Ἱσταίμην.	ἱσταῖο.	ἱσταῖτο.
ἀόρ. α.	Στησαίμην.	στήσαιο.	στήσαιτο.
	στησαίμεθον.	στήσαισθον.	στησαίσθην.
	στησαίμεθα.	στήσαισθε.	στήσαιντο.
μέλλ. α.	Στησοίμην.	στήσοιο.	στήσοιτο.
	στησοίμεθον.	στήσοισθον.	στησοίσθην.
	στησοίμεθα.	στήσοισθε.	στήσοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Subiunctiuus.

	ἐὰν Ἱστῶμαι.	ἱστῇ.	ἱστῆται.
ἀόρ. α.	ἐὰν Στήσωμαι.	στήσῃ.	στήσηται.
	ἐὰν στησώμεθον.	στήσησθον.	στήσησθον.
	ἐὰν στησώμεθα.	στήσησθε.	στήσωνται.

Ἀπαρέμφατα μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Ἵστασθαι. ἀόρ. α. Στήσασθαι. μέλλ. α. Στήσεσθαι. Infinitiuus.

Μετοχαὶ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

ὁ Ἱστάμενος.

Participium		ὁ	Ἱστάμενος.	ἡ ἱσταμένη.	τὸ ἱστάμενον.
	ἀόρ. α.	ὁ	Στησάμενος.	ἡ στησαμένη.	τὸ στησάμενον.
	μέλλ. α.	ὁ	Στησόμενος.	ἡ στησομένη.	τὸ στησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜ.

Tertia coniugatio uerborum in μι.

Ertia coniugatio uerborũ in μι. à perfectis uerbis tertiæ coniugationis circunflexorum fit, extrema in μι. ac penultima in ω. μέγα mutatis. ut διδόω, δίδωμι. In duali uerò, ac plurali, ac in passiuis ω. magno in ο. paruum iterum uerso. δίδοτον, δίδομεν, & δίδομαι dicimus.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ

Indicatiuus actiuus. Do.	Ἑνικά.	Δίδωμι.	δίδως.	δίδωσι.
	Δυϊκά.		δίδοτον.	δίδοτον.
	Πλη.	δίδομεν	δίδοτε. διδοῦσι, καὶ ἰωνικῶς, διδόασι.	
	παρατ.	Ἐδίδων.	ἐδίδως.	ἐδίδω.
			ἐδίδοτον.	ἐδιδότην.
		ἐδίδομεν.	ἐδίδοτε.	ἐδίδοσαν.
	παρακ.	Δέδωκα.	δέδωκας.	δέδωκε.
			δεδώκατον.	δεδώκατον.
		δεδώκαμεν.	δεδώκατε.	δεδώκασι.
	ὑπερσ.	Ἐδεδώκειν.	ἐδεδώκεις.	ἐδεδώκει.
			ἐδεδώκειτον.	ἐδεδωκείτην.
		ἐδεδώκειμεν.	ἐδεδώκειτε.	ἐδεδώκεισαν.
	ἀόρ. α.	Ἔδωκα.	ἔδωκας.	ἔδωκε.
			ἐδώκατον.	ἐδωκάτην.
		ἐδώκαμεν.	ἐδώκατε.	ἔδωκαν.
	ἀόρ. β.	Ἔδων. ἔδως.	ἔδω.	ἔδοτον. ἐδότην.
		ἔδομεν.	ἔδοτε.	ἔδοσαν.
	μέλλ. α.	Δώσω.	δώσεις.	δώσει.
			δώσετον.	δώσετον.
		δώσομεν.	δώσετε.	δώσουσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς, καὶ Παρατατ.

Imperatiuus Ἑνικά. Δίδοθι. διδότω. Δ. δίδοτον. διδότων.

Πλη.

Πλη. διδότε. διδότωσαν.
παρακ. καὶ Δεδώκε. δεδωκέτω. δεδώκετον. δεδωκέτων.
ὑπερσ. δεδώκετε. δεδωκέτωσαν.

ἀόρ. α. Δῶκον. δωκάτω esse debuerat secundum analogiam, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα, sed in usu non est. Hoc idem & de alijs modis, ac participijs intelligendum.

ἀόρ. β. Δόθι, καὶ δός. δότω. δότον. δότων. δότε. δότωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ. — Optatiuus.

Ενικά. Διδοίην. διδοίης. διδοίη.
Δυϊκά. διδοίητον. διδοιήτην.
Πλη. διδοίημεν. διδοίητε. διδοίησαν, καὶ διδοῖεν.
παρ. καὶ ὑπερσ. Δεδώκοιμι. δεδώκοις. δεδώκοι.
δεδώκοιτον. δεδωκοίτην.
δεδώκοιμεν. δεδώκοιτε. δεδώκοιεν.
ἀόρ. β. Δοίην. δοίης. δοίη. δοίητον. δοιήτην.
δοίημεν. δοίητε. δοίησαν, καὶ δοῖεν.
μέλλ. α. Δώσοιμι. δώσοις. δώσοι.
δώσοιτον. δωσοίτην.
δώσοιμεν. δώσοιτε. δώσοιεν.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ. — Subiunctiuus.

Ενικά. ἐὰν Διδῶ. διδῷς. διδῷ.
Δυϊκά. ἐὰν διδῶτον. διδῶτον.
Πλη. ἐὰν διδῶμεν. διδῶτε. διδῶσι.
παρακ. καὶ ἐὰν Δεδώκω. δεδώκῃς. δεδώκῃ.
ὑπερσ. ἐὰν δεδώκητον. δεδώκητον.
ἐὰν δεδώκωμεν. δεδώκητε. δεδώκωσι.
ἀόρ. β. ἐὰν Δῶ. δῷς. δῷ. ἐὰν δῶτον. δῶτον.
ἐὰν δῶμεν. δῶτε. δῶσι.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Διδῶναι. παρ. καὶ ὑπερ. Δεδωκέναι. ἀόρ. β. Δοῦναι. — Infinitiuus
μέλλ. α. Δώσειν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

ὁ Διδούς. τοῦ διδόντος. ἡ διδοῦσα. τὸ διδόν. — Participium
παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ δεδωκώς. ἡ δεδωκυῖα. τὸ δεδωκός.

ἀόρ. β.

ἀόρ. β. ὁ Δούς. τοῦ δόντος. ἡ δοῦσα. τὸ δόν.
μέλλ. α. ὁ Δώσων. ἡ δώσουσα. τὸ δῶσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Indicatiuus passiuus. Dor.	Ενικά.	Δίδομαι.	δίδοσαι.	δίδοται.
	Δυϊκά.	διδόμεθον.	δίδοσθον.	δίδοσθον.
	Πλη.	διδόμεθα.	δίδοσθε.	δίδονται.
	παρατατ.	Ἐδιδόμην.	ἐδίδεσο, καὶ ἐδίδου.	ἐδίδοτο.
		ἐδιδόμεθον.	ἐδίδοσθον.	ἐδιδόσθην.
		ἐδιδόμεθα.	ἐδίδοσθε.	ἐδίδοντο.
	παρακ.	Δέδομαι.	δέδοσαι.	δέδοται.
		δεδόμεθον.	δέδοσθον.	δέδοσθον.
		δεδόμεθα.	δέδοσθε.	δέδονται.
	ὑπερσ.	Ἐδεδόμην.	ἐδέδοσο.	ἐδέδοτο.
		ἐδεδόμεθον.	ἐδέδοσθον.	ἐδεδόσθην.
		ἐδεδόμεθα.	ἐδέδοσθε.	ἐδέδοντο.
	ἀόρ. α.	Ἐδόθην.	ἐδόθης.	ἐδόθη.
			ἐδόθητον.	ἐδοθήτην.
		ἐδόθημεν.	ἐδόθητε.	ἐδόθησαν.
	μέλλ. α.	Δοθήσομαι.	δοθήσῃ.	δοθήσεται.
		δοθησόμεθον.	δοθήσεσθον.	δοθήσεσθον.
		δοθησόμεθα.	δοθήσεσθε.	δοθήσονται.
	μετ' ὀλ.	Δεδόσομαι.	δεδόσῃ.	δεδόσεται.
	μέλλ.	δεδοσόμεθον.	δεδόσεσθον.	δεδόσεσθον.
		δεδοσόμεθα.	δεδόσεσθε.	δεδόσονται.

Προστακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus	Ενικά.	Δίδοσο, καὶ δίδου.	διδόσθω. Δυϊκά.	δίδοσθον.
		διδόσθων. Πλη.	δίδοσθε.	διδόσθωσαν.
	παρακ. καὶ	Δέδοσο.	δεδόσθω.	δέδοσθον.
	ὑπερσ.	δεδόσθων.	δέδοσθε.	δεδόσθωσαν.
	ἀόρ. α.	Δόθητι.	δοθήτω.	δόθητον.
		δοθήτων.	δόθητε.	δοθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Optatiuus.	Ενικά.	Διδοίμην.	διδοῖο.	διδοῖτο.
	Δυϊκά.	διδοίμεθον.	διδοῖσθον.	διδοίσθην.
	Πλη.	διδοίμεθα.	διδοῖσθε.	διδοῖντο.

παρακ. καὶ

παρακ. καὶ Δεδοίμην. δεδοῖο. δεδοῖτο.
ὑπερσ. δεδοίμεθον. δεδοῖσθον. δεδοίσθην.
δεδοίμεθα. δεδοῖσθε. δεδοῖντο.
ἀόρ. α. Δοθείην. δοθείης. δοθείη.
δοθείητον. δοθειήτην.
δοθείημεν. δοθείητε. δοθείησαν.
μέλλ. α. Δοθησοίμην. δοθήσοιο. δοθήσοιτο.
δοθησοίμεθον. δοθήσοισθον. δοθησοίσθην.
δοθησοίμεθα. δοθήσοισθε. δοθήσοιντο.
μετ' ὀλ. Δεδοσοίμην. δεδόσοιο. δεδόσοιτο.
μέλλ. α. δεδοσοίμεθον. δεδόσοισθον. δεδοσοίσθην.
δεδοσοίμεθα. δεδόσοισθε. δεδόσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Ἑνικά. ἐὰν Διδῶμαι. διδῷ. διδῶται. Subiunctiuus.
Δυϊκά. ἐὰν διδώμεθον. διδῶσθον. διδῶσθον.
Πλη. ἐὰν διδώμεθα. διδῶσθε. διδῶνται.
παρακ. καὶ ἐὰν Δεδῶμαι. δεδῷ. δεδῶται.
ὑπερσ. ἐὰν δεδώμεθον. δεδῶσθον. δεδῶσθον.
ἐὰν δεδώμεθα. δεδῶσθε. δεδῶνται.
ἀόρ. α. ἐὰν Δοθῶ. δοθῇς. δοθῇ. ἐὰν δοθῆτον. δοθῆτον.
ἐὰν δοθῶμεν. δοθῆτε. δοθῶσι.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Δίδοσθαι. παρακ. καὶ ὑπερσ. Δεδόσθαι. ἀόρ. α. Δοθῆναι. Infinitiuus.
μέλλ. α. Δοθήσεσθαι. μετ' ὀλ. μέλλ. Δεδόσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

ὁ Διδόμενος. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον. Participium
παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ Δεδομένος. ἡ δεδομένη. τὸ δεδομένον.
ἀόρ. α. ὁ Δοθείς. ἡ δοθεῖσα. τὸ δοθέν.
μέλλ. α. ὁ Δοθησόμενος. ἡ δοθησομένη. τὸ δοθησόμενον.
μετ' ὀλ. μέλλ. ὁ Δεδοσόμενος. ἡ δεδοσομένη. τὸ δεδοσόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ.

Δίδομαι. δίδοσαι. δίδοται. Indicatiuus medius. Do uel dor.
παρατ. Ἐδιδόμην. ἐδίδοσο, καὶ ἐδίδου. ἐδίδοτο.
ἀόρ. α. Ἐδωκάμην. ἐδώκω. ἐδώκατο.

		ἐδωκάμεθον.	ἐδώκασθον.	ἐδωκάσθην.
		ἐδωκάμεθα.	ἐδώκασθε.	ἐδώκαντο.
	ἀόρ. β.	Ἐδόμην.	ἔδοσο, καὶ ἔδου.	ἔδοτο.
		ἐδόμεθον.	ἔδοσθον.	ἐδόσθην.
		ἐδόμεθα.	ἔδοσθε.	ἔδοντο.
	μέλλ. α.	Δώσομαι.	δώσῃ.	δώσεται.
		δωσόμεθον.	δώσεσθον.	δώσεσθον.
		δωσόμεθα.	δώσεσθε.	δώσονται.

Προστατικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Imperatiuus		Δίδοσο, καὶ δίδου.	διδόσθω.	δίδοσθον. διδόσθων. &c.
	ἀόρ. β.	Δώσο, καὶ δοῦ.	δόσθω.	δόσθον. δόσθων.
		δόσθε.	δόσθωσαν.	

Εὐκτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Optatiuus.		Διδοίμην.	διδοῖο.	διδοῖτο.
	ἀόρ. β.	Δοίμην.	δοῖο.	δοῖτο.
		δοίμεθον.	δοῖσθον.	δοίσθην.
		δοίμεθα.	δοῖσθε.	δοῖντο.
	μέλλ. α.	Δωσοίμην.	δώσοιο.	δώσοιτο.
		δωσοίμεθον.	δώσοισθον.	δωσοίσθην.
		δωσοίμεθα.	δώσοισθε.	δώσοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Subiunctiuus.	Ενικά.	ἐὰν Διδῶμαι.	διδῷ.	διδῶται.
	ἀόρ. β.	ἐὰν Δῶμαι.	δῷ.	δῶται.
		ἐὰν δώμεθον.	δῶσθον.	δῶσθον.
		ἐὰν δώμεθα.	δῶσθε.	δῶνται.

Ἀπαρέμφατα μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Infinitiuus. Δίδοσθαι. ἀόρ. β. Δόσθαι. μέλλ. α. Δώσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσαι. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Participium		ὁ Διδόμενος,	ἡ διδομένη.	τὸ διδόμενον.
	ἀόρ. β.	ὁ Δόμενος.	ἡ δομένη.	τὸ δόμενον.
	μέλλ. α.	ὁ Δωσόμενος.	ἡ δωσομένη.	τὸ δισόμενον.

TETAP

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜ.

Quarta coniugatio uerborum in μι.

Varta coniugatio uerborum in μι. à uerbis grauitonis ſextæ coniugationis in ω. deſinentibus fit, extrema in μι. mutata: quorum penultima ſingularis actiui υ. habet productum. ut ζευγνύω, ζεύγνυμι. In dualis uerò & pluralis ac paſſiui penultima, idem υ. correptum. ut ζεύγνυτον, ζεύγνυμεν, ζεύγνυμαι. υ. enim anceps eſt, nec ullum habet ἀντίστοιχον in quod mutari poſſit, sed μακρᾶ, ἢ βραχεία. hoc eſt, longa, ſiue correpta linea notatur ſic ῡ. ῠ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ

Indicatiuus actiuus. Iungo.

Ενικά.	Ζεύγνυμι.	ζεύγνυς.	ζεύγνυσι.
Δυϊκά.		ζεύγνυτον.	ζεύγνυτον.
Πλη.	ζεύγνυμεν.	ζεύγνυτε.	ζεύγνυσι.
παρατ.	Εζεύγνυν.	ἐζεύγνυς.	ἐζεύγνυ.
		ἐζεύγνυτον.	ἐζευγνύτην.
	ἐζεύγνυμεν.	ἐζεύγνυτε.	ἐζεύγνυσαν.

Nec ultra uariatur. Quoniam huiuſmodi uerba, ſi polyſyllaba ſunt, in præſenti ſolum, & præterito imperfecto declinantur: tam in actiuis quàm in paſſiuis. Si uerò diſſyllaba, & futurum primum, & ſecundũ aoriſtum habent. ut κλῦμι. μέλλ. κλύσω. ἀόρ. β. ἔκλυν, ſicut ptm̃ imperfectum.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστώς καὶ Παρατατ.

Ενικά. Ζεύγνυθι. ζευγνύτω Δυϊκά. ζεύγνυτον. ζευγνύτων. Imperatiuus
Πλη. ζεύγνυτε. ζευγνύτωσαν.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ. Ζευγνῦναι. Infinitiuus.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

ὁ Ζευγνύς. τοῦ ζευγνύντος. ἡ ζευγνῦσα. τῆς ζευγνύσης. Participium
τὸ ζευγνύν. τοῦ ζευγνύντος.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ

Indicatiuus paſſiuus. Iungor.

Ενικά.	Ζεύγνυμαι.	ζεύγνυσαι.	ζεύγνυται.
Δυϊκά.	ζευγνύμεθον.	ζεύγνυσθον.	ζεύγνυσθον.
Πλη.	ζευγνύμεθα.	ζεύγνυσθε.	ζεύγνυνται.

παρατ. Ἐζευγνύμην. ἐζεύγνυσο. ἐζεύγνυτο.
ἐζευγνύμεθον. ἐζεύγνυσθον. ἐζευγνύσθην.
ἐζευγνύμεθα. ἐζεύγνυσθε. ἐζεύγνυντο.

Προσακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus Ζεύγνυσο. ζευγνύσθω. ζεύγνυσθον.
ζευγνύσθων. ζεύγνυσθε. ζευγνύσθωσαν.

Infinitiuus. Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ. Ζεύγνυσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Participium ὁ Ζευγνύμενος. ἡ ζευγνυμένη. τὸ ζευγνύμενον.

Optatiuus modus, & ſubiunctiuus in hac quarta coniugatione non inueniuntur, partim quia in uſu non ſunt, partim quia formari non poſſunt.

ΥΠΑΡΚΤΙΚΟΝ ΡΗΜΑ. hoc eſt ſubſtantiuũ uerbum. Ἐνεστώς.

Coniugatio uerbi ſubſtantiui Sum
Ἑνικά. Εἰμί. εἷς, καὶ εἶ. ἐστί.
Δυϊκά. ἐστόν. ἐστόν.
Πλη. ἐσμέν. ἐστέ. εἰσί.
παρακ. Ἦν. ἦς. ἦν.
ἦτον. ἤτην.
ἦμεν. ἦτε. ἦσαν.
μέσος. Ἔσομαι. ἔσῃ. ἔσεται.
μέλλ. α. ἐσόμεθον. ἔσεσθον. ἔσεσθον.
ἐσόμεθα. ἔσεσθε. ἔσονται.

Προσακτικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus Ἑνικά. Ἔσο, καὶ ἴσθι. ἔστω. Δυϊκά. ἔστον. ἔστων.
Πλη. ἔστε. ἔστωσαν.

Εὐκτικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Optatiuus. Ἑνικά. Εἴην. εἴης. εἴη. Δυϊκά. εἴητον. εἰήτην.
Πλη. εἴημεν. εἴητε. εἴησαν.
μέσος μέλλ. Ἐσοίμην. ἔσοιο. ἔσοιτο.
ἐσοίμεθον. ἔσοισθον. ἐσοίσθην.
ἐσοίμεθα.

ἐσοίμεθα. ἔσοισθε. ἔσοιντο.

Ὑποτακτικά. Ενεςὼς κὴ Παρατατ.

Ενικά. ἐὰν ὦ. ᾖς. ᾖ. Δυϊκά. ἐὰν ἦτον. ἦτον. Πλη. ἐὰν ὦμεν. ἦτε. ὦσι. Subiunctiuus.

Απαρέμφατα. Ενεςὼς κὴ Παρατατ.

Εἶναι. μέσος μέλλ.α. ἔσεσθαι. Infinitiuus.

Μετοχαί. Ενεςὼς κὴ Παρατ.

ὁ Ὤν. τοῦ ὄντος. ἡ οὖσα. τῆς οὔσης. τὸ ὄν. τοῦ ὄντος. Participium

μέσος μέλλ. ὁ Εσόμενος. ἡ ἐσομένη. τὸ ἐσόμενον.

Nec plura inueniuntur huius uerbi substantiui, quæ in communi usu habeantur.

Τέλος τῶν ῥημάτων.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑΣ.

ΑΝτωνυμία δέ ἐστι μέρος λόγου κλιτόν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανόμενον. id est, Pronomen est pars orationis declinabilis, pro nomine assumpta. Cui accidunt quatuor, Genera, Numeri, Casus & Personæ. Αντωνυμιῶν ἡ μέν πρωτότυπος, ἡ δὲ κτητική, ἡ δὲ δεικτική, ἡ δὲ ἀναφορική, ἡ δὲ σύνθετος. hoc est, Pronominum aliud quidem primitiuum, aliud possessiuum, aliud demonstratiuum, aliud relatiuum, aliud autem compositum. Diffinitio pronominis. Diuisio.

Primitiua quidem tria, ἐγώ, σύ, ὅς. Horum declinationes positiuæ hæ. Primitiua.

Περὶ τοῦ πρώτου προσώπου.

Ενικά. ἡ εὐθεῖα ἐγώ. ἡ γενική, ἐμοῦ. ἡ δοτική, ἐμοί. ἡ αἰτιατική, ἐμέ. Δυϊκά. ἡ εὐθεῖα κὴ αἰτιατική, νώ. ἡ γενική κὴ δοτική, νῶν. πλη. ἡ εὐθεῖα, ἡμεῖς. ἡ γενική, ἡμῶν. ἡ δοτική, ἡμῖν. ἡ αἰτιατική. ἡμᾶς. Ego.

τοῦ δευτέρου.

Ενικά. σύ. σοῦ. σοί. σέ. Δυϊκά σφώ σφῶν. Πλη. ὑμεῖς. ὑμῶν. ὑμῖν. ὑμᾶς. Tu.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Ενικά.

Ille. Sui. Ἑνικά. ὅς. οὗ. οἷ. ἕ. Δυϊκά. σφὶ σφίν. Πλη. σφεῖς. σφῶν. σφίσι. σφάς.

Positiua declinatio. Appellantur enim κλίσεις θεματικαὶ. hoc est, declinationes positiuæ, quoniam unaquæque uox suiipsius est positio, nec altera ab altera regulatur, sicut in nominibus & uerbis.

Possessiua Possessiua uerò à primitiuis deriuata octo. ἐμός. σός. ὅς. νωΐτερος. σφωΐτερος. ἡμέτερος. ὑμέτερος. σφέτερος. Quorum tria à genitiuis singularibus fiunt, hoc est, ἐμός, ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. σός, ἀπὸ τοῦ σοῦ. ὅς, ἀπὸ τοῦ οὗ. Duo uerò à nominatiuis dualibus. hoc est, νωΐτερος, ἀπὸ τοῦ νῶϊ. σφωΐτερος, ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. & hæc de duobus tantum. A duali numero tertiæ personæ non fit pronomen possessiuum. A nominatiuis uerò pluralibus tria fiunt pronomina. hoc est, ἡμέτερος, ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς. ὑμέτερος, ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς. σφέτερος, ἀπὸ τοῦ σφεῖς. Et hæc omnia trium sunt generum. masculina enim & neutra tertiam declinationem simplicium sequuntur, fœminina uerò secundam, & in eorum declinatione articulos suscipiunt, tanquàm adiectiua nomina. ut ὁ ἐμός, τοῦ ἐμοῦ. ἡ ἐμή, τῆς ἐμῆς. τὸ ἐμόν, τοῦ ἐμοῦ. sicut, ὁ καλός. ἡ καλή. τὸ καλόν. Sic & ὁ σός. ἡ σή. τὸ σόν. ὁ ὅς. ἡ ἥ. τὸ ὅν. Deriuatiua uerò in ρος, in α. mittunt fœmininum, & id quoque in obliquis seruant. ut νωΐτερος. ἡ νωϊτέρα. τῆς νωϊτέρας. τῇ νωϊτέρᾳ &c.

Demonstratiua Demonstratiua autem duo, οὗτος, καὶ ἐκεῖνος: quorum talis est inflexio.

Hic Ἑνικά. οὗτος. τούτου. τούτῳ. τοῦτον. ὦ οὗτος. Δυϊκά. τούτω. τούτοιν. ὦ τούτω. Πλη. οὗτοι. τούτων. τούτοις. τούτους. ὦ οὗτοι.

Hæc Θηλυκά. αὕτη. ταύτης. ταύτῃ. ταύτην. ὦ αὕτη.

Hoc Οὐδέτερα. τοῦτο. τούτου. τούτῳ. τοῦτο. ὦ τοῦτο.

Ille	Ἐκεῖνος.	ἐκείνου.	ἐκείνῳ.	ἐκεῖνον.
Illa	ἐκείνη.	ἐκείνης.	ἐκείνῃ.	ἐκείνην.
Illud	ἐκεῖνο.	ἐκείνου.	ἐκείνῳ.	ἐκεῖνο.

Relatiuum Relatiuum autem unum, & ipsum quoque trium existit generum. αὐτός. αὐτοῦ. αὐτῷ. αὐτόν. Αὐτή. αὐτῆς. αὐτῇ. αὐτήν. Αὐτό. αὐτοῦ. αὐτῷ. αὐτό. Huius autem pronominis proprium est, significatio trium personarum. ut αὐτὸς ἐγώ. αὐτός σύ. αὐτὸς ἐκεῖνος, & leuem spiritum semper habet. Si uerò αὑτοῦ. αὑτῷ. αὑτόν aspirata inueniantur, sciendum ea pronomina reciproca esse, & ab ἑαυτοῦ deducta κατὰ ἀφαίρεσιν.

ἀφαιρεσιν. Nam adſpiratio quæ erat ſuper ε. eadem etiam ſuper αυ. ſeruatur.

Pronomina compoſita tria, quæ nominatiuum non habent, ſcilicet ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, & ἑαυτοῦ. Et hæc quoque trium ſunt generum. Sed aduertendum eſt, compoſita primæ & ſecundæ perſonæ in tribus caſibus ſingularis numeri ſolum uariari: tertiæ uerò etiam in plurali: nec ſolum coniunctim, ſed etiam diuiſim. Compoſita.

Τοῦ πρώτου προσώπου. Meïpſius.

Εμαυτοῦ. ἐμαυτῷ. ἐμαυτόν. Εμαυτῆς. ἐμαυτῇ. ἐμαυτήν.
Εμαυτοῦ. ἐμαυτῷ. ἐμαυτό.

Τοῦ δευτέρου προσώπου. Tuïpſius.

Σεαυτοῦ. σεαυτῷ. σεαυτόν. Σεαυτῆς. σεαυτῇ. σεαυτήν.
Σεαυτοῦ. σεαυτῷ. σεαυτό. καὶ κράσει, Σαυτοῦ. σαυτῷ. σαυτόν.
Σαυτῆς. σαυτῇ. σαυτήν. Σαυτοῦ. σαυτῷ. σαυτό.

Τοῦ τρίτου. Suïpſius.

Εαυτοῦ. ἑαυτῷ. ἑαυτόν. Εαυτῆς. ἑαυτῇ. ἑαυτήν. Εαυτοῦ. ἑαυτῷ. ἑαυτό. Πλη. Εαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτούς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΣ.

Πρόθεσις ἐστὶ μέρος λόγου ἄκλιτον προτιθέμενον πάντων τοῦ λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν, ἤτοι σύνταξιν. hoc eſt, Præpoſitio eſt pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur omnibus partibus orationis per compoſitionẽ, uel adpoſitionem, ſiue conſtructionem. Per compoſitionem. ut ἔμπειρος, peritus. Per adpoſitionem ſiue conſtructionem. ut ἐν οἴκῳ, in domo. De præpoſitione.

Accidunt autem Præpoſitioni tria. τὸ ὀξύνεσθαι, id eſt, acui. τὸ ψιλοῦσθαι. hoc eſt, principalem ſyllabã leuigari, demptis quæ in principio υ. habent. ut ὑπό, ὑπέρ τὸ βραχυκαταληκτεῖν. hoc eſt, extremã ſyllabam corripi: duabus exceptis, Præpoſitioni accidentia

uidelicet, εἰς. & ἐξ. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuersas singulæ habentes significationes. quarum sex sunt monosyllabæ. scilicet, ἐν. εἰς. ἐξ. σύν. πρός. πρό. duodecim uerò dissyllabæ. ut ἀνά. κατά. διά. μετά. παρά. ἀντί. ἐπί. περί. ἀμφί. ἀπό. ὑπό. ὑπέρ. Sed de earum compositione, & constructione in secundo tractatu latissime dicetur.

Dissyllabæ

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

Aduerbij definitio.

πίῤῥημα ἐστὶ μέρος λόγου ἄκλιτον προτασσόμενον αὐτοῦ τοῦ ῥήματος, ἢ ὑποτασσόμενον. hoc est, Aduerbium est pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur uerbo, aut subiungitur. Cui accidunt duo εἶδος, καὶ σχῆμα, hoc est, species & figura. Species duæ, Primitiua. ut νῦν. Deriuatiua. ut νυνί. Figuræ duæ, simplex. ut πάλαι. Composita. ut πρόπαλαι.

Aduerbij accidentia.

Temporis. Aduerbiorum aliqua sunt χρόνου σημαντικὰ, id est temporis significatiua. ut νῦν, nunc. τότε, tunc. ποτέ, aliquando. ἤδη iam. ἄρτι nuper. αὐτίκα statim. παραχρῆμα statim. αὖθις rursus. ἐξαίφνης repente. τέως interea, tantisper. ἕως donec usque. ἡνίκα quando. ἔπειτα, μετέπειτα postea. ἐπεί, ἐπειδή, ἐπειδάν postquàm, cum. σήμερον hodie. αὔριον cras. μεθαύριον perendie. χθές καὶ ἐχθές heri. προχθές nudiustertius. πάλαι diu, olim. ἀρτίως modo. εὐθύς, καὶ εὐθέως statim. πρωί mane. ἑσπέρας uesperi. ἐφόσον dum. ἀεὶ, αἰεὶ, αἰέν semper. ὄφρα donec dum. τόφρα tantisper, interea.

Loci. Aliqua autem τόπου, id est, loci. ἐνταῦθα hic. ἐκεῖ illic, ibi. ἐκεῖσε illuc. ἐκεῖθεν inde. εἴσω καὶ ἔσω intus, intro. ἔξω foris, foras. αὐτοῦ illic. ποῖ quò. ὅποι quò. ὅθεν unde. ὁθένποθεν undecunque. αὐτόθεν ex eodē loco. δεῦρο huc. αὐτόσε istuc. ἄνω supra. κάτω infra. ἔμπροσθεν ante. ὄπισθεν retro. ἐγγύς propè. πόῤῥω procul. ποῦ ubi. οὐδαμοῦ necubi. οὐδαμῆ nusquā. ὅπου ubi. ὁπόθεν unde. ἔνθεν inde. ἐπέκεινα ultra. μακράν longè, procul. ἐκδεξιῶν detrorsum. ἐξαριστερῶν sinistrorsum.

Qualitatis medietas. Aliqua autem ποιότητος, id est, qualitatis. ut εὖ. bene. καλῶς bene. ἡδέως iucunde. σοφῶς sapienter. ὡραίως pulchre. quæ nempe & medietatis dicuntur, quoniam à genitiuo

plurali

plurali nominum adiectiuorum fiunt, qui medius dicitur, id est, communis, cum sit omnis generis. ut τῶν καλῶν, τῶν σοφῶν. in quibus ν. in σ. uerso, καλῶς fit, & σοφῶς. Cætera uero cum aliunde deriuentur, hanc non assequuntur denominationem. ut κυνηδὸν canine. βοτρυδὸν racematim. ἀγεληδὸν gregatim.

Aliqua uero ποσότητος, id est, quantitatis. ut ἅπαξ semel. δίς bis. τρίς ter. τετράκις quater. πολλάκις sæpe. ὀλιγάκις raro. Quantitatis

Aliqua autem ἀθροίσεως, id est, congregationis. ut ἅμα simul. ὁμοῦ unà. συλλήβδην comprehensim. ἀθρόως confertim. Congregationis.

Aliqua autem διαιρέσεως, id est, diuisionis. ut ἄνευ sine. χωρίς seorsum. Diuisionis.

Aliqua uero ἐξαιρέσεως, id est, electionis, siue exceptionis. ut πλὴν præter. Exceptionis

Aliqua autem παρακελεύσεως, id est, hortationis. ut εἶα eia. ἄγε age. ἄγετε agite. εὖγε euge. φέρε age. Hortationis

Aliqua aũt τάξεως, id est, ordinis. ut ἑξῆς deinceps. ἐφεξῆς deinceps. εὐθύς, εὐθέως, statim. ἐξαίφνης repẽte. αὐτίκα statim. Ordinis.

Aliqua autem ὁμοιώσεως, id est, similitudinis. ut ὡς tanq̃. ὥσπερ quemadmodum. οὕτως sic. καθὰ sicut. καθάπερ sicut. ἢ uelut, ueluti. ὥστε uti. ὄντροπον quemadmodum. Similitudinis

Aliqua autem ἀποστάσεως, id est, separationis. ut ὥστε ut. Separationis.

Aliqua autem συγκρίσεως, id est, comparationis. ut μᾶλλον magis. πλέον plus. ἧττον minus. Comparationis.

Aliqua autem ἐπιτάσεως, id est, intensions. ut λίαν ualde. ἄγαν multum. πάντη prorsus. παντελῶς penitus. παντάπασιν omnino. πάνυ nimiũ. σφόδρα uehemẽter. μάλιστα maxime. Intensionis

Aliqua ἀνέσεως, id est, remissionis. ut ἠρέμα quiete. ἡσυχῆ quiete. μόγις, μόλις uix. βραδέως tarde. βάδην passim. ὡσεὶ fere. Remissionis

Aliqua autem βεβαιώσεως, id est, confirmationis. ut δηλαδὴ profecto. δήπουθεν nempe. πάντως omnino. ὄντως uere. ἦ. reuera. Confirmationis.

Aliqua aũt κατωμόσεως, id est, iurandi. ut ναὶ certe. νὴ per. Iurandi.

Aliqua autem ἀπομόσεως, id est, abiurandi. ut μὰ per. Abiurandi.

Aliqua autem ἀρνήσεως, id est, negandi. ut οὐ. non. οὐχὶ non. οὔκουν non igitur. οὐδαμῶς nullo modo. ἥκιστα minime οὔτε neq;. οὐδὲ neq;. Negandi.

Prohibendi — Aliqua autem ἀπαγορεύσεως, id eſt, prohibitionis. ut μὴ ne. μηδαμῶς nequaquàm.

Euentus. — Aliqua autẽ εἰκασμοῦ, id eſt, euentus. ut ἴσως fortè. τάχα fortuitò. τυχὸν fortè.

Interrogandi — Aliqua autem ἐρωτήσεως, ideſt, interrogationis. ut πόθεν unde. ποῦ ubi. ποῖ quò.

Hæc πεύστικα dicũtur — Aliqua autem δείξεως, id eſt, demonſtrationis. ut ἰδού ecce. ἠνὶ en. ὧδε huc. ἐκεῖ illic. ἐνθάδε hic.

Vocandi. — Aliqua autem κλήσεως, id eſt, uocandi, ut ὦ, ὁ.

Declarandi. — Aliqua autem διασαφήσεως, id eſt, declarationis. ut ἤγουν uidelicet. οἷον ut, uidelicet. τουτέστι hoc.

Aduerbia poſitionis — Aliqua autem θέσεως, id eſt, poſitionis. ut ἀναγνωστέον legendum. γραπτέον ſcribendum. πλευστέον nauigandum. dicuntur enim poſitionis, quoniam determinant ſiue poſitionem rei, ſiue deliberationem.

Deſyderandi — Aliqua autem εὐχῆς, id eſt, uoti. ut εἴθε, ὤφελον utinam.

Exclamandi — Aliqua autem σχετλιασμοῦ, id eſt, exclamationis. ut ὤ heu. ἴου hei. οἴμοι hei mihi. αἴ, ἰώ heu.

Admirandi — Aliqua autem θαυμασμοῦ, id eſt, admirationis. ut ὦ. φεῦ.

Firmandi — Aliqua autem θειασμοῦ, id eſt, furentis. ut εὐοῖ heu, euoe. εὐάν heu.

Terroris — Aliqua autem ἐκπλήξεως, id eſt, perculſionis. ut ἆ ἆ. ἡράκλεις hercules.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ.

Coniunctionis definitio

ύνδεσμός ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, συνδέον τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου εἰς διάνοιαν μετὰ τάξεως, hoc eſt. Coniunctio eſt pars orationis indeclinabilis, coniungens alias parteis oratiõis in ſententiam cum ordine.

Accidentia coniunctionis — Accidit autem coniunctioni σχῆμα, Figura. Simplex. ut ἐπεί. Compoſita. ut ἐπειδή.

Coniunctionum aliquæ συμπλεκτικοί, id eſt, Copulatiuæ. ut μέν quidem. δέ autem. τέ que. καί &. ἀλλά, ἀτάρ, αὐτάρ ſed. ὅτι quod.

Aliqua autem διαζευκτικοί, id eſt, Diſiunctiuæ. ut ἤ. uel ἤτοι ſiue, ἠέ ſiue.

Aliquæ

Aliquæ autem συναπτικοί, id est, Continuatiuæ. ut εἰ si. εἴπερ, εἰδήπερ siquidem.

Aliquæ autem παρασυναπτικοί, id est, Subcontinuatiuæ. ut. ἐπεί, ἐπείπερ quoniam ἐπειδή, ἐπειδήπερ quoniam.

Aliquæ autem αἰτιολογικοί. i. Causales. ut ἵνα, ὅπως, ὄφρα ut. γάρ enim. ὅτι quia. διότι, quia. καθότι quoniam. ἕνεκα causa. οὕνεκα quia.

Aliquæ autem ἀπορηματικοί, id est, dubitatiuæ. ut ἆρα an. μῶν num. μή an.

Aliquæ autem συλλογιστικοί, id est, collectiuæ, siue rationales. ut ἄρα ergo. ἀλλά, ἀλλαμήν at. οὖν igitur. τοίνυν igitur. τοιγάρτοι itaque. τοιγαροῦν ergo.

Aliquæ autem παραπληρωματικοί, id est, repletiuæ. ut δή iam. ῥά nempe. θήν quidem, νύ certe. ποῦ, τοί, αὖ, οὖν. πέρ. πώ, μήν, δῆτα, γέ quidem. At γέ non solum repletiua est, sed etiam diminutiua pro saltem, & causalis.

Aliquæ autem δυνητικοί, id est, potestatis. ut ἄν, κέ, κέν utique, quæ apud poëtas repletiuæ etiam inueniuntur.

Aliquæ autem διαιρετικοί, siue ἐπιλεκτικοί, id est, differtiuæ, siue electiuæ. ut ἤ quàm.

Aliquæ autem ἐλαττωτικοί, id est, extenuatiuæ, siue diminutiuæ. ut γοῦν, γέ saltem.

Aliquæ uero ἐναντιωματικοί, id est, aduersatiuæ. ut ὅμως tamen. καίτοι etsi. καίπερ quanquam. ἔμπης tamen. εἰκαὶ etsi.

DE FORMATIONE VERBORVM

Omne uerbum aut in ω. desinit, & id quidem si grauem habet accentum, βαρύτονον appellatur. ut τύπτω. Si circunflexū, περισπώμενον. ut ποιῶ. Aut in μι, & id à terminatione nomen assumpsit, τὸ εἰς μι, hoc est, uerbum in μι. ut τίθημι. Βαρύτονα quidem in sex distinguuntur cōiugationes, partim per consonanteis, partim per uocaleis atque diphthongos. Prima igitur coniugatio treis mutas ante ω. finalem sibi uendicat, scilicet β. π. φ. Secunda treis alias, uidelicet γ. κ. χ. Tertia treis extremas, hoc est, δ. θ. τ. Quarta ex duplicibus unam tantum, ζ. scilicet, & geminatum σσ.

Diuisio uerborum.

Coniugationes quomodo discernantur.

Quinta quatuor immutabileis, hoc est, λ. μ. ν. ρ. Sexta omneis uocaleis, præter η. & omneis diphtongos proprias, & unam impropriam, υι. scilicet. Quæ quidem omnes, siue consonantes sint, siue uocales, siue diphthongi, cum immediate ω. finalem ipsius thematis præcedant, χαρακτηριστικά, hoc est, figuratiuæ literæ appellantur: per eas enim unumquodq; uerbum discernitur quotæ sit cõiugationis. Quæ uerò superfluunt ex dictis literis, hoc est, ψ. ξ. σ. χαρακτηριστικά sunt futurorum. Nam futurum prmæ coniugationis ψ. sibi uendicat. secundæ ξ. futurũ uerò tertiæ, & aliarũ quæ sequuntur σ. & si uerba quintæ cõiugationis ob inconcinnitatem illud abnuant, & quatuor immutabiles, hoc est, λ. μ. ν. ρ. ut propria χαρακτηριστικά sibi uendicent. Tot etiam sunt perfectorũ præteritorum χαρακτηριστικά, uidelicet φ. χ. κ. Nam si futurum habet ψ. præteritum habet φ. Si ξ. χ. Si σ. aut quampiam ex immutabilibus, κ. Vnde cum sex tempora uerborum quasdam habeant inter se cognationes, consonantes quoq; inter se sortita sunt. Nam Præteritum imperfectum cum naturam præsentis sapiat, eiusdem sibi consonantem asciuit. ut τύπτω ἔτυπτον. Præteritũ uerò plusquàmperfectũ, præteriti perfecti. ut τέτυφα, ἐτετύφειν. Quẽadmodum & primus aoristus futuri. ut τύψω, ἔτυψα. At medium præteritũ consonantem præsentis, quam figuratiuã uerbi appellamus assumpsit. ut τρίβω, μέσος παρακ. τέτριβα. Eandem quoq; & secundus aoristus, & secundum futurũ sibi uendicarunt. ut ἔτριβον, τριβῶ. Excipiuntur uerba quartæ coniugationis, quoniam cum ζ. & geminatũ σσ. earum sint figuratiuæ literæ, neutram tamen illarum assumit medium præteritum. Sed nunc γ. nunc aũt δ. γ. quidem sibi asciuit, cum futurum ξ. habeat ante ω. finalem. ut κράζω, κράξω, μέσος παρ. κέκραγα. ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυγα. Si uerò futurũ σ. habuerit, medium præteritum δ. sibi uendicabit. ut φράζω, φράσω, πέφραδα. ἐρέσσω, ἐρέσω, ἤρεδα, si in usu habeatur. Hoc idem & secundus aoristus, & secundum futurum sequentur. At si ante ω. diuersæ fuerint consonantes, hoc est, πτ. κτ. μν. scito priorem illarum figuratiuam esse: nam π. & κ. per παρέμπτωσιν τ. sibi asciscunt: μ. uerò ν. ut κόπτω, μέσος παρακ. κέκοπα. τίκτω τέτοκα. τέμνω, τέτομα.

Futurum quomodo discernatur.

Præteritum quomodo cognoscatur

Cognitiones temporum.

Medium præteritum.

Hoc est per additionem literæ quæ non faciat per se syllabam.

In desi-

In desinentibus autem in σκω, etsi ante ω. duæ existant consonantes, neutra tamen illarum figuratiuæ locum possidet, cum huiusmodi uerba nullius sint coniugationis, quandoquidem à futuro in σω. fiunt πλεονασμῷ τοῦ κ. ut ἀρέσω, ἀρέσκω. τρώσω τρώσκω. & similia, quæ usque ad paratati-cum solum uariantur, duobus exceptis, quæ etiam futurũ habent. hoc est ἀλύσκω, ἀλύξω, secundum aliquos, & θνήσκω θνύξω. Sed quoniam huiusmodi uerba quæ partim defectiua sunt, partim uerò anomala, multa & uaria inueniuntur, nec facile ad communeis regulas reduci possunt, proprijs locis relinquimus differenda. Verba in σκω.

CONIVGATION. TYPI.

		Ενεστώς. παρατ.	μέλλ. α. ἀόρ. α.	παρακ. ὑπερσ.	μέσ. παρακ. ὑπερσ.	ἀόρ. β.	μέλλ. β.	
πρώτη συζυγία.	β, ϖ, φ, πτ	ω. ον.	ψω. ψα.	φα. φειν.	β, ϖ, φ, ϖ — α. ειν.	ον.	ῶ.	Prima coniugatio.
δευτέρα.	γ, κ, χ, κτ	ω. ον.	ξω. ξα.	χα. χειν.	γ, κ, χ, κ — α. ειν.	ον.	ῶ.	Secunda.
τρίτη.	δ, θ, τ	ω. ον.	σω. σα.	κα. κειν.	δ, θ, τ — α. ειν.	ον.	ω.	Tertia.

		Ενεστώς. παρατ.	μέλλ. α. ἀόρ. α.	παρακ. ὑπερσ.	μέσ. παρακ. ὑπερσ.	ἀόρ. β.	μέλλ. β.	
τετάρτη.	ζ	ω. ϖ ον.	σω. α.	κα. ειν.	δα.	δον.	δῶ.	
			ξω. α.	χα. ειν.	γα.	γον.	γῶ.	
	ϖ	ω. ον.	σω. α.	κα. ειν.	δα.	δον.	δῶ.	Quarta.
			ξω. α.	χα. ειν.	γα.	γον.	γῶ.	

Quinta. πέμπτη λ μ ν ρ μν ω. ον. λ μ ν ρ μ ω. κα. ειν. λ μ ν ρ μ α. ειν. ον. ῶ.

Sexta. ἕκτη. α ε ι ο υ ω αι αυ ει ευ οι ου υι φάω δέω τίω βόω δύω ῥώω ω. ον. σω. κα. α. ον. ῶ. παίω α. ειν. ειν. ψαύω σείω εὔω οἴω κρέω ὀπυίω

Dicuntur aũt χαρακτηριστικά, eo quòd sint signa, siue notæ cõiugationum. per ea enim cognoscitur unumquodque uerbum quotæ coniugationis sit. Nam quicquid præcedit ω. finalem, χαρακτηριστικὸν appellatur.

DE AVGMENTO PRAETERITORVM

Augmentum uerborum a uocalibus incipientium.

Mne uerbum incipit aut à uocali, aut à consonãte. Si à uocali, aut à simplici, aut à diphthongo. Si à simplici, aut à mutabili, aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc est, η. ι. υ. ω. nulla fit uocalium mutatio in præteritis. ut ἠχέω, ἠχῶ, ἤχεον, ἦχουν. ἤχηκα, ἠχήκειν, ἤχησα. ἰξεύω. ἴξευον, ἴξευκα, ἰξεύκειν, ἴξευσα. ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα, ὑβρίκειν, ὕβρισα. ὠφελέω, ῶ. ὠφέλεον, ὠφέλουν, ὠφέληκα, ὠφελήκειν, ὠφέλησα. At ἰξεύω, & ὑβρίζω, & similia, quanquàm ab immutabilibus uocalibus incipiant, easdem tamen in præsenti positione longas habent, in præteritis uerò natura: quod augmenti ratione factum est, ancipites enim sunt.

Notio.

Si autem

Si autem uerbum incipiat à mutabilibus uocalibus, hoc est, α. ε. & ο. in præteritis mutantur in longas: quàm mutationem temporale augmentum appellamus. α. in η. cõmuniter mutatur. ut ἀκούω, ἤκουον, ἤκουκα, ἠκούκειν, ἤκουσα. excipitur ἀηθέσσω, ἀήθεσσον. & ἀηδίζομαι. propter alternationem duorum, ηη. Excipitur & ἄω spiro, cuius præteritum imperfectum ἄον facit, ne coincidat cum ᾖον, cuius thema est ἔω. & ἀΐω audio, quod ἄϊον facit, ut differat ab ᾔϊον, quod ibam significat. Si autem ab ε. incipiat uerbum, ε. mutatur in η. ut ἕδω, ἧκα, ἥκειν, ἧσα. ἐλεέω, ἐλεῶ, ἠλέεον, ἠλέουν, ἠλέηκα, ἠλεήκειν, ἠλέησα. Excipiunt aliqua in quibus ε. manens assumit ι. in diphthongum, hoc est, ἔχω, εἶχον, ἔπω, εἶπον. ἕλω, εἷλον. ἕλκω, εἷλκον. ἑλκύω, εἵλκυον. ἕρπω, εἷρπον. ἑρπύζω, εἵρπυζον. ἑστήκω, εἱστήκειν μέσος ὑπερσυντέλικος. ἕπομαι, εἱπόμην. ἑστιάω, ῶ. εἱστίαον, εἱστίων. ἐάω, ῶ, εἴαον, εἴων. ἕω, εἶμαι. ἐρύω, εἴρυον. ἔθω, εἴωθα μέσος παρακ. ἐθίζω, εἴθιζον. ἐργάζομαι, εἰργαζόμην. Si aũt ab ο. incipiat uerbum, uertitur in ω. μέγα. ut ὁρίζω, ὥριζον. ὀνομάζω, ὠνόμασον, & alia. Inueniuntur tamen apud poëtas huiusmodi uerba absque augmento Ionico more. ut ἄκουσεν ἀντὶ τοῦ ἤκουσεν. ἔλαυνεν, ἀντὶ τοῦ ἤλαυνεν. ὀνόμινεν ἀντὶ τοῦ ὠνόμηνεν.

Augmentum temporale.

Exceptiones.

verbũ si ab o incip: uertitur o in ω

Si uerò à diphthongo incipiat uerbum, aut à mutabili incipit, aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc est, ει. ευ. & ου. nulla fit mutatio. ut εἰκάζω, εἴκαζον. εὕδω, εὗδον, καὶ ηὗδον ἀττικῶς, sicut εὔχομαι, ηὐχόμην, & similia, in quibus Attici mutant ε. in η. οὐρέω, ῶ. οὔρεον, οὔρουν. Si autem à mutabili αι. scilicet αυ. & οι. eadem fit mutatio, quæ in simplicibus uocalibus. Nam si ab αι. incipiat uerbum, uertitur α. in η. & ι. subscribitur: unde ex propria diph. impropria fit. ut αἴρω, ᾖρον, ᾖρκα, ᾔρκειν. Si aut ab αυ. uertitur α. in η. ut αὐλέω, ῶ. ηὔλεον, ηὔλουν. Si autem ab οι. uertitur ο. μικρὸν in ω. μέγα. cui subscribitur ι. & fit ῳ. diphthongus impropria. ut οἰκτείρω, ᾤκτειρον. Annotantur aliqua in quibus nulla fit mutatio. ut οἴωμαι, οἰώθην. Ἀόρ. α. παθητικός. οἴμω οἴμησω, οἴνω οἴνησα. οἰνίζω οἴνισα. οἰστρῶ οἴστρησα. οἰωνίζομαι οἰωνιζόμην. οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοσκόπησα. οἰωνοπολῶ, οἰωνοπόλησα. οἰακίζω οἰάκισα. οἰακονομῶ οἰακονόμησα. οἰακοστροφῶ οἰακοστρόφησα. & οἰδαίνω, & οἰκουρῶ, secundum quosdam annotata sunt.

A diphthongo incipientia.

Si à diphthongo mutabili

A consonante incipientia. Augmentum syllabicum.

Si autem incipiat uerbum à consonante, omnia præterita in principio assumunt ε. quod syllabicum augmentum appellatur. ut σπείρω. παρατατικός, ἔσπειρον. παρακείμενος, ἔσπαρκα. ὑπερσυντέλικος, ἐσπάρκειν. ἀόριστος πρῶτος, ἔσπειρα. ἀόριστος δεύτερος, ἔσπαρον. At præteritum perfectum præter ε. quod est commune augmentum, & præsentis consonantem repetit, si tamen sola, ac simplex existat: quia tunc ε. correptum remanet, & per id communis fit præteriti perfecti geminatio. ut τύπτω, παρ. ἔτυπτον, τέτυφα. λέγω, ἔλεγον, λέλεγα. his exceptis, quæ à ρ. principium habent: quandoquidem in eorum præteritis ρρ. nempe geminandum est. ut ῥίπτω. ἔῤῥιπτον, ἔῤῥιφα. non autem ἔῤῥιφα, quoniam ε. productum existit, cum duæ sequantur consonantes, hoc est, ρρ. geminatũ. At ῥεριπωμένα participiũ præteriti passiui, id est, ῥερίπωμαι, ἀπὸ τοῦ ῥιπόομαι, οῦμαι, ε. habet correptum metri gratia, altero quidem ρ. expuncto: iccirco geminat ρ. præsentis consonantem. ὀδυσσείας. ζ. Ἐσποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι ῥεριπωμένα κεῖται. Sic ῥέρημαι, ἐκ τοῦ ἔῤῥημαι, & alia huiusmodi. Cur autem ρ. sit geminandum, in secundo tractu, hoc est, in præterito imperfecto actiuo abunde dicetur.

A ρ. incipientia.

Ab aspiratis incipientia.

Si uerò ab aliqua aspiratarum uerbum incipiat, nulla illarum repetitur, sed earũ loco tenues subrogantur. ut θεινω, τέθακα. φαίνω, πέφαγκα. χαίρω, κέχαρκα. At si duę fuerint consonantes, neutra illarum geminatur, cum ε. quod neutra breue existit, positione factum sit longum. ut φθείρω, ἔφθαρκα. nisi muta cum liquida sequatur ε. quia tũc repetitur muta: quandoquidem ε. hoc in loco pro breui habetur. Nam muta cum liquida siue immutabili, communem faciunt syllabam. ut γράφω, γέγραφα. Excipiuntur quæ à γν. & γρ. principium habent, in quibus γ. non repetitur, quia longam faciunt syllabam. ut γναφεύω, ἐγνάφευκα. γνόω, γνῶ, ἔγνωκα. γρηγορέω, ῶ, ἐγρηγόρηκα. Inueniuntur μέμνημαι ἀπὸ τοῦ μνάομαι, ῶμαι. κέκτημαι, ἀπὸ τοῦ κτάομαι, ῶμαι. & πέπταμαι ἀπὸ τοῦ πτάομαι, ῶμαι. & πέπτωκα ἀπὸ τοῦ πτόω ἀχρήστου. In quibus præteritum perfectum priorem repetit. Nam κτ. μν. & πτ. apud poëtas communem faciunt syllabam: sicut & muta cum liquida. sic Herodianus. Si uerò ab aliqua duplicium uerbum incipiat, hoc est, ζ. ξ. ψ. nullam

A γν. & γρ. incipientia.

κτ. μν. πτ.

A ζ. ξ. & ψ. incipientia.

lam illarum geminat præteritum perfectum, cum ε. breue positione producatur. ut ζάω ἔζηκα, ξέω ἔξεκα. ψάλλω ἔψαλκα. In his igitur uerbis à consonante incipientibus hoc breuiter aduertendum est: an præteritum imperfectum ε. quod est syllabicum augmentum, correptum habeat: quia tunc præsentis consonans in præterito perfecto cum ipso ε. correpto geminatur, etiam si communis sit syllaba, quoniam hoc in loco pro breui reputatur. ut λέγω, ἔλεγον, λέλεχα. κρίνω, ἔκρινον, κέκρικα. Si uerò præteritum imperfectum ε. productum habeat, nequaquàm præteritum perfectum geminationem suscipit. Quoniam omnis geminatio siue reduplicatio communis per breuem uocalem ι. scilicet, siue ε. semper fit, nunquàm autem per longam. Annotat.

De uerbis compositis.

Quandocunque præpositiones nihil plus significant in compositione uerborum quàm ipsa uerba simplicia, fit consuetum augmentum in principio totius compositi, & tanquàm simplex uerbum declinatur. Quandoquidem præpositio nulla alia necessitate, quàm ornatus gratia, ipsi uerbo præposita est. ut ἐνέπω, ἤνεπον. ex ἐν. præpositione & ἔπω, quod idem significat, hoc est, dico. Si autem plus significant præpositiones quàm ipsum uerbum simplex, fit augmentum inter ipsam præpositionem & uerbum. ut παρακούω, παρήκουον, α. in η. conuersa, cuius simplex uerbum, hoc est, ἀκούω, audio significat, præposita uerò παρά præpositione, mutata est uerbi significatio. Nam παρακούω obaudio significat, & decipio. Aduertendum est in his compositis, præpositiones abijcere extremam uocalem, alia sequente uocali: tam in præsenti quàm in præteritis. ut παρέχω, παρεῖχον, ex παρά & ἔχω. ἀπαυρῶ, ἀπηύρων. Quò circa etiam in uerbis, à consonantibus incipientibus, cum in præteritis suscipiant ε. syllabicum augmentum, pari modo præpositiones abijciunt extremam uocalem. ut λείπω, ἔλειπον. καταλείπω, κατέλειπον. At si uerba incipiant ab aspiratis uocalibus, siue diphthongis, præpositiones mutant tenueis in proprias aspiratas. ut ἅπτομαι, καθάπτομαι. ἕπομαι, καθέπομαι. Περί uerò

Distinctio notanda.

Præpositiones uocalem abijcientes.

Περί & πρό

uerò & πρό. extremam retinent uocalem, & ſi cum uerbis à uocali incipientibus componantur. ut περιάπτω, περιέχω. προάγω, προῆγον.

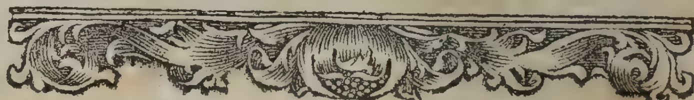
Mos Atticus.

Sunt quæ Atticorum more in principio compoſiti augmentum aſſumunt, quorum ſimplicia in uſu non ſunt. ut ἀμφισβητῶ, ἠμφησβήτουν. ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν. Quædam intrinſecus. ut ἀπολαύω, ἀπέλαυον, καὶ ἀπήλαυον. ἐπιχειρῶ, ἐπεχείρουν. ἐγκωμιάζω, ἐνεκωμίαζον. Quædam etiam à δυς, & ευ. incipientia, hoc idem patiuntur. ut δυσαπιστῶ, δυσηπίστουν. δυσαρεστῶ, δυσηρέστουν. εὐορκῶ, εὐώρκουν. εὐεργετῶ, εὐηργέτουν. εὐαγγελίζομαι, εὐηγγελιζόμην.

A δυς & ευ incipientia.

Quæ duplex augmentum habeant.

Sunt & quæ in principio duplex habent augmentum, ſyllabicum ſcilicet, & temporale. ut μέλλω, ἤμελλον. δύναμαι, ἠδυνάμην. βούλομαι, ἠβουλόμην. pro ἔμελλον, ἐδυνάμην, & ἐβουλόμην. Quædam uerò in principio, & in medio. ut ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν. ἀνορθῶ, ἠνώρθουν. ἀνέχομαι, ἠνεχόμην, ſecundum quoſdam. παροινῶ, ἐπαρῴνουν.

Tranſlata à fine paginæ ſequentis.

ὦ εἶων.	οἰακοστροφῶ	
ἕω εἷμαι	οἰδαίνω	
ἐρύω εἴρυον	οἰκουρῶ.	
ἔθω εἴωθα.	οἰμώζω.	
ἐθίζω εἴθιζον.		
ἐργάζομαι εἰργαζόμην.		

γν. & γρ. initium habēt in quibus γ. non repetitur. ut γνωρίζω, ἐγνώρικα. γρηγορῶ, ἐγρηγόρηκα. Si à duplici, poteſtate ut ſunt ζ. ξ. ψ. nulla earum in præterito perfecto repetitur.

Ορισικά

α → η	ε → η	ο → ω	η	ι	υ	ω	αι → η	αυ → αυ	οι → ω	ευ	ει	ου
ἀνύω	ἐλεύθω	ὀπάζω	ἠχέω, ῶ	ἰξεύω	ὑβρίζω	ὤθω	αἴρω	αὐλίζω	οἰκίζω	εὐθύνω	εἰκάζω	οὐτάζω
ἤνυον	ἤλευθον	ὤπαζον	ἤχεον, ἤχουν.	ἴξευον	ὕβριζον	ὦθον	ᾖρον	ηὔλιζον	ᾤκιζον	εὔθυνον	εἴκαζον	οὔταζον
ἤνυκα, excipiuntur	ἤλευκα, excipiuntur	ὤπακα	ἤχηκα	ἴξευκα	ὕβρικα	ὦκα	ᾖρκα	ηὔλικα	ᾤκικα, excipiuntur	εὔθυκα	εἴκακα	οὔτακα

ἀκθέω
ἀήθεον
ἀκδίζομαι
ἀκδιζόμην
ἄω, ἄον
ἄίω, ἄϊον.

ἔχω εἶχον
ἔπω εἶπον
ἕλω εἷλον
ἕλκω εἷλκον
ἑλκύω εἵλκυον
ἕρπω εἷρπον
ἑρπίζω εἱρπιζον
ἑστιάω εἱστίων
ἕπομαι εἱπόμην
ἑστιῶ εἱστίων

οἰῶμαι
οἰμῶ
οἰνῶ
οἰνίζω
οἰστρῶ
οἰονίζομαι
οἰωνοσκοπῶ
οἰωνοπολῶ
οἰακίζω
οἰακονομῶ

Si à simplici consonante incipiat uerbum, præteritũ perfectũ præter ε. quod est cõmune augmẽtũ in omnibus præteritis uerborũ à cõsonãte incipientiũ, eandẽ assumit simplicem. ut τύπτω τέτυφα. his exceptis, q̃ à ρ. principiũ habent, in quibus ρ. non repetiť. Demptis etiã quę ab aspiratis incipiunt quoniã pro eis ꝓprię tenues suffragant. Si à duplici, actu, præteritum perfectũ neutrã assumit. ut σπείρω ἔσπαρκα. nisi fuerit muta cũ immutabili, quia tunc repetiť muta. ut κρίνω κέκρικα. Excipiunť quę à

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Ενικά. Indicatiui formatio.

ύπτω à nullo fit, cum sit totius uerbi thema. Secunda persona τύπτεις, à prima fit, extrema in ας. conuersa. Tertia τύπτει, à secunda expuncto σ. Δυϊκά. Prima persona formari non potest, quandoquidem prima pluralis in μεν desinit. Secunda persona à secunda singulari, expuncto σ. ac ι. subiunctiua uocali diphthongi, & addita τον. τύπτετον. Tertia eadem est cum secunda. τύπτετον. Πλη. Prima persona à prima singulari fit, ω. magno in ο. paruum conuerso, & adiuncta μεν. τύπτομεν. Secunda à prima, extrema in τε. & ο. in ε. mutatis. τύπτετε. Tertia etiam à prima, extrema in σι. conuersa, ac υ. penultimæ uocali adiuncto. τύπτουσι.

Δυϊκά. Πλη.

Παρατατικός.

Ενικά. Præteritum imperfectum

Ετυπτον, à τύπτω prima singulari præsentis temporis extrema in ον. mutata, ac ε. communi augmento præposito. Secunda persona à prima eiusdem temporis, extrema in ες. conuersa. ἔτυπτες. Tertia à secunda, expuncto σ. ἔτυπτε. Δυϊκά. Prima persona formari non potest, sicut neque in duali præsentis temporis. Secunda persona à secũda singulari fit, expuncto σ. & apposita τον. ἐτύπτετον. Tertia à secunda duali, extrema in την. conuersa. ἐτυπτέτην.

Δυϊκά. Annotatiuncula.

Nam quandocunque tertia persona pluralis desinit aut in ι. aut in σι. secunda & tertia dualis numeri similes sunt, alioqui dissimiles. Vbi & hoc quoque aduertendum, accentum loco moueri, quandocunque extrema, quæ breuis est, in longam mutatur. Πλη. Prima persona à prima singulari, interiecta με. inter ο. & ν. ἐτύπτομεν. Secunda à prima plurali, extrema in τε. ac penultima uocali in ε. mutatis. ἐτύπτετε. Tertia ἔτυπτον, quæ à genitiuo sui participij fit, expuncta τος syllaba, ac ε. augmento præposito. ut τύπτων τύπτοντος, ἔτυπτον, & est par syllabis primæ personæ singulari, quod nempe & ambobus aoristis euenit.

Πλη.

Παρακείμενος.

Ενικά. Præteritum perfectum.

Τέτυφα, à τύψω uenit futuro, extrema scilicet in φα. mutata, cum sit uerbum primæ coniugationis grauitonorũ, geminata etiam principali cõsonante præsentis, quæ præ-

ponitur

ponitur ε. breui quod est commune, ut modo diximus, augmentum. quæ quidem consonans principalis ideo geminatur, quia simplex ac sola est, nec facit præcedentem syllabam positione longam. De qua re, cum de præteritorum augmento tractaretur, satis locuti sumus.

Penultimam quoque habet eandem cum futuro, id quod ferè omnibus quidem uerbis commune est. ut λέγω, λέξω, λέλεχα. πείθω, πείσω, πέπεικα. Attici tamen in dissyllabis primæ & secundæ coniugationis, habentibus ε. in penultima uertentes ε. in ο. proprium faciunt præteritum. ut πέμπω. πέπεμφα κοινῶς, καὶ πέπομφα ἀττικῶς. Excipiuntur etiam uerba dissyllaba quintæ coniugationis, quæ in futuri penultima ε. habent, quo in α. conuerso, fit commune præteritum. ut σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα. Vbi aduertendum est, immutabilem illam, quam ante κα. finalem inuenies, loco non moueri: si tamen, aut λ. fuerit, aut ρ. ut ψάλλω, ἔψαλκα. φθείρω, ἔφθαρκα. μ. uerò sequente κ. cum male inter se cohęreant, assumit η. ut νέμω, νενέμηκα, pro νένεμκα. τέμω, siue τέμνω, τετέμηκα. quæ quidem in præterito ε. seruant, quanquàm eorum futura dissyllaba sint. At ν. uertitur in γ. sequente κ. quod nempe fit, quoties illud ν. ante γ. κ. ξ. χ. inuentum fuerit. ut φαίνω, πέφαγκα. Si uerò penultima præsentis dissyllabi aut ι. fuerit, aut υ. ν. omnino abijcitur. ut κρίνω, κέκρικα. θύνω, τέθυκα. etiam si fuerit ει. diph. ut κτείνω, ἔκτακα. Præterea si præteritum in κα. desinens longam habuerit penultimã, expuncto κ. ἐθει ἰωνικῷ. corripit eandem. ut βέβηκα, βέβαα. γέγηκα, γέγαα. Secunda persona à prima deducitur, adiuncto σ. τέτυφας. Tertia à secunda, extrema in ε. mutata. τέτυφε. Δυϊκά. Secunda persona à secunda singulari, expuncto σ. & apposita τον. τετύφατον. Tertia eadem est cum secunda. τετύφατον. Πλη. Prima persona à prima singulari, adiuncta μεν. τετύφαμεν. Secunda à prima, extrema in τε. mutata. τετύφατε. Tertia quoque ab eadem fit, μεν in σι. conuersa. τετύφασι.

Penultima præteriti perfecti.

Attici ε in ο

Verba quintæ coniuga.

Notio.

κ. ante κ.

ι. ante υ. præsentis.

Mos Ionicus.

Δυϊκά.

De præterito Attico.

Sciendum autẽ, Atticos in uerbis à mutabilibus uocalibus incipientibus, hoc est, α. ε. et ο. proprium facere præteritum actiuũ, medium, & passiuũ: principaleis duas

Annot.

duas literas præſentis communi præterito præponentes corripientes inſuper tertiam à principio ſyllabam ſi ſupra treis ſyllabas præteritũ extiterit. ut ἀγείρω, ἤγερκα κοινῶς, καὶ ἀγήγερκα ἀττικῶς, unde paſſiuum ἀγήγερμαι. ἀκούω, ἤκουκα, καὶ μέσος ἤκουα κοινῶς καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. Vbi ſciendum, præte-

Præteritum Atticum 4 ſyllabarum.

ritum actiuum & paſſiuum Atticum, nõ poſſe habere pauciores quatuor ſyllabis. Vult enim habere principalem ſyllabam præſentis temporis, eamq́ue breuem: quoniam præteritum Atticum nunquàm à longa principium habet: ſed à quapiam trium iam dictarum, α. ſcilicet correpta, ε. & ο. Secundam uerò & tertiam, per eandem conſonantem geminatam, & cum uocali longa η. ſcilicet, ſiue ω. μέγα. Nam α. & ε. ex temporali augmento in præteritis mutantur in η. ο. μίκρον uerò in ω. μέγα. quæ quidem uocales in communi præterito primũ tenent locum: in Attico uerò ſecundum. ut ἀλείφω ἤλειφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς. ὀρύσσω ὄρυχα κοινῶς, καὶ ὀρώρυχα ἀττικῶς. At quartam ſyllabam ſibi uendicat, quæ per propriam figuratiuam præteriti conſonantem

Medium præteritum.

cum α. finali enunciatur. Medium uerò præteritum trium ſyllabarum eſſe poteſt, quod nempe euenit, cum uerbum diſſyllabum fortè extiterit. Nam prima ſyllaba eadem eſt cum prima præſentis, ſicut in actiuo & paſſiuo præterito. Secunda & tertia per eandem conſonantem geminatam enuntiatur, quæ quidem conſonans & figuratiua eſt præſentis temporis & præteriti medij. ut ἄρω ἦρκα, καὶ μέσος ἦρα κοινῶς, καὶ ἄρηρα ἀττικῶς. cuius extrema per ρ. quæ eſt præteriti medij figuratiua, effertur, & eadem repetitur in ſecunda & tertia ſyllaba ſecundum regulæ præceptionem. ſic ἔδω ἦκα, καὶ μέσος ἦδα κοινῶς, καὶ ἔδηδα ἀττικῶς. & alia huiuſmo-

Verba ab ὀ incipientia.

di. Sunt quædam uerba ab ο. incipientia, quorũ præterito cõmuni ſolũ ε. Attici præponere cõſueuerunt. ut ὥρακα ἑώρακα. ὦσμαι. ἔωσμαι. quos poëtæ imitati, in præterito, imperfecto & in ambobus aoriſtis hoc idem facere cõſueuerunt. ut ὥρων, ὠνούμην. ἑώρων, ἑωνούμην. ἧκα, ἕηκας, ἕηκε. unde ξυνέηκε. εἶπα ἔειπα. & ſimilia. Sed quoniã dictũ eſt, tertiam ſylla-

Cautio.

bam à principio eſſe corripiendam, aduertendum eſt quo pacto id faciendum: quia η. mutatur in ε. ut ἀλήθω, ἤληκα κοινῶς, καὶ ἀλήλεκα ἀττικῶς. ω. μέγα in ο. μικρόν. ut ἐρωτῶ ἠρώ-

τικα κοινῶς, καὶ ἐρκρώτικα ἀτ]ικῶς. Si fuerit diphthongus ει. uel ευ. uel οι. uel ου. ει. quidem abijcit ε. ut ἀλείφω, ἤλειφα ἀλήλιφα. ευ. quoque abijcit ε. ut ἐλεύθω, ἤλευκα, ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα. οι. uerò abijcit ι. ut ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἑτικτόμακα. At ου. abijcit υ. ut ἀκούω, ἤκουκα, ἀκήκοκα, καὶ μέσ. ἀκήκοα. Sed de hoc satis, quandoquidem in secundo tractatu plenius dicetur.

Υπερσυντέλικος.

Ετετύφειν, à τέτυφα præterito perfecto deducitur, extrema in ειν. mutata, cui & alterum ε. omnino præponitur, quod fit quandocunque præteritum perfectum à consonante principium habet. At si à sola uocali incipiat præteritum perfectum, ab eadem quoque & plusq̃perfectũ inchoare necesse est. ut ἀκούω, ἤκουκα, ἠκούκειν. σπείρω, ἔσπαρκα, ἐσπάρκειν. Secunda persona à prima fit, ν. in σ. uerso. ἐτετύφεις. Tertia à secunda, expuncto σ. ἐτετύφει. Δυϊκά. Secunda persona à secunda singulari, expuncto σ. & adiuncta τον. syllaba. ἐτετύφειτον. Tertia à secunda duali, τον. in την. mutata. ἐτετυφείτην. Πλη. Prima persona à prima singulari, abiecto ν. & adiuncta μεν. ἐτετύφειμεν. Secunda à prima plurali, μεν. in τε. conuersa. ἐτετύφειτε. Tertia etiam à prima, μεν. in σαν. conuersa. ἐτετύφεισαν.

Ενικά. Præteritum plusquam perfectum.

Δυϊκά.

Πλη.

Αόριστος α.

Ετυψα, à futuro trahitur, ω. magno in α. mutato, eademque consonante seruata, & ε. cõmuni augmento præposito. ut τύπτω, τύψω, ἔτυψα. Excipitur εἶπα ἀπὸ τοῦ ἔπω, ἔψω. & ἤνεγκα ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, ἐνέξω, & ἔθηκα ἀπὸ τοῦ τίθημι, θήσω, & ἄδωκα ἀπὸ τοῦ δίδωμι δώσω, & ἧκα ἀπὸ τοῦ ἵημι, ἥσω, quæ suorum futurorum consonanteis omnino abnuerunt. Penultimam uerò habet eandem cum futuro primus aoristus, & eam aut natura, aut positione productam. Igitur si penultima futuri breuis extiterit sicut uerbis quintæ coniugationis euenit, omnino erit producenda. Nam si fuerit α. ab ipso themate, id mutabitur in η. ut ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα. Si αι. diphthongus, eadem fiet mutatio in η. ἔθει ἀτ]ικῶ. ut χαίνω, χανῶ, ἔχηνα. μιαίνω, μιανῶ, ἐμίηνα. communiter tamen ἐμίανα dicitur & ἐσήμανα, ἀπὸ τοῦ σημαίνω, à existente longa. Si uerò ι. aut υ. cum sint ancipites producuntur. ut κρίνω,

Primum indefinitum.

Penultima infidefiniti.

κρινῶ, ἔκρινα. ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὤτρυνα. Si ε. fuerit, aſſumet ι. in diphthongum. ut φθείρω, φθερῶ, ἔφθειρα. Sunt & qui pe nultimam correptam ſeruant. ut ἐτέλεσα, ἐγέλασα. Secun da perſona ἔτυψας. tertia ἔτυψε. ſicut à τέτυφα, τέτυφας, τέ-τυφε.

Δυϊκά. Δυϊκά. Secunda perſona à ſecunda ſingulari ex-puncto σ. & adiuncta τον. ἐτύψατον. Tertia à ſecunda dua

Πλη. li, extrema in την. mutata. ἐτυψάτην. Πλη. Prima perſo-na à prima ſingulari adiuncta μεν. ἐτύψαμεν. Secunda à prima plurali, μεν. in τε. conuerſa. ἐτύψατε. Tertia à geni-tiuo ſui participij abiecta τος. ſyllaba, & ε. ſyllabico au-gmento præpoſito. ut τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν. Siue à pri-ma ſingulari, adiuncto ν. ἔτυψα, ἔτυψαν.

Αόριστος β.

Indefinitum ſecundum. Ετυπον, à primo fit, extrema in ον. mutata cum præſen-tis conſonante, quæ figuratiua dicitur, de qua in princi-pio de uerborum formatione ſupra dictum eſt: cui ε. quoq; commune augmentum præponitur, & eandem habet in flexionem in omnibus numeris, quam & præteritum im-perfectum. Eſt etiam ſyllabis par primo aoriſto, ſi thema grauitonum ſit. ut τύπτω, ἔτυψα, ἔτυπον. Siue uerò circunfle xum, una minuitur ſyllaba. ut δουπῶ, ἐδούπησα, ἔδουπον.

Annot. σχῶ, ἔσχησα, ἔσχον. Vbi aduertendum eſt, ſecundum aori-ſtum in hoc à præterito medio differre, quoniam etſi à pri-mo aoriſto una ſyllaba minuatur, diſſyllabus tamen eſſe poteſt, etiam augmento ſyllabico connumerato. ut ἔσχον, ἔσχες, ἔσχε, quo abiecto fit σχὲ τὸ προστακτικόν, καὶ προσθέσει τοῦ σ. σχές. unde πρόσχες, κατάσχες, abundat enim σ. quoniam

Penult. ſec. indefiniti. monoſyllabum eſt, ut inquit Zenodotus. Penultimam au tem corripit ſecundus aoriſtus à themate grauitono exi-ſtens, ſi polyſyllabus ſit. ut λήβω, ἔλαβον. Nam diſſyllabi au gmenti gratia ut plurimum penultimam producunt, cum

Penultima mat ancipi tem. eadem etiã principalis ſit. ut εἶδον. εἶλον. εἶκον. & alia. Ver-titur enim η. in α. quoniam ſecundus aoriſtus amat habe-re in penultima ancipitem correptam. Etiam ſi fuerit ε. in diſſyllabo themate aliqua præcedente immutabili, ſiue ſe-quente, ut plurimũ uertitur in α. ut δέρω, ἔδαρον. πλέκω, ἔπλα-κον. λέγω tamen ἔλεγον facit, & φλέγω ἔφλεγον, & βλέπω ἔβλε πον. Si uerò ω. μέγα, id quoq; in à mutatur. ut τρώγω ἔτρα-γον. Si

γον. Si duæ fuerint, bitemporeæ siue ancipites, abijcitur secunda. ut καίω, ἔκαον. παύω, ἔπαον. unde ἐπάην, καὶ ἀνεπάην aoristus secundus passiuus in usu. Si ευ. aut ει. abijcitur ε. ut φεύγω, ἔφυγον. λείπω, ἔλιπον. Excipiuntur dissyllaba quintæ coniugationis, in quibus expuncto ι. diphthongi, ε. in α. mutatur. ut σπείρω, ἔσπαρον. ὀφείλω uero ὤφελον, & ἀείρω, ἤερον, & ἐγείρω ἤγερον, & similia: trisyllaba enim sunt. A themate uero circunflexo existens secundus aoristus corripit penultimam, si ante ω. finalem sola consonans existat. ut πιστῶ, ῶ. ἔπιστον. excipitur δουπῶ ἔδουπον. εὑρῶ. εὗρον. Si duæ extiterint consonantes, positione producitur penultima. ut βλαστῶ ἔβλαστον. ὀλισθῶ ὤλισθον.

Diſſyllaba 5. coniugat.

μέλλων α.

FVturum primum, à præsenti fit, & in ω. desinens idem habet principium. ut τύπτω. τύψω. Tria tamen excipiuntur, quæ principalem syllabam habent aspiratam, hoc est, θρέψω. θρέξω. ἕξω. quorum themata eandem habent leuigatã, id est, tenuem. ut τρέφω. τρέχω. ἔχω. & id quidem propter sequentem aspiratã. Nulla enim dictio dissyllaba in usu est, quæ utranque aspiratam habeat. Cõsonanteis autem futuri iam dictum est treis esse proprias, etsi futurum uerborum quintæ coniugationis, expuncto σ. quatuor immutabileis, ut proprias figuratiuas, sibi uindicauerit. ut ψάλλω, ψαλῶ. νέμω, νεμῶ. κρίνω, κρινῶ. δέρω, δερῶ. Penultima quoque ut plurimum habet eandem cum præsenti. ut λέγω, λέξω. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quæ penultimam corripiunt, cum aut alteram immutabilem abijciant. ut τίλλω, τιλῶ. κάμνω, καμνῶ. aut ι. diphthongi. ut φαίνω, φανῶ. κείρω, κερῶ. Sunt & quædam alia, quæ differentem habent penultimam. ut πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. πνέω, πνεύσω. καίω, καύσω. κλαίω, κλαύσω. Est etiam futurum par syllabis præsenti, nisi synæresim, aut reduplicationem præsens patiatur. ut est ποιῶ, ποιήσω. τίθημι, θήσω. Quædam tamen sunt uerba, quę ex circunflexis grauitona facta sunt, ἔθει ἀττικῷ. ut θέλω. μέλω. ὀφείλω. βούλω. ἀπὸ τοῦ θελῶ. μελῶ. ὀφειλῶ. βουλῶ. quorum futurum non ab Atticis grauitonis, sed à circunflexorũ perfectis est. ut θελήσω ἀπὸ τοῦ θελέω. μελήσω ἀπὸ τοῦ μελέω. ὀφειλήσω ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω. βουλήσω ἀπὸ τοῦ βουλέω.

Futurum primum.

Canon.

Exceptiones

Præsens et futurum syllabis pares.

Hoc quidē & αὔξω patitur, & ἀλέξω, & ἕψω. ἀπὸ τοῦ αὔξῶ, λεξῶ & ἑψῶ. Futurum uerò αὐξήσω, ἀλεξήσω, ἑψήσω, ab eo quod est αὐξέω, ἀλεξέω, ἑψέω. & alia quæcunque inueniantur similia. Inflexionem autem eandem habet futurum in omnibus numeris, quàm & præsens.

Μέλλων β.

Futurum secundum. Secundum futurū fit à secūdo aoristo, abiecto augmento, ac extrema in ῶ. circunflexum mutata, eademque penultima uocali, ac extrema consonante, quæ figuratiua coniugationis est, seruatis. ut τύπτω, ἔτυπον, τυπῶ. σπείρω, ἔσπαρον, σπαρῶ. Cuius inflexio talis est, τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ. Δυϊκά. τυπεῖτον, τυπεῖτον, à secunda persona singulari expuncto σ. & addita τον. syllaba. Πλη. Prima persona à prima singulari ω. in ου. mutata, & adiuncta μεν. syllaba. τυποῦμεν. Secunda à prima plurali, ου. in ει. & μεν. in τε. mutatis. τυπεῖτε. Tertia & ipsa quoque à prima, extrema in σι. conuersa. τυποῦσι, accentu circunflexo obseruato.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus Τύπτε, à tertia persona præteriti imperfecti, expūcto ε. syllabico augmento. ἔτυπτε τύπτε. Tertia persona à secunda deducitur, adiuncta τω. τυπτέτω. Δυϊκά. Secunda persona à secunda singulari, apposita τον. τύπτετον. Tertia, à tertia singulari, addito ν. τυπτέτων. Πλη. Secunda persona, à secunda singulari, adiuncta τε. τύπτετε. Tertia, à tertia singulari, addita σαν. τυπτέτωσαν. Vbi uariatis syllabis ac syllabarum numero, accentus quoque locum uariari necesse est.

Παρακείμενος, καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum perfect. et plusquam. Τέτυφε, à tertia persona præteriti perfecti, nulla mutatione facta. Tertia persona à secunda fit, apposita τω. τετυφέτω. Δυϊκά, καὶ Πλη. præsentis formationem omnino sequuntur.

Αόριστος α.

Indefinitum primum. Τύψον, à tertia sui temporis ἔτυψε, expuncto augmento, & extrema in ον. mutata, Syracusanorum more. Tertia persona à secunda fit, expuncto ν. & ο. in α. uerso, & apposita τω. syllaba. τυψάτω. Δυϊκά. τύψατον, τυψάτων. Πλη. τύψατε,

ψατε, τυψάτωσαν, α. ubiq; seruato. Nam primus aoristus tam actiuorum, quàm mediorum, α. ancipitem uocalem natura sibi asciuit in omnibus modis, ac etiam participijs, dempto subiunctiuo. Annotatiuncula.

Αόριστος β.

Τύπε, τυπέτω, à tertia sui temporis penultima acuta, sicut τύπτε, τυπτέτω, demptis tribus, uidelicet, εἰπέ, ἐλθέ, εὑρέ. Indefinitum secundum.

Εὐτικὰ ἐνεργητικά.

OPtatiui omnes actiui à genitiuis participiorum fiunt, extrema in μι. uersa, & abiecto ν. quando interfuerit, ac penultimæ adiuncto ι. ου. uerò quoties inciderit, in οι. mutabit, ut semper sit diphthongus διὰ τοῦ ι. Optatiuus.

Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

ὁ Τύπτων, τοῦ τύπτοντος, extrema genitiui in μι. ac expuncto ν. & eius loco ι. uocali assumpta, fit τύπτοιμι. Secunda persona à prima, extrema in σ. mutata. τύπτοις. Tertia à secunda, σ. solum expuncto. τύπτοι. Δυϊκά. Secunda persona à secũda singulari, expuncto σ. & adiuncta τον. τύπτοιτον. Tertia à secunda duali, τον. in την. conuersa. τυπτοίτην. Πλη. Prima persona à prima singulari, extrema in μεν. mutata. τύπτοιμεν. Secunda à prima plurali, μεν. in τε. conuersa. τύπτοιτε. Tertia etiam à prima, expuncto μ. tantum. τύπτοιεν. Præsens et imperfect. Δυϊκά. Πλη.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

ὁ Τετυφώς, τοῦ τετυφότος. Vnde τετύφοιμι, extrema scilicet genitiui in μι. & ι. penultimæ apposito. Secunda persona, τετύφοις. Tertia, τετύφοι, augmento ubiq; seruato. καὶ τὰ λοιπά. Præteritum perfect. et plusquam.

Αόρ. α.	ὁ τύψας,	τοῦ τύψαντος.	τύψαιμι.	τύψαις.	τύψαι.	Indefi. pri.
Αόρ. β.	ὁ τυπών.	τοῦ τυπόντος.	τύποιμι.	τύποις.	τύποι.	Inde. secun.
μέλλ. α.	ὁ τύψων.	τοῦ τύψοντος.	τύψοιμι.	τύψοις.	τύψοι.	Futur. pri.
μέλλ. β.	ὁ τυπῶν.	τοῦ τυποῦντος.	τυποῖμι.	τυποῖς.	τυποῖ.	Futu. secun.

accentu circunflexo ubiq; seruato, nisi postrema obstiterit.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά.

SVbiunctiuis omnibus præponitur ἐάν coniunctio, quæ latine cum significat. Sed aduertendum est actiuos omneis subiunctiuos uerborum in ω. desinentiũ Subiunctiuus.

ſimilem habere inflexionem & formationem cum indicatiuo præſentis temporis, ε. tamen ubi fortè extiterit in η. mutato, etiam ſi in diphthongo fuerit, & ο. paruo in ω. magnũ conuerſo, ac ν. uocali ſubiunctiua omnino abiecta. ut τύπτω, τύπτεις, τύπτει. ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. τύπτετον, τύπτετον. ἐὰν τύπτητον, τύπτητον. τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι. ἐὰν τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι. Quamquidem literaturam & præteritum perfectum, & ambo aoriſti ſequuntur.

Ενεςὼς κ̀ Παρατατικός.

Præſens et præteritum imperfectum — ἐὰν Τύπτω, à prima perſona præſentis indicatiui uenit. Siue à prima imperfecti ἔτυπτον ueterum more, abiecto incremento pariter & ν. finali, & ο. paruo in ω. magnum mutato.

Παρακείμενος κ̀ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum perfect. et pluſquam. — ἐὰν Τετύφω, à prima ſui temporis τέτυφα, α. in ω. conuerſo, & accentu ad penultimam tranſlato.

Αόριςος α.

Indefinitum primum. — ἐὰν Τύψω, à prima aoriſti ἔτυψα, expuncto augmento, & α. in ω. magnum mutato.

Αόριςος β.

Indefinitum ſecundum. — ἐὰν Τύπω, à prima fit aoriſti ſecundi, eodem modo, quo de præſenti dictum eſt.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεςὼς κ̀ Παρατατ.

Infinitiuus. — Τύπτειν, fit à tertia ſingulari præſentis temporis indicatiui modi, adiuncta ν. τύπτει, τύπτειν.

Παρακείμενος κ̀ ὑπερσυντέλικος.

Præt. perfe. et pluſquam. — Τετυφέναι, à tertia præteriti perfecti τέτυφε, addita ναι ſyllaba.

Αόριςος α.

Indefi. pri. — Τύψαι, à tertia ſui aoriſti ἔτυψε, abiecto augmento, ac ε. tenui in αι. diphthongum uerſo.

Αόριςος β.

Indef. ſecun. — Τυπεῖν, à tertia ſecundi aoriſti ἔτυπε, expuncto augmento, & ι. cum ν. addito, ac ultima circunflexa.

Futura pri. et ſecunda. — Μέλλ. α. Τύψειν. Μέλλ. β. τυπεῖν. Eodem modo formantur, quo & præſens, ν. ſcilicet adiuncto.

Infinitiuus uerò actiuus uerborum circunflexorum à tertia

tia imperfecti temporis fit iuxta ueterum traditionem, ex-punćto scilicet augmento, & addita ν. consonante. ut ἐποίει, ποιεῖν. ἐβόα, βοᾶν. ἐχρύσου, χρυσοῦν. Nihil tamen prohibet, quin à perfecto infinitiuo præsentis temporis in unaquaque circunflexorum coniugatione contractus ac proprius infinitiuus regulariter deduci possit. Nam si ex ει. quæ est finalis diphthongus infinitiui perfecti, subtrahatur ι. subiunctiua uocalis, & ex propria figuratiua cuiusuis cōiugationis, & ε. sequente, quæ ex ει. diphthongo relicta est, fiat synæresis. Id quidem eueniet ut unaquæque coniugatio etiam in ipso infinitiuo contracto propriam sortiatur synæresim. ut ποιέειν, ποιέεν, ποιεῖν. βοάειν, βοάεν, βοᾶν. χρυσόειν, χρυσόεν, χρυσοῦν. Siquidem duo εε. in ει. contrahuntur. α. & ε. in α. productum. ο. & ε. in ου. Et sic duplicem huiusmodi infinitiuorum formationem habes.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεστῶς καὶ Παρατατ.

ὁ Τύπτων, τοῦ τύπτοντος, à prima fit præsentis temporis, addito ν. ἡ τύπτουσα, à genitiuo masculini, extrema in σα. conuersa, ac ο. penultimæ uocali adiuncto υ. prius tamen ν. consonante expuncta. τὸ τύπτον, à genitiuo masculini, extrema syllaba tantum expuncta. Participium

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

ὁ Τετυφώς, τοῦ τετυφότος, à secunda sui temporis, α. in ω. μέγα mutato, & accentu in ultimam translato. ἡ τετυφυῖα, à genitiuo masculini, extrema in α. & ο. penultima uocali expuncta, ac eius loco υι. diphthongo impropria interiecta. τὸ τετυφός, τοῦ τετυφότος à nominatiuo masculini, ω. magno in ο. paruū mutato. uel à genitiuo, abiecta το syllaba. Præteritum perfect. et plusquam.

Αόριστος α.

ὁ Τύψας, τοῦ τύψαντος, à secunda sui aoristi, expuncto ε. syllabico augmento, & accentu in penultimam translato. ἡ τύψασα, à nominatiuo masculini, α. tm̄ uocali adiuncta. τὸ τύψαν, à genitiuo masculini, extrema syllaba abiecta. Indefin. pri.

Αόριστος β.

ὁ Τυπών, τοῦ τυπόντος, à prima sui aoristi, ο. paruo in ω. magnum mutato, & acuto accentu ad ultimam reiecto. ἡ τυποῦσα à genitiuo masculini, sicut ἡ τύπτουσα, accentu tamen Indef. secun.

tu tamen circunflexu super penultimam posito, ubi postrema non fuerit producta. τὸ τυπὸν à genitiuo masculini, extrema syllaba abiecta.

Μέλλων α.

Futur.pri. ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος, à prima primi futuri, adiuncto ν. ἡ τύψουσα sicut ἡ τύπτουσα. τὸ τύψον, sicut τὸ τύπτον.

Μέλλων β.

Futu. secun. ὁ Τυπῶν, τοῦ τυποῦντος, à prima secundi futuri, ν. addito & accentu circunflexo ubiq; seruato, nisi extrema fuerit impedimento. ἡ τυποῦσα à genitiuo masculini, extrema in σα. conuersa, sicut in τύπτουσα dictum est, accentu circunflexo ubiq; seruato, ubi postrema non obstiterit.

τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος, à genitiuo masculini, accentu circunflexo seruato, ut supra.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Indicatiuus passiuus.

Τύπτομαι, à prima persona præsentis actiui, ω. magno in ο. paruum mutato, & adiuncta μαι. syllaba. Secunda persona à prima deducitur, expuncto μ. & ο. paruo in ε. conuerso. τύπτεαι ἰωνικῶς ε. uerò & α. in η. κατὰ κρᾶσιν uersis, ac subscripto ι. fit τύπτῃ κοινῶς. Tertia à secunda persona perfecta τύπτεαι, interiecta τ. τύπτεται. Δυϊκά. Prima persona à prima singulari, extrema in μεθον uersa. τυπτόμεθον. Secunda à tertia singulari ται. in σθον. mutata. τύπτεσθον. Tertia similis est secundæ. τύπτεσθον. Πληθ. Prima persona à prima duali, θον. in θα. conuersa. τυπτόμεθα. Secunda à secunda duali, extrema in σθε. mutata. τύπτεσθε. Tertia à tertia singugulari, ε. penultima uocali in ο. paruum uersa, ac ν. consonante interiecta. τύπτονται.

Παρατατικός.

Præteritum imperfect. Ετυπτόμην, à prima imperfecti actiui, ἔτυπτον, μι. inter ο. & ν. posita. Secunda persona à prima fit, penutilma in ε. & extrema in ο. uersis. ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ ε. καὶ ο. εἰς ου. ἐτύπτου κοινῶς. Tertia persona à secunda perfecta, ἐτύπτεο, interiecto τ. ἐτύπτετο. Δυϊκά. Prima persona à prima singulari, extrema in μεθον uersa. ἐτυπτόμεθον. Secunda à tertia singulari, extrema in σθον. mutata. ἐτύπτεσθον.

Tertia

Tertia à ſecunda duali, extrema in σθην conuerſa. ἐτύπτεσθην. Πλη. Prima perſona à prima duali, θον. in θα. conuerſa. ἐτυπτόμεθα. Secunda à ſecunda duali, extrema in σθε. uerſa. ἐτύπτεσθε. Tertia à tertia ſingulari, ε. in ο. conuerſo, ac ν. conſonante interiecta. ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

Τέτυμμαι, fit à præterito actiuo τέτυφα. Pro quo annotandum eſt, treis eſſe terminationes numeri ſingularis paſſiui præteriti, μαι. ſcilicet primæ perſonæ, σαι. ſecundæ, uel actu, uel poteſtate: ται. uerò tertiæ, ante quas cum uariæ ſint conſonantes, uarias quoque formationes eſſe oportet. Nam prima coniugatio treis habet mutas, β. π. φ. & duplicem unam, hoc eſt ψ. quæ ἀντίστοιχα ſunt, quarum quidẽ altera loco alterius ponitur. τύψω enim futurum ψ. duplicem ſibi uendicat, qua in ſimpliceis reſoluta, hoc eſt, in π. & σ. cum eas poteſtate contineat, fit τύπσω. at σ. in α. conuerſa, ac tenui in aſpiratam, hoc eſt, π. in φ. præteritum fit actiuum τέτυφα. unde α. in μαι. mutata, & φ. in β. prima fit paſſiui præteriti perſona τέτυβμαι. at μαι. in σαι. & β. in π. uerſis, fit ſecunda, τέτυπσαι. π. uerò & σ. iterum unitis, hoc eſt, in ψ. reuerſis, fit τέτυψαι. at σαι. in ται. conuerſa, fit tertia τέτυπται. τέτυβμαι tamen non dicimus ob ineptam conſonantium ſtructuram, ſed τέτυμμαι, β. in μ, conuerſo, cum alterum μ. ſequatur. Δυϊκά. Prima perſona à prima fit ſingulari, extrema in μεθον. conuerſa. τέτυμμαι, τετύμεθον. Secunda uerò & tertia à tertia ſingulari, αι. in ον. & tenuibus in proprias aſpiratas uerſis. τέτυπται, τέτυφθον. Πλη. Prima perſona à prima duali, θον. in θα. conuerſa. τετύμμεθα. Secunda à ſecunda duali, ον. in ε. conuerſa. τέτυφθε. Tertia uerò formari non poteſt, ſi tertia ſingularis, à qua formanda eſt, aliquam habeat conſonantem ante ται. cum inter ipſam & penultimam ν. conſonans omnino ſit interponenda. Nam τέτυπνται dicendum quidem foret, ſi talem literarum ſtructuram ulla dictio reciperet. Ergo ſupplendum erit per proprium participium & ſubſtantiuum uerbum. ut τετυμμένοι εἰσίν. Vbi uerò nulla interceſſerit conſonans, apta fiet formatio. ut πεποίηται, πεποίηνται. At Ionico more in omnibus uerbis propemodum tertia perſona

Præteritum perfectum.

Δυϊκά.

Πλη.

Tertia perſona pluralis.

Mos Ionicus.

ſona pluralis præteriti paſſiui formari poteſt, cum ante ται. loco ν. conſonantis α. uocalem appetat, quam hoc in loco ſic formare poterimus. Nam in prima & ſecunda coniugatione grauitonorum, à prima perſona præteriti actiui fit tertia paſſiui Ionice, adiuncta ται. ſyllaba, ſeruata tamen penultima præteriti paſſiui. ut τέτυφα, τετύφαται. λέλεχα, λελέχαται. In tertia uerò & quarta à medio fit præterito, ſeruata ut ſupra penultima præteriti paſſiui. ut πείθω. μέσος παρακ. πέποιθα. παθητικός, πέπεισαι, πεπείθαται. φράζω, πέφραδα, πέφρασαι, πεφράδαται. In quinta uerò coniugatione ea ſolum uerba hanc tertiam perſonam Ionice formatam habent, quæ in ρω. deſinunt, & à medio præterito formari poteſt, ſeruata, ut dictum eſt, penultima præteriti paſſiui. ut σπείρω, ἔσπορα, ἔσπαρται, ἐσπάραται. uel à tertia ſingulari, hoc eſt, ἔσπαρται, α. uocali ſolum interpoſita, ἐσπάραται. At in uerbis in ω. purum deſinentibus, ſiue grauitonis, ſiue circunflexis, ac etiam in μι. aptius formabitur, ſi à tertia quoque ſingulari præteriti paſſiui nullam ante ται. habentem conſonantem deduxerimus, penultimam ſcilicet corripientes, ſi longa fortè exiſtat, & α. uocalem interponentes. ut κλείω, κέκλειται, κεκλίαται. ποιέω, ῶ. πεποίηται, πεποιέαται. χρυσόω, ῶ. κεχρύσωται, κεχρυσόαται. δίδωμι, δέδοται, δεδόαται. At βεβοάαται, & ἑσάαται non dicimus διὰ τὴν κακοφωνίαν. Poëtæ tamen metri gratia nonnunquam antepenultimam productam ſeruant. ὀδυσσείας α. αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν. In his uerò quæ σ. habent ante ται. nequaquam formari poteſt tertia perſona ἰωνικῶς, de qua in ſecundo tractatu latius dicetur. In ſecunda coniugatione tres aliæ locantur mutæ, γ. ſcilicet κ. χ. & ξ. duplex, & hæ quoque ἀντίστοιχα ſunt, & altera quidem in alterius locum ſuccedit eodem ordine quo & ſuperiores in prima coniugatione monſtrauimus. ut λέγω. μέλλων, λέξω. duplici uerò in ſimpliceis reſoluta, hoc eſt, in κ. & σ. fit λέκσω. præteritum actiuum λέλεχα. paſſiuum λέλεγμαι, λέλεκσαι. κ. uerò & σ. iterum in ξ. reſtitutis, λέλεξαι. σαι. uerò in ται. fit λέλεκται.

Verba in ρω. · *Verba in ω. purum.* · *Secunda coniugatio.*

Præteritum uerò paſſiuum aliarum coniugationũ tam grauitonorum, quàm circunflexorum, & uerborum in μι. ab actiuo fit, κα. in μαι. conuerſa: ſed ante μαι. aut σ. habet, aut

Aliæ coniugationes.

aut quampiam immutabilem, uocalémue, aut diphth. σ. quidem habet, si tertiæ sit coniugationis, aut quartæ, nisi præteritum actiuum in χα. desinat: quia tunc ad secundam refertur coniugationem. Etiam si sextæ fuerit coniugationis σ. plerunq; sibi asciscit. Si uerò quintæ, quampiam sibi uendicat immutabilem. ut πέπεισμαι. πέφρασμαι. ἔσπαρμαι. ἤκουσμαι. βεβασίλευμαι. πεποίημαι. τέθειμαι. hoc idem & tertia persona habet ante ται. ut πέπεισαι. πέφρασαι. ἔσπαρται. ἤκουσαι. βεβασίλευται. πεποίηται. τέθειται. Secunda uerò persona semper in σαι. desinit, in qua nunq̃ σ. geminatur. ut πέπεισαι. ἔσπαρσαι. πεποίησαι. Sed de hoc in secundo tractatu latius dicetur. Δυϊκά. Prima persona à prima singulari, μαι. scilicet in μεθον conuersa. ut πέπεισμαι, πεπείσμεθον. Secunda & Tertia à tertia singulari, ται. in θον mutata. ut πέπεισαι, πέπεισθον. ἔσπαρται, ἔσπαρθον. Vbi uerò nulla intercesserit consonans, addetur σ. ut πεποίηται, πεποίησθον. Δυϊκά.

Πλη. Prima persona à prima duali deducitur, extrema in θα. conuersa. ut πεπείσμεθα. Secunda à secunda duali, ον. in ε. πέπεισθον, πέπεισθε. Tertia non fit quandoquidem in tertia singulari ante ται. consonans existit. Πλη.

Penultima uerò eadem est cum præterito actiuo, si à uerbo in ω. desinente ueniat. ut τέτυφα, τέτυμμαι. excipiuntur uerba dissyllaba primæ & secundæ coniugationis, quæ in penultima præsentis ε. habent: quod quidem cum in præterito actiuo in ο. conuersum fuerit Atticorum more, in passiuo postmodum præterito in ε. pristinum reuertitur. ut λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι. Verba quoq; habentia ρ. in præsenti cum aliqua consonante implicitum, si in penultima præsentis ε. habeant, id in α. uertunt. ut τρέφω, τέτρεφα, τέτραμμαι.

Υπερσυντέλικος.

Ετετύμμην, à præterito passiuo fit, μαι. in μην. conuersa, ac altero ε. præposito, sicut in actiuis. ut τέτυμμαι, ἐτετύμμην. Si uerò passiuum præteritum à uocali inceperit, ab eadem & plusquàmperfectũ principium habebit. ut ἤκουσμαι, ἠκούσμην. Secunda persona à secunda præteriti, extrema in ψο. mutata. ut τέτυψαι, ἐτέτυψο. Tertia uerò à tertia, postrema in πτο. ut τέτυπται, ἐτέτυπτο. Δυϊκά. à τετύμμεθον Præteritum plusquam. perfect.

μεθον fit ἐτετύμμεθον. ἀ τέτυφθον, ἐτέτυφθον. Πλη. ἀ τετύμμεθα, ἐτετύμμεθα fit. ἀ τέτυφθε, ἐτέτυφθε. ἀ τετυμμένοι εἰσίν, τετυμμένοι ἦσαν, καὶ ἰωνικῶς ἐτετύφατο. Hoc idem in reliquis coniugationibus ſeruandum eſt.

Αόριςος α.

Indefinitum primum. Ετύφθην, à tertia perſona præteriti paſſiui, extrema in θην mutata, & expuncta prima conſonante, quæ in præterito perfecto geminatur. In quo aduertendum eſt, tertiam perſonam præteriti paſſiui, aut in ται. puram deſinere, aut cum aliqua præcedente conſonante iungi, quæ aut muta ſit, & ea quidem tenuis, aut σ. aut immutabilis. Si in ται. puram deſiuerit, ται. in θην. mutabitur. ut κέκριται, ἐκρίθην. πεποίηται, ἐποιήθην. (Annotat.)

Si autem aliqua præceſſerit muta tenuis, ea quoque in propriam uertetur aſpiratam. ut τέτυπται, ἐτύφθην. λέλεκται, ἐλέχθην.

Si uerò σ. aut immutabilis, eædem ante θην. permanebunt. ut πέπεισαι, ἐπείσθην. πέφρασται, ἐφράσθην. ἔψαλται, ἐψάλθην. ἔσπαρται, ἐσπάρθην. Excipiuntur ἐσώθην, ἀπὸ τοῦ σέσωσαι, in quo σ. tollitur, quod quidem ἐρρώσθην ſuſcipit, ἀπὸ τοῦ ἔρρωται. & ἐμνήσθην, ἀπὸ τοῦ μέμνηται. (Εσώθην.)

Penult. primi indefin. Penultimā autem primus aoriſtus habet eandem cum paſſiuo præterito. ut τέτυμμαι, ἐτύφθην. Excipitur εὕρημαι, quod εὑρέθην facit, & ἐπήνημαι, ἐπηνέθην. Circunflexa autem compoſita ἀπὸ τοῦ αἱρῶ eandem penultimam non ſeruant. ut καθήρημαι, ἐκαθηρέθην. Addantur illa etiam, quæ ρ. habent cum aliqua implicitum conſonante, quæ in præterito perfecto paſſiuo ε. in α. transferunt, & in aoriſto α. in ε. reſtituunt. ut ἔσραμμαι, ἀπὸ τοῦ ἔσρεφα, ἐσρέφθην. Secunda perſona ἐτύφθης, à prima, ν. in σ. conuerſa. Tertia ἐτύφθη, à ſecunda, expuncto σ. Δυϊκά. ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην. Πλη. ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν, à prima plurali, extrema in σαν. mutata, uel à tertia ſingulari, adiuncta σαν. (Compoſita ab αἱρῶ.)

Αόριςος β.

Indef. ſecun. Ετύπην, ἐτύπης, ἐτύπη, fit à ſecundo aoriſto actiuo ἔτυπον, ον. in ην. conuerſa, & eandem habet cum primo aoriſto inflexionem.

Μέλλων α.

Futurum primum à ſecunda primi aoriſti perſona for- matur, abiecto augmento, & adpoſita ομαι. ut ἐτύφθης, τυ- φθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται. Futur. pri.

Μέλλων β.

Futurum autem ſecundum τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται. à ſecunda fit ſecundi aoriſti, eodem modo quo primum futurum formare diximus. Futu. ſecun.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Paulò pòſt futurum, quod græce μετ᾽ ὀλίγον μέλλων dici- tur, ſcilicet, τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται, à ſecunda perſona paſſiui præteriti uenit, inter ψ. & αι. diph. ομ. interpoſita. ut τέτυψαι, τετύψομαι. In quo quidem futurum ſciendum eſt, idem ſeruari augumentum, quod in præterito, à quo duci- tur inuenies. Quod ideo quidem admonendum putaui- mus, quia in cæteris futuris augmentum tollitur eius tem poris à quo trahuntur. Mox futu- rum.

Προσαντικὰ παθητικά. Ενεσῶς κὴ Παρατατ.

Τύπ]ου, à ſecunda imperfecti paſſiui ἐτύπ]ου, abiecto au gmento, uenit. Tertia perſona à tertia temporis eiu ſdem, extrema in σθω. conuerſa, & accentu in penul timam tranſlato. ut ἐτύπ]ετο, τυπ]έσθω. Δυϊκά Secunda perſona τύπ]εσθον, à tertia ſingulari, ω. in ον. conuerſa, & ac- centu in antepenultimam reiecto, quandoquidem ultima iterum breuis facta eſt. Tertia quoq; ab eadem fit, adiun- cto ν. ut τυπ]έσθων. Πλη. Secunda perſona à ſecunda du ali, ον. in ε. conuerſa. τύπ]εσθε. Tertia à tertia ſingulari, ad- iuncta σαν, τυπ]έσθωσαν. Imperatiuus paſſiuus.

Παρακείμενος κὴ ὑπερσυντέλικος.

Τέτυψο, à ſecunda perſona præteriti pluſquàmperfecti, ſimile cum præterito perfecto incrementum habens. Ter tia perſona à tertia fit eiuſdem temporis, extrema in θω. conuerſa, ſeruatis tamen conſonantibus, quæ ante το. for tè extiterint. Si qua uerò tenuis fuerit, in propriam uerta- tur aſpiratam. Vbi autem nulla inciderit conſonans, σ. ad- datur neceſſe eſt. ut ἐτέτυπ]ο, τετύφθω. ἐπέπειστο, πεπείσθω. ἔσπαρτο, ἐσπάρθω. ἐπεποίητο, πεποιήσθω. Et alia ad præſen- tis inflexionem. Præteritum perfect. et pluſquàm.

Ἀόριστος α.

Indefin. pri. Τύφθητι, à tertia perſona primi aoriſti, adiuncta τι. quanquàm ratio poſtulabat ut θι. adderetur: quod quidem ob id factum non eſt, quoniam cum præcedens ſyllaba alteram habeat aſpiratam, neceſſe fuit ut pro θ. eius ἀντίστοιχον, hoc eſt, τ. poneretur. Vbi uerò ultima nullam habuerit aſpiratam adiuncta θι. ſecunda fiet perſona. quod autem ad tertiam, & eas quæ ſequuntur attinet, illud θ. in τ. mutabitur. Tertia perſona fit à ſecunda, extrema in τω. mutata, & accentu ad penultimam translato. ut τύφθητι, τυφθήτω. Δυϊκά. τύφθητον, τυφθήτων. Πλη. τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Ἀόριστος β.

Indefinitum ſecundum. Τύπηθι, à tertia ſecundi aoriſti formatur, abiecto ſcilicet, augmento, & appoſita θι. ut ἐτύπη, τύπηθι. Secunda τυπήτω, θι. in τω. conuerſa. διὰ τὸ τ. Δυϊκά. τύπητον, τυπήτων. Πλη. τύπητε, τυπήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά.

Optatiuus paſſiuus. OPtatiui omnes paſſiuæ uocis à proprio indicatiuo paſſiuo fiunt, extrema in μην. conuerſa, & adiuncto ι. penultimæ uocali, ut in ea ſit omnino diphthongus διὰ τοῦ ι. ut τύπτομαι, τυπτοίμην. πεποίημαι, πεποιήμην. Vbi uerò ante μαι. fuerit aut conſonans, aut υ. aut diphthongus ex ea conſiſtens, nulla poterit eſſe formatio.

Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Præſens et præteritum imperfectum. Τυπτοίμην, deducitur à prima perſona præſentis τύπτοιται, ut ſupra dictum eſt. Secunda perſona à prima formari poteſt, extrema in ο. conuerſa, & accentu in ante penultimam retracto: quandoquidem poſtrema breuis facta eſt. ut τύπτοιο. Tertia à ſecunda, interiecto τ. τύπτοιτο. Δυϊκά. τυπτοίμεθον, à prima ſingulari, μην. in μεθον. conuerſa. Secunda perſona τύπτοισθον. Tertia τυπτοίσθην. Πλη. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum perfect. et pluſquam. Præteritum perfectum hoc in loco formari non poteſt, cum ante μαι. conſonantem habeat, ut ſupra dictum eſt. Igitur per participium eiuſdem temporis, & ſubſtantiuum uerbum, ſuppletur, ſic uidelicet. τετυμμένος, εἴην, εἴης, εἴη.

Ἀόριστος α.

Αόριςος α.

Τυφθείην, à genitiui sui participij, extrema in ην. mutata, & addito ι. penultimæ, actiuorum more. ut τύφθεις, τυφθέντος, τυφθείην. Secunda persona à prima fit, ν. in σ. uerso. τυφθείης. Tertia à secunda, expuncto σ. τυφθείη. Δυϊκά. Secunda persona à secunda singulari expuncto σ. & adiuncta τον. τυφθείητον. Tertia à secunda duali, extrema in την. uersa. τυφθειήτην. Πλη. Prima persona à prima singulari interiecta με. inter η. & ν. τυφθείημεν. Secunda à prima plurali, μεν. in τε. conuersa. τυφθείητε. Tertia quoque à prima, extrema in σαν. mutata. τυφθείησαν. Indefi. pri.

Αόριςος β.

Τυπείην, à genitiuo sui partipij, τυπείς, τυπέντος: sicut & primus. Indefinitum secundum.

Μέλλων α.

Τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, à prima persona primi futuri passiui, τυφθήσομαι, sicut & præsens. Futurum primum.

Μέλλων β.

Τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο, à prima secundi futuri passiui, τυπήσομαι. Futu. secun.

Μετ' ὀλ. μέλλων.

Τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, à prima persona paulò post futuri, τετύψομαι. Paulo post futur.

Υποτακτικὰ παθητικά. Ενεςῶς καὶ Παρατατ.

ἐὰν Τύπτωμαι, à prima persona præsentis indicatiui modi passiui. pro quo aduertendum est, ο. paruum in ω. magnũ, & ε. ψιλὸν in η. ubique uertenda esse. ut τύπτομαι. ἐὰν τύπτωμαι. τύπτεται, ἐὰν τύπτηται. τύπτεσθον, ἐὰν τύπτησθον. & sic de alijs. Potest etiam & à prima persona subiunctiui actiui deduci, adiuncta μαι. Nã regula est, ὅτι ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεςὼς τῶν ὑποτακτικῶν προσθέσει τῆς μαι παθητικὸς γίνεται. ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. hoc est, Actiuum præsens subiunctiuorum appositione μαι. passiuum fit. Subiunctiuus pass. Canon.

Παρακείμενος, καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum perfectum nequaquàm formari potest, ubi ante μαι. consonans fortè extiterit, aut υ. aut diphthongus ex eo consistens. oportet igitur aliam esse monophthongum, Præteritum perfect. et plusquam.

gum, qua in ῶ. circunflexum mutata apte formari poterit. ut πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι. Iccirco hoc etiam in loco per participium passiui præteriti, & substantiuum uerbum, ut supra quoque dictum est, supplendum erit, cum ante μαι. consonans existat. ut τετυμμένος ἐὰν, ὦ. ᾗς. ᾖ.

Ἀόριστος α.

Indefi. pri. ἐὰν Τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ, à tertia persona primi aoristi ἐτύφθη, extrema in ῶ. circunflexum mutata, & ε. augmento syllabico expuncto.

Ἀόριστος β.

Indef. secun. ἐὰν Τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ, à tertia secundi aoristi ἐτύπη, sicut & primus.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Infinitiuus passiuus. Τύπτεσθαι, à secunda persona pluralis numeri τύπτεσθε, ε. tenui in αι. diphthongum uerso.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præt. perfe. et plusquam. Τετύφθαι, à secunda pluralis præteriti passiui τέτυφθε, ε. in αι. diph. conuerso, & accentu in penultimam translato.

Ἀόριστος α.

Indefin. pri. Τυφθῆναι, à tertia persona singularis numeri primi aoristi, ἐτύφθη, adiuncta ναι. expuncto tamē prius augmento.

Ἀόριστος β.

Indef. secun. Τυπῆναι, tertia à singulari secundi aoristi ἐτύπη, eodem modo.

Μέλλων α.

Futur. pri. Τυφθήσεσθαι, à secūda pluralis numeri temporis eiusdem τυφθήσεσθε, sicut & præsens.

Μέλλων β.

Futu. secun. Τυπήσεσθαι, à secunda pluralis numeri eiusdem temporis. τυπήσεσθε.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Paulo post futurum. Τετύψεσθαι, à secunda pluralis eiusdem temporis τετύψεσθε. Possumus etiam huiusmodi infinitiua, quæ in σθαι. desinunt, à tertia singulari suorum temporum formare, extrema scilicet in σθαι. conuersa. τύπτεται, τύπτεσθαι. τυφθήσεται, τυφθήσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

ὁ Τυπτόμενος.

ὁ Τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, à prima indicatiui, μαι in μενος uersa. Participium passiuum.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

ὁ Τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, à prima præteriti passiui, eodem modo. Præt. perfe. et plusquàm.

Ἀόριστος α.

ὁ Τυφθείς, τοῦ τυφθέντος, à secunda primi aoristi, ἐτύφθης, extrema in εις. uersa. Indefinitum primum.

Ἀόριστος β.

ὁ Τυπείς, τοῦ τυπέντος, à secunda secundi aoristi, eodem modo. Indef. secun.

μέλλ. α. ὁ Τυφθησόμενος
μέλλ. β. ὁ Τυπησόμενος } à prima suorum temporum,
μετ᾽. μέλλ. ὁ Τετυψόμενος μαι. in μενος. uersa.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Verborum mediorum præsens & præteritũ imperfectum cum passiuis prorsus conueniunt. prçteritum perfectum & plusquàmperfectum, actiuam sequuntur terminationem. Reliqua uerò tempora passiuam. De uerbis medijs.

Ὁριστικὰ μέσα. Ἐνεστώς.

Τύπτομαι. τύπτῃ. τύπτεται. ab actiuo, sicut & passiuum. Indicatiuus passiuus.

Παρακείμενος

Ἐτυπτόμην. ἐτύπτου. ἐτύπτετο &c.

Παρατατικός.

Τέτυπα, à præterito actiuo fit, idem habens principium, & in α. desinens cum præsentis consonante, quæ quidem χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας, hoc est, figuratiua coniugationis appellatur. ut λείβω. παρακ. λέλειφα. μέσος παρακ. λέλοιβα. λέγω. παρακ. λέλεχα. μέσος, λέλογα. Excipiuntur uerba quartæ coniugationis, quoniam cum ζ. & geminatam σσ. earum sint figuratiuæ literæ, neutram tamen illarum assumit mediũ præteritũ. Sed nunc γ. nũc uerò δ. γ. quidem sibi asciscit, cum futurum ξ. habeat ante ω. finalem. ut κράζω, κράξω, μέσ. παρακ. κέκραγα. πλήσσω, πλήξω, πέπληγα. Si uerò futurum σ. habuerit, medium præteritum δ. sibi uendicabit. Præteritum medium. Verba quartæ coniuga.

bit. ut φράζω, φράσω, πέφραδα. ἐρείδω, ἐρείσω, ἤρειδα, si in usu habeatur. At si præsens duas diuersas habuerit consonanteis, uidelicet πτ. κτ. & μν. medium preteritum priorem assumit, cum sit proprium coniugationis χαρακτηριστικόν. τύπτω. μέσος παρακ. τέτυπα. τίκτω, τέτοκα. τέμνω, τέτομα. nam τ. & ν. cum per παρέμπτωσιν extrinsecus accersita sint, χαρακτηριστικὰ coniugationis esse non possunt. Quatuor tamen inueniuntur uerba, quæ & si per πτ. enunciantur, eorũ tamen preteritum medium non π. sed partim β. partim uerò φ. sibi uendicat. ut βλάπτω, βέβλαβα. καλύπτω, κεκάλυβα. κρύπτω, κέκρυβα. σκάπτω, ἔσκαφα. quæ consonantes propriæ sunt suorum perfectorum figuratiuæ. ut βλάβω, καλύβω, κρύβω, & σκάφω, & si omnia in usu non sint. At ἔρρογκα medium præteritum ἀπὸ τοῦ ῥέγκω, unde ῥύγκος uerbale nomen, licet ambas seruauerit consonanteis, scito tamen κ. solum esse χαρακτηριστικόν. nam γκ. in eadem syllaba minime comprehēdi possunt, sed per διάστασιν in diuersis locari syllabis &c. Si uerò in ω. purum desinat uerbum, siue monophthongus præcedat, siue diphthongus, eandem & medium præteritum seruat. ut λύω. παρακ. λέλυκα. μέσος λέλυα. ἀκούω. παρακ. ἤκουκα. μέσος ἤκουα. Pauca tamen inueniuntur huiusmodi uerba, quæ medium habeant præteritum. Sed quæ aut ευ. aut ου. habent, omnino carent, præter ἀκούω, ut dictum est. Est autem præteritum medium par syllabis actiuo, quando à themate grauitono deducitur. ut τύπτω, τέτυφα. μέσος. τέτυπα. Si autem à circunflexo, una minuitur syllaba. Nam quandocunq; futurum primum superat præsens circunflexum, tunc medium præteritum minuitur una syllaba ab actiuo. Secundus aoristus à primo. ut δουπῶ. μέλλων, δουπήσω, παρακ. δεδούπηκα. μέσος, δέδουπα. ἀόρ. α. ἐδούπησα. ἀόρ. β. ἔδουπον, qua syncopa penultima uocalis præteriti actiui eliditur, & sequens consonans, quæ α. finali iuncta erat, hoc est, κ. Vnde apparet medium præteritum haud dubie sequi præsens circunflexum, cum par sit ei syllabis, augmēto detracto, cumq; eandem suscipiat consonantem quam presens habet circunflexum ante ω. finalem, tanquàm cōiugationis figuratiuam. ut δουπῶ, δέδουπα, sicut in grauitonis, πείθω, πέποιθα. Præterea

Margin notes: Exceptiones (beside "ρισικὰ coniugationis"); ἔρρογκα. (beside "σκάφω"); Verba in ω. purum. (beside "Si uerò in ω."); Annotat. (beside "παρακ. ἤκουκα"); Canon. (beside "minuitur syllaba"); Annotat. (beside "nans, quæ α.")

terea ſciendum eſt, uerba circunflexa, quæ à conſonante incipiunt, præterito medio quandoque deficere: id uerò accidere, quando circunflexum thema monoſyllabum exiſtit, tunc enim neceſſe eſt actiuum præteritum ex tribus tantum conſtare ſyllabis, medium uerò ex duabus, annumerata etiam à ſyllaba, quam ex augmento ſyllabico ſuſcipit. ut σχῶ, σχήσω, ἔσχηκα. μέσος, ἔσχα, ubi expuncto ε. σχα monoſyllabum remanet, ſicut & eius præſens circunflexum σχῶ, quod nempe abſurdum eſt. Quandoquidem nullum inuenitur præteritum, ſiue à conſonante, ſiue à ſolo ε. incipiens, quod pauciorum ſit trium ſyllabarum. Penultimam quoque habet eandem medium præteritum cum actiuo. ut τέτυφα, τέτυπα. niſi forte in diſſyllabo futuro ε. ſiue ſolum ſiue in diphthongo exiſtat, tunc etenim ε. in ο. mutatur. ut λέγω, λέξω, λέλεχα. μέσος, λέλογα. πείθω, πείσω, πέπεικα. μέσος, πέποιθα. σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα. μέσος ἔσπορα. δρέμω, δρεμῶ, δεδρέμηκα. μέσος, δέδρομα. Οδυσσείας ζ. λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη. Verum τέτελα, & μέμελα, & alia huiuſmodi, quorum themata uidentur eſſe grauitona, τέλω ſcilicet, & μέλω, quæ ex circunflexis τελῶ, & μελῶ, grauitona facta ſunt Atticorum more: ſi quis à perfectis circunflexorum deduceret, non erraret, hoc eſt, à τελέω, ῶ. τελέσω, τετέλεκα. μέσος, τέτελα. μελέω, ῶ. μελήσω, μεμέληκα. μέσος, μέμελα, καὶ μέμηλα, ε. in η. mutato. Si autem in penultima præſentis fuerit α. ſolum, idem ſeruatur in præterito medio. ut ψάλλω, ἔψαλα. nonnunquàm uerò in η. mutatur. ut θάλλω, τέθηλα. ἡ μετοχή, τεθηλώς. ὀδυσ. μ. τῷ δ' ἐν ἐρινεός ἔστι μέγας φύλλοισι τεθηλώς. Si uerò fuerit αι. diphthongus, tunc α. mutabitur in η. & ι. ſcribetur in medio præterito. ut χαίνω, κέχηνα. Accidit etiam uerbis primæ & ſecundæ coniugationis, in φ. & χ. deſinentibus, medium præteritum idem eſſe cum actiuo, cum eædem conſonantes ratione coniugationum figuratiuæ ſint & præſentis temporis, & præteriti actiui, quas etiam medium recipit. ut γράφω, γέγραφα. μέσος παρακ. γέγραφα. eſt enim φ. præſentis temporis primæ coniugationis figuratiua. Sic τρύχω, τέτρυχα. μέσος, τέτρυχα, διὰ τὸ χ. cum ſit figuratiua præſentis temporis ſecundæ coniugationis.

Circunflexa

Omne præteritum trium ſyllabarum.

Τέτελα.
Μέμελα.

Υπερσυντέλικος.

Præteritum plusquàm perfect. Ετετύπειν, à præterito medio, τέτυπα, ſicut à τέτυφα, ἐτετύφειν.

Αόριστος α.

Indefin. pri. Ετυψάμην, à prima perſona primi aoriſti actiui ἔτυψα, adiuncta μην. Secunda perſona à prima fit, extrema in ο. uerſa, & accentu in antepenultimam retracto. ἐτυψάμην, ἐτύψαο, α. uerò & ο. in ω. μέγα contractis, ἐτύψω fit. Tertia perſona à ſecunda fit perfecta, interpoſito τ. ἐτύψαο, ἐτύψατο, καὶ τὰ λοιπά.

Αόριστος β.

Indef. ſecun. Ετυπόμην, ab actiuo ἔτυπον, interiecta μη. ſic ἐτυπτόμην, ἀπὸ τοῦ ἔτυπτον.

μέλλων α.

Futur. pri. Τύψομαι, à prima primi futuri actiui, ſicut & præſens. Nam omne futurum actiuum in ω. deſinens, aſſumens μαι. ſyllabam, ac uertens ω. magnum in ο. paruum ſi grauitonum eſt, ſi uerò circunflexum, in ου. medium futurum facit. ut λέξω, λέξομαι. ψαλῶ, ψαλοῦμαι.

Μέλλων. β.

Futu. ſecun. Τυποῦμαι, à prima ſecundi futuri actiui τυπῶ, ut dictum eſt ſupra.

Προστακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατατ.

Imperatiuus Τύπτου, τυπτέσθω, à ſecunda imperfecti temporis ἐτύπτου, abiecto augmento, ut in paſſiuis dictum eſt.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præt. perfe. et pluſquàm. Τέτυπε, τετυπέτω, à tertia præteriti medij, ſicut τέτυφε.

Αόριστος α.

Indefin. pri. Τύψαι, τυψάσθω, à prima primi aoriſti medij ἐτυψάμην expuncta μην. finali ſyllaba, & adiuncto ι. ut ἐτυψάμην, τύψαι. uel fit à prima actiui abiecto augmento, & addito ι. penultimæ. ἔτυψα, τύψαι. Tertia à tertia actiui, τω. in σθω. conuerſa. τυψάτω, τυψάσθω. Δυϊκά. τύψασθον, τυψάσθων. Πλη. τύψασθε, τυψάσθωσαν, α. quidem ubiq; ſeruato.

Αόριστος β.

Indef. ſecun. Τυποῦ, τυπέσθω, à ſecunda perſona eiuſdem temporis, abiecto prius augmento, ac circunflexo ſuper extremam ſyllabam poſito.

Ευτικὰ

Εὐτικὰ μέσα. Ἐνεςὼς καὶ παρατατ.

Τυπτοίμην. τύπτοιο. τύπτοιτο, à τύπτομαι, ſicut & paſſiuum. Optatiuus

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Τετύποιμι. τετύποις. τετύποι, à genitiuo participij τετυπότος. Præteritum perfect. et pluſquàm.

Ἀόριςος α.

Τυψαίμην. τύψαιο. τύψαιτο, à prima primi aoriſti medij ἐτυψάμην. Indefin. pri.

Ἀόριςος β.

Τυποίμην. τύποιο. τύποιτο, à ſecundo aoriſto ἐτυπόμην. Indef. ſecun.

Μέλλων α.

Τυψοίμην. τύψοιο. τύψοιτο, à primo futuro τύψομαι. Futur. pri.

Μέλλων β.

Τυποίμην. τυποῖο. τυποῖτο, à ſecundo futuro τυποῦμαι, ου. in οι. uerſa, & μαι. in μην. ac circunflexo in acutum mutato, ubi poſtrema ex breui longa facta ſit. Futu. ſecun.

Υποτακτικὰ μέσα. Ἐνεςὼς καὶ παρατατ.

ἐὰν Τύπτωμαι. τύπτῃ. τύπτηται. ſicut paſſiuum. Subiunctiuus.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

ἐὰν Τετύπω, à præterito medio τέτυπα, ſicut à τέτυφα, ἐὰν τετύφω. Præt. perfe. et pluſquàm.

Ἀόριςος α.

ἐὰν Τύψωμαι, à prima primi aoriſti medij ἐτυψάμην, penultima in ω. μέγα, & μην. in μαι. mutatis, expuncto prius augmento. nam regula eſt, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ. κλιτικὸν, τρέπον τὴν ἐσχάτην εἰς μαι, καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ προσλαμβάνον τὸ ω. μέγα ὑποτακτικὸν γίνεται. hoc eſt, Omne paſſiuum ſiue medium, habens in fine μ. κλιτικὸν, uertens extremam in μαι. & in penultima aſſumens ω. magnum, ſubiunctiuum fit. Canon.

Ἀόριςος β.

ἐὰν, Τύπωμαι, à ſecundo aoriſto ἐτυπόμην, eodem modo. Indef. ſecun.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεςὼς καὶ Παρατατ.

Τύπτεσθαι, à ſecunda plurali præſentis temporis, ε. in αι. diphthongo conuerſo. Infinitiuus

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Præteritum perfect. et pluſquàm. Τετυπέναι, à tertia præteriti medij, adiuncta ναι. ſicut τετυφέναι.

Ἀόριστος α.

Indefi. pri. Τύψασθαι, à ſecunda plurali eiuſdem aoriſti ἐτύψασθε, ſicut & præſens.

Ἀόριστος β.

Indefinitum ſecundum. Τυπέσθαι, eodem modo, ἀπὸ τοῦ ἐτύπεσθε, accentu tamen in penultimam tranſlato.

Μέλλων α.

Futurum primum. Τύψεσθαι, à ſecunda plurali primi futuri medij τύψεσθε.

Μέλλων β.

Futu. ſecun. Τυπεῖσθαι, accentu circunflexo ſuper penultimam, à ſecunda perſona plurali ſecundi futuri medij τυπεῖσθε.

Poteris etiam & hæc infinitiua, quæ in σθαι. finiunt, à tertia ſingulari ſuorum temporum deducere, extrema in σθαι. conuerſa, ſicut in paſſiuis dictum eſt. ut τύπτεται τύπτεσθαι. ἐτύψατο τύψασθαι, & ſic de alijs, augmento prius expuncto, ubi fortè extiterit.

Μετοχαὶ μέσαι. Ἐνεστῶς καὶ Παρατατ.

Participium ὁ Τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, à prima perſona præſentis indicatiui.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum perfect. et pluſquàm. ὁ Τετυπώς, τοῦ τετυπότος, à ſecunda perſona præteriti medij τέτυπας, α. in ω. uerſa.

Ἀόριστος α.

Indefin. pri. ὁ Τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου, à prima primi aoriſti ἐτυψάμην

Ἀόριστος β.

Indefinitum ſecundum. ὁ Τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, à prima ſecũdi aoriſti ἐτυπόμην.

Μέλλων α.

Futur. pri. ὁ Τυψόμενος, τοῦ τυψομένου, à prima primi futuri τύψομαι.

Μέλλων β.

Futu. ſecun. ὁ Τυπούμενος, τοῦ τυπουμένου, à prima ſecundi futuri τυποῦμαι.

F. VRBANI GRAMMATICARVM INSTITVTIONVM TRACT. PRIMI FINIS.

F. VRB.

F. VRBANI INSTITVTIONIS GRAMMATICAE TRACTATVS SECVNDVS.

IN priori tractatu de octo partibus orationis, locuti sumus, sed secundum linguam cõmunem. nunc, quia magna inter hanc & alias diuersitas est, de eisdem secundum eas dicemus, additis quibusdam regulis generalibus, quas inutileis fore non puto, tam nominum quàm aliarum partium orationis, iterum sumpto à literis initio. quæ (ut dictũ est) quatuor & uiginti bipartitò diuiduntur, εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα, hoc est, in uocaleis & consonanteis. Vocales sunt septem, α. ε. η. ι. ο. υ. & ω. Consonantes uerò decem & septem, β. γ. δ. ζ. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ. Vocales trifariam diuiduntur. εἰς μεταβολικὰ, καὶ ἀμετάβολα. hoc est, in mutabileis & in immutabileis. εἰς μακρὰ, καὶ βραχέα, καὶ δίχρονα, longas, breueis, & ancipiteis. εἰς προτακτικὰ, καὶ ὑποτακτικά, hoc est, præpositiuas, & subiunctiuas. Mutabiles sunt α. ε. ο. μικρόν, quæ sic appellatæ sunt, quod in uerborum præteritis mutentur, hoc est, α. & ε. in η. ο. μικρὸν uerò in ω. μέγα. ut ἀκούω. παρατατικὸς ἤκουον. ἐθέλω, ἤθελον. ὀφείλω, ὤφειλον. Immutabiles uerò sunt η. ι. υ. & ω. quæ cum in præteritis non mutentur, hoc sortitæ sunt nomen. ut ἥκω, παρακτατικός ἧκον. ἰξεύω, ἴξευον. ὑβρίζω, ὕβριζον. ὤθω, ὦθον. Vocales natura longæ duæ, η. & ω. μέγα. natura breues duæ, ε. ψιλόν, & ο. μικρόν. Ancipites tres α. ι. & υ. quas alij alijs nominibus nuncuparunt. Quidam ἀμφίβολα, hoc est, indifferenteis & ambiguas, tanquã dubias, quoniam interdum sunt longæ, interdum breues. Alij ὑγρά, hoc est, liquidas siue labileis ad tempus, & longæ & breuis syllabæ. Alij autem appellauerunt ipsas δίχρονα, quod obtinuit. Interdũ enim suscipiunt tempus longæ syllabę, interdũ uerò breuis, quod & Dionysius Thrax dicit,

Literæ quot

Vocales.

Mutabiles.

Immutabiles

De ancipitibus uocalibus.

Quare δίχρον.

dicit, propter hoc ipsas δίχρονα dictas esse, ἐπεὶ ἐκτείνεται, καὶ συστέλλεται, quoniam producuntur & corripiuntur. Non tamen omnino plenam & absolutam sortitæ sunt licentiam, ut ubicunque sitæ sint, & longæ & breuis syllabæ locum possideant. Sed de eis etiam dantur regulæ.

De quantitate α. ι. & υ.

Nam aut in fine dictionis reperiuntur, atque ita regulam finalium uocalium natura breuium uel longarum sequuntur. Aut in principio siue medio dictionis. & hoc dupliciter: Vel enim quibusdam grammaticorum regulis, poëtarumque autoritate coarctantur, ne quis ex arbitrio eas in una & eadem dictione nunc longas nunc breueis indifferenter accipiat, & sic, quæ semel breues sunt, non nisi breues esse possunt. & contrà. exempli gratia, πολλὰ δ᾽ ὅγ᾽ ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν.

Penultima ἀόρ. secun.

Nam πάθεν penultimam corripit, cum sit aoristi secundi τῶν βαρυτόνων, qui quidem natura appetit penultimam breuem.

Verba in σι. desinentia.

τετύφασι uerò penultimam producit, quoniam omnia uerba in σι. desinentia ante finalem natura habent longam, & si poëtæ nonnunquàm eam corripiant. ut etiam Herodianus ἐν τῷ περὶ χρόνων asserit, his utens exemplis. Οδυσσείας λ. τεθνᾶσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι. καὶ παρὰ ξενοφάνει ἐξ ἀρχῆς καθ᾽ ὅμηρον, ἐπεὶ μεμαθήκασι πάντες. Multa tamen sunt ab antiquis annotata, quibus si semel Homerus breuibus usus est, ea semper corripit. & contrà, quæ semel produxit ea semper usurpat ut longa.

Vere ancipites.

Vel ipsæ ancipites propriam exercent potestatem, nec ullo modo arctantur, quin etiam in eadem dictione & longæ esse possint, & breues. Et sic δίχρονα, hoc est, ancipites meritò appellandæ sunt.

A.

Exemplum de α. Ιλιάδος ε. ἄρες ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα. Nam ἄρες primo loco producit primam, secundo uerò corripit eandem.

I.

De ι. Οδυσσείας ω. ἴομεν, ἢ καὶ ἔπειτα κατηφέες ἐσσόμεθ᾽ αἰεί. Et in eodem. μὴ ἴομεν, μή πού τις ἐπόσπασιν κακὸν εὕρῃ. in primo uersu ἴομεν producit primam, in secundo uerò corripit eandem.

Y.

De υ. Οδυσσείας ε. καὶ τὸ κατειβόμενον στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος. καὶ Ιλιάδος β. ἄξιον, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν. In primo uersu υ. producta est, in secundo uerò correpta. Igitur aut in quibusdam dictionibus semper corripiuntur secundum regulam grammaticorum. ut πάθεν,

θερ, βῆμα, & id genus alia: aut ſemper producuntur. ut ἱκάνω, τίω, μῦθος, & ſimilia. Aut eædem aliquando corripiuntur, & aliquando producuntur. ut ἀπόλλων, ἴομεν, ὕδωρ. Hæcq́ ut arbitror dicuntur proprie à grammaticis ἀμφίβολα, id eſt, ambiguæ ſiue ancipites. δίχρονα uerò, id eſt, bitemporæ generali nomine appellantur cuiuſcunque ordinis, tam illę quæ pro breuibus ſemper accipiuntur, quàm quæ pro longis, & quæ in eadem dictione modò longæ modò breues ſumuntur: ſed de his ſatis. Præpoſitiuæ uocales ſunt α. ε. η. ο. & ω. Subiunctiuæ uerò ι. & υ. Prępoſitiuæ enim dictæ ſunt, quoniam ſubiunctiuis præpoſitæ diphthongos faciunt. Subiunctiuæ uerò, quoniam præpoſitiuis in conſtitutione diphthongorũ ſupponuntur. ex α. enim & ι. fit diphthongus αι. & ex ε. & ι. fit ει. & ſic de alijs. υ. autem & ſi ſit ſubiunctiua, nonnunquàm tamen pręponitur τῷ ι. ut υἱός, μυῖα, ἅρπυια. Diphthongorum quæ ex dictis uocalibus conſtituuntur, aliæ propriæ, aliæ impropriæ. Propriæ ſunt ſex, αι. αυ. ει. ευ. οι. ου. & hæ εὔφωνοι dicuntur, id eſt, ſonoræ: uel (ut uerbum uerbo reddamus) beneſonæ. Impropriæ item ſex, quinque communes, ᾳ. ῃ. ηυ. υι. ῳ. & una ἰώνων propria ωυ. ut ὠυτός, pro αὐτός. quarum tres ſunt κακόφωνοι, id eſt, diſſonæ uel maleſonæ, hoc eſt ηυ. υι. ωυ. tres uerò ἄφωνοι id eſt, aſonæ, ᾳ. ſcilicet ῃ. & ῳ. Συμφώνων δὲ τὰ μὲν ἄφωνα, τὰ δὲ ἡμίφωνα. hoc eſt, Conſonantium autem aliquæ mutæ, aliquę ſemiuocales. Mutæ ſunt nouem, β. γ. δ. κ. π. τ. θ. φ. χ. Quæ in quadrati figuram diſpoſitæ, duobus modis poſſunt conſiderari. Vno modo quatenus ex eis tres carent aſpiratione, & hæ ψιλά, hoc eſt, tenues literæ nuncupantur. κ. π. τ. Tres plenam eam poſſident, & hæ δασέα, hoc eſt, craſſæ dicuntur. θ. φ. χ. Tres neque prorſus carent aſpiratione, neque eàm plenam poſſident, & hæ μέσα, hoc eſt, mediæ habentur. β. γ. δ. Et ſic earum tres habentur ordines. Vnus medius, hoc eſt. β. γ. δ. Alter læuus, π. κ. τ. Et tertius dexter, φ. χ. θ. ita quod β. media ſit inter π. & φ. γ. inter κ. & χ. δ. inter τ. & θ. Alio modo quatenus inuicem pro ſe ponuntur, & ita tres alij fiunt earum ordines tranſuerſi. Primus, π. β. φ. Secundus, κ. γ. χ. Tertius τ. δ. θ. Et hoc mo-

[Margin notes: ἀμφίβολα. — Præpoſitiuæ — Subiunctiuæ — Diphthongi. — Mutæ. — Tenues. — Aſpiratæ. — Mediæ.]

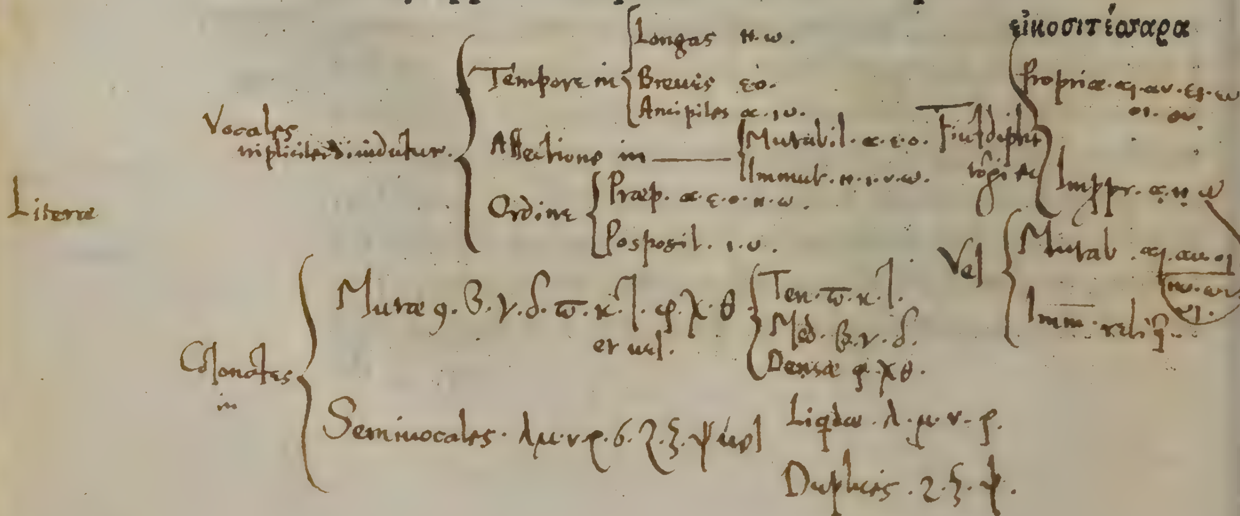
ἀντίστοιχα. do ἀντίστοιχα appellantur, nam tenues pro aſpiratis ponuntur. hoc eſt, π. pro φ. κ. pro χ. & τ. pro θ. ut φράζω πέφραδα, χαίρω κέχαρκα, θείνω τέθανα. pro φέφραδα, χέχαρκα, θέθανα. quod non dicimus propter uocis aſperitatem. Item aſpiratæ pro tenuibus ponuntur, quandocunque poſt ipſas tenueis ſequitur dictio à uocali aſpirata incipiens, ſiue in compoſitione, ſiue in diuiſione. ut ἐφίστημι, οὐχ' ὅπως, μεθ' ὧν. ob quam rem in ἐπὶ præpoſitione, & μετὰ, extrema uocali abiecta per apoſtrophum, mutatę ſunt tenues in proprias aſpiratas. Sic in οὐκ aduerbio negandi κ. in χ. tranſijt, ſequente ὅπως.

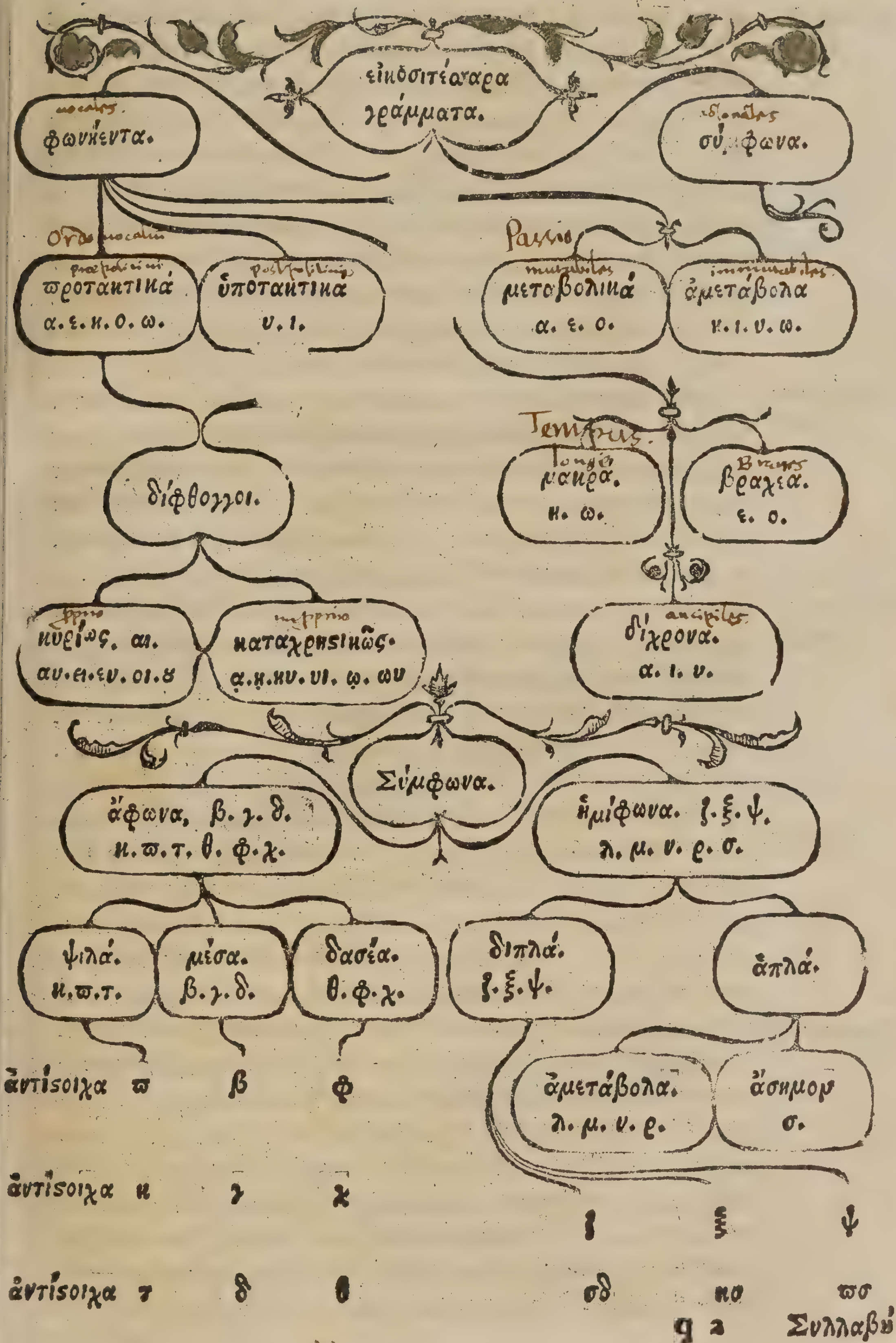
Semiuocales. Semiuocales autem ſunt octo ζ. ξ. ψ. λ. μ. ν. ρ. σ. Quæ in duas parteis diuiduntur. εἰς διπλᾶ, καὶ ἁπλᾶ. id eſt, dupliceis & ſimpliceis.

Duplices. Duplices ſunt tres, ζ. ξ. ψ. quæ ſic appellantur, quoniam unaquæque illarum uim habet duarum conſonantium. ζ. σ. & δ. ξ. κ. & σ. ψ. π. & σ. Simplices uerò bifariam & ipſæ diuiduntur, εἰς ἀμετάβολα ἢ ὑγρὰ, καὶ εἰς ἄσημον. hoc eſt in immutabileis, ſiue liquidas, & in aſemum.

Immutabiles conſonantes. Immutabiles ſunt quatuor, λ. μ. ν. ρ. quę ſic appellatę ſunt, quoniam non mutantur in declinationibus nominũ, neque in futuris uerborum. ut νίσωρ, νίσορος. ἕλλην, ἕλληνος. ψάλλω. ψαλῶ. κρίνω, κρινῶ.

Σ. ἄσημον uerò unum, σ. ſcilicet: quæ idcirco ita nuncupata eſt, quoniam non habet alteram ſibi peculiarem ſignificationem, ut aliæ. Nam ζ. & ſemiuocalis eſt, & duplex. ut ξ. & ψ. Sic λ. & ſemiuocalis eſt, & immutabilis. ut μ. ν. & ρ. At σ. ſolum ſemiuocalis, unde ἄσημον dicitur. A quibuſdam etiam, ut refert Diomedes grammaticus, μοναδικὸν appellatur, quòd ſuæ cuiuſdam poteſtatis ſit.

εἰκοσιτέσσαρα γράμματα.
φωνήεντα.
σύμφωνα.
προτακτικά α. ε. η. ο. ω.
ὑποτακτικά υ. ι.
μεταβολικά α. ε. ο.
ἀμετάβολα η. ι. υ. ω.
δίφθογγοι.
μακρά. η. ω.
βραχέα. ε. ο.
κυρίως. αι. αυ. ει. ευ. οι. ου
καταχρηστικῶς. ᾳ. ῃ. ηυ. υι. ῳ. ωυ
δίχρονα. α. ι. υ.
Σύμφωνα.
ἄφωνα, β. γ. δ. κ. π. τ. θ. φ. χ.
ἡμίφωνα. ζ. ξ. ψ. λ. μ. ν. ρ. σ.
ψιλά. κ. π. τ.
μέσα. β. γ. δ.
δασέα. θ. φ. χ.
διπλά. ζ. ξ. ψ.
ἁπλά.
ἀμετάβολα. λ. μ. ν. ρ.
ἄσημον σ.
ἀντίστοιχα π β φ
ἀντίστοιχα κ γ χ
ἀντίστοιχα τ δ θ
ζ ξ ψ
σδ κσ πσ

q 2 Συλλαβὴ

Syllabæ difinitio. ΣΥλλαβὴ ἐστι σύνέλευσις τοὐλάχιστον δύο γραμμάτων. hoc est, Syllaba est concursus ad minimum duarum literarum. Vel sic, Συλλαβὴ ἐστι σύλληψις συμφώνων μετὰ φωνήεντος, ἢ φωνηέντων. hoc est, Syllaba est comprehensio consonantium cum uocali, siue uocalibus. Vel sic, Συλλαβὴ ἐστι συμπλοκὴ στοιχείων κατάλληλος ὑφ' ἕνα τόνον, καὶ ἓν πνεῦμα ἀδιαστάτως ἀγομένη. id est, Syllaba est connexio siue copulatio elementorum adinuicem sub uno tono, & uno spiritu indistanter, & sine interuallo ducta. Dicitur autem συλλαβὴ παρὰ τὸ συλλαμβάνειν τὰ γράμματα. Abusiue uerò & solæ uocales syllabæ dicuntur. ut ἄω. spiro.

Longæ natura. Syllabarum aliæ longæ, aliæ breues, aliæ communes. Longæ, aut natura sunt, aut positione fiunt. Sed hæ quę natura sunt, modis tribus ordinantur. Aut quando per longa elementa enuntiantur. ut ἥρως. Aut quando habent ancipitem aliquam per productionem assumptam. ut ἄρης. Aut quando habent diphthongum. ut αἴας.

Positione longæ. Positione longa fit syllaba modis quinque. Vno, cum correpta uocalis in duas desinit consonanteis. ut ἅλς, δάμαρς. Altero, si desinat in duplicem literarum. ut ἄραψ, κόραξ. Tertio, cum in comprehensione duæ inferuntur consonantes, ita tamen quod non sit muta cum liquida. ut νέστωρ, ἕκτωρ. Quarto, si sequens à duplici incipiat. ut ἄξω, ἕψω. Quinto, si desinat in unam consonantem, & sequens item à consonante incipiat. ut ἔργον, ἕρκος.

Breues. Breues sunt quæ correptam uocalem habent, & non desinunt in duas consonanteis, uel in aliud quod possit pro duabus consonantibus accipi. ut λόγος, βρέφος. Vel cum aliquam habent ancipitem per correptionem assumptam. ut νῆα, ἅλα. Ὀδυσσείας β. καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ' εἴρυσε. α. enim ubique correpta est.

Communis. Communis syllaba est, longa in breuem, uel contrà, certis obseruationibus uersa. Communium syllabarum modi sunt tres. Primus est, cum locum breuis, longa occupat, finita parte orationis uocali sequente, siue diphthongo, nec ulla interposita consonante. Ἰλιάδος γ. οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν. Secundus, cum breui uocali, siue ancipiti correptæ, duæ inferuntur consonantes: quarum prior sit muta, sequens uerò liquida. Ἰλιάδος τ. πάτροκλέ μοι δειλῇ

πλεῖστον

πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ, hoc eſt, Patrocle mi miſeræ animo gratiſſime noſtro. Tertius, cum dictio præcedens deſinat in uocalem breuem, ſeu puram ſeu cum aliqua conſonante, & ſequens incipiat à uocali, non quauis tamen, ſed ἰῶτα tantummodo. Sic enim inuenio traditum à quibuſdam, quod etiam Priſcianus uidetur ſenſiſſe, ubi de diphthongis loquitur. Sed aduertendum eum locum eſſe mancum. Οδυσσείας υ. ἢ δέ με, γαῖα, κεῦσαι, πέδραμε, καὶ λάβε, γοῦν. & Ιλιάδ. ξ. οἱ δέ με, γαῖα, χουτεσι, πέδραμον, ὕιες α, χαιῶν Et in eodem. Νέστορα, δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πι, νουτάπερ, ἔμπης. τὸ μέγα enim extremam habet productam ſequente ἰῶτα, quæ alioqui breuis eſt. ſic ἔλαθεν. Sunt tamen qui ſimpliciter dicunt ſic, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένον. hoc eſt, & ſequentem habeat à uocali incipientem. nec ullum faciunt de ἰῶτα mentionem, ſecundum quos eſſet illud Homeri Ιλιάδος ξ. αἰεὶ κακὸς ὥς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. nam κος communis eſt ſyllaba. Et illud Heſiodi ἐν ἔργοις. ῥήϊδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, βόε δός, καὶ ἄμαξαν. nam πος cum breuis ſit, hic pro longa habetur, ſicut & illud Homericum κος.

Annotatiunculæ in Homerum.

qua alioq. breuis erat.

De dictione.

Λέξις ἐστὶ μέρος ἐλάχιστον τοῦ κατὰ σύνταξιν λόγου διαιρετικόν. id eſt, Dictio eſt minima pars orationis compoſitæ, quæ diuidi poteſt.

Dictionis diffinitio.

De oratione.

Λόγος ἐστὶ λέξεων σύνθεσις διάνοιαν αὐτοτελῆ δηλοῦσα. hoc eſt, Oratio eſt dictionum compoſitio, ſententiam perfectam demonſtrans. dicitur autem παρὰ τὸ λέγω, quod eſt dico. Nam nomina deriuata à uerbis habentibus ε. in penultima, loco ε. habent ο. ut φέρω, φόρος. τρέχω, τρόχος. ſic igitur λέγω, λόγος. Cuius octo ſunt partes, ὄνομα. ῥῆμα. μετοχή. ἄρθρον. ἀντωνυμία. πρόθεσις. ἐπίρρημα. σύνδεσμος. Horum declinabiles ſunt quinq;, ὄνομα. ῥῆμα. μετοχή ἄρθρον. ἀντωνυμία. Indeclinabiles tres, πρόθεσις. ἐπίρρημα. σύνδεσμος.

Oratio.

Notio.

ACCIDENTIBVS.

Nomen.
Νομα ὄςὶ μέρος λόγου πῆωτικόν, σῶμα, ἢ πρᾶ
γμα σημαῖνον, κοινῶς ἢ ἰδίως λεγόμενον.
id eſt, nomen eſt pars orationis caſua-
lis, corpus, uel rem ſignificans, commu
niter, ſiue proprie dictum. corpus. ut λί
θος. rem. ut παιδεία. cõmuniter dictum.
Corpus. ut ἄνθρωπος. proprie. ut πλάτων. Nam
Res. apud grammaticos id dicitur corpus, quod tactu, aut uiſu
percipitur. Res uerò, quod ſola mẽte comprehendi poteſt.

Accidentia nomini. Accidunt autem nomini quinque, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀρι-
θμός, πῆῶσις. Genus, Species, Figura, Numerus, & Caſus.

Genera nominum. Γένη, Genera quinque, ἀρσενικόν, θηλυκόν, οὐδέτερον, κοινόν,
ἐπίκοινον. hoc eſt, Maſculinum, Fœmininum, Neutrum,
Commune, Promiſcuum. ἀρσενικόν, cui nominatiuo
caſu numeri ſingularis præponitur articulare ὁ. ut ὁ θεός.

θηλυκόν, cui nominatiuo ſingulari præponitur articula-
re ἡ. ut ἡ ἀρετή. οὐδέτερον, cui nominatiuo ſingulari præ-
ponitur articulare τό. ut τὸ ξύλον. τὸ ὕδωρ. κοινόν, cui no-
minatiuo ſingulari præponuntur duo articularia. ὁ καὶ ἡ. ἄν
Epicœnum. θρωπος. ἐπίκοινον, quod latine promiſcuum dicitur, eſt
quod aut ſpecie maſculini generis declinatur, & ſimul ſi-
gnificat etiam fœmininum genus. ut ὁ ϛρουθός, hic paſſer.
Aut declinatur ſpecie fœminini generis, ac etiam maſcu-
linum genus ſignificat. ut ἡ χελιδών, hæc hirundo, & ſic ſub
uno genere utrunque intelligitur. Nam inter commune
& epicœnum hoc intereſt, quòd commune eſt ubi uiſu ſe-
cernimus ſexum. ut κύων canis. Epicœnum eſt è contra-
rio, ubi uiſu non ſecernimus ſexum. ut κόραξ coruus.

Species. Εἴδη δύο, Species duæ. πρωτότυπον καὶ παράγωγον. Primi-
tiua & deriuatiua. Primitiua. ut οὐρανὸς. γῆ. Deriuatiua.
Deriuatiuorum species. ut οὐράνιος. γήϊνος, cœleſtis, terreſtris. Deriuatiuorum au
tem ſeptem ſunt ſpecies. πατρωνυμικόν. κτητικόν. συγκριτι-
κόν. ὑπερθετικόν. ὑποκοριϛικόν. παρώνυμον. καὶ ῥηματικόν. De
quibus poſt nominum declinationes dicetur.

Figuræ. Σχήματα tria, Figuræ tres, ἁπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθε-
τον. Simplex, Compoſita, & Decompoſita. Simplex, quę

ſecundum ſeipſam ſimpliciter dicitur. ut ἵππος. Compoſi-ta, quæ ex duabus componitur dictionibus. ut φίλιππος. Decompoſita, quæ à compoſitis deriuatur. ut φιλιππίδης.

Figura compoſita quatuor fit modis. Aut enim fit ex duobus perfectis. ut χειρίσοφος, ex χειρί datiuo caſu, & σοφός. Aut ex duobus corruptis. ut σοφοκλῆς, ex σοφός & κλέος. Aut ex perfecto & corrupto. ut περικλῆς, ex περὶ præpoſitione, & κλέος. Aut ex corrupto & perfecto. ut φιλόδημος, ex φίλος & δῆμος. Compoſita.

Ἀριθμοί, id eſt, Numeri ſunt tres, ἑνικός, δυϊκός, πληθυντικός. Singularis, Dualis, & Pluralis. Singularis. ut ὁ ἄνθρωπος. Dualis. ut τὼ ἀνθρώπω. Pluralis. ut οἱ ἄνθρωποι. Numeri.

Πτώσεις, Caſus quinque, ὀρθή, γενική, δοτική, αἰτιατική, καὶ κλητική. Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accuſatiuus, & Vocatiuus. Ὀρθὴ δὲ πτῶσις, id eſt, Rectus caſus ſic appellatur, quòd rectè ſubſtantiam rei ſignificat. Dicitur autem εὐθεῖα καὶ ὀνομαστική. εὐθεῖα quidem, quoniam συνώνυμον eſt εὐθὺ τῷ ὀρθῷ. ὀνομαστικὴ δέ, id eſt, Nominatiuus, quòd uolentes nominare res, τῇ, ὀρθῇ, hoc eſt, recto utimur. Reliqui autem quatuor caſus πλάγιαι, id eſt, obliqui uocantur, quia ex obliquo ſignificant ea quæ ſunt, aut fiunt circa ſubſtantiam. Volentes enim ſolem, uel hominem, uel equum, uel quiduis eorum quæ ſunt, ſiue definire, ſiue deſcribere, uel nominare, dicimus homo, equus. Si quid autem de his dicere uolumus, obliquis utimur. ut hominis prudentia, leonis fortitudo. Caſus. Rectus. Nominatiuus. Obliqui.

DE ACCENTIBVS.

Προσῳδία ἐστὶ τόνος φωνῆς ἐγγραμμάτου. hoc eſt. Accentus eſt tonus uocis literatæ. ἄλλως. Προσῳδία ἐστὶ σημεῖόν τι ἔγγραφον, δι' οὗ γνωρίζεται ἡ ὑγιὴς τῶν φωνῶν προφορά, χρόνων καὶ πνευμάτων, καὶ διαφορὰ τοῦ σημαινομένου τῶν λέξεων. hoc eſt, Accentus eſt ſignum quoddam ſcriptum per quod cognoſcitur integra uocum prolatio, temporum & ſpirituum, & differentia ſignificati dictionum. Dicitur autem προσῳδία παρὰ τὸ πρὸς αὐτὴν ᾄδειν ἡμᾶς ταῖς φωναῖς. Sicut apud latinos, accentus dictus eſt ab accantando, quòd ſit quaſi quidam cuiuſque ſyllabæ cantus. Accentus definitiones

Sunt

Accentus diuisio. Sunt autem decem, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρά, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλή, ἀπόστροφος, ὑφέν, καὶ ὑποδιαστολή, id est, Acutus, grauis, circunflexus, longa linea, breuis linea secundum Priscianum, siue longus & breuis secundum Diomedem, aspiratio, leuigatio siue siccitas, auersio, subunio siue coniunctio, & distinctio.

Acutus. ὀξεῖα est nota à sinistra parte ascendens in dextram, sic ´, qua syllaba acuitur.

Grauis. βραχεῖα est nota à summo in dexteram partem descendens, ita `, qua syllaba deprimitur, ac deponitur.

Circunflexus. Περισπωμένη est nota ex acuto & graui facta, ita ˜, qua acuitur & deprimitur syllaba.

Longa linea. μακρά nota à sinistra in dexteram partem æqualiter ducta, ita ¯, quæ est signum productæ uocalis. ut ἀνεψιοῦ κταμένοιο. ψῖ enim producta est, iccirco supra se characterem habet τῆς μακρᾶς.

Breuis. βραχεῖα nota iacens similiter supra correptam, sed panda, & contractior, quasi sursum spectans, quæ est signum correptæ uocalis. ut ἄρες ἄρες βροτολοιγέ. ᾰ. secundo loco correpta existens, supra se habet characterem τῆς βραχείας. his enim duobus accentibus in ambiguis dichronis, hoc est, α. ι. υ. ueteres utebantur, ut in quibusdam codicibus adhuc uidere licet.

Aspiratio. Δασεῖα ad summam uocalem aspiratam ponitur in principio dictionis, & hac notatur figura ʽ. quæ est leua pas circuli. ut ἡμέρα, ὥρα.

Leuigatio. ψιλή etiam ad summam uocalem leuigatam, id est, inaspiratam ponitur, quæ in principio dictionis leui spiritu enuncianda sit, & hac notatur figura ʼ. quæ est dextra pars circuli, aspirationis notæ opposita. ut ἄιας ἀνήρ. Veteres tamen diuidentes η. uocalem, læua quidem parte pro aspirationis nota utebantur. ut ἁγνός. Dextera

Annotat. uerò pro læui. ut ἀγρός. Vbi aduertendum est, quod omnis dictio à uocali incipiens uel à diphthongo, aut δασεία signatur aut ψιλῇ. non item, incipiens à consonante, nisi à ρ. incipiat, quæ semper aspiratur. ut ῥοπή. ῥίπτω. excipitur ῥάρος, ῥαριάς, & ῥάριον. Sed de his cumulatius in præterito imperfecto actiuo grauitonorum, hoc est, ἔτυπτον, habebis.

Auersio. Ἀπόστροφος, est item dextera pars circuli ad summam consonantem apposita, sed in fine dictionis, quæ fit ita ʼ. hac nota ostendimus parti orationis deesse ultimam

4 uocales apostrophis uocalem. ut ἄρ' οὕτως pro ἄρα οὕτως, quod quatuor accidit uocalibus,

uocalibus, duabus breuibus ε. scilicet & ο. ut φέρ' εἰπέ, pro φέρε εἰπέ. τοῦτ' ἐμόν, pro τοῦτο ἐμόν. Et duabus ancipitibus, hoc est, α. & ι. si correptæ fuerint. ut παρ' ἡμῶν, pro παρὰ ἡμῶν. ἐφ' ἡμῖν, pro ἐπὶ ἡμῖν. Hoc idem & duabus euenit diphthongis αι. uidelicet, & οι. cum pro breuibus habeantur ποιητικῶς. ut βούλομ' ἐγώ. pro βούλομαι ἐγώ. οἴμ' ὡς ἄχθομαι, pro οἴμοι ὡς. Υφὲν nota, qua utimur, cum duas dictiones coniungimus, quæ natura diuisæ sunt. Est nanque ὑφὲν subiecta uirgula uersui circunflexa ita ‿. ut ὁ‿πως οὖν. Subunio.

Υποδιαστολή, est dextra pars circuli ad imam literam in fine dictionis applicata, qua nota male cohærentia discernuntur. ut ὅ, τι. το, τε. ἐςι, νοῦς. Exigit hic locus, ut de accentibus aliquid in usu per dicam, definitionemque, quam Georgius ὁ χοιροβοσκός, Herodiani Alexandrini Apollonij ueteris gramaticim filij, asserit esse, in medium afferam, quæ huiusmodi est. Distinctio. Georgius Chœrobos.

Προσῳδία δέ ἐστι ποία τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιοῦς κατὰ τὸ ἀπαγγελτικὸν τῆς λέξεως ἐκφερομένης μετά τινος τῶν συνεζευγμένων περὶ μίαν συλλαβήν: ἤτοι κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένης, ἤτοι κατὰ τὸν ἀναλογητικὸν ὅρον καὶ λόγον. hoc est, ut uerbum uerbo reddam, Accentus est quædam extensio uocis literatæ sanæ secundum enunciationem dictionis prolatæ, cum aliquo eorum quæ sunt coniuncta circa unam syllabam: siue secundum cõsuetudinem linguæ certæ, siue secundum definitionem quę secundum proportionem existat & rationem. Dictus est autem accentus ab eo quod accinit & congruit dictioni subiectæ. Sunt autem accentus decem, per numeri perfectionẽ, ex quibus septem, qui sunt à literis, proprie uocantur accentus. tres autem ultimi abusiue, qui à literis non fiunt. Ex Λ diuiso in duas parteis, fit acutus & grauis. Ex θ. tres fiunt, circunflexus ex superiori semicirculo, breuis ex inferiori, longus aũt, ex linea media. Ex Η. diuiso duo fiunt spiritus, ac pars sinistra est densus, dextra autem tenuis. Tres autem alij ultimi non fiunt ex literis. Diuiduntur uero omnes in quatuor. εἰς τόνους, χρόνους, πνεύματα, καὶ πάθη. id est, tonos, tempora, spiritus, & passiones. Toni sunt tres, acutus, grauis, & circunflexus, qui extendunt uoces ad similitudinem currentium. Alia accentus definitio. Accentus unde dicatur. Toni.

r tot

tot enim sunt etiã uiæ uel accliues, uel decliues aut curuæ.
Acutus. Et acutus quidem acuens uocem, assimilatur uiæ rectæ & sursum ferenti. Grauis. Grauis autem deprimens, & secundum æqualitatem dictus, comparatur uiæ decliui. Circunflexus. At circunflexus, qui medius est, circunflectit. Horum duo proprij sunt toni, acutus & circunflexus. Nam grauis, syllabicus tonus dicitur, iacens super syllabis quæ non habent proprium tonum. Et acutus quidem & grauis, toni simplices, circunflexus autem cõpositus, quia ex acuto & graui fit. Sed acutus & circunflexus toni dictionum dicũtur, grauis syllabarũ. Omnis uerò dictio siue monosyllaba, siue polysyllaba, unum horum suscipit, uel in ultima uel in penultima, uel in antepenultima. & unusquisque tonus sortitus est proprium locum. Loci accentus acuti. Acutus, tres, ultimam uidelicet syllabam, penultimam, & antepenultimam. In ultima ponitur acutus, quando id quod suscepturum est eum, sit longum absque synæresi, uel breue. ut ἀνήρ, σοφός. talia enim per se posita acuuntur. In consequentia uerò, hoc est, in contextu plurium dictionum grauantur. ut καλὸς ἄνθρωπος. σοφὸς ἀνὴρ ἦν. Omnis enim dictio acutum in fine suscipiens per se acuitur, in consequentia autem acutus in grauem mutatur. Item acutus ponitur in penultima, quando id, quod suscipit, natura sit longum, uel positione, & finalis sit longa. Longa ante longam. Longa enim ante longam non inflectitur, si non inflectitur, acuitur necessariò. Grauis. Nam grauis accentus, si signandus est, ultimum solum sortitur locum. Item supra longam positione circunflexus non ponitur, sed acutus: etiam quando suscipiens accentum sit breue, & ultima syllaba breuis, aut longa. ut λόγος. πόνος. λίβης. ἔρως. Nam super breui inflexus non ponitur sed acutus. Item in antepenultima acutus solus, siue breuis siue longa suscipiens sit syllaba, ac finalis sit breuis. ut δημήτριος. φιλόσοφος. Longa uerò existente finali, dictio non potest acui in antepenultima κοινῶς, ἀττικῶς uerò potest. ut μενέλεως, λέξεως. Circunflexus. Ante duas syllabas circunflexus non ponitur, sed acutus ex necessitate. ὀξύτονον. Iccirco habens ὀξεῖαν in ultima syllaba, ὀξύτονον appellatur. παροξύτ. In penultima παροξύτονον, siue βαρύτονον. προπαροξύτονον. In antepenultima προπαροξύτονον, siue βαρύτονον.

In Vltima
In Penultima
~
~

νον. ὀξύτονον enim dicitur, quòd ultima ſyllaba acuatur. παροξύτονον, quòd penultima. προπαροξύτονον, quòd antepenultima. βαρύτονον uerò quòd ultima grauatur, à qua omnis accentuum ratio pendet. Ponitur autem accentus, quum opus ſit, ſuper uocalibus & diphthongis. Grauis accentus, ſi ſignandus eſt, unum tantum poſſidet locum, extremam ſcilicet ſyllabam, ut ſupra dictum eſt. ponitur nanque ſuper ipſam grauans & per ſe. ut τὸν. τὼ. τοὺς. ac etiam ἐν τῇ συνεπείᾳ, hoc eſt, in conſequentia. eſt enim συνέπεια συναρπαγὴ τῶν λέξεων, καὶ συνεκφώνησις. ut τοὺς μὲν περὶ τὸν ἄρχοντα. ubi quatuor dictiones omnes accentum grauem habent cum ſe inuicem ſequantur, & ſimul alia aliam trahat, nec inter eas ſpiritus ſuſpenſio fiat ulla. Etenim in aliјs ſyllabis nunquàm non ſignatur grauis accentus, etſi quælibet ſyllaba, præter illam quæ acuitur aut circunflectitur, graui accentu enuncietur. Tot enim ſunt accentus graues in unaquaque dictione, quot ſunt ſyllabæ: illa excepta quæ proprium habet. ut ἀγασάμενος. σά enim proprium habet accentum, acutum ſcilicet: cæteræ uerò, tam præcedentes quàm ſequentes, grauem. Circunflexus uerò circunflectens dictionem, duo loca occupauit, ultimam ſcilicet ſyllabam, & penultimam. Ponitur autem in polyſyllabis ſuper ultimam, cum ex ſynæreſi longa fit. ut ναυσικάὰ ναυσικᾶ. Omnis enim ſynæreſis ex acuto & graui inflexum accentum facit. Etiam ſuper ſimpliciter longam. ut τιμῆς.

βαρύτονον.

Grauis locus.

Συνέπεια

Circunflexi loca.

Contractio.

Omnis enim genitiuus & datiuus extremam productam habens, accentum ſuſcipientem, inflectitur. ut ἀρετῆς, ἀρετῇ. καλοῦ, καλῷ. quemadmodum & nominatiuus, & accuſatiuus acuitur. ἀρετή, ἀρετήν. καλός, καλόν. Etiam & diphthongus finalis habens υ. ψιλόν, ſi ſuſcipit tonum, circunflectitur. εὖ. φεῦ. οὐδαμοῦ, præter adnotata, uidelicet ἰδού, ἰού, & οὔ. Ponitur etiam ſupra penultimam quum longa ſit natura, & ultima breuis. ut μαῖα, γαῖα, μοῦσα. Omnis enim natura longa ante finalem breuem inflectitur, & cum ex ſynæreſi penultima longa fuerit. ut βοάεται, βοᾶται. Omnis nanque ſynæreſis ex acuto & graui circunflexum facit. Iccirco habens circunflexum

Canon.

Diphthongus.

Proba.

in extrema ſyllaba περισπώμενον appellatur. ut ποιῶ. habens uerò in penultima, προπερισπώμενον. ut ποιοῦμαι.

Quæſtio de accentu circunflexo.

Quæri poteſt hoc in loco, cur circunflexus non tot ſortitus ſit loca, quot acutus, ultimæ, ſcilicet, penultimæ, & ante penultimæ. Reſpondetur, quòd huius gratia non poteſt circunflexus ſuper tertiam ſyllabam locari, quia ex acuto & graui per craſim compoſitus eſt. Acutus enim & grauis concurrentes, circunflexum faciunt. Quoniam igitur non inuenitur acutus accentus ante treis ſyllabas, ob ineptam ac difficilem pronunciationem, nam ſi ſuper quartam ſyllabam ponatur acutus. ut ἀπόλλωνιος, uox nempe, quæ ſuper eam in ipſa pronuntiatione per ἄρσιν intenditur & eleuatur, in fine dictionis omnino deficeret, & caderet, cum tres ſequentes ſyllabæ graui accentu continuato, ac æquali tono forent enuntiandæ. Huius gratia neque circunflexus ante duas ſyllabas locari poteſt. ut γεωργιος ποιοῦμενος. Si enim circunflexus ſuper ῶρ. ſyllabam ponatur & ſuper οῦ. quæ à fine tertia eſt, liquido apparet acutum accentum quartum poſſidere locum. Nam tametſi non omnis dictio habens circunflexum ex craſi conſiſtat, ac ſaltem ipſe circunflexus ui ac poteſtate, & acutum complectitur & grauem, & ob hanc cauſam ſyllabam appetit quæ ſit aut natura, aut ex craſi longa, & duo habeat tempora, quæ aut actu, aut poteſtate in quas diuidi poſſit, ad cuius diuiſionem & ipſe circunflexus diuidatur in acutum ſcilicet & grauem. ut πυλῶν, πυλάὼν. Quamobrem cum ſecundum eius ſyllabæ tempus, quæ circunflexo pronuntiatur accentu, grauem habere uideatur, identidem ſequeretur, tres graues accentus poſt unum acutum pronuntiari. ut ποιοῦμεθα, ποιέόμεθὰ, quod quidem ineptiſſimum eſt. Dictum eſt etiam circunflexum poni ſuper penultimã ſi ſit natura longa & extrema breuis. ut μαῖα, μοῦσα. At ſi fortè euenerit, ut ultima quoque ſit natura longa, nequaquàm penultima circunflexũ ſuper ſe habere poteſt: quamobrem ambæ, ſiue actu ſiue poteſtate diuiſibiles ſunt, ad quorum diuiſionem, & circunflexum diuidi neceſſe eſt, in acutum uidelicet & grauem: & ſic acutus quartum poſſidebit locum, grauis tertium & deinceps, ut ſupra. Iccirco

Accentus nunquàm in 4. ſyllaba.

cautum

cautum est, ut longa ante longam acuatur. quæ si in duas dissoluatur syllabas, acutum qui simplex est, super penultimam manere necesse est. ut πηλείδης πηλεΐδης, ἐποιείδην ἐποιεΐδην. Etiam si penultima sit positione longa, licet extrema breuis existat, non ob hoc circunflectitur, sed acuitur. Quandoquidem uocalis quæ ex se natura breuis est, & unum tantum habet tempus, uirtute consonantium producitur: nec ulla ratiõe dissolui potest, sicut dissoluitur quę est natura longa. huius gratia simplicem appetit accentũ, acutum scilicet. ut ὄρθρος, ἔγχος.

Χρόνοι δὲ, id est, tempora duo sunt, μακρὰ, καὶ βραχεῖα. Sequitur enim uocaleis tempus unum, aut duo. Breuis uocalis unum tempus habet, longa duo. His nanque signis, siue notis utebantur antiqui in ambiguis dichronis, ut supra adnotauimus. ostendentes quę earum longę essent, & quę breues. Πνεύματα autem, hoc est, spiritus, duo, δασεῖα καὶ ψιλὴ, quæ ad summam uocalem siue diphthongum in principio dictionis ponuntur. aspiratur & ρ. cum in principio dictionis ponitur. ut ῥώμη. Tempora. Spiritus.

Πάθη tria, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολή. hæ tres notæ non proprie appellantur accentus, cum à literis factæ non sint, sed πάθη, hoc est, passiones, quod circa dictiones patientes uersentur, nec super uocaleis ponũtur sicuti a'ŋ accentus. Nam ἀπόστροφος dictionis defectum indicans, super extremam consonantem locatur. Ὑφὲν uerò & ὑποδιαστολὴ dictionibus supponuntur: alterum quidem ut duas dictiones coniungat, quæ natura diuisæ sunt: alterum uerò ut male cohærentes discernat. Passiones.

DE DECLINATIONE NOMINVM.

Ominum declinationes sunt quinque: quatuor parisyllabæ, quinta uerò imparisyllaba, & hæc quidem simplices dicuntur, quando neque synæresin neque crasin patiuntur.

Prima decl. parisyllaborum.

Prima igitur declinatio est parisyllaborum nominum masculinorum tantum in ας. aut in ης. desinentium. ut ὁ αἰνείας, ὁ χρύσης. Quorum genitiuus ob id quidem uarius est, quia uarij sunt linguarum usus. Hac de causa priusquàm ad nominum inflexionem ueniamus, de eo, deq; alijs casibus nonnulla, quæ quidem obseruatione digna nobis uisa sunt, præponenda censuimus. Atq; ut ordinem casuum sequamur, primum quidem sciendum est, quòd ad singularem nominatiuum attinet, Iones in nominibus in ας. desinentibus, nisi Dorica fuerint, sicut est ὁ λάας, τοῦ λάα. & ὁ ἀλεύας, τοῦ ἀλεύα, uertere α. in η. ac dicere ὁ ἑρμείης, ἀντὶ τοῦ ὁ ἑρμείας. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο ἔρχεται ἑρμείης. Dores uerò contrarium facientes in nominibus in ης. desinentibus uertere η. in α. productum, & dicere ὁ χρύσας, ἀντὶ τοῦ χρύσης. & ὁ κρονίδας, ἀντὶ τοῦ κρονίδης. Θεόκριτος ἐν πτολεμαίῳ. ὅπη σφέων κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας. Præterea inueniri nomina quorum nominatiuus in ας. aut in ης. desinens, apud poëtas in α. ad similitudinem uocatiui terminatur, ἔθει αἰολικῷ, βοιωτικῷ, καὶ θετταλικῷ. ut ὁ ἀρχύτα, ἀντὶ τοῦ ἀρχύτας. ὁ θυέστα, ἀντὶ τοῦ θυέστης. Sunt tamen qui uelint hic ἀντίπτωσιν esse, hoc est uocatiuum pro nominatiuo poni, quorum opinioni Priscianus noster adstipulatur, qui ubi de constructione scribit, sic inquit. Antiquis quoq; mos est, nominatiuos pro uocatiuis proferre. Homerus ἰλιάδος γ. ἠέλιος ὃς πάντ᾽ ἐφορᾷς, καὶ πάντ᾽ ἐπακούεις. quem secutus Verg. in xi. Corniger hesperidum fluuius regnator aquarum. fluuius pro fluuio dixit. Macedones autem, & Tessali è contrario uocatiuos pro nominatiuis proferre solebant. Homerus ἰλιάδος α. μάλιστα δὲ μητιέτα ζεύς. hic uocatiuus pro nominatiuo, μητιέτα pro μητιέτης. Vnde Romani frequentissime huiuscemodi nomina, & maxime appellatiua per uocatiuum græcum etiam pro suo nominatiuo. ut Sophista, Citharista. Persius tamen indubitanter pro nominatiuo posuit, Censorem ue tuum, uel quod trabeate salutas. trabeate dixit pro trabeatus. hæc Priscianus.

Nominatiuus.

Iones α. in η. uertere.

Dores η. in α.

Nominatiuus in α.

Priscianus.

Vergilius.

Persius.

Η γενική, τοῦ ἑρμείου κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ ἑρμεία δωρικῶς. Nam δῶρεις in huiusmodi nominibus in ας. communiter desinentibus, siue ex conuersione η. in α. ἔθει δωρικῷ, abiecto σ. faciunt genitiuum. ut κρονίδας, τοῦ κρονίδα. ἀπὸ τοῦ κρονίδης κρονίδου. ὁ φιλώνδας τοῦ φιλώνδα. Θεο. ἐν νομεῦσι. εἰπέ μοι ὦ κορύδων, τίνος αἱ βόες, ἦ ῥα φιλώνδα. ἀντὶ τοῦ φιλώνδου. Sic igitur ὁ ἑρμείας, τοῦ ἑρμεία. Cui si addatur ο. μικρὸν fit ἑρμείαο αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς: sicut βορέας βορέα βορέαο. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. ἄμφω δὴ θρῄκη τόθεν βορέαο καταΐξ ἔρχεται. Mutatis uero α. in ε. & ο. in ω. μέγα fit ἑρμείεω ἰωνικῶς cum accentu acuto in antepenultima, quanquàm extrema sit natura longa. Quoniam genitiui διὰ τοῦ εω. ἰωνικῶς, si à communibus genitiuis grauitonis sint, acuunt antepenultimam. ut ἀργέστης, ἀργέστου, ἀργέστεω. ni fortè syncopam patiantur. ut βορέας, βορέεω, βορέω ποιητικῶς. Ησίοδος ἐν θεογονίᾳ. νόσφι νότου, βορέωτε, καὶ ἀργέστεω, ζεφύρου τε. Si uero à circunflexis genitiuis sint, παροξύνονται. ut αὐλητὴς, αὐλητοῦ, αὐλητέω. Genitiuus. Mos doricus Genitiuus Ionicus.

Η δοτική, τῷ ἑρμείᾳ κοινῶς, καὶ ἑρμείῃ ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ α. εἰς η. sicut in nominatiuo. Καλλίμαχος. οὐ πάγος ἑρμείῃ κυλλήνιος, οὐδ' ἐνὶ κρήτῃ. Dores uero è contrario in nominibus desinentibus in ης. κοινῶς, uertunt η. in α. sicut in nominatiuo. ut ὁ αἰακίδας, ἀπὸ τοῦ αἰακίδης, τῷ αἰακίδᾳ. Θεο. ἐν πτολεμαίῳ. ἀλλὰ θέτις βαθύκολπος ἀκουτισάν ἀχιλῆα αἰακίδᾳ πηλῆϊ. ἀντὶ τοῦ, αἰακίδῃ, ἰῶτα tamen utrobique subscripto. Quoniam omnis datiuus singularis aut in ι. ἐκφωνούμενον, hoc est, prolatum, desinit. ut τῷ αἴαντι: aut in ι. non prolatum, sicut est in diphthongis. τῷ ἀρχύτᾳ. τῇ ἀρετῇ. τῷ λόγῳ. Sic enim ueteres præpositiuis uocalibus in diphth. etiam impropriis ι. adscribere solebant. Nunc uero in tribus impropriis, hoc est, α. η. ω. usus obtinuit, ut ι. subscribatur: quod ideo quidem factum est, ut lectio fieret clarior. Excipiuntur autem nomina in υς, desinentia, quæ per abiectionem σ. inflectuntur. ut ὁ καμῦς, τοῦ καμῦ, τῷ καμῦ. ὁ ἄπφυς. τοῦ ἄπφυ, τῷ ἄπφυ. & similia, quorum datiuus omnino respuit ι. quoniam nulla inuenitur dictio, quæ in υι. diphth. desinat. Quin etiam Aeoles datiuis in ω. desinentibus ι. nō adscribunt. Datiuus uero dualis cum semper in diphth. siue Datiuus. Dores. Canon. Nomina in υς. Aeolicus datiuus. Dati. dual.

siue propriam, siue impropriam exeat, ι. non prolatum semper habet. ut τοῖν ἑρμείαιν. τοῖν αἰάντοιν. τοῖν Μενέλεων.

Pluralis datiuus. At datiuus pluralis aut in ι. prolatum desinit. ut τοῖς αἵμασι. ταῖς γυναιξί: aut non prolatum. ut τοῖς ἑρμείαις. τοῖς λόγοις. τοῖς Μενέλεως.

Accusatiuus. Η αἰτιατική, τὸν ἑρμείαν κοινῶς, καὶ ἑρμείην ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ α. εἰς η. ut supra. Ιλιάδος ω. ἀλλ᾽ οὐχ ἑρμείην ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτε. καὶ ἑρμείεα, sicut ξέρξην, ξέρξεα. Dissoluunt enim

Ξέρξεα. Iones η. in εα. Iones η. in εα. & abijciunt ν. nam α. ἀποβλητικόν ἐστι τοῦ ν. hoc est abiectiuum, nisi à declinatione. ut ἡ μοῦσα, τὴν μοῦσαν. & ἔτυψα, ἔτυψαν. Herodotus historiarum vij. ἀποδέξας δὲ βασιλῆα πέρσῃσι δαρεῖος ξέρξεα ὡρμάτο στρατεύεσθαι. Sic δεσπότην, δεσπότεα, & similia.

Dores. Dores uerò in nominibus in ης. desinentibus, uertentes η. in α. sicut in alijs casibus, τὸν κρονίδαν dicunt. Θεο. ἐν ἐπιθαλαμίῳ ἑλένης. μοῦνος ἐν ἀμιθέοις κρονίδαν διὰ πενθερὸν ἑξεῖς.

Vocatiuus. Η κλητική, ὦ ἑρμεία κοινῶς, καὶ ἑρμείας ἀττικῶς. Nam Attici in omnibus numeris cuiusuis declinationis, parem faciunt uocatiuum nominatiuo.

Mos atticus. Annotat. Hoc etiam annotandum est, Nomina parisyllaba in ης. desinentia, facere uocatiuum in η. ut ὁ χρύσης, ὦ χρύση.

Exceptiones. Annotantur ὁ λάχνης, ὦ λάχνα. ὁ πυραίχμης, ὦ πυραίχμα. καὶ ὁ μεναίχμης, ὦ μεναίχμα, quæ hanc regulam non sequuntur.

Nomina in της. Etiam in της. desinentia parisyllaba, in α. correptum faciunt uocatiuum. ut ὁ τοξότης, ὦ τοξότα. ὁ ἱππηλάτης, ὦ ἱππηλάτα. Excipiuntur ὁ αἰήτης, ὦ αἰήτη. ὁ καλλιπέτης, ὦ καλλιπέτη. ὁ ἀιναρέτης, ὦ ἀιναρέτη. ὁ φιλοθερσίτης, ὦ φιλοθερσίτη.

In πης. poetica. Etiam in πης. poëtica. ut ὁ κυνώπης, ὦ κυνῶπα. ἰλιάδος α. τιμὴν ἀρνύμενοι μενελάῳ, σοί τε κυνῶπα.

Gentilia in ης. Nomina quoque gentilia in ης. desinentia, in α. faciunt uocatiuum. ut ὁ σκύθης, ὦ σκύθα. ὁ πέρσης, ὦ πέρσα. Si uerò eadem fuerint propria, in η. faciunt uocatiuum. ut ὦ πέρση. Ησίοδος ἐν ἔργοις. ἐργάζευ νήπιε πέρση ἔργα. Etiam composita à τρίβω, πωλῶ, μετρῶ. ut ὁ παιδοτρίβης, ὦ παιδοτρίβα. ὁ βιβλιοπώλης, ὦ βιβλιοπώλα. ὁ γεωμέτρης, ὦ γεωμέτρα.

Genitiuus pluralis. Η γενικὴ τῶν πληθυντικῶν, τῶν ἑρμειῶν κοινῶς, καὶ ἑρμειάων δωρικῶς, τροπῇ τοῦ ω. εἰς α. μακρόν. Σοφοκλῆς ἐν αἴαντι. ἀρωγὸς τῆς αἴαντος γενεᾶς χθονίων ἀπ᾽ ἐρεχθειδᾶν ἴσχομεν στοναχὰς καὶ ἄναυδον ἔργον ἀτρειδᾶν τῷ δ᾽ ἄρχει. Et Pindarus ἐν πυθίοις,

καὶ μὰν

κὴ μὰρ ἡρακλειδᾶν ἴκγον ὄχθαις ὑπὸ ταυγέτω ματόντες αἰεί. καὶ ἑρμεᾶν αἰολικῶς κὴ βοιωτικῶς, ἀπὸ τοῦ ἑρμεᾶων, κατὰ ἐπέκτασιν τ α. sicut ἑταιτάων ἀπὸ τοῦ ἑταιτῶν. Ὀδυσσείας β. οὐ γὰρ νηός ἐπήβολος, οὐ δ' ἑταιτάων. κὴ ἑρμειέων ἰωνικῶς, ἀπὸ τοῦ ἑρμειάων, τροπῇ τοῦ α. εἰς ε. ὡς περσέων, ἀπὸ τοῦ περσάων. Herodotus tertio historiarum. εἰ γάρτινες κὴ ἄλλοι τὰ περσέων νόμιμα ὀρθῶς ἐπίσταται. Possunt & singula à singulis genitiuis singularibus deduci. hoc est, ἀπὸ τοῦ ἑρμείου, τῶν ἑρμειῶν. ἀπὸ τοῦ ἑρμεία, τῶν ἑρμειᾶν. ἀπὸ τ ἑρμείαο, τῶν ἑρμειάων. κὴ ἀπὸ τ ἑρμείεω, τῶν ἑρμειέων.

Η δοτικὴ τοῖς ἑρμείαις κοινῶς, κὴ ἑρμείῃς, κὴ ἑρμείῃσι ἰωνικῶς. Vbi animaduertendum est, omnem datiuum pluralem in σ. desinentem κοινῶς assumere ι. κατὰ προσχηματισμὸν ἔθει ἀττικῷ, δωρικῷ, κὴ ἰανικῷ. ut ἀτρείδαις, ἀτρείδαισι. μούσαις, μούσαισι. λόγοις, λόγοισι. Ὀδυσσ. α. αἰεὶ δ' μαλακοῖσι, καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει. At Iones in his quæ habẽt αι. diphthongon, siue in σ. desinant, siue in ι. κατὰ προσχηματισμὸν etiam α. in η. uertere consueuerunt: sicq; ex diphthongo propria fit impropria. ut ἀτρείδαις, ἀτρείδῃς, ἀτρείδῃσι. παλάμαις, παλάμῃς, παλάμῃσι. Nam sicut Atticorum est proprium uertere ε. in η. ει. diphthongon. ut εἴδειν, ᾔδειν: sic Ionum mutare α. in η. αι. diphthongon. Sic Herodianus. Ιλιάδ. β. ὅσσοι ἅμ' ἀτρείδῃς ὑπὸ ἴλιον ἦλθον. κὴ Ὀδυσσ. ε. Οἵ τότ' ὄλοντο τροίῃ ἐν εὐρείῃ χάριν ἀτρείδῃσι φέροντες.

Datiuus pluralis. *Adnotatio.* *Datiuus Ionicus.*

Η αἰτιατικὴ. τοὺς ἑρμείας κοινῶς. Inuenitur etiam huiusmodi adcusatiuum pluralem & in εας. desinere: tanquàm à singulari accusatiuo Ionico κατὰ διάλυσιν. hoc est, τὸν δεσπότην δεσπότεα, κὴ προσθέσει τοῦ σ. δεσπότεας. Herodotus primo historiarum. κὴ οὕτω οὔτε σὺ ἁλώσεαι ἀδικέων τοὺς δεσπότεας, οὔτε ἡμῖν κακῶς βεβουλευμένα ἔσαι. & alia παραδείγματα.

Accusatiuus pluralis.

Ενικά. Ὁ ἑρμείας κοινῶς, κὴ ἑρμείης ἰωνικῶς. Τοῦ ἑρμείου κοινῶς κὴ ἀττικῶς, κὴ ἑρμεία δωρικῶς, κὴ ἑρμείαο αἰολικῶς κὴ βοιωτικῶς, κὴ ἑρμείεω ἰωνικῶς, καὶ ἑρμείω ποιητικῶς. Τῷ ἑρμείᾳ κοινῶς, κὴ ἑρμείῃ ἰωνικῶς. Τὸν ἑρμείαν κοινῶς, κὴ ἑρμείεα ἰωνικῶς. κὴ ἑρμείην. ὦ ἑρμείεα κοινῶς, κὴ ὦ ἑρμείας ἀττικῶς. Δυϊκ. τὼ ἑρμεία. τοῖν ἑρμείαιν. ὦ ἑρμεία. Πληθυντικ. Οἱ ἑρμεῖαι. τῶν ἑρμειῶν κοινῶς, κὴ ἑρμειᾶν δωρικῶς, κὴ ἑρμειάων αἰολικῶς, κὴ ἑρμειέων ἰωνικῶς. Τοῖς ἑρμείαις κοινῶς, κὴ ἑρμείῃς, κὴ ἑρμείῃσι ἰωνικῶς. Τοὺς ἑρμείας κοινῶς, κὴ ἑρμείεας ἰωνικῶς. ὦ ἑρμεῖαι. Inuenitur tamen

Exemplum primæ declinationis.

ſingularis numerus huiuſcemodi nominis uario modo apud poëtas ſcribi. ſic, ὁ ἑρμέας, καὶ ἑρμείας, καὶ ἑρμῆς, καὶ ἑρμᾶς, καὶ τροπῇ τοῦ η. εἰς α. δωρικῶς. Θεο. ἐν θύρσιδι. ἦνθ' ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' οὔρεος. εἶπε δὲ δάφνι. Et ſic de aliis caſibus κατ' ἀναλογίαν.

Ὁ κρονίδης κοινῶς, καὶ κρονίδας δωρικῶς. Τοῦ κρονίδου κοινῶς, καὶ κρονίδα δωρικῶς, καὶ κρονίδαο αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς, καὶ κρονίδεω ἰωνικῶς, καὶ κρονίδω ποιητικῶς. Τῷ κρονίδῃ κοινῶς, καὶ κρονίδᾳ δωρικῶς. Τὸν κρονίδην κοινῶς, καὶ κρονίδαν δωρικῶς, καὶ κρονίδεα ἰωνικῶς. ὦ κρονίδη κοινῶς, καὶ ὦ κρονίδης ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ κρονίδα. τοῖν κρονίδαιν. ὦ κρονίδα. Πλη. Οἱ κρονίδαι. Τῶν κρονιδῶν κοινῶς, καὶ κρονιδᾶν δωρικῶς, καὶ κρονιδάων αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς, καὶ κρονιδέων ἰωνικῶς. Τοῖς κρονίδαις κοινῶς, καὶ κρονίδῃς, καὶ κρονίδῃσι ἰωνικῶς. Τοὺς κρονίδας κοινῶς, καὶ κρονιδέας ἰωνικῶς. ὦ κρονίδαι.

DE SECVNDA DECLINATIONE PARISYLLABORVM.

Secunda declinatio. SEcunda declinatio eſt pariſyllaborum nominum in α. ſiue in η. deſinentium, generis tantum fœminini. Quorum genitiuus in ας. uel in ης. Datiuus in ᾳ. uel in ῃ. diphth. improprias deſinit. In ν. uerò accuſatiuus cum uocali nominatiui. Annotatio. In qua declinatione illud in primis aduertendum eſt, in ſingulari nominatiuo quaſdam ex uocalibus α. finalem, quaſdam η. nonnullas utrunq; appetere. ε. quidem & ι. α. ſibi uendicant. ut ῥέα. φιλία. υ. uerò & ω. μέγα appetunt η. δύη, ζωή. α. & ο. μικρὸν utrunq; poſtulant. ναυσικάα, δανάη, χρόα, & ἀκοή. Eodem modo ex conſonantibus quædam appetunt α. ut ζ. ξ. ψ. σ. ſimplex ac duplex, & geminatum λλ. ut φύζα, δόξα, δίψα, μοῦσα, θάλασσα, σίκελλα. ἕλλη tamen nomen proprium mulieris, & πέλλη, quod eſt urbis nomen excipiuntur. Quædam præterea η. ut β. & γ. & ſimplex λ. ſiue per ſe, ſiue in alterius complectione conſonantis. & μ. π. τ. φ. χ. ut θίβη, στέγη, αὐλή. excipiuntur, παῦλα, & ἀνάπαυλα. ὁ μίχλη, κίχλη, ζεύγλη. & ζεύγλα ſecundum ueteres. οἴμη, καλλιόπη, ἀρετή, νύμφη, τύχη. At δ. θ. κ. ν. appetunt α. & η. ut λήδη, κνίδη, κιθάρα, λήθη, ναυσικᾶ, πλοκή

κᾶ, πλοκή, χλαῖνα, τέχνη. Etiam in ρα. desinentia, siue unius sint generis, siue trium, α. debent habere finalem. ut ἡμέρα, διφθέρα, περιστερά, φοβερά, σκιερά. Excipiunt ἄσκρη, κόρη, κόῤῥη, ἀθάρη, δέρη, κύρη, ἐφύρη, τερψιχόρη, κάτρη, ὀλυκρή, ἄγρη, ἴρη, ἀντισάρη. Adiectiua quoque fœminini generis, quæ à nominibus masculinis in ος. purum desinentibus fiunt, α. finalem desiderant. ut λόγιος, λογία. ἀνδρεῖος, ἀνδρεία. excipitur ὄγδοος, ὀγδόη. Si uerò masculina in ος. non purum terminabuntur, fœminina oportebit in η. desinere. ut καλός, καλή. ταπεινός. ταπεινή. excipiuntur quæ habent ρ. ante ος. ut ἡμέτερος, ἡμετέρα. αὔγουσα uerò ἀπὸ τοῦ αὔγουστος, quia Latinum est, η. in ᾰ. correptum transtulit: nam αὐγούστη dicendum fuerat. Sed Latini Aeolum more η. in α. correptum uertere consueuerunt. Id quoque & Iones faciunt. νύμφα enim dicunt pro νύμφη. ἰλιάδος γ. δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη. καὶ ὀδυσσείας δ. νύμφα φίλη σὺ μὲν ἄρ. μεκατάκτανε νηλεῖ χαλκῷ. nam φα. breuis est: quare in genitiuo, & datiuo ipsum α. in η. reuertitur. αὐγούστης, αὐγούστῃ. & νύμφης, νύμφῃ. Cum uerò αὐγοῦστα proprium est nomen, α. productum habet: idque in obliquis seruat ἔθει δωρικῷ. ut αὐγοῦστα, αὐγούστας. Nam Dorum est uertere η. in α. productum. ut φιλομήλα, pro φιλομήλη. σελάνα pro σελήνη. Θεο. ἐν φαρμακευτρίᾳ. ἀλλὰ σελάνα φαῖνε καλόν. καὶ ἀθάνα pro ἀθήνη. & κράνα pro κρήνη. & alia. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. τὸν δὲ χολωσαμένα περ ὅμως προσέφασεν ἀθάνα. & in eodem ὕμνῳ. ἐπὶ κράνᾳ ἐλικωνίδι καλὰ ῥέοισα. & alia. Iones uerò contrà in huiusmodi nominibus α. productum in η. uertunt, nisi Dorica fuerint. ut ἱστορίη, ἱστορίης, ἱστορίῃ. pro ἱστορία, ἱστορίας. Herodotus ipso statim historiarum initio. ἡροδότου ἁλικαρνασῆος ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε. ἡμέρη pro ἡμέρα. idem in eodem. ὡς δὲ ἡμέρη τάχιστα ἐγεγόνεε. ἀθηναίη pro ἀθηναία. ὀδυσσείας ζ. τὸν μὲν ἀθηναίη θῆκεν διὸς ἐκγεγαυῖα μείζονα.

Nomina in ρα.

Nomina adiectiua.

αὔγουσα.

Latinos η. in α. uertere.

Dorum mos

Ionum mos

De genitiuo singulari.

In genitiuo singulari annotandum est, sola nomina in α. purum, necnon in δα. in θα. & in ρα. desinentia, seruare α. in genitiuo & datiuo κοινῶς. ut μαῖα, μαίας, μαίᾳ. λήδα, λήδας, λήδᾳ. σιμαίθα, σιμαίθας, σιμαίθᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. ἀθηνᾶ uerò & ναυσικᾶ, & μνᾶ, quæ κατὰ πάθος fiunt, licet

Nomina in α. purum. δα. θα. ρα.

licet in nullam dictarum desinat terminationum: α.tamen in genitiuo seruant & datiuo: sicut eorum perfecta, quæ in α.purum exeunt. hoc est, ἀθηνάα, ναυσικάα, & μνάα. Est enim ἀθήνη, unde ἀθηναία: sicut à σελήνη σεληναία. abiecto uero ι. ἀθηνάα, καὶ κράσει ἀθηνᾶ: sicut μναία, μνάα, μνᾶ. Idcirco extremam producunt, & circunflectuntur. Declinantur autem sicut dictum est, ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ. ναυσικᾶ, ναυσικᾶς, ναυσικᾷ. & μνᾶ, μνᾶς, μνᾷ. Cætera uero omnia uertunt α. in η. ut μοῦσα. μούσης, μούσῃ. δίψα, δίψης, δίψῃ.

(margin: ἀθηνάα.)

De datiuo singulari.

(margin: Annotatio.) Aduertendũ est, huius declinationis datiuũ singularem apud Poëtas metri gratia pati μεταπλασμόν. ut ὑσμῖνι διὰ τοῦ ι. ἀντὶ τοῦ ὑσμίνῃ, διὰ τῆς η. διφθόγγου. Et ἀλκί. ἀντὶ τοῦ ἀλκῇ, & similia. ἀλκί tamen ἀπὸ τοῦ ἄλξ, ἀλκός deduci potest: sicut πλακί ἀπὸ πλὰξ τοῦ πλακός. Patitur etiã προσχήματισμὸν τῆς φι. συλλαβῆς. ut παλάμηφι, ἀντὶ τοῦ παλάμῃ. Quæ figura etiam in aliis casibus tam singularis numeri quàm pluralis, apud poëtas frequentissimo habetur in usu: nec solũ in hac secunda declinatione, sed in aliis. In pronominibus etiam & aduerbiis nec discernuntur casus, nisi ex orationis sententia: quoniam nulla datur horum certa formatio. Quorũ omnium hæc sint exempla. In nominatiuo secundæ declinationis. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. ὁδὸς δ' ἑτέρηφι παρελθεῖν κρείσσων. ἀντὶ τοῦ ἑτέρα ὁδός. In genitiuo Ὀδυσ. β. ὄρνυτ' ἐξ εὐνῆφιν. ἀντὶ τοῦ ἐξ εὐνῆς. καὶ Ἰλιάδος θ. ἧρπα καὶ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νευρᾶς. In datiuo. Ὀδυσ. ε. Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐσχάρᾳ. In adcusatiuo. Ἰλιάδος π. κύτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθών. ἀντὶ τοῦ μετ' ἀγέλην. Καὶ ἡσίοδος ἐν ἔργοις. Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὔριον, ἐς τ' εὐνηφιν. ἀντὶ τοῦ ἐς εὐνήν. In uocatiuo. Οὐρανίαφι φίλη. ἀντὶ τοῦ ὦ οὐρανία φίλη. In datiuo plurali. Ὀδυσ. ε. Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς κοτυληδόσι. Sic Eustathius. Nam πρὸς præpositio datiuo iuncta, inhærentiam quandam significat: quæ constructio in sequenti uersu explicite posita est, uidelicet. ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασιάων ἀπὸ χειρῶν ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς πέτραις. In adcusatiuo plurali. Ἰλιαδ. ν. ἔλποντο δὲ νῆας ἀχαιῶν αἱρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντας ἀχαιούς. ἀντὶ τοῦ παρὰ αὐτὰς ναῦς. In genitiuo singulari tertiæ declinationis

(margin: φι.) (margin: Pronomina et aduerbia.) (margin: Exempla φι.) (margin: πρὸς cum datiuo.)

declinationis. Ὀδυσσ. ω. ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη. ἀντὶ τοῦ ἐκ πόντου. Καὶ Ἰλιάδος κ. ἀεὶ μὲν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφιν προτιεῖλειν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ στρατοῦ. In datiuo singulari. Ὀδυσ. γ. νηός τ' ἰκριόφιν καταλέξεται. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἰκρίῳ. In genitiuo plurali. Ὀδυσσ. ξ Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύειν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν ὀστῶν. In datiuo plurali. Ὀδυσσ. ε. Οὐδέποτε ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο. ἀντὶ τοῦ δακρύοις. In adcusatiuo. Ὀδυσσείας π. φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφιν χρώς. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ ὀστά. In genitiuo singulari quintæ declinationis. Ἰλιάδος ι. ἔκλυεν ἐξ ἐρέβευσφιν ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα. ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐρέβους. In genitiuo plurali. Ὀδυσσ. τ. ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφιν. ἀντὶ τοῦ ὀρῶν. Καὶ Ἰλιάδος μ. οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νηῶν. In datiuo. Ἰλιάδος. ε. Εὗρε δὲ τόνγε ἄνακτα παρ' ἵπποισι καὶ ὄχεσφι. ἀντὶ τοῦ ὄχεσι. In adcusatiuo. Ἰλιάδος β. Ἰδρώσει μέν τευ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσφι. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ στήθεα. In pronominibus. Ἰλιάδος λ. Τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω. ἀντὶ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ. In datiuo. Ἰλιάδος μ. εἴπερ γάρ χ' εὕρησι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας. ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτῷ. In aduerbijs. Ὀδυσσείας γ. κτήμαθ' ὁπόσσα τοί ἐστι, τάτ' ἔνδοθι, καὶ τὰ θύρηφι. ἀντὶ τοῦ ἔκτοσθι, τουτέστι, ἔξω τῶν θυρῶν. In quibus enumerandis paulò curiosior fui, quòd sciebam esse plerosque, qui terminationem huiusmodi contenderent, in datiuis tantū, uel paucis admodum casibus usurpatam.

φι. in tertia declinatione

In quinta declinatione.

In pronominibus.

In aduerbijs

De genitiuo plurali.

Genitiuus pluralis quadrifariam uariatur: sicut & genitiuus pluralis primæ declinatiōis, in ων κοινῶς. ut ἡμερῶν. in ᾶν δωρικῶς. ut ἡμερᾶν. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. τὸ δ' ὡς ἀλέκτρινον ὕδωρ ἐξ ἀμαρᾶν ἀνίθυε. pro ἀμαρῶν, accentu circunflexo super extremam: etiam si genitiuus cōmunis acutum habeat in penultima. ut κυανέων, κυανεᾶν. ἀμφοτέρων, ἀμφοτερᾶν, & sic de alijs. In αων βοιωτικῶς καὶ αἰολικῶς. ut ἀδινάων. Ἰλιάδος β. Ἠΰτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά. pro μυιῶν, ἀδινῶν. Et in εων ἰωνικῶς. ut ἡμερέων. Herodotus histor. libro primo. Τούτων τῶν ἁπασέων ἡμερέων τῶν ἐς τὰ ἑβδομήκοντα ἔτεα. pro ἡμερῶν.

ων. κοινῶς
2 αν. δωρικῶς
3 αων.
4 εων.

De datiuo plurali.

Datiuus etiam pluralis eadem patitur, quæ & datiuus pluralis primæ. hoc est, προσχηματισμὸν τοῦ ι. ἔθει ἰωνικῷ, ἀττικῷ, καὶ δωρικῷ. ut πύλαις, πύλῃς, πύλῃσι. sicut ἀτρείδαις, ἀτρείδῃς, ἀτρείδῃσι.

ἀτρυδῆσι. Herodotus historia. libro primo. θαρείῳ δὲ καὶ δεινὸν ἐδόκεε εἶναι τῇσι πύλῃσι ταύτῃσι μηδὲν χρέεσθαι. Cæteri uerò casus communem sequuntur inflexionem.

Παραδείγματα.

Exempla secundæ declinationis.

Ἡ ἡμέρα. τῆς ἡμέρας. τῇ ἡμέρᾳ. τὴν ἡμέραν. ὦ ἡμέρα. κοινῶς.
Ἡ ἡμέρη. τῆς ἡμέρης. τῇ ἡμέρῃ. τὴν ἡμέρην. ὦ ἡμέρη, Ἰωνικῶς.
Δυϊκά. Τὰ ἡμέρα. τῶν ἡμέραιν. ὦ ἡμέρα.
Πληθυντικά. Αἱ ἡμέραι. τῶν ἡμερῶν κοινῶς, καὶ ἡμερᾶν δωρικῶς, καὶ ἡμεράων αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ ἡμερέων Ἰωνικῶς. ταῖς ἡμέραις, κοινῶς, καὶ ἡμέρῃς καὶ ἡμέρῃσι ἰωνικῶς. τὰς ἡμέρας. ὦ ἡμέραι.

Ἡ κρήνη. τῆς κρήνης. τῇ κρήνῃ. τὴν κρήνην. ὦ κρήνη, κοινῶς.
Ἡ κράνα. τῆς κράνας. τῇ κράνᾳ. τὴν κράναν. ὦ κράνα, δωρικῶς.

DE TERTIA DECLINATIONE PARISYLLABICORVM.

Tertia decl.

TErtia declinatio est parisyllaborum nominum, tam masculinorum quàm fœmininorum, communium, & promiscuorum in ος. desinentium: & neutrorum in ον. Quorum genitiuus desinit in ου. κοινῶς, in οιο. ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς, & in ω. δωρικῶς. Datiuus autem in ῳ. diphthongon impropriam. Adcusatiuus in ν. cum uocali nominatiui.

Annotandum.

De qua declinatione, præter ea quæ in primo tractatu dicta sunt, aliqua omnino & hic sunt adnotanda. Sciendum est igitur, complura inueniri nomina, quæ in singulari numero aut sunt masculini generis aut fœminini: in plurali uerò neutri.

Heteroclita.

ut ὁ δίφρος, τὰ δίφρα. ὁ τράχηλος, τὰ τράχηλα. ὁ λύχνος, τὰ λύχνα. ὁ μοχλός, τὰ μοχλά. ὁ σταθμός, τὰ σταθμά. ὁ δεσμός, τὰ δεσμά. ὁ νῶτος, τὰ νῶτα. ὁ ζυγός, τὰ ζυγά. ἡ κέλευθος, τὰ κέλευθα. ὁ καὶ ἡ τάρταρος, τὰ τάρταρα. quorum exempla apud poëtas passim inuenies. Sunt & quæ duplicem habent declinationem. ut τὸ δένδρον, τοῦ δένδρου. καὶ τὸ δένδρος, τοῦ δένδρεος. τὸ ἀνδράποδον, καὶ τὸ ἀνδράποδος. τὸ κτέατον, καὶ κτέατος. Hæc enim in nominatiuo non inueniuntur, obliqui tamen eorum in usu sunt. Τὰ δένδρεα uerò, quidam uolūt non ἀπὸ τοῦ δένδρεος, sed ἀπὸ τοῦ δένδρεον fieri.

De geni-

De genitiuo.

Etiam aduertendum est, Atticos, & Iones, & Thessalos genitiuum singularem per οιο. enunciare, τροπῇ τῆς ου. διφθόγγου εἰς τὴν οι, καὶ προσθέσει τοῦ ο. μικροῦ. ut ὁ δόμος, τοῦ δόμου, δόμοιο. Ιλιάδος α. Κλήματα δ᾽ ὑψηλὴν, κατεδύσατο οἷο δόμοιο. Genitiuus in οιο.

Dores uerò abijcientes υ. τῆς διφθόγγου ου. ac uertentes ο. μικρὸν in ω. μέγα, enunciare τοῦ καλῶ, nec subijcere ι. Θεόγενις. Καὶ μὰν ἐς τὸ μάλιμνον ἐλαύνεται ἐς τε τὰ φύσκω. ἀντὶ τοῦ φύσκου. ω. pro ου. Doricum.

De datiuo singulari.

Datiuus quoque singularis in quibusdam nominibus diuersorum generum μεταπλασμὸν patitur, διὰ τοῦ ι. ut τῷ κλάδι, ἀντὶ τοῦ κλάδῳ. τῷ πολυπάταγι, ἀντὶ τοῦ πολυπατάγῳ. τῇ διχόμηνι, ἀντὶ τοῦ διχομήνῳ. τῷ μελίκρατι, ἀντὶ τοῦ μελικράτῳ. τῷ λιτί, ἀντὶ τοῦ λιτῷ. Quare illud etiam Homeri, λιπ᾽ ἐλαίῳ, datiui casus est. Patitur etiam ἀποκοπὴν, καὶ ἀπόστροφον, ἀπὸ τοῦ λιπαρῷ. Οδυσσείας γ. Αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε, καὶ ἔχρισε λίπ᾽ ἐλαίῳ.

De adcusatiuo singulari.

Adcusatiuum quoque singularem apud poëtas scito μεταπλασμὸν pati. Λῖτα enim dicunt ἀντὶ τοῦ λιτόν. Ιλιάδος θ. Αρματα δ᾽ ἀμβωμοῖσι τίθει κατὰ λῖτα πετάσσας. ubi mutata literatura, accentus quoque mutatus est, & locus eius.

De genitiuo & datiuo duali.

In duali uerò ὤμοιιν inuenitur pro ὤμοιν. & ποδοῖιν, pro ποδοῖν, & alia eiusmodi infinita, κατ᾽ ἐπέκτασιν τοῦ ι. ἔθει ἰωνικῷ.

De datiuo plurali.

Pluralem etiam datiuum pati manifestum est, non solum προσχηματισμὸν τοῦ ι. sicut in alijs declinationibus. ut λόγοισι, νόμοισι: sed etiam μεταπλασμόν. ut ἄστρασι, pro ἄστροις. & ἔγκασι pro ἐγκάτοις. & πρόβασι pro προβάτοις. & πετάλσι pro πετάλοις. Τοῖσδεσι uerò pro τοῖς. & σχηματισμὸν τοῦ ι. patitur, ἔθει ἰωνικῷ, & ἐπέκτασιν τοῦ δ. Nec uariatur accentus, licet in antepenultima (contra suam naturam) circunflectatur. Quod sanè factum est (ut inquit Eustathius Οδυσσείας φ.) ne τοῖς datiuus pluralis suam prorsus amittat proprietatẽ. Οδυσ. β. Εγγὺς ἐὼν τοῖσδεσι φόνον, καὶ κῆρα φυτεύει. Possunt etiã duæ esse adpositiones, δ. scilicet & σι. Οδυσ. ξ. Εσθιε δαιμόνιε ξείνων, καὶ τέρπεο τοῖσδε. ἀντὶ τοῦ τούτοις. Nam ὁ articulus præpositiuus τοῖσδεσι. τοῖσδε.

præpositiuus

δὲ. præpositiuus assumens δὲ. coniunctionem, uim habet pronominis demonstratiui οὗτος.

De accusatiuo.

Accusatiuum etiam pluralem in ους. communiter desinentem, sciendum est per ως. enuntiari δωρικῶς. τὼς λόγως, pro τοὺς λόγους. τὰς ἀμπέλως, pro τὰς ἀμπέλους. Dores enim abijcientes υ. τῆς διφθόγγου, uertunt ο. μικρὸν in ω. μέγα. Θεο. ἐν ὁδιπόροις. μὴ μευλωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλως, ἐντὶ γὰρ ἁβαί. & rursus, καὶ γὰρ ἐγὼν μισέω τὼς κανθάρως, οἳ τὰ φιλῶνδα. Vbi aduertendum est syllabam corripi, uel potius ἀμφίμαρον. In quibusdam tamen codicibus inuenimus huiusmodi accusatiuos per ο. μικρὸν ἀμπέλος, & κανθάρος, subtracto scilicet υ. ex ου. diphthongo δωρικῶς: sicut νάσος pro νήσους apud Pindarum ἐν ὀλυμπίοις. ἔνθα μακάρων νᾶσος ὠκεανίδες αὖραι περιπνέουσι. hoc est, ubi beatorum insulas oceaneæ auræ circunflant, quod magis quidem consentaneum uidetur.

Ως pro ους Dorum.

Ος pro ους

Παραδείγματα. Ενικά.

Exemplum tertiæ decl.

Ο λόγος. τοῦ λόγου κοινῶς, καὶ λόγοιο ἀττικῶς, καὶ ἰωνικῶς, καὶ λόγω δωρικῶς. τῷ λόγῳ. τὸν λόγον. ὦ λόγε κοινῶς, καὶ ὦ λόγος ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ λόγω. τοῖν λόγοιν κοινῶς, καὶ λογοῖιν ἰωνικῶς. ὦ λόγω. Πλη. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις κοινῶς, καὶ λόγοισι ἰωνικῶς. τοὺς λόγους κοινῶς, καὶ λόγως, καὶ λόγος δωρικῶς. ὦ λόγοι. & alia huiusmodi nomina, κατ᾽ ἀναλογίαν uariabis.

DE QVARTA DECL. PARISYLL.

Attica declinatio.

QVarta declinatio est Atticorum nominum parisyllaborum masculini generis, & fœminini, ac communis in ως. & neutrorum in ων. διὰ τοῦ ω. μεγάλου. Quorum genitiuus & datiuus in ω. desinunt: accusatiuus uero in ν. cum uocali nominatiui. Sed quoniam commu nem ordinem declinationum mutauimus, Theodorum Gazam immitati, sciri uelim, ut antea dictum, hoc non temere factum esse. Nam nomina in ος. desinentia masculini generis & fœminini, & in ον. neutri, quæ secundum alios in ordine simplicium declinationum quartum tenent locum, Attici referunt ad propriam declinationem, quæ est in ως. & in ων. per ω. magnum, sicut dictum est. ut ὁ πε-

Supra facie 3.

τεός

τεῦς κοινῶς. ὁ πετεὼς ἀττικῶς. τὸ χρέον κοινῶς. τὸ χρέων ἀττικῶς. ο. paruo in ω. magnum mutato, quæ cum à communi declinatione pendeat, post ipsam meritò locanda est. Vbi aduertendum est, quòd cum proprium sit Atticorum in huiusmodi nominibus uertere, non solum ο. μικρὸν in ω. μέγα, sed etiam α. finalem in plurali numero neutrorum nominum, euenit ut omnes casus cuiusuis generis & numeri, in ω. μέγα desinant: siue solum, siue in diphthongo, nulla mutata consonante. Si enim in diphthongo communi fuerit υ. omnino abijcitur. si uerò ι. seruatur. & sic ex ω. & ι. fit diphthongus impropria: quod quinque accidit casibus, hoc est, datiuo singulari, duali, & plurali, & nominatiuo plurali, & uocatiuo masculini generis, & fœminini, & communis. Corripiunt etiam penultimam, quæ si fuerit α. productum, uertunt in ε. ut ναός, νεώς. λαός, λεώς. πρωτεσίλαος, πρωτεσίλεως. Si uerò correptum, nequaquàm. Non enim ab eo quod est οἰνόμαος, οἰνομάου fit οἰνόμεως, οἰνόμεω ἀττικῶς, quandoquidem penultima α. scilicet breuis est, & sic de similibus. Eundem quoque accentum seruant, ac in eadem syllaba, etsi mutata sit quantitas syllabarum. Attici enim communes accentuum regulas non omnino sequuntur: nam ultima existente longa, accuunt antepenultimam. Vnde in obliquis communibus, si in penultima fuerit accentus, in Atticis retrahitur in antepenultimam. Quibus diligenter seruatis, facilè poterimus unumquodque nomen tertiæ declinationis ad Atticam formam reducere. exempli gratia, ὁ νικόλαος κοινῶς, ὁ νικόλεως ἀττικῶς, τοῦ νικολάου. κοινῶς, τοῦ νικόλεω ἀττικῶς. τῷ νικολάῳ κοινῶς, τῷ νικόλεῳ ἀττικῶς. τὸν νικόλαον κοινῶς, τὸν νικόλεων ἀττικῶς. ὦ νικόλαε κοινῶς, ὦ νικόλεως ἀττικῶς. uocatiuus enim in omni numero similis est nominatiuo Atticorum more. Δυϊκά τὼ νικολάω κοινῶς, τὼ νικόλεω ἀττικῶς. τοῖν νικολάοιν κοινῶς, τοῖν νικόλεων ἀττικῶς. τὼ νικολάω κοινῶς, ὦ νικόλεω ἀττικῶς. Πλη. οἱ νικόλαοι κοινῶς, οἱ νικόλεῳ ἀττικῶς. τῶν νικολάων κοινῶς, τῶν νικόλεων ἀττικῶς. τοῖς νικολάοις κοινῶς, τοῖς νικόλεως ἀττικῶς, τοὺς νικολάους κοινῶς, τοὺς νικολέως ἀττικῶς. ὦ νικόλαοι κοινῶς, ὦ νικόλεῳ ἀττικῶς. Annotantur quædam quæ à supra dictis deuiant, uidelicet κάλος κάλως, & ταλός, ταλώς. in his enim α. remanet immutabilis,

Annotandum.

ει ω ει ι fit diphthongus impropria.

α longum in ε.

Οἰνόμαος.

Atticorum accentus.

Exemplum quartæ decl.

Vocatiuus.

Κάλος.

Τάλος.

quod factum puto, quoniam non desinunt in ος. purum,
Ορφος. sicut λαός, & ναός, & similia. ὄρφος uerò mutato accentu ὀρ-
Quæ ο. ad φῶς facit & λαγός, λαγῶς. Quædam etiam inueniuntur
ω. accipiāt apud poëtas, quæ in genitiuo singulari, gratia metri assu-
munt ο. μικρόν. ut ταλῶ, ταλῶο. μίνω, μίνωο. πετεῶ, πετεῶο.
Ιλιάδος β. τῶν δ' αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς πετεῶο μενεσθεύς. ταλαῶο
uerò quidam uolunt esse ἐκ τοῦ ταλαοῖο, τροπῇ τοῦ ο. τῆς διφθόγ-
γου εἰς ω. μέγα, ideo censuerunt ι. esse subscribendum ταλαῷο.
Sunt & pauca quædam fœminina propria urbium nomi-
Τρῶς. na. ut τρῶς. τλῶς. ἐῶς. κῶς. quæ amoto σ. Attice declinan-
Δώς. tur. δὼς. uerò, quoniam nec proprium est, nec circunfle-
xum, solum indeclinabile existit: significat autem datio-
nem. Hesiodus ἐν ἔργοις. δὼς ἀγαθὴ ἅρπαξ δὲ κακὴ θανάτοιο
δότειρα. Quatuor etiam annotantur, quæ absque ν. accu
satiuum singularem faciunt. hoc est, ἄθως, ἄθω. κῶς, κῶ. τέ-
ως, τέω. λαγῶς, λαγῶ. quidam addunt ἕως, ἕω.

DE QVINTA DECL. IMPARISYLL.

QVinta declinatio est omnium imparisyllaborum nominum masculinorum, fœmininorum, neutrorum, & promiscuorum, differentes terminationes habentium. Quorum genitiuus desinit in ος. datiuus in ι. accusatiuus in α. Sed quoniam huius quintæ declinationis multæ, ac uariæ sunt terminationes, tam in masculinis quā in fœmininis, & in aliis, ab re non erit aliquanto altius ea repetere, quæ ad eius cognitionem necessaria sunt. Non tamen generaleis regulas uniuscuiusque terminationis ponere intendimus, sicut Herodianus fecit, & qui eum secuti sunt: ne ob regularum inculcationem fastidio rudes lectores afficiantur, sed ea duntaxat sine quibus non facile intelligi possit, quomodo unumquodque nomen sit declinandum. Sequemur tamen eorum ordinem in ipsis nominibus uariandis per genera omnia, ac terminationes. Et pri-
Masculinorum finales. mum de masculinis dicendum est. Quorum finales literæ, siue elementa, quinque sunt. ν. ξ. ρ. σ. ψ. Omne enim masculinum græce declinatum in aliquam harum desinit consonantem. ut δίων. φοίνιξ, νέστωρ, αἴας. ἄραψ. Αστρουβὰλ

uerò

uero & βάαλ, & νικάμιλ, & similia barbara sunt. At ἰα-κώβ, δανιήλ, ἀδάμ, ἀβραάμ, Hebræa, reduci tamen ad græcam declinationem possunt. ut ἰάκωβος, ἰακώβου. δανιῆλος, δανιήλου. ἄδαμος, ἀδάμου. ἄβραμος, ἀβράμου. Ex uocalibus uerò nulla est in quam masculinum nomen desinat. τοιόσδε enim ἀντὶ τοῦ τοιός, & τοσόσδε ἀντὶ τοῦ τοσός, & οὑτοσὶ ἀντὶ τοῦ οὗτος, & simlia κατ' ἐπίτασιν facta sunt. At νεφεληγερέτα ζεύς, & ἱππότα νέστωρ, & similia, ut quibusdam placet, μεταπλασμός est, ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης, & ἱππότης. Alij tamen uolunt ἀντίπτωσιν esse, id est, uocatiuum pro nominatiuo, ut in prima declinatione dictum est. Ex dictis igitur consonantibus quatuor sunt imparisyllaborum nominum finales. hoc est, ν. ξ. ρ. ψ. quæ in ος. mittunt genitiuum. ut δίων, δίωνος. κῆρυξ, κήρυκος. νέστωρ, νέστορος. πέλοψ, πέλοπος. σ. uerò communis est terminatio & parisyllaborum, & imparisyllaborum. Parisyllaba enim in ου. mittunt genitiuum. ut αἰνείας, αἰνείου. σοφός, σοφοῦ. Imparisyllaba uerò, ut dictum est, in ος. habent genitiuum. ut μίνως μίνωος. στάχυς, στάχυος. Σωκράτους uerò, & δημοσθένους, & similia, genitiui sunt κατὰ συναίρεσιν. Desinentia in σ. ante ipsam omnes uocales habere possunt præter ε. ut ἀρχίας, χρύσης μάντις, καλός, ταχύς, ἥρως. ε. tamen inuenitur ante σ. non quidem solum, sed cum ι. aut υ. in diphthon. ut χαρίεις, βασιλεύς. Sunt & quæ in ους. desinunt. ut μελάμπους, δίπους. unum in αις. ut παῖς, παιδὸς κατὰ συναίρεσιν. De quibus dicendum est, & primum de nominibus in ας. desinentibus cum duplicem habeant declinationem, parisyllabam & imparisyllabam, sintque uariatu faciliora. Propterea & ueteres Grammatici, & iuniores, ab eis initium sumpserunt. Parisyllaba igitur in ας. primæ sunt declinationis, & genitiuum habent partim in ου. partim in α. Quæcunque enim in ας. purum desinunt polysyllaba, habentia ι. in penultima. ut νικίας. λυσίας: uel ε. ut ἀγέας. τηγέας: uel ει. diphthongum. ut αἰνείας. ἑρμείας: uel υ. ut μαρσύας, & quæcunque in ρας. desinunt, habentia ο. μικρὸν in penultima. ut ξεναγόρας, in ου. mittunt genitiuum. Si uerò aliquot horum in α. genitiuum habuerint, Dorica erit declinatio. ut πυταγόρας, πυταγόρα. Nam sunt quæ

Τοιόσδε.

Imparisyllaborum 4 finales.

Nomina in σ.

Nomina in ας. primæ declina.

In genitiuo α. more Dorico.

abiecto σ. in α. ſolum faciunt genitiuum, quæ quidem etſi Dorica ſunt, eorum tamen uſus communi linguæ frequentiſſimus eſt. ut ὁ σουίδας, τοῦ σουίδα. ὁ λάας τοῦ λάα. ὁ ἄβας, τοῦ ἄβα. Sed cum multa ſint, & uaria, opus eſt ut per literarum ordinem accuratiſſime ea percurramus, diſcernamusq; ab iis quæ impariſyllaba ſunt. Nomina igitur in ας. deſinentia monoſyllaba pauca ſunt, acuuntur autem aut circunflectuntur, & partim ſunt pariſyllaba, & declinantur per abiectionem τοῦ σ. Et partim impariſyllaba, & ea declinantur per ντ. Sunt enim pariſyllaba hæc, ὁ γρᾶς, τοῦ γρᾶ. ὁ λᾶς, τοῦ λᾶ. ὁ πᾶς, τοῦ πᾶ, diminutiuum ἀπὸ τοῦ πατήρ., ὁ φᾶς τοῦ φᾶ. ὁ θᾶς τοῦ θᾶ. Impariſyllaba hæc, ὁ κρᾶς τοῦ κρατός, per τ. ſolum ὁ πᾶς τοῦ παντός, trium generum, genitiuum habens ὀξύτονον. ςᾶς uero ςάντος, & φθᾶς φθᾶντος, cum participij ſumpſerint terminationem, accētum quoq; in genitiuo ad eius ſimilitudinem ſeruauerunt. ut ςὰς ςάντος. Deſinentia in ας. polyſyllaba circunflexa, quæ ſint pariſyllaba, in α. mittunt genitiuum. ut θομᾶς, θομᾶ. κοσμᾶς, κοσμᾶ. μηνᾶς, μηνᾶ. Impariſyllaba uero in τος. faciunt genitiuum. ut πελεκᾶς, πελεκᾶντος. Inueniuntur quædam Ionica, quæ in δος. mittunt genitiuum. ut βιττᾶς, βιττᾶδος. κυρᾶς, κυρᾶδος. Etiam deſinentia in βας, ante β. aliam conſonantem habentia, dummodo non ſit ρ. in α. faciunt genitiuum. ut ὁ σάμβας, τοῦ σάμβα. ὁ χάλβας, τοῦ χάλβα. ὁ κρίσβας, τοῦ κρίσβα. his ſimilia ſunt ὁ ἴβας, τοῦ ἴβα. ὁ βανίβας, τοῦ βανίβα. ὁ ἀννίβας, τοῦ ἀννίβα. Etiam in γας. deſinentia diſſyllaba ſolum propria. ut ὁ μίγας, τοῦ μίγα. ὁ ἄλγας, τοῦ ἄλγα. ὁ μέγας, τοῦ μέγα. quod extremam producit. excipitur ὁ σάλγας quod σάλγαντος facit. At ὁ μέγας τοῦ μεγάλου, heteroclitum eſt, & adiectiuum. μέγας enim quintæ declinationis μέγαος facit, ſicut λάας λάαος, & extremam habet correptam. At μεγάλος μεγάλου παροξύτονον tertiæ declinationis eſt pariſyllaborum, & adiectiuum. μέγαλλος enim προπαροξύτονον, & per geminum λλ, proprium eſt nomē κατὰ τοὺς παλαιούς. hæc Euſtathius ἐν τῷ σ. τῆς Ὀδυσ. Etiam polyſyllaba. ut ὁ σατύργας, τοῦ σατύργα. ὁ ςροάγας, τοῦ ςροάγα. excipitur ὁ ἀκράγας, τοῦ ἀκράγαντος, nomen fluuij Siciliæ, unde ἡ ἀκράγας τῆς ἀκράγαντος nomen urbis. Etiam in δας diſſyllaba &

Monoſyllaba in ας.

In ας polyſyllaba.

βας.

Diſſyllaba γας.

Polyſyllaba γας.

ba & polyſyllaba. ὁ λάδας, τῶ λάδα. ὁ ἴδας, τῶ ἴδα. ὁ λεωνίδας, τῶ λεωνίδα. ὁ τιμαχίδας, τῶ τιμαχίδα. excipiuntur quæ diphthongum habent in penultima. ut ὁ ἀφειδας, τῶ ἀφειδαντος. Etiam in ζας. θας. κας. ξας. ψας. ut ὁ ἀρίζας, τῶ ἀρίζα. ὁ ἄνθας, τῶ ἄνθα. ὁ πελίκας, τῶ πελίκα. ὁ ἀλίξας, τῶ ἀλίξα. ὁ ἄψας, τῶ ἄψα. Etiam in λας, ἁπλᾶ diſyllaba, quæ ſint unius generis, & non habeant penultimam natura longam, & etiam polyſyllaba duo λλ. habentia. ut ὁ ὕλας, τῶ ὕλα. ὁ γέλας, τῶ γέλα. ὁ ἰόλλας, τῶ ἰόλλα, ὁ ἀβόλλας τῶ ἀβόλλα. Etiam in μας. conſonantem habentia ante μ. ὁ σύλμας, τῶ σύλμα. ὁ ἀκαματοχάρμας, τῶ ἀκαματοχάρμα. excipit ὁ τόλμας, τῶ τόλμαντος. Etiã deſinentia in μας. περσικά. ut ὁ σαλάμας, τῶ σαλάμα. ὁ σπιτάμας, τῶ σπιτάμα. Etiã in νας. ut ὁ πίνας, τῶ πίνα. Excipit ὁ κάνας, τῶ κάναντος. ζας. θας. κας. ξας. ψας. λας. μας. νας.

Etiam in πας. deſinentia unius generis. ut ὁ πάπας, τῶ πάπα. ὁ κάλπας, τῶ κάλπα. ὁ λάμπας, τῶ λάμπα. Excipitur ὁ κύπας, τῶ κύπαντος. πᾶς uerò παντός, adiectiuum & monoſyllabum. Etiam in ρας. non habentia primam & ſecundam ſyllabam ab eadem conſonante, uel antiſticho eius incipientem. ut ὁ σιμμόρας, τῶ σιμμόρα. ὁ κύδρας, τῶ κύδρα. Etiam in σας deſinentia diſſyllaba, quæ non habent ε. in penultima. ut ὁ χρύσας, τῶ χρύσα. ὁ κέρσας, τῶ κέρσα. Etiam in τας. ut ὁ ἀρχύτας, τοῦ ἀρχύτα. ὁ ἐυρώτας, τοῦ ἐυρώτα. excipitur ὁ τελεύτας, τοῦ τελεύταντος. Etiam in φας deſinentia diſſyllaba, & in χας. ut ὁ δέλφας, τῶ δέλφα. ὁ ἄλφας, τῶ ἄλφα. κύφας uerò κύφαντος facit. ὁ καλλίχας, τῶ καλλίχα. ὁ λάχας, τῶ λάχα. κάλχας uerò κάλχαντος facit. Etiam in ας. à uerbis circunflexis compoſita. ut ὁ πατραλοίας, τῶ πατραλοία, ἀπὸ τῶ ἀλοιῶ, τὸ τύπτω. Etiam in ας. à nominibus fœmininis compoſita. ut ἡ φαρέτρα. ὁ ἐυφαρέτρας, τῶ ἐυφαρέτρα. ἡ βία. ὁ ἐυρυβίας. τῶ ἐυρυβία. ἡ ἀγορά. ὁ πυθαγόρας. τῶ πυθαγόρα, καὶ πυθαγόρου, quamuis hoc nomen, alij aliunde deducunt. ἡ ἀνία. ὁ πανσανίας, τοῦ πανσανία. Et hæc de pariter declinatis. πας. ρας. σας. τας. φας. χας. In ας. compoſita.

De impariter declinatis.

Deſinentia in ας. purum diſſyllaba grauitona, & quæ Dorica non ſint, διὰ τῶ ντ. declinantur. ut ὁ ἄας, τοῦ ἄαντος. ὁ θόας, τοῦ θόαντος. excipitur ὁ λάας, τοῦ λάα, cum proprium eſt nomen. cum uerò appellatiuum eſt, ὁ In ας. purũ

λάας, τοῦ λάαος facit, καὶ κράσει λᾶος. Οδυσσείας θ. Λᾶος ὕπαι ῥιπῆς. τῷ λάαϊ, λᾶϊ. Ιλιάδ. π. βάλε δ᾽ ἕτερος ἡνιοχῆα ἵππων ἡνὶ ἔχοντα μετώπιον ὀξέϊ λᾶϊ. Δυϊκά. τὼ λάαε, λᾶε. Ιλιάδ. ψ. λᾶε δὲ τῷ ἐκάτερθεν ἐρηρέδαται δύω λευκώ. Declinatur etiam ὁ λάας, τοῦ λάου, τῷ λάᾳ, τὸν λάαν. Etiam in ας. monosyllaba ὀξύτονα, in τος. faciunt genitiuum. ut ὁ προάς, τοῦ προαντός. Etiam polysyllaba. ut ὁ ἀνδριάς, τοῦ ἀνδριάντος. Etiam in βας. desinentia, si ancipitem correptã in penultima habuerint. ut ὁ βίβας, τοῦ βίβαντος. ὁ λικάβας, τοῦ λικάβαντος. ὁ ἀλύβας, τοῦ ἀλύβαντος, cuius penultima longa est. Excipiuntur ὁ βαρνάβας, τοῦ βαρνάβα. ὁ λάβας, τοῦ λάβα. ὁ κάβας, τοῦ κάβα. ὁ ἄβας, τοῦ ἄβα, ἐθνικόν. At ὁ ἄβας, τοῦ ἄβαντος, proprium nomen. Similiter & ἰόβας, ἰόβα. & ῥήβας, ῥήβα. Etiam in βας. & quæ ante β. habent ρ. impariter declinantur. ut ὁ φόρβας, τοῦ φόρβαντος. ὁ κύρβας, τοῦ κύρβαντος. Etiam in γας. desinentia dissyllaba propria, & adpellatiua, siue gentilia. ut ὁ γίγας, τοῦ γίγαντος. ὁ βρίγας, τοῦ βρίγαντος. Etiã in δας. dissyllaba, & quæ habeant diphthongum in penultima. ut ὁ ἀφείδας, τοῦ ἀφείδαντος. ὁ οἴδας, τοῦ οἴδαντος. Etiam polysyllaba, siue dissyllaba à uerbis grauitonis deriuata. ut μείδομαι. ὁ μείδας, τοῦ μείδαντος. εἴδω, ὁ εἴδας, τοῦ εἴδαντος. χαρίζομαι, ὁ χαρίδας, τοῦ χαρίδαντος. Etiam desinentia in ζας. habentia υ. ante ζ. ut ὁ βύζας, τοῦ βύζαντος. ὁ πύζας, τοῦ πύζαντος. Etiam in λας. dissyllaba μονογενῆ, & quæ habeant penultimam natura longam. ut ὁ φίλας, τοῦ φίλαντος. ὁ χήλας, τοῦ χήλαντος. Similiter & quæ habent consonantem cum λ. ut ὁ ἄτλας, τοῦ ἄτλαντος. Etiam habentia duo λλ. ut ὁ πάλλας, τοῦ πάλλαντος. ὁ βάλλας, τοῦ βάλλαντος. ὁ μέλας uero, τοῦ μέλανος, & ὁ τάλας, τοῦ τάλανος, trium generum sunt. Etiam in μας. dissyllaba & polysyllaba, & quæ ante μ. breuem uocalem habent. ut ὁ ἀδάμας, τοῦ ἀδάμαντος. ὁ πολυδάμας, τοῦ πολυδάμαντος. & cum his ὁ θαύμας, τοῦ θαύμαντος. Etiam in ρας. dissyllaba, habentia primam & secundam syllabam ab eadem consonante, siue antisticho eius incipientem. ut ὁ βάβρας, τοῦ βάβραντος. ὁ πρόφρας, τοῦ πρόφραντος. ὁ τεύθρας, τοῦ τεύθραντος. Similiter & ea quæ participijs incidunt. ut ὁ πείρας, τοῦ πείραντος. ὁ ἄρας, τοῦ ἄραντος. Similiter & quæ habent α. ante ρ. ut. ὁ τάρας, τοῦ τάραντος. ὁ κάρας, τοῦ κάραντος. Etiam desinentia in σας. polysyllaba

In ας. monosyllaba.

βας.

γας.

δας.

ζας.

λας.

μας.

ρας.

σας.

polyſyllaba, & quæ in penultima habent ε. ut ὁ ἀπίσας, τοῦ ἀπίσαντος. Etiam in φας. deſinentia polyſyllaba. ut ὁ κορύφας, τοῦ κορύφαντος. ὁ ἐλέφας, τοῦ ἐλέφαντος. ὀνόφας uerò ὀνόφα facit. Deſinentia in ας. compoſita, ſimplicium ſeruãt declinationem. ut λυκοθόας, λυκοθόαντος. quoniã θόας, θόαντος. σύμπας, σύμπαντος, quoniam πᾶς παντός dicimus. φας. In ας. compoſita.

Et hæc de nominibus in ας. deſinentibus, & eorum genitiuis. Nunc de alijs caſibus nominum quintæ declinationis: pro quibus ὁ αἴας, commune ſit exemplum.

Ο αἴας. ἡ γενικὴ τοῦ αἴαντος. Nam deſinentia in ας. purum diſſyllaba, grauitona, penultimam productam habentia, διὰ τοῦ ντ. declinantur. Genitiuus ſingularis. Η δοτικὴ, τῷ αἴαντι, à genitiuo fit. Datiuus ſin. Nam omnis genitiuus in ος. deſinens, mutata ος. in ι. datiuum ſingularem facit. Η αἰτιατικὴ, τὸν αἴαντα, à datiuo. Adcuſatiuus ſingularis. Nam omnis datiuus ſingularis in ι. prolatum deſinens, ι. in α. conuerſo, adcuſatiuum ſingularem facit. Sed aduertendum eſt, adcuſatiuum ſingularem quintæ declinationis aut in α. correptum deſinere, aut in ν. In α. correptũ, τὸν αἴαντα, τὸν θόαντα. In ν. quum genitiuus ſingularis in ος. purum deſinens, ancipitem uocalem habet in penultima, à nominatiuo fit, ς. in ν. conuerſo. ut ἰχθύς, ἰχθύος, ἰχθύν. ὄφις, ὄφιος, ὄφιν. πάρις, πάριος, πάριν. Excipitur δίος, δία. Deſinentia uerò in υς. etſi frequenti uſu in ν. mittant adcuſatiuum. ut ταχύς, ταχύν. ὀξύς, ὀξύν: nonnunquàm tamen in α. faciunt adcuſatiuũ ποιητικῶς. ut εὐρέα πόντον. καὶ πολέα ϛρατόν. Similiter & in ους. deſinentia, nunc in α. mittunt adcuſatiuum, nunc in ν. ſed in ν. frequentius, rarò autẽ in α. ut τὸν βοῦν, καὶ βόα. Deſinentia in υς. Η κλητικὴ, ὦ αἶαν, à genitiuo fit, extrema ſyllaba abiecta. Nam in nominibus διὰ τ̃ ντ. declinatis, & quæ ſynæreſim non patiuntur, extrema genitiui abiecta, fit uocatiuus ſingular. ut θόας, θόαντος, ὦ θόαν. λαοδάμας, λαοδάμαντος, ὦ λαοδάμαν. Poëtæ tamen huiuſmodi uocatiuum abſque ν. proferre conſueuerunt. Οδυσ. θ. λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες. & Ιλιάδ. ν. πολυδάμα, οὐ μὲν αὐτοῦ ἐρύκανε πάντας ἀρίστους. Σιμοῦς, & πλακοῦς, & ſimilia, etiã ν. extremæ ſyllabæ abijciũt. ut σιμοῦντος, ὦ σιμοῦ. πλακοῦντος, ὦ πλακοῦ. Excipitur ὀδούς, ὀδόντος. huius enim uocatiuus ſolus eſt ſimilis nominat. ὦ ὀδούς. In quib. uerò genitiuus διὰ τ̃ εος exiſtens, Vocatiuus.

in εος. genitiuus. — in ους. faciunt ſynæreſiatum, à nominatiuo fit, η. in ε. conuer
ſo. ὁ δημοσθένης, ὦ δημόσθενες. In deſinentibus uerò in ω. ſiue in
ω. & ως. fœmininum. — ως, fœmininis, à nominatiuo fit, extrema in ο. μικρὸν muta-
ta, ac ι. in diphthongũ adſumpto. ut ἡ λητώ, ὦ λητοῖ. ἡ αἰδὼς,
ὦ αἰδοῖ. In his uerò quæ exeunt in ην. ſiue in εις. quorum neu
ην. εις. — trum in εν. eſt formatum, à genitiuo fit, abiecta ος. ſyllaba.
ut τέρην, τέρενος, ὦ τέρεν. χαρίεις, χαρίεντος, ὦ χαρίεν. In deſinen
ηρ. — tibus autem in ηρ. grauitonis, fit uocatiuus in ερ. ut μήτηρ, ὦ
μῆτερ. Excipitur ὦ πάτερ. Ex oxytonis uerò quatuor ſunt his
ſimilia. πατήρ, ὦ πάτερ. δαήρ, ὦ δᾶερ. σωτήρ, ὦ σῶτερ. ἀνήρ, ὦ ἄνερ.
Etiam in quibuſdã ſimilis eſt uocatiuus nominatiuo pror-
ſus. In quibuſdam uerò & ſine σ. profertur. Nam in his quæ
ευς. & ους. — in ευς. aut in ους. exeunt, etiã ſine σ. cum diphthongo enun-
tiantur. ὦ βασιλεῦ. ὦ βοῦ. niſi quid prohibeat. Nam ὦ πούς, &
& ὦ ὀδούς ſolum dicimus: ne coincidãt cum ποῦ aduerbio,
ις. — & ὀδοῦ. Etiã in adpellatiuis grauitonis in ις. deſinentibus,
quæ non exeunt in natura longam, & omnino in deſinen-
υς. — tibus in ις. grauitonis. ut ὁ ὄφις, ὦ ὄφι. Etiam in υς. grauito
nis. ὁ βότρυς, ὦ βότρυ. Etiam in oxytonis quæ ſunt trium ge
ως. maſcu. — nerum. ὁ ἡδύς, ὦ ἡδύ. In ως. uerò deſinentibus maſculinis,
productam habentibus penultimam, ſimilis eſt uocatiuus
nominatiuo: & omnino in deſinentibus in ως. purè aũt de
clinatis, ſiue per τ. prꝫter fœminina oxytona. ὁ ἥρος, ὦ ἥρως.
Etiam in ης. grauitonis iambicis, & omnino in ης. deſinenti
ης. — bus, declinatis autem per τ. ut ὁ λάχης, ὦ λάχης. Etiam in ις.
ις. — oxytonis. ut ὁ πριαμὶς, ὦ πριαμίς. Etiam in υς. oxytonis. ut
υς. — ὁ χλαμύς, ὦ χλαμύς. Etiam in ας. oxytonis. ut παλλάς, ὦ παλ
ας. — λάς. Etiam λς. ut ὁ ἅλς, ὦ ἅλς. Etiam in aliquam dupliciũ.
λς. — ὁ ἄναξ, ὦ ἄναξ. Etiam in aliquam immutabilem exeunti-
bus. ut ὁ ἕλλην, ὦ ἕλλην. præter ſuperius annotata.

Δυϊκά.

Dualis numerus. — Η ὀνομαστική, καὶ αἰτιατική, τῶν δυϊκῶν, τὼ αἴαντε, à datiuo ſin-
gulari. Omnis enim datiuus ſingularis in ι. prolatum deſi
nens, mutato ι. in ε. nominatiuum & accuſatiuum dualem
facit. τῷ αἴαντι, τὼ αἴαντε. Η γενικὴ καὶ δοτική, τοῖν αἰάντοιν.
Pluralis numerus. — Omnis nominatiuus dualis in ε. ſiue in ω. exiens, in οῖν. fa-
cit genitiuum & datiuũ dualem. ut τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν.
τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν. τὰ αἰδὼ, ταῖν αἰδοῖν.

Πληθυντικά.

Πλη. Η εὐθεῖα καὶ κλητικὴ πληθυντική, οἱ αἴαντες, ὦ αἴαντες. Omnis enim nominatiuus dualis in ε. desinens, adposito σ. nominatiuum pluralem facit. τὼ αἴαντε, οἱ αἴαντες. neutris tamen exceptis.

Pluralis numerus.

Η γενική, τῶν αἰάντων. Omnis genitiuus pluralis cōmunis, cuiusuis generis, in ων. exit. Η δοτική, τοῖς αἴασι. Vbi aduertendū est, datiuū pluralem, partim à nominatiuo singulari fieri, partim à datiuo. Si à nominatiuo, hęc datur regula. Omnis nominatiuus singularis in σ. desinens cum lōga, siue uocali, siue diph. ac in paribus syllabis inflexus, nec habēs genitiuū contractum, apposito ι. datiuum pluralem facit. ut ὁ θόας, τοῖς θόασι. ὁ λίβυς, τοῖς λίβυσι. ὁ τρώς, τοῖς τρωσί. ὁ βασιλεύς, τοῖς βασιλεῦσι. annotant τοῖς ποσί, quod à datiuo singulari fit ποδί, & τοῖς υἵεσι ἀτίμως ἀπὸ τοῦ υἱεύς. & δρομέσι, ἀπὸ τοῦ δρομεύς. pro υἱεῦσι, & δρομεῦσι. Sciendum est autem nominatiuum in υς. productam desinentem, assumpto ι. ac υ. correpto, datiuum pluralem facere. ut ὁ ἰχθύς, τοῖς ἰχθύσι. excipitur τοῖς μῦσι ἀπὸ τοῦ μῦς: quod solum producitur. Etiam nominatiuus exiens in aliquam duplicium, eodem modo datiuum pluralem facit. ὁ ἅρπαξ, τοῖς ἅρπαξι. A datiuo uerò singulari fit datiuus pluralis, cum nominatiuus singularis aliam habet terminationem. Pro quo aduertendum est, quòd si datiuus singularis in ι. purū exeat, assumpto σ. ante ι. datiuum pluralem facit. τῷ ὄφει, τοῖς ὄφισι. τῷ ἡδέι, τοῖς ἡδέσι. τῷ δημοσθένει, τοῖς δημοσθένεσι. ὄφις enim & ἡδύς extremam habent correptam. δημοσθένης uerò, & si in σ. cum uocali longa exeat, genitiuum tamen habet per synæresim. Si uerò datiuus singularis consonantem habeat ante ι. assumpto σ. ac consonantibus abiectis, quæ cum ipso minime audiri possunt, datiuum pluralem facit. ut τῷ αἴαντι, τοῖς αἴασι. Si uerò datiuus singularis ν. solum habeat ante ι. mutato ν. in σ. datiuum pluralem facit. ut πλάτωνι, πλάτωσι. ποιμένι, ποιμέσι. etsi alibi ν. ante σ. inueniatur. ut ἕλμινς. Sed aduertendum penultimam datiui pluralis, aut parem esse penultimæ aliorum obliquorum, aut maiorem. Quæ si sit anceps, & per abiectionem consonantium facta sit breuis, rursus in se ipsam productam mutari. ut τῷ θόαντι, τοῖς θοᾶσι, θόᾱσι. Si uerò breuis fuerit, ε. scilicet,

Datiuus pluralis à nominatiuo singulari.

Exceptiones

Nomina in υς.

Datiuus pluralis à datiuo singulari

Annotat.

aut ο. μικρὸν. ε. quidem assumpto ι. in diphth. producitur. ut τιθέντι, τιθέσι, τιθεῖσι. ο. uerò assumpto υ. ut τῷ λέοντι, λέοσι, λέουσι. (εις.) χαρίεις igitur, & τιμήεις, & similia, cum in εις. desinant διὰ τῆς ει. διφθόγγου, & imparibus inflectantur syllabis, nec habeant genitiuum contractum: à nominatiuo singulari datiuum pluralem deducere possunt assumpto ι. ut χαρίεις, χαρίεισι. & τιμήεις, τιμήεισι: sicut à βασιλεύς, βασιλεῦσι. Possunt etiam formari à datiuo singulari ν. & τ. prius expunctis, ac σ. interiecto. ut χαρίεντι, χαρίεσι. τιμήεντι, τιμήεσι. & adiuncto ι. penultimæ uocali fit χαρίεισι, & τιμήεισι: sicut à τιθείς, τιθέντι, τιθέσι, καὶ τιθεῖσι. Quidam tamen non ἰῶτα sed (Gregorius Scholarius) alterum σ. addentes χαρίεσσι dicunt, ut Gregorius Scholarius asserit, quod factum est, ne eius penultima minor tempore sit aliorum obliquorum penultima. (Datiuo addi ν.) Additur etiam ν. consonans huiusmodi datiuis in ι. prolatum desinentibus, uocali sequente. ut τοῖς αἴασιν. Sed apud poëtas, etiam consonante sequente additur ν. quod quidem metri gratia fit. Ιλιάδος α. ἐν δ' οἱ ἦτορ στήτεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν. & eodem. πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται ἀχαιῶν. (Accusatiuus pluralis Canon.) Η αἰτιατική, τοὺς αἴαντας. Nam omnis accusatiuus singularis in α. desinens, assumpto σ. accusatiuum pluralem facit. τὸν αἴαντα, τοὺς αἴαντας. Η κλητική, ὦ αἴαντες, nominatiuo plurali omnino similis. (Annotatio nominatiui Aeolici.) Aduertendum est hoc in loco, Aeoles huiuscemodi nomina in ας. desinentia, διὰ διφθόγγου enunciare. ut τάλαις pro τάλας. μέλαις pro μέλας. & θόαις pro θόας. non tamen αἴαις pro αἴας dicunt, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων. At genitiuus nonnunquàm ἀποκοπὴν patitur ποιητικῶς metri gratia. ut αἴαν pro αἴαντος. θόαν pro θόαντος. (Datiui extrema quanta.) Datiuus uerò poëtica licentia aliquando producit extremam. hoc est ι. facta communi syllaba. ut αἴαντι, δαΐφρονι, cum regula id corripi expostulat. nonnunquàm κατὰ κρᾶσιν eandem producit. ut θέτιδι, θέτιϊ, θέτι. Ιλιάδ. πάντα θέτι καλλιπλοκάμῳ. sic μήτιδι, μήτιϊ, μήτι. Οδυσσ. ν. ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτιτε κλέομαι, καὶ κέρδεσιν. Patitur etiam ἀποκοπήν. ut ἱδρῶτι, ἱδρῶ. Ιλιάδος ρ. τίρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ, καὶ ἱδρῶ σπευδόντεσσι. Accusatiuus quoque idem patitur. ut ποσειδῶνα, ποσειδῶ. ἱδρῶτα, ἱδρῶ. Ιλιάδ. κ. αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ. (Comparatiua.) In comparatiuis uerò in ων. desinentibus

desinentibus crasim patitur ἀτ]ικῶς. ut μείζονα, ἀποβολῇ τοῦ υ. μεῖζοα, καὶ κράσει τοῦ ο. καὶ α. εἰς ω. μείζω. Nec solum accusatiuus singularis dictorum comparatiuorum hoc patitur, sed etiam nominatiuus, accusatiuus, & uocatiuus pluralis numeri patiuntur, & si non in ω. sed in ου. crasim fieri contingat ἔθει ἀττικῷ. ut οἱ μείζονες, μείζοες, μείζους. Sic accusatiuus casus, μείζονας, μείζοας, μείζους. & uocatiuus similis est nominatiuo. Nam regula est, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ. λήγουσα, καὶ συνηρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον, καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν. id est, Quod omnis nominatiuus pluralis in σ. desinens, & circa finem synæresim patiens, accusatiuum, & uocatiuum habet sibi consonum & contemporalem. At in nominatiuo, accusatiuo & uocatiuo pluralis numeri neutrorum eadem fit crasis, quæ in accusatiuo singulari masculinorum. ut τὰ μείζονα, μείζοα, μείζω. Datiuus pluralis παραγωγὴν patitur ἔθει ἰωνικῷ καὶ αἰολικῷ. ut θοάντεσσι. & fit à nominatiuo plurali in ες. desinente, siue masculini generis sit, siue fœminini, addita σι. syllaba. ut κύνες, κύνεσσι, γυναῖκες, γυναίκεσσι. In neutris uerò, aut à nominatiuo plurali, extrema in ες. mutata & adiuncta σι. τείχεα, τείχεες, τειχέεσσι. uel à genitiuo singulari ο. in ε. conuerso. τείχεος, τείχεες, τειχέεσσι. iccirco duplici σσ. scribitur, nisi metri gratia alterum eijciatur.

Canon.

Datiuus pluralis.

Παράδειγμα.

Ο θόας κοινῶς, καὶ θόαις αἰολικῶς. τοῦ θόαντος κοινῶς, καὶ θόα ποιητικῶς. τῷ θόαντι. τὸν θόαντα. ὦ θόαν κοινῶς, καὶ ὦ θόας ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ θόαντε. τοῖν θοάντοιν. ὦ θόαντε. Πλη. οἱ θόαντες. τῶν θοάντων. τοῖς θόασι κοινῶς, καὶ θοάντεσσι ἰωνικῶς καὶ αἰολικῶς. τοὺς θόαντας. ὦ θόαντες.

Exemplum nominum in ας.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΣ.

Nomina in ης. desinentia, cum & ipsa partim sint æqualiter declinata, partim uerò inæqualiter. & quę æqualiter declinantur, aliqua mittunt genitiuum in ου. aliqua in η. ἔθει δωρικῷ, ordine quodam & ipsa uarianda sunt, & discernenda quæ sunt parisyllaba, ab his quæ imparisyllaba sunt. Et primum de parisyllabis

De nominibus in ης.

Desinentia in ης. grauitona. Exceptiones

habentibus genitiuum in ου. Desinentia igitur in ης. grauitona, spondaica, in ου. faciunt genitiuum. ut ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου. ὁ Ξέρξης, τοῦ ξέρξου. Excipitur ὁ μάθλης, τοῦ μάθλητος. ὁ κούρης, τοῦ κούρητος. ὁ πίγρης, τοῦ πίγρητος, ὁ τίγρης, τοῦ τίγρητος, fluuij nomen, qui & τίγρις, τίγριδος. & τίγριος ἰωνικῶς. φάγρης, φάγρητος. μάγνης, μάγνητος. ἴγνης, ἴγνητος. μάσπης, μάσπητος. μένδης, μένδητος.

In ης. circunflexa.

Etiam in ης. circunflexa in ου. faciunt genitiuum. ut ὁ θαλῆς, τοῦ θαλοῦ. καὶ ὁ θάλης, τοῦ θάλητος. ὁ ἑρμῆς, τοῦ ἑρμοῦ. ὁ σωλῆς, τοῦ σωλοῦ. ὁ μωσῆς, τοῦ μωσοῦ. καὶ μωϋσῆς, τοῦ μωϋσοῦ. καὶ ὁ μωσεὺς, τοῦ μωσέως. καὶ ὁ μωϋσεὺς, τοῦ μωϋσέως.

In ης. grauitona.

Etiam in ης. grauitona à fœmininis in η. desinentibus deriuata. ut ἡ λέσχη, ὁ λέσχης τοῦ λέσχου. ἡ ἀράχνη, ὁ ἀράχνης, τοῦ ἀράχνου. ἡ χαίτη, ὁ κυανοχαίτης, τοῦ κυανοχέτου.

δης.

Etiam in δης. desinentia πατρωνυμικά. ὁ ἀτρείδης, τοῦ ἀτρείδου. Etiam in δης. propria, patronimici formam habentia. θουκύδης, τοῦ θουκυδίδου. ὁ μιλτιάδης, τοῦ μιλτιάδου. ὁ εὐριπίδης, τοῦ εὐριπίδου. Etiam in ης. desinentia, grauitona, siue simplicia sint, siue decomposita, à nominibus in ος. deriuata. ut ἄραξος, ὁ ἀράξης, τοῦ ἀράξου. λάπιθος, ὁ λαπίθης, τοῦ λαπίθου.

της. θης. νης. λης.

Etiam in της. quæ composita non sunt à uerbo κρατῶ. ut ὁ δότης, τοῦ δότου. ὁ χάρτης, τοῦ χάρτου. ὁ δύτης, τοῦ δύτου. In θης. quoque desinentia his similia sunt. ὁ σκύθης, τοῦ σκύθου. Etiam in ανης. ινης. ονης. υνης, καὶ ωνης, καὶ ολης. ὁ ἰορδάνης, τοῦ ἰορδάνου. ὁ αἰσχίνης, τοῦ αἰσχίνου. ὁ γηρυόνης, τοῦ γηρυόνου. καὶ γηρυὼν, γηρυόνος, καὶ γηρυονεύς, γηρυονέος sæpe apud poëtas. ὁ κερύνης, τοῦ κερύνου. ὁ τελώνης, τοῦ τελώνου. ὁ ὀζλόης, τοῦ ὀζόλου. Grauitona quoque in ης. desinentia, super duas syllabas habentia ante ης. immutabilem quampiam geminatam. ὁ ἰωάννης, τοῦ ἰωάννου. ὁ κοβάλλης, τοῦ κοβάλλου. excipitur ὁ πόλλης, τοῦ πόλλητος, est enim dissyllabum. & ὁ ἀελλής, τῶ ἀελλοῦς, ὀξύτονον γάρ. Etiam in ης. quæ sunt unius generis, & à uerbis composita. ut πωλῶ, ὁ βιβλιοπώλης, τοῦ βιβλιοπώλου. μετρῶ, ὁ γεωμέτρης, τοῦ γεωμέτρου. τρίβω, ὁ παιδοτρίβης, τοῦ παιδοτρίβου. βαίνω, ὁ σχοινοβάτης, τοῦ σχοινοβάτου.

De nominibus in ης. habentibus gtm̃ in η.

Monosyllaba in ης. desinentia, circunflexa, abiecto σ. faciunt genitiuum. ut ὁ δρῆς, τοῦ δρῆ. ὁ τρῆς, τοῦ τρῆ. Sic ποδῆς, ποδῆ, solea, quod dissyllabum.

Hactenus

Hactenus de parisyllabis: nunc de imparisyllabis.

DEsinentia in ης. grauitona iambica, à præsenti uerbo deriuata, cuius consonantem seruant, in τος. mittunt genitiuum. ut λείβω, ὁ λέβης, τοῦ λέβητος. λήχω, ὁ λάχης, τοῦ λάχητος. πένω, ὁ καὶ ἡ πένης, τοῦ καὶ τῆς πένητος. πλανῶ, ὁ πλάνης, τοῦ πλάνητος, καὶ ὁ πλανήτης, τοῦ πλανήτου. κρατῶ, ὁ κράτης, τοῦ κράτητος. δαίρω, ὁ δάρης, τοῦ δάρητος, καὶ δάρου. ὁ κόμης, τοῦ κόμητος, καὶ κόμου. ὁ γύνης, τοῦ γύνητος, καὶ γύνου. ὁ μύκης, τοῦ μύκητος, καὶ μύκου. ὁ πύδης, τοῦ πύδητος, καὶ πύδου. ὁ χάρης, τοῦ χάρητος, καὶ χάρου. ὁ πύλης, τοῦ πύλητος, καὶ πύλου. ὁ μύνις, τοῦ μύνητος, καὶ μύνου. ὁ μέγης, τοῦ μέγητος, καὶ μέγου. Etiam in ης. μονοσύλλαβα ὀξύτονα, in τος. mittunt genitiuum. ut ὁ κρής, τοῦ κρητός. ὁ γνής, τοῦ γνητός. ὁ θής, τοῦ θητός. In ης. quoque desinentia polysyllaba, composita communia oxytona, & à uerbis deriuata, per τος. puram uariantur, & unam syllabam præteriti perfecti seruant. ut βέβληται, ἀβλής, ἀβλῆτος. δέδμηται, ἀδμής, ἀδμῆτος. τέθνηκα, ἡ μιθνής, μιθνῆτος. ἡ ἡμιθανής, κατὰ συγκοπήν, semimortuus. Etiam in ης. quæ habent ante ης. immutabilem, & ante immutabilem uocalem aliquam. ut ὑπέρης, ὑπέρητος. ἀκέλης, ἀκέλητος. κεφάλης, κεφάλητος. ἐπιάλης, ἐπιάλητος. Etiam in ῆς. circunflexa, à nominibus in εις. deriuata. δαφνῆς, δαφνῆντος, ἀπὸ τοῦ δαφνήεις. φθογγῆς, φθογγῆντος, ἀπὸ τοῦ φθογγήεις. τιμῆς, τιμῆντος, ἀπὸ τοῦ τιμήεις. Adnotantur etiam hæc quæ in ης. desinunt, & in εντος. mittunt genitiuum. ut ὁ κλύμης, τοῦ κλήμεντος. ὁ μάνις, τοῦ μάνεντος. ὁ οὐάλης, τοῦ οὐάλεντος. ὁ κρίσκης, τοῦ κρίσκεντος.

In ης. deriuatiua.

ης. monosyllaba.

Immutabilis ante ης.

ης. circunflexa ab εις.

Notio.

De nominibus in ης. quæ per crasim in ους. faciunt genitiuum.

Nomina in ῆς. circunflexa, composita ἀπὸ τοῦ κλέος, in οῦ. κατὰ κρᾶσιν faciunt genitiuum. ut ὁ ἀνδροκλῆς, τοῦ ἀνδροκλέος, ἀνδροκλοῦς. ὁ ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέος, ἡρακλοῦς. Etiam nomina propria in ης., à uerbis composita, in ους. faciunt genitiuum. δεύκω, ὁ πολυδεύκης, τοῦ πολυδεύκεος, πολυδεύκους. μήδω, ὁ διομήδης, τοῦ διομήδεος, διομήδους. φαίνω, ὁ ἀριστοφάνης, τοῦ ἀριστοφάνεος, ἀριστοφάνους. Etiam in ης. à neutris in ος. composita. τὸ σθένος, ὁ δημοσθένης, τοῦ δημοσθένεος, δημοσθένους. τὸ γένος, ὁ διογένης, τοῦ διογένεος, διογένους. τὸ τέλος, ὁ ἀριστοτέλης, τοῦ

ἀριστοτέλεος, ἀριστοτέλους. & cætera huiusmodi. Excipitur ὁ ἀμέλης, τοῦ ἀμέλητος. & ὁ ἀμένης, τοῦ ἀμένητος. Etiam adiectiua in ης. ὀξύτονα & grauitona, habentia neutrum in ες. ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. ὁ καὶ ἡ εὐμενής, τοῦ καὶ τῆς εὐμενέος, εὐμενοῦς. ὁ καὶ ἡ κακοήθης, τοῦ καὶ τῆς κακοήθεος, κακοήθους.

Adiectiua in ης.

ρης. Etiam in ρης. dissyllaba. ὁ πλήρης, τοῦ πλήρεος, πλήρους. ἄρης uero ἄρου. & ἄρης, ἄρητος. & ἄρης, ἄρεος, ἄρους. & ἄρευς, ἄρεος κοινῶς, καὶ ἄρηος ἰωνικῶς, καὶ ἄρεος ἀττικῶς, καὶ ἄρειος αἰολικῶς.

Etiam in ωρης. desinētia, & in ηρης, & ωδης. ut διώρης. τριήρης. λοιμώδης.

νης. Etiam in νης, ὀξύτονα. σφηνής, γαληπής. Desinentia quoque in ης. à nominibus in υς. deriuata. βαρύς, ἀβαρής. ὠκύς, ποδώκης. Hic aduertendum est, nomina in ης. composita à neutris in ος. desinentibus, si sint propria, grauari. δημοσθένης. ἀριστοτέλης. Si uero adiectiua, acui. ut εὐμενής. δυσμενής. διετής. τριετής. τετραετής. Deriuata autem ἀπὸ τοῦ ἔτος. grauantur, ἔθει ἀττικῷ. διέτης. τριέτης. τετραέτης & alia.

ης. ab υς. Annotatiuncula.

ἔτος.

Grauantur quoque & adiectiua composita à trissyllabis nominibus in ος. & etiam dissyllabis, habentibus η. in penultima, si post eam sequatur consonans. ut μέγεθος, παμμεγέθης. κῆτος, μεγακήτης. ἦθος, κακοήθης. μῆκος, ἐπιμήκης. & cætera.

Notio. Hoc etiam adnotandum est, desinentia in ης. impariter declinata, si per τ. uarientur, eundem habere & nominatiuū & uocatiuum. ut λάχης, λάχητος, ὦ λάχης. λέβης, λέβητος, ὦ λέβης. Si uero διὰ τοῦ ντ. in ν. mittere uocatiuum. τιμῆς, τιμῆντος, τιμῆν.

Παραδείγματα.

Exemplum nominum in ης. desin.

Ο λάχης. τοῦ λάχητος. τῷ λάχητι. τὸν λάχητα. ὦ λάχης. Δυϊκά. τὼ λάχητε. τοῖν λαχήτοιν. ὦ λάχητε. Πληθυντικά. οἱ λάχητες. τῶν λαχήτων. τοῖς λάχησι. τοὺς λάχητας. ὦ λάχητες.

In ις. nom. Ο μάντις. τοῦ μάντιος. τῷ μάντιϊ. τὸν μάντιν. ὦ μάντι κοινῶς, καὶ ὦ μάντις ἀττικῶς. Inuenitur etiam μάντιδος, διὰ τοῦ δ. rarò tamen, in compositione uero frequentissime. ut πρόμαντις, προμάντιδος. ὀρθόμαντις, ὀρθομάντιδος. μάντεος uero prosa oratione frequentius.

Ο μέρμις. τοῦ μέρμιθος. τῷ μέρμιθι. ὁ κανών. τὰ εἰς ις. λήγοντα ἔχοντα πρὸ τοῦ ι. δύο ἀμετάβολα, διὰ τοῦ θος. κλίνονται. βάλλις. βάλλιθος, species herbæ. ὄρνις, ὄρνιθος, auis: sed hæc pauca sunt. Quo in loco aduertendum est, nomina tam masculina quàm fœminina in ις. desinentia, siue per ι. siue

De accusatiuo annot.

per

per ν. facientia genitiuum in ος. purum, si habeant ante ος. δίχρονον, in ν. solum mittere adcusatiuum. ut ὄφις, ὄφιος, ὄφιν. πόλις, πόλιος, πόλιν. Hoc idem faciunt & ὀξύτονα in υς. υς.
Quãquàm ante ος. δίχρονον non habeãt. ut ἡδύς, ἡδέος, ἡδύν. εὐρύς, εὐρέος, εὐρύν. At εὐρέα πόντον, & πολέα στρατόν, & similia, poëtica sunt. Si uerò in ος. non purum desinant, sed cum aliqua consonante, si sint ὀξύτονα, in α. solum mittunt adcusatiuum. ut κρηπίς, κρηπῖδος, κρηπῖδα. χλαμύς, χλαμύδος, χλαμύδα. Si uerò sint grauitona, non solum in α. sed in ν. faciũt adcusatiuum. ut χάρις, χάριτος, χάριτα, καὶ χάριν. μῆνις, μήνιδος, μήνιδα, καὶ μῆνιν. ἔπηλυς, ἐπήλυδος, ἐπήλυδα, καὶ ἔπηλυν. Videntur tamen huiusmodi nomina quæ in δος. mittunt genitiuũ non ex eadem declinatione duplicem habere adcusatiuũ: sed ex diuersa. Declinantur enim διὰ τοῦ δ. κοινῶς. ut πάρις, Πάρις.
πάριδος, πάριδι, unde πάριδα. μῆνις, μήνιδος, μήνιδι, μήνιδα. Subtracto uerò δ. ἰωνικῶς, fit πάρις, πάριος. sicut ὄφις, ὄφιος. Ιλιάδος γ. Αψ ὀρόων πάριος δὲ θοῶς ἐκηλῆρος ὄρουσεν.
Vnde adcusatiuus πάριν, quod à nominatiuo fit: sicut ἀπὸ τοῦ ὄφις, ὄφιν. Et μῆνις, μήνιος. Οδυσσείας γ.
Μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρις.
Vnde adcusatiuus μῆνιν ἄειδε θεά. Nam Iones in nominibus desinentibus in ις. grauitonis, declinatis διὰ τοῦ δος. abijcientes δ. proprium faciunt genitiuum: quod non faciunt in ὀξυτόνοις. Non enim dicunt ἀσπίς, ἀσπίδος, ἀσπίος. Sed horum usus uarius est. Ionum mos

Ο τιμήεις. τοῦ τιμήεντος. τῷ τιμήεντι. τὸν τιμήεντα. ὦ τιμῆεν, καὶ τιμήει κοινῶς, καὶ τιμήεις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ τιμήεντε. τοῖν τιμηέντοιν. ὦ τιμήεντε. Πληθυντικά. οἱ τιμήεντες. τῶν τιμηέντων. τοῖς τιμήεισι, καὶ τιμήεσι. τοὺς τιμήεντας. ὦ τιμήεντες.

Ο εὐρύς, τοῦ εὐρέος. τῷ εὐρέϊ, καὶ εὐρεῖ. τὸν εὐρέα, καὶ εὐρύν. ὦ εὐρύ κοινῶς, καὶ ὦ εὐρύς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ εὐρέε. τοῖν εὐρέοιν. ὦ εὐρέε. Πληθυντικά. οἱ εὐρέες, εὐρεῖς. τῶν εὐρέων. τοῖς εὐρέσι. τοὺς εὐρέας, εὐρεῖς. ὦ εὐρέες, εὐρεῖς. Ο νέκυς. τ νέκυος. τῷ νέκυϊ. τὸν νέκυν. ὦ νέκυ κοινῶς, καὶ ὦ νέκυς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ νέκυε. τοῖν νεκύοιν. ὦ νέκυε. Πληθυντ. οἱ νέκυες, νέκυς. τῶν νεκύων. τοῖς νέκυσι. τοὺς νέκυας, νέκυς, ὦ νέκυες. υς.
Diminutiua in υς. circunflexa, abiecto σ. paribus syllabis declinantur. ut ὁ καμῦς. τοῦ καμῦ. τῷ καμῦ. τὸν καμῦν. ὁ διονῦς. τοῦ διονῦ. τῷ διονῦ. τὸν διονῦν.

Ο κλαυσοῦς. τοῦ κλαυσοῦ. τῷ κλαυσοῦ. τὸν κλαυσοῦν. quorum datiuus in υ. solum absque ι. desinit: ut in prima simplicium declinatione dictum est, & in singulari numero tantum infle- ctuntur. Ο βοῦς. τοῦ βοός, καὶ βοῦ ποιητικῶς. non aũt βοός.

οῦς. quoniam desinentia in ς. cum diphthongo, subiunctiuam uocalem diphthongi abijciunt in genitiuo. exceptis κλεῖς, κλειδός. δαῖς, δαιτός. & παῖς, παιδός. Τῷ βοΐ, non autem βοῖ, κατὰ συναίρεσιν. sicut λητοΐ, λητοῖ. quoniam datiuus dissyllabus extremam corripiens, synæresim non patitur. Τὸν βόα, καὶ βοῦν. ὦ βοῦ. Δυϊκά. Τὼ βόε. τοῖν βοοῖν. ὦ βόε. Πληθυντικά. Οἱ βόες, βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βουσὶ κοινῶς, καὶ βόεσσι Ιωνικῶς. Ιλιάδος κ. Αλλοι δ' ἐρινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσι. τοὺς βόας, βοῦς. ο. & α. in ου. diphthongum contractis: non autem βῶς, secundum cõmunem regulam, τροπῇ τοῦ ο. καὶ α. εἰς ω. μέγα. Quandoquidem in huiusmodi contractis casi-

Canon. bus propria adsignatur regula, quæ est, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ. λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν. ὦ βόες, βοῦς.

Ο ποῦς. τοῦ ποδός. τῷ ποδί. τὸν πόδα. ὦ ποῦς.

ώς. Ο ἱδρώς. τοῦ ἱδρῶτος. τῷ ἱδρῶτι, καὶ ἱδρῷ. τὸν ἱδρῶτα, καὶ ἱδρῶ. ὦ ἱδρώς. Δυϊκά. τὼ ἱδρῶτε. τοῖν ἱδρώτοιν. ὦ ἱδρῶτε. Πληθυν. οἱ ἱδρῶτες. τῶν ἱδρώτων. τοῖς ἱδρῶσι. τοὺς ἱδρῶτας. ὦ ἱδρῶτες.

Ο ἥρως. τοῦ ἥρωος. τῷ ἥρωι. τὸν ἥρωα. ὦ ἥρως. καὶ τὰ λοιπά.

Adnotatio. Quo in loco aduertendum est, nomina in ως. desinentia oxytona μονοσύλλαβα, habentia unam ex consonantibus tertiæ coniugationis grauitonorum, hoc est, δ. θ. τ. per ος. purum uariari. ut δμώς, δμωός. θώς, θωός. τρώς, τρωός. Quæ uerò nullam dictarum consonantium habent, si sint ἀπαθῆ. hoc est, si non patiantur, per τος. uariari. ut φώς, φωτός. uir. χρώς, χρωτός, corpus. Si aũt patiantur, abiecto σ. ad similitudinem Atticæ declinationis uariari. ut ὁ σῶς, τοῦ σῶ. ὁ ζώς, τοῦ ζῶ. ὁ κῶς, τοῦ κῶ, ἀπὸ τοῦ σῶος, ἢ σάος. ζωός. κῶος. ὁ πολίτης. quorum ὁ ζώς, acuitur, quanquàm ex crasi fiat. Quoniam ex accentu graui & acuto fit circunflexus.

Ο ἔρως. τοῦ ἔρωτος κοινῶς, καὶ ἔρω ἀττικῶς. καὶ ὁ ἔρος. τοῦ ἔρου. τῷ ἔρῳ. τὸν ἔρον αἰολικῶς. Οδυσσείας. α. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος, καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Ο μίνως. τοῦ μίνωος κοινῶς, καὶ μίνω ἀττικῶς. Nam Attici huiusmodi

iusmodi nomina ad propriam referunt declinationem.

Ο ἅλς. τοῦ ἁλός. τῷ ἁλί. τὸν ἅλα. ὦ ἅλς. Δυϊκά. τὼ ἅλε. τοῖν ἁλοῖν. ὦ ἅλε. Πλη. οἱ ἅλες. τῶν ἁλῶν. τοῖς ἁλσί. τοὺς ἅλας. ὦ ἅλες, quod in masculino genere sal significat, in fœminino uerò mare, & in numero singulari tantum declinatur. λς.

Ο μάκαρς, τοῦ μάκαρτος. τῷ μάκαρτι. τὸν μάκαρτα. ὦ μάκαρς. Quod nomen treis habet nominatiuos, uidelicet ὁ μακάριος, τοῦ μακαρίου. abiectis uerò duabus extremis syllabis, ρ. tamen ac σ. manentibus, fit μάκαρς. expuncto deinde σ. fit μάκαρ, μάκαρος. Οδυσ. ε. τρίς μάκαρες δαναοὶ, καὶ τετράκις οἱ τότ' ὄλοντο. ρς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ν.

Ο Πάν. τοῦ πανός. τῷ πανί. τὸν πάνα. ὦ πάν. deus Arcadiæ. πᾶν uerò παντὸς neutrum, ἀπὸ τοῦ πᾶς παντός, adiectiuum est. De nominibus in αν. desinentibus

Ο τιτάν. τοῦ τιτᾶνος. τῷ τιτᾶνι. τὸν τιτᾶνα. ὦ τιτάν. Δυϊκά. τὼ τιτᾶνε. τοῖν τιτάνοιν. ὦ τιτᾶνε. Πλη. οἱ τιτᾶνες. τῶν τιτάνων. τοῖς τιτᾶσι. τοὺς τιτᾶνας. ὦ τιτᾶνες.

Ο ἕλλην. τοῦ ἕλληνος. τῷ ἕλληνι. τὸν ἕλληνα. ὦ ἕλλην. ην.

Ο σωλήν. τοῦ σωλῆνος. τῷ σωλῆνι. τὸν σωλῆνα. ὦ σωλήν.

Ο δελφίν. τοῦ δελφῖνος. τῷ δελφῖνι. τὸν δελφῖνα. ὦ δελφίν. ιν.

Aduertendum est nomina in ιν. desinentia δικατάληκτα appellari, quoniam in ις. etiam desinunt. ut δελφίς. quod & Theodosius asserit sic inquiens. δικατάληκτα τε καλεῖται, ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις εἰς ις. λήγει: παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις εἰς ιν. ἀκτὶν, καὶ ἀκτίς. ῥὶν, καὶ ῥίς. eadem tamen seruatur declinatio, & ubique ι. manet productũ. excipitur τίς, τινός. quod ι. habet natura correptum, nec δικατάληκτον est. Annotatio de nominibus in ις. & ιν. τίς.

Ο φόρκυν. τοῦ φόρκυνος. τῷ φόρκυνι, καὶ φόρκυ κατὰ ἀποκοπήν. τὸν φόρκυνα. ὦ φόρκυν. καὶ ἄλλως. υν.

Ο φόρκυς. τοῦ φόρκυος. τῷ φόρκυϊ. τὸν φόρκυν ὦ φόρκυς. καὶ ἄλλως.

Ο φόρκος. τοῦ φόρκου. τῷ φόρκῳ. τὸν φόρκον. ὦ φόρκε.

Nomina in ων. desinentia, aut acuuntur. ut ἐλικών: aut grauantur. ut πλάτων: aut circunflectuntur. ut ποσειδῶν. Oxytona enim, apposita ος. syllaba, faciunt genitiuum. Sed in obliquis partim seruant ω. μέγα. ut κοιτών, κοιτῶνος. Nomina in ων. acuta.

partim uerò uertunt illud in ο. μικρόν. ut σαρπηδών, σαρπηδόνος.

Grauitona. Grauitona uerò aut adiuncta ος. ſyllaba declinantur, nunc ſeruato ω. magno in obliquis. ut πλάτων, πλάτωνος. nunc in ο. paruum uerſo. ut σώφρων, σώφρονος. aut per ντ. ω. magno in ο. paruum mutato. ut θεράπων θεράποντος.

Circunflexa At circunflexa ut plurimum διὰ τοῦ ντ. declinantur, & in obliquis ω. magnum omnino ſeruant. ut δημοφῶν, δημοφῶντος. Sed quia huiuſmodi nomina multa & uaria ſunt, eundem ordinem in his ſeruabimus, quo & Ioannes Charax uſus eſt, & primum de monoſyllabis.

In ων. monoſyllaba. Monoſyllaba in ων. deſinentia acuuntur, & appoſita ος. ſyllaba declinantur, ſeruantque ω. magnum in obliquis. ut πρών, πρωνός. κλών, κλωνός, θών, θωνός. χθών uerò χθονός terra, per ο. paruum, quoniam ſolum fœmininum. iccirco ab Herodiano μόνηρες, hoc eſt, unicum ſiue ſolum dicitur.

In ων. comparatiua. Deſinentia in ων. comparatiua, per ο paruum declinantur. ut κρείσσων, κρείσσονος. χείρων, χείρωνος. ἀρείων, ἀρείονος.

Patronymica. Deſinentia in ων. patronymica, per ω. magnum uariantur. πηλείων, πηλείωνος. ἀτρείων, ἀτρείονος. κρονίων uerò κρονίονος apud poëtas temporis quantitatē mutauit. Ιλιάδος ξ. Ζηνός δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κρονίονος ἄσσον ἱκοίμην.

Diminutiua Diminutiua quoque in ων. ſeruant ω. μέγα. ut ξένων, ξένωνος. λάκων. λάκωνος. βάκχων, βάκχωνος. μορίων, μορίωνος.

Deriuatiua. Deſinentia in ων. quæ à futuro uerborum deriuantur, per ο. paruum inflectuntur. νοήσω, νοήμων, νοήμονος. στήσω, στήμων, στήμωνος.

Iambica. Deſinentia in ων. iambica, ſiue acuantur, ſiue grauentur, ſeruant ω. μέγα, ſi ante finalem ι. habeant. τρίβων, τρίβωνος. σίμων, σίμωνος. πιθών, πιθῶνος. χιτών, χιτῶνος.

Oxytona. Deſinentia in ων. oxytona, fœminina ſuper duas ſyllabas, uertunt ω. magnum in ο. paruum. λαιστρηγών, λαιστρηγόνος. πηλεών, πηλεόνος.

Gentilia. Nomina gentilia in ων. grauitona, in obliquis ſeruant ω. μέγα. μύτων, μύτωνος. κύδων, κύδωνος. καδμείων, καδμείωνος. excipitur κίκων, κίκονος. Si uerò proprium ſit nomen κίκωνος facit. excipitur etiam μαλθάων, μαλθάονος.

In ων. purum. Deſinentia in ων. purum grauitona, habentia ancipitem longam in antepenultima, per ο. paruum inflectuntur. ἰκετάων,

τάων,

τάων, ἱκετάονος. μαχάων, μαχάονος, ἀρετάων, ἀρετάονος. ὠρίων uero ὠρίωνος, si ι. correptum habeat. Ευριπίδης. τάτ᾽ ἄστρα, καὶ τὸν ὠρίωνα δέρκομαι. Necessario enim quarta sedes iambū habet, qui non de sede secunda cederet, aut quarta, ut Hor. Si uero productū, ὠρίονος facit. Homerus tñ ὠρίωνα dixit ι. existente lōga. Οδυσσ. λ. τὸν δὲ μετ᾽ ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα. & Ιλιάδος χ. ὅντε κύν᾽ ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Desinentia in ων. purum, grauitona, ancipitem correptam in penultima habentia, per ω. μέγα uariantur. ἀμφιτρύων, ἀμφιτρύωνος. ἠετίων, ἠετίωνος.

Desinentia in ων. & quæ habent ε. in penultima, ω. seruant in obliquis. πυλεών, πυλεῶνος. ποσειδέων, ποσειδέωνος.

Desinētia in βων. omnia per ω. μέγα inflectuntur. τρίβων, τρίβωνος. ἄμβων, ἄμβωνος. βεβών, βεβῶνος. ἀραβών, ἀραβῶνος. βων.

Desinentia in γων. disyllaba, grauitona, διὰ τοῦ ω. μεγάλου uariantur. πώγων, πώγωνος. αἴγων, αἴγωνος. γων.

Desinentia in δων. grauitona, simplicia, ω. μέγα seruant in obliquis. φαίδων, φαίδωνος. σπάδων in differens est. κνώδων uero κνώδοντος, quoniam compositum est παρὰ τὸ ὀδούς, ὀδόντος, cuius declinationem seruauit. ὡς παρὰ σοφοκλεῖ ἐν αἴαντι. πῶς σ᾽ ἀποσπάσω πικροῦ τοῦδ᾽ αἰόλου κνώδοντος ὦ τάλας. est autem κνώδων proprie acuta ensis acies, sed pro ipso ense ponitur. δων. κνώδων.

Desinentia in ων. quæ aliquam aspiratarum habent, siue tenuium, per ω. magnum inflectuntur. αἴθων, αἴθωνος. σφών, σφῶνος. βράχων, βράχωνος. γλαύκων, γλαύκωνος. λάμπων, λάμπωνος. πλούτων, πλούτωνος. θων. φων. χων.

Desinentia in λων. omnia per ω. magnum inflectuntur. ut ἀπόλλων, ἀπόλλωνος. βάλλων, βάλλωνος. λων.

Desinentia in μων. & quæ habent ε. ante μ. per ο. μικρὸν declinantur. ἡγεμών, ἡγεμόνος. κηδεμών, κηδεμόνος. Aliud autem habentia ante μ. ω. μέγα seruant in obliquis. ποταμών, ποταμῶνος. χειμών, χειμῶνος. λειμών, λειμῶνος. Si uero μ. cum aliqua consonante implicitum sit, per ο. paruum uariatur. φράδμων, φράδμονος. ἄκμων, ἄκμονος. μων.

Desinentia in νων. ω. μέγα seruant. ῥίνων, ῥίνωνος. κόνων, κόνωνος. ἀμείνων uero ἀμείνονος, quoniam comparatiuum. annotatur & κανών, κανόνος. νων.

ρων. Desinentia in ρων. omnia per ω. μέγα uariantur. εἴρων, εἴρωνος. χείρων, χείρωνος proprium nomen. Comparatiuum uero χείρονος facit.

ζων. Desinentia in ζων. & quæ aliis non subiiciuntur regulis, per ω. μέγα inflectuntur. ῥίζων, ῥίζωνος. ἄζων, ἄζωνος. τὸ δὲ μείζων, μείζονος, & ὀλίζων, ὀλίζονος, ἀπὸ τοῦ ὀλίγων. Comparatiua sunt, & communis generis.

ξων. Desinentia in ξων. & quæ non habent participalia nomina, διὰ τοῦ ω. μεγάλου κλίνονται. δράξων, δράξωνος. ἄξων, ἄξωνος.

σων. Desinentia in σων. per ω. μέγα declinãtur. γράσων, γράσωνος. θράσων, θράσωνος. ἰάσων uero ἰάσονος, παρὰ τῷ ποιητῇ.

In ων. participalia. Aduertendum est nomina participalia, etsi sub aliqua dictarum regularum cadant, διὰ τοῦ ντ. declinari. ut χαρναβών, χαρναβῶντος. οὐκαλέγων, οὐκαλέγωντος, Troiani nomen Ιλιάδος γ. Οὐκαλέγωντε, καὶ ἀντήνορ πεπνυμένω ἄμφω. Κελάδων, κελάδωντος. ὑψίζων, ὑψίζωντος. φαίθων, φαίθοντος.

Annotat. Neque hoc ignorandũ est, quædam esse nomina, quæ cum duabus regulis subiecta sint, secundum utranque declinantur. ut χάρων, quod quatenus participale est ἀπὸ τοῦ χαίρειν, κατ᾽ εὐφημισμόν, χάροντος facit. Quatenus uero desinit in ρων. χάρωνος. Sic & δράκων, quatenus habet fœmineum διὰ τοῦ αινα. per ντ. uariatur. δράκων, δράκωντος. quatenus uero in κων. δράκωνος facit.

αιων. Desinentia in ων. si in penultima αι. diphthongum habuerint, per ω. magnum inflectuntur, ἀγαίων, ἀγαίωνος. βαίων, βαίωνος. ἀθηναίων, ἀθηναίωνος.

In ων. composita. Composita in ων. simplicium seruant declinatiouem. φιλοπλάτων, φιλοπλάτωνος, ἀσυγείτων. ἀσυγείτονος. Seruant etiam & tonum. Excipiuntur dissyllaba, quæ cum sint ὀξύτονα, in penultimam retrahũt accentum. ut χιτών, χαλκοχίτων, μονοχίτων, αἰών, μακραίων.

In ων. circunflexa. Desinentia in ων. circunflexa, διὰ τοῦ ντ. κλίνονται, seruãtque ω. μέγα in obliquis. ξενοφῶν, ξενοφῶντος. ἀγλαοφῶν, ἀγλαοφῶντος. δημοφῶν, δημοφῶντος. excipitur ποσειδῶν, ποσειδῶνος. & ταῶν, ταῶνος. & τυφῶν, τυφῶνος, ἀπὸ τοῦ τύφω, τὸ καίω, hoc est ardeo. καὶ ἀττικῶς τυφώς, τυφῶ. dicitur & τυφεών, τυφεῶνος. & τυφοεύς, τυφοέως. & τυφάων, τυφάωνος. Inueniuntur etiam apud Poëtas δημοφόων & δημοκόων, quæ perfecta sunt

ſunt eorum quæ ſunt δημοφῶν & δημοκῶν. Nam ex ο. & ω. fit craſis in ω. μέγα, & ex acuto & graui fit circunflexus accentus. Sic & ποσειδῶν, ab eo quod eſt ποσειδέων, ſiue ποσειδάων.

De uocatiuo horum nominum in ών. deſinentium.

Vocatiuus nominum in ων.

Aduertendum eſt, deſinentia in ών. oxytona, eundem habere nominatiuum & uocatiuum. ut ὁ ἐλαιών, ὦ ἐλαιών. ὁ ἑλικών, ὦ ἑλικών. Similiter & circunflexa. ut ὁ ξενοφῶν, ὦ ξενοφῶν. Excipitur ὁ ποσειδῶν, ὦ πόσειδον, καὶ ποσείδαον, ἀπὸ τοῦ ποσειδάων, ποσειδάονος. Grauitona uerò à genitiuo formant ſuum uocatiuū, abiecta finali ſyllaba. ut τρύφων, τρύφωνος, ὦ τρύφων. θέων, θέωνος, ὦ θέων. λέων, λέοντος, ὦ λέον. Sed aduertendum eſt, quædam compoſita polyſyllaba in ων, facere uocatiuū, accentu in antepenultimam retracto. ut ἀγαμέμνων, ἀγαμέμνονος, ὦ ἀγάμεμνον. ἀπόλλων, ἀπόλλονος, ὦ ἄπολλον. At Aeoles corripiunt ω. in uocatiuo caſu omniū nominum in ων. deſinentium. ut ἀηδών, ὦ ἀηδόν. χελιδών, ὦ χελιδόν.

Annotatio.

Παραδείγματα.

Exempla nominum in ων.

Ο ἑλικών. τοῦ ἑλικῶνος. τῷ ἑλικῶνι. τὸν ἑλικῶνα. ὦ ἑλικών. Δυϊκά τὼ ἑλικῶνε. τοῖν ἑλικώνοιν. ὦ ἑλικῶνε. Πληθυν. οἱ ἑλικῶνες. τῶν ἑλικώνων. τοῖς ἑλικῶσι. τοὺς ἑλικῶνας. ὦ ἑλικῶνες.

Ο ποσειδῶν. τοῦ ποσειδῶνος. τῷ ποσειδῶνι. τὸν ποσειδῶνα, καὶ ποσειδῶ, κατὰ ἀποκοπήν. ὦ πόσειδον.

Ο πλάτων. τοῦ πλάτωνος. τῷ πλάτωνι, τὸν πλάτωνα. ὦ πλάτων.

Ο ἀπόλλων. τοῦ ἀπόλλονος. τῷ ἀπόλλωνι. τὸν ἀπόλλονα, καὶ ἀπόλλω, κατ' ἀποκοπήν. ὦ ἄπολλον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ξ. Ψ. καὶ Ρ.

De nominibus in ξ. & ψ.

Nomina in ξ. καὶ ψ. deſinentia, in obliquis uocalē ſeruant nominatiui. ut νάρθηξ, νάρθηκος. σκώληξ, σκώληκος. Excipitur ἀλώπηξ, ἀλώπεκος, quod η. in ε. uertit. ut κύκλωψ, κύκλωπος. μώλωψ, μώλωπος. Omne nomen in aliquam duplicium deſinens, aut adſpiratam habet in obliquis, aut tenuem, aut mediam. Deſinentia in ξ. conſonanteis ſecundæ coniugationis grauitonorum ſeruant in obliquis. hoc eſt. γ. κ. χ. ut ὄρτυξ, ὄρτυγος. κόραξ, κόρακος. ὄνυξ, ὄνυχος. & datiuum pluralem in ξ. mittunt. Deſinentia uerò in ψ. conſonanteis primæ coniugationis ſeruant.

Canon.

uidelicet β. π. φ. ut ἄραψ, ἄραβος. κύκλωψ, κύκλωπος. κίνυψ, κίνυφος, & datiuum pluralem in ψι. mittunt.

Exemplum in αξ. Ὁ ἅρπαξ. τοῦ ἅρπαγος. τῷ ἅρπαγι. τὸν ἅρπαγα. ὦ ἅρπαξ. Δυϊκά. τὼ ἅρπαγε. τοῖν ἁρπάγοιν. ὦ ἅρπαγε. Πληθυντικά. οἱ ἅρπαγες. τῶν ἁρπάγων. τοῖς ἅρπαξι. τοὺς ἅρπαγας. ὦ ἅρπαγες.

Ὁ κόραξ. τοῦ κόρακος. τῷ κόρακι. τὸν κόρακα. ὦ κόραξ.

Ὁ ἄναξ. τοῦ ἄνακτος. τῷ ἄνακτι. τὸν ἄνακτα. ὦ ἄναξ, καὶ ὦ ἄνα. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. Καὶ γὰρ τάφον ὦ ἄνα σεῖο κρῆτες ἐτεκτήναντο. Quo in loco sciendum est, genitiuum huius nominis, hoc est ἄνακτος, ἐκ τοῦ ἄναχος factum esse, παρεμπτώσει τοῦ τ. Et quoniã tenuis tenuem, & crassa crassam præcedere debet χ. in propriam tenuem, κ. scilicet, mutatum est. Quidã tamen uolunt proprium genitiuum ἄνακος esse, διὰ τοῦ κ. Sed ut à nominatiuo proprij nominis, hoc est, ὁ ἄνακος, τοῦ ἀνάκου differat, interpositum est τ. & sic ἄνακτος factum est.

υξ. Ὁ ὄνυξ. τοῦ ὄνυχος. τῷ ὄνυχι. τὸν ὄνυχα. ὦ ὄνυξ.

ιξ. Ὁ τέττιξ. τοῦ τέττιγος. τῷ τέττιγι. τὸν τέττιγα. ὦ τέττιξ.

υξ. Ὁ κήρυξ. τοῦ κήρυκος. τῷ κήρυκι. τὸν κήρυκα. ὦ κήρυξ.

ωξ. Ὁ βῶξ. τοῦ βωκός. τῷ βωκί. τὸν βῶκα. ὦ βῶξ.

αρ. Ὁ μάκαρ. τοῦ μάκαρος. τῷ μάκαρι. τὸν μάκαρα. ὦ μάκαρ. Δυϊκά. τὼ μάκαρε. τοῖν μακάροιν. ὦ μάκαρε. Πληθ. οἱ μάκαρες. τῶν μακάρων. τοῖς μάκαρσι. τοὺς μάκαρας. ὦ μάκαρες.

ηρ. Ὁ σωτήρ. τοῦ σωτῆρος. τῷ σωτῆρι. τὸν σωτῆρα. ὦ σῶτερ.

Ὁ δαήρ. τοῦ δαέρος. τῷ δαέρι. τὸν δαέρα. ὦ δᾶερ.

Ὁ ἀνήρ. τοῦ ἀνέρος, καὶ ἀνδρός. τῷ ἀνέρι, καὶ ἀνδρί. τὸν ἀνέρα, καὶ ἄνδρα. ὦ ἄνερ. Δυικά. τὸ ἀνέρε, καὶ ἄνδρε. τοῖν ἀνέροιν, καὶ ἀνδροῖν. ὦ ἀνέρε, καὶ ἄνδρε. Πληθυντ. οἱ ἀνέρες, καὶ ἄνδρες. τῶν ἀνέρων, καὶ ἀνδρῶν. τοῖς ἀνδράσι, καὶ ἄνδρεσσι ποιητικῶς. τοὺς ἀνέρας, καὶ ἄνδρας. ὦ ἀνέρες, καὶ ἄνδρες.

Ὁ πατήρ. τοῦ πατέρος, καὶ πατρός. τῷ πατέρι, καὶ πατρί. τὸν πατέρα μόνον. ὦ πάτερ ἡμέτερε κρονίδη, ὕπατε κρειόντων. &c.

Adnotatio de nominibus in ηρ. Hic aduertendum est, ex nominibus in ηρ. exeuntibus, quædam pati syncopã in omnibus obliquis, nisi quid prohibeat: sicut est ὁ ἀνήρ, τοῦ ἀνέρος, καὶ ἀνδρός. ἀνρός tamen esse debuerat: sed ν. ante ρ neque in comprehensione, neque in distinctione locum habet. In comprehensione quoniam immutabilis præcedere non potest aliam immutabilem in eadem syllaba comprehensam, nisi μν. ut μνᾶ, μνῆμα. In

distinctione

diſtinctione uerò, quoniam ρ. non uult aliam habere conſonantem iuxta ſe, præter alterum ρ. ut ἄῤῥωστος: huius gratia interpoſitum eſt δ. & ἀνδρός. factum eſt. Cuius adcuſatiuus ſingularis eſt ἄνδρα παροξυτόνως, ἀπὸ τοῦ ἀνέρα. Licet ex communi regula adcuſatiuus ſingularis in eadem ſyllaba accentum habere debeat, in qua & genitiuus. Sed ab ea excipiuntur nomina quintæ declinationis: quorum genitiuus diſſyllabus in ος. deſinit. In his enim genitiuus acuitur: adcuſatiuus uerò grauatur. ut βοός, βόα. διός, δία. Sic ἀνδρός, ἄνδρα. tanquàm diſſyllabum faciens genitiuum in ος.

Patitur etiam ſyncopam ὁ πατήρ in omnibus obliquis: niſi quid obſtet, ut dictum eſt. Nam non dicimus in adcuſatiuo τὸν πάτρα, ne coincidat cum nominatiuo ἡ πάτρα, quod Doricum eſt, pro ἡ πάτρη. cuius genitiuus eſt τῆς πάτρας. Demoſthenes περὶ στεφάνου. Οἱ δὲ πάτρας ἕνεκα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο ὅπλα. hoc eſt, patriæ gratia. Etiam ex huiuſmodi nominibus quatuor adnotantur, hoc eſt, σωτήρ. δαήρ. ἀνήρ. πατήρ. quæ proprium faciunt uocatiuum in ερ. accentu etiam in penultimam retracto. Quoniam deſinentia in ρ. ſupra unam ſyllabam, ſi extremam habent correptam, accentum retrahunt in penultimam. ut σῶτερ. δᾶερ. ἄνερ. πάτερ. Duo horum etiam datiuum pluralem proprium faciunt. hoc eſt, ἀνήρ, ἀνδράσι. & πατήρ, πατράσι. ἀπὸ τοῦ ἀνδρὶ, καὶ πατρί datiuis pluralibus. τροπῇ τοῦ ι. εἰς α. καὶ προσθέσει τῆς σι. Inuenitur etiã ἄνδρεσσι, à nominatiuo plurali ἄνδρες, adiuncta σι. ſyllaba. Ὀδυσσείας λ. πατήρ. σωτήρ. δαήρ.

Δωτίνην τε λέσω, πομπὴν δ' ἄνδρεσσι μελήσει.

Ὁ φθείρ. τοῦ φθειρός. τῷ φθειρί, τὸν φθεῖρα. ὦ φθείρ. ειρ.

Ὁ μάρτυρ. τοῦ μάρτυρος, τῷ μάρτυρι. τὸν μάρτυρα. ὦ μάρτυρ. υρ.

Declinatur etiam ὁ μάρτυρος. τοῦ μαρτύρου. τῷ μαρτύρῳ. &c.

Ἰλιάδος α. τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων.

Ὁ ἕκτωρ. τοῦ ἕκτορος. τῷ ἕκτορι. τὸν ἕκτορα. ὦ ἕκτωρ. ωρ.

Ὁ ἰχώρ. τοῦ ἰχῶρος. τῷ ἰχῶρι. τὸν ἰχῶρα. ὦ ἰχώρ.

Deſinentia in ωρ. ὀξύτονα., ſiue monoſyllaba ſint, ſiue polyſyllaba, & grauitona, etiam habentia λ. ante ω. in obliquis ſeruant ω. μέγα. ut φώρ, φωρός. ἰχώρ, ἰχῶρος. πέλωρ, πέλωρος. Cætera uerò mutant ω. μέγα in ο. μικρόν. ut ἕκτωρ, ἕκτορος.

ἤκτορος. μέντωρ, μέντορος. Poëtæ tamen metri gratia & producta corripiunt, & correpta producunt.

De nominibus in ψ. Desinentia in ψ. aut β. habent in obliquis, aut π. aut φ. ut supra dictum est: sed uniuersaliter per π. uariantur, siue monosyllaba sint, siue polysyllaba. ut ὤψ, ὠπός. κύκλωψ, κύκλωπος. Quatuor inueniuntur monosyllaba, quæ per β. infle= ctuntur. φάψ, φαβός. φλέψ, φλεβός. νίψ, νιβός. λίψ, λιβός. Et dissyllaba totidem. ἄραψ, ἄραβος. χάλυψ, χάλυβος. χέρνιψ, χέρνιβος. θάρυψ, θάρυβος. Tria uerò διὰ τοῦ φ. κύνιψ, κύνιφος. σκύραψ, σκύραφος. κατῆλιψ, κατήλιφος. At composita ἀπὸ τοῦ τρίβω, διὰ τοῦ β. inflectuntur. παιδότριψ, παιδότριβος. οἰκότριψ, οἰκότριβος. Aduertendum autem est, nomina in οψ. super unam syllabam per ο. μικρὸν scribi. αἰθίοψ, αἰθίοπος. μέροψ, μέροπος. οἴνοψ, οἴνοπος. Adnotantur κύκλωψ. μώλωψ. σκώλωψ. κώνωψ. νυκτάλωψ, διὰ τοῦ ω. μεγάλου.

Παραδείγματα.

Exemplum in αψ. Ο ἄραψ. τοῦ ἄραβος. τῷ ἄραβι. τὸν ἄραβα. ὦ ἄραψ. Δυϊκά. τὼ ἄραβε. τοῖν ἀράβοιν. ὦ ἄραβε. Πληθυντικά. οἱ ἄραβες. τῶν ἀράβων. τοῖς ἄραψι. τοὺς ἄραβας. ὦ ἄραβες.

ωψ. Ο κύκλωψ. τοῦ κύκλωπος. τῷ κύκλωπι. τὸν κύκλωπα. ὦ κύκλωψ.

υψ. Ο κίνυψ. τοῦ κίνυφος. τῷ κίνυφι. τὸν κίνυφα. ὦ κίνυψ.

DE NOMINIBVS FOEMININIS.

Nominum fœmininorum finales. FOemininorum nominum octo sunt literæ finales. α. η. ω. ν. ξ. ρ. σ. ψ. Desinentia in α. & in η. fœminina æquisyllabica, secundæ sunt declinationis simpliciũ. Quæ uerò in ω. desinunt, quartæ sunt declinationis contra= ctorum, & in ους. κατὰ κρᾶσιν faciunt genitiuum: de quibus proprio loco dicetur. Nunc de alijs terminationibus: & primò de his quæ in ν. desinunt.

Desinentia in ν.

αν. εν. Fœminina in αν. aut in εν. non inueniuntur: sed in ην. ιν. υν. & ων.

Desinentia in ην. fœminina, adiecta ος. syllaba, faciunt genitiuum: seruantq; η. in obliquis. ut τροιζήν, τροιζῆνος. συρήν, συρῆνος. excipitur φρήν, φρενός. eò quòd monosyllabum est. Inuenitur autem & γλήν, indeclinabile, ἀπὸ τοῦ γληνή, ἀποβολῇ τοῦ η.

Η σειρὴν

Η σειρὴν. τῆς σειρῆνος. τῇ σειρῆνι. τὴν σειρῆνα. ὦ σειρήν. Δυϊκά. τὼ σειρῆνε. τοῖν σειρήνοιν. ὦ σειρῆνε. Πλη. αἱ σειρῆνες. τῶν σειρήνων. ταῖς σειρῆσι. τὰς σειρῆνας. ὦ σειρῆνες. Exemplum in ην.

Η φρήν. τῆς φρενός. τῇ φρενί. τὴν φρένα. ὦ φρήν.

Desinentia in ιν. διακατάληκτα, simplicia, acuunt extremã, & adiectione ος. faciunt genitiuum, seruantq́ ubiq; ι. productum: sicut & masculina. ut σαλαμίν, σαλαμῖνος. ἀκτίν, ἀκτῖνος. dicuntur autem διακατάληκτα, quòd nunc in ν. nunc in σ. desinunt, ut supra dictum est. ιν.

Η σαλαμίν, καὶ σαλαμίς. τῆς σαλαμῖνος. τῇ σαλαμῖνι. τὴν σαλαμῖνα. ὦ σαλαμίν, καὶ ὦ σαλαμίς. & alia similiter.

Desinentia in υν. fœminina pauca sunt, & apposita ος. faciunt genitiuum, seruantq́ in obliquis υ. productum, quemadmodum & masculina. υν.

Η γόρτυν. τῆς γόρτυνος. τῇ γόρτυνι. τὴν γόρτυνα. ὦ γόρτυν.

In ων. desinentia fœminina aut grauantur. ut τρήρων. μήκων. aut acuuntur. ut τρυγών. ἀηδών. nunquàm autem circunflectuntur. ων.

Desinentia in ων. grauitona, apposita ος. syllaba, ac etiam ω. magno seruato, genitiuum faciũt. ut μήκων, μήκωνος. Similiter & urbium nomina, siue oxytona sint, siue grauitona. ut πυθών, πυθῶνος. σιδών, σιδῶνος. καλυδών καλυδῶνος. πλευρών, πλευρῶνος. κρώτων, κρώτωνος. λακεδαίμων uerò seruans simplicis declinationem λακεδαίμονος facit. δαίμων enim δαίμονος. Grauitona.

Desinentia in ων. ὀξύτονα, & quæ non sint urbium nomina, uertunt in obliquis ω. μέγα in ο. μικρόν. ut τρυγών, τρυγόνος. χελιδών, χελιδόνος. excipitur μελεδών, μελεδῶνος. & τυφεών, τυφεῶνος. & τυφεδών, τυφεδῶνος. Oxytona.

Etiam in δων. nomina urbium, & quæ habent η. in penultima, uertunt ω. μέγα in ο. μικρόν. ἰσηδών, ἰσηδόνος. ἀσπληδών, ἀσπληδόνος. ἀνθηδών, ἀνθηδόνος, στερηδών, στερηδόνος. καρχηδών, καρχηδόνος. His similia sunt & ἑρμιών, ἑρμιόνος. βιών, βιόνος. ἠϊών, ἠϊόνος. ὀλοπών, ὀλοπόνος. Poëtæ tamen nunc producta corripiunt, nunc correpta producunt: ut metri necessitas exigit. δων.

Παραδείγματα.

Η χελιδών, τῆς χελιδόνος. τῇ χελιδόνι. τὴν χελιδόνα. ὦ χελιδών.

Exemplum fœm. in ωρ — λώρ. Δ. τὼ χελιδόνε. ταῖν χελιδόνοιν. ὦ χελιδόνε. Π. αἱ χελιδόνες. τῶν χελιδόνων. ταῖς χελιδόσι. τὰς χελιδόνας. ὦ χελιδόνες.

Η μήκων. τῆς μήκωνος. τῇ μήκωνι. τὴν μήκωνα. ὦ μήκων.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ξ ΘΗΛΥΚΩΝ.

De fœmininis in αξ. — DEsinētia in αξ. fœminina ſimplicia, polyſyllaba per κ. declinantur, ac extremam corripiunt. unde circunflectunt penultimam, quæcunq; eam natura longam habent. ut ἄυλαξ, ἄυλακος. κλῖμαξ, κλίμακος. πῖδαξ, πίδακος. θρῖδαξ, θρίδακος.

Exemplum. Η κλῖμαξ. τῆς κλίμακος. τῇ κλίμακι. τὴν κλίμακα. ὦ κλῖμαξ. Δυϊκά. τὼ κλίμακε. ταῖν κλιμάκοιν. ὦ κλίμακε. Πλη. αἱ κλίμακες. τῶν κλιμάκων. ταῖς κλίμαξι. τὰς κλίμακας. ὦ κλίμακες.

αιξ. Η γύναιξ, ἄχρηστον, pro quo utimur ἡ γυνὴ ſecundæ declinationis. τῆς γυναικός, à nominatiuo γύναιξ. τῇ γυναικί. τὴν γυναῖκα. ὦ γύναι ἀπὸ τοῦ γύναιξ, ἀποβολῇ τοῦ ξ.

Η αἴξ. τῆς αἰγός. τῇ αἰγί. τὴν αἶγα. ὦ αἴξ.

ηξ. Η πήληξ. τῆς πήληκος. τῇ πήληκι. τὴν πήληκα. ὦ πήληξ.

ιξ. Η ἕλιξ. τῆς ἕλικος. τῇ ἕλικι. τὴν ἕλικα. ὦ ἕλιξ.

υξ. Η ἄντυξ. τῆς ἄντυγος. τῇ ἄντυγι. τὴν ἄντυγα. ὦ ἄντυξ.

Η νύξ. τῆς νυκτός. τῇ νυκτί. τὴν νύκτα. ὦ νύξ. ἐκ τοῦ νυχός, νυχί: πλεονασμῷ τοῦ τ. καὶ τροπῇ τοῦ χ. εἰς κ. ſicut ἄναξ, ἄνακτος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ρ. ΛΗΓΟΝΤΩΝ.

αρ. Η δάμαρ, καὶ δάμαρς. τῆς δάμαρτος. τῇ δάμαρτι. τὴν δάμαρτα. ὦ δάμαρ, καὶ ὦ δάμαρς.

ειρ. Η χείρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τὴν χεῖρα. ὦ χείρ. Δυϊκά. τὼ χεῖρε masculino genere, non autem τὰ χεῖρε. Similiter & τὼ γυναῖκε. & τὼ πόλιε, & alia multa priſcorum more. ταῖν χεροῖν ut plurimum, abiecto ι. τῆς ει. διφθόγγου. ὦ χεῖρε. Πλη. αἱ χεῖρες. τῶν χειρῶν. ταῖς χερσί, καὶ χείρεσι ἰωνικῶς. τὰς χεῖρας. ὦ χεῖρες. Inuenitur etiam apud poëtas, ἡ χέρ. τῆς χερός. τῇ χερί. τὴν χέρα. ἄνευ τοῦ ι.

ηρ. Η μήτηρ. τῆς μητέρος, καὶ μητρός. τῇ μητέρι. καὶ μητρί. τὴν μητέρα ſolum, quoniam ſi μῆτρα diceretur, coincideret cum hoc nomine ἡ μήτρα, τῆς μήτρας, quod matricem ſignificat.

cat. ὦ μῆτερ, datiuus pluralis ταῖς μητράσι, ſicut πατράσι.

Η θυγάτηρ. τῆς θυγατέρος, καὶ θυγατρός. τῇ θυγατέρι, καὶ θυγατρί. τὴν θυγατέρα, καὶ θύγατρα. ὦ θύγατερ. Datiuus pluralis, ταῖς θυγατράσι, ſicut μητράσι.

Η δημήτηρ. τῆς δημήτερος, καὶ δήμητρος. τῇ δημήτερι, καὶ δήμητρι. τὴν δημήτερα, καὶ δημήτρα. ὦ δήμητερ.

Η γαστήρ. τῆς γαστέρος, καὶ γαστρός. τῇ γαστέρι, καὶ γαστρί. τὴν γαστέρα ſolum. ὦ γαστήρ.

In ωρ. non inueniuntur quæ ſint fœminini generis ſolum, ſed communis. ut ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ. τοῦ καὶ τῆς ἀπάτορος. ὁ καὶ ἡ παντamάτωρ. τοῦ καὶ τῆς παντaμάτορος. ωρ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Σ.

Η τριάς. τῆς τριάδος. τῇ τριάδι. τὴν τριάδα. ὦ τριάς. ας.

Η δαίς. τῆς δαιτός. τῇ δαιτί. τὴν δαῖτα. ὦ δαίς. αις.

Η κακότης. τῆς κακότητος. τῇ κακότητι. τὴν κακότητα. ὦ κακότης. ης.

Η θέμις. τῆς θέμιδος κοινῶς, καὶ θέμιτος δωρικῶς, καὶ θέμισος, πλεονασμῷ τοῦ σ. τῇ θέμιδι, καὶ θέμιτι, καὶ θέμισι. & in aliis caſib⁹ ſimilit. ις.

Η μῆνις. τῆς μήνιδος κοινῶς, καὶ μήνιος ἰωνικῶς. τῇ μήνιδι. τὴν μήνιδα, καὶ μῆνιν. ὦ μῆνι, καὶ ὦ μῆνις.

Η θέτις. τῆς θέτιτος κοινῶς, καὶ θέτιος ἰωνικῶς. τῇ θέτιδι, καὶ θέτι ἰωνικῶς, ἀποβολῇ τοῦ δ. καὶ κράσει τῶν δύο ιι. εἰς ἓν μακρόν. τὴν θέτιν, ὦ θέτι καὶ ὦ θέτις.

Η μῆτις. τῆς μήτιδος. τῇ μήτιδι. καὶ μήτιï. καὶ μήτι. Οδυσ. ν.
Εγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτι τε κλέομαι, καὶ κέρδεσιν.

Η ὀπόεις. τῆς ὀπόεντος. τῇ ὀπόεντι. τὴν ὀπόεντα. ὦ ὀπόεν. εις.

Η ἐριννύς. τῆς ἐριννύος. τῇ ἐριννυΐ. τὴν ἐριννύν κοινῶς, καὶ ἐριννύδα ποιητικῶς. ὦ ἐριννύς. υς.

Η ἅλς. τῆς ἁλός. τῇ ἁλί. τὴν ἅλα. ὦ ἅλς. λς.

Deſinentia in ως. fœminina, & communia, ſiue βαρύτονα ſint, ſiue περισπώμενα, ſiue προπαροξύτονα Attica, in ω. faciunt genitiuum. ἡ ἅλως, τῆς ἅλω. ἡ ἕως, τῆς ἕω. Sed de his in quarta ſimplicium declinatione ſatis dictum eſt. ως.

Duo inueniuntur fœminina in ως. oxytona, quæ in ους. faciunt genitiuum per ſynæreſim. ἡ αἰδώς. τῆς αἰδόος καὶ αἰδοῦς. ἡ ἠώς. τῆς ἠόος καὶ ἠοῦς.

αψ. Η λαῖλαψ. τῆς λαίλαπος. τῇ λαίλαπι. τὴν λαίλαπα. ὦ λαῖλαψ.
οψ. Η ὄψ. τῆς ὀπός. τῇ ὀπί. τὴν ὄπα. ὦ ὄψ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΥΔΕΤΕΡΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

Nominum neutrorum finales.

NEutrorum nominum sex sunt literæ finales, α. ι. υ. ν. ρ. σ. τὸ βῆμα. τὸ μέλι. τὸ πῶϋ. τὸ ξύλον. τὸ ὕδωρ. τὸ δέμας. κ. uerò et ο. μικρὸν & ω. μέγα, & si in eas aliqua neutra desinãt, non ob hoc tamẽ finales literæ appellandę sunt, cum huiusmodi nomina apocopen patiantur. In κ. ut τὸ κάρη, ἀπὸ τοῦ κάρηνον. Ιλιάδ. χ.

κάρη. κάρη δ᾽ ἅπαν ἐν κονίῃσι κεῖτο πάρος χάριεν.

uel ut quibusdam placet ἀπὸ τοῦ κάρα, τροπῇ τοῦ α. εἰς η. ἰωνικῶς. κάρα uerò quidam uolunt ἀπὸ τοῦ κάρανον, quod Doricum est. θεόκριτος ἐν δραπέτῃ εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ᾽ ἴσαμον τὸ πρόσωπον. Quidam uerò τὸ κάρα. τοῦ κάρατος. τῷ κάρατι declinant. Inuenitur etiam τὸ κάρηαρ. τοῦ καρήατος. Apollonius Argonautorum quarto, εἶλον δ᾽ ἀπὸ χερσὶ καρήατος ὑρέμα πέπλον. τῷ καρήατι. Καλλίμαχος.

κάρα.

κάρηαρ.

Ως ὁ μὲν εἰπὼν μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι.
καὶ συγκοπῇ, κάρητος, κάρητι. Οδυσ. ο.
Ως οἱ ὑπέστην πρῶτον. ἐμῷ δ᾽ ὑπένευσα κάρητι.

καρή. Etiam ἡ καρή, τῆς καρῆς, ὀξυτόνως. Καλλίμαχος. ἄρτεμι, σήντε, καρὴν ὤμοσα, σόντε βίον. Etiam ἡ κράς, τῆς κρατός. Οδυσ. ι.

κράς.

Αυτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ.
τῇ κρατί. Οδυσ. χ.
Κρατί, δ᾽ ἐπ᾽ ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν.

Super hoc tamen dubitat Eustathius ἐν τῷ μ. τῆς ὀδυσσείας an sit masculini generis, an fœminini, ubi dicit. φέρει δ᾽ κρατὶ ἑκάστῳ φῶς ἐξαρπάξασα νεὼς κυανοπρώροιο. sic enim legit ipse. κόϊντος autem in undecimo fœminino genere indubitanter usus est. δινήσας περὶ κρατὶ θοῇ καλὰ νεῦρα βόεια. Inuenitur etiam κράατι. Οδυσ. χ.

Σῷ δὲ αὐτοῦ κράατι τίσεις.
& κράατα in plurali. Ιλιάδ. τ.
Αλλ᾽ ἄρα ἤγε κατ᾽ ἀνδρῶν κράατα βαίει.
ὅ ἐστι κατὰ κεφαλάς. & κρᾶτα. Apollonius Argonautic. quarto

κρᾶ

Κρᾶτα δ' εὐφύλλοις, ἐστεμμένοι ἀκρεμόνεσσι.

Sed de hoc satis. In ο. quoque multa exeunt neutra nomina, abiecto ν, ἔθει ἀττικῷ. ut τοιοῦτο. τηλικοῦτο. ἄλλο. τοῦτο. ἐκεῖνο. quæ cum ν. etiam desinere inueniantur, τοιοῦτον, τοσοῦτον. non erit ο. propria eorum terminatio. In ω. μέγα etiã κατὰ ἀποκοπήν. ut δῶ, ἀπὸ τοῦ δῶμα.

Παραδείγματα.

Τὸ σῶμα. τοῦ σώματος. τῷ σώματι. τὸ σῶμα. ὦ σῶμα. Exempla neutrorum in α.

Τὸ μέγα. τοῦ μεγάλου. τῷ μεγάλῳ. τὸ μέγα. ὦ μέγα. ἑτερόκλιτον est: sicut & masculinum eius, ὁ μέγας. τοῦ μεγάλου.

Nomina literarum indeclinabilia sunt. τὸ ἄλφα. τὸ βῆτα. τὸ δέλτα. &c. Literarum nomina.

Ἄλφα uerò & λίπα, & ὕφα, & σκέπα, & γάλα, & κάρα, & si in α. desinant, non tamen est propria eorum terminatio: quoniam ἀποκοπήν patiũtur. Eorum uerò perfecta sunt ἄλφαρ. λιπαρόν. ὕφασμα. σκέπασμα. γάλαξ. κάρανον, ut dictum est. Γάλαξ tamen non dicimus, quum nullum neutrum in ξ. desinat. Quanquàm eius obliqui in usu habeantur. τοῦ γάλακτος. τῷ γάλακτι, πλεονασμῷ τοῦ τ. sicut ἄναξ, ἄνακτος. γάλαξ.

In ι. desinentium unum solum inuenitur quod Græcum sit. τὸ μέλι. & uariatur per τος. τὸ μέλι. τοῦ μέλιτος. τῷ μέλιτι. τὸ μέλι. ὦ μέλι. Similiter & ab eo composita. τὸ οἰνόμελι. τοῦ οἰνομέλιτος. ι. μέλι tantum.

Neutra uerò communium nominum in ις. desinentium eorum seruant declinationem. τίς, τινός. τί, τινός. ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, εὐχάριτος. τὸ εὔχαρι, τοῦ εὐχάριτος. ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τοῦ καὶ τῆς φιλοπάτριδος. τὸ φιλόπατρι, τοῦ φιλοπάτριδος. & alia similia. ις. cõmun.

Σίνηπι uerò, & πέπερι, & κόμμι, & κινάβαρι, & alia huiusmodi, barbara sunt. Variantur tamen διὰ τοῦ ιος. κοινῶς, καὶ εος. ἰωνικῶς, καὶ εως. ἀττικῶς. τὸ σίνηπι, τοῦ σινήπιος, καὶ σινήπεος, καὶ σινήπεως. Quæ quum synæresim patiantur, ad secundam contractorum declinationem referuntur. Κρῖ uerò, & ἄλφι, & ἔρι, & τρόφι, apocopen patiuntur: quorum perfecta sunt τὸ κρίμνον. τὸ ἄλφιτον. τὸ ἔριον. τὸ τρόφιμον. Quare ι. non est propria eorum terminatio, & sic indeclinabilia sunt.

Desinentia in υ. per ος. purum declinantur. τὸ γόνυ. τοῦ γόνυος. Sed quæ longam habent penultimam, uel trium generum existunt, mutato υ. in ε. declinantur. τὸ πῶϋ, τοῦ πώεος υ.

πώεος. τὸ ἡδύ, τοῦ ἡδέος. cuius masculinum est ὁ ἡδύς, τοῦ ἡδέος. Fœmininum ἡ ἡδεῖα, τῆς ἡδείας.

Τὸ πῶϋ. τοῦ πώεος. τῷ πώεϊ. τὸ πῶϋ. ὦ πῶϋ.

Τὸ ἄστυ. τοῦ ἄστεος. τῷ ἄστεϊ. τὸ ἄστυ. ὦ ἄστυ.

Hæc duo nomina & si per εος. inflectuntur, non tamen synæresim patiuntur: sicut τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, καὶ τείχους.

Τὸ δάκρυ. τοῦ δάκρυος. τῷ δάκρυϊ. τὸ δάκρυ. ὦ δάκρυ. καὶ ἄλλως.
Τὸ δάκρυον. τοῦ δακρύου. sicut τὸ ξύλον. τοῦ ξύλου.

Τὸ γόνυ. τοῦ γόνυος. τῷ γόνυϊ, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν τοῦ υ. τοῦ γουνός. τῷ γουνί. τὸ γόνυ. ὦ γόνυ. Πληθυντικά. Τὰ γόνυα, καὶ γοῦνα. τῶν γονύων, καὶ γούνων. Καὶ ἄλλως.

ας. Τὸ γόνας. τοῦ γόνατος. τῷ γόνατι. τὸ γόνας. ὦ γόνας. καὶ ἄλλως.
Τὸ γοῦνας. τοῦ γούνατος. τῷ γούνατι. τὸ γοῦνας. ὦ γοῦνας.

Τὸ δόρυ. τοῦ δόρυος. τῷ δόρυϊ, καὶ ὑπερθέσει τοῦ υ. τοῦ δουρός. τῷ δουρί. τὸ δόρυ, ὦ δόρυ. καὶ ἄλλως.
Τὸ δόρας. τοῦ δόρατος. τῷ δόρατι. τὸ δόρας. ὦ δόρας. καὶ ἄλλως.
Τὸ δοῦρας. τοῦ δούρατος. sicut τὸ γοῦνας. καὶ ἄλλως.

ος. Τὸ δόρος. τοῦ δόρεος, καὶ δόρους. τῷ δόρεϊ, καὶ δόρει. Ἀριστοφάνης. Σὺν δόρει καὶ ἀσπίδι.

Neutra in υ. desinentia adiectiuorum trium generum, declinationem masculinorum sequuntur. ὁ εὐρύς, τοῦ εὐρέος. τὸ εὐρύ, τοῦ εὐρέος. ὁ ὠκύς, τοῦ ὠκέος. τὸ ὠκύ, τοῦ ὠκέος. Illud uero Hesiodi ἐν ἔργοις. Γλάφυ πετρῆεν. ἀπὸ τοῦ γλαφυρὸν fit per apocopen.

αν. Neutra in αν. desinentia, adiectiua trium generum, declinationem masculinorum sequuntur. ut ὁ πᾶς, τοῦ παντός. τὸ πᾶν, τοῦ παντός. ὁ μέλας, τοῦ μέλανος. τὸ μέλαν, τοῦ μέλανος. Eodem modo & participia in αν. desinentia, ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.

εν. In εν. quoque desinentia, siue trium generum sint, siue duûm. ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος. τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος. ὁ καὶ ἡ τέρην, τοῦ καὶ τῆς τέρενος. τὸ τέρεν, τοῦ τέρενος. Sic & participia ὁ τυφθείς, τοῦ τυφθέντος. τὸ τυφθέν, τοῦ τυφθέντος.

ουν. Etiam in ουν. desinentia, siue adiectiua nomina sint, siue participia. ὁ δίπους, τοῦ δίποδος. τὸ δίπουν, τοῦ δίποδος. ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

υν. Participia quoque in υν. hoc idem faciunt. ὁ ζευγνύς, τοῦ ζευγνύντος. τὸ ζευγνύν, τοῦ ζευγνύντος.

Neutra in ον. partim ſunt tertiæ declinationis ſimpliciũ, partim quintæ: de quibus ſatis dictũ eſt in primo tractatu. ον.

Neutra in ων. quæ productionem patiuntur, à neutris communibus in ον deſinentibus, Atticorum more in ω. mittunt genitiuum, & paribus ſyllabis uariantur. τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω. τὸ ἀξιόχρεων, τοῦ ἀξιόχρεω. Participia uerò contracta imparibus ſyllabis declinantur. τὸ βοῶν, τοῦ βοῶντος. ων.

Neutra in αρ. ſemper grauitona ſunt. Quæ ſi ſint diſſyllaba, & penultimã habeant natura longam, per τ. uariãtur. ut εἶδαρ, τοῦ εἴδατος. ἧπαρ, ἥπατος. οὖθαρ, οὔθατος. ἦμαρ, ἤματος. Si breuem, διὰ τοῦ ρ. ut ἔαρ, ἔαρος. κέαρ, κέαρος. ἄλκαρ, ἄλκαρος. ὄναρ uerò ἄκλιτον. Adnotantur στέαρ, quod στέατος facit, & φρέαρ, φρέατος: quorum & ſi penultimá breuis eſt, non tamen uariantur διὰ τοῦ ρ. Sed ſciendum eſt, prius fuiſſe στεῖαρ & φρεῖαρ penultima natura longa: unde στείατος & φρείατος. in quibus licet ſit abiectum ι. ex diphthon. non ob hoc antiqua inflexio uariata eſt: uel quia uerè heteroclita ſunt. αρ. στέαρ. φρέαρ

Polyſyllaba quoq; διὰ τοῦ τ. uariantur. ut ὄνειαρ, ὀνείατος. δέλεαρ, δελέατος. κάρηαρ, καρήατος.

Dubitari poſſet hoc in loco, quur ρ. quum immutabile ſit, tam in obliquis nominum quàm in futuris uerborum, etiam in obliquis horum nominum non ſit ſeruatum. Si uerò heteroclita, quur regulis arctata ſunt? Reſpondetur, huiuſmodi nomina indubitatò eſſe heteroclita, quũ proprij eorum recti in ας. deſinant. ut τὸ δέλεας. τὸ ἧπας. τὸ φρέας. & alia. Sed quoniã hæc multa ſunt, opus fuit ea regulis ſubijcere: quanquàm in heteroclitis hoc inuſitatum ſit. Dubitatio de ρ.

Deſinentia in αρ. ſi habeant ω. in penultima, indeclinabilia ſunt. ut μῶμαρ. ὁ μέγας, ἢ ὁ μωρός. βῶμαρ, ὁ βωμός. νῶκαρ. ἡ στέρησις τῆς ψυχῆς, ἡ ὁ δυσκίνητος. αρ.

Deſinentia in ηρ. pauca ſunt, & per craſim fiunt à nominibus in αρ. deſinentibus: ob quam rem circunflexum habent accentum. ut τὸ κῆρ, τοῦ κηρός, ἀπὸ τοῦ κέαρ, κέαρος. τὸ ἦρ, τοῦ ἦρος, ἀπὸ τοῦ ἔαρ, ἔαρος. ηρ.

In υρ. unum tantum, ideoq; monires ab Herodiano nuncupatur: & adpoſitione ος. facit genitiuum. ut τὸ πῦρ, τοῦ πυρός. τῷ πυρί, τὸ πῦρ. Producit enim υ. in nominatiuo: ſed in obliquis illud corripit. υρ.

Deſinentia

ορ. Desinentia in ορ. pauca sunt. ut ἦτορ. ἄορ. ἄνορ. κάλορ. quæ per ο. μικρὸν declinantur. ἤτορος. ἄορος. ἄνορος, κάλορος.

ωρ. In ωρ. neutra, adposita ος. syllaba faciunt genitiuum, & in obliquis seruant ω. μέγα. τὸ ἕλωρ, τοῦ ἕλωρος. τὸ τέκμωρ, τοῦ τέκμωρος. τὸ σκώρ, τοῦ σκατός. τῷ σκατί, heteroclitum est. σκὰς enim σκατὸς facit, & σκὼρ. σκωρός. Etiam ὕδωρ, ὕδατος. nam ὕδωρος facit, & ὕδας, ὕδατος. Declinatur etiam τὸ ὕδος, τοῦ ὕδεος. τῷ ὕδεϊ, ὕδει ποιητικῶς. Hesiodus. Γαῖαν ὕδει φύρειν.

ας. Neutra in ας. purum & correptum, & in ρας. in τος. mittunt genitiuum κοινῶς, & in αος. ἰωνικῶς, & in ως. ἀττικῶς. ut τὸ κρέας, τοῦ κρέατος, καὶ κρέαος, καὶ κρέως. de quibus in quinta contractorum declinatione dicetur.

λας. In λας. uerò desinentia, in ατος. faciunt genitiuũ. τὸ ἄλας, τοῦ ἅλατος. τὸ ἐρυσιπέλας, τοῦ ἐρυσιπέλατος. τὸ δὲ σέλας ἄκλιτον. Quæ uerò aliam habent consonantem ante ας. indeclinabilia sunt. τὸ δέμας. τὸ λέπας. τὸ βρέτας. δέπας uerò ἔθει ἰωνικῷ declinatur, τοῦ δέπαος. τῷ δέπαϊ. Appollonius Argonau. tert.

Λείβων ἐκ δέπαος σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν.

Et Homerus Ὀδυσσείας γ. Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ.

Et in plurali. Χρυσέοις δεπάεσσι.

αις. In αις. neutrum unum inuenitur.. τὸ σαίς, τοῦ σαιτός.

ες. Desinentia in ες. adiectiua, declinationem masculinorũ sequuntur. ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. τὸ ἀληθές, τοῦ ἀληθέος, ἀληθοῦς. μονογενές, id est unius generis uerò unum tantum, τὸ κηνοσακές. ὁμοίως τοῖς παρασχηματισμένοις, ἐκλίθη διὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς καταλήξεως.

ος. Neutra in ος. unius tantum sunt generis, & grauitona: patiunturq́ synæresim. ut τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, καὶ τείχους. Sed de his in prima declinatione contractorum dicetur. ὄφελος uerò & ἦδος indeclinabilia sunt.

Neutra in ως. duo inueniũtur circunflexa. τὸ φῶς, τοῦ φω-
ως. τός. τὸ ὦς, τοῦ ὠτός. à quo diminutiuum τὸ ὠτίον, τοῦ ὠτίου.
φῶς. ὦς. Sciendum est autem, nõ fieri ἀπὸ τοῦ φάος, καὶ ἄος. Nam quæ patiuntur, perfectorum seruant declinationem: illorum autem genitiui κατὰ συναίρεσιν sunt φάους, ἀπὸ τοῦ φάεος, & ἄους, ἀπὸ τοῦ ἄεος. Sed primum καθ' ὑπέρθεσιν fit φόας, & ὄας. quorum genitiui sunt φόατος, & ὄατος, καὶ κράσει φῶς, φωτός, & ὦς, ὠτός fit. Sunt qui dicunt huiusmodi genitiuos, hoc est, φωτός, &

τός,& ὠτός,non à perfectis genitiuis φόατος, & ὄατος per crasim fieri. quoniam eorum penultima circunflectenda esset: quandoquidẽ acutus & grauis concurrentes, accentũ faciunt circunflexum. ut κέαρος, κῆρος. & ἔαρος ἦρος. Sed potius à nominatiuis monosyllabis φῶς scilicet & ὧς deduci idcirco huiusmodi obliqui extremam acuunt, tanquàm, disyllabi perfecti, non autem contracti secundum regulæ præceptionem, quę est πᾶσα γενικὴ δισύλλαβος εἰς ος. τῇ γλῶσσα, μὴ συναλειφομένη ὀξύνεται. χηνός. ζηνός. φωτός. φώς uerò, quod uirum significat, masculini generis est, & acutum habet accentum, quoniam non per synæresim fit, sed à uerbo φῶ. τὸ λέγω, deriuatur. utrunque tamen per τ. declinatur, seruatque ω. μέγα in obliquis. ut ὁ φώς, τοῦ φωτός, καὶ τὸ φῶς. τοῦ φωτός. Differunt autem in genitiuo duali accentu tantum, hoc est, τοῖν φωτοῖν ἐπὶ ἀνδρῶν. τοῖν δὲ φώτοιν ἐπὶ πυρσῶν, id est, cum lumen significat. Τὸ χρέως, τοῦ χρέω Atticum est. κῆρος. ἦρος. Canon. φώς.

In ους. unum inuenitur, & illud quidem indeclinabile hoc est, οὖς. Theodorus tamen οὖς, ὠτός. dicit. est etiam οὖας οὔατος. ους.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΩΝ.

Nominum aliqua sunt ἀπαθῆ, hoc est, perfecta, & simplicia, cum neque synæresim patiantur, neque crasin: quorum (ut dictum est) quinque sunt declinationes, & ipsæ simplices appellatæ. Aliqua uerò ἐμπαθῆ, hoc est, affecta, & ea sunt quæ sinæresin patiuntur, siue crasin. Differt autem synæresis à crasi, quoniam synæresis est contractio duarum uocalium, quæ ambæ in ipsa coniunctione seruantur. δημοσθένεϊ, δημοσθένει. ex ε. enim & ι. fit ει. diphthongus. Crasis uerò est contractio duarum uocalium quæ in coniunctione mutantur, aut ambæ. ut δημοσθένεα, δημοσθένη: aut altera illarum. ut δημοσθένεος, δημοσθένους. Vbi sciendum est, præcedente uocali longa, quantacunque sit sequens, nunquàm ex eis fieri synæresin: ut Emanuel Chrysolora manifestè asserit. fieri autem aut ex duabus breuibus, aut ex breui & longa, & semper in longam. Sed sciendum, Emanuelem synæresin pro crasi

De contractis nominibus. ἀπαθῆ
ἐμπαθῆ
Synæresis. quid.
Crasis.
Annot.
Emanuel Chrysolora.

accepiſſe, quandoquidem ſępius altera pro altera ponitur, hoc eſt, ſynæreſis pro craſi. Nam ſynæreſis, quatenus à craſi differt, ut ſupra declaratum eſt, præcedente breui, rarò fit, & in datiuis ſingularibus primæ, & quartæ, & quintæ flexionis duntaxat. ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. λητοΐ, λητοῖ. κρέαϊ, κρέα. longa uerò, & maxime κατὰ κρᾶσιν, frequenter atq; in diphthongum ſemper impropriam. ut νηρηΐδες, νηρῇδες, κρεάοιν, κρεῷν, βοάας, βοᾶς. & alia infinita. At cæteræ contractiones, quæ in his declinationibus ſynæreſiatis reperiuntur, per craſin fiunt omnes: & ex præcedente uocali breui ſemper, quæ eſt aut α. aut ε. aut ι. aut ο. ut in ipſis declinationibus liquidò apparebit. Si autem poſt ipſam uocalem breuem ſequatur diphthongus, & ex eis contractionem fieri contingat, ſoluta prius diphth. aut altera uocalis ipſius diphth. hoc eſt, ſubiunctiua κατὰ ἔκθλιψιν omnino abijcitur. ut δημοσθενέοιν, δημοσθενοῖν. πλακόεις, πλακοῦς. aut facta craſi ex duabus in unam, tertia aſſumitur in diphthongum impropriam κατὰ συναίρεσιν. ut κρεάοιν, κρεῷν. quoniam in eadem ſyllaba non poſſunt tres uocales actu ſimul eſſe. Nam ſynæreſin & craſin ex duabus tantum uocalibus fieri conſtat, ut ex earum diffinitione liquidò apparet, non autem ex uocali præcedente & diphthongo integra ſequente, ut uulgò creditur. Etiam ſi fortè euenerit, ut ex aliqua diphthon. præcedente fiat ſynæreſis, ſiue craſis, & ex qua uis uocali ſequente, prius enim ſubiunctiua uocalis diphth. κατὰ ἔκθλιψιν prorſus eliditur. nam ſi altera cuiuſuis ſolutæ diphthongi uocalis eſt atterenda, certe ſubiunctiua communiter expungenda eſt, ut appendix & omnibus præpoſitiuis uocalibus communis, ac ſubiecta. dein ex uocali relicta, & ea quæ ſequitur, etiam ſi initium alterius exiſtat dictionis, fit ſynæreſis, ſiue craſis. ut ἐμοὶ ὑποδύνει ἐμοὐποδύνει, καὶ ἐγὼ κἀγώ. nec amplius reſumitur ι. in diphthongum, cum id ſemel ex præcedente diph. eliſa ſit. Sed de his habebis in tractatu περὶ παθῶν, Triphonis grammatici, in fine huius operis. In hac igitur dictione δημοσθενέοιν, primum abijcitur ι. κατὰ ἔκθλιψιν, quæ quidem eſt ſubiunctiua uocalis diphth. dein uerò ex ε. & ο. fit craſis iterum in οι. ut δημοσθενοῖν. quoniam omnem datiuum

[Margin, handwritten: Synœresiatæ declinationes.]

[Margin: Ex duabus uocalibus craſis et ſyn.]

[Margin: Trypho grãmaticus.]

tiuum dualem in diphth. διὰ τοῦ ι. siue propriam, siue impropriam desinere necesse est: cum alias ε. & ο. in ου. diph. per communem regulam contrahantur. ut ποιέομαι, ποιοῦμαι. Quare fatendum est, regulas generaleis, pro locorum exigentia, particularibus aliquando cedere. δημοσθένεας enim in ει. diph. contractum facit, δημοσθένεις scilicet: cum ε. & α. per communem regulam, nunc in α. nunc in η. contrahantur. Sic βόας, βοῦς. ο. scilicet & α. in ου. diph. contractis. non autem βῶς, τροπῇ τοῦ ο. καὶ α. εἰς ω. μέγα secundum communem regulam: quandoquidem huiusmodi accusatiui peculiarem sibi uendicant regulam, quæ est, πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ. λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν. hoc est, omnis nominatiuus pluralis in σ. desinens, & synæresin patiens circa finem, accusatiuum habet sibi consonum & contemporalem, & uocatiuum. ut δημοσθένεες, νεις. & δημοσθένεας, δημοσθένεις. βόες, βοῦς. & βόας, βοῦς. & sic de alijs: ut Herodiano placet, audacter ab Apollonio patre dissentienti. Appollonius enim synęreseos esse speciem, uel aparentiam, non autem re synæresin putat, quod ut etiam concedamus, aliunde tamen eam formari necesse est. In alia uerò dictione, hoc est, κρεάοιν, soluta prius οι. diphth. α. & ο. in ω. monophthongum κατὰ κρᾶσιν contrahuntur. Dein ex ω. magno & ι. κατὰ συναίρεσιν fit ῳ. diphth. impropria. ut κρεῷν, quod & ipse Emanuel affirmat, dicens: τὸ α. καὶ ο. μικρὸν ἐν τῇ οι. διφθόγγῳ εἰς ω. μέγα κιρνᾶται, τὸ δὲ ι. προσγράφεται.

Margin notes: βόας. — Canon de accusatiuo. — Herodianus Appollonius. — Emanuel.

Contractorum nomina aliqua sunt quæ per omneis casus synæreses suscipiunt: unde ὁλοπαθῆ appellantur, & pari syllaba sunt. ut νόος, νοῦς, νόου, νοῦ. ῥόος, ῥοῦς, ῥόου, ῥοῦ. Aliqua uerò in pluribus casibus, quæ πολυπαθῆ dicuntur, & impari syllaba sunt, qualia sunt δημοσθένης. ὄφις. κρέας. Aliqua autem in paucis, unde ὀλιγοπαθῆ cognominantur, & hæc quoque imparisyllaba sunt. ut βασιλεύς. αἰδώς. βοῦς. βότρυς. ἰχθύς. Sed quoniam huiusmodi nomina uarias patiuntur synæreseis, uarias quoque declinationes habere necesse est. Horum igitur aliæ quinque fiunt declinationes, à quinta scilicet simplicium declinatione, partim ex his, quæ πολυπαθῆ

Margin notes: Contractorum species. ὁλοπαθῆ — Multipassia. — Paucipassia. ὀλιγοπαθῆ

 appellantur,

appellantur, partim ex quibusdam quæ sunt ὀλιγοπαθῆ. quę cum sint imparisyllaba, & linguarum proprietatem suscipiant, συνηρημένα, hoc est, contracta propriè appellantur. Ne quis miretur si etiam in his declinationibus plura ponentur quàm ab alijs iunioribus tradita sunt, quoniam non ea solum quæ frequenti habentur in usu, sed etiam quæ apud poëtas passim reperiuntur, edocere decreuimus.

συνηρημένα

DE PRIMA DECLINATIONE CONTRACTORVM.

De prima decl. contractorum.

PRima igitur declinatio contractorum est nominum masculinorum, fœmininorum, & communium in ης. neutrorum uerò in ες. desinentium adiectiuorum, & in ος. substantiuorum. Quorum genitiuus perfectus, & imparisyllabus, διὰ τοῦ εος. existens, in ους. facit contractum κατὰ κρᾶσιν, & datiuus in ει. diphthongum κατὰ συναίρεσιν κοινῶς, de quibus in primo tractatu secundum communem linguam satis dictum est. Nunc autem quia diuersæ ab illis secundum linguarum uarietatem apud poëtas inueniuntur synæreses, ab re non erit de his etiam aliqua hoc in loco dicere. Aduertendum igitur est ε. ψιλόν, & ο. μικρὸν in genitiuo singulari contrahi in ου. κοινῶς, δωρικῶς uerò in ευς. ut inquit Eustathius ἐν τῷ ω. τῆς ὀδυσσείας. ut ἐρέβεος, ἐρέβευς. Ιλιάδος θ. ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ ἀΐδαο. Trifariam enim ε. & ο. contrahuntur. hoc est, in ου. κοινῶς, ποιέομεν, ποιοῦμεν. in ει. ἀττικῶς. δέον, δεῖν. & in ευ. δωρικῶς. ἐμέο, ἐμεῦ. Præterea in accusatiuo, non solum in η. sed etiam in α. synæresin fieri. Nam quandocunque ante ε. & α. aliqua inuenitur consonans, tunc solum in η. fit synæresis. ut τὸν εὐσεβέα, εὐσεβῆ. τὸν εὐγενέα, εὐγενῆ. Cum uerò uocalis aliqua pręcesserit, non solum in η. sed in α. quoque fit synæresis. ut τὸν εὐφυέα, εὐφυῆ, καὶ εὐφυᾶ. Nam quod inuenitur apud Homerũ δυσκλέα, cuius extrema uocalis breuis est, sciendũ hoc per syncopam metri gratia factum esse.

Contractiones ε. & ο.

εὐφυᾶ.

Ιλιάδος β. Δυσκλέα ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.

Attici uerò in nominibus proprijs in ης. habentibus geninitiuum in ους. κατὰ κρᾶσιν, à nominatiuo singulari

faciunt

faciunt adcusatiuum in ην. τροπῇ τοῦ σ. εἰς ν. ὁ ἀριστοφάνης, τοῦ ἀριστοφάνεος, ἀριστοφάνους, τὸν ἀριστοφάνην. Fit etiam synæresis in duali numero, non solum in η. sed in ει. in neutris nominibus: rarissimè tamen. ut τὼ σκέλεε, σκέλει. τὼ ταράχεε, ταράχει. Hoc etiam adnotandum est, adcusatiuum pluralem masculini generis & fœminini, à nominatiuo eiusdem numeri fieri, extremo ε. in α. conuerso. ut οἱ δημοσθένεες, δημοσθένεας. idcirco & eandem suscipit synæresim. Quanquàm ε. & α. in η. communiter contrahantur, & in α. productum. — ἀριστοφάνης — Adnotatio.

Est enim regula (quam supra etiam posuimus) quòd omnis nominatiuus pluralis in ς. desinens, & circa finem synæresim patiens, adcusatiuū habet sibi consonum ac contemporalem, & uocatiuum: & sic tres casus plurales, masculini generis & fœminini, eandem sortiuntur synæresim. ut οἱ δημοσθένεες, δημοσθένεις. τοὺς δημοσθένεας, δημοσθένεις. ὦ δημοσθένεες, δημοσθένεις. In neutris quoque tres casus pluralis numeri in η. faciunt contractum. ut τὰ βέλεα, βέλη. ὦ βέλεα, βέλη. Apud poëtas tamen inuenitur τὰ κλέα, ἀπὸ τοῦ κλέεα, καὶ τὰ συγκοπήν, & similia: quæ in α. correptam desinunt. Ιλιάδ. ι. — Canon. — masculin. et fœminin. — Neutra. — κλέα.

Τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.

Et Appollonius in Argonauticis.

Αρχόμενος σέο φοῖβε παλαιγενέων κλέα φωτῶν.

Παραδείγματα.

Ο δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένους κοινῶς, καὶ ἀττικῶς, καὶ δημοσθένευς δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῷ δημοσθένεϊ ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένει κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸν δημοσθένεα ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς, καὶ δημοσθένην ἀττικῶς. ὦ δημόσθενες κοινῶς, καὶ δημοσθένης ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖν δημοσθενέοιν ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενοῖν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. Πληθυντικά. οἱ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τῶν δημοσθενέων ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενῶν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖς δημοσθένεσι κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ δημοσθενέεσσι ἰωνικῶς. τοὺς δημοσθένεας. ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. — Exemplum primæ declinationis.

De nominibus in κς. desinentibus, quæ è κλέος. componuntur.

Composita à κλέος.

NOmina in κης. desinentia, ἐ κλέος composita, si sint adiectiua, eandem habent declinationem quam & δημοσθένης. ut ὁ εὐκλεής, τοῦ εὐκλεέος, εὐκλεοῦς. τῷ εὐκλεέϊ, εὐκλεεῖ. Si uerò sint propria, easdem patiuntur synæreses. Sed perfectorum uaria est declinatio, uidelicet.

Ὁ ἡρακλέης. τοῦ ἡρακλέεος, καὶ ἡρακλῆος, καὶ ἡρακλέηος, καὶ ἡρακλέους. τῷ ἡρακλέεϊ, καὶ συγκοπῇ ἡρακλέϊ, καὶ ἰωνικῶς ἡρακλῆϊ, καὶ ἡρακλέει κατὰ συναίρεσιν, ἀπὸ τοῦ ἡρακλέεϊ, καὶ ἡρακλεῖ, ἀπὸ τοῦ ἡρακλέϊ. τὸν ἡρακλέεα, καὶ ἡρακλέα, καὶ ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλέην, καὶ ἡρακλῆα. ὦ ἡράκλεες κοινῶς, καὶ ἡράκλεις κατὰ συναίρεσιν, καὶ ἥρακλες κατὰ συγκοπήν. Δυϊκά. Τὼ ἡρακλέεε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλεέοιν, καὶ ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλήοιν, καὶ ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέεε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. Πληθυντικά. οἱ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆες. τῶν ἡρακλεέων, καὶ ἡρακλέων, καὶ ἡρακλήων. τοῖς ἡρακλέεσι, καὶ ἡρακλέσι, καὶ ἡρακλῆσι. τοὺς ἡρακλέεας, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆας, καὶ ἡρακλῆς. ὦ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆες.

Κατὰ συναίρεσιν δὲ οὕτως.

Ὁ ἡρακλῆς. τοῦ ἡρακλέος, ἡρακλοῦς. τῷ ἡρακλέϊ, ἡρακλεῖ. τὸν ἡρακλέα, ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλῆν ἀττικῶς. ὦ ἥρακλες, καὶ ὦ ἡρακλῆς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ ἡρακλέε, ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλέοιν, ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέε, ἡρακλῆ. Πληθ. οἱ ἡρακλέες, ἡρακλεῖς. τῶν ἡρακλέων, ἡρακλῶν. τοῖς ἡρακλέσι. τοὺς ἡρακλέας, ἡρακλεῖς. ὦ ἡρακλέες, ἡρακλεῖς.

DE SECVNDA DECLINATIONE CONTRACTORVM.

Secunda declinatio.

SEcunda declinatio contractorũ nominum, duas habet terminationes, in ις. masculinorum & fœmininorum, & in ι. neutrorum. Quorum genitiuus διὰ τοῦ ιος. κοινῶς, καὶ εος. ἰωνικῶς, καὶ εως. ἀττικῶς. Huius autem declinationis, quæ etiam est τῶν πολυπαθῶν, una tantum synæresis est propria. hoc est, ι. productum: quoniam præcedente ι. sequente uerò quauis uocali, semper in ι. fit synæresis. Eodẽ autem ι. cõuerso in ε. ἔθει ἰωνικῷ, eædem fiunt synæreses quæ sunt in prima declinatione.

Annotatio de duali.

Sed aduertendum, nominatiuum & uocatiuũ dualis numeri huius declinationis non pati synæresim κοινῶς. Nam præcedente ι. & sequente quauis uocali, fit synæresis in ι. ut dictum est. & sic dicendum esset

ſet ὄφιε, ὄφι. πόλιε, πόλι. σινήπιε, σινήπι. Sed his aduerſatur regula quædam dualis numeri propria: quòd nominatiuus dualis nihil habet finale niſi α. ε. η. & ω. Huius gratia non habet ι. ἀνεκφώνητον, hoc eſt, non prolatum. Multò igitur minus ἐκφωνούμενον, hoc eſt, prolatum. ὄφεε uerò ἰωνικῶς Moſcopulus omnino negat ſynæreſim pati: & hanc adducit regulam. ὧν τινων ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν οὐ συναιρεῖται, τούτων οὔτε ἡ εὐθεῖα, καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν συναίρεσιν ἐπιδέχεται. hoc eſt: Quoruncunque genitiuus ſingularium, non contrahitur: horum neque nominatiuus & adcuſatiuus dualium ſynæreſim ſuſcipiunt. Apud Θεοδόσιον tamen, & alios ueteres grammaticos ſic inuenimus, ὄφεε, ὄφη. ὡς δημοσθένεε, δημοσθένη. ὅτι τὰ δύο εε. ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν εἰς η. κιρνᾶται. ἐπὶ δὲ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν εἰς τὴν ει. δίφθογγον. Hoc quoque adnotandum eſt genitiuum ſingularem etiã in ηος. deſinere διὰ τὸ ποιητικῶς πόληος. Ὀδυσσείας α.

Canon.

Moſcopulus

Alius canon

Theodoſion grammatic. ὄφη. duo εε.

Adnotatio.

Νηῦς δέ μοι ἥδ᾽ ἕστηκεν ἐπ᾽ ἀγροῦ νόσφι πόληος.

quod & in aliis caſibus & numeris ſeruatum eſt. In datiuo. Ἰλιάδος γ. Πατρί τε σῷ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ.

In adcuſatiuo κοῖντος ὥς εἴ γ᾽ ἐκ πολέμοιο ποτὶ πριάμοιο πόληα φεῦγον. Et Heſiodus ἐν ἀσπίδι.

Ος θήβης κρήδεμνον ἔχει ῥύεταί τε πόληα.

In nominatiuo plurali. Orpheus in Argonauticis.

Σχεδόθεν δ᾽ οἱ εἰσὶ πόληες.

In adcuſatiuo plurali idem Orpheus.

Μέμφις ἐς ἠγαθέην πελάσας. ἱεράς τε πόληας ἄπιδος.

Et Homerus Ὀδυσσείας θ.

Καὶ πάντων ἴσασι πόληας, καὶ πίονας ἀγρούς. Παραδείγ.

Exemplum ſecundæ declinationis maſcul. gen.

Ὁ ὄφις. τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιϊ κοινῶς, καὶ ὄφι, καὶ ὄφεϊ ἰωνικῶς, καὶ ὄφει κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸν ὄφιν μόνον. ὦ ὄφι κοινῶς, καὶ ὄφις ἀττικῶς. Δυϊκά τὼ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς, καὶ ὄφη ἀττικῶς. τοῖν ὀφίοιν κοινῶς, καὶ ὀφέοιν ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς. ὦ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς, καὶ ὄφη ἀττικῶς. Πληθυντικά. οἱ ὄφιες, καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεες ἰωνικῶς. καὶ ὄφεις ἀττικῶς. τῶν ὀφίων κοινῶς, καὶ ὀφέων ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς. τοῖς ὄφισι κοινῶς, καὶ ὄφεσι ἰωνικῶς, καὶ ὀφίεσσι. τοὺς ὄφιας καὶ ὄφεις κοινῶς, καὶ ὄφεας ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς. ὦ ὄφιες καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεες ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς.

Η πόλις

Fœminini generis. Η ϖόλις. τῆς ϖόλιος κοινῶς, & ϖόλεος ἰωνικῶς, καὶ ϖόλεως ἀττικῶς, καὶ πόληος ποιητικῶς. τῇ ϖόλιϊ καὶ ϖόλι κοινῶς, καὶ πόλεϊ ἰωνικῶς, καὶ ϖόλει ἀττικῶς, καὶ ϖόληϊ ποιητικῶς. τὴν πόλιν κοινῶς, καὶ ϖόληα ποιητικῶς. ὦ ϖόλι κοινῶς, καὶ ὦ ϖόλις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὰ ϖόλιε, καὶ ϖόλεε, ϖόλη, καὶ ϖόληε. ταῖν ϖολίοιν, καὶ ϖολέοιν, καὶ ϖόλεων. ὦ ϖόλιε, καὶ ϖόλεε, ϖόλη, καὶ ϖόληε. Πληθυντικά. αἱ ϖόλιες, ϖόλις, καὶ ϖόλεες, ϖόλεις, καὶ ϖόληες. τῶν ϖολίων, καὶ πολέων, καὶ πόλεων, καὶ ϖολήων. ταῖς πόλισι, καὶ ϖόλεσι, καὶ ϖόλησι, καὶ πολέεσσι. τὰς πόλιας ϖόλις, καὶ ϖόλεας, ϖόλεις, καὶ ϖόληας. ὦ ϖόλιες, ϖόλις, καὶ ϖόλεες, ϖόλεις, καὶ ϖόληες.

Neutri gen. Τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπιϊ, σινήπι, καὶ σινήπεϊ, σινήπει. καὶ τὰ λοιπά.

DE TERTIA DECLINATIONE CONTRACTORVM.

Tertia declinatio contractorum. TErtia declinatio cõtractorum τῶν ὀλιγοπαθῶν, unam tantum habet terminationẽ, in ευς. maſculinorum nominum. Quorum genitiuus διὰ τοῦ εος. fit κοινῶς, καὶ ηος. ἰωνικῶς, καὶ εως. ἀττικῶς. Cuius ſynæreſes ſunt cum prima declinatione communes: quoniam ex ε. præcedente ſemper fiunt, & uocali ſequente. Sed ſciendum eſt, nomina

Nomina in ευς. in ευς. deſinentia maſculini generis, ſiue monoſyllaba ſint, ſiue polyſyllaba, ὀξύνεσθαι κοινῶς. ut ὀδυσσεύς. ἀχιλλεύς. ξεύς. φεύς. ὁ διόνυσος. δνεύς nomen urbis. αἰολικῶς uero βαρύνεσθαι. βασίλευς. ἀχίλλευς. Etiam aduertendum eſt, huiuſmodi nomina in ευς. diuerſos habere genitiuos. ut ὀδυσσέος κοινῶς, ὀδυσσέως ἀττικῶς, καὶ ὀδυσσῆος κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἴωνας, καὶ αἰολεῖς. καὶ ὀδυσσεῖος, διὰ τῆς ει. διφθόγγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους, καὶ ὀδύσσηος προπαροξυτόνως, κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἰολεῖς. καὶ ὀδύσσειος διὰ διφθόγγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδυσσίος βοιωτικῶς. καὶ ὀδυσσεῦς περισπωμένως δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. Οδυσσείας ω.

Οδυσσεῦς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ᾽ ἐπὶ καρπῷ. ἀντὶ τοῦ ὀδυσσέως.

Nec patitur ſynæreſim, niſi ε. purum ante ως. forte inueniatur ἔθει ἀττικῷ. ut ἐρετριεῦς, ἐρετριέως, ἐρετριῶς. πειραιεὺς, πειραιέως, πειραιῶς.

Adcuſatiuus Adcuſatiuus quoq; horum uarius eſt. ut τὸν βασιλέα κοινῶς, ultima correpta: quoniam genitiuus in ος. deſinens, adcuſatiuum ſingularem in α. habere debet. ὁμόχρονον.

χρονον, καὶ ὁμότονον, hoc eſt, eiuſdem temporis, & toni. ut αἴαντος, αἴαντα. Attica uerò, quoniam in genitiuo ſingulari mutant ο. μικρὸν in ω. μέγα. ut βασιλέως. πηλέως. accuſatiuũ quoq; in α. productum faciunt, ut ὁμόχρονος ſit proprio genitiuo. βασιλέα. πηλέα. Εὐριπίδης ἐν ἀνδρομάχῃ. Καίμην δ' ἐδόρκα τόντε πηλέα πέλας. In quibus uerò faciunt genitiuum in ως. contractum, in α. ſolum faciunt κατὰ κρᾶσιν eorum accuſatiuum. ut ἐρετριῶς, ἐρετριέα, ἐρετριᾶ. πειραιῶς, πειραιέα, πειραιᾶ. At ἴωνες dicunt βασιλῆα: δῶρες uerò βασιλῆ. πηλῆ. τυδῆ. μηκιστῆ. Sic enim in antiquis & caſtigatis codicibus inueni. Ιλιάδος δ. ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ τυδῆ στεῖλαν ἀχαιοί. τοῦ τέσσιν. οἱ ἀργεῖοι ἔπεμψαν πρεσβευτὴν τυδέα πρὸς τοὺς θηβαίους. Et Ιλιάδος ο. μηκιστῆ δ' ἔλεπον λυδάμας, ἀπὸ τοῦ μηκιστέα κατὰ κρᾶσιν. non autem τυδεῖ, ut quidam legunt, neq; μηκιστὴν pro μηκιστέα. Vel ut Euſtathio placet κατ' ἀποκοπήν. hæc enim ſunt eius uerba. τὸ δὲ τυδῆ, οὐκ ἀπὸ τοῦ τυδέα συνήρηται, ἀλλ' ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ τυδῆα. καθάπερ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς, οὕτω δὲ καὶ τὸν ὀδυσσῆα ὀδυσσῆ ἐστιν εἰπεῖν, καὶ ἕτερα δὲ ὅμοια. In nominatiuo duali duo εε. in η. contrahuntur. ut Theodoſio placet. τὼ βασιλέε, βασιλῆ: ſicut δημοσθένεε, δημοσθένη. & ὄφεε, ὄφη. Etiam annotandum, duo εε. in nominatiuo plurali in ει. diphth. ſemper contrahi in nominibus proprijs. In appellatiuis uerò in ει. diph. κοινῶς, βασιλέες βασιλεῖς. & in η. ἀττικῶς, βασιλῆς.

Παράδειγμα.

Ο βασιλεὺς κοινῶς, καὶ βασίλευς αἰολικῶς. τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλέως ἀττικῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς, καὶ βασιλεῖος, καὶ βασίληος αἰολικῶς, καὶ βασίλειος καὶ βασιλίος βοιωτικῶς, καὶ βασιλεῦς δωρικῶς, καὶ αἰολέως. τῷ βασιλέϊ κοινῶς, καὶ βασιλεῖ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆϊ ἰωνικῶς. τὸν βασιλέα κοινῶς, καὶ βασιλέα ἀττικῶς, καὶ βασιλῆα ἰωνικῶς, καὶ βασιλῆ δωρικῶς. ὦ βασιλεῦ κοινῶς, καὶ ὦ βασιλεύς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ βασιλέε κοινῶς, καὶ βασιλῆ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. τοῖν βασιλέοιν κοινῶς, καὶ βασιλήοιν ἰωνικῶς. ὦ βασιλέε κοινῶς καὶ βασιλῆ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. Πλη. οἱ βασιλέες καὶ βασιλεῖς κοινῶς, καὶ βασιλῆς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς. τῶν βασιλέων κοινῶς, καὶ βασιλήων ἰωνικῶς. τοῖς βασιλεῦσι κοινῶς, καὶ βασιλῆσι ἰωνικῶς. τοὺς βασιλέας κοινῶς, καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆας ἰωνικῶς. ὦ βασιλέες κοινῶς, καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς.

Attica nomina.

Euſtathij uerba.

εε. in ει.

Exempla tertiæ declinationis Rex.

Quarta declinatio contractorum.

QVarta declinatio contractorum nominum τῶν ὀλιγοπαθῶν, duas habet terminationes, in ω. & in ως. fœmininorum tantum. Quorum genitiuus perfectus & imparisyllabus in οος. existens, in ους. κατὰ κρᾶσιν facit contractum. Synæreses autem huius declinationis, quæ ex ο. paruo, & sequente uocali fiunt, sic ordinantur.

Nominatiuus.

οο. ου. οϊ. οι. οα. ω. Aduertendum est hoc in loco nomina huius declinationis in ω. desinentia, omnia acui in extrema. ut κλωθώ. ἐρατώ. κλειώ. Similiter & quæ in ως. desinunt. ut ἠώς. αἰδώς. Patiuntur autem synæresim in tribus casibus singularis numeri tantum, hoc est, in genitiuo, datiuo & accusatiuo. Cætera uerò omnia tertiam sequuntur declinationem simpliciū.

Genitiuus.

Etiam genitiuus nominum in ω. desinentium uario modo inuenitur secundum uarios idiomatum usus. Nam Iones, & quidam Dores perfecto utuntur genitiuo. λητόος. σαπφόος. Attici uerò & communis lingua λητοῦς dicunt, & σαπφοῦς. At Aeoles & Lacones, qui & Dores, addentes σ. nominatiuo casui proprium faciunt genitiuum. ἡ λητώ, τῆς λητῶς. ἡ σαπφώ, τῆς σαπφῶς.

Datiuus. Accusatiuus

Datiuus uerò in οι. omnibus idiomatis est communis. Sed accusatiui uarius est usus, soli enim Aeoles addentes ν. nominatiuo casui proprium faciunt accusatiuum. ἡ λητώ, τὴν λητών. ἡ σαπφώ, τὴν σαπφών. Iones uerò in ουν. τὴν λητοῦν. τὴν σαπφοῦν. At communis lingua & Attici τὴν λητώ dicunt, καὶ τὴν σαπφώ. accentu acuto super extremam, licet ex

Canon.

crasi sit longa, & accentum suscipiat. Est enim regula, quot omnis casus eundem sonum habens, siue literaturā cum alio casu eiusdem numeri & idiomatis, eundem accentum habere debet. ut ἡ μοῦσα. ὦ μοῦσα. Sic ἡ λητώ, τὴν λητώ. τῇ λητοῖ, ὦ λητοῖ. Additum est eiusdem numeri, quoniam τῇ λητοῖ datiuus singularis circunflectitur. Sed αἱ λητοί nominatiuus pluralis acuitur. additum est, & idiomatis, quoniam βασιλεύς nominatiuus singularis κοινῶς acuitur. & βασιλεῦς, genitiuus singularis δωρικῶς circunflectitur. Accusatiuus

Nomina in ως.

uerò nominum in ως. exeuntium circunflectitur: quoniam non eundem sonū, siue literaturā habet cum nominatiuo.

ut ἡ

ut ἡ αἰδώς, τὴν αἰδῶ. Vocatiuus etiam non ſolum in οι. deſinere inuenitur apud poëtas, ſed etiam in ω. Atticorum more. Apollonius in principio tertij Argonauticorum. Εἰ δ' ἄγε νῦν ἐρατὼ, παρά θ' ἵστασο, καὶ μοι ἔνισπε. ἐρατὼ dixit, ἀντὶ τοῦ ἐρατοῖ. Fit aũt uocatiuus in οι. à ntõ ſingulari, τροπῇ τοῦ ω. μεγάλου εἰς ο. μικρὸν, καὶ προσθέσει τοῦ ι. λητοῖ. Quo in loco quæri poteſt, cur nominatiuus fœmininorũ nominum in ω. deſinentiũ, plureis habeat uocaleis proprio nominatiuo, ut ἡ σαπφὼ, ὦ σαπφοῖ: cum regula dicat. ὅτι οὐδέποτε θέλει ἔχειν πλείονα φωνήεντα τῆς ἰδίας εὐθείας ἡ κλητική. Reſpõdetur, quot gtũs in ους. deſinens, maius tempus uult habere, quàm uocatiuus. ut τοῦ δημοσθένους, ὦ δημόσθενες. τοῦ εὐσεβοῦς, ὦ εὐσεβές. huius gratia correptũ eſt ω. magnũ in ο. paruũ. Sed quoniam uocatiuus ultimam erat habiturus breuem, & accentũ in fine acutum, ac ob id regulæ aduerſaturus, quę pręcipit, ne ulla dictio in ο. breuem deſinens, quæ ſuper unam ſyllabã ſit, acuatur. ut ἐκεῖνο. ἀλλοῖο. exceptis αὐτὸ, ὑπὸ, ἀπὸ, aſſumpſit ι. & ita uocatiuus λητοῖ cum accentu circunflexo factus eſt, quoniam datiuo ſingulari coincidit, hoc eſt, τῇ λητοῖ.

Vocatiuus. Quæſtio. Canon. Exemplum.

Η λητώ. τῆς λητόος ἰωνικῶς, καὶ δωρικῶς, καὶ λητοῦς κοινῶς, καὶ ἀττικῶς, καὶ λητῶς αἰολικῶς, καὶ λακωνικῶς. τῇ λητόϊ, καὶ λητοῖ. τὴν λητόα, καὶ λητὼ κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ λητὼν αἰολικῶς, καὶ λητοῦν ἰωνικῶς. ὦ λητοῖ, καὶ ὦ λητὼ ἀττικῶς. Δυϊκά. τὰ λητὼ. ταῖν λητοῖν. ὦ λητώ. Πλη. αἱ λητοί. τῶν λητῶν. ταῖς λητοῖς. τὰς λητούς. ὦ λητοί.

DE QVINTA DECLINATIONE CONTRACTORVM.

Quinta declinatio contractorum nominũ, τῶν πολυπαθῶν, duas habet terminationes. ας. purũ, & ρας. neutrorum nominum. Quorũ genitiuus in ατος. definit κοινῶς, & in αος. ἰωνικῶς ſubtracto τ. & in ως. κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς. Synæreſes autem huius declinationis duæ ſunt. α. productum, & ω. μέγα. præcedente enim α. & ο. utcunq; ſequente, ſemper fit ſynæreſis in ω. quod quidem ſolis genitiuis euenit. Sequente uerò quauis alia uocali, in α. productum ſit craſis. At ſynæreſis in datiuo ſingulari tantum. κρέαϊ, κρέα. Nonnunquàm apud poëtas ipſum

Quinta dec. contract.

α. non per crasin, sed per apocopen correptum inuenitur. Ὀδυσσείας μ. σῖτον καὶ κρέα πολλά.

Παράδειγμα.

Exemplum Caro.

Τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς. τῷ κρέατι κοινῶς καὶ κρέαϊ ἰωνικῶς, καὶ κρέα ἀττικῶς. τὸ κρέας. ὦ κρέας. Δυϊκά. τὼ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. καὶ τὰ λοιπά, sicut in primo tractatu.

De alijs contractis nominibus.

Quædam præterea inueniuntur nomina, quæ & ipsa synæresim patiuntur, differentia tamen ab his, quæ supra cõmemorata sunt: quæ quidem idcirco separatim locanda censuimus, quia nullam supradictarum declinationum sequuntur.

Ouis.

Η ὄϊς, οἶς. τῆς ὄϊος, οἰός. τῇ ὄϊι, οἰί. τὴν ὄϊδα, οἶν. Πλη. αἱ ὄϊδες, καὶ ὄϊες, καὶ οἶς. τῶν ὀΐων, καὶ οἰῶν. τοῖς ὄϊσι, καὶ ὀΐεσι. τὰς ὄϊδας, καὶ ὄϊας, καὶ οἶς. Vbi aduertendum est genitiuum singularem οἰός, & datiuum οἰί extremam acuere, tanquàm à nominatiuo monosyllabo οἶς, non autem à genitiuo perfecto ὄϊος, & datiuo ὄϊι: quoniam eorum penultima circunflectenda fuisset ex synæresi, quam solus nominatiuus admittit, sicut φῶς, φωτός. & ὦς, ὠτός. Inuenitur etiam ὄϊς in genere masculino apud Homerum Ιλιάδος ω. τοῖς δὲ ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο. & in eodem, ἦ καὶ ἀναΐξας ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς ἀχιλλεὺς σφάξε. & in plurali. Ιλιάδος ψ. πολλοὶ δ' ὄϊες, καὶ μηκάδες αἶγες. Sic φθόϊς, φθοῖς. & φθόϊδες, φθοῖς. & φθοΐδας, φθοῖς.

Annotat.

Placenta.

Ο πλακόεις, πλακοῦς. τοῦ πλακόεντος, πλακοῦντος. τῷ πλακόεντι, πλακοῦντι. τὸν πλακόεντα, πλακοῦντα. ὦ πλακόεν, πλακοῦν.

Ο σιμόεις, σιμοῦς. τοῦ σιμόεντος, σιμοῦντος. τῷ σιμόεντι, σιμοῦντι. τὸν σιμόεντα, σιμοῦντα. ὦ σιμόεν, σιμοῦν.

υἱΐς, quod filium significat, in omni numero & casu patitur synæresim, præterquàm in nominatiuo singulari, & uocatiuo. Quoniam si in his fieret synæresis, inueniretur consonans post υι. diphth. ut υἱΐς, υἷς, quod communi regulæ aduersatur. nam post υι. diphth. nunquàm sequitur consonans, sed uocalis tantum. ut μυῖα, ἅρπυια. fit tamen in datiuo plurali sequente consonante, sed interponitur α. ut υἷσι, υἱάσι.

Filius.

Ο υἱΐς. τοῦ υἱΐος, υἷος. τῷ υἱΐι, υἱῖ. τὸν υἱΐα, υἷα. ὦ υἱΐς. Δυϊκά. τὼ υἱΐε,

τῶ υἵιε. τοῖν υἵοιν, υἵοιν. ὦ υἵιε, ὗιε. Πλη. οἱ υἵιες. τῶν υἵιων, υἵ-ων, τοῖς υἵισι, καὶ υἱάσι. τοὺς υἵιας, ὗιας. ὦ υἵιες, ὗιες. καὶ ἄλλως.

O υἱεύς, τοῦ υἱέος. τῷ υἱέϊ, υἱεῖ. τὸν υἱέα. ὦ υἱεῦ. & cætera. ut ut βασιλεύς. καὶ ἄλλως. O υἱός, τοῦ υἱοῦ, ſicut ὁ λόγος, τοῦ λόγου.

O ζεύς, τοῦ διός, τῷ διΐ, τὸν δία, ὦ ζεῦ. καὶ O ζὴν, τοῦ ζηνός, τῷ ζηνὶ, τὸν ζῆνα. Quo in loco ſciendum eſt, deum ſiue Iouem ab antiquis græcis uarijs, ac diuerſis modis appellatum fuiſſe: ut ex antiquorum fragmentis colligere potui. Di-ctus eſt ζεύς, καὶ ζὴν, quibus communiter utimur. δεύς uerò βοιωτικῶς, ἐκ τοῦ ζεύς. διαλύσει τοῦ ζ. εἰς σ. δ. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ σ. & βδεύς κατὰ ἐξαλλαγὴν, apud ueteres comicos τροπῇ τοῦ σ. εἰς β. Dictus eſt autem ζὰν, ζανός, ἀπὸ τοῦ ζὴν. παρὰ τοῖς μεταγενεστέ-ροις ἴωσι, καὶ αἰολεῦσι. ut κλῦθί μοι ζανὸς τεκοῦσα. ζὴς quoque inue-nitur, unde accuſatiuus ζῆν. παρ' ἐπιχάρμῳ. ζῆν τε, &c. τρο-πῇ τοῦ σ. εἰς ν. ſicut ποδής, ποδῆν. & ἑρμῆς, ἑρμῆν. καὶ παρὰ τῷ τῆς εὐρωπίας ποιητῇ. οὐ γὰρ δὴ βασιλεῖ ἀγαίομαι εὐρύοπα ζῆν παῦσαι ἀπ' οὐρανόθεν. Vnde ζὰς παρὰ φερεκύδῃ, ἀπὸ τοῦ ζής, ὡς ζὴν ζάν. Dictus eſt etiam δίς, δία τοῦ ι. παρὰ ῥίνθωνι. δὴν quoque ἀπὸ τοῦ ζὴν. καὶ δὰν δανὸς βοιωτικῶς. ὡς παρὰ κορίννῃ. δανὸς ὑψίστῳ θρόνῳ. Et ſic decem inueniuntur nominatiui, uidelicet ζεύς. δεύς. βδεύς. ζήν. ζάν. ζής. ζάς. δίς. δήν. δάν, quod Herodianus in tractatu περὶ μονήρους λέξεως aſſerit. Sed de genitiuo huius nominatiui ζεύς, hoc eſt διός, dubitari ſolet, an ἀπὸ τοῦ δίς ueni at, an ab aliquo quopiam dictorum nominum deducatur. non enim ἀπὸ τοῦ ζεύς per analogiam deduci poſſe uidetur. Quidam uolunt à nominatiuo δίς, διός per analogiam de riuari, ſed his aduerſatur Herodianus, inquiens. Nomina in ις. monoſyllaba, ι. uolunt habere productum, & id quoque in genitiuo ſeruare, excepto τίς, τινός. διός uerò ι. habet correptum. non igitur ἀπὸ τοῦ δίς uidetur eſſe deductum. Sunt qui ἀπὸ τοῦ δεύς deriuari putent, quod Bœotorum eſt proprium, cuius genitiuus κατὰ analogiam eſt δέος, ubi mutato ε. in ι. fit διός, κατὰ βοιωτούς, καὶ νέους ἴωνας: ſicut ἀχιλ-λέος, ἀχιλλῖος, & hoc magis quidem conſentaneũ eſt. Quid uerò de accuſatiuo ζῆν dicendum eſt? quo caſu Homerus ter in Iliade uſus eſt, loci quidem hi ſunt. Ιλιάδος θ.

Τρῶας ἀπόσασθαι καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα ζῆν.

Αυτοῦ ἤ ἔνθ' ἀνάχοιτο. Et Ιλιάδος ξ.

ζεύς.
ζήν.
δεύς.
βδεύς.
ζάν.
ζήν.
ζάς.
δίς.
δήν.
δάν.
Herodianus
Nomina in ις.
Exempla de ζῆν.

Ἠ φὴς ὡς τρώεσσι ἀρηγέμεν εὐρύοπα ζῆν.
Ὡς ἡρακλῆος πέρι. Et Iliados ω. 1
παῖδες, καὶ γαμβροὶ τῶν δ' οὐλάθον εὐρύοπα ζῆν.
Ἐς πεδίον προφανέντε.

Quo in loco dicendum, ne ζῆν adcuſatiuum imperfectum eſſe ἀπὸ τοῦ ζῆνα, an perfectum ἀπὸ τοῦ ζής. Si imperfectum eſſe dixerimus, aut per apocopen fieri neceſſe eſt, aut per apoſtrophum. Si per apocopen, ſciendum eſt extremam ſyllabam integram omnino abijciendam fuiſſe. hoc eſt να, ἀπὸ τοῦ ζῆνα. ſicut δῶ, ἀπὸ τοῦ δῶμα. & ἀπόλλω, ἀπὸ τοῦ ἀπόλλωνα. ζῆ uerò penultimam ſyllabam abſque ν. relinquendam fuiſſe. Si uerò apoſtrophum eſſe uoluerimus, ut meminit Euſtathius, aduertendum eſt, ſolam uocalem quæ eſt extrema præcedentis dictionis, abijciendam eſſe: cui ſi in eadem ſyllaba aliqua adiuncta fuerit conſonans, illã eandem iungendam eſſe uocali ſiue diphthongo dictionis ſequentis. ut τοῦτο ἐμόν, τοῦτ' ἐμόν. κατὰ ἡμᾶς, καθ' ἡμᾶς. Sic igitur in dictis Homeri uerſibus ν. quæ eſt extrema conſonans τοῦ ζῆν, in quam prior uerſus deſinit, iungenda eſt primæ uocali dictionis ſequentis: quæ quidem eſt ſecundi uerſus principium, ut liquidò patet. Et ſic ſcribendum eſt, εὐρύοπα ζῆ ν' αὐτοῦ. Et in ſecundo, εὐρύοπα ζῆ ν' ὡς ἡρακλῆος. Item in tertio, εὐρύοπα ζῆ ν' ἐς πεδίον. Quòd ſi nempe hoc cuipiam nouum uidebitur, eorum ſententiam ſequi poterit qui adſerunt ζῆν integrum ac perfectum eſſe adcuſatiuum à nominatiuo ζής, ut ſupra dictum eſt. Quandoquidem antiquorum extant exempla, ut ζῆντε, & ζῆν παῦσαι. in quibus nemo dicet apoſtrophum eſſe, quũ poſt ν. nulla ſequatur uocalis, ſed conſonans, neque apocopen: quũ extrema ſyllaba integrè non ſit expuncta.

Adnotatiuncula de ν.

Nomina in αυς.

Duo nomina fœminina ſolum inueniũtur in αυς. exeuntia circunflexa, & per ος. purum declinata: quorũ quidem uaria inflexio talis eſt.

Nauis. Ἡ ναῦς, καὶ νηῦς. τῆς ναός, καὶ νηός, καὶ νεώς. τῇ ναΐ, καὶ νηΐ. τὴν ναῦν, καὶ νηῦν, καὶ νῆα. ὦ ναῦς, καὶ ναῦ, καὶ νηῦς. Δυϊκά. τὰ νᾶε, καὶ νῆε. ταῖν ναοῖν, καὶ νηοῖν. ὦ νᾶε, καὶ νῆε. Πληθυντικά. αἱ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες. τῶν ναῶν, καὶ νηῶν, καὶ νεῶν. ταῖς ναυσί, καὶ νηυσί, καὶ νήεσι. τὰς ναῦς, καὶ νηῦς, καὶ νῆας, καὶ νέας. ὦ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες.

Vetula. Ἡ γραῦς, καὶ γρηῦς, καὶ γρηύς. τῆς γραός, καὶ γρηός. τῇ γραΐ, καὶ γρηΐ.

τῶ γραῦν, ϗ γρηῦν. ὦ γραῦς, ϗ γραῦ, ϗ γρηῦς, ϗ γρηῦ, καὶ γρηΰ.
Δυϊκά. τὰ γρᾶε, ϗ γρῆε. ταῖν γραοῖν, ϗ γροῖν. ὦ γρᾶε, ϗ γρῆε.
Πληθυντ. αἱ γρᾶες, ϗ γρῆες. τῶν γραῶν, ϗ γρηῶν, καὶ γρεῶν. ταῖς γραυσί, ϗ γρηυσί, ϗ γρήεσι. τὰς γραῦς, ϗ γρηῦς. ὦ γρᾶες, ϗ γρῆες.

DE ACCIDENTIBVS NOMINIS.

NOmini accidunt quinq; prius dicta. γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμός, πτῶσις. Quorum & genus abusiue aliquod commune, & aliquod promiscuum erit. Masculino enim soli articulo subiunctum masculinũ erit. Fœminino autem solum fœmininum. Neutro neutrum. Ambobus, & masculino & fœminino cõmune erit. Alterutro autem ambo genera significans, promiscuum. ut ὁ ἀετός, ἡ χελιδών. Species autem alia primitiua. ut λόγος: alia deriuatiua. ut λόγιος. Deriuatiuorum autem septem maxime sunt species: συγκριτικόν. ὑπερθετικόν. πατρωνυμικόν. ὑποκοριστικόν. κτητικόν. παρώνυμον. ϗ ῥηματικόν. hoc est, Comparatiuum. Superlatiuum. Patronymicum. Diminutiuum. Possessiuum. Denominatiuum. & Verbale.

Deriuatiuorum species.

DE COMPARATIVIS ET SVPERLAT.

COmparatiui & superlatiui formationes ita se habẽt. Nomina adiectiua trium generum in ος. desinentia, mutatione ς. in τ. & adiectione ερος. comparatiua fiunt. ut ἔνδοξος, ἐνδοξότερος. adsumptione autem ατος. superlatiua. ut ἐνδοξότατος. Excipitur καλός, & κακός, & alia quædam. καλλίων enim, κάλλιστος. & κακίων, κάκιστος. βελτίων, βέλτιστος. ἀμείνων. κρείττων. ἄριστος. χείρων. ἐλάττων. ἥσσων. μείων ἐλάχιστος. μείζων, μέγιστος. ῥάων, ῥᾶστος. & hæc anomala sunt.

Adiectiua in ος.

Comparatiua anomala

Si autem in ης. positiuum desinens per εος. declinetur, à neutro in ες. assumptione τερος. fiunt cõparatiua. ὁ ϗ ἡ ἀληθής, τὸ ἀληθές, ἀληθέστερος. ὁ ϗ ἡ εὐσεβής, τὸ εὐσεβές, εὐσεβέστερος. assumptione aũt τατος. superlatiua, ἀληθέστατος. εὐσεβέστατος.

In ης.

Si autem in υς. desinat positiuũ, commune trium generum à neutro similiter fiũt. βραχύς, βραχύ, βραχύτερος, βραχύτατος. præter ἡδύς. πολύς. ταχύς. ἡδίων. ἥδιστος. & πλείων, πλεῖστος.

Adiectiua in υς.

& ταχίων

& ταχίων. τάχιστος. Quamuis & hæc formari poſſint adie-ctione τερος. & τατος. excepto πολύς, ἡδύτερος, ἡδύτατος. ταχύτερος, ταχύτατος. Ex his igitur quæ deſinunt in υς. aliqua faciunt ſimplex comparatiuum & ſuperlatiuum : aliqua autem duplex. Simplex. ut εὐρύς, εὐρύτερος enim & εὐρύτατος ſolum.

Comparatiuum duplex

Duplex autem. ut ἡδύς, & γλυκύς, & ὠκύς. Hæc enim non ſolum in τερος. & in τατος. ſed in ων. & in στος. ut ἡδίων, ἥδιστος. γλυκίων, γλύκιστος. ὠκίων, ὤκιστος. His autem ſimilia ſunt αἰσχρός, & ἐχθρός. αἰσχίων enim αἴσχιστος, & ἐχθίων ἔχθιστος. Si autem βράσσων, καὶ θάσσων, καὶ πάσσων prætermittere non oporteret, quædam poſſent triplicem ſic formã præbere.

triplex comparatiuum.

Nam ab his quæ ſunt βραχύς, & βραδύς, fit comparatiuum βραχύτερος, βραχίων, & βράσσων. βραδύτερος, βραδίων & βράσσων. Nam utrunque poſitiuum idem habet comparatiuum in σων. quo Homerus in ſecũda ſignificatione manifeſtè uſus eſt Ἰλιάδος κ.

Ἀλλά τε οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.

ὅ ἐστι βραδύτερος νόος. Et à ταχύς, ταχύτερος, ταχίων, τάσσων, καὶ θάσσων, τροπῇ τοῦ τ. εἰς θ. Ἰλιάδος ν.

Θάσσονας ἱρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους.

ἀντὶ τοῦ ταχυτέρους. Et à παχύς, παχύτερος, παχίων, πάσσων. Ὀδυσσείας ζ. Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκε διὸς ἐκγεγαυῖα

Μείζονά τ' εἰσιδέειν, καὶ πάσσονα. ἀντὶ τοῦ παχύτερον.

Comparatiua in ων. diſſyllaba.

γλύσσων quoque ab eo quod eſt γλυκύς Ariſtophanes uſus eſt. ut Γλύσσονα σῦκα. ἀντὶ τοῦ γλυκύτερα. Vbi attendendum eſt, comparatiua in ων, deſinentia diſſyllaba, diphthõgum habere in penultima. ut μείων, πλείων, χείρων : polyſyllaba uerò monophthongum. ut βελτίων, καλλίων, ταχίων. Excipiuntur ἀμείνων, ἀρείων, χαιρείων. quæ in penultima ει. diphthongum habent.

Vniuerſalis regula.

Quæ autem in aliquam aliam deſinunt terminationem, in έστερος. & έστατος. formant comparatiua & ſuperlatiua. ut σώφρων, σώφρονος, σωφρονέστερος, σωφρονέστατος. χαρίεις, χαρίεντος, χαριέστερος, χαριέστατος. εὔνους uerò εὐνούστερος, & εὐνούστατος facit, abſque ε.

Comparatiua à uerbis. à participijs

Non ſolum autem à nominibus comparatiua fiunt, ſed à uerbis quoque. ut βάλλω, βέλτερος. φέρω, φέρτερος. A participijs. ut ἐῤῥωμένος, ἐῤῥωμενέστερος.

A præpoſit.

A præpoſitionibus etiam. ut πρότερος, ὑπέρτερος.

Ab aduerb.

Et ab aduerbijs. ut ἐγγύτερος, πορρώτερος. Præterea quæ in οτερος.

in οτερος. & οτατος. desinunt, si ante ο. syllabam breuem habeant, per ω. μέγα scribuntur. ut φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος. Excipitur στενότερος, & κενότερος. Si uerò longam, uel natura, uel positione, per ο. μικρόν. ut πρᾶος, πραότερος, πραότατος.

Comparatiuus quidem gradus genitiuo singulari adiungitur, necnon & plurali, si res comparata, & cui comparatur, diuersi fuerint generis. ut ἀχιλλεὺς ἀνδρειότερος ἦν ἕκτορος, καὶ τῶν τρώων. Quod si eiusdem fuerint generis, genitiuo tantum singulari iungitur. οἷον, ἀχιλλεὺς ἀνδρειότερος ἦν αἴαντος τοῦ τελαμωνίου. Nam si generis eiusdem sint, & plurali genitiuo iungatur, apparebit eum qui comparatur, se quoque ipsum in ea re quæ uenit in comparationem superare. Iungitur etiam datiuo significanti excessum. οἷον, αἴας ὁ τελαμώνιος μείζων ἦν τοῦ ὀϊλέως τέσσαρσι δακτύλοις. Comparatiuorum constructio.

Superlatiuum autem genitiuum tantummodo pluralem postulat. οἷον, ὅμηρος ἐγένετο σοφώτατος πάντων τῶν ποιητῶν. nisi nomen ipsum singulare multitudinem significet. Superlatiuorum constructio.

DE PATRONYMICIS.

PAtronymicum nomen est, quod à proprijs tantummodo patrum nominibus deriuatur, & filium significat. ut πριαμίδης, ὁ τοῦ πριάμου υἱός. πηλείδης, ὁ τοῦ πηλέως υἱός. hoc est Achilles. idcirco superfluũ est patronymico addere τὸ υἱός, quandoquidem per id utrunque intelligitur. Quod autem Homerus dixit Ιλιάδος λ. Locus Homeri.

αἴας δὲ τρώεσσι.
Επάλμενος εἷλε δόρυκλον πριαμίδην νόθον υἱόν.

scire debemus, Poëtam non ad patronymicum πριαμίδην, sed ad νόθον retulisse, ut à legitimis discerneret. Abusiue quoque fit ab auis patronymicum, non tamen secundum Homerum simpliciter, sed ab his solum qui ab Ioue originem traxerunt. ut αἰακίδης, ἀπὸ τοῦ αἰακοῦ. hoc est, Achilles Aeaci nepos. δαρδανίδης, ἀπὸ τοῦ δαρδάνου, hoc est, Priamus Dardani nepos. uterque enim, & Aeacus & Dardanus, ex Ioue nati sunt. Sunt & alia nomina propria, quę patronymicorum formam secuta sunt: sed cum illa neque Similia patronymicis.

 à patribus

Patron. masculina

à patribus, neque ab auis deriuentur, nequaquàm patronymica sunt appellanda, sed magis denominatiua. ut φωκυλίδης. θουκυδίδης. φιλομηλείδης, ὁ τῆς λέσβου βασιλεύς: ἀριστείδης, & similia. Patronymicorum aliud masculinum, aliud fœmininum. Masculini quidem tres sunt formæ, εἰς δης. κοινῶς. ut κρονίδης. εἰς ων. ἰωνικῶς. ut κρονίων. εἰς αδιος. αἰολικῶς. ut ὑῤῥάδιος. ὁ πιτ7ακός τοῦ ὑῤῥαυιός. ὑῤῥας enim rex Mitylenaiorum fuit. Pittacus uerò eius filius ex septem sapientibus unus. Penultimæ autem terminationes patronymicorum quatuor sunt, uocales duæ, α. scilicet & ι. ut ἰφιτάδης. πελοπίδης. diphthongi uerò totidem ει. & οι. κατὰ συναίρεσιν. ut πηλείδης, ἀπὸ τοῦ πηλεΐδης. βοηθοίδης. ἀπὸ τοῦ βοηθοΐδης. Fit autem patronymicum masculinum à genitiuo singulari in ος. desinente, siue in ως. διὰ τοῦ ω. μεγάλου. siue in ους. κατὰ κρᾶσιν, extrema in ιδης. conuersa. ut μέμνων, μέμνονος, μεμνονίδης. πηλεύς, πηλέως, πηλείδης. δημοσθένης, δημοσθένους, δημοσθενίδης. Etiam si in ου. desinat genitiuus, à nominibus tertiæ declinationis non habentibus ι. in penultima. ut πρίαμος, πριάμου, πριαμίδης. ὅμηρος, ὁμήρου, ὁμηρίδης. Quod si ι. habuerint in penultima, in αδης. fit patronymicum. λαέρτιος, λαερτίου, λαερτιάδης. ἥλιος, ἡλίου, ἡλιάδης. Præterea si primæ fuerint declinationis, omnino in αδης. exit patronymicum. ut βορέας, βορέου, βορεάδης. ἱππότης, ἱππότου, ἱπποτάδης. Vbi sciendum est patronymica, si perfecta sint, una syllaba primitiuam superare. Si uerò synæresim patiantur, ex totidem syllabis constare, & in penultima habere aut ει. diphthongum. ut πηλείδης, ἀπὸ τοῦ πηλεΐδης, aut οι. ut πανθοίδης ἀπὸ τοῦ πανθοΐδης, ὁ τοῦ πανθόου υἱός. Ιλιάδος ν.

Patronymica masculina. δης. ων. αδιος. Patronymicorum penultimæ. Formatio patrony. Annotat.

Οἱ δ᾽ ἐς πανθοΐδην ἀγαπήνορα πουλυδάμαντα.

& βοηθοίδης, ἀπὸ τοῦ βοηθοΐδης, ὁ τοῦ βοηθόου παῖς. Οδύσσεια δ.

Ου μὲν νήπιος ἦσθα βοηθοΐδη ἐτεωνεῦ.

Sunt quæ duarum syllabarum syncopam patiuntur. ut δευκαλίδης, ἀπὸ τοῦ δευκαλιωνίδης. ἰδομενεύς, ὁ τοῦ δευκαλίωνος υἱός. Ιλιάδος ν.

Patronymica syncopã patientia.

Δευκαλίδη πῆτ᾽ ἄρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον.

ὑπερίδης, ἀπὸ τοῦ ὑπεριονίδης, id est, Sol Hyperionis filius.

Οδύσσεια λ. Ηελίου τ᾽ αὐγὴ ὑπεριονίδαο ἄνακτος.

καὶ Ησίοδος

Mascul. Foeminina

κὴ Ησίοδος ἐν θεογονίᾳ.

Κίρκηδ' ἠελίου θυγάτηρ ὑπεριονίδαο.

κὴ τροπῇ τῆς δης. εἰς ων. ἰωνικῶς. fit ὑπεριονίων: ſicut ἀτρείδης, ἀτρείων. & πηλείδης, πηλείων. κὴ συγκοπῇ ὑπερίων ὑπερίονος.

Οδύσσεα α. Νήπιοι οἱ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον.

Sunt & quæ contrarium patiuntur, ἐπέκτασιν ſcilicet duarum ſyllabarum. ut ἰαπετιονίδης ἀπὸ τοῦ ἰαπετίδης, cuius primitiuum eſt ἰαπετὸς ἰαπετοῦ. Apolonius Argonauticorum tertio. ἔνθα προμηθεὺς ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε δευκαλίωνα. κὴ Ησίοδος ἐν ἔργοις. ἰαπετιονίδη πάντων πέρι μήδεα εἰδώς.

Fœminini quoque patronymici tres ſunt terminationes, ας. ſcilicet, ις. & νη. Quæ in ας. & in ις. deſinunt, à proprijs maſculinis fiunt, ſubtracta δη. extremæ ſyllabæ. ut βορεάδης, βορεάς. νεσορίδης, νεσορίς. Quæ uerò in νη. deſinunt, ſi à primitiuis habentibus ι. in penultima fiant, ω. μέγα habent ante νη. ut ἰκαρίος, ἰκαρίου, ἰκαριώνη. ἀκρίσιος, ἀκρισίου, ἀκρισιώνη. Ιλιάδος ξ.

Patronymica fœminina

Foem:

ις.

νη.

Οὐδ' ὅτε περ δανάης καλλισφύρου ἀκρισιώνης.

Si autem non habuerint ι. in νη. patronymicum formant. ut ἄδρησος, ἀδρήσου, ἀδρησίνη. Ιλιάδ. ε.

Μὴ δὴν ἀιγιάλεια περίφρων ἀδρησίνη.

ὠκεανὸς, ὠκεανοῦ, ὠκεανίνη.. Ησίοδος ἐν θεογονίᾳ.

Ηελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὸν ὠκεανίνη.

Περσηΐς. εὐήνος, εὐήνου, εὐηνίνη. Ιλιάδος ι.

Κούρη μαρπήσσης καλλισφύρου εὐηνίνης.

Hoc etiam ſciendum eſt, Homerum nunquàm à matribus formare patronymicum, nec ab auis, niſi à Ioue (ut dictum eſt) originem traxerint. Quod illum quidem in utroque opere, ὀδυσσείας ſcilicet & ἰλιάδος, uidemus conſtantiſſimè ſeruare. Sed quid de μολίονε cenſendum? qua dictione uſus eſt Homerus ipſe cum de Cteato, & Euryto loqueretur. Ιλιάδος λ.

Obſeruatio Homeri.

Molion.

κὴ νύκεν ἀκτορίωνε μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα.

Nam hi duo reuera Neptuni fuerunt filij & Molionis Moli filiæ. Denominatiuè uerò Actoris, à quo ἀκτορίωνες dicti ſunt, hoc eſt, Actoris filij. Sed de Molione dicendum eſt, non patronymicum à matre eſſe, ut quidam ex recentioribus putarunt, sed adiectiuũ nomen, ἀντὶ τοῦ πολεμικούς,

hoc est, bellicosos. sic enim in uetustissimis codicibus legimus, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν μάχην μολήσεως. In hymnis tamen, qui quidem an eiusdem poëtæ sint, ambigitur, λητοΐδης usus est, sicut & alij poëtæ, præsertim epigrammatarij, qui huiusmodi formatione indifferenter utuntur. Igitur Homerus ipse εἰς ἑρμῆν.

Hymni Homeri.

λητοΐδης.

Λητοΐδης δ' ἀπάνευθεν ἰδὼν ἐνόησε βόεας.

& in eodem hymno.

Λητοΐδου ὑπὸ χερσὶν δὴ ἐκ προθύροιο περήσειν.

λητοΐδης enim dictus est Apollo à Latona matre, quæ græce λητὼ dicta est, à cuius genitiuo perfecto, uidelicet λητόος patronymicum est formatum, extrema in ιδης. uersa, λητοΐδης. Patronymica masculina primæ sunt declinationis. ut πριαμίδης. πριαμίδου. Fœminina uerò quintæ. ut πριαμίς, πριαμίδος.

DE DIMINVTIVIS.

Appianus.

Diminutiua, & à proprijs, & appellatiuis formantur. ut à ζηνόδωρος, ζηνᾶς, καὶ μηνόδωρος, μηνᾶς. Appianus enim Menodorum uocat Gn. Pompeij libertum, quem Latini Menam. Ab eo autem quod est ἄνθρωπος, ἀνθρωπίσκος. Formæ autem masculinorum sex: in ων. diminutiuum duarum syllabarum. βάκχων, ὁ βακχυλίδης. In ων. terminans penultimam ι. μωρίων, ὁ μωρός. In αξ. ῥόδαξ, ὁ ῥόδιος. In ας. ζηνᾶς, μητρᾶς. In κος. ἀνθρωπίσκος. In λος. ναυτίλος, ὁ ναύτης. Fœmininorum autem tres in ων. ut ὕψων, ἡ ὑψηλή. In ις. θεραπαινίς, ἡ θεράπαινα. In κη. παιδίσκη, ὁ παῖς. Neutrorum autem una forma in ον. μυρακύλλιον, γερόντιον.

Diminutiuorum formæ.

DE POSSESSIVIS.

Possessiuorum formæ.

ειον.

κος.

ωδης.

Possessiua autem à proprijs, & appellatiuis deducuntur, & ab ijs quæ desinunt in ευς. terminantur in ειον. ut νηλεύς, νηλέως, νήλειον. sed non ab his solis. nam ab eo quod est ἄνθρωπος, fit ἀνθρώπειον. Desinentia in κος. & in ωδης. ueniunt ab ijs quæ desinunt in ος. λόγος, λογικός. Sed non ab his solis. nam à βασιλεύς, βασιλικόν. & à δικέλεια δικελικός.

δικελικὸς. πόλεμος, ὁ πελοποννεσιακός. Poteſt tamen & hic grammaticus ambas ſpecies ab unoquoque horum deducere, quum non prohibeatur unquàm ab eo quod non ſit in uſu. Vt enim ab eo quod eſt ἄνθρωπος, ἀνθρωπικόν, & ἀνθρώπειον: ſic ab eo quod eſt ὅμηρος, ὁμηρικόν, & ὁμήρειον. & ab eo quod eſt πλάτων, πλατωνικόν, & πλατώνειον. Nõnulli autem adpellant οἰκειωματικὰ poſſeſſiua ea, quæ à loco denominatiuè dicuntur. ut οὐράνιος, ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. & θαλάσσιος, ἀπὸ τῆς θαλάσσης, & ſimilia. Quare liceret ſic etiam poſſeſſiua tribus modis eſſe. Aut enim οἰκειωματικῶς. ut οὐράνιον. Aut συνεκφαντικῶς. hoc eſt profeſſiue. ut γραμματικόν. Aut μετουσιαστικῶς. ut λυθῶδες.

DE DENOMINATIVIS.

Denominatiuornm formationes.

DEnominatiui autem formationes tot ſunt, quot nominum ſpecies. Et licet ab uno quoq; nomine denominare. Maſculinum quidem in ων. ut φίλος, φίλων. Fœmininum autem in οτης. unius generis. ut φιλότης. Neutrum uerò in ιον. & omnino in ον. trium generum. ut φίλιον, φιλικόν. Non ſimpliciter autem trium generum: ſed ut ultimæ & penultimæ ſpecierum ſe habent. ἀνθρωπικόν enim, & ἀνθρώπειον, & ἀνθρωπῶδες, & πήλιον, & ἄνθηρον, & omnino ſecundum formationem ſpecierum nominis traditam. Conſyderare etiam oportet, utrum ſpecies tria ſuſcipiant genera: quia deſinentia in ον. neutra, non omnino communia ſunt trium generum. ζώφιον igitur, & μυρακύλλιον, & λεβήτιον, & omnino diminutiua, unius generis ſunt.

Adnotatio.

Speculari autem oportet etiam reliquas denominatiuorum formationes, ſecundum differentiam ſpecierum. ut in diminutiuo λίθαξ, ἀνθρωπίσκος, μηνᾶς. In patronymico autem in δης.

DE VERBALIBVS.

Verbalium formæ.

VErbalia (ut in uniuerſum dicam) à paſſiuo præterito fiunt, uidelicet à prima perſona, uel ſecunda, uel tertia. Multa ex uerbalibus à prima perſona fiunt. πεποίημαι, ποίημα. λελόγισμαι, λογισμός. Fœminina autem in

ις. ις. à ſecunda perſona. ut λέλυσαι, λύσις. λέλεξαι, λέξις. Deſi-
τος. nentia autem in τος. communia trium generum, à tertia. ἤκουσαι, ἀκουσός. Et præterea adpellatiua in ήριον. ut πέποται, ποτήριον.

Decompoſita figura. Eſt præter ea quæ dicta ſunt, etiam figura decompoſita, uidelicet quæ à cōpoſito deriuatur. ut φίλιππος, φιλιππίδης.

Περὶ ὑποπεπτωκότων εἰδῶν τῷ ὀνόματι.

De ſpeciebus nomini ſubiectis. PRæter memoratas deriuatiuorum ſpecies, quæ (ut diximus) ſeptem maximè ſunt: inueniuntur & aliæ, quas Græci ὑποπεπτωκότα τῷ ὀνόματι, hoc eſt, ſubiectas nomini ſpecies uocant. Sunt autem ſex & uiginti, uidelicet κύριον, προσηγορικόν, ἐπίθετον, πρός τι ἔχον, ὡς πρός τι ἔχον, ὁμώνυμον, συνώνυμον, φερώνυμον, διώνυμον, ἐπώνυμον, ἐθνικόν, ἐρωτηματικόν, ἀόριστον, ἀναφορικόν, περιληπτικόν, ἐπιμεριζόμενον, περιεκτικόν, πεποιημένον, γενικόν, εἰδικόν, τακτικόν, ἀριθμητικόν, μετουσιαστικόν, ἀπολελυμένον, χρονικόν, καὶ τοπικόν. hoc eſt, Proprium, Adpellatiuum, Adiectiuum, Ad aliquid habens, ſiue Dictum, Quaſi ad aliquid habens, Aequiuocum, Vniuocum, Agnomen, Dionymum, Eponymum, Gentile, Interrogatiuum, Infinitum, Relatiuum, ſiue Redditiuum, Collectiuum, Partitiuum, Comprehenſiuum, Factitium, Generale, Speciale, Ordinale, Numerale, Materiale, Abſolutum, Temporale & Locale.

Sex et uiginti sunt species nominis quas nominant subiectas

Proprium. Κύριον igitur eſt, quod propriam cuiuſque rei ſubſtantiam & qualitatem ſignificat: & unius tantum generis eſt, maſculini ſcilicet uel fœminini. ut πλάτων, πηνελόπη.

Adpellatiuum. Προσηγορικόν, hoc eſt, Adpellatiuum dicitur, quod communem ſubſtantiam & qualitatem ſignificat. ut ἄνθρωπος. Adpellatiuorum autem quæcunque ſignificant animalia communia, duûm generum plerunque ſunt: nōnulla tamen ſunt promiſcua.

Epitheton. Επίθετον autem eſt, quod in proprijs uel adpellatiuis æquiuocè poſitum, aut laudem aut uituperium importat:

Epitheta trifariam accepta. trifariamque accipitur: ab anima, à corpore, & ab ijs quæ extra ſunt. Ab anima quidem. ut σώφρων, ἀκόλαστος. id eſt, modeſtus, & immodeſtus. A corpore. ut ταχύς, βραδύς. id eſt, ue-

eſt, uelox, tardus. Ab ijs quæ ſunt extrinſecus. ut πλούσιος, πένης. id eſt, diues, pauper. & eſt trium generum, ſi propriè ſit adiectiuum. ut σοφός, σοφή, σοφόν. Si uerò nunc ut adiectiuum, nunc ut adpellatiuum accipitur, ut εὐεργέτης, & πολίτης, & ſimilia, duûm generum communia ſunt. Tale autem eſt τρήρων columba   Ιλιάδος ψ.

ὕψι δ' ὑπαὶ νεφέων ἴδετο τρήρωνα πέλειαν.

id eſt, timidam columbam. Sic & πτὼξ lepus.   Ιλιάδος χ.

Αρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν.

hoc eſt, timidum leporem.

Πρός τι ἔχον, quod quidem dialectici correlatiuum adpellant, eſt quod aliquid refert, ita quidem, ut ſine eo nec ipſum quidem poſſit conſiſtere. ὡς πατὴρ καὶ υἱός, δεσπότης καὶ δοῦλος. hoc eſt, pater & filius: dominus & ſeruus. Correlatiua enim ob id ſunt, quod nec pater quis eſſe poteſt, ſi filiũ non habeat: nec dominus ſine ſeruo ſit, & è conuerſo. Sublato enim patre, non amplius dicitur filius: nec domino deficiente ſeruus adpellatur. Ad aliquid. Correlatiua

Ως πρός τι ἔχον. ut νὺξ καὶ ἡμέρα. θάνατος καὶ ζωή. Quaſi ad aliquid dictum idcirco eſt, quòd quamuis aliquid habeat contrarium, & quaſi ſemper adhærens, non tamen ipſo nomine illud idem ſignificat, neque ex illo denominationem accipit. ut dies, nox. Nam quamuis alterum intereat, non tamen & illud ſecum interit quod illi adhærebat. Quinimò nec eodem tempore, nec ullo pacto ſimul eſſe poſſunt. Quaſi ad aliquid.

Ομώνυμον autem nomen eſt, quod æquiuocè ponitur. In proprijs quidem. ut αἴας ὁ τελαμώνιος. καὶ αἴας ὁ ὀϊλέως. Hæc enim τῇ ὁμωνυμίᾳ, id eſt, æquiuocatione communicant: ſed locali ſignificatione differunt. In adpellatiuis autem. ut μῦς θαλάσσιος, καὶ μῦς γηγενής. id eſt, mus marinus, & mus terreſtris. ſimiliter & hæc ὁμωνυμίᾳ participant: differentia autem maris & terræ diſſimilia ſunt. ὁμώνυμον enim Latine æquiuocum. Aequiuocum.

Συνώνυμον autem eſt, quod diuerſis nominibus idem ſignificat. ut ἄορ, ξίφος, μάχαιρα, φάσγανον, σπάθη. enſis, mucro, culter, gladius, ſpatha. Nam συνώνυμον Latinè Vniuocum dicitur. Vniuocum.

Φερώνυμον

Agnomen. Ad nopos

Φερώνυμον autem, quod à Prisciano agnomen adpellatur, est quod ab aliquo euentu siue accidente alicui solet imponi. ut τισάμενος filius Orestis: & μεγαπένθης Menelai filius. Nam quum Orestes ulcisceretur Clitemnestram matrem, quæ Agamemnonem patrem suum occiderat, euenit ut ei nasceretur filius, quem τισάμενον adpellauit, ἀπὸ τοῦ τίσασθαι, quod est ulcisci. Μεγαπένθης quoque & ipse ab accidente simili dictus est. Nam quum propter raptam Helenam Menelai uxorem, tota Græcia in maximo luctu esset, accidit ut Menelao ex ancilla quapiam filius nasceretur: qui μεγαπένθης, id est, in magno luctu natus, dictus est.

τισάμενος. μεγαπένθης

Dionymum

Διώνυμον, est quũ duo propria nomina alicui imponuntur. ut πάρις, ὁ καὶ ἀλέξανδρος. σκάμανδρος, ὁ καὶ ξάνθος. Differt autem διώνυμον τοῦ συνωνύμου: quoniam διώνυμον de proprijs nominibus dicitur. ut νεοπτόλεμος, ὁ καὶ πύῤῥος Achillis filius. Συνώνυμον uerò de adpellatiuis tantum. ut ἦτορ, καρδία. id est, cor. ἄορ, ξίφος. id est, ensis.

Eponymum

Ἐπώνυμον autem est, quod proprio nomini in una & eadem substantia, tanquàm proprium eius adiectiuum, iungitur. ut τερπικέραυνος ζεύς. φοῖβος ἀπόλλων. ἐνοσίγαιος ποσειδῶν. ἐπώνυμον tamẽ ab adiectiuo nomine differt, quoniam ἐπώνυμον proprijs tantum nominibus adiungitur, & quod uni competit, alijs iungi non licet. Ενοσίγαιος enim soli Neptuno conuenit, idcirco pro illo ponitur, & uice proprij nominis fungitur, uniusque tantum generis est. Ιλιάδος θ.

Enosigæus.

Καὶ ῥα ποσειδάωνα μέγαν θεὸν ἀντίον ηὔδα.
ὢ πόποι ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές.

Quemadmodum & illud de Mercurio, Ιλιάδος β.

Αὐτὰρ ἄρα ζεύς δῶκε διακτόρῳ ἀργειφόντῃ
Ερμείας δὲ ἄναξ δῶκε πέλοπι πληξίππῳ.

Adnotatio.

Vbi & illud sciendum est, quandocunque duo ponuntur sine proprio nomine ἐπώνυμα, alterum illorum proprij nominis uicem gerere: quemadmodum in præcedentibus uersibus διάκτορος ἀργειφόντης. & ἐννοσίγαιε εὐρυσθενές. Nomẽ uerò adiectiuum, & proprijs nominibus & adpellatiuis indifferenter adiungitur, & per se positum nec proprij nominis uicem gerit, nec adpellatiui: nec ullo modo absque his subsistere potest. & cõmuniter trium est generum. Differt etiam

etiam ἐπώνυμον τοῦ διωνύμου, quoniam ἐπώνυμον conuertitur cum proprio nomine, cui ſemel adiunctum eſt. Nam ποσειδῶν, ipſe eſt & ἐνοσίχθων. & contrà, ἐνοσίχθων, ipſe eſt & ποσειδῶν. Sic & φοῖβος ἀπόλλων. & τερπικέραυνος ζεύς. & παλλάς, ſiue ἀθηνᾶ, ὀβριμοπάτρη. hoc eſt, Pallas fortem patrem habens. διώνυμα uerò non conuertuntur. Nam & ſi σκάμανδρος ipſe eſt, & ξάνθος. ξάνθος tamen non omnino conuertitur: cum plures xanthi ſint, & diuerſa ſignificent. nam fluuius etiam Lyciæ, & proprium philoſophi nomen. Sic & πάρις, & ἀλέξανδρος, cum plures Alexandri fuerint. Sic & νεοπτόλεμος & πύῤῥος, cum plures πύῤῥοι fuerint: nam & Epyrrotarum rex πύῤῥος eſt appellatus. Pyrrhus.

Ἐθνικὸν propriè eſt quod gẽtem ſignificat. ut γαλάτης, ἀπὸ τῆς γαλατίας. φρὺξ ἀπὸ τῆς φρυγίας. Impropriè uerò trifariam dicitur. ἀπὸ τῆς χώρας, ἀπὸ τῆς πόλεως, καὶ ἀπὸ τοῦ βασιλέως. hoc eſt à regione, ab urbe, & à rege. Gentile.

Ἐρωτηματικὸν, ὃ καὶ πευστικὸν. hoc eſt, interrogatiuum, quod & percunctatiuum dicitur, eſt quod cum interrogatione profertur. & eſt commune trium generum. ut τίς, τί. ποῖος, ποῖα, ποῖον. & uocatiuo caret omnino. accipitur autem uel ſecundum ſubſtantiam. ut τίς, quis. uel ſecundum quale. ut ποῖος, qualis. uel ſecundum locum. ut ποδαπός, cuias. Interrogatiuum.

Ἀόριστον, hoc eſt, infinitum, interrogatiuo eſt contrarium, & id commune eſt trium generum, & ſingula à ſingulis percunctatiuis formantur, adiectione τοῦ ο. ut ποῖος, ὁποῖος. πότερος, ὁπότερος. Infinitum.

Ἀναφορικὸν autem, quod relatiuum dicitur, eſt quod ſimilitudinem ſignificat. ut τοιοῦτος, talis. τοσοῦτος, tantus. Dicitur autem παρὰ τὸ ἀναφέρειν, quod eſt referre, quoniam refert nobis cognitionem rei quæſitæ. ut τοιοῦτος, οἷος. talis, qualis. Relatiuum.

Περιληπτικὸν autem, quod Priſcianus collectiuum appellat, eſt quod in ſingulari numero multitudinem ſignificat. ut δῆμος, populus. ὄχλος, turba. & unius tantum generis eſt. Collectiuum

Ἐπιμεριζόμενον, hoc eſt, diuiduum, ſiue partitiuum, quatuor accipitur modis. aut enim unum ex duobus. ut ἕτερος, alter. aut duo per unum. ut ἑκάτερος, uterq;. ut ἕτερος Partitiuum.

σφῶν ἀναγινώσκει, καὶ ἑκάτερος σφῶν μανθάνει. hoc est, alter ue∫strum legit, & uterque uestrum discit. Aut unum ex multis. ut ἄλλος, alius. aut multi per unum. ut ἕκαστος, quilibet. ut ἄλλος ὑμῶν ᾄδει, καὶ ἕκαστος ὑμῶν τέρπεται. id est alius uestrum cantat, & quilibet uestrum oblectatur.

Comprehensiuum. Περιεκτικὸν, hoc est, comprehensiuum, est quod in seipso comprehendit aliquid contentum. ut δαφνὼν lauretum, quod plureis contineat laurus. ἀμπελὼν, uinetum, quod plureis in se uites comprehendat, & unius tantum generis est.

Factitium. Πεποιημένον autem, quod a proprietate sonorum, per imitationem dicitur. ut φλοισβός, aquarum sonitus. ῥοῖζος sibilus cum stridore.

Generale. Γενικὸν est, quod in plureis species diuidi potest. ut ζῶον. φυτόν. animal, planta. Nam ζῶον commune est ad ἄνθρωπον, ἵππον, & λέοντα. φυτὸν uero ad omneis plantas, ἄμπελον, & ἐλαίαν, & similia.

Speciale. Εἰδικὸν autem est, quod ex genere diuiditur. ut ἄνθρωπος, ἵππος, λέων, ἐκ τοῦ ζῶον. ἐλαία, δάφνη, ἐκ τοῦ φυτοῦ.

Ordinale. Τακτικὸν ordinale est, quod ordinem significat, & est trium generum. ut πρῶτος, πρώτη, πρῶτον. δεύτερος, δευτέρα, δεύτερον.

Numerale. Ἀριθμητικὸν est, quod numerum significat. ut εἷς. δύο. τρεῖς.

Materiale. Μετουσιαστικὸν, est quod de alicuius rei substantia participat. ut πύρινος igneus. δρύϊνος, quernus. Substantialia autem siue materialia ab his solum fiunt, quæ similium quidem sunt partium. πῦρ enim & δρῦς, & ὀστοῦν, & σάρξ. hoc est, ignis, quercus, os, & caro sunt similium partium, quoniam quælibet pars ignis, est ignis, & quælibet pars carnis est caro. Et in duas maxime terminationes diuiduntur. aut

ινον. enim in ινον. ut πήλινον. aut in ωδες. ut πηλῶδες, cœneum.

ωδες. Eorum tamen quæ sunt ex metallis, propria est terminatio, in εον. & in ουν. κατὰ κρᾶσιν. ut χρύσεον, ἀργύρεον. καὶ χρυσοῦν, ἀργυροῦν, quę quidem κεράμεον secutum est.

Absolutum. Ἀπολελυμένον autem est, quod per se intelligitur, nec ab aliquo pendet. Nam θεός. σοφία. παίδευσις. πεπρωμένη. λόγος, & similia, nullam habent habitudinem, nec affinitatem ad aliquid aliud. Cum omnes aliæ species, aut cum alijs, aut ex alijs intelligantur, & hac de causa ἀπολελυμένα, id est, absoluta uocantur.

χρονικὸν

χρονικὸν autem eſt, quod tempus oſtendit. ut μὴν. ἔτος. mensis. annus. Temporale.

Τοπικὸν eſt, quod locum ſignificat. ut πλήσιος, propinquus. δεξιός, dexter. ἀριστερός, ſiniſter. Locale.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

Ῥῆμα δ' ἐστὶ μέρος λόγου ἄπτωτον. hoc eſt, Verbum eſt pars orationis ſine caſu, quæ ſuſcipit tempora, & perſonas, & numeros: & actionem uel paſſionem ſignificat. Verbum igitur, una eſt ex octo partibus orationis. Sine caſu autem dicitur ad differentiam participiorum, & nominum. Verbum enim non ſuſcipit caſus, ſed inflexiones treis. ut λέγω, λέγεις, λέγει. Suſcipit autem perſonas, & numeros. Actionem, uel paſſionem ſignificat. Actionem. ut τύπτω. Paſſionem. ut τύπτομαι. Accidunt autem uerbo, ἔγκλισις. γένος, ἢ διάθεσις. εἶδος. σχῆμα. ἀριθμός. πρόσωπον. χρόνος, καὶ συζυγία. De quibus etſi in priori tractatu dictum ſit, ab re non erit etiam hoc in loco de eiſdem aliqua dicere. De uerbo. Verbo accidentia.

Ἔγκλισις igitur, id eſt, affectus, eſt electio ſecundum quam animus inclinatur ad aliquid, in quod uidelicet repit. Inclinat enim ad indicandum, ad imperandum, ad optandum & ſimilia. Sciendum autem antiquos ἐγκλίσεις, & διαθέσεις communiter διαθέσεις nuncupaſſe. Sed poſtea diuiſiſſe ipſas, & animi quidem appellauiſſe ἐγκλίσεις, id eſt, inclinationes. Corporis uero διαθέσεις, id eſt, diſpoſitiones. ut ἐνθυμηθῆναι τύψαι, hoc eſt, cogitare uerberare. ἔγκλισιν appellant, in quod animus inclinat. τὸ δὲ ἐνεργῆσαι καὶ τύψαι, hoc eſt, agere & uerberare διάθεσιν. Διαθέσεις autem tres ſunt. Ἐνέργεια, πάθος, καὶ μεσότης. id eſt, actio, paſſio, & medietas. ἐνέργεια. ut τύπτω. πάθος. ut τύπτομαι. μεσότης autem quæ interdum actionem ſignificat, interdum paſſionem. Actionem. ut γράφομαι σε. Paſſionem. ut γράφομαι ὑπό σου. Et aliqua ſunt, quæ neque actionem, neque paſſionem ſignificant, & οὐδέτερα appellantur, hoc eſt, neutra. ut ζῶ, θάλλω, πλουτῶ. Quibus Theodorus Modus uerbi. Annotatio. Modi uerborum tres.

Per se actiuum. Gaza alia duo addit genera, αὐτοενεργητικὸν, hoc est, per se actiuum. ut μάχομαι, pugno. καὶ αὐτοπαθητικὸν hoc est, per se passiuum. ut πάσχω, patior.

Per se passiuum.

DE CONIVGATIONE.

Coniugationis definitio

Υζυγία δέ ἐστι ἀκόλουθος ῥημάτων κλίσις. hoc est, Coniugatio aūt est consequens uerborum declinatio. quæ sic appellata est per translationē sumptam ab his animalibus, quæ sub idem iugum mittuntur. Vt enim illa parem faciunt cursum: sic & hæc, quæcunq; sub eandem coniugationem reducuntur, unam faciunt declinationem, unde rationabiliter græce συζυγία appellata est, ex συν præpositione, & ζυγός. ζυγός uero παρὰ τὸ δύο ἄγειν, δυαγός, καὶ τροπῇ τοῦ δ. εἰς ζ. καὶ συγκοπῇ ζυγός, quod iugum significat. Coniugatio appellatur declinatio uerborum coniuncta, & tanquàm sub unum existens iugum, & hoc ualet ipsa in uerbo, quod character in nominibus. diuersas enim uoceis sub unum motum agit. & quemadmodum dicimus nomina masculina in ος. desinentia sic declinamus, & spondiaca terminata in ης. sic: eodem modo & in uerbis dicimus, Quæcunq; uerba per β. π. φ. enuntiantur, secundum thema sic declinamus. Si enim inuicem coniungit uerba omnia, unum & consequentem inuicem motum facit. Consequens enim uerborum declinatio est, priuatim unamquamq; coniugationem conuenienter sibi & consequenter declinari. Verborum autem coniugationes tredecim sunt: Sex grauitonorum, quæ in ω. μέγα grauitonum desinunt: Tres circunflexorum, quæ & ipsæ in ω. μέγα, sed circunflexum finiunt: Quatuor in μι. tot enim sunt uerborum terminationes, hoc est, ω. grauitonum ut τύπτω. ω. circunflexum. ut ποιῶ. & μι. ut τίθημι. Sed cum ita sit, quoniam patet quare circunflexa ita sint appellata, & terminata in μι. latet autē plerosq; cur grauitona sint nuncupata: antequàm ulterius progrediar, id ostendendum esse putaui. Grauitona igitur sunt dicta, eò quòd habeant accentum grauem super extremā syllabā, à qua omnis ratio accentus pendet: quod etiā nomē ipsum declarat. Nam grauito-

Συζυγία.

Coniugationes tredecim

Grauitona uerba.

grauitonum dictũ est, ex eo quod est βαρύς, quod idem est quod grauis, & τόνος: quia grauis toni. Nam omnis dictio quæ super ultimam syllabam nequ e circunflexum habet accentum, neq; acutum, grauem indubitatò habet potestate, si non actu. hoc est, si non signetur. Quod ne quis miretur, sciendum est, omneis syllabas quæ æqualiter leguntur, accentum grauem habere, siue præcedant acutum aut circunflexum, siue sequantur. Ob quam rem syllabicus accentus adpellatur: quum alij duo proprij nuncupentur. ut in accentuum tractatu dictum est. Adnotatio.

DE PRIMA CONIVGATIONE.

Prima igitur grauitonorum coniugatio formatur per primam consonantem β. ante ω. μέγα. Et quoniam β. media est inter π. & φ. effertur prima coniugatio grauitonorum per β. uel π. uel φ. ut λείβω, τέρπω, γράφω. Et quoniam proprietas coniugationis non seruatur, si consonantes formatiuæ sint tres: (proprie enim coniugatio dicitur ab eo quòd duo agat) propter hoc adsumit τ. ex tertia coniugatione, fitq; πτ. Et quod reliquum est, prima coniugatio grauitonorum inuenitur formari à quatuor. hoc est, β. uel ϖ. uel φ. uel πτ. ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. Propter hoc autem τ. abundat, non alia consonans, quia (ut progredientes uidebimus) Præsens analogiam habet cum genitiuo, & quia innatum est τ. abundare in genit. ut ἄνακος, ἄνακτος. γάλακος, γάλακτος: idcirco ad imitationem genitiui τ. abundat in præsenti. Ob hanc caũt caussam est cum π. in prima coniugatione, & rursus cum κ. in secunda: quia eodem modo ipsæ tenues sunt, sicut & τ. Est autem regula, quòd tenues tenuibus præcedãt, & crassæ crassis, & mediæ medijs, κατὰ σύλληψιν. hoc est, per comprehensionẽ. ut πτῶσις, χθών, ἐρίγδοτος. Futurum autem huius coniugationis uerborum, ψ. habet ante ω. finalem. ut λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. Præteritum uerò φ. ut λέλειφα, τέτερφα, γέγραφα, τέτυφα.

Prima coniugatio per β. π. & φ.

De τ.

Canon.

Futurum per ψ.

Præteri. φ.

DE SECVNDA CONIVGATIONE.

Secunda coniugatio grauitonorũ per secundam consonantem, hoc est, γ. effertur. Et quia γ. media est inter κ. & χ. secunda coniugatio grauitonorum enun-

γ. Præs. κ. χ.

tiatur per γ. uel κ. uel χ. ut λέγω, πλέκω, τρέχω. Rursus ex tribus consonantibus coniugatio stare nequit: propterea adsumit τ. ex tertia coniugatione, & ita inuenitur enunciari per γ. uel κ. uel χ. uel κτ. ut λέγω, πλέκω, τρέχω, τίκτω. Horum

Futurũ ξ. futurum ξ. habet ante ω. ut λέξω, πλέξω, τρέξω, τέξω. Præteri-

Præteri. χ. tum uerò χ. ut λέλεχα, πέπλεχα, τέτρεχα, τέτεχα.

DE TERTIA CONIVGATIONE.

δ. Præsens θ. τ. Tertia autem coniugatio grauitonorum per tertiam est consonantem, hoc est δ. Et quia media est δ. inter θ. & τ. propterea tertia coniugatio grauitonorum effertur per δ. uel θ. uel τ. ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. Et quia hic nõ inuenimus id, quod est proprium coniugationis, seruari: quoniam additum est, eam efferri per treis consonanteis, quod non est proprium coniugationis. Nam cõiugatio (ut dictũ est) proprie nũcupatur ab eo quòd duo agat: idcirco autores diligenter perscrutati, fecerũt tertiam grauitonorũ coniugationẽ carere τ. & per solũ δ. uel τ. enunciari. ut ᾄδω, πλήθω. ἀνύτω enim quod Atticum est, ἀνύω dicunt. τ. autem rarò inuenitur formatiuum tertiæ coniugationis grauito-

Futurũ σ. norum. ut πέτω, πέτομαι. λίτω, λίτομαι Futurum uerò horũ

Præteri. κ. uerborum per σ. enunciatur. ut ᾄσω, πλήσω, ἀνύσω. Et præteritum per κ. ut ᾖκα, πέπληκα, ἤνυκα.

DE QVARTA CONIVGATIONE.

ζ. Præsens. σσ. Quarta coniugatio grauitonorum per quartã consonantem, uidelicet ζ. effertur. Et quoniam ζ. non habet ullam aliam consonãtem ad proprietatem coniugationis replendam, nec potuit aliam accipere consonantem: quia occupatæ fuerunt, partim in prima coniugatione, partim in secunda, partim in tertia, immutabiles autem in quinta: neq; ξ. neq; ψ. adsumere ualens, quia hæ figuratiuæ sunt futuri grauitonorum. ψ. quidem primæ coniugationis. ξ: autem secundæ, & quorundam quartæ. ut ὀρύττω, ὀρύξω. σφάζω, σφάξω. Non possunt autem figuratiuæ futuri grauitoni, esse figuratiuæ etiã præsentis grauitoni, ut quæ

ut quæ figuratiua eſt futuri grauitoni, quemadmodum νοῦσω non eſt figuratiua etiam grauitoni præſentis, ſed circunflexi, ut in φυσῶ, νοσῶ, additum eſt grauitoni futuri propter κείρω, κερῶ. Ecce enim ρ. quum figuratiua ſit futuri, figuratiua eſt etiam grauitoni præſentis. Sed nõ eſt figuratiua grauitoni futuri, ſed circunflexi. Propter hoc ex futuro quarta coniugatio grauitonorum quodammodo σ. mutuatur, & ipſum duplicat. Et (quod reliquum eſt) quarta grauitonorum coniugatio effertur per ζ. uel geminatum σσ. ut φράζω, ὀρύσσω, καὶ ὀρύττω ἀττικῶς, utroque σσ. in ττ. mutato.

Attici σ. in τ. uertunt.

Conſueuerunt enim Attici uertere σ. in τ. ſiue ſimplex ſit. ut σεῦτλον, τεῦτλον. ſiue geminatum. ut γλῶσσα, γλῶττα. Et propria ſeruatur conſequentia coniugationis. Habet enim ζ. duplex, habet & σσ. geminatũ: quod parem uim habet τῷ ζ. propter hoc autem duplicatur σσ. primum, ut parem uim habeat cum ζ. quæ duplex eſt. Deinde, quia ut dictum eſt σ. quum ſit figuratiua grauitoni futuri, non poteſt figuratiua eſſe præſentis.

De futuro quartæ coniugationis.

De futuro uerò horum uerborum ſciendum eſt, deſinentia in ζω. ſuper duas ſyllabas, præter σχετλιαστικά, ut plurimum in σω. mittere futurum. ποδίζω, ποδίσω. πειράζω, πειράσω. σαλπίζω, σαλπίσω, & σαλπίξω ποιητικῶς. Similiter βαστάζω, βαστάσω, καὶ βαστάξω. ἁρπάζω, ἁρπάσω, καὶ ἁρπάξω. νυστάζω, νυστάσω, καὶ νυστάξω.

Verba miſerationis.

Quæ σχετλιαστικά ſunt, hoc eſt, miſerationis ſignificatiua, in ξω. faciunt futurum. ut οἰμώζω, οἰμώξω. αἰάζω, αἰάξω. στενάζω, στενάξω. ὀλολύζω, ὀλολύξω. At diſſyllaba nunc in ξω. mittunt futurum. ut παίζω, παίξω, καὶ παίσω ἀττικῶς. κράζω, κράξω. σφάζω, σφάξω. Nunc in σω. ut κτίζω, κτίσω. φράζω, φράσω.

Verba in σσω. uel ττω.

Deſinentia uerò in σσω. uel ττω. ἀττικῶς. ut plurimum ξ. habent in futuro. ut ὀρύσσω, ſiue ὀρύττω, ὀρύξω. πράσσω, ſiue πράττω, πράξω. & alia. Excipiuntur πλάσσω, ἐρέσσω, ἱμάσσω, ἰνάσσω, πάσσω, λάσσω, λεύσσω. quæ unum habent σ. in futuro. ut πλάσω, ἐρέσω, ἱμάσω, ἰνάσω, πάσω, λάσω, λεύσω. & in præterito κ. Idcirco quæ horum habent in futuro ξ. ad ſecundam reducuntur coniugationem: quæ uerò σ. ad tertiam.

An τγ. ſint duo ττ. an τγ. ut Theodorus Gaza exiſtimaſſe uidetur.

Neq;

Quæſtio. Theodorus Gaza.

Neq; hoc prætermittendum cenſui, quod pleriq; dubitare ſolent. Nam Theodorus Gaza, uir & Græce & Latine doctiſſimus, in primo τῶν εἰς τέσσαρα, in ſecunda coniugatione grauitonorũ, inter alias figuratiuas literas eiuſdem coniugationis, etiam dupliceis ponit, ζ. ſcilicet, duplex σσ. duplex ττ. ſiue τγ. ἀττικῶς. ut φράζω. ὀρύσσω κοινῶς. ὀρύττω καὶ ὀρύτγω ἀττικῶς. Sed de hac ultima terminatione, hoc eſt τγ. dubitari ſolet an ſint duo ττ. ex geminato σσ. conuerſa ἀττικῶς. ſicut γλῶσσα, γλῶττα. an uerè ſint duo diuerſa elementa, τ. ſcilicet & γ. Si enim duo ſunt ττ. hoc modo diſpoſita & connexa τγ. ne toties calami ductus iteretur. Nam ſcriptores & aptiorem ſcribendi modum ſemper quærunt & breuiorem, ut duo σσ. in unum cum geminanda ſint, connectantur.

Nemini igitur nouum uidebitur, quum in antiquis exemplaribus etiam aliæ innumeræ dictiones inueniantur huiuſmodi characteribus ſcriptæ, ut θάλατγα, θετγαλία, κρείτγων, ἄτγα. pro θάλαττα, θετταλία, κρείττων, ἄττα. At ſi pro τ. & γ. quæ ſunt elementa diuerſa, accipere uelimus, ut ὀρύτγω, γλῶτγα, κρείτγων, ἄτγα, uidetur profectò noua quædam pronunciatio, ac duriuſcula. Theodorus tamen in tertio τῶν εἰς τέσσαρα, ubi de conſonantium geminatione loquitur, uidetur uelle omnino diuerſa elementa eſſe, τ. ſcilicet & γ. Sed ut quidam adſerunt, ſolum hoc accidere putant uerbis duplex ττ. habentibus, Atticorum more. ut φράτγω, πέτγω, ταράτγω, ἁμάτγω. &c. Eius uerba hæc ſunt εὐλογώτερον μέντοι ἐπὶ τοῦ ὀρύττω καὶ ὁμοίων, τὸ γράφειν ὀρύτγω. καθάπερ κ᾽ ἂν τοῖς παλαιοτέροις τῶν ἀντιγράφων ὁρῶμεν.

De medio præterito.

Sed Theodorus id ſcripſiſſe uidetur hac potiſſimum ratione, quòd in medio præterito uerborum in ζω. deſinentium, ſi diſſoluamus ζ. in eas conſonanteis quas poteſtate in ſe continet, hoc eſt, σ. & δ. nimirum δ. erit figuratiua litera uerbi. ut φράσω, φράσδω: ſicut μελίζω, μελίσδω, δωρικῶς. quam literam medium præteritum accipit. ut πέφραδα. A ſimili igitur habentia duplex ττ. ſi eorum medium præteritum ſuſcipit γ. uidetur profectò mutare poſſe alterum τ. in γ. ut ὀρύττω, ὀρύτγω. φράττω, φράτγω. πλήττω, πλήτγω. quorum media præterita ſunt ὤρυγα, πέφραγα, πέπληγα. & ſic de ſimilibus. Sed quid hoc adſerentes de aliјs uerbis dicent, quæ in ζω. deſinunt, & futurum habent in

bent in ξω. nunquid dissoluto ζ. ut supra, medium præteritum eorum accipiet δ? Non profecto, sed γ. potius. ut κράζω, κράξω. μέσος παρακ. κέκραγα, non autem κέκραδα. Ex contrario in uerbis habentibus duplex ττ. siue duplex ττ. & in futuro σ. ut ἐρέττω. μέλλ. ἐρέσω, mutato altero τ. in γ. sicut in supradictis, nunquid medium præteritum eorum suscipiet γ. ut ἐρέτγω, ἐρέσω, ἤρεγα? Quare potius eorum sententiæ adhæreo, qui uolunt huiusmodi uerba tam in ζω. quàm in ττω. habentia in futuro σ. accipere δ. in medio præterito. Si ξ. γ. Nam σ. cognationem habet cum δ. ut in declinationibus nominum, ac uerborum liquidò apparet. πάρις enim πάριδος facit, τροπῇ τῦ σ. εἰς δ. & ᾄδω, ᾄσω facit in futuro, mutato è contra δ. in σ. At ξ. cognationem habet cum γ. ut τέττιξ, τέττιγος. & λέγω, λέξω. ob quam rem indubitatò teneo huiusmodi characteres τγ. pro duplici ττ. ubique esse suscipiendos. Epilogus.

DE QVINTA CONIVGATIONE.

Quinta coniugatio grauitonorum per quatuor immutabileis effertur, hoc est, λ. μ. ν. ρ. ut πάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. Quorum futurum circunflexũ penultimam corripiens, per easdem immutabileis effertur. ut παλῶ, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ. Præteritum uerò habet κ. ut πέπαλκα, νενέμηκα, κέκρικα, ἔσπαρκα. λ μ Pręsens ν ρ Pręteri. κ.

DE SEXTA CONIVGATIONE.

Sexta coniugatio per ω. purum. ut ἱππεύω, πλέω, ἀκούω. Consumptis enim decem & septem consonantibus, partim in præsenti, partim in futuro, rationabiliter, sexta coniugatio pura existit, & quod habebat, ut per consonanteis formaretur, per uocaleis formata est: acceptis in penultima diuersis uocalibus, aut diphthongis. Dubitant quidam dicentes, cum aliæ coniugationes ex diuersis elementis figurentur, ut dictum est, quomodo sextam coniugationem per ω. purum dicamus formari. Dicendum est igitur, licet per ω. purum dicamus eam enuntiari, Verba in ω. purum. Quæstio.

D non

non tamen per hoc ostendimus ω. esse figuratiuum sextæ coniugationis, sed quod figuratur per diuersas uocaleis, aut diphthongos, quæ sint ante ipsum. ut θέω, χρίω, ναίω, ἀκούω. Quorum futurum habet σ. & præteritum κ. ut θέσω, τέθεικα. χρίσω, κέχρικα. ναίσω, νέναικα. ἀκούσω, ἤκουκα.

Formatiuæ literæ coniugationis.

Sunt igitur in uniuersum, formatiuę literę præsentis temporis, quibus grauitonorũ cõiugatiões inter se distinguuntur, hę mutę omnes. ut λείβω, τέρπω, γράφω, λέγω, πλέκω, τρέχω, ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. Vna duplex ζ. cum σ. geminato. ut φράζω, ὀρύσσω. Quatuor immutabiles. ut τίλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. Vocales omnes, pręter κ. ut φάω, δέω, τίω, βόω, δύω, ῥώω.

Δηῶ. Inuenitur tamen apud Homerum, δηῶ τὸ εὑρίσκω, inuenio, διὰ τοῦ η. Ὀδυσ. η.

Δήεις δ᾽ ἔτοι διοτρεφέας βασιλῆας δαίτην δαινυμένους.

& Ὀδυσ. δ. Οὐκ ἄνυσιν τινα δήομεν.

Annotat. unde ἡ δηώ. τῆς δηόος, δηοῦς, ceres. Sciendum est hoc solum inueniri uerbum habens η. ante ω. ob idq; ab Herodiano inter dictiones, quæ μονήρεις dicuntur, hoc est solæ, siue unicæ, annumeratum est. Quocirca seponi potest, ἡ μία γὰρ χελιδὼν φασί. Diphthongi propriæ omnes. ut παίω, ψαύω, σείω, εὔω, οἴω, κρούω. Impropria una, ὀπυίω. Quæ sequuntur, partim futuri sunt, partim præteriti perfecti.

Futurum. ψ. ξ. σ.

Futuri ψ. ξ. σ. & quatuor immutabiles, λ. μ. ν. ρ. ψ. futuri uerborũ primæ coniugationis. ξ. uero secundæ, & quorundã etiam quartæ. σ. uero tertiæ, & cæterarum coniugationũ, tam grauitonorum, quàm circunflexorum, & desinentium in μι. præter quintam grauitonorum, cuius futurum per immutabileis, uidelicet λ. μ. ν. ρ. communiter effertur.

Præteritum φ. χ. κ.

Consonantes præteriti tres, φ. χ. κ. φ. præteriti primæ cõiugationis. χ. secundæ. κ. reliquarum, tam grauitonorum, quàm circunflexorum, & terminatorum in μι. quia ubi ψ. est in futuro, illic præteritum habet φ. Quæ uero habent ξ. in futuro, ea in præterito habent χ. Et quæ in futuro habent σ. in præterito habent κ.

DE TEMPORIBVS VERBORVM.

Sed quoniam dictum est, sex esse uerborum tempora, hoc est, ἐνεστῶτα, παρατατικόν, παρακείμενον, ὑπερσυντέλικον

λικὸν, ἀόριστον, καὶ μέλλοντα. & ſolum de tribus mentio facta
eſt. hoc eſt præſenti, præterito perfecto, & futuro, non erit
ab re de eiſdem iterum, & reliquis aliquid dicere. Tempo
ra igitur proprie ſunt tria, ἐνεστὼς, παρεληλυθὼς, καὶ μέλλων. Ex Præſens.
quibus ἐνεστὼς non ſuſcipit diuiſionem, quia dubitatur ſit
tempus, necne. quia, ut dicunt quidam, ſi tempus ſemper
mouetur, non poteſt cõſiſtere, quod ſi non conſiſtit, non eſt
tempus præſens, aut præſens non eſt tempus. Sed dici-
mus, quod ſi tempora non conſtiterint, neq; etiam præte-
rierunt, quo nam enim modo poteſt præteriiſſe, quod non
conſtiterit? Dies enim heſternus niſi prius ortus eſſet, nun-
quàm præteriiſſet. & rurſus, ſi quis tinxerit digitum in fiſtu
la, ſiue canali ſemper fluente, uel pedem in fluuio ſemper
fluente: procul dubio neq; in præterito, neq; in futuro po-
teſt illum tingere, ſed in præſenti tempore, uel in præſenti
aqua. Et impreſſio facta ex rota, nimirum per præſens fit,
non per præteritum, neq; per futurum. Et quæcunq; dicun
tur, & quæcunq; fiunt, ea in præſenti tempore dicuntur, &
fiunt. Præſens autem eſt ſine capite, hoc eſt, principiũ non
habet, id eſt, cum dicitur pariter habet eſſe, quod cum ita ſit
meritò nullam ſuſcipit diuiſionem. Sciendum eſt autem, Annotatio.
quod apud grammaticos præſens habet dilationem, hoc
eſt, latitudinem ſuboſtẽdit. ut cum dicimus, præſens annus
talis eſt. apud philoſophos autem, ut dictum eſt, principiũ
non habet, hoc eſt cum dicitur, pariter habet eſſe. Παρεληλυθὼς autem, qui & παρῳχημένος dicitur. hoc eſt præteritũ,
cum habeat dilationem diuerſas ſuſcipit diuiſiones. Præte
rita enim uel in parte præterierunt, & nondũ perfecta ſunt, Præteritum imperfectum
& perficiunt id quod dicimus παρατατικόν. ut ἔτυπτον, ἔλε-
γον. nondum enim res perfectæ ſunt, ſed in parte præterie-
runt, unde παρατατικὸς dicitur, ab eo quòd extenſam & im-
perfectam habeat ſignificationẽ, ἀπὸ τοῦ τείνω, quod porrigo,
ſiue extendo ſignificat. Vel nuper præterierunt res quæ fa Præteritum perfectum.
ctæ ſunt, & paulò antè completa eſt res, & perficit tempus,
quod græce παρακείμενος dicitur. ut τέτυφα, πεποίηκα. quod
etiã propter hoc uocatur παρακείμενος, quoniam perfectio
adiacet præſenti, hoc eſt, nuper perfecta eſt, ἀπὸ τοῦ παρά-
κειμαι, quod adiacio ſignificat. Vel præterita multò antè

 prẹterie-

Præteritum plusquàm perfectum. præterierunt, & perficiunt ὑπερσυντέλικον. ut ἐτετύφειν. quod propter hoc ὑπερσυντέλικος dicitur quod multò ante res completa sit. συντέλικος enim idem est, quod πεπληρωμένος, hoc est, completus & perfectus, unde ὑπερσυντέλικος plusquàmperfectus: ἀπὸ τῆς ὑπὲρ προθέσεως, καὶ τοῦ τελέω, ῶ. quod perficio significat. ἄρτι. Sciendum autem παρακείμενον habere in seipso ἄρτι, hoc est, nuper, quia τέτυφα ostendit rem nuper completam. ὑπερσυντέλικος autem τὸ πάλαι, hoc est, multò ante. πάλαι. ἐτετύφειν enim rem multò ante completam ostendit. Indefinitum Si autem præterita incerta sint, quando præterierunt, perficiunt ἀόριστον. ut ἔτυψα. incertum est enim utrum paulò antè, & multò antè præterierunt, & propter hoc ἀόριστος, id est, infinitum dicitur, & indeterminatum. Sciendum ἀόριστον, si assumpserit ἄρτι, tantum ualere, quantum παρακείμενος, quia ἔτυψα ἄρτι, par est τέτυφα, hoc est, uerberaui. Si autem πάλαι, par est præterito plusquàmperfecto. nam ἔτυψα πάλαι, par est ἐτετύφειν, hoc est, uerberaueram. Futurum. Μέλλων autem, hoc est, futurum cum etiam ipse habeat latitudinem, debet suscipere diuisionē. Futura enim aut paulò pòst futura sunt, aut multò pòst. Sed quoniam futura incognita sunt, incognita autem non possunt, tanquàm ignorata, diuisionem suscipere, propter hoc non suscipit diuisionem futurum. Athenienses Athenienses tamen diuiserunt ipsum in μετ' ὀλίγον μέλλοντα, hoc est, paulò pòst futurum. Sex tempora. Inueniuntur igitur in uniuersum sex tempora, ἐνεστὼς, & μέλλων, & quatuor diuisiones præteriti temporis. hoc est, παρατατικός, παρακείμενος, ὑπερσυντέλικος, & ἀόριστος. Horum autem cognationes sunt tres. Nam ἐνεστώς. παρατατικὸς cognationem cum ἐνεστῶτι habet. ut τύπτω, ὁ παρατατικός, ἔτυπτον. Quemadmodum enim ἐνεστὼς imperfectus est, ἐνισταμένη γὰρ, id est, instantem enim & imperfectam habet significationem, unde meritò à quibusdam latinorum præsens instans, imperfectum appellatur. παρατατικός. Sic & Παρατατικὸς imperfectus est. Nam παρατεταμένην, hoc est, iuxta extensam, & imperfectam habet significationem. ὑπερσυντέλικος. Υπερσυντέλικος cognationē habet cum παρακειμένῳ, quia utrumque significat rem perfectam: licet παρακείμενος significet rem paulò antè perfectam: ὑπερσυντέλικος uerò

uerò multò antè. Αὄρισος autem habet cognationem cum futuro. ut τύψω, ἔτυψα. Et uidetur contrarium esse. Quonam enim pacto præteritũ potest affinitatem habere cum futuro? Contrarium enim est, ut res præterita in futuro fiat. Sed licet dicere propter hoc ἀόρισον & μέλλοντα inter se affinitatem habere: quoniam utrunque significat infinitũ, siue indeterminatũ, & incertum. Etenim ἀόρισος ut μέλλων incertus est. Quæ quum ita sint, nemo mirabitur non easdem consonãteis in omnibus temporibus, sed alias in aliis inueniri. Quia quæ tempora habẽt cognationem inter se, illa easdem consonanteis siue literas habent. Sicut est ἐνεσὼς & παρατατικός. ut τύπτω, ἔτυπτον. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ut τέτυφα, ἐτετύφειν. Μέλλων καὶ ἀόρισος. ut τύψω, ἔτυψα. At μέσος παρατατικός, καὶ δεύτερος ἀόρισος, καὶ μέλλων δεύτερος, formatiuas literas coniugationis suscipiunt, quibusdã paucis exceptis: ut in proprio loco latissimè dicetur. Αόρισος. Temporum cognationes.

De augmento præteritorum in priori tractatu satis dictum est. Sed de eorum formatione & si illic aliqua dicta sunt, quæ ad eruditionem incipientiũ satis esse putauimus: hoc in loco tamen & quædam repetere, & plura alia dicere statuimus, iterum ab ipso themate incipentes.

DE FORMATIONE VERBORVM ACTIVORVM.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Τύπτω, à nullo fit, quum sit thema totius uerbi. Secunda persona à prima fit, extrema in εις. mutata. τύπτεις, καὶ δωρικῶς τύπτες. abiecto ι. diphthongo, καὶ αἰολικῶς τύπτης. τροπῇ τοῦ ε. εἰς η. Tertia persona à secunda fit, expuncto σ. τύπτει, καὶ δωρικῶς τύπτε, καὶ αἰολικῶς τύπτη. Δυϊκά. Dualis numerus à plurali deducitur, antiquorũ more: licet ordine naturæ numerus dualis pluralem omnino præcedat. Sed hoc in uerbis formandis à ueteribus Grammaticis nusquàm inuenimus seruatum. Nam maiores nostri, & maximè Aeoles, duali numero non utebãtur: sed singulari tantummodo, & plurali. Indicatiuus actiuus. Dualis numerus. Aeoles.

Diomedes.

Quod Diomedis quoque autoritate confirmatur, qui ait: Antiquitatis enim Romani memores, dualem numerum, posteritatis usu receptum, quasi nouellum usurpare noluerunt. Is nanque sicut à primordio sermonis à natura proditi in obscuro habitus ignorabatur: sic diutius incertus, inter utrunque numerum, tam singularem quàm pluralem latebat. Serò autē superuenientibus seculis, scrupulosæ curiositatis obseruationibus cœptus, quasi intercalaris irrepsit: & hac de caussa apud ueteres raro reperitur. Præterea superfluus antiquis uisus est. Siquidem ex numeri pluralis imagine, dualis declinatio formata normatur.

Adnotatio de prima duali.

Sed aduerte, quòd quandocunque prima persona pluralis desinit in μεν. tunc prima dualis formari non potest, duabus regulis inuicem repugnantibus: quarum prima est, quòd dualis numerus, uerbi natura, adpetit extremam syllabam desinere aut in τ. in actiuis, aut in θ. in passiuis, & sic formandum fuerat τύπτομεν, τύπτοτον. Altera regula est, quòd omnis pars orationis suscipiens numeros, formari debet per idem elementum. ut τυπτόμεθα, τυπτόμεθον. exceptis pronominibus primitiuis, quæ à regula declinant. ut ἐγὼ, ἐμοῦ. Δυϊκά. νῶϊ, καὶ νῶ. &c. & sic dicendum fuerat ἀπὸ τοῦ τύπτομεν, τύπτομον. Quare his duabus regulis inuicem repugnātibus, hac quidem adpetente τ. illa uerò μ. euenit ut neutra obtinuerit formandi potestatem. Quo factum est, ut prima persona dualis numeri omnium actiuorū omnino defecerit: quum prima persona pluralis in μεν. syllabam exeat. Vnde talis datur regula.

Regula.

Ἐν πᾶσι τοῖς ῥήμασιν, ὅτε τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν τὸ μ. ἐπὶ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἔχει, ἀπολείπει τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν δυϊκῶν. Quod potissimum est argumentum, pluralem numerum prius formatum fuisse quàm dualem: quandoquidem ab eo omnino pendet. Etsi in priori tractatu Theodorum Gazam imitati, dualem numerum à singulari ubique deduxerimus: hic tamen antiquorum traditionem sequemur. Secunda igitur persona dualis numeri à secunda plurali fit, τε. in τον. mutata. ut τύπτετε, τύπτετον. Tertia similis est secundæ, τύπτετον.

Pluralis prima.

Πληθυντικά. Prima persona pluralis fit à prima singulari. ut τύπτω, τύπτομεν, καὶ δωρικῶς τύπτομες: sicut πράσσομες pro πράσσομεν.

πράσσομεν. Θεόκριτος ἐν θυωνίχῳ.

Πράσσομες οὐχ' ὡς λῷστα θυώνιχε.

Secunda persona à prima fit, τύπτομεν, τύπτετε. Tertia quoque persona à prima fit, extrema in σι. & adiuncto υ. penultimæ uocali. ut τύπτομεν, τύπτουσι. estq; omnino similis datiuo plurali participij eiusdem temporis. Nam regula est, quod tertia persona, pluralis præsentis temporis, & futuri actiuorum omnium, similis est datiuo plurali participij eiusdem temporis. ut ὁ τύπτων τοῦ τύπτοντος, τοῖς τύπτουσι. ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος, τοῖς τύψουσι. At τύπτοντι dicunt Dores, pro τύπτουσι, ad similitudinem datiui singularis participij præsentis, & τυψοῦντι pro τύψουσι, ad similitudinem datiui singularis participij futuri. uidelicet ὁ τυψῶν, τῷ τυψοῦντι, à futuro Dorico τυψῶ. At præterito perfecto non hoc euenit, & si tertia persona pluralis in σι. desinat κοινῶς, & in τι. δωρικῶς. ut τετύφασι, τετύφαντι. Quandoquidem non omnino eadem est literatura cum datiuis participij eiusdem temporis, τῷ τετυφότι, τοῖς τετυφόσι. Fit autem à tertia communi, σ. in τ. conuerso, ac ν. interiecto. τετύφασι, τετύφαντι. ἑστήκασι, ἑστήκαντι. Θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσαις.

Ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.

Quo in loco aduertendum est, tertiam personã uerborum desinentium in ι. sequente uocali adsumere ν. ut τύπτουσιν ἐκεῖνοι. quoniam natura adpetit ν. quandocunq; σ. præcedit ipsum ι. in fine dictionis, siue actu, siue potestate. ut τρωσίν, φοίνιξιν datiui plurales ἀπὸ τοῦ τρώς, τρωός, & φοίνιξ, φοίνικος. Sic in tertijs personis uerborum in ι. desinentibus. ut τύπτουσιν, τετύφασιν. Attici tamen etiam sequente consonante addunt ν. Iones uerò neq; consonante sequente, neq; uocali. Quod nos Athenis in arcu marmoreo Adriani imperatoris scriptum ipsi uidimus.

Canon.

Adnotatio de ν. finali

Atticus mos

Αἵδ' εἰσ' ἀθῆναι θησέως ἡ πρὶν πόλις.

Et in fronte orientem uersus.

Αἵδ' εἰσ' ἀδριανοῦ, καὶ οὐχὶ θησέως πόλις.

pro αἱ δὲ εἰσὶν ἀθῆναι, & αἱ δὲ εἰσὶν ἀδριανοῦ. Et Homer. Ὀδυσ. δ.

Οὐδέ οἱ ἄλλοι εἰσ', οἵ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα.

ἀντὶ τοῦ εἰσὶν οἵ κεν. Sic faciunt & in tertia persona singulari eiusdem uerbi substantiui ἐστίν. Σοφοκλῆς ἐν αἴαντι.

Κἀδόκει

Καδδόκει μὲν ἐσθ᾽ ὅτε διαούς ἀτρείδας αὐτόχειρ κτεῖνειν ἔχων.
Et in eodem. Οὐ γὰρ ἐσθ᾽ ὅπου λόγων ἀκοῦσαι. pro ἐστὶν ὅτε. & ἐστὶν ὅπου. Nam si dictæ tertiæ personæ in ν. desinerent, nusquàm ἀπόστροφος fieret. Hoc idem & ε. patitur Atticorum more, quum tertia persona uerbi in id desinat. ut ἔτυπτεν, ἔτυπεν.

Iones. At Iones neque in his quoque ν. addere consueuerunt.
Ιλιάδος α. Αλλ᾽ ἕνεκ᾽ ἀρητῆρος. ὃν ἠτίμησ᾽ ἀγαμέμνων.
Et in eodem. Οὕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμησ᾽ ἀρητῆρα.
pro ἠτίμησεν. Quod & secundæ personæ imperatiuorum, (licet & ipsæ in ε. desinant) nequaquàm admittunt. ut τύπτε, τυπτέτω. τέτυφε, τετυφέτω.

Παρατατικός.

Præteritum imperfect. Ετυπτον, fit à prima persona præsentis, extrema in ον. mutata, ac præposito ε. syllabico augmento: quod commune est omnibus præteritis uerborum à consonante incipientium. ut τύπτω. ὁ παρατατικὸς ἔτυπτον Vel à genitiuo participij præsentis temporis, extrema syllaba abiecta, ac præposito ε. augmento. ut τύπτων, τύπτοντος, ἔτυπτον.

De uerbis à ρ. incipientibus. Sed hic aduertendum, quòd quandocunque præsens incipit à ρ. præteritum imperfectum accipere alterum ρ. ut ῥίζω, ἔῤῥιζον. & hoc ut in eo seruetur spiritus præsentis temporis.

Regula. Nam regula est, quod spiritus thematis & in alijs temporibus seruandus est. ut φιλῶ. παρατατικὸς ἐφίλουν. Ecce hic seruatum est φ. Si igitur simplici ρ. præteritum imperfectum scriberetur, necessariò tenui spiritu scribendum esset. Nam ρ. etsi in principio dictionis adspiretur, nihilominus in medio duarum uocaliũ, in eadem dictione simplici, exilem spiritum habet. ut χαίρω, φέρω. Huius igitur gratia præteritum imperfectum geminatum ρρ. habere debet: ut alterum quidẽ, hoc est, in quod prior syllaba desinit, exilem spiritum habeat: alterum uerò, à quo sequens syllaba initium habet, adspiretur, ut in ea spiritus præsentis omnino seruetur.

Canon. Est etiam regula, quòd quandocunque duo ρρ. inueniũtur, siue in simplici, siue in cõposita dictione, alterum quidẽ exili spiritu, alterum uerò adspirato scribitur. ut πόῤῥω, ἄῤῥωστος. Aeoles tamen aspirationem omnino fugientes utrunque ρρ. eixli spiritu scribere consueuerũt. ut κέρρω, φθέρρω, σπέρρω. pro κείρω, φθείρω, σπείρω.

Quæstio. Qur autem alte

rum

rum ρ. hoc eſt, primum exilem ſpiritum habeat, hæc aſſignatur ratio. Nam apud græcos nulla eſt dictio, aut ſyllaba, quæ in ullam aſpiratarum deſinat, & propterea ubi aliqua eorum geminanda eſt, prior mutatur in eam tenuem quæ eſt ei propria. ut ἀτθίς. σαπφώ. βάκχος. Si igitur utrunque ῤῥ. aſpiraretur, eueniret, ut prior ſyllaba in aſpiratam deſineret, quod apud græcos abſurdum eſt. Eſt igitur communis regula huiuſmodi literæ ρ. quòd quandocunque ponitur in principio dictionis, aſpiratur, tanquàm media inter uocaleis, & conſonanteis. ut ῥῆμα, ῥέω. excipiuntur, ῥάρος, & ῥάριας, ῥαριάδος, ἡ δημήτηρ, ceres, & ῥάριον τὸ βρέφος, infans. de quibus uide apud Suidam. quoniam in nominibus ſi prima & ſecunda ſyllaba à ρ. incipiant, leuem ſpiritum habere debet, quod non fit in uerbis, neq; participijs. ut ῥέῤῥημαι, ῥεῤῥιπωμένα. Si autem aſſumit ſecum aut ſyllabam, aut dictionem deſinentem in uocalem, & fiat dictio una, geminatur ῤῥ. primum quidem habet ψιλὴν: alterum uerò δασεῖαν. ut ῥίπτω, ἔῤῥιπτον. ῥωσός, ἄῤῥωσος. Poëtæ tamen in ómnibus compoſitis gratia metri ſimplici ρ. ſcribere aliquando conſueuerunt. ut ἄρειτον, ἀμφίρηκτος. Compoſita etiam ab ευ. unico ρ. communiter ſcribuntur. ut ῥῶσος, εὔρωσος. ῥοῦς, εὔρους. habet enim ευ. diphthongus pronunciationem ſecundæ conſonantis. Hoc idem & in uerbis faciunt. Homerus.

Ἔρεζε θεῶν αἰεὶ γενετάων.

præteritum imperfectum à uerbo ῥέζω. & in alijs multis, in quibus ſciendum eſt illud ρ. eſſe exterendum, quod tenuem habet ſpiritum, primum ſcilicet, ut appendicem & extrinſecus aſſumptum. alterum uero, hoc eſt, aſpiratum, cum id quidem dictio ex ipſa poſitione ſiue principio habeat, ſeruandum. ut ἔῤῥεζε, ἔρεζε. ἄῤῥητος, ἄρητος.

Tribus enim modis duplicatur ῤῥ. aut per compoſitionem. ut ἐπίῤῥημα. aut per augmentum ſyllabicum. ut ἔῤῥιψα. aut per naturam. ut πύῤῥος, θάῤῥος. quibus autem ineſt geminatum natura, in his dubitant nonnulli, utrum hoc ſeruandum ſit, an utrunq; habeat ψιλὴν. Sed de hoc ſatis.

Eſt & aliud incrementum, quod temporale appellatur, hoc eſt, cum breuis uocalis, in longam mutatur: quod com

E mune

Regula.

Compoſita. ab ευ.

De litera ρ.

Augmentum temporale.

mune eſt omnibus præteritis uerborum à uocalibus incipientium. ut ἀκούω, ἤκουον. Iones tamen omnino reſpuunt incrementũ, tam ſyllabicũ quàm tẽporale, in omnibus præteritis. ut τύπτε, pro ἔτυπτε. ἄκουσε, pro ἤκουσε. ἄψατο, pro ἥψατο. Hoc idem & poëtæ aliquando faciunt. Sunt & alia uerba à uocalibus incipientia, quę partim differentię cauſa, partim euphoniæ, partim ſolo uſu non augentur in principio præteritorum. Secunda perſona ἔτυπτες. Tertia, ἔτυπτε, καὶ ἰωνικῶς τύπτεσκε. Quo in loco ſciendum eſt, Iones conſueuiſſe formare tertiam perſonam præteriti imperfecti, & primi & ſecundi aoriſti actiuorum omnium, abijcientes augmentum, tam ſyllabicum, quàm temporale, & apponentes σκε. ſyllabam Sed quia horum penultima uaria eſt, ſecundum uarias uerborum coniugationes, ſciri uelim, quæ ſit penultima in unaquaque coniugatione. Nam tertia perſona præteriti imperfecti grauitonorum omnium, ε. habet ante σκε. ut ἔτυπτε, τύπτεσκε. ἔλεγε, λέγεσκε, & de alijs ſimiliter. Circunflexorum uerò, & terminatorum in μι. proprias habet uocaleis, quæ formatiuæ coniugationum appellantur, hoc eſt, ε. α. ο. υ. ε. quidem formatiua eſt primę coniugationis, tam circunflexorũ, quàm terminatorum in μι. α. ſecundæ. ο. tertiæ. υ. uerò quartæ uerborum in μι. tantum, quoniam circunflexorum tres ſunt coniugationes. ut ἐποίει, ποίεσκε. ἐτίθη, τίθεσκε. ἐβόα. βόασκε, ἵση, ἵσασκε. ἐχρύσου, χρύσοσκε. ἐδίδω, δίδοσκε. ἐζεύνυ, ζεύνυσκε. At tertia perſona primi aoriſti omnium uerborum α. habet ante σκε. cum propria ſit uocalis primi aoriſti, & formari poteſt à ſecunda perſona, adiuncta κε. ut ἔτυψας, τύψασκε. ἐποίησας, ποιήσασκε. ἔστησας, στήσασκε. Nam ſi à tertia formare uoluerimus, ε. in α. iterum mutandum erit. ut ἔτυψε, τύψασκε, & ſic in alijs coniugationibus. Tertia uerò perſona ſecundi aoriſti, grauitonorum & circunflexorum omnium, ε. habet ante σκε. ut ἔτυπε, τύπεσκε. ἔδουπε, δούπεσκε. ἀπὸ τοῦ δουπέω, ῶ. ἔμυκε, μύκεσκε, ἀπὸ τοῦ μυκάω, ῶ. At tertia ſecundi aoriſti uerborum in μι. eaſdem uocaleis habet, quas tertia præteriti imperfecti eorundem uerborũ. ut ἔθη, θέσκε. ſicut ἐτίθη, τίθεσκε. ἔστη, στάσκε. ſicut ἵση, ἵσασκε. ἔδω, δόσκε. ſicut ἐδίδω, δίδοσκε. ἔδυ, δύσκε. Ιλιάδος θ.

Tertia perſona imperfec.

Tertia circunflexor.

Tertia perſona indefinitorum.

Αυτὰρ

Αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν παῖς ὣς ὑπὸ μητέρα δύσκεν.
Εἰς αἴαντα. ἀντὶ τοῦ ἔδυ. Hoc autem imitati poëtæ primam etiam, & secundam personam singularem, ac tertiam pluralem, quoniam omnino similis est primæ singulari horum temporum, hoc eodem modo formant. ut τύπτεσκον, τύπτεσκες, & τύπτεσκον tertia pluralis. ἐδίδασκε uero & ἐρίπτασκε, & ἐγίνωσκε, & similia quæ augmentum seruant, has non sequuntur regulas, cum Ionica non sint, sed à uerbis in σκω. deducuntur, hoc est, διδάσκω, ῥιπτάσκω, γινώσκω. Δυϊκά. Prima persona dualis non fit, ut in præsenti tempore dictum est. Secunda, ἐτύπτετον. Tertia, ἐτυπτέτην, quæ inter se dissimiles sunt, cum tertia pluralis nec in ι. desinat, nec in αι. Πλη. Prima persona pluralis ἐτύπτομεν, καὶ δωρικῶς ἐτύπτομες: sicut ἐδοκεῦμες pro ἐδοκοῦμεν. Θεό. ἐν ὕλα. — Dualis numerus. — Pluralis.

Οὐχ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεχ' ὡς ἐδοκεῦμες.
καὶ ἐν θαλυσίοις.
Ης χρόνος ἁνίκ' ἔγωτε καὶ εὔκριτος εἰς τὸν ἄλεντα.
Εἵρπομες. pro εἵρπομεν. Secunda persona ἐτύπτετε. Tertia ἔτυπτον, quæ non fit à prima plurali sicut in præsenti, nec pareis habet syllabas, sed magis similis est primæ singulari, ἔτυπτον. Nam cum participium actiuum desinit in σ. ὀξύτονον, tunc tertia persona pluralis par est syllabis primæ plurali. ut τετύφαμεν, τετύφασι. ἐτετύφειμεν, ἐτετύφεισαν, quia participium preteriti perfecti, hoc est, τετυφώς, in σ. desinens acuit extremã, alioqui dispares sunt: & tunc tertia persona à genitiuo sui participij fit, abiecta τος. syllaba, ac ε. communi augmento præposito. ut τύπτων, τύπτοντος, ἔτυπτον, ut prima singularis. & τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν. & τυπῶν, τυπόντος, ἔτυπον. Sed hoc de solis præteritis est intelligendum. Nam præsens & futurum hanc non sequuntur regulam. Inueniuntur tamen ἐδολιοῦσαν, ἀντὶ τοῦ ἐδολίουν. Tertia persona pluralis præteriti imperfecti ἀπὸ τοῦ δολιέω, ῶ. & ἐμάθοσαν pro ἔμαθον, & εἴδοσαν, & similia Bœotorum siue Chalcidicorum more. Consueuerunt enim ipsi Bœoti in his quæ non habent participium in σ. oxytonum, hoc est, in præterito imperfecto, & in ambobus aoristis actiuorũ, pareis facere & — Tertia pluralis. — Bœotorum mos.

primam & tertiam personam pluralis numeri. ut ἐτύπτομεν, ἐτύπτοσαν. ἐτύψαμεν, ἐτύψασαν. ἐτύπομεν, ἐτύποσαν, ἀντὶ τοῦ ἔτυπον. Contrà uerò in his quæ habent participium in σ. ὀξύτονον, & declinatum per ντ. hoc est in aoristis passiuis uerborum omnium, & in præterito imperfecto, & secundo aoristo uerborum actiuorum in μι. impareis facere primã & tertiam personam pluralis numeri. ut ἐτύφθημεν, ἐτυφθεν. ἔφαμεν, ἔφαν. ἔβημεν, ἔβαν, pro ἐτύφθησαν, ἔφασαν, & ἔβησαν, de quibus proprijs locis amplissimè dicetur.

Παρακείμενος.

Præteritum perfectum. Τέτυφα, à futuro fit, extrema in φα. conuersa, cum sit primæ coniugationis. Sed quod ad principalem syllabam, sciendum est, præterita omnia circa principium, aut tempore, aut syllaba augeri, sicut in primo tractatu de augmento præteritorum abundè dictum est. Tempore quidem augeri, si uerbum à uocali quapiam incipiat. Quæ si sit immutabilis, η. scilicet aut ι. aut υ. aut ω. μέγα, eadẽ remanet immutabilis. ι. tamẽ & υ. si in præsenti breues extiterint, producuntur in præteritis, cum δίχρονα sint. At si mutabilis fuerit, hoc est, α. siue ε. siue ο. α. quidem & ε. in η. & ο. in ω. natura longas uertuntur, quod augmentum temporale appellatur.

Augmentum temporale.

Augeri uerò syllabam contingit, si à quapiam consonante uerbum initium habeat.

Verba à consonante incipientia. Quo in loco sciendum est, prȩterita omnia uerborum à consonante incipientium, in principio assumere ε. ψιλόν, quod augmentum syllabicum nuncupatur. at præteritum perfectum, præsentis consonantem cum eadem uocali, ε. scilicet, nonnunquàm geminare, quod ei euenit si breuis existat. ut λέγω, ἔλεγον. nam ε. breuis est, cum sola ac simplex sequatur consonans. πάρατατ. λέλεχα. τύπτω, ἔτυπτον, τέτυφα. quæ quidem geminatio, siue reduplicatio, quam græci ἀναδιπλασιασμὸν appellant, communis est, & si alibi per ι. correptum fieri contingat. Si uerò positione longa existat, quod fit cum duæ sequantur consonantes, siue actu siue potestate, nulla fit consonantium geminatio. ut σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρκα, nisi muta cum liquida fuerit, quia tunc geminatur muta. ut κρίνω, ἔκρινον, κέκρικα. Et quoniam reduplicationis mentio facta est, non erit inutile, præter ea quæ

in primo

in primo tractatu diximus, hoc etiam in loco secundũ diuersarum linguarum uarietatem quædam ad eam pertinentia, dicere. Est igitur ἀναδιπλασιασμὸς μιᾶς συλλαβῆς παράληψις μετὰ τοῦ αὐτοῦ συμφώνȣ, ἢ ἀντιστίχου. id est, Reduplicatio, est unius syllabæ assumptio, cum eadem consonante, siue antistichio eius. Est autem duplex: propria & impropria. Propria fit tribus modis: communi, Ionico, & Attico. Sed ex his communis & Ionicus sunt similes inter se: præter quàm in hoc quòd in communi ι. præponitur, in Ionico uerò ε. Duobus autem modis ambo fiunt. Altero quidem, quum uerbum à tenui consonante mediaúe incipit: altero autem, quum à crassa inchoat. Nam si à tenui incipiat mediaúe, & eaquidem, siue sola siue cum alia consonante, eadem repetitur. ut δῶ, διδῶ. πλῶ, πιπλῶ. κλήσκω, κικλήσκω. Οδυσσείας χ. Ερχέο κικλήσκεισε πατὴρ ἐμὸς ὄφρα τι εἴπῃ.

ἀναδιπλασιασμός. Reduplicatio.

Propria reduplicatio.

Si à crassa, pro ea, siue sola sit, siue cum alia consonante, antistichon eius, hoc est, propria eius tenuis ponitur. ut θῶ, τιθῶ. χρῶ, κιχρῶ. At Ionico cum ε. ut κάμω, κεκάμω. τμῶ, τέτμω. κλῶ, κέκλω. Et hac reduplicatione Iones respuentes præteritorum augmentũ, in omnibus modis & temporibus, maximè autem in ambobus aoristis, uti consueuerunt. Cuius usus apud Homerum frequentissimus est in uerbis: nec solum in ω. desinentibus, sed etiam in μι. Οδυσσείας δ.

Καδ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες ἀχαιοί. & Ιλιάδ. δ.
Υπὸ δὲ τρῶες κεκάδοντο ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος. & Ιλιάδ. γ.
Τῷ κέντις κείνωνγε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο. & Ιλιάδος ζ.
Φαίηκεν φρέν' ἀτέρπου ὀϊζίος ἐκλελαθέσθαι. & Οδυσσείας δ.
Τὸν εἴπως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι.

Hac eadem utimur reduplicatione in communi præterito per consonantem præsentis, si ipsum ε. correptum existat: ut supra dictum est. ut τύπτω, τέτυφα. πείθω, πέπεικα. Attico modo fit etiam in præterito perfecto, quando uerbum incipit à mutabilibus uocalibus. hoc est, ab α. ε. ο. Nam principales duæ literæ præsentis præponuntur communi præterito, & tertia syllaba à principio corripitur: sicut in præterito Attico dicet. ut ἀκούω, ἤκουκα κοινῶς, καὶ ἀκήκοκα ἀττικῶς, καὶ μέσος ἤκουα, ἀκήκοα. Et hæc dicitur propria reduplicatio, quandoquidem in ea cõsonans reduplicatur: & si non eo-

augmentum Atticum.

 dem modo

dem modo in omnibus idiomatis hoc fieri cõtingat. Nam in communi reduplicatione & Ionica, in prima & secunda syllaba geminatur consonans, & per ι. siue ε. uocaleis breueis. ut δῶ, διδῶ. τλῆμι, τέτλημι, unde τέτλαθι, & τετλάναι, & τετλάμεν ἰωνικῶς. Οδυσ. γ. Νῦν δὲ χὴ τετλάμεν ἔμπης.
In Attica uerò, & in secuuda & tertia syllaba, & per uocalẽ longam, η. scilicet, siue ω. μέγα. ut ἀλείφω, ἤλειφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς. ubi λ. cum η. geminatur. ὀρύττω, ὤρυχα κοινῶς, καὶ ὀρώρυχα ἀττικῶς. hic uerò ρ. cum ω. α. enim & ε. ex temporali augmento in η. uertuntur. ο. μικρὸν uerò in ω. μέγα. quæ quidem uocales longæ in communi præterito ratione augmenti primum tenent locum. In Attico uerò, secundum: ut in dictis exemplis uidere licuit. Impropria reduplicatio item duobus fit modis: uno per ι. altero per ε. Per ι. item duobus modis. Vno, quando uerbum incipit à uocali. ut ὧ, ἱῶ, ἵημι. Altero, quando uerbum incipit à ς. ut ςῶ, ἱςῶ, ἵςημι. in quo σ. non repetitur: quoniam ἱῶτα positione duarum consonantium σ. scilicet & τ. existit productum. Sed utroque modo ι. solum præponitur: & hic modus communis est. Per ε. solum. ut ὧ, ἕω, ἕημι, ἕεμαι, καὶ ἧμαι. & hac geminatione Attici uti solent in præteritis uerborum ab ο. incipientium. ut ὥρακα, ἑώρακα. ὦσμαι, ἔωσμαι. quos Poëtæ imitati etiam in aliis temporibus uerborum, tam in ω. quàm in μι. desinentium, ea frequenter utuntur. ut εἶπα, ἔειπα. ἧκα, ἕηκα. ὠσάμην, ἑωσάμην. quæ quidem reduplicatio impropria dicitur: quoniam nulla repetitur consonans, sed sola uocalis præponitur. Et hæc de reduplicatione.

Impropria reduplicatio

Vltima præteriti.

Quo ad ultimam uerò syllabam, sciendum est, præteritum perfectum actiuum uerborum omnium in α. desinere, & à futuro fieri, extrema uocali ω. scilicet in α. conuersa: sed ante eam diuersam habere consonantem, ut in coniugationum diuisione dictum est. Si igitur uerbum fuerit primæ coniugationis, futurum habebit ψ. ante ω. & præteritum ante α. φ. habebit. ut τύψω, τέτυφα. Si uerò secundæ, futurum habebit ξ. & præteritum χ. ut λέξω, λέλεχα. At si tertiæ, & cuiu suis aliarum fuerit coniugationum, tam grauitonorum quàm circunflexorum, & terminatorum in μι. futurum habebit σ. ante ω. quo in κ. conuerso, & ω. in α.

Formatio præteriti.

fiet

fiet præteritum actiuum. ut πείσω, πέπεικα. Quædam tamen excipiuntur uerba in ζω. & in σω. desinentia: quæ quũ ξ. habeant in futuro, χ. in præterito habere necesse est. Idcirco ad secundam reducenda sunt grauitonorum coniugationem. ut κράζω, κράξω, κέκραχα. ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυχα.

Verbæ quintæ coniuga.

Futurum Aeolicum.

Verba autem quintæ coniugationis, & si actu non habent σ. in futuro διὰ τὴν κακοφωνίαν: natura tamen illud adpetunt, quum sit propria futuri consonans. Aeoles enim per σ. huiusmodi futurum enunciare consueuerunt: quo in κ. conuerso, ac immutabili permanente, fit præteritũ perfectum. ut ψάλλω. μέλλων ψαλῶ κοινῶς, καὶ ψάλσω αἰολικῶς. παρακείμενος ἔψαλκα. σπείρω. μέλλων σπερῶ κοινῶς, καὶ σπέρσω αἰολικῶς. παρακείμενος ἔσπαρκα. Habentia uerò μ. seruant quidem ipsum μ. in præterito perfecto: sed interponunt η. inter μ. & κ. ob inpetam consonantium structuram. Debebat enim esse ab eo quod est νέμω, νεμῶ, νένεμκα. & ab eo quod est βρέμω, βρεμῶ, βέβρεμκα. At νενέμηκα dicimus, & βεβρέμηκα. Nam μ. ante κ. neque in comprehensione syllabarũ, neque in distinctione ponitur. Idcirco huiusmodi uerba aberrauerunt à grauitonorum regula, & sequuta sunt circunflexorum formam. & hæc sunt quæ ab antiquis adnotata inuenimus. δέμω, δεδέμηκα, καὶ συγκοπῇ δέδμηκα. νέμω, νενέμηκα. βρέμω, βεβρέμηκα. τρέμω, τετρέμηκα. τέμω, καὶ τέμνω, τετέμηκα, καὶ συγκοπῇ τέτμηκα. κάμω, καὶ κάμνω, κεκάμηκα, καὶ συγκοπῇ κέκμηκα. γέμω, γεγέμηκα.

Verba in νω.

Desinentia uerò in νω. non seruant ν. in præterito actiuo, sed in γ. conuertunt, sequente κ. Nam ν. ante γ. κ. ξ. χ. semper in γ. uertitur. ut φαίνω, φανῶ, πέφαγκα. μένω tamen μεμένηκα facit, tanquàm à themate circunflexo deductum. hoc est, μενέω, μενῶ. At dissyllaba habentia ante ν. siue ι. siue ει. siue υ. prorsus abijciunt ν. in præterito. ut κρίνω, κέκρικα. κτείνω, ἔκτακα. θύνω, τέθυκα. Sed hæc pauca sunt.

Penultima præteriti

Penultimam quoque habet eandem cum futuro: id quod omnibus quidem uerbis commune est. ut λέγω, λέξω, λέλεχα. πείθω, πείσω, πέπεικα. quibusdam exceptis, ut in primo tractatu dictum est. Secunda persona τέτυφας. Tertia τέτυφε. Δυϊκά. τετύφατον, τετύφατον. Πληθ. Prima persona τετύφαμεν κοινῶς, καὶ τετύφαμες δωρικῶς. sicut αἰδοίκαμες. Θεόκρ. ἐν θύρσιδι. Τὸν πάντα αἰδοίκαμες. pro αἰδοίκαμεν.

Secunda

Secunda perſona, τετύφατε. Tertia τετύφασι κοινῶς, ϗ τετύφαντι δωρικῶς, ſicut ἑστήκαντι. Θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσαις. Ως ἔτυμ' ἑστήκαντι. ϗ. Ως ἔτυμ' ἐνδινεῦντι. ἀντὶ τοῦ ἑστήκασι, ϗ ἐνδινοῦσι.

DE PRAETERITO ATTICO.

Verba à mutabilibus uocalibus incipientia.

QVandocunque uerbum incipit à mutabilibus uocalibus, uidelicet ab α. ε. & ο. aliqua ſequente conſonante, in quam non deſinit prima ſyllaba, ſed quæ potius ſit principium ſecundæ. ut ἀκούω, ἐρείδω, nec à longa incipiat uerbum. ut ᾄδω, Attici faciunt propriū præteritum actiuum, medium, & paſſiuum, principaleis duas literas præſentis præponentes communi præterito, primam ſcilicet uocalem, & ſequentem conſonantem, ac tertiam ſyllabam à principio corripientes, ſi trium ſyllabarū numerum exceſſerit. ut ἀγείρω, ἤγερκα κοινῶς, ϗ ἀγήγερκα ἀττικῶς, καὶ ἀγήγερμαι præteritum paſſiuū. ἀκούω, ἤκουκα, καὶ μέσος παρακείμενος ἤκουα κοινῶς, ϗ ἀκήκοα ἀττικῶς.

Adnotatio.

Quo in loco illud ſciendum eſt, præteritum actiuum, & paſſiuum Atticum, non poſſe habere pauciores quatuor ſyllabis. Vult enim habere principalem ſyllabam præſentis temporis, & eam ſemper breuem: quoniam præteritum Atticū nunquàm à longa principium habet, ſed à quapiam trium iam dictarum, α. ſcilicet correpta, ε. & ο.

Secunda et tertia perſo.

At ſecundam & tertiam per eandem conſonantem geminatam, & cum uocali longa: quæ geminatio ſiue reduplicatio Atticorum eſt propria. Nam communis reduplicatio, & Ionica, in prima & ſecunda ſyllaba fit, & cum uocali breui ſemper, ut in præterito communi dictum eſt.

Quarta.

Quartam uerò per formatiuam literam præteriti perfecti, quam Græci χαρακτηριστικὸν adpellant. ut ἐρήρικα, ἐρήρισμαι, ἀπὸ τοῦ ἐρίζω.

Geminatio conſonantium.

Gaudent enim Attici conſonantium geminatione, etiam in præterito perfecto uerborum à uocali incipientium: ubi quū nulla adſit conſonans, quam in prima & ſecunda ſyllaba geminare poſſint, ſicut in cōmuni præterito τέτυφα & huiuſmodi: opus fuit ut primam præſentis repeterent uocalem, ac ſequentem conſonantem, quæ ſaltem in ſecunda & tertia geminari poſſet,

& omnino

& omnino cum uocali longa, η. scilicet, siue ω. μέγα, ut supra diximus. idcirco ἐδήδοκα ἀπὸ τοῦ ἔδηκα, quod est præteritum actiuum Atticum regulariter formatum ἀπὸ τοῦ ἦκα, cuius thema est ἔδω, assumpsit δο. syllabam κατ᾽ ἐπέκτασιν. ut in eo eadem consonans præsentis, hoc est δ. in secunda & tertia syllaba repeteretur: & ea quæ à principio tertia facta est, corriperetur. Sicque ex trisyllabo tetrasyllabum factum est. Ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις. Ἐδήδοκα. ἦκα.

Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκε τῆς μαινίδος.

unde passiuum ἐδήδομαι, ἐδήδοσαι, ἐδήδοται. Ὀδυσ. χ.

Ὅσσατοι ἐκπέποται, καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι.

ἀγήοχα uero hoc eodem modo formatum, ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἄξω, ἦχα κοινῶς, καὶ ἄγηχα, καὶ ἀγήγοχα ἀττικῶς, abiecit alterum γ. διὰ τὴν καλλιφωνίαν, & ἀγήοχα factum est. Medium uero præteritum trium syllabarum esse potest. Nam primam syllabam eandem esse oportet cum prima præsentis, sicut in actiuo & passiuo. Secundam uero, & tertiam per eandem consonantem geminatam enuntiari oportet, quæ quidem consonans & formatiua litera est præsentis temporis, & præteriti medij. ut ἄρω, ἦρκα. καὶ μέσος ἦρα κοινῶς, καὶ ἄρηρα ἀττικῶς, cuius extrema per ρ. quæ est præteriti medij figuratiua, enuntiatur, & eadem repetitur in secunda & tertia syllaba, secundum regulæ præceptionem. sic, ἔδω, ἦκα. καὶ μέσος ἦδα κοινῶς, καὶ ἔδηδα ἀττικῶς. ὄλλω, ὦλα κοινῶς, καὶ ὄλωλα ἀττικῶς. ὄπτω, ὦπα κοινῶς, καὶ ὄπωπα ἀττικῶς. Sunt quædam uerba ab ο. incipientia, quorum præterito communi solum ε. præponere consueuerunt. ut ὥρακα, ἑώρακα. ὦγα, ἔωγα. unde ἀνέωγα eius compositum. ὦσμαι, ἔωσμαι. ὤνημαι, ἐώνημαι. At ἔοικα medium præteritum, ἐκ τοῦ οἶκα, cuius thema, εἴκω scilicet, non ab ο. sed ab ει. diphth. principium habet, idem patitur. Hoc idem faciunt in præterito imperfecto. ut ὁρῶ, ὥρων, ἑώρων. ὠνοῦμαι, ἐωνούμην. Et in aoristis. ut ἧκα, ἕηκα, ἕηκας, ἕηκε, unde ξυνέηκε. εἶπα, ἔειπα, ἔειπας, ἔειπε, unde προσέειπε. ὠσάμην, ἐωσάμην, μέσος ἀόριστος α. ἀπὸ τοῦ ὤθομαι. Sed hæc magis poëtica sunt. In quibus aduertendum est, uocaleis præteritis communibus Atticorum more præpositas, præsentis seruare spiritum. ut ἐλεύθω, ἤλευθα, ἐλήλυθα. ἀνδάνω, ἥνδανον. ἑήνδανον. ὁρῶ, ἑῶρον, ἑώρακα. ὠνῶ, ἐώνηκα, ἐ- Ἀγήοχα. Medium præteritum. Verba ab ο. incipientia. Cautio de spiritibus.

F ὤνημαι,

Regula.

ὤνημαι. Est enim regula, ὅτι τὰ ἀττικῶς αὐξανόμενα τὸ πνεῦμα τοῦ ἐνεστῶτος φυλάττουσι. hoc est, Attice aucta spiritum præsentis seruant

De correptione tertiæ syll. præteriti

Sed quoniam dictum est tertiam syllabam corripiendam esse, aduertendum est quo pacto id sit faciendum, quia η. mutatur in ε. ut ἀλήθω, ἤληκα κοινῶς, καὶ ἀλήλεκα ἀττικῶς. ω. in ο. ut ἐρωτῶ, ἠρώτηκα κοινῶς, ἐρηρότηκα ἀττικῶς. Si fuerit diphthongus ει. uel ευ. uel οι. uel ου. ει. quidem abijcit ε. ut ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα. ἐρήρεικα tamen ἀπὸ τοῦ ἐρείδω, non abijcit ε. ne coincidat cum hoc præterito ἐρήρικα, cuius thema est ἐρίζω διὰ τοῦ ι. quod contendo significat, hoc idem facit & eius præteritum medium, & passiuum. ut ἤρειδα, ἐρήρειδα, ἤρεισμαι, ἐρήρεισμαι. ἐρηρέδαται uero tertia persona pluralis ἰωνικῶς ἀπὸ τοῦ ἐρήρεισται tertia singulari ἀττικῶς corripit tertiam, non ε. sed ι. abijciendo, contra regulam iam dictam, quod factum est non Atticorum more, sed Ionum.

ευ. ευ. abijcit ε. ut ἐλεύθω, ἤλευκα, ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα.

οι. οι. uero abijcit ι. ut ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἑτητόμακα.

ου. At ου abijcit υ. ut ἀκούω, ἤκουκα, ἀκήκοκα, καὶ μέσος ἀκήκοα. Interdum uero Dores in huiusmodi præteritis Atticis tertiam natura longam seruant. ut ὀρῶ, ὀρύσω, ὤρυκα, ὀρώρυκα. ἀλήλιμμαι etiam, quod ab ἤλειμμαι præterito communi fit, cuius thema est ἀλείφομαι, tertiam habet productam, non tamen diphthongo, cum ex ea abiectum sit ε. sed positione: quoniam non licuit ullo modo abijcere μ. consonantem, quæ extremam syllabam præcedit, cum sit de eius formali essentia, quod quidem accidit omnibus passiuis præteritis, quæ ante μαι. finalẽ aliquam habent consonantem. ἀλάλημαι uero & ἀκάχημαι Aeolica sunt, & præsentis temporis uerborum in μι. ut eorum testantur participia, hoc est, ἀλαλήμενος, & ἀκαχήμενος, quæ accentum habent in antepenultima, sicut τιθέμενος ἀπὸ τοῦ τίθεμαι. ἀλαλύκτημαι etiam, ut quibusdam placet, præsentis temporis est. Sed de his in tractatu uerborum in μι. plenius dicetur.

Verba incipientia ab λ. & μ.

Sciendum est etiam, quando præsens incipit à λ. siue μ. Atticos abijcientes primum λ. siue primum μ. & interponentes ι. facere proprium præteritum. ut λείβω, λέλειφα κοινῶς, καὶ εἴλειφα ἀττικῶς. μείρομαι, μέμαρμαι κοινῶς, καὶ εἵμαρμαι ἀττικῶς.

Υπερ-

Ὑπερσυντέλικος.

Ἐτετύφειν, fit à τέτυφα præterito perfecto, extrema in ειν. mutata, ſicut in primo tractatu dictum eſt. Sed hoc in loco illud annotandum eſt, quod quemadmodum Attici faciũt proprium præteritum perfectum actiuum, medium, & paſſiuum, quandocunq; uerba incipiunt ab aliqua mutabiliũ uocalium, hoc eſt, α. ε. & ο. eodem modo faciunt & præteritum plusquàmperfectum eorundem uerborũ, augentes inſuper principalem uocalem, quę ſemper in præterito perfecto Attico corripitur. quoniã regula eſt, quod uerba à breui uocali incipientia, in prętерito plusquàmperfecto Attico tempore augent. ut ἀγήοχα, ἠγηόχειν. ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν. ἀκήκοα, ἠκηκόειν. Excipitur ἐλήλυκα, κὶ μέσος ἐλήλυθα, quod ἐληλύκειν, & ἐληλύθειν facit abſq; augmento. Excipitur etiam ἐώλπειν, ἀπὸ τοῦ ἔολπα. & ἐώργειν, ἀπὸ τοῦ ἔοργα. & ἐῴκειν, ἀπὸ τοῦ ἔοικα, τροπῇ τοῦ ο. μικροῦ εἰς ω. μέγα, καὶ τοῦ ι. ὑπογεγραμμένου. quorum prima corripitur, media uerò producitur καθ' ὑπερβιβασμὸν τοῦ χρόνου. hoc eſt, per tranſitionem temporis. Nam ἠόλπειν & ἠόργειν, & ἠοίκειν dicendum fuerat ſecundum antiquorum præceptionem. Hoc etiam aduertendum eſt, Iones diſſoluentes ει. diphthongum primæ perſonæ in εα. & abijcientes ν. ἐτετύφεα dicere, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφειν. & ᾔδεα, ἀπὸ τοῦ ᾔδειν. Ἰλιάδ. ξ. ᾔδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων δαναοῖσιν ἄμυνεν. & ἐπεποίθεα, ἀπὸ τοῦ ἐπεποίθειν. Ὀδυσσείας δ.

Regula Atticorum.

Ionum mos

Πρέσβυς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.

At in tertia perſona diſſoluentes ει. in duo εε. ἐτετύφεε dicunt, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφει. & ἐπεποίθεε, ἀπὸ τοῦ ἐπεποίθει, & ᾔδεε, ἀπὸ τοῦ ᾔδει. Ἰλιάδος β.

ᾔδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο.

& Ἰλιάδος σ.

Οὐδέ τις ἄλλος ᾔδεεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

Cur autem abijcitur ν. in prima perſona, hæc aſſignatur ratio. Nam α. ἀπωστικὸν, ἢ ἀποβλητικὸν ἐστὶ τοῦ ν. hoc eſt, abiectiuum, niſi dictio ex declinatione in ν. deſinat. ut ἡ μοῦσα, τὴν μοῦσαν. ἔτυψα, ἔτυψαν, tertia perſona pluralis primi aoriſti. Sed de his quę patiuntur, & ubi nulla ratio inflexionis in ν. cogit deſinere, omnino illud abijcit. ut ξέρξην, ξέρξεα ſolutione η. in εα. ſic ἐτετύφει, ἐτετύφεα. Diſſoluunt quidem.

Quare ν. abijciatur.

ει. diphthongum in εα. in prima perſona, cum α. ſit formatiua litera primæ perſonæ. ut τέτυφα, ἔτυψα. At in tertia perſona in duo εε. quoniam ε. eſt formatiua litera tertiæ perſonæ. ut ἔτυπτε, τέτυφε, ἔτυψε. Loquor de integris dictionibus, nam ἐβόα ex ſynæreſi eſt, ἀπὸ τοῦ ἐβόαε. Attici uerò contrahentes, ε. & α. in η. in prima perſona, & duo εε. etiam in η. in tertia dicunt ἐτετύφη ἐγώ, & ἐτετύφη ἐκεῖνος. ἀντὶ τοῦ ἐτετύφειν ἐγώ, & ἐτετύφει ἐκεῖνος. ſicut ἐκεχήνη ἐγὼ, & ἐκεχήνη ἐκεῖνος. ὡς παρ᾽ Ἀριστοφάνει ἐν ἀχαρνεῦσι.

Atticorum mos.

Ὅτε δὴ κεχήνη προσδοκῶν τὸν αἰσχύλον.

ἀντὶ τοῦ ἐκεχήνειν ἐγὼ προσδοκῶν. Sic ᾔδη ἐγώ, καὶ ᾔδη ἐκεῖνος. Ἰλιάδος α. Ὃς ᾔδη τά τ᾽ ἐόντα, τά τ᾽ ἐσσόμενα.

Error quorundam.

ἀντὶ τοῦ ᾔδει tertia perſona. In quibus nulla uidetur ratio, cur extremæ ſyllabæ, tam primæ quàm tertiæ ι. ſit ſubſcribendum, etſi in quibuſdam codicibus inueniatur, quod ſcriptorum errore arbitror potius accidiſſe, quàm ulla ratione.

Euſtathius.

Euſtathius tamen ἐν τῷ ψ. τῆς ὀδυσσείας ſuper his diſſerens tradit, ᾔδεα fieri ἐκ τοῦ ᾔδη ἀττικῶς, non autem ἐκ τοῦ ᾔδειν κοινῶς, cuius uerba hæc ſunt. Non ſimpliciter ex ijs quæ ſunt ᾔδειν, & ἐπεποιήκειν, & ſimilia, per ſolutionem ᾔδεα & ἐπεποιήκεα facta eſſe, ſed ex Atticis, hoc eſt, ᾔδη & ἐπεποιήκη, quæ ab eis uidelicet ᾔδειν, & ἐπεποιήκειν facta ſunt. Tradit enim Heraclides Atticos talia præterita pluſquàmperfecta in η. ſolo terminare dicentes, ᾔδη, ἐπεποιήκη, ἐνενοήκη. Et ſic ait Panætius ſcripturas habere apud Platonem, & Thucydides huiuſmodi conſuetudine Attica uſus eſt: & has diuiſiones ex his dicit Iones proprie proferre ᾔδεα dicentes, reſolutione η. in εα. hæc Euſtathius. Sed utcunq; accipere uoluerimus, ſiue ex ſolutione craſim fieri ᾔδεα, ᾔδη, ſiue ex craſi ſolutionem ᾔδη, ᾔδεα, apparet ι. nullo modo extremæ ſyllabæ ſubſcribendum eſſe. At in prima ſyllaba huius præteriti ᾔδη ſubſcribitur ι. Atticorum more, qui ε. præteritorum in η. mutare conſueuerunt: ſiue ſolum, ſiue in diphthongum. ut ἐδυνάμην, ἠδυνάμην. ἐβουλόμην, ἠβουλόμην. ſic εἴδειν, ᾔδειν, τροπῇ τοῦ ε. εἰς. η. καὶ τοῦ ι. ὑπογεγραμμένου, ὅθεν, ᾔδη. Dores etiam has tertias perſonas per η. enunciare conſueuerunt. Θεόκριτος ἐν νομεῦσι.

Heraclides.

Panætius.

ᾔδη.

καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη.

ἀντὶ

ἀντὶ τοῦ ὀπώπει. Secunda persona ἐτετύφεις. Tertia ἐτετύφει κοινῶς, καὶ ἐτετύφη ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ ἐτετύφεε ἰωνικῶς. Δυϊκά. ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην. Πληθυντικά. Ἐτετύφειμεν κοινῶς, καὶ ἐτετύφειμες δωρικῶς. ἐτετύφειτε. ἐτετύφεισαν κοινῶς, καὶ ἐτετύφεσαν ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, ὡς ᾔδεσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔτυψα, à futuro fit, ω. in α. mutato, ac ε. cõmuni augmento syllabico præposito, seruata etiam eiusdem futuri consonante ante α. finalem. ut τύπτω, τύψω, ἔτυψα. Excipiuntur εἶπα, ἀπὸ τοῦ ἔπω. & ἤνεγκα, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω. quoniã non seruant futuri consonanteis. Nam enunciandi fuerant, alter per ψ. ut ἔψω, εἶψα. alter uerò per ξ. ut ἐνέγξω, ἤνεγξα. Excipiuntur & ἔθηκα, ἀπὸ τοῦ τίθημι. & ἔδωκα, ἀπὸ τοῦ δίδωμι. & ἧκα, ἀπὸ τοῦ ἵημι, quod mitto significat. qui quidem aoristi enunciandi fuerant per consonantem suorum futurorum, hoc est, σ. ut ἔθησα, ἔδωσα, ἧσα. In usu tamen non habentur per κ. nec uariantur nisi in indicatiuo. ab εἶπα tamen fit εἶπον, εἰπάτω, τὸ προστακτικόν, sicut ab ἔτυψα, τύψον, τυψάτω. Ὀδυσσείας γ.

Οἱ δ᾽ ἄλλοι μένετ᾽ αὐτοῦ ἀολλέες, εἴπατε δ᾽ εἴσω δμωῇσι.

καὶ Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ.

Εἴπατε δ᾽ ὡς τὰ πρῶτα θεοί, καὶ γαῖα γένοντο.

& εἴπας, εἴπαντος, καὶ εἰπάμην μέσος ἀόριστος α. unde ἀπειπάμην, ἀπείπατο Καλλίμαχος.

Οὐδ᾽ ἐγὼ ἵππῳ ἀκλαυτεὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι.

ab ἤνεγκα uerò ἠνεγκάμην μέσος ἀόριστος α. unde ἐνέγκαι ἐνεγκάσθω τὸ προστακτικόν. quod his quidem duobus aoristis euenit: quia π. & κ. & si mutæ sunt, tamen dimidiũ consonantium eorum futurorum, hoc est ψ. & ξ. nam ψ. uim habet π. & σ. ξ. uerò κ. & σ. . Herodianus enim dicit, ὅτι οἱ φυλάξαντες καὶ ἥμισυ τοῦ στοιχείου ἐκλίθησαν. εἶπα γὰρ ὤφειλεν εἶναι εἶψα. καὶ ἤνεγκα ὤφειλεν εἶναι ἤνεγξα. Hoc idem patitur & ἤνεικα ἀόριστος α. ἀπὸ τοῦ ἐνείκω. Ὀδυσσείας θ.

Δῶρα, τά οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ᾽ ἔνεικαν.

καὶ τὸ προστακτικὸν ἔνεικον, ἐνεικάτω. Ὀδυσσείας θ.

Καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος.

Vbi aduertendum, prius esse ἐνέκω, deinde ἐνείκω, πλεονασμῷ τοῦ ι. quo in ν. uerso, sicut αἰεὶ αἰέν. ν. uerò in γ. sequente κ. fit ἐνέγκω. Excipiuntur etiam ἔχευα, & ἔχεα, ἀπὸ τοῦ χεύω. &

Indefinitum primum.

εἶπα.

ἤνεγκα.

Herodianus

ἤνεικα.

ἔκηα, ἀπὸ τοῦ καίω. & ἔσευα, ἀπὸ τοῦ σεύω. & ἤλευα, ἀπὸ τοῦ ἀλεύω. qui quum omnino futuri consonãteis respuant, purè enunciantur.

Aoristi penultima.

Penultimam uerò eandem habet cum futuro, & uniuersaliter natura aut positione productam. ut ἀκούω, ἤκουσα. τύπτω, ἔτυψα. Aliquando uerò natura, & positione. ut ἤμειψα. Sed de his in primo tractatu satis dictum est.

Secunda persona ἔτυψας. Tertia ἔτυψε. Δυϊκά. Ετύψατον, ἐτυψάτην. Πληθυντικά. Ετύψαμεν κοινῶς, καὶ ἐτύψαμες δωρικῶς. ἐτύψατε, ἔτυψαν, à genitiuo sui participij fit, quum nõ sit ὀξύτονον, abiecta τος. syllaba. ut τύψας, ψαντος, ἔτυψαν.

Αόριστος β.

Secundum indefinitum.

Secundus aoristus actiuorum à priori fit, mutata finali in ον. breuem, & figuratiua posita ante ον. loco eius literæ quæ finalem præcedit in primo aoristo: & est parium syllabarum cum primo, si fit à grauitono themate. ut τύπτω, ἔτυψα, ἔτυπον. Si autem à circunflexo, minuitur una syllaba.

Regula.

ut δουπέω, δουπῶ, δουπήσω, ἐδούπησα, ἔδουπον. Quia quandocunq; futurum primũ superat præsens circunflexum, tunc medium præteritum minuitur una syllaba ab actiuo.

Secundus aoristus à primo. ut κτυπῶ. μέλλων κτυπήσω. παρακείμενος ἐκτύπηκα. μέσος ἔκτυπα. ἀόριστος πρῶτος ἐκτύπησα. δεύτερος ἔκτυπον.

Futurum secundum.

Futurum uerò secundum in uerbis circunflexis in usu non est. Quæ quidem tempora, hoc est, mediũ præteritum, & secundus aoristus, in prima & secunda coniugatione circunflexorum rarò inueniuntur. In tertia uerò nunquàm. & ab his uerbis solum fiunt, quæ in ω. non purũ desinunt. ut δουπῶ. ὀλισθῶ. Sed de hoc in præterito medio latius tractatur. Quando uerò futurum pareis habet syllabes cum præsenti, tunc medium præteritum parium est syllabarum cum actiuo, & secundus aoristus cum primo, & secundum futurum cum primo. ut τύπτω. μέλλων τύψω. παρακείμενος τέτυφα. μέσος τέτυπα. ἀόριστος πρῶτος ἔτυψα. δεύτερος ἔτυπον. μέλλων α. τύψω. μέλλων δεύτερος τυπῶ.

Penultima secundi aoristi.

Corripit autem penultimam à themate grauitono existens secundus aoristus. ut λήβω, ἔλαβον. παύω, ἔπαυον. Oportet autem illum polysyllabum esse, alioqui hoc non esset uniuersale. Εἶδον enim, & εἶλον, & εἶκον, & εἶλκον, & εἶλθον, & εἶπον, & ἦγον, unde ἤγαγον, longã habent penultimam ratione principalis

cipalis

cipalis, hoc eſt, primæ ſyllabæ. Nam diſſyllabi exiſtentes eandem habent & primam & penultimam. At ἔσχον, παρενθέσει τοῦ σ. producit penultimam: ἀπὸ τοῦ ἔχω θέματος, ſecundum aliquos. Sed melius ἀπὸ τοῦ σχέω. σχῶ, σχήσω, ἤσχησα, ἔσχον. Qui quidem aoriſtus, & ſi eius thema circunflexum monoſyllabum ſit, formari tamen potuit: quod medio præterito nō euenit. unde σχών, σχόντος eius participiū. Οδυσ. α.

ἔσχον.

Ἀγχι σχὼν κεφαλήν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι.

& σχὲ τὸ προσακτικόν, καὶ σχές προσθέσει τοῦ σ. καὶ μέσος σχοῦ, σχέσθω. unde παράσχου κύριε. ἴδον uerò ratione penultimæ corripitur, & poëticum eſt. Quædam tamen polyſyllaba poſitione penultimam producūt: quorum thema quampiam mutarū habet in ultima, & ante mutam ρ. immutabilem. ut πέρθω, ἔπαρθον. δέρκω, ἔδαρκον. μάρπτω, ἔμαρπτον. ἔπραθον uerò & ἔδρακον poëtica ſunt, κατὰ μετάθεσιν. His adiungitur ἤνεγκον, licet ρ. non habeat ante mutam. et ἔπεφνον. ἔπληγον etiam, quod penultimam habet productam differentiæ cauſſa. Επληγον enim ad corpus refertur: ἔπλαγον uerò ad animam.

Quæ penultimam poſitione longā habent.

Επραθον.

Εδρακον.

Επληγον.

In circunflexis autem uerbis corripit penulmam ſecundus aoriſtus, quandocunq; thema ſolam conſonantem habet ante ω. finalem. ut κτυπῶ, ἔκτυπον. πεσῶ, ἔπεσον. Excipiuntur δουπῶ, ἔδουπον. εὑρῶ, εὗρον. Quando autem thema duas habet conſonanteis, penultima poſitione producitur. ut χραισμῶ, ἔχραισμον. ὀλισθῶ, ὤλισθον. βλαστῶ, ἔβλαστον. ἀλαλκῶ, ἤλαλκον. ἁμαρτῶ, ἥμαρτον. ἤμβροτον uerò mutatione α. in ο. & traſpoſitione ρ. & interpoſitione β. inter μ. & ρ. quum modo nullo cohærere poſſint in eadem dictione, corripit penultimam. Quando autem corripitur penultima ſecundi aoriſti, & quæ in quas mutentur, in primo tractatu ſatis dictum eſt.

Ημβροτον.

Sed aduertendum eſt, uerba in ω. purum deſinentia, ſi in penultima habuerint aut ευ. aut ου. nequaquàm formare poſſe, neque medium præteritum, neq; ſecundum aoriſtum: præter ἀκούω, cuius medium præteritum eſt ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. Secundus aoriſtus ἤκοον, ut quibuſdā placet. Videtur tamen non poſſe recte formari huiuſmodi aoriſtus ἤκοον, quibuſdam regulis inter ſe pugnantibus, quæ huiuſmodi ſunt,

Verba in ω. purum.

Τὰ εἰς ω. λήγοντα ῥήματα, τῇ ευ. ἢ ου. διφθόγγῳ παραληγόμενα, μέσον παρακείμενον οὐ ποιεῖ. οἷον βασιλεύω. ἱππεύω. δουλεύω. κρούω. πλὴν τοῦ ἀκούω, ὅθεν μέσος παρακείμενος ἤκουα, καὶ ἀττικῶς ἀκήκοα. καὶ πῶς μέσου παρακειμένου ὄντος ὁ δεύτερος ἀόριστος οὐκ ἔστιν. ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος πρὸ τοῦ ον. ἔχει τὸ σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένου. τοῦ δὲ μέσου παρακειμένου μὴ ἔχοντος, ἀλλὰ καθαριεύοντος, ἀπέλειψεν ὁ δεύτερος ἀόριστος. καὶ ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἀεὶ βραχείᾳ παραλήγεται. καὶ εἰ ἐγένετο, ἤκουον ὤφειλεν εἶναι μακρὸν, ὡς ἤκουα, ὅπερ ἄτοπον. id est, Verba in ω. desinentia. per ευ. diphthongum aut ου. penultimam habentia, præteritum medium non faciunt. ut βασιλεύω. ἱππεύω. δουλεύω, κρούω. præter ἀκούω, unde præteritũ medium ἤκουα, & Atticè ἀκήκοα. Et quomodo existente medio præterito, secundus aoristus non extat? quoniam secundus aoristus medij præteriti consonãtem ante ον. habet. Medio autem præterito non habente, sed purè prolato, secundus deest aoristus. Etiam quia secundus aoristus penultimam semper corripit, etsi fieret ἤκουον, eadem producta esse deberet sicut ἤκουα, quod absurdum est. Inuenitur tamen ἔπαον ἀόριστος β. unde ἐπάκην, καὶ ἀνεπάκην, ἀόριστος β. παθητικὸς ἐν συνηθείᾳ. id est, in usu. Cuius præteritum medium, hoc est, πέπαυα, ἐκ τοῦ παύω absque consonante purè profertur, per αυ. scilicet diphthongũ: qua soluta, secundus aoristus α. solum admisit.

Secundus aoristus. — *ἔπαον.*

Secunda persona à prima singulari fit ον. in ες. mutata. ἔτυπον, ἔτυπες. Tertia ἔτυπε. & alia quæ præteriti imperfecti formationem omnino sequuntur.

Μέλλων α.

Futurum primum. — *Regula.*

Τύψω, à τύπτω præsenti fit, idẽ habens principiũ: quod quidem nõ omnibus accidit uerbis. Nam θρέψω & θρέξω per θ. scribuntur, & si illorum themata τ. habeant antistichũ eius. ut τρέφω, & τρέχω. Sciendum tamen hæc quoque per θ. scribenda fuisse, θρέφω, & θρέχω. Sed quia regula est, ὅτι οὐδέποτε δισύλλαβος λέξις θέλει εἶναι ἐν χρήσει, τῆς προτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ δασέως, καὶ τῆς δευτέρας ἀπὸ δασέως. id est, quòd nulla dictio disyllaba sit in usu, cuius prior syllaba incipiat à crassa, altera quoque à crassa principium habeat. Propterea cautum est, ut prior crassa in præsenti in propriam tenuem mutata sit; sed in futuro seruata, quamuis ρ. sequatur, quod

crassum

crassum spiritum uidetur habere. Sed de eo regula est, ut cum crassis crassum sit, cum tenuibus tenue. Excipitur etiam ἕξω, ἀπὸ τοῦ ἔχω, quod aspiratur ad differentiam ἔξω aduerbij loci secundum aliquos. At Eustathius ἐν τῷ ι. Ὀδυσσείας, eadem utitur ratione in hoc uerbo ἔχω qua usi sumus in τρέφω, & τρέχω, quod Heraclidæ autoritate confirmat, dicens, φησὶ γὰρ ὁ βαθὺς Ἡρακλείδης, ἐν τῷ ἔχω δασὺ ἦν τὸ ε. ἐψιλώθη δὲ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ χ: διὸ ἐδασύνθη ὁ ἕξω μέλλων, διδάσκων ἀπὸ τῶν αὐτῶν τοῖς ἐνεστῶσι πνευμάτων ἄρχεσθαι τοὺς μέλλοντας. hoc est, Dicit enim profundus Heraclides, in ἔχω aspiratum erat ἑ. sed tenue factum fuit ob illationem χ: idcirco aspiratum est ἕξω futurum, docens ab eisdem spiritibus cum præsentibus incipere futura. Ante ω. ψ. habet futurum, cum primæ sit coniugationis grauitonorũ, in quo est σ. potestate. Quoniam omne futurum cuiusuis coniugationis hanc appetit consonantem, & eam uel actu, uel potestate habet. ut λέγω, λέξω. πείθω, πείσω. φράζω, φράσω. ἀκούω, ἀκούσω. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quorum futurum in ω. desinens circunflexum, per eandem immutabilem præsentis enuntiatur. ut ψάλλω. μέλλων ψαλῶ. νέμω, νεμῶ. φαίνω, φανῶ. σπείρω, σπερῶ. Aeoles tamen consueuerunt, & cum σ. & accentu acuto in penultima, hoc idem futurum proferre. ut ψάλσω. σπέρσω. ὅρσω, ἀπὸ τοῦ ὀρῶ. igitur μενῶ, μένσω. & κρινῶ, κρίνσω. Sed cõmuniter in usu non sunt ob difficilem enuntiationem. Multa tamen huiusmodi futura apud poëtas inueniuntur. Dores uerò futurum quoque tam actiuum, quàm medium, uerborum aliarum coniugationum circunflectunt: non solum grauitonorum, uerumetiam circunflexorum, & terminatorum in μι. ut τυψῶ. πλεξῶ. πεσοῦμαι. ἐσοῦμαι. unde πεσεῦμαι. ἐσεῦμαι, τροπῇ τῆς ου. εἰς ευ. ὡς ἁλῶ, ἁλοῦμαι, ἁλεῦμαι, κατ᾽ ἀναλογίαν. At in subiunctiuo modo, hæc eadem accentu graui enuntiant. ut ἐὰν τύψω, ἐὰν πλέξω. Vbi aduertendum est, Dores uertere ου. diphthongum aliquando in ῶ. & hoc in nominibus cum diphthongus non sit ex synæresi. ut μοῦσα, μῶσα. βουκόλος, βωκόλος. Aliquando autem in οι. quod participijs fœmininis grauitonorum præsentis temporis euenit. ut τύπτουσα, τύπτοισα. γελάουσα, γελάοισα. Nonnunquàm

Regula. | ἕξω. | Eustathius. | Verba quintæ coniugationis. | Aeoles. | Dores. | ου. in ω. mutari. | ου. in οι.

ου. in ευ. uerò in ευ. cum ex synæresi sit diphthongus. ut δημοσθένεος, δημοσθένους, μοσθένευς. ποιέουσα, ποιοῦσα, ποιεῦσα. Eodem modo & in uerbis circunflexis. ut ὀρχέονται, ὀρχοῦνται, ὀρχεῦνται. & in medijs futuris indicatiui modi. ut κείσομαι, κεισοῦμαι, κεισεῦμαι. ἄσομαι, ἀσοῦμαι, ἀσεῦμαι, & alia. Nec me fugit quosdam esse, qui asserant, hæc eadem etiam in modo subiunctiuo circunflecti, & per ει. diphthongum scribi: adducentes illud Theocriti. μήμευ λωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλος. sic enim illi legunt, quibus nequaquàm adhæreo, cum præsertim in pluribus uetustissimis codicibus λωβάσησθε προπαροξυτόνως scriptũ inuenerim, ἀπὸ τοῦ ἐὰν λωβήσωμαι, τροπῇ τοῦ η. εἰς α. λωβάσωμαι. λωβάσῃ, λωβάσηται, quod & in antiquis Theocriti commentarijs super illud,

Locus Theocriti emendatus.

Αὖθις ὅπως στάσῃ διομήδεος ἄστον ἰοῖσα.

sic legimus. τὸ δὲ στασῇ τινὲς περισπῶσιν. ἀλλ' ἁμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσι. ἐὰν στάσωμαι, στάσῃ, στάσηται, ἀπὸ τοῦ ἐὰν στήσωμαι. τροπῇ τοῦ η. εἰς α. δωρικῶς, καὶ τὰ ὅμοια. Attici quoque in uerbis terminatis in ζω. grauitonis, polysyllabis ι. natura breue habentibus, abiecto σ. circunflexum faciunt futurum: tam actiuum quàm medium. ut νομίζω. μέλλων. νομίσω κοινῶς. καὶ νομιῶ ἀττικῶς. βαδίζομαι. μέλλων. βαδίσομαι κοινῶς. καὶ βαδιοῦμαι ἀττικῶς. Penultimam etiam habet futurum æqualem tempore cum præsenti, aut maiorem, nunquàm uerò minorem. Excipitur πνίγω, πνίξω. & ἐρύκω, ἐρύξω. & ψύχω, ψύξω. quorum penultima præsentis est natura longa: futuri uerò penultima, positione tantum. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quæ penultimam futuri corripiunt, cum aut alteram immutabilem abijciant. ut ψάλλω, ψαλῶ. δάμνω, δαμῶ. aut ι. diphthongi. ut χαίνω, χανῶ. κείρω, κερῶ. Sunt & quæ contrarium patiuntur. ut πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. πνέω, πνεύσω. quorum futurum assumit υ. ab antiquis positionibus, hoc est πλεύω, ῥεύω, πνεύω. Etiam annotantur καίω, καύσω. & κλαίω, κλαύσω. quorum penultima præsentis est αι. diphthongus: futuri uerò αυ. Quo in loco sciendum est, καύσω, καὶ κλαύσω Aeolica esse. καύω enim & κλαύω Aeoles dicunt, non tamen in omnibus hoc faciunt, sed in his tantum, in quibus inuenerint

Verba in ζω.

Penult. futuri primi.

Verba quintæ coniug.

Annotatio.

aliquid

aliquid Atticos detraxiſſe, quemadmodum ἀπὸ τοῦ καίω, κάω, & κλαίω, κλάω dixerunt, ſubtracto ι. hæc igitur Aeoles καύω dicunt, & κλαύω, πλεονασμῷ τῷ υ. futurum uerò καύσω, & κλαύσω. Hoc autem in δαίω, & παίω non faciunt, cum apud Atticos nec δάω, nec πάω inuenerint. Sciendum eſt etiam omnia futura pareis habere ſyllabas cum præſentibus ſuis, non plureis, neq; pauciores. ut τύπτω, μέλλων, τύψω. ἀκούω, ἀκούσω. Et ſi qua inueniantur quæ uidentur habere plureis ſyllabas, aut pauciores quibuſdam ſuis præſentibus: aduertendum eſt, quia ea non ſunt eorum futura, ſed aliorum. ut θελήσω, μελήσω, ὀφειλήσω, βουλήσω, & alia huiuſmodi, quæ uidentur eſſe futura eorum, quæ ſunt θέλω, μέλω, ὀφείλω, βούλω per unum λ. ſed non ſunt, uerum illorum quæ ſunt θελέω, μελέω, ὀφειλέω, βουλέω. unde θελῶ, μελῶ, ὀφειλῶ, βουλῶ, circunflexa, quæ Attici grauitona fecerunt. θέλω, μέλω &c. ποιήσω quoque & βοήσω, & χρυσώσω, & alia huiuſmodi, non ſunt à circunflexis ποιῶ, βοῶ, χρυσῶ, ſed ab eorum perfectis, quæ ſunt triſyllaba. ποιέω, βοάω, χρυσόω. Sic etiam τυπτήσω apud Ariſtophanem ἐν νεφέλαις. τὴν μητέρ' ὥσπερ, καὶ σὲ τυπτήσω. ἀπὸ τοῦ τυπτέω, ῶ. θήσω quoque & στήσω, & δώσω pauciores uidentur habere ſyllabas præſentibus ſuis, ſed non habent, quia non exiſtunt ab eis quæ ſunt, τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, quæ annumerata reduplicatione triſyllaba ſunt, ſed à primitiuis horum: θέω ſcilicet, & στάω, & δόω, ut ſuo loco planius oſtendetur. ἄυξω quoque, & ἀλέξω, & ἔψω Attica ſunt themata, & grauitona, quæ quidem ſecundum regulam communem circunflectuntur. Nam uerba in ψω. & in ξω. deſinentia circunflectuntur. ut διψῶ, γιψῶ, κενοδοξῶ, φιλοδοξῶ, αὐξῶ, ἀλεξῶ, ἑψῶ. ἄυψω uerò & ἀλέξω, & ἔψω Atticorum more ex circunflexis grauitona facta ſunt. Futura tamen fiunt non ab Atticis grauitonis, ſed ab his quæ ſynæreſim patiuntur. ut αὐξέω, ῶ. αὐξήσω. ἀλεξέω, ῶ. ἀλεξήσω. ἑψέω, ῶ. ἑψήσω.

Futurum pares ſyllab. cum præſen. habere.

Τυπτέω.

Verba in ψω. & ξω.

Conſonantes autem futuri hæ ſunt, ψ. ξ. σ. λ. μ. ν. ρ. Solet autem quęri, cur in prima coniugatione futurũ habeat ψ. in ſecunda ξ. in tertia σ. in quarta indifferens ſit, in quinta immutabiles, & in ſexta etiam σ? Dicendum, præſens proportionem habere ad genitiuum nominum, futurum

Quæſtio de futuro.

uerò ad nominatiuum. Nam cum nominatiuus enuntiatur per ψ. genitiuus declinatur aut per β. aut per π. aut per φ. ut ἄραψ, ἄραβος. κύκλωψ, κύκλωπος. κίνυψ, κίνυφος. Sic in prima coniugatione præsens, cum proportionem habeat ad genitiuum, effertur aut per β. aut per π. aut per φ. aut per πτ. ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. Futurum uerò per ψ. cum sit nominatiuo proportionatum. λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. Nam ψ. potestate complectitur β. φ. & ς.

Nominatiuus in ξ. Rursus, quandocunque nominatiuus effertur per ξ. tunc genitiuus per γ. aut κ. aut χ. aut κτ. declinatur. τέττιξ τέττιγος, φοίνιξ φοίνικος, ὄνυξ ὄνυχος, ἄναξ ἄνακτος. huius gratia, quandocunque præsens per γ. uel κ. uel χ. uel κτ. enuntiatur, futurum per ξ. effertur. ut λέγω, λέξω. πλέκω, πλέξω. βρέχω βρέξω, τίκτω τέξω. ξ. enim uirtute cõprehendit γ. κ. χ.

Nominatiuus in σ. Etiam quandocunque nominatiuus per σ. effertur, & imparibus syllabis declinatur, tunc genitiuus per δ. aut θ. aut τ. aut per ος. purum enuntiatur. ut πάρις πάριδος, ὄρνις ὄρνιθος, λάχης λάχητος, βότρυς βότρυος. huius gratia quoties præsens δ. aut θ. aut τ. aut ω. purũ habet sicut in sexta coniugatione, tunc futurũ per σ. effertur. ut ᾄδω ᾄσω, πείθω πείσω, πίτω πίσω, ἀκούω ἀκούσω. Imparibus syllabis dictũ est propter κοχλίας κοχλίου, & καλὸς καλοῦ. in his enim & similibus nominatiuus effert per σ. At genitiuus neque per δ. neque per θ. neque per τ. neque per ος. purum enuntiatur, quoniã non imparibus syllabis, sed paribus declinatur.

Futurum quartæ coniugationis. In quarta uerò coniugatione futurum nũc σ. habet, nunc ξ. sed de hoc satis dictũ est supra. At in quinta, quæ ex quatuor constat immutabilibus, eadẽ est proportio futuri ad nominatiuũ, quę est pręsentis ad gtm: quoniã ubique eædem seruantur immutabiles. ut μέμνων μέμνονος, ἦτορ ἦτορος. Sic μένω μενῶ, σπείρω σπερῶ. quam ob rem ἀμετάβολα, hoc est, immutabiles appellatæ sunt.

Μέλλων δεύτερος.

Futurum secundum. Secundum futurum τυπῶ, fit à secundo aoristo, abiecto augmento, & extrema in ω. circunflexũ mutata: eademque penultima uocali, ac eius consonante, quæ figuratiua coniugationis est, omnino seruatis. ut τύπτω, ἔτυπον, τυπῶ. σπείρω, ἔσπαρον, σπαρῶ. Secunda persona τυπεῖς. Tertia τυπεῖ. Δυϊκά. τυπεῖτον, τυπεῖτον, à secunda plurali, τε. in τον. conuersa.

conuersa. Πληθυντικά. Prima persona à prima singulari, ω. in ου. diphthongon, & adiuncta μεν. syllaba. τυπῶ, τυποῦμεν. Secunda à prima plurali, ου. in ει. & μεν. in τε. mutatis. τυπεῖτε Tertia etiam à prima plurali, μεν. in σι. conuersa. τυποῦσι, accentu circunflexo ubiq; seruato.

Formationes aliorum modorum uerbi actiui.

AD formationem temporum omnium aliorum modorum, aduertendum est primò, præsens & præteritum imperfectum declinari simul: præteritum perfectum & præteritum plusquàmperfectũ simul. Quæ tempora in modo indicatiuo distincta sunt, ut supra patuit. Secundò, omnia præterita tempora, hoc est, παρῳχημένους, in his modis abijcere augmentum, siue temporale sit siue syllabicum, sicut & participia: & simile præsenti indicatiui principium habere, dempto præterito perfecto, & paulò pòst futuro: quæ in omnibus modis & participijs propriũ seruant augmentum. Adnotatio.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

TΥπτε, τυπτέτω. Δυϊκά. τύπτετον, τυπτέτων. Πληθυντικ. τύπτετε, τυπτέτωσαν. Quo in loco sciendũ est, secundam personam imperatiuorũ actiuorum omnium, extremã corripere syllabam: nisi fiat synæresis, quam tertia producit, & per ω magnum scribitur. In plurali uerò tertiam personam extremam corripere, & producere penultimam. ut τυπτέτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυπτόντων, ad similitudinem genitiui pluralis eius participij. οἱ τύπτοντες, τῶν τυπτόντων. Imperatiuus.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Τέτυφε, à tertia persona præteriti perfecti actiui: nulla mutatione facta. Tertia à secunda fit, adiuncta τω. τετυφέτω. Δυϊκά. τετύφετον, τετυφέτων. Πληθυντ. τετύφετε, τετυφέτωσαν. Præterita imperatiua.

Ἀόριστος α.

Τύψον, à tertia persona singulari ἔτυψε, extrema in ον. cõuersa. Τύψε tamen esse debuerat: at Syracusanorum consuetudo obtinuit, ut in ον. potius quàm in ε. enunciaretur. Illi enim ε. in ον. uertentes, faciũt secundam personam imperatiuorum actiuorum. ut λάβε, λάβον. ἄνελε, ἄνελον. sic τύψε, τύψον. Tertia persona τυψάτω, quæ secundum analo- Indefinitum imperati. Syracusanorum mos.

giam imperatiuorum in ε. desinentium, διὰ τοῦ ετω. formanda fuerat. Sed quia primus aoristus natura ubique adpetit α. ut ἔτυψα, τύψας, τύψαντος, τύψαιμι. propterea & imperatiuus per α. potius quàm per ε. enunciatur. Δυϊκά. τύψατον, τυψάτων. Πληθυντικά. τύψατε, τυψάτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυψάντων. Inuenitur tamen apud poëtas οἶσε ἀντὶ τοῦ κόμισον. & ἄξε, ἀντὶ τοῦ ἄγε, & similia: quæ & si habent consonantem primi aoristi, nihilominus præsentis temporis sunt.

οἶσε.
ἄξε.

Verba à futuro formata.

Nam multa uerba sunt, quæ à futuro ad præsens deducuntur, & eius seruant consonantem, quemadmodum & primus aoristus: & non nisi usque ad præteritum imperfectum uariantur: nec ullius sunt coniugationis, quum per consonantem futuri efferantur in præsenti. ut δύω. μέλλων δύσω. ὁ ἐνεστὼς δύσω, δύσεις, δύσει. παρατατικός ἔδυσον, ἔδυσες, ἔδυσε. ὁ μέσος ἐδυσόμην, ἐδύσου, ἐδύσετο. Οδυσσείας γ.

Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.

ὄρω. μέλλων ὄρσω αἰολικῶς. ὁ ἐνεστὼς ὄρσω. ὁ παρατατικὸς, ὦρσον ὦρσες, ὦρσε. ὁ μέσος ὠρσόμην, ὤρσου, καὶ ὤρσετο ἰωνικῶς. τὸ προστακτικὸν, ὄρσου, καὶ ὄρσεο. Ιλιάδος π.

Ορσεο διογενὲς πατρόκλεις.

οἴω τὸ κομίζω ἄχρηστον. ὁ μέλλων οἴσω. ὁ ἐνεστὼς οἴσω. ὁ παρατατικὸς οἶσον, οἶσες, οἶσε. τὸ προστακτικὸν, οἶσε, οἰσέτω. ἀντὶ τοῦ κόμιζον, fer. Οδυσσ. χ. Οἶσε θέειον γρηῦ, κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ. καὶ Ιλιάδ. τ. Τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν ἀγαμέμνων

Οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορήν.

ἄγω. ὁ μέλλων ἄξω. ὁ ἐνεστὼς ἄξω. ὁ παρατατικὸς ἦξον, ἦξες, ἦξε. τὸ προστακτικὸν, ἄξε, ἀξέτω. Ιλιάδος γ.

Αξετε δὲ πριάμοιο βίην. ὄφρ' ὅρκια τέμνῃ.

Quibusdã tamen placet ut hæc sint primi aoristi per transformationem ον. in ε. ut οἶσον, οἶσε. ἄξον, ἄξε. Sed his aduersari uidetur horum penultima ε. scilicet, quum primus aoristus in penultimam α. ubique adpetat. Non loquor de secunda pers. singulari, quæ in ον. desinit: sed de tertia & de his quæ sequuntur. ut ἄξον, ἀξάτω. ἄξατον, ἀξάτων, & reliqua.

Αόριστος β.

Indefinitum secundum.

Τύπε, à tertia persona secundi aoristi. ut ἔτυπε, τύπε, τυπέτω, παροξυτόνως. Adnotantur ab antiquis tres aoristi secundi: qui quum producant penultimam, contra communem regulam,

regulam, etiam mutauerunt accentus locum. ut ἄπε, ἔλθε, εὗρε. λάβε uerò, & ἴδε cõmuniter grauitona ſunt: Atticè uerò, ὀξύτονα. ut λαβέ, ἰδέ. Δυϊκά. τύπτετον, τυπτέτων. Πληθυντ. τύπτετε, τυπτέτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυπτόντων. Aduertendum eſt, futurum non inueniri in modo imperatiuo, nec ſubiunctiuo: aoriſtos uerò utriuſque habere ſignificationem. Adnotatio.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

Optatiuorum uerborum omnium, tam actiuorum quàm paſſiuorum, & mediorum: nec grauitonorum ſolum, uerum etiam circunflexorum, & deſinentium in μι. proprium eſt terminare penultimam in diphthongum, ſiue propriam ſiue impropriam. Sed eorum formatio uaria eſt. Quare uidere oportet, unde & quomodo ſingula formētur: & primum de formatione actiuorū. Optatiuus.

Tempora igitur optatiui modi actiuorum, fiunt à genitiuis participiorum eorundem temporum, extrema in μι. mutata, & abiecta ν. conſonante, ſi in eam penultima participij deſiuerit: cuius loco ponitur ι. uocalis ut fiat diphthongus ex penultima uocali, & ι. addito. Si uerò penultima participij fuerit ου. diphthongus, mutabitur in οι. quum omnino in penultima oporteat diphthongum eſſe, cuius ι. ſit ſubiunctiua uocalis. Formationes optatiui

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τύπτοιμι, ergo eſt à genitiuo participij, ut dictum eſt, τύπτων, τύπτοντος. Secunda perſona à prima fit, extrema in σ. conuerſa, τύπτοις. Tertia à ſecunda, expuncto σ. τύπτοι. Δυϊκά. Secunda perſona à ſecunda plurali, τε. in τον. conuerſa. τύπτοιτε, τύπτοιτον. Tertia à ſecunda duali, extrema in την. conuerſa, τυπτοίτην. Πληθυντικά. Prima perſona pluralis à prima ſingulari fit, extrema in μεν. conuerſa, τύπτοιμεν. Secunda à prima plurali, μεν. in τε. conuerſa, τύπτοιτε. Tertia etiam à prima, ſubtracto μ. τύπτοιεν. Et quoniam dictum eſt, ſecundam perſonā ſingularis numeri à prima fieri, extrema ſyllaba μι. ſcilicet in σ. conuerſa, nouū fortaſſe uidebitur hoc conſyderantibus, uidelicet uocalem in conſonantem mutatam eſſe, quum ſint natura diuerſæ. Vbi ſciri uelim, mutationem quincufariam inueniri. Præſens. Adnotatio. Vocalem in conſonātem mutari.

Κατὰ πάθος, hoc eſt, per paſſionem. ut ἐλλαφοβόλος, ἐλαφηβόλος, τροπῇ τοῦ ο. εἰς η.

Κατὰ

Κατὰ παραγωγὴν, hoc est, per deriuationem. ut λέγω, λόγος. τρέχω, τρόχος, τροπῇ τοῦ ε. εἰς ο.

Κατὰ διάλεκτον, hoc est, per linguarum proprietatem. ut ἡδὺ, ἀδὺ, τροπῇ τοῦ η. εἰς α. δωρικῶς. ὄνειρος, ὄνοιρος, τροπῇ τῆς ει. διφθόγγου εἰς τὴν οι. αἰολικῶς.

Κατὰ σύνθεσιν, id est, per compositionem. ut δικόλογος.

Κατὰ κλίσιν, hoc est, per declinationem. ut αἰνείας, αἰνείου, τροπῇ τῆς ας. εἰς ου. αἴαντος, αἴαντι, τροπῇ τῆς ος. εἰς ι. λέγω, λέγεις, τροπῇ τοῦ ω. εἰς εις. τίθημι, τίθης, τροπῇ τῆς μι. εἰς ς. τύπτομαι, τυπτόμεθα, τροπῇ τῆς μαι. εἰς μεθα. ubi una syllaba in duas conuersa est: & alia huiusmodi infinita. Vbi liquidò adparet, & uocaleis in consonãteis, & consonanteis in uocaleis κατὰ κλίσιν mutatas esse. Non igitur mirandum in huiusmodi optatiuis μι. in σ. mutari: quandoquidẽ hoc κατὰ κλίσιν fieri contingit, ut dictum est.

Παρακείμενος.

Præteritum

Τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, à genitiuo participij τετυφὼς, τετυφότος, τος. in μι. & adiuncto ι. penultimæ. Δυϊκά. τετύφοιτον, τετυφοίτην. Πληθυντικά. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.

Ἀόριστος α.

Indefinitum primum.

Τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, à genitiuo participij τύψας, τύψαντος. Δυϊκά. τύψαιτον, τυψαίτην. Πληθυντικά. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν. Καὶ αἰολικῶς, τύψεια, τύψειας, τύψειε. Δυϊκά. τυψείατον, τυψειάτην. Πληθυντικά. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν.

Sed aduertendum est, solos Aeoles prima uti persona, hoc est, τύψεια. Atticos uerò secunda & tertia τύψειας, τύψειε. & tertia plurali τύψειαν.

Ἀόριστος β.

Indefinitum secundum.

Τύποιμι, τύποις, τύποι, à genitiuo participij τυπὼν, τυπόντος, sicut & præsens.

Μέλλων α.

Futurum primum.

Τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, à genitiuo participij, τύψων, τύψοντος.

Μέλλων β.

Futurum secundum.

Τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ. à genitiuo participij τυπῶν, τυποῦντος, & τὰ λοιπά, accentu circunflexo ubique seruato: nisi ubi finalis syllaba longa fuerit: quia tunc acuitur penultima τυποίτην. quoniam longa ante longam acuitur, quòd uidelicet pe

delicet penultimam circunflecti, quæ in secunda & tertia singulari ultima est, in omnibus numeris & personis uerborum quintæ coniugationis commune est secundo futuro cum primo, cum sint similia inter se, præterquàm in penultima, quæ in nonnullis uariatur. ut σπείρω. μέλλων σπερῶ. ἡ μετοχὴ ὁ σπερῶν, τοῦ σπεροῦντος. τὸ εὐκτικὸν σπεροῖμι, διὰ τοῦ ε. μέλλων β. σπαρῶ. ἡ μετοχὴ ὁ σπαρῶν, τοῦ σπαροῦντος, τὸ εὐκτικὸν σπαροῖμι, σπαροῖς, σπαροῖ, διὰ τοῦ α. Verba quintæ coniugationis.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

ἐὰν Τύπτω, à prima persona præteriti imperfecti fit, secundum ueterum traditionem. ἔτυπτον, ἐὰν τύπτω. Subiunctiuus.

Est enim regula, quod tria præterita tempora indicatiui, hoc est, præteritum imperfectum, præteritum perfectū, & ambo aoristi, abiecto augmento, præterquàm in præterito perfecto, & extrema in ω. mutata, faciunt subiunctiuum. Regula de augmento. Secunda persona τύπτῃς à prima fit, extrema in ῃς. conuersa. Nam subiunctiua omnia à uerbis grauitonis in ω. desinentibus declinata, ac etiam circunflexis, & terminatis in μι. primæ coniugationis in ῃς. faciunt secundam personam: ι. quidem subscripto. Canon. Quoniam omne uerbum in ω. desinens, habet secundam & tertiam personam singularis numeri in diphthon. διὰ τοῦ ι. desinenteis, aut propriam aut impropriam. Tertia persona à secunda fit expuncto σ. τύπτῃ. Δυϊκά. τύπτητον, τύπτητον. Πληθ. τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

ἐὰν Τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ, à prima persona præteriti perfecti, α. in ω. μέγα conuersa, seruato augmento, ut dictum est. καὶ τὰ λοιπά. Præteritum.

Αόριστος α.

ἐὰν Τύψω. τύψῃς, τύψῃ, à prima primi aoristi, hoc est, τύψα, α. in ω. conuerso. Indefinitum

Αόριστος β.

ἐὰν Τύπω, τύπῃς, τύπῃ, à prima secundi aoristi ἔτυπον. extrema in ω. mutata. Futurum tempus in modo subiunctiuo non est, aoristus enim utriusque habet significationem.

H Απαρέμφ

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

Infinitiuus. INfinitiui formantur à tertijs personis singularis numeri indicatiui modi, quorum terminationes duæ sunt, ν. consonans, & αι. diphth. exeunt quidem in ν. quæcunq; habent ει. diph. in finali syllaba, aut ου. aut α. ut τύπτειν, ποιεῖν, χρυσοῦν, βοᾶν, ὁρᾶν. In quibusdam uerò in αν. desinentibus, pro α. ponitur η. ἔθει δωρικῷ. ut ζᾶν, ζῆν. πεινᾶν, πεινῆν. διψᾶν, διψῆν. ὁρᾶν, ὁρῆν. quibus ι. non subscribitur secundum ueteres grãmaticos, ut in tractatu circunflexorũ dicetur. Cætera uerò omnia, tam actiua quàm passiua, in αι. exeunt. Infinitiui igitur actiui grauitonorum uerborum terminant partim in ειν. partim uerò in αι.

Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Infinitiuus Doricus. Τύπτειν, à tertia persona singulari fit, adiuncta ν. τύπτει, τύπτειν, καὶ δωρικῶς τύπτεν. illi enim abijcientes ι. de ει. diphthongo, formant suum infinitiuum, ubi accentus aliquando uariatur, cum etiam syllabæ quantitas uariata sit. ut ἀκούειν, ἀκοῦεν. τυπεῖν, τυπέν. γινώσκειν, γινῶσκεν. συρίζειν, συρίσδεν. Θεό. ἐν κύκλωπι.

Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσαμαι ὧδε κυκλώπων.

& in eodem. Γινῶσκεν δ' οἶμαι τὺ καλῶς ἰατρὸν ἐόντα.

Aeoles. quamuis illi idem τύπτην etiam dicant, sicut & Aeoles, ε. in η. conuerso. τυπτέμεναι quoque dicitur ab eis, sicut ab Atticis. Consueuerunt enim huiusmodi formare infinitiuum, si commune in ειν. aut in ουν. aut in ναι. desiuerit. Si in ειν. aut in ὀυν. abijcientes alteram uocalem diphthongi, hoc est, subiunctiuam, ac interponentes με. deinde αι. diphthongum addentes, faciunt infinitiuum. ut τύπτειν, τυπτέμεναι, ἀροῦν ἀρόμεναι. Si in ναι. aut penultima est diphthõgus, aut monophthongus. Si diphthongus, abijcientes subiunctiuam uocalem, interponunt με. ut δοῦναι δόμεναι, θεῖναι θέμεναι, εἶναι ἔμεναι καὶ ἔμμεναι. Si monophthongus, eadem manebit ante με. ut τιθέναι τιθέμεναι, στῆναι στήμεναι, ἴναι

Iones. ἴμεναι. Iones uerò κατ' ἀποκοπὴν hæc eadem enuntiant. τυπτέμεν, ἀρόμεν, δόμεν, θέμεν, στῆμεν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum. Τετυφέναι, à tertia præteriti perfecti τέτυφε, adiuncta ναι. accentuq; in penultimam retracto. Nam infinitiua in ναι.

desinentia,

desinentia, in penultima habent accentum, præter Dorica, quæ in antepenultima accentum habent. ut τυπτέμεναι.

Ἀόριστος α.

Τύψαι, à tertia persona primi aoristi ἔτυψαι, ε. in αι. diphthongum uersa: uel à prima persona, adiuncto ι. ἔτυψα. τύψαι. Indefinitum

Ἀόριστος β.

Τυπεῖν. à tertia persona ἔτυπε, ι. & ν. additis, & accentu circunflexo in ultima. τυπεῖν, καὶ δωρικῶς τυπέν, καὶ τυπέειν, καὶ τυπέμεναι, καὶ τυπέμεν.

Μέλλων α.

Τύψειν, à tertia persona τύψει. Futurum.

Μέλλων β.

Τυπεῖν. à tertia persona τυπεῖ.

De participijs uerò hoc in loco aliquid dicere superfluũ uidetur, quandoquidem proprio loco latissimè dicetur.

ΡΗΜΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Passiua autem uerba formantur, partim ab actiuis, partim à seipsis. Ab actiuis quidem præsens, præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & secundus aoristus: cętera uerò omnia à seipsis, quorum formatio uaria est. Verbum passiuum.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Τύπτομαι, fit à prima persona præsentis indicatiui actiui, ω. magno in ο. paruum uerso, & adiuncta μαι. syllaba. ut τύπτω, τύπτομαι. Secunda persona τύπτῃ, & à tertia fit, subtracto τ. & ε. & α. præpositiua uocali αι. diphthongi in η. contractis: sicut βέλεα, βέλη, cui subscribitur ι. & fit ῃ. diphthongus impropria. ut τύπτεται, τύπτεαι ἰωνικῶς, καὶ τύπτῃ κοινῶς, pro qua ab antiquis talis datur regula, uidelicet, Πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μ. κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, ὅτε μὲν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς σ. ὀξύτονος εἴη, ὡς πεποιηκώς, τηνικαῦτα τὸ δεύτερον τροπῇ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον τ. εἰς σ. γίνεται. οἷον πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται. Ὅτε δὲ μὴ εἰς σ. ὀξύτονος εἴη, ὡς τύπτων, τηνικαῦτα τὸ δεύτερον ἐν διά τοῦ τ. τοῦ τρίτου, καὶ κράσει τῶν φωνηέντων γίνεται. οἷον τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. Hoc est, omnis prima persona habens μ. κλιτικὸν cum longa, quandocunque actiuum participium Indicatiuus. Regula.

in σ. oxytonum extiterit. ut πεποιηκώς, tunc secunda persona, mutatione circa tertiã τ. in σ. fit. ut πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται. Cum uerò non in σ. oxytonum extiterit. ut τύπτων, tunc secunda persona subtractione τ. tertiæ, ac uocalium commistione fit. ut τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. Quam formationem omnia grauitona uerba ac circunflexa primæ coniugationis omnino sequuntur. At uerba secundæ & tertiæ coniugationis circunflexorum aliam sibi uendicant formationem. Nam tertiam actiuorum, & uoce & literatura, secundam faciunt passiuorum, ut Theodosio & aliis placet. ut βοῶ, βοᾷς, βοᾷ, βοῶμαι, βοᾷ. χρυσῶ, χρυσοῖς, χρυσοῖ, χρυσοῦμαι, χρυσοῖ. quam regulam Attici imitati, & in grauitonis quoque tertiam actiuorum secundam fecerunt passiuorum. Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ.

Verba circunflexa.

Πεύσει, σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί.

hoc est, audies, manifestè enim deus dixit mihi hoc. πεύσει dixit, quæ est tertia persona futuri actiui πεύσω, πεύσεις, πεύσει, pro πεύσῃ secunda persona, à futuro medio πεύσομαι, πεύσῃ, & sic de aliis. ex quibus quatuor etiam apud communeis in usu habentur. ut βούλομαι, βούλει. οἴομαι, οἴει, ὄψομαι ὄψει. & ἔσομαι, ἔσει, καὶ κεράσει εἶ. Tertia persona à prima fit, ο. in ε. & μαι. in ται. uersis. τύπτομαι, τύπτεται. Regula. τὰ εἰς μαι. ἔχοντα τὸ μ. κλιτικόν, τροπῇ τοῦ μ. εἰς τ. τὸ τρίτον ποιεῖ: τρέποντα τὴν παραλήγουσαν. ἔνθα μὴ ὅσιν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς σ. ὀξύτονος. Δυϊκά. Prima persona à prima plurali, extrema in θον. mutata. τυπτόμεθα, θυπτόμεθον. Secunda à secunda plurali, extrema in σθον. conuersa. τύπτεσθε, τύπτεσθον. Tertia similis est secundæ. τύπτεσθον. Πλη. Prima persona à prima singulari fit, μαι. in μεθα. cõuersa. τύπτομαι, τυπτόμεθα. Regula. πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μ. κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, τροπῇ τῆς ἐσχάτης εἰς μεθα, τὸ πληθυντικὸν ποιεῖ, καὶ δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς. τυπτόμεσθα, πλεονασμῷ τοῦ ς. Secunda persona à tertia singulari fit, ται. in σθε. uersa. τύπτεται, τύπτεσθε. Regula. πᾶν τρίτον ἑνικὸν ἔχον τὸ τ. κλιτικόν, τροπῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς εἰς σθε, δεύτερον πληθυντικὸν ποιεῖ. Tertia etiam à tertia singulari, penultima, hoc est ε. in ο. uersa, ac ν. consonante interiecta, τύπτεται, τύπτονται. Regula. πᾶν τρίτον ἑνικὸν ἔχον τὸ τ. κλιτικόν, καὶ πρὸ τοῦ τ. δεχόμενον

βούλει. οἴει. ὄψει. ἔσει.

Regula.

Canon.

δεχόμενον τὸ ν. καὶ τὴν παραλήγουσαν φυλάσσον τοῦ πρώτου προσώπου, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ. οἷον λέγεται, λέγονται. ἵσαται δὲ ἵσανται. Sed quoniã de hac litera μ. (quam Græcorum more κλιτικὸν adpellauimus) mentio facta est: quur sic nuncupetur, ab re non erit, quantum ex Grammaticorum dictis elicere potuimus, aperire: quod nempe & τ. patitur, & ν. Est igitur μ. κλιτικὸν, quod ad formationem siue deductionem alicuius uerbi extrinsecus sumitur. ut τύπτω, τύπτομαι. ἔτυπτον, ἐτυπτόμην. ἔτυψα, ἐτυψάμην. Quod idcirco κλιτικὸν dicitur, ut ab μ. quod θεματικὸν adpellatur, differat. Nam uerba in μω. in ipsa prima positione μ. habent. ut νέμω, δρέμω, &c. Huius gratia θεματικὸν meritò dici potest. At eorum passiua in extrema syllaba μ. habẽt κλιτικὸν, tanquàm extrinsecus accersitum. ut νέμομαι, δρέμομαι. Quod Theodosius grammaticus adserit dicens. κλιτικὸν δὲ μ. ἐστὶ τὸ μὴ ὂν ἐκ θέματος, ἀλλ᾽ ἐκ κλίσεως γεγενημένον. Τίθημι uerò & ἵστημι, & alia huiusmodi uerba in μι. ac etiam optatiua in μι. ut τύπτοιμι, τετύφοιμι, & si per deriuationem μ. habeant κλιτικὸν, tanquàm extrinsecus accersitum, ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. & τύπτοντος, τύπτοιμι, non ob hoc sub regula iam dicta comprehendi possunt: quum in breuem desinãt uocalem, non autem μετὰ μακρᾶς, ut regula expostulat. Itaque ea solum uerba quæ in μαι. aut in μην. exeunt, huiusmodi regulæ subiecta putantur. Vbi aduertendum, μαι. syllabam & si in fine dictionis communiter pro breui habeatur, diphthongo tamen longam esse. T. quoque κλιτικὸν & ipsum adpellari solet, quoties per deductionem tertiæ personæ singularis passiuorum extrinsecus sumitur. ut τύπτομαι, τύπτεται, μαι. scilicet in ται. uersa. quod ideo κλιτικὸν adpellatur, ut à τ. quod θεματικὸν est, omnino differens sit: sicut est in uerbis in τω. desinentibus. ut ἀνύτω. φρέττω. λίτω. πέτω, & si hæc duo extrema in usu non sint. λίτομαι tamen & πέτομαι frequentissimè utimur. Hoc idem accidit & ν. quoniam infinitiui in ναι. partim habent ν. κλιτικὸν ex ipsa deductione, ut ἐτύφθην, τυφθῆναι. ἔστην, στῆναι: partim uerò θεματικὸν, quum ab ipso themate sit. ut μεῖναι, ἀπὸ τοῦ ἔμεινα πρώτου ἀορίστου, cuius thema est μένω. & κτεῖναι, ἀπὸ τοῦ ἔκτεινα πρώτου ἀορίστου, cuius thema est κτείνω, &c. Vbi aduertendum est, quòd infinitiua haben-

μ. κλιτικὸν

Verba in μω.

Adnotatio de μαι.

τ. κλιτικὸν.

ν. κλιτικὸν.

Adnotatio de infinitiuo Regula.

tia ν. κλιτικὸν, nequaquàm diphthongum habere in penultima uolunt: quoniam regula est, ὅτι τὰ εἰς ναι. ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ ν. κλιτικὸν, οὐ τέλουσι τῇ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι. Idcirco in uerbis in μι. tria excipiuntur infinitiua in ναι. quæ per deductionem ν. habēt κλιτικὸν, quoniam eorū penultima (aduersante regula iam dicta) diphthongo scribitur. hoc est, θεῖναι, δοῦναι, εἶναι. At infinitiua habentia ν. θεματικὸν hanc non sequūtur regulam: sed indifferenter & diphthongum & monophthongum in penultima habere possunt: ut patet ex κτεῖναι, ἀπὸ τοῦ κτείνω. & φῆναι, ἀπὸ τοῦ φαίνω, & huiusmodi infinitiuis. De his uerò quæ in ειν. exeunt, tametsi illud per deductionem habent, ut τύπτει, τύπτειν, τύψει, τύψειν, non ob hoc id κλιτικὸν adpellandum censemus, quandoquidem de his tantum quæ in ναι. desinūt, regula loquitur: quum in huiusmodi infinitiuis ν. nunc θεματικὸν nunc κλιτικὸν reperiatur: quod nempè in ειν. desinentibus non euenit.

Παρατατικός.

Præteritum imperfectum.

Ετυπτόμην, à prima persona præteriti imperfecti actiui, interiecta μη. inter ο. & ν. ἔτυπτον, ἐτυπτόμην. Secunda à tertia fit, expuncto τ. ἐτύπτετο, ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ ε. καὶ ο. εἰς ου. fit ἐτύπτου κοινῶς, καὶ ἐτύπτευ δωρικῶς. ὡς ἐλέγεο, ἐλέγευ. Θεόκριτος ἐν θύρσιδι.

Βούτας μὲν ἐλέγευ, νῦν δ' ἀπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.

Tertia à prima fit, ο. in ε. & μην. in το. uersis. ἐτυπτόμην, ἐτύπτετο. Δυϊκά. Prima persona à prima plurali fit, sicut in præsenti. ἐτυπτόμεθα, ἐτυπτόμεθον. Secunda, à secunda plurali. ἐτύπτεσθε, ἐτύπτεσθον. Tertia à secunda duali, ον. in ην. mutata. ἐτυπτέσθην. Differūt enim inter se: quoniam tertia pluralis nec in ι. nec in αι. desinit. Πληθυντικά. Prima persona à prima singulari fit, μην. in μεθα. conuersa. ἐτυπτόμεθα. Secunda à tertia singulari, το. in σθε. conuersa. ἐτύπτετο, ἐτύπτεσθε. Tertia etiam à tertia singulari fit interiecto ν. & ε. in ο. mutato. ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

Præteritum perfectum.

Τέτυμμαι, à præterito actiuo fit, de quo in priori tractatu communem sequuti usum, satis quidem dixisse uidemur. Scito tamen, syncopam τέτυμμαι pati, eiusque perfectum ac integrum τετύφαμαι esse, ἀπὸ τοῦ τέτυφα, adiuncta μαι. syllaba; sicut

ba: ſicut à τύπτω, τύπτομαι. Nam regula eſt, ὅτι πᾶν παθητικὸν, ἢ μέσον, ἔχον τὸ μ. κλιτικὸν, περιττοσυλλαβεῖν θέλει τοῦ ἰδίου ἐνεργητικοῦ. hoc eſt: Omne uerbum paſſiuum, ſiue medium, habēs μ. κλιτικὸν, ſyllaba ſuperare uult propriū actiuum. ut τύπτω, τύπτομαι. τύψω, τύψομαι. Sic τέτυφα, τετύφαμαι, τετύφασαι, τετύφαται. ubi facta ſyncopa penultimæ uocalis tantū, α. ſcilicet, fit quidē τέτυφμαι, τέτυφσαι, τέτυφται. Φ. uerò in propria ἀντίστοιχα uerſo, in β. ſcilicet eius mediā in prima perſona, & in π. tenuē in ſecunda & tertia. ut τέτυβμαι, τέτυπσαι, τροπῇ τοῦ π. καὶ σ. εἰς ψ. τέτυψαι, τέτυπται proferimus. Τέτυβμαι tamen non dicimus, ſed τέτυμμαι, quum alterum ſequatur μ. Regula.

Poſſumus & ſecundam à tertia deducere, τ. in σ. uerſo, per regulam antiquorum in præſenti poſitam. hoc eſt, πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μ. κλιτικὸν, &c. ut τετύφαται, τετύφασαι. τέτυπται, τέτυπσαι. π. uerò & σ. in ψ, unitis, fit τέτυψαι. Δυϊκά. τετυφάμεθον, καὶ συγκοπῇ τετύμμεθον, ſicut prima ſingularis. Secunda perſona τετύφασθον, καὶ συγκοπῇ τοῦ α. καὶ σ. τέτυφθον, τέτυφθον. Πληθυντικά. τετυφάμεθα, τετύμμεθα. Secunda, τετύφασθε, τέτυφθε: ſicut τέτυφθον. Tertia τετύφανται, à tertia ſingulari τετύφαται, interiecto ν.

Vbi aduertendum eſt, tertiam pluralem, hoc eſt τετύφανται, ſyncopam non pati, quum ex ea nihil proueniat quod proferri cōgruè poſſit. Subtracto enim α. fit τέτυφνται, quæ quidem ſtructura prolatu impoſſibilis eſt, quum tres conſonantes, nulla intercedente uocali ſimul inueniantur: quæ procul dubio inter ſe minimè poſſunt cohærere. Tertia perſona pluralis.

Nam omnis ſyllaba à tribus incipiens conſonantibus, ſecundam quidem mutam, tertiam uerò immutabilem habere debet. ut σκῆπτρον. Supplendū eſt igitur per proprium participium, & uerbum ſubſtantiuum. ut τετυμμένοι εἰσίν, quod & in aliis huiuſmodi ſeruandum eſt. Hoc idem fit in uerbis ſecundæ coiugationis. ut λέλεχα, λελέχαμαι, λελέχασαι, λελέχαται, καὶ συγκοπῇ λέλεχμαι, λέλεχσαι, λέλεχται. Mutato autem χ. in propria ἀντίστοιχα, eodem modo quo ſupra, fit λέλεγμαι, λέλεκσαι, καὶ τροπῇ τοῦ κ. καὶ σ. εἰς ξ. λέλεξαι, λέλεκται. Idem quoque in aliis numeris atque perſonis contingit. At in cæteris coniugationibus præteritum paſſiuū pari modo fit ab actiuo, προσθέσει τοῦ μαι. Canon. Verba ſecundæ coniugationis.

Sed in

Verba tertiæ, quartæ, et ſextæ.

Sed in tertia & quarta coniugatione, & in quibuſdam uerbis ſextæ, interponitur σ. ante μαι. ut πέπεικα, πεπείκασμαι. πέφρακα, πεφράκασμαι. ἤκουκα, ἠκούκασμαι, καὶ συγκοπῇ τῆς κα. συλλαβῆς, fit πέπεισμαι, πέφρασμαι, ἤκουσμαι, & alia ſimiliter.

Regula.

Quod autem huiuſmodi præteritum integrum ac perfecte formatum in uſu non ſit, factum quidem eſt ob quandam aduerſantem regulam, quæ talis eſt. Verba paſſiua quæ μ. κλιτικὸν habent, & ſyllabis propria actiua excedunt, eandem ſeruare penultimã debent, quæ in prima pluralis numeri perſona ſuorum actiuorum, nec non in genitiuo participij actiui temporis eiuſdem inuenitur. ut τύπτομεν, τύπτοντος, τύπτομαι. ἐτύψαμεν, τύψαντος, ἐτυψάμην. At quum prima perſona pluralis numeri præteriti actiui, hoc eſt, τετύφαμεν, & genitiuus participij temporis eiuſdem, uidelicet τετυφότος, diuerſam habeant penultimam, hæc quidem α. ille uero ο. μικρόν, accidit ut præteritum paſſiuũ neutram illarum admiſerit, ſed potius ſyncopam pati uoluerit: hoc eſt, τέτυμμαι, λέλεγμαι, πέπεισμαι. pro quibus quidem formandis alius inuentus eſt modus, ut in priori tractatu uidere licet. Vtraque tamen formandi ratione uti ad libitum poteris. Nunc autem de præterito tertiæ coniugationis, & earum quæ ſequuntur, à communi uſu nõ recedentes, aliqua hoc etiam in loco dicere decreuimus.

Verba tertiæ et quartæ coniugationis.

Præteritum igitur tertiæ coniugationis & quartæ, ab actiuo deducitur, extrema ſyllaba in μαι. conuerſa, ac σ. interiecto. Nam (quemadmodum ſupra diximus) præteritum quidem uerborũ quæ grauitona ſunt, in κα. deſinens, adſumit σ. in formatione paſſiuorum. ut πείθω, πέπεικα, πέπεισμαι. φράζω, πέφρακα, πέφρασμαι. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, & quædam pauca ſextæ: quæ quidem reſpuunt σ. Secunda perſona à prima fit, μαι. in σαι. mutata, & per unicum σ. enunciatur. ut πέπεισμαι, πέπεισαι. πέφρασμαι, πέφρασαι. Tertia quoq; deducitur à prima, μαι. in ται. conuerſa, πέπεισται. πέφρασαι.

Duale.

Δυϊκά. Prima dualis numeri à prima plurali, extrema in θον. mutata. πεπείσμεθα, πεπείσμεθον. πεφράσμεθα, πεφράσμεθον. Secunda uero perſona à ſecũda fit eiuſdem numeri. ut πέπεισθε, πέπεισθον. πέφρασθε, πέφρασθον. Tertia demum ſimilis eſt ſecundæ.

Πληθυντικά.

Πλη. Prima perſona pluralis à prima ſingulari fit, extrema in μεθα. conuerſa. ut πέπεισμαι, πεπείσμεθα. πέφρασμαι, πεφράσμεθα Secunda à tertia ſingulari, ται. in θε. conuerſa. ut πέπεισαι, πέπεισθε. πέφρασαι πέφρασθε. At ubi nulla conſonans interceſſerit, σ. omnino erit interponendum. ut πεποίηται, πεποίησθε. βεβασίλευται, βεβασίλευσθε. Tertia quoque ab eadem fit. ν. ſcilicet ante ται. immiſſo, ſi tamen alia non interceſſerit conſonans: tres etenim nulla interueniente uocali ſimul inuenirentur, quę (ſicut iam dictũ eſt) minime poſſunt cohærere. ut πέπεισνται. Si uerò ante ται. aliqua uocalis extiterit, nihil erit impedimentò, quin tertiam pluralem formare poſſumus. ut πεποίηται, πεποίηνται. Hæc autem formatio dualis numeri, ſimul & pluralis, communis quidem eſt paſſiuis omnibus præteritis, quorum actiuum in κα. terminatur. Deſinentia uerò in ζω. ſiue in σω. & in ξω. futurum facientia, ad ſecundam reducuntur coniugationem. Præteritum etiam quintæ coniugationis ſimiliter ab actiuo fit, extrema ſcilicet in μαι. conuerſa. Vbi aduertendum eſt, uerba quæ habent uel λ. uel ρ. illud ſeruare in actiuo, & paſſiuo præterito. ut ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλμαι. σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι. Quæ uerò μ. uel ſolum uel cum ν. habent, id quidē ſeruant, ſed η. interponitur, διὰ τὴν καλλιφωνίαν: quemadmodum & in præterito actiuo iam dictum eſt. ut νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι. τέμνω, τετέμηκα, τετέμημαι, καὶ συγκοπῇ τέτμηκα, τέτμημαι. & alia ſimiliter, quæ in præterito actiuo annotata ſunt. Quæ uerò in νω. deſinunt, ν. minime ſeruant: ſed id quidem in actiuo præterito propter ſequens κ. in γ. transferunt. At in paſſiui præteriti formatione illud in μ. uertunt, cum fortè alterum μ. ſequatur. ut φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι. hoc autem in prima tantum perſona ſeruabitur: nam ſecunda quidem & tertia illud ν. rurſum aſſumit. ut πέφανσαι, πέφανται.

Verba in ζω. ſiue in σω.

Verba quintæ.

Verba in νω.

Ιλιάδος β. τέλος δ᾽ οὔπωτι πέφανται.

At μεμίασμαι, & μεμόλισμαι, γ. in σ. Atticorum more tranſtulerunt. μεμένηκα uerò, & μεμένημαι cuius thema eſt μένω, aſſumpſerunt η. tanquàm à circunflexo themate deducta, quemadmodum & νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι. Diſyllaba uerò quæ ante ν. uel ι. uel ει. uel υ. habent, omnino ν. reſpuunt.

ſpuunt. ut κρίνω, κέκρικα, κέκριμαι. κτείνω ἔκτακα, ἔκταμαι. θύνω,
τέθυκα, τέθυμαι, ſed hæc pauca ſunt. At μεμόλισμαι, cuius a:
ctiuum præteritũ eſt μεμόλυγκα, ἀπὸ τοῦ μολύνω fit, quod quidẽ

Verba ſextæ.

triſyllabum eſt. Præteritum uerò paſſiuum ſextę coniuga
tionis ab actiuo fit, extrema in μαι. conuerſa, ſed ante μαι.
ut plurimum recipit σ. ut ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουσμαι. ξέω, ἔξεκα,
ἔξεσμαι. Sed & quædam inueniuntur, quæ quidem σ. non
admittunt. ut τοξεύω, τετόξευκα, τετόξευμαι. βασιλεύω, βεβασί:
λευκα, βεβασίλευμαι. Actiuum autẽ præteritum uerborum
quæ circunflexa ſunt, ſi longam habuerint penultimã, præ
teritum quidem paſſiuum nihil aſſumit. ut ποιῶ, πεποίηκα, πε
ποίημαι. Si uerò breuem, σ. recepit. ut τελῶ, τετέλεκα, τετέ

Penult. præ: teriti paſſiui.

λεσμαι. Quod autem ad penultimam attinet, eandem ſa:
nè habet paſſiuum præteritum, quam & actiuum, ſi à uer:
bo deſinente in ω. ueniat. ut τέτυφα, τέτυμμαι. πέπεικα, πέπει
σμαι. πεποίηκα, πεποίημαι. Excipiuntur diſyllaba primæ con
iugationis & ſecundæ grauitonorũ, quorum præteritum
paſſiuum rurſus aſſumit ε. uocalem penultimam præſen:
tis, quæ in præterito actiuo in ο. paruum conuerſa fuerat.
ut λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι. κλέπτω, κέκλοφα, κέκλεμμαι. Inueni:
tur & κέκλαμμαι. Annotantur etiam quæ ρ. habent cum ali

Annotatio.

qua conſonante implicitum, in quorum penultima præſen
tis ε. reperiatur. horum enim pręteritum paſſiuũ ε. mutat
in α. ut ςρέφω, ἔςρεφα, ἔςραμμαι. τρέφω, τέτρεφα, τέτραμμαι. Ex:

Verba in μι.

cipitur βρέχω, βέβροχα, βέβρεγμαι διὰ τὸ ε. At in uerbis in μι. de
ſinentibus, penultimam corripit, quę in actiuo quidem lon
ga deprehenditur. ut δέδωκα, δέδομαι. De tertia plurali per
ſona paſſiui præteriti formata cõmuniter ſatis quidem dixi
mus. Sed hic locus exigere uidetur, ut quemadmodum ea
fiat Ionice, latius quàm in priori tractatu diximus, explice:

Tertia pluralis paſſiui Ionice formata.

mus. Iones igitur tertiam hanc perſonam à tertia ſingula
ri temporis eiuſdem formare conſueuerunt, non ν. ſicut alij
ſed α. breuem interponentes inter ultimam ſyllabam atq;
penultimam. Sed quia ante ται. finalem ſyllabam tertiæ
perſonæ cõmunis ſingularis numeri diuerſæ conſonantes
inueniuntur, diuerſam quoq; formationem eſſe oportuit.

Verba pri. et ſecundæ.

Nam in uerbis quidẽ grauitonis primę coniugationis & ſe
cundę, tertia perſona ſingularis pręteriti paſſiui habet ante
ται.

ται. aliam tenuem mutam in eadem ſyllaba comprehen-ſam: quibus diſiunctis, & α. interpoſito, ac priori tenui in propriā aſpiratā cōuerſa, fit tertia perſona pluralis ἰωνικῶς. eſt enim regula. ὅτι πᾶν τρίτον πρόσωπον ἑνικὸν ἔχον πρὸ τοῦ τ. ψιλὸν, τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ, καὶ προσθέσει τοῦ α. ποιοῦσιν οἱ ἴωνες τρίτον τῶν πληθυντικῶν. οἷον τέτυπται, τετύφατε. λέλεκται, λελέχαται. Tertia quoq; pluralis præteriti pluſquàmperfecti eodem formatur modo. ut ἐτέτυπτο, ἐτετύφατο. ἐλέλεκτο, ἐλελέχατο. At in uerbis tertiæ, necnon & quartæ coniugationis, tertiam pluralem etiam à tertia ſingulari faciunt, uertentes σ. in figuratiuam conſonantem præteriti medij, ubi ante ται. extiterit. Quia, quandocunq; tertia communis grauitonorum per σ. profertur, tertia Ionicè figuratiuam conſonantem præteriti medij ſibi aſciſcit. ut πείθω, μέσος παρακ. πέποιθα. tertia præteriti paſſiui πέπεισαι. καὶ ἰωνικῶς πεπείθαται. ῥαίζω. μέσ. παρακ. ἔῤῥαδα. tertia præteriti paſſiui ἔῤῥασαι, καὶ ἰωνικῶσ ἐῤῥάδαται. Οδυσ. υ.

Αἵματι δ' ἐῤῥάδαται τοῖχοι.

hoc eſt, ſanguine autem aſperſi ſunt parietes. κράζω uerò & ὀρύττω & ſimilia, quæ ξ. habent in futuro, ad ſecundam reduci poſſunt coniugationem. At in quinta cōiugatione ea ſolū uerba, quæ in ρω. deſinunt, inueniuntur tertiam habere perſonam Ionicè formatam, cum in tertia communis præteriti ρ. tenue ante ται. fortè exiſtat. Nam ρ. cum tenuibus tenue, & cum aſpiratis aſpiratum eſt. Et quoniam regula eſt, quam modo diximus, ὅτι πᾶν τρίτον πρόσωπον ἑνικὸν, ἔχον πρὸ τοῦ τ. ψιλὸν. &c. ρ. quod in tertia communi perſona tenue eſt, in tertia Ionica in ſeipſum aſpiratum uertitur. ut σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρται, ἐσπάραται: ſicut νένιπται, νενίφαται, τροπῇ τοῦ π. εἰς φ. In ſexta autem coniugatione tertia perſona Ionicè formari non poteſt, in his uerbis, quorum tertia ſingularis σ. habet ante ται. ut ἤκουσαι. eò quòd figuratiua litera medij prͤteriti non eſt cōſonans in quam σ. mutandū eſſet, ut ſupra, ſed uocalis, aut diph. At in his, quorum tertia communis in ται. puram deſinit, hoc eſt, abſq; σ. tertiam pluralem ἰωνικῶς aptè formare poterimus, ſi ſolū α. ante ται. poſuerimus, ac penultimā, ſi longa fuerit, corripuerimus. ut εἰρύω εἴρυται, εἰρύαται. Ιλιαδ. α.

Regula.

Verba quintæ.

Verba ſextæ.

Ο῞τε θέμισας πρὸ διὸς εἰρύαται.
κλείω, κέκλειται, κεκλίαται. Οδυσ. δ.
ἄιθ᾽ ἀλὶ κεκλίαται.
Poëtæ tamen metri gratia eam aliquando productam seruant. Οδυσ. α.
Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν.

Circunflexa & in μι. ἀντὶ τοῦ δέδαινται, cuius thema est δαίομαι diuido. De circunflexis, & uerbis in μι. quoniam à sexta coniugatione deducuntur, idem est intelligendum. Nam si tertia communis præteriti passiui in ται. puram desiuerit, & penultima longa fuerit, ea quidem in legitimam breuem coniugationis uertitur: sicque α. solum interposito, tertia fiet ἰωνικῶς. ut πεποίηται, πεποιέαται. κεχρύσωται, κεχρυσόαται. βεβοάαται autem non dicimus, sicut nec ἱσάασι, & alia huiusmodi διὰ τὴν κακοφωνίαν. τέθειται, τεθέαται. Hoc eodem modo & tertia pluralis præteriti plusquamperfecti fiet. ut ἐπεποίητο, ἐπεποιέατο. βεβλήατο tamen, & βεβολήατο, & κεχολώατο, & alia multa apud poëtas metri gratia productam seruare antepenultimam constat. Οδυσ. κ.

Tertia pluralis præteriti plusquàm perfecti.

Ενθ᾽ ἐνιπέπλοι λεπ]οὶ ἔυνητοι βεβλήατο.
& Ιλιάδος ι.
Πένθει δ᾽ ἀπλήτῳ βεβολήατο τὴν ψυχήν.
& Οδυσ. ξ. Δὴ γὰρ κεχολώατο λίην.

Poetæ Iones imitati. Poëtæ uerò Iones imitati, formant tertiam personam pluralem aliorum quoque temporum mittentium tertiam singularem aut in ται. aut in το. nec solum in modo indicatiuo, sed etiam optatiuo, α. (ut supra dictum est) interponentes. ut ἧμαι, ἧται. tertia pluralis ἧνται κοινῶς, καὶ ἕαται ἰωνικῶς. Ιλιάδος γ.

ἕαται. Οἱ δὲ νῦν ἕαται σιγῇ.
ὁ παρατατικός, ἥμην, ἧτο, ἧντο, καὶ ἕατο. Ιλιάδος η.
Οἵ δ᾽ ἕατ᾽ εἰν ἀγορῇ τρῶες, καὶ δαρδανίωνες.

Δευοίατο. In optatiuo, δευοίμην, δεύοιτο, δεύοιντο κοινῶς, καὶ δευοίατο ἰωνικῶς, ἀπὸ τοῦ δεύομαι indigeo. Ιλιάδος β.
Πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο.
καὶ Οδυσ. α.
Εἰ κεῖνόν γ᾽ ἰθάκηνδε ἰδοίατο νοςήσαντα.
ἀντὶ τοῦ ἴδοιντο, μέσος ἀόριςος δεύτερος.

Υπὲρ-

Ὑπερσυντέλικος.

Ἐτετύμμην, à præterito paſſiuo fit, μαι. in μην. conuerſa, ac etiam altero ε. præpoſito: ſicut in actiuis. ut τέτυμμαι, ἐτε- τύμμην. Si uerò paſſiuum præteritum à uocali incœperit, ab eadem & plusquàmperfectum principium habebit. ut ἤκουσμαι, ἠκούσμην. &c. ſicut in primo tractatu ſatis dictũ eſt. Præteritum plusquàm perfectum.

Ἀόριστος α.

Ἐτύφθην, fit à tertia perſona præteriti paſſiui, extrema in ην. mutata, & abiecta conſonante in principio præteriti ge- minata. Pro quo adnotandum, quòd ſi uerbum aut pri mæ fuerit coniugationis, aut ſecundæ, tertia perſona præ- teriti paſſiui ſemper habebit duas tenueis cũ αι. diphthon- go finali, in eadem comprehenſas ſyllaba: quibus in pro- prias denſas mutatis, ac etiam extrema in ην. fit primus ao riſtus paſſiuus, abiecta (ut diximus) conſonante in præteri to perfecto geminato, ſi fortè extiterit. ut ἧπται, ἥφθην. λέλε- κται, ἐλέχθην. Si uerò alterius fuerit coniugationis, præte ritum perfectum aut in ται. puram, aut in ται. cum aliqua conſonante terminabit. Si in ται. puram, mutata τ. tenui in propriam adſpiratam, puram eandem ſeruabit aoriſtus paſſiuus. ut κέκριται, ἐκρίθην. πεποίηται, ἐποιήθην. Ἐκρίνθην ta- men & ἐκλίνθην, & ſimilia inueniuntur apud poëtas per ν. licet in præterito omnino abijciatur. Indefinitum primum.

Ἰλιάδος κ.

Ὣς ἄρα φωνήσαντε παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι Κλινθήτην.

Ἐμνήσθην etiam ἀπὸ τοῦ μέμνηται, adſumpſit σ. & ἐῤῥώσθην, ἀπὸ τοῦ ἔῤῥωται. Si uerò cum aliqua conſonante præcedente deſiuerit, eandem ſeruabit aoriſtus ante θην. ut πέπεισται, ἐ- πείσθην. πέφρασται, ἐφράσθην. At ἐσώθην abſque σ. ἀπὸ τοῦ σέσωσται, cuius thema eſt σώζω. ἐσώσθην enim dicendum fuerat. ἔσπαρ ται, ἐσπάρθην. Ἐμυάνθην uerò à præterito communi, hoc eſt, μεμύανται fit: non autem à præterito Attico, quod eſt μεμύασ- ται, διὰ τοῦ σ. Sunt autem huiuſmodi conſonantes præce- dentes ται. ſyllabam tertiæ perſonæ præteriti paſſiui π. κ. λ. ν. ρ. σ. quas ſeruat & aoriſtus paſſiuus: π. tamen & κ. in pro prias adſpiratas mutatis. Ἐσώθην. Conſonan- tes præce- dentes μαι.

Hoc quoque adnotandum eſt, ambos aoriſtos paſſiuos ſimilem habere & formationem & declinationẽ cum præ- terito imperfecto actiuo uerborum in μι. in omnibus mo- Adnotatio.

dis, ac etiam participijs: paucis admodum uariatis, quo-

Regula. rum talis datur regula. Quandocunque participium inuenitur terminatum in ς. extremã habens acutam, ac declinatum per ντ. ut est τιθείς, τιθέντος. τυφθείς, τυφθέντος. tunc indicatiuus eiusdem temporis in ν. definit cum uocali longa, secundum propriam uerbi exigentiam: ut in tractatu

Verba in μι. uerborum in μι. planius dicetur. ut ἐτίθην, ἐτύφθην. Nam in uerbis in μι. participiũ formatur à secunda persona præteriti imperfecti ἐτίθης. Imperatiuus uerò in θι. definit. τίθεθι τύφθηθι. Sed propter alternationem duarũ adspiratarũ secunda in τ. mutatur. ut τίθετι, τύφθητι. Optatiuus in ην. cum diphthongo in penultima. ut τιθείην, τυφθείην. Subiunctiuus in ῶ. circunflexum. ut ἐὰν τιθῶ. ἐὰν τυφθῶ. Infinitiuus

Penultima aoristi pri. uerò in ναι. ut τιθέναι, τυφθῆναι. De penultima autem huiusmodi aoristi, & quæ sequuntur, in primo tractatu satis diximus. Sed de tertia persona pluralis numeri βοιωτικῶς aliquid dicere hoc in loco, inutile non erit.

Nota. Tertia igitur persona pluralis à tertia fit singulari, adiuncta σαν. ut ἐτύφθη, ἐτύφθησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτυφθεν, ad similitudinem participij neutri generis eiusdem temporis, præposito ε. syllabico augmento, & accentu in antepenultimã retracto. ut ὁ τυφθείς, τὸ τυφθέν, ἔτυφθεν. Potest etiam formari à prima persona singularis numeri, extrema in εν. mutata, & accentu in antepenultimam retracto. ut ἐτύφθην ἔτυφθεν. ἐκοσμήθην, ἐκόσμηθεν. Ιλιάδ. γ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

Quod factum est, ut in uerbis quæ habẽt participium in ς. ὀξύτονον, & declinatũ per ντ. prima persona & tertia pluralis numeri impares sint: sicut in præterito imperfecto actiuorum dictum est.

Ἀόριστος β.

Indefinitum secundum. Ετύπην, fit à secundo aoristo actiuo, extrema in ην. mutata. ἔτυπον, ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη. Δυϊκά. ἐτύπητον, ἐτυπήτην. Πληθυντικά. ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτυπεν: sicut ἐδάμεν καὶ δάμεν, pro ἐδάμησαν. Ιλιάδ. μ.

Πολλοὶ δ' ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο.

Μέλλων α.

Futurum. Τυφθήσομαι, à secunda persona primi aoristi passiui, ex-

pun-

puncto augmento, & adiuncta ομαι. ἐτύφθης, τυφθήσομαι.

Μέλλων β.

Τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, à secunda persona secundi aoristi passiui ἐτύπης, adiuncta ομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τετύψομαι, à secunda persona præteriti passiui, interposita ομ. τέτυψαι, τετύψομαι. Paulo post Futurum.

Προστακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Imperatiuus passiuus.

Τύπτου, à secunda persona præteriti imperfecti passiui fit, expuncto incremento. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, τύπτου, καὶ ἰωνικῶς τύπτεο, καὶ δωρικῶς τύπτευ. ὡς φείδεο, φείδευ. Θεόκριτος ἐν βουκολιασταῖς.

Φείδευ τῶν ἐρίφων, φείδευ λύκε τῶν τοκάδων μευ.

Quæ sequuntur, uide in primo tractatu.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Τέτυψο, fit à secunda persona præteriti plusquàmperfecti, simile augmentum habens cum præterito perfecto, ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, τέτυψο, τετύφθω. Ἀόριστος α. Indefinitum

Τύφθητι, τυφθήτω, à tertia persona primi aoristi passiui. ἐτύφθη. Ἀόριστος β.

Τύπηθι à tertia secundi aoristi passiui ἐτύπη. Sed de his in primo tractatu uide.

Εὐκτικὰ παθητικά.

Optatiuus passiuus.

Optatiui passiui omnes à proprio indicatiuo passiuo fiunt extrema in μην. conuersa, ac ι. penultimæ adiuncto, demptis ambobus aoristis, qui actiuorum more à genitiuis suorum participiorum fiunt. Est enim regula, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ. κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, τρέπον τὴν ἐσχάτην εἰς μην, καὶ πρὸ τῆς μην. δεχόμενον τὸ ι. τὸ εὐκτικὸν ποιεῖ. hoc est, quòd omne passiuum, siue medium, habens in fine μ. κλιτικὸν cum longa, uertens extremam in μην. & ante μην. suscipiens ι. optatiuum facit. ut τύπτομαι, τυπτοίμην. ἐτυψάμην, τυψαίμην. Regula.

Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Τυπτοίμην, à prima persona præsentis τύπτομαι, μαι. in μην. conuersa, & adiuncto ι. penultimæ uocali: sicut modo dictum est. Δυϊκά. τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην. Πληθ. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο, καὶ ποιητικῶς τυπτοίατο.

Παρακείμενος

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum.

Præteritum perfectum fit à prima persona præteriti perfecti passiui, μαι. in μην. ac ι. penultimæ uocali adiuncto, sicut in præsenti: si tamen sola & pura fuerit. Solā dico, quoniam monophthongum esse oportet: nō quamuis tamen. Excipitur enim υ. ac omnino diphthongus ex eo cōsistens. Puram uerò, quum nulla consonās intercidat inter ipsam penultimā & μαι. ut πεποίημαι, πεποιήμην. κεχρύσωμαι, κεχρυσώμην. τέθειμαι, siue τέθεμαι, τεθείμην. ἕσαμαι, ἑσαίμην. δέδομαι, δεδοίμην. Alioqui formari non potest: supplendum igitur erit per participium eiusdem temporis, & uerbum substantiuum εἰμί. ut λέλυμαι, λελυμένος εἴην, εἴης, εἴη. λέλεγμαι, λελεγμένος εἴην, εἴης, εἴη. τέτυμμαι, τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη.

Ἀόριστος α.

Indefinitum

Τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη, à genitiuo participij eiusdem temporis fit, extrema in ην. mutata, & ι. penultimæ adiuncto. ut τυφθείς, τυφθέντος, τυφθείην. Δυϊκά. τυφθείητον, τυφθειήτην. Πληθυντικά. τυφθείημεν, καὶ συγκοπῇ τυφθεῖμεν. Secunda persona τυφθείητε. Tertia τυφθείησαν καὶ τυφθεῖεν.

Adnotatio

Quo in loco aduertendum est, quòd quandocunque prima persona pluralis optatiuorum ante μεν. diphthongum habuerit, subtracto μ. facit tertiam personam pluralem. ut τύπτοιμεν, τύπτοιεν. Quū uerò habuerit monophthongum, hoc est, solam uocalem, tunc in σαν. mittit tertiā pluralem. ut τυφθείημεν, τυφθείησαν. At si in prima persona ipsa monophthongus per syncopam abijciatur, non extrema quidem mutata in σαν. sed subtracto μ. solum, fit tertia pluralis: quum penultima, quæ prius in integra dictione tertia à fine erat, fit diphthongus, mutato etiam accentu acuto in circunflexum: quum natura sit longa ante breuem. ut τυφθεῖμεν, τυφθεῖεν. quod omnibus optatiuis, tam grauitonorum quàm circunflexorum, & terminatorum in μι. habentibus monophthongum in penultima primæ personæ pluralis, commune est.

Ἀόριστος β.

Τυπείην, τυπείης, τυπείη. &c. sicut & primus.

Μέλλων α.

Futur. prim.

Τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, à prima persona primi aoristi

mi aoristi passiui τυφθήσομαι, sicut & præsens.

Μέλλων β.

Τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο, à prima persona secundi futuri τυπήσομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, à prima persona paulò pòst futuri τετύψομαι.

Υποτακτικὰ παθητικά. Ενεςῶς κ) Παρατατ.

ἐὰν Τύπτωμαι, à prima persona subiunctiui actiui adiuncta μαι. Nam regula est, ὅτι ἐνεργητικὸς ἐνεςὼς τῶν ὑποτακτικῶν, προσθέσει τῆς μαι. παθητικὸς γίνεται. hoc est, Actiuum præsens subiunctiuorum, appositione μαι. passiuum fit. ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. Secunda persona à tertia fit expuncto scilicet τ. τύπτηται, τύπτηαι ἰωνικῶς, κ) κράσει τῶ η. κ) α. εἰς η. κ) ὑπογεγραμμένου τοῦ ι. fit τύπτῃ κοινῶς. At si hæc formandi ratio non placet, antiquorum regulam sequi poteris, quæ talis est. καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν. hoc est, Vniuersaliter tertiæ personæ actiuorum subiunctiuorū, secundæ sunt passiuorum. ut ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. ἐὰν τύπτωμαι, τύπτῃ. Tertia persona τύπτηται, à prima singulari, penultima in η. & extrema in ται. mutatis. Δυϊκά. ἐὰν τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον. Πλη. ἐὰν τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται. Possunt & hæc omnia formari à præsenti tempore indicatiui passiui, ε. in η. & ο. in ω. ubiq; mutatis. ut τύπτομαι, ἐὰν τύπτωμαι. τύπτεται, ἐὰν τύπτηται. & sic de aliis.

Subiunctiuus passiuus

Παρακείμενος κ) ὑπερσυντέλικος.

Præteritum perfectum fit à prima persona preteriti passiui, penultima uocali in ω. μέγα. conuersa, si sola ac pura fuerit, & accentu circunflexo in penultimam retracto. ut πεποίημα, ἐὰν πεποιῶμαι. μέμνημαι, ἐὰν μεμνῶμαι. κεχρύσωμαι, ἐὰν κεχρυσῶμαι. Alioqui formari non potest, etiam si penultima eius υ. fuerit uocalis, uel diphthongus ex ea consistens: sicut etiam de præterito optatiui passiui dictum est. Idcirco hoc etiam in loco per participium passiui præteriti, & substantiuū uerbum supplendum erit. ut τετυμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

Regula.

Præteritum

Ἀόριστος α.

Indefinitum — ἐὰν Τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.

Ἀόριστος β.

ἐὰν Τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ. à tertia perſona ſingularis numeri ſuorum indicatiuorum. ἐτύφθη, & ἐτύπη, extrema in ω. circunflexum mutata.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Infinitiuus paſſiuus. Τύπτεσθαι, à tertia perſona præſentis indicatiui paſſiui, extrema in θαι. mutata, ac σ. interiecto. Nam omne uerbum paſſiuum, ſiue medium, habens in tertia perſona τ. κλιτικόν, & id quidem purum, cuiuſcunque ſit temporis, format infinitiuum, extrema in θαι. mutata, ac σ. interpoſito. ut τύπτεται, τύπτεσθαι. ἐτύψατο, τύψασθε. expuncto augmento. Si autem ante τ. alia extiterit tenuis, ea in propriam aſpiratam mutabitur, ſicut in præterito perfecto uerborum primæ & ſecundæ coniugationis grauitonorum, de quo proprio loco dicetur. Poteſt etiam formari à ſecunda perſona plurali, ε. tenui in αι. diphth. mutato. ut τύπτεσθε, τύπτεσθαι. & ſic de alijs temporibus, quorum ſecunda perſona pluralis in σθε. deſinit.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum — Τετύφθαι, à tertia perſona præteriti paſſiui, tenuibus in denſas mutatis. Sed hoc in prima & ſecunda coniugatione. ut τέτυπται, τετύφθαι, π. in φ. & τ. in θ. uerſis. ſic λέλεικται, λελέχθαι. κ. in χ. & τ. in θ. mutatis, accentu quoque in penultimam translato: quanquàm regula appetat antepenultimam acui, quæ eſt, ὅτι πᾶν εἰς θαι. λῆγον ἀπαρέμφατον, ὁμόχρονον καὶ ὁμότονον θέλει εἶναι τῷ ἰδίῳ ὁριστικῷ. hoc eſt, Omne infinitiuum in θαι. deſinens, & tempore & tono ſimile uult eſſe proprio indicatiuo. ut τύπτεται, τύπτεσθαι. Sed ab hac regula ſcito præteritum perfectum paſſiuum excipi cum ſyncopam patiatur in uerbo, ac ſyllabæ defectum, ut ſupra diximus cum de eo tractaremus. Excipitur etiam ſecundus aoriſtus medius, qui τυπέσθαι infinitiuum habet παροξύτονον. At in alijs coniugationibus ται. in θαι.

Regula.

in θαι.mutata ſicut in præſenti, ac eadẽ conſonante ſeruata quæ ante ται. forte extiterit, fit infinitiuum. ut πέπεισαι, πεπεῖσθαι. ἔψαλται, ἐψᾶλθαι. Si uero nulla præceſſerit conſonans, σ. omnino interponendum erit. ut πεποίηται, πεποιῆσθαι. Poteſt etiam & à ſecunda pluralis numeri formari, ut in præſenti dictum eſt, τέτυφθε τετύφθαι. λέλεχθε. λελέχθαι ἔσπαρθε, ἐσπᾶρθαι. πεποίησθε, πεποιῆσθαι, accentu in penultimam translato, ut ſupra.

Αόριστος α.

Τυφθῆναι. Indefinitum

Αόριστος β.

Τυπῆναι, à tertia ſingulari proprij aoriſti addita ναι. Cætera uero tempora præſentis formationem omnino ſequuntur.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Verba media in præſenti, & præterito imperfecto, formationem habent communem cum paſſiuis: quibus prorſus in his temporibus ſimilia exiſtunt. ut τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. Nuſquam tamen inueni hæc duo tempora ab antiquis poſita fuiſſe, ſed præteritum perfectum, præteritum pluſquamperfectum, ambos aoriſtos, & utrunque futurum. Neque hæc ſeorſum declinata, ſed partim actiuis inſerta, ut præteritum perfectum, & præteritum pluſquamperfectum, cum ſint propemodum ſimilia præterito perfecto, & præterito pluſquamperfecto actiuorum. ut τέτυφα, τέτυπα. ἐτετύφειν, ἐτετύπειν. Partim paſſiuis, ut ambos aoriſtos, & utrunque futurum: quoniam hæc tempora ſimilem habent terminationẽ cum paſſiuis. Sed quia hic ordo, licet eruditioribus perſpicuus habeatur, rudibus tamen, ac literas græcas diſcere modo aggredientibus, confuſionem quandam, ac propè deſperationem inducere ſolet: auſus ſum Theodorum Gazam imitatus, eo relicto ordine, uerba media ſeorſum ab actiuis & paſſiuis inflectere. Sit igitur tertius locus medij uerbi, ſicut in primo tractatu poſitum eſt. De medijs uerbis.

Ὁριστικὰ μέσα. Ἐνεστώς.

Indicatiuus medius.

Τύπτομαι, τύπτῃ κοινῶς, καὶ τύπτει ἀττικῶς, καὶ τύπτεαι ἰωνικῶς.

Παρατατικός.

Ἐτυπτόμην, ἐτύπτου κοινῶς, καὶ ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ ἐτύπτευ δωρικῶς.

Παρακείμενος.

Præteritum.

Τέτυπα, à præterito actiuo fit, præposita figuratiua litera, quæ græce χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας appellatur, ante α. finalem loco eius consonantis, quæ fuerit ante α. præteriti actiui: qua accepta, præteritum medium simile erit actiuo præterito in omnibus modis ac etiam participiis. ut τέτυφα, τέτυπα. τέτυφε, τέτυπε. τετυφώς, τετυπώς. Quomodo autem accipit figuratiuam literam cõiugationis, aduerte.

Verbum in ω. purum.

Nam præsens aut in ω. purum desinit, aut in ω. non purum. Si in ω. purum, siue diphthongus præcedat ω. siue uocalis: ea sola remanet ante α. finalem in præterito medio. ut ἀκούω, ἤκουκα. μέσος παρακ. ἤκουα. λύω, λέλυκα. μέσος παρακ. λέλυα. Attamen pauca inueniuntur in ω. purum exeuntia, quæ medium præteritum habeant. Quæ uerò ante ω. habent, aut ευ. aut ου. omnino medio carent prę terito, præter ἀκούω.

In ω. non purum.

Si uerò in ω. non purum desinat uerbum, aut simplex consonans præcedit ω. aut duplex. Si simplex, ea assumitur ante α. ut λείβω, λέλειφα. μέσος λέλοιβα. πείθω, πέπεικα. μέσος πέποιθα. Si duplex, aut actu, aut potestate. Si actu, aut in diuersis syllabis κατὰ διάστασιν, & tunc sequitur supradictam regulam: quia medium præteritum eam assumit consonantem, quæ ω. finali in præsenti iuncta est. ut ῥέγκω. μέσος παρακ. ἔῤῥογκα.

Verbum in σσω, siue ττω

At si σσ. geminatum fuerit ante ω. siue ττ. tunc futurum aut in ξω. desinit, & tunc medium præteritum γ. sibi asciscit. ut πλήσσω, siue πλήττω, πέπληγα. aut in σω. & tunc medium prę teritum δ. sibi uendicat. ut ἐρέσσω. μέλλων ἐρέσω, ἤρεκα. μέσος ἤρεδα, si in usu habeatur.

In ζω.

Etiam si potestate duplex consonans præcesserit ω. ut est ζ. illud idem intelligendũ, quia si futurum in ξω. desiuerit, medium præteritum γ. sibi uendicabit. ut κράζω, κράξω, κέκραγα. Si σ. δ. ut φράζω, φράσω, πέφραδα.

In πτω. κτω μνω.

At si duæ diuersæ fuerint consonantes, hoc est, πτ. κτ. & μν. medium præteritum priorem assumit,

mit, quum ſit proprium coniugationis χαρακτηριστικόν. ut τύπτω. μέσος παρακείμενος τέτυπα. τίκτω, τέτοκα. τέμνω, τέτομα. Nam τ. & ν. quũ per παρέμπτωσιν extrinſecus accerſita ſint, χαρακτηριστικά coniugationis eſſe non poſſunt. Quædam tamen inueniuntur quæ partim β. habent ante ω, partim uero φ. ut βλάβω. κρύβω. καλύβω. & σκάφω. quæ quum & ipſa τ. aliunde ſibi adſciſcant, opus eſt ut β. quæ media eſt, & φ. adſpirata, in legitimam ac ſibi correſpondentem tenuem uertant, π. ſcilicet, ut tenuis tenuem (ſecundum regulæ præceptionem) antecedat, hoc eſt, πτ. ſicut κτ. quandoquidem neq; β. neq; φ. ulla ratione τ. præcedere poteſt, ob incongruam conſonantiũ ſtructuram. Idcirco βλάπτω dicendum erit, non autem βλάβτω: ſic κρύπτω, καλύπτω, σκάπτω. non autem κρύβτω, καλύβτω, & σκάφτω. Attamen præterita media ſuorum perfectorum propriam ſeruant figuratiuam. ut βέβλαβα. κέκρυβα. κεκάλυβα. ἔσκαφα. Et quoniam à ſingulis huiuſmodi uerborum ſingula deriuantur nomina uerbalia, hoc eſt, βλάβη, ἀπὸ τοῦ βλάβω. & κρύβη, ἀπὸ τοῦ κρύβω. & καλύβη, ἀπὸ τοῦ καλύβω. & σκαφή, ἀπὸ τοῦ σκάφω, &c. orta eſt illa communis regula quæ dicit. ὅτε ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο συμφώνων ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρακείμενος φυλάττει τὸ σύμφωνον τοῦ ῥηματικοῦ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος παράγεται. Quæ quidem nomina prius nobis diſcenda erunt, quàm uerba ipſa à quibus deducuntur, &c. Sic & θάπτω dixerim ἐκ τοῦ θάφω, ſiue τάφω. necnon & βάπτω ἐκ τοῦ βάφω fieri: mutata utrobiq; adſpirata in τ. tenuem, ut ſupra. Idcirco τέταφα & βέβαφα media præterita dices, ſi in uſu haberentur. Nec ignoro Etymologũ autorem aliam horum uerborũ à remotis accerſitam tradere originem. μίμνω tamen ἐκ τοῦ μένω, τροπῇ τοῦ ε. εἰς ι. ὡς ἔχω, ἴχω, ν. habet τὸ χαρακτηριστικόν. unde præteritũ medium μέμονα. μ. enim addititia eſt, tametſi priorem in ſyllaba locum occupet, ut congrua copulandi literas ratio ſeruaretur: quia μ. præcedere literam ν. poteſt. ut μνῆμα, ſubſequi non poteſt. Eodem pacto in uerbo πίπτω, quod à πέτω fit: ſicut à τέκω, τίκτω, τροπῇ τοῦ ε, εἰς ι. Π. conſonans primum ſyllabæ locum poſſidet, licet extrinſecus adducatur: quia τ. literæ (quanquàm & ipſa tenuis ſit) ſubijci non patitur. & ſic in alijs huiuſmodi ſi qua inueniantur. In quibus conſyde-

In βω. φω.

Regula.

Etymologus.

tandum eſt, quæ nam ſit propria conſonans uerbi primiti-
ui, & quæ extrinſecus ſumpta. ut ἕπω, ἵσπω. & τέκω, τίκτω. ſed
de hoc ſatis. Eſt etiam parium ſyllabarum medium
præteritum cum actiuo in uerbis grauitonis. ut τέτυφα, τέ-
τυπα. In circunflexis uerò una minuitur ſyllaba. ut δεδούπη-
κα, δέδουπα. Penultimã quoq; habet eandem cum actiuo.

Penultima præteriti medij.

ut τέτυφα, τέτυπα. Sed quoniam & hæc & reliqua omnia
quæ ad uerbi medij formationẽ inflectionemq; pertinent,
iam hoc in loco ſequi debebant, ſatis ſuperq; (ut puto) in
primo tractatu complexus ſum, nihil aliud addendum aut
repetendum putaui. Igitur ad grauitonorum uerborum
exempla tranſitum faciens, ad ſingulas cõiugationes per-
tinentia ſcribere decreui: quorũ quidem λείβω per omneis
modos, numerosq;, ac perſonas, ſecundum rationem ua-
riorum idiomatum primi exempli locum ſibi uendicabit.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΤΩΝ ΒΑ-
ΡΥΤΟΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Exempla primæ coniugationis.

Ορισικὰ ἐνεργητικά. Ενεςῶς.

Indicatiuus actiuus.

ΛΕίβω, λείβεις, λείβει. καὶ δωρικῶς λείβες, λείβε. καὶ αἰολικῶς λείβης, λείβη. Δυϊκά. λείβετον, λείβετον. Πληθυντικά. λείβομεν, λείβετε, λείβουσι. καὶ δωρικῶς λείβομες, λείβετε, λείβοντι.

Præteritum imperfect.

Παρατ. Ελειβον, ἔλειβες, ἔλειβε, καὶ ἰωνικῶς λείβεσκε. Δυϊκά. ἐλείβετον, ἐλειβέτην. Πληθυν. ἐλείβομεν, καὶ δωρικῶς ἐλείβομες. ἐλείβετε, ἔλειβον, καὶ βοιωτικῶς ἐλείβοσαν.

Præteritum perfectum.

Παρακει. Λέλειφα, λέλειφας, λέλειφε. Δυϊκά. λελείφατον, λελείφατον. Πληθυντικά. λελείφαμεν, λελείφατε, λελείφασι. καὶ δωρικῶς λελείφαμες, λελείφατε, λελείφαντι. καὶ ἀττικῶς εἴλειφα, εἴληφας, εἴληφε. &c.

Præteritum pluſquàm perfectum.

Υπερσυν. Ελελείφειν, ἐλελείφεις, ἐλελείφει κοινῶς. καὶ ἐλελεί-φεα, ἐλελείφεις, ἐλελείφεε ἰωνικῶς. καὶ ἐλελείφη, ἐλελεί-φεις, ἐλελείφη. διὰ τοῦ η. in prima & tertia perſona ἀττι-κῶς καὶ δωρικῶς. Δυϊκά. ἐλελείφειτον, ἐλελειφείτην. Πληθ. ἐλελείφειμεν, καὶ δωρικῶς ἐλελείφειμες, ἐλελείφειτε, ἐλελείφεισαν. καὶ ἀττικῶς ἐλείφειν, ἐλείφεις, ἐλείφει.

Αόριστος α.

Αόρισ.α. Ελειψα, ἔλειψας, ἔλειψε, καὶ ἰωνικῶς λείψασκε. Δυϊκ. ἐλείψατον, ἐλειψάτην. Πληθυντικά. Ελείψαμεν, καὶ δωρικῶς ἐλείψαμες. ἐλείψατε, ἔλειψαν. Indefinitum primum.

Αόρισ.β. Ελιβον, ἔλιβες, ἔλιβε, καὶ ἰωνικῶς λίβεσκε. Δυϊκά. ἐλίβετον, ἐλιβέτην. Πληθυντικά. ἐλίβομεν, καὶ δωρικῶς ἐλίβομες. ἐλίβετε, ἔλιβον, καὶ βοιωτικῶς ἐλίβοσαν. Indefi.secu.

Μέλλ.α. Λείψω, λείψεις, λείψει. καὶ αἰολικῶς λείψω, λείψης, λείψη. Δυϊκά. λείψετον, λείψετον. Πληθυντικά. λείψομεν, λείψετε, λείψουσι. καὶ δωρικῶς λειψῶ, λειψεῖς, λειψεῖ. Δυϊκά λειψεῖτον, λειψεῖτον. Πληθυντικά. λειψοῦμες, λειψεῖτε, λειψοῦντι. Futur.prim.

Μέλλ.β. Λιβῶ, λιβεῖς, λιβεῖ. Δυϊκά. λιβεῖτον, λιβεῖτον. Πληθυντικά. λιβοῦμεν, καὶ δωρικῶς λιβοῦμες. λιβεῖτε, λιβοῦσι. καὶ δωρικῶς λιβοῦντι. Futu. secun.

Προσακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατατικός. Imperatiuus actiuus.

Λεῖβε, λειβέτω. Δυϊκά. λείβετον, λειβέτων. Πληθ. λείβετε, λειβέτωσαν, καὶ ἀττικῶς λειβόντων.

Παρακει. καὶ ὑπερσ. Λέλειφε, λελειφέτω. Δυϊκά. λελείφετον, λελειφέτων. Πληθυντικά. λελείφετε, λελειφέτωσαν. καὶ ἀττικῶς εἴλειφε, εἰλειφέτω. καὶ τὰ λοιπά. Præter.perf. et plusq. perf.

Αόρισ.α. Λεῖψον, λειψάτω. Δυϊκά. λείψατον, λειψάτων. Πληθυντ. λείψατε, λειψάτωσαν, καὶ ἀττικῶς λειψάντων. Indef. prim.

Αόρισ.β. Λίβε, λιβέτω. Δυϊκά. λίβετον, λιβέτων. Πληθυντικά. λίβετε, λιβέτωσαν, καὶ ἀττικῶς λιβόντων. Indefi. secu.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατατικός. Optatiuus actiuus.

Λείβοιμι, λείβοις, λείβοι. Δυϊκά. λείβοιτον, λειβοίτην. Πληθ. λείβοιμεν, καὶ δωρικῶς λείβοιμες. λείβοιτε, λείβοιεν.

Παρακει. καὶ ὑπερσ. Λελείφοιμι, λελείφοις, λελείφοι. Δυϊκά. λελείφοιτον, λελειφοίτην. Πληθυντικά. λελείφοιμεν, καὶ δωρικῶς λελείφοιμες. λελείφοιτε, λελείφοιεν. καὶ ἀττικῶς εἰλείφοιμι, εἰλείφοις, εἰλείφοι. Præter.perf. et plusq. perf.

Αόρισ.α. Λείψαιμι, λείψαις, λείψαι. Δυϊκά. λείψαιτον, λειψαίτην. Πληθυντικά. λείψαιμεν. καὶ δωρικῶς λείψαιμες. λείψαιτε, λείψαιεν. αἰολικῶς καὶ ἀττικῶς λείψεια, λείψειας, λείψειε. Δυϊκά. λειψείατον, λειψειάτην. Πληθυντικά. λειψείαμεν, λειψείατε, λείψειαν. Indefi.prim.

Αόριστος β.

Indefinitum secundum. ἀόρ. β. Λίβοιμι, λίβοις, λίβοι. Δυϊκά. λίβοιτον, λιβοίτην. Πληθυν. λίβοιμεν, καὶ δωρικῶς λίβοιμες. λίβοιτε, λίβοιεν.

Futur. prim. Μέλλ. α. Λείψοιμι, λείψοις, λείψοι. Δυϊ. Λείψοιτον, λειψοίτην. Πλ. Λείψοιμεν, καὶ δωρικῶς λείψοιμες. λείψοιτε, λείψοιεν.

Futurum secundum. Μέλλ. β. Λιβοῖμι, λιβοῖς, λιβοῖ. Δυϊκά. Λιβοῖτον, λιβοίτην. Πληθ. Λιβοῖμεν, καὶ δωρικῶς λιβοῖμες. λιβοῖτε, λιβοῖεν.

Subiunctiuus. Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

ἐὰν Λείβω, λείβῃς, λείβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λείβητον, λείβητον. Πληθυντικά. ἐὰν λείβωμεν, καὶ δωρικῶς λείβωμες. λείβητε, λείβωσι.

Præteritum plusquam perfectum. Παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐὰν Λελείφω, λελείφῃς, λελείφῃ. Δυϊκά. ἐὰν λελείφητον, λελείφητον. Πληθυντικά. ἐὰν λελείφωμεν, καὶ δωρικῶς λελείφωμες, λελείφητε, λελείφωσι. καὶ ἀττικῶς, ἐὰν εἰλείφω, εἰλείφῃς, εἰλείφῃ.

Indefinitum primum. ἀόριστ. α. ἐὰν Λείψω, λείψῃς, λείψῃ. Δυϊκά. ἐὰν λείψητον, λείψητον. Πληθυντικά. ἐὰν λείψωμεν, καὶ δωρικῶς λείψωμες, λείψητε, λείψωσι.

Indefinitum secundum. ἀόριστ. β. ἐὰν Λίβω, λίβῃς, λίβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λίβητον, λίβητον. Πληθυντικά. ἐὰν λίβωμεν, καὶ δωρικῶς λίβωμες. λίβητε, λίβωσι.

Infinitiuus actiuus. Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Λείβειν κοινῶς. καὶ λεῖβεν δωρικῶς. καὶ λείβην αἰολικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λειβέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λειβέμεν ἰωνικῶς.

Præteritum perfectum. et plusquam perfectum. Παρακεί. καὶ ὑπερσ. Λελειφέναι, καὶ ἀττικῶς εἰλειφέναι. καὶ λελειφέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λελειφέμεν ἰωνικῶς.

Indefin. pri. ἀόριστ. α. Λεῖψαι κοινῶς. καὶ λειψέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λειψέμεν ἰωνικῶς.

Indefinitum secundum. ἀόριστ. β. Λιβεῖν κοινῶς. καὶ λιβὲν δωρικῶς. καὶ λιβέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λιβέμεν, καὶ λιβέειν ἰωνικῶς.

Futur. prim. μέλλ. α. Λείψειν, sicut & præsens.

Futu. secun. μέλλ. β. Λιβεῖν, quemadmodum & secundus aoristus.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Indicatiuus passiuus. ΛΕίβομαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβει ἀττικῶς. καὶ λείβεαι ἰωνικῶς. λείβεται. Δυϊκά. λειβόμεθον, λείβεσθον, λείβεσθον. Πληθυντικά. λειβόμεθα κοινῶς, καὶ λειβόμεσθα δωρικῶς

δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς. λείβεσθε, λείβονται.

παρατ. Ελειβόμην, ἐλείβου κοινῶς. καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς. καὶ ἐλείβευ δωρικῶς. ἐλείβετο. Δ. ἐλειβόμεθον, ἐλείβεσθον, ἐλειβέσθην. Π. ἐλειβόμεθα κοινῶς. καὶ ἐλειβόμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς. ἐλείβεσθε, ἐλείβοντο. Præteritum imperfect.

παρακ. Λέλειμμαι, λέλειψαι, λέλειπται. Δ. λελείμμεθον, λέλειφθον, λέλειφθον. Π. λελείμμεθα κοινῶς. καὶ λελείμμεσθα δωρικῶς. καὶ ἰωνικῶς λέλειφθε, λελειμμένοι εἰσίν. καὶ ἰωνικῶς λελίφαται. ἀττικῶς uero εἴλειμμαι, εἴλειψαι, εἴλειπται. Præt. perfe.

ὑπερσ. Ελελείμμην, ἐλέλειψο, ἐλέλειπτο. Δ. ἐλελείμμεθον, ἐλέλειφθον, ἐλελείφθην. Π. ἐλελείμμεθα κοινῶς. καὶ ἐλελείμμεσθα δωρικῶς. καὶ ἰωνικῶς ἐλέλειφθε. ἐλελειμμένοι ἦσαν. καὶ ἰωνικῶς ἐλελίφατο. ἀττικῶς uero εἰλείμμην, ἔλειψο, ἔλειπτο. Præteritum plusquàm.

ἀόρ.α. Ελείφθην, ἐλείφθης, ἐλείφθη. Δ. ἐλείφθητον, ἐλειφθήτην. Π. ἐλείφθημεν. καὶ δωρικῶς ἐλείφθημες, ἐλείφθητε, ἐλείφθησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔλειφθεν. Indefin. pri.

ἀόρ.β. Ελίβην, ἐλίβης, ἐλίβη. Δ. ἐλίβητον, ἐλιβήτην. Π. ἐλίβημεν. καὶ δωρικῶς ἐλίβημες. ἐλίβητε, ἐλίβησαν. καὶ βοιωτικῶς ἔλιβεν. Indef. fecun.

μέλλ.α. Λειφθήσομαι, λειφθήσῃ κοινῶς. καὶ λειφθήσει ἀττικῶς. καὶ λειφθήσεαι ἰωνικῶς. λειφθήσεται. Δ. λειφθησόμεθον, λειφθήσεσθον, λειφθήσεσθον, Π. λειφθησόμεθα. καὶ δωρικῶς λειφθησόμεσθα. λειφθήσεσθε. λειφθήσονται. Futur. pri.

μέλλ.β. Λιβήσομαι, λιβήσῃ κοινῶς. καὶ λιβήσει ἀττικῶς. καὶ λιβήσεαι ἰωνικῶς, λιβήσεται. Δ. λιβησόμεθον, λιβήσεσθον, λιβήσεσθον. Π. λιβησόμεθα, καὶ δωρικῶς λιβησόμεσθα. λιβήσεσθε. λιβήσονται, Futu. fecun.

μετ' ὀλ. μέλλ. Λελείψομαι, λελείψῃ κοινῶς. καὶ λελίψει ἀττικῶς. καὶ λελείψεαι ἰωνικῶς. λελείψεται. Δ. λελειψόμεθον, λελείψεσθον, λελείψεσθον. Π. λελειψόμεθα. καὶ δωρικῶς λελειψόμεσθα. λελείψεσθε, λελείψονται. Mox futur.

Προστακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Λείβου κοινῶς. καὶ λείβεο ἰωνικῶς. καὶ λείβευ δωρικῶς. λειβέσθω. Δυϊκά. λείβεσθον, λειβέσθων. Πλη. λείβεσθαι, λειβέσθωσαν, καὶ ἀττικῶς λειβέσθων. Imperatiuus passiuus.

Præteritum plusquàm perfectum. παρακ. καὶ ὑπερσ. Λέλειψο, λελείφθω. Δ. λέλειφθον, λελείφθων. Π. λέλειφθε, λελείφθωσαν, καὶ ἀττικῶς ἔλειψο, ἐλείφθω.

Indef. prim. ἀόρ. α. Λείφθητι, λειφθήτω. Δ. λείφθητον, λειφθήτων. Π. λείφθητε, λειφθήτωσαν.

Indefi. secu. ἀόρ. β. Λίβηθι, λιβήτω. Δυϊκά. λίβητον, λιβήτων. Π. λίβητε, λιβήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Optatiuus Passiuus. Λειβοίμην, λείβοιο, λείβοιτο. Δ. λειβοίμεθον, λείβοισθον, λειβοίσθην. Π λειβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειβοίμεσθα, λείβοισθε, λείβοιντο, καὶ ποιητικῶς λειβοίατο.

Præter.perf. et plus. perf. παρακ. καὶ ὑπερσ. Λελειμμένος, εἴην, εἴης, εἴη. Δ. λελειμμένω, εἴητον, εἰήτην. Π. λελειμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν. καὶ ἀττικῶς ἐλελειμμένος εἴην, εἴης, εἴη. καὶ τὰ λοιπά.

Indefi.prim. ἀόρ. α Λειφθείην, λειφθείης, λειφθείη. Δ. λειφθείητον, λειφθειήτην. Π. λειφθείημεν. καὶ δωρ. λειφθείημες. λειφθείητε, λειφθείησαν. καὶ συγκοπῇ λειφθεῖμεν, λειφθεῖτε, λειφθεῖεν.

Indefi. secu. ἀόρ. β. Λιβείην, λιβείης, λιβείη. Δ. λιβείητον, λιβειήτην. Π. λιβείημεν. καὶ δωρικῶς λιβείημες. λιβείητε, λιβείησαν. καὶ συγκοπῇ λιβεῖμεν, λιβεῖτε, λιβεῖεν.

Futur.prim. μέλλ. α. Λειφθησοίμην, λειφθήσοιο, λειφθήσοιτο. Δ. λειφθησοίμεθον, λειφθήσοισθον, λειφθησοίσθην. Π. λειφθησοίμεθα. καὶ δωρικῶς λειφθησοίμεσθα. λειφθήσοισθε, λειφθήσοιντο. καὶ ποιητικῶς λειφθησοίατο.

Futu. secun. μέλλ. β. Λιβησοίμην, λιβήσοιο, λιβήσοιτο. Δ. λιβησοίμεθον, λιβήσοισθον, λιβησοίσθην. Π. λιβησοίμεθα. καὶ δωρικῶς λιβησοίμεσθα, λιβήσοισθε, λιβήσοιντο. καὶ ποιητικῶς λιβησοίατο.

Υποτακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Subiunctiuus passiuus. ἐὰν Λείβωμαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβηαι ἰωνικῶς. λείβηται. Δ. ἐὰν λειβώμεθον, λείβησθον, λείβησθον. Π. ἐὰν λειβώμεθα, καὶ δωρικῶς λειβώμεσθα. λείβησθε, λείβωνται.

Præter.perf. et plus. perf. παρακ. καὶ ὑπερσ. Λελειμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς. ᾖ. Δυϊκά. λελειμμένω ἐὰν ἦτον, ἦτον. Πλη. λελειμμένοι ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσι. καὶ ἀττικῶς ἐλελειμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. καὶ τὰ λοιπά.

Indefinitum primum. ἀόρ. α. ἐὰν Λειφθῶ, λειφθῇς, λειφθῇ. Δ. ἐὰν λειφθῆτον, λειφθῆτον. Π. ἐὰν λειφθῶμεν, καὶ δωρικῶς λειφθῶμες. λειφθῆτε, λειφθῶσι.

ἀόρ. β.

ἀόρ. β. ἐὰν λιβῶ, λιβῇς, λιβῇ. Δ. ἐὰν λιβῆτον, λιβῆτον. Π. ἐὰν λιβῶμεν, καὶ δωρικῶς λιβῶμες. λιβῆτε, λιβῶσι. Indefi. secu.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Λείβεσθαι. παρακ. καὶ ὑπερσ. λελεῖφθαι, καὶ ἀττικῶς εἰλεῖφθαι. ἀόρ. α. λειφθῆναι κοινῶς, καὶ λειφθήμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λειφθῆμεν ἰωνικῶς. Infinitiuus passiuus.

ἀόρ. β. Λιβῆναι κοινῶς, καὶ λιβήμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λιβῆμεν ἰωνικῶς.

μέλλ. α. Λειφθήσεσθαι. μέλλ. β. λιβήσεσθαι. μετ' ὀλί. μέλλ. λελείψεσθαι.

Ὁριστικὰ μέσα. Ἐνεστώς.

Λείβομαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβει ἀττικῶς, καὶ λείβεαι ἰωνικῶς. λείβεται. καὶ τὰ λοιπὰ ad passiuorum similitudinem. Indicatiuus medius.

παρατ. Ἐλειβόμην, ἐλείβου κοινῶς, καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλείβευ δωρικῶς. ἐλείβετο. Præt. imper.

παρακ. Λέλοιβα, λέλοιβας, λέλοιβε. Δ. λελοίβατον, λελοίβατον. Π. λελοίβαμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβαμες. λελοίβατε, λελοίβασι. καὶ ἀττικῶς εἴλοιβα, εἴλοιβας, εἴλοιβε. Præt. perf.

ὑπερσ. Ἐλελοίβειν, ἐλελοίβεις, ἐλελοίβει κοινῶς, καὶ ἐλελοίβεα ἐλελοίβεις, ἐλελοίβεε ἰωνικῶς, καὶ ἐλελοίβη, ἐλελοίβης, ἐλελοίβη ἀττικῶς. Δυϊκά. ἐλελείβοιτον, ἐλελοιβείτην. Πληθυν. ἐλελοίβειμεν, καὶ δωρικῶς ἐλελοίβειμες, ἐλελοίβειτε, ἐλελοίβεισαν. καὶ ἀττικῶς εἰλοίβειν, εἰλοίβεις, εἰλοίβει. Præt. plus.

ἀόρ. α. Ἐλειψάμην, ἐλείψω κοινῶς. καὶ ἐλείψαο ἰωνικῶς. ἐλείψατο. Δυϊκά. ἐλειψάμεθον, ἐλείψασθον, ἐλειψάσθην. Π. ἐλειψάμεθα. καὶ δωρικῶς ἐλειψάμεσθα. ἐλείψασθε, ἐλείψαντο. Indefi. pri.

ἀόρ. β. Ἐλιβόμην, ἐλίβου κοινῶς. καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς. καὶ ἐλίβευ δωρικῶς. ἐλίβετο. Δυϊκά. ἐλιβόμεθον, ἐλίβεσθον, ἐλιβέσθην. Πληθυν. ἐλιβόμεθα. καὶ δωρικῶς ἐλιβόμεσθα. ἐλίβεσθε, ἐλίβοντο. Indef. secun.

μέλλ. α. Λείψομαι, λείψῃ κοινῶς. καὶ λείψει ἀττικῶς. καὶ λείψεαι ἰωνικῶς. λείψεται. Futur. pri.

Futu.secun. μέλλ. β. Λιβοῦμαι, λιβῇ κοινῶς. καὶ λιβεῖ ἀττικῶς. καὶ λιβέεαι ἰωνικῶς. λιβεῖται.

Προσακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Imperatiuus medius. Λείβου κοινῶς. καὶ λείβεο ἰωνικῶς. καὶ λείβευ δωρ. λειβέσθω.

Præt. perfe. et plusquàm perfectum. παρακ. καὶ ὑπερσ. Λέλοιβε, λελοιβέτω. Δ. λελοίβετον, λελοιβέτων. Πλη. λελοίβετε, λελοιβέτωσαν. καὶ ἀττικῶς εἴλοιβε, εἰλοιβέτω.

Indefin. pri. ἀόρ. α. Λεῖψαι, λειψάσθω. Δ. λείψασθον, λειψάσθων. Π. λείψασθε, λειψάσθωσαν. καὶ ἀττικῶς λειψάσθων.

Indef.secun. ἀόρ. β. Λιβοῦ, λιβέσθω. Δ. λίβεσθον, λιβέσθων. Π. λίβεσθε, λιβέσθωσαν. καὶ ἀττικῶς λιβέσθων.

Εὐκτικὰ μέσα. Ἐνεστῶς καὶ παρατατικός.

Optatiuus medius. Λειβοίμην. λείβοιο, λείβοιτο. Δ. λειβοίμεθον, λείβοισθον, λειβοίσθην, Π. λειβοίμεθα. καὶ δωρικῶς λειβοίμεσθα. λείβοισθε, λείβοιντο. καὶ ποιητικῶς λειβοίατο.

Præt. perfe. et plusquã. παρακ. καὶ ὑπερσ. Λελοίβοιμι, λελοίβοις, λελοίβοι. Δ. λελοίβοιτον, λελοιβοίτην. Π. λελοίβοιμεν. καὶ δωρικῶς λελοίβοιμες. λελοίβοιτε, λελοίβοιεν. καὶ ἀττικῶς εἰλοίβοιμι, εἰλοίβοις, εἰλοίβοι.

Indefin.pri. ἀόρ. α. Λειψαίμην, λείψαιο. λείψαιτο. Δ. λειψαίμεθον, λείψαισθον, λειψαίσθην. Π. λειψαίμεθα. καὶ δωρικῶς λειψαίμεσθα. λείψαισθε,, λείψαιντο καὶ ποιητικῶς λειψαίατο.

Indef.secun. ἀόρ. β. Λιβοίμην, λίβοιο, λίβοιτο. Δ. λιβοίμεθον, λίβοισθον, λιβοίσθην. Π. λιβοίμεθα. καὶ δωρικῶς λιβοίμεσθα. λίβοισθε, λίβοιντο. καὶ ποιητικῶς λιβοίατο.

Futur.pri. μέλλ. α Λειψοίμην, λείψοιο, λείψοιτο. Δυϊκά. λειψοίμεθον, λείψοισθον, λειψοίσθην. Π λειψοίμεθα. καὶ δωρικ. λειψοίμεσθα. λείψοισθε, λείψοιντο. καὶ ποιητικῶς λειψοίατο.

Futu. secun. μέλλ. β. Λιβοίμην, λοιβοῖο, λιβοῖτο. Δ. λιβοίμεθον, λίβοισθον, λιβοίσθην. Π. λιβοίμεθα. καὶ δωρικ. λιβοίμεσθα. λίβοισθε, λιβοῖντο. καὶ ποιητικῶς λιβοίατο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Subiunctiuus medius. ἐὰν λείβωμαι, λείβῃ κοινῶς. καὶ λείβηαι ἰωνικῶς. λείβηται. καὶ τὰ λοιπά.

παρακ. καὶ ἐὰν Λελοίβω, λελοίβῃς, λελοίβῃ. Δ. ἐὰν λελοίβητον,

ὑπερσυν. τοµ, λελοίβητοµ. Πληθυντικά. ἐὰµ λελοίβωµεµ, καὶ δωρικῶς λελοίβωµες. λελοίβητε, λελοίβωσι. καὶ ἀττικῶς ἐὰµ ἐλοίβω, ἐλοίβῃς, ἐλοίβῃ.

Ἀόρισ. α. ἐὰµ Λείψωµαι, λείψῃ κοινῶς. καὶ λείψηαι ἰωνικῶς. λείψηται. Δυϊκά. ἐὰµ λειψώµεθοµ, λείψησθοµ, λείψησθοµ. Πληθυντικά. ἐὰµ λειψώµεθα, καὶ δωρικῶς λειψόµεσθα. λείψησθε, λείψωνται. — Indefinitum primum.

Ἀόρισ. β. ἐὰµ Λίβωµαι, λίβῃ κοινῶς. καὶ λίβηαι ἰωνικῶς. λίβηται. Δυϊκά. ἐὰµ λιβώµεθοµ, λίβησθοµ, λίβησθοµ. Πληθυντικά. ἐὰµ λιβώµεθα, καὶ δωρικῶς λιβώµεσθα. λίβησθε, λίβωνται. — Indefinitum secundum.

Ἀπαρέµφατα µέσα. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. — Infinitiuus medius.

Λείβεσθαι. Παρακείµενος. καὶ ὑπερσυντέλικος. λελοιβέναι κοινῶς. καὶ ἐλοιβέναι ἀττικῶς, καὶ λελοιβέµεναι δωρικῶς, καὶ ἀττικῶς, καὶ λελοιβέµεµ ἰωνικῶς.

Ἀόριστος α. λείψασθαι — Ἀόριστος β. λιβέσθαι.

Μέλλωµ α. λείψεσθαι. — Μέλλωµ β. λιβεῖσθαι.

Exempla aliorum uerborum grauitonorū per tria genera distincta, actiuum scilicet, passiuum, & mediū, in modo indicatiuo tantum.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Exempla primæ coniugationis. Verto.

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	µέσα.
Ενεστώς.	Τρέπω.	τρέποµαι.	τρέποµαι.
Παρατ.	ἔτρεφοµ.	ἐτρεπόµηµ.	ἐτρεπόµηµ.
Παρακ.	τέτρεφα.	τέτραµµαι.	τέτροπα.
ἀττικῶς	τέτροφα.		
ὑπερσυν.	ἐτετρέφειµ.	ἐτετράµµηµ.	ἐτετρόπειµ.
ἀττικῶς	ἐτετρόφειµ.		
Ἀόρισ. α.	ἔτρεψα.	ἐτρέφθηµ.	ἐτρεψάµηµ.
Ἀόρισ. β.	ἔτραποµ.	ἐτράπηµ.	ἐτραπόµηµ.
Μέλλ. α.	τρέψω.	τρεφθήσοµαι.	τρέψοµαι.
Μέλλ. β.	τραπῶ.	τραπήσοµαι.	τραποῦµαι.
Μετ' ὀλίγοµ µέλλωµ.		τετράψοµαι.	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Scribo.	Ἐνεστώς. Γράφω.	γράφομαι.	γράφομαι.
	Παρατ. ἔγραφον.	ἐγραφόμην.	ἐγραφόμην.
	Παρακ. γέγραφα.	γέγραμμαι.	γέγραφα.
	Ὑπερσυν. ἐγεγράφειν.	ἐγεγράμμην.	ἐγεγράφειν.
	Ἀόρισ. α. ἔγραψα.	ἐγράφθην.	ἐγραψάμην.
	Ἀόρισ. β. ἔγραφον.	ἐγράφην.	ἐγραφόμην.
	Μέλλ. α. γράψω.	γραφθήσομαι.	γράψομαι.
	Μέλλ. β. γραφῶ.	γραφήσομαι.	γραφοῦμαι.
	Μετ' ὀλίγον μέλλων.	γεγράψομαι.	

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Secunda coniugatio. Dico.	Ἐνεστώς. Λέγω.	λέγομαι.	λέγομαι.
	παρατ. ἔλεγον.	ἐλεγόμην.	ἐλεγόμην.
	παρακ. λέλεχα.	λέλεγμαι.	λέλογα.
	ἀττικῶς λέλοχα.		
	Ὑπερσυν. ἐλελέχειν.	ἐλελέγμην.	ἐλελόγειν.
	ἀττικῶς ἐλελόχειν.		
	ἀόρισ. α. ἔλεξα.	ἐλέχθην.	ἐλεξάμην.
	ἀόρισ. β. ἔλεγον.	ἐλέγην.	ἐλεγόμην.
	μέλλ. α. λέξω.	λεχθήσομαι.	λέξομαι.
	μέλλ. β. λεγῶ.	λεγήσομαι.	λεγοῦμαι.
	μετ' ὀλίγον μέλλων.	λελέξομαι.	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	μέσα.
Mordeo.	Ἐνεστώς. Δήκω.	δήκομαι.	δήκομαι.
	Παρατ. ἔδηκον.	ἐδηκόμην.	ἐδηκόμην.
	Παρακ. δέδηχα.	δέδηγμαι.	δέδηκα.
	Ὑπερσυν. ἐδεδήχειν.	ἐδεδήγμην.	ἐδεδήκειν.
	ἀόρισ. α. ἔδηχα.	ἐδήχθην.	ἐδηξάμην.
	ἀόρισ. β ἔδακον.	ἐδάκην.	ἐδακόμην.
	Μέλλ. α. δήξω.	δηχθήσομαι.	δήξομαι.
	Μέλλ. β. δακῶ.	δακήσομαι.	δακοῦμαι.
	Μετ' ὀλίγον μέλλων.	δεδήξομαι.	

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ενεστώς. Τρύχω.	τρύχομαι.	τρύχομαι.	Vexo.
παρατ. ἔτρυχον.	ἐτρυχόμην.	ἐτρυχόμην.	
Παρακει. τέτρυχα.	τέτρυγμαι.	τέτρυχα.	
Υπερσυν. ἐτετρύχειν.	ἐτετρύγμην.	ἐτετρύχειν.	
Αόρις. α. ἔτρυχα.	ἐτρύχθην.	ἐτρυξάμην.	
Αόρις. β. ἔτρυχον.	ἐτρύχην.	ἐτρυχόμην.	
Μέλλ. α. τρύξω.	τρυχθήσομαι.	τρύξομαι.	
Μέλλ. β. τρυχῶ.	τρυχήσομαι.	τρυχοῦμαι.	
Μετ' ὀλίγον μέλλων.	τετρύξομαι.		

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Tertia coniugatio.

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ενεστώς. Ἄδω.	ᾄδομαι.	ᾄδομαι.	
Παρατ. ᾖδον.	ᾐδόμην.	ᾐδόμην.	Cano.
Παρακ. ᾖκα.	ᾖσμαι.	ᾖδα.	
Υπερσυν. ᾔκειν.	ᾔσμην.	ᾔδειν.	
Αόρις. α. ᾖσα.	ᾔσθην.	ᾐσάμην.	
Αόρις. β. ᾖδον.	ᾔδην.	ᾐδόμην.	
Μέλλ. α, ᾄσω.	ᾀσθήσομαι.	ᾄσομαι.	
Μέλλ. β. ᾀδῶ.	ᾀδήσομαι.	ᾀδοῦμαι.	
Μετ' ὀλίγον μέλλων.	ᾔσομαι.		

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ενεστώς. Πείθω.	πείθομαι.	πείθομαι.	
Παρατ. ἔπειθον.	ἐπειθόμην.	ἐπειθόμην.	Suadeo.
Παρακει. πέπεικα.	πέπεισμαι.	πέποιθα.	
Υπερσυν. ἐπεπείκειν.	ἐπεπείσμην.	ἐπεποίθειν.	
Αόρις. α. ἔπεισα.	ἐπείσθην.	ἐπεισάμην.	
Αόρις. β. ἔπιθον.	ἐπίθην.	ἐπιθόμην.	
Μέλλ. α. πείσω.	πεισθήσομαι.	πείσομαι.	
Μέλλ. β. πιθῶ.	πιθήσομαι.	πιθοῦμαι.	
Μετ' ὀλίγον μέλλων.	πεπείσομαι.		

Ενεργητικά.

		Ενεργητικά.	παθητικά.	Μέσα.
Venio.	Ενεςώς.	Ελευθῶ.	ἐλεύθομαι.	ἐλεύθομαι.
	Παρατ.	ἤλευθον.	ἠλευθόμην.	ἠλευθόμην.
	Παρακ.	ἤλευκα.	ἤλευσμαι.	ἤλευθα.
	ἀττικῶς	ἐλήλυκα.	ἐλήλυσμαι.	ἐλήλυθα.
	ὑπερσυν.	ἠλεύκειν.	ἠλεύσμην.	ἠλεύθειν.
	ἀττικῶς	ἐληλύκειν.	ἐληλύσμην.	ἐληλύθειν.
	ἀόρις. α.	ἤλευσα.	ἠλεύθην.	ἠλευσάμην.
	ἀόρ. β.	ἤλυθον.	ἠλύθην.	ἠλυθόμην.
	συγκοπῇ	ἦλθον.		ἠλθόμην.
	Μέλλ. α.	ἐλεύσω.	ἐλευθήσομαι.	ἐλεύσομαι.
	Μέλλ. β.	ἐλυθῶ, καὶ ἐλθῶ.	ἐλυθήσομαι.	ἐλυθοῦμαι, καὶ ἐλθοῦμαι.
	μετ' ὀλίγον μέλλων.		ἠλεύσομαι.	
	καὶ ἀττικῶς		ἐληλύσομαι.	

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

		Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Quarta coniugatio. Differo.	Ενεςώς.	Φράζω.	φράζομαι.	φράζομαι.
	Παρατ.	ἔφραζον.	ἐφραζόμην.	ἐφραζόμην.
	Παρακ.	πέφρακα.	πέφρασμαι.	πέφραδα.
	ὑπερσυν.	ἐπεφράκειν.	ἐπεφράσμην.	ἐπεφράδειν.
	Αόρις. α.	ἔφρασα.	ἐφράσθην.	ἐφρασάμην.
	Αόρις. β.	ἔφραδον.	ἐφράδην.	ἐφραδόμην.
	Μέλλ. α.	φράσω.	φρασθήσομαι.	φράσομαι.
	Μέλλ. β.	φραδῶ.	φραδήσομαι.	φραδοῦμαι.
	Μετ' ὀλίγον μέλλων.		πεφράσομαι.	

		Ενεργητικά.	παθητικά.	Μέσα.
Fodio.	Ενεςώς.	Ορύσσω.	ὀρύσσομαι.	ὀρύσσομαι.
	Παρατ.	ὤρυσσον.	ὠρυσσόμην.	ὠρυσσόμην.
	Παρακ.	ὤρυχα.	ὤρυγμαι.	ὤρυγα.
	ἀττικῶς	ὀρώρυχα.	ὀρώρυγμαι.	ὀρώρυγα.
	Υπερσυν.	ὠρύχειν.	ὠρύγμην.	ὠρύγειν.
	ἀττικῶς	ὠρωρύχειν.	ὠρωρύγμην.	ὀρωρύγειν.
	Αόρις. α.	ὤρυξα.	ὠρύχθην.	ὠρυξάμην.
	Αόρις. β.	ὤρυγον.	ὠρύγην.	ὠρυγόμην.

Μέλλων. α.

μέλλ. α.	ὀρύξω.	ὀρυχθήσομαι.	ὀρύξομαι.
μέλλ. β.	ὀρυγῶ.	ὀρυγήσομαι.	ὀρυγοῦμαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλ.		ὠρύξομαι. καὶ ἀττικῶς ὀρωρύξομαι.	

ΠΕΜΠΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Quinta coniugatio.

	Ενεργητικά	Παθητικά.	Μέσα.	
Ενεστώς.	Ψάλλω.	ψάλλομαι.	ψάλλομαι	Canto.
παρατ.	ἔψαλλον.	ἐψαλλόμην.	ἐψαλλόμην.	
παρακ.	ἔψαλκα.	ἔψαλμαι.	ἔψαλα.	
ὑπερσ.	ἐψάλκειν.	ἐψάλμην.	ἐψάλειν.	
ἀόρ. α.	ἔψηλα.	ἐψάλθην.	ἐψηλάμην.	
ἀόρ. β.	ἔψαλον.	ἐψάλην.	ἐψαλόμην.	
μέλλ. α.	ψαλῶ.	ψαλθήσομαι.	ψαλοῦμαι.	
μέλλ. β.	ψαλῶ.	ψαλήσομαι.	ψαλοῦμαι.	
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.		ἐψάλσομαι.		

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ενεστώς.	Στέλλω.	στέλλομαι.	στέλλομαι.	Mitto.
παρατ.	ἔστελλον.	ἐστελλόμην.	ἐστελλόμην.	
παρακ.	ἔσταλκα.	ἔσταλμαι.	ἔστολα.	
ὑπερσ.	ἐστάλκειν.	ἐστάλμην.	ἐστόλειν.	
ἀόρ. α.	ἔστειλα.	ἐστάλθην.	ἐστειλάμην.	
ἀόρ. β.	ἔσταλον.	ἐστάλην.	ἐσταλόμην.	
μέλλ. α.	στελῶ.	σταλθήσομαι.	στελοῦμαι.	
μέλλ. β.	σταλῶ.	σταλήσομαι.	σταλοῦμαι.	
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.		ἐστάλσομαι.		

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ενεστῶς.	Κάμνω.	κάμνομαι.	κάμνομαι.	Laboro.
παρατ.	ἔκαμνον.	ἐκαμνόμην.	ἐκαμνόμην.	
παρακ.	κεκάμηκα.	κεκάμημαι.	κέκαμα.	
συγκοπὴ	κέκμηκα.	κέκμημαι.		
ὑπερσ.	ἐκεκαμήκειν.	ἐκεκαμήμην.	ἐκεκάμειν.	
συγκοπὴ	ἐκεκμήκειν.	ἐκεκμήμην.		
ἀόρ. α.	ἔκημα.	ἐκαμήθην.	ἐκημάμην.	
συγκοπὴ		ἐκμήθην.		
ἀόρ. β.	ἔκαμον.	ἐκάμην.	ἐκαμόμην.	

	μέλλ. α.	καμῶ.	καμηθήσομαι.	καμοῦμαι.
	συγκοπή		κμηθήσομαι.	
	μέλλ. β.	καμῶ.	καμήσομαι.	καμοῦμαι.
	μετ' ὀλίγον μέλλων.		κεκαμήσομαι.	
	συγκοπή		κεκμήσομαι.	
		Ενεργητικά.	παθητικά.	Μέσα.
Incido.	Ενεστώς.	Τέμνω.	τέμνομαι.	τέμνομαι.
	παρατ.	ἔτεμνον.	ἐτεμνόμην.	ἐτεμνόμην.
	παρακ.	τετέμηκα.	τετέμημαι.	τέτομα.
	συγκοπή	τέτμηκα.	τέτμημαι.	
	ὑπερσ.	ἐτετεμήκειν.	ἐτετεμήμην.	ἐτετόμειν.
	συγκοπή	ἐτετμήκειν.	ἐτετμήμην.	
	ἀόρ. α.	ἔτειμα.	ἐτεμήθην.	ἐτειμάμην.
	συγκοπή		ἐτμήθην.	
	ἀόρ. β.	ἔταμον.	ἐτάμην..	ἐταμόμην.
	μέλλ. α.	τεμῶ.	τεμηθήσομαι.	τεμοῦμαι.
	συγκοπή		τμηθήσομαι.	
	μέλλ. β.	ταμῶ.	ταμήσομαι.	ταμοῦμαι.
	μετ' ὀλίγον μέλλων.		τετεμήσομαι.	
	συγκοπή		τετμήσομαι.	
		Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ostendo.	Ενεστώς.	Φαίνω.	φαίνομαι.	φαίνομαι.
	παρατ.	ἔφαινον.	ἐφαινόμην.	ἐφαινόμην.
	παρακ.	πέφαγκα.	πέφαμμαι.	πέφηνα.
	ὑπερσ.	ἐπεφάγκειν.	ἐπεφάμμην.	ἐπεφήνειν.
	ἀόρ. α.	ἔφηνα.	ἐφάνθην.	ἐφηνάμην.
	ἀόρ. β.	ἔφανον.	ἐφάνην.	ἐφανόμην.
	μέλλ. α.	φανῶ.	φανθήσομαι.	φανοῦμαι.
	μέλλ. β.	φανῶ.	φανήσομαι.	φανοῦμαι.
	μετ' ὀλίγον μέλλων.		πεφάνσομαι.	
		Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Inclino.	Ενεστώς.	Κλίνω.	κλίνομαι.	κλίνομαι.
	παρατ.	ἔκλινον.	ἐκλινόμην.	ἐκλινόμην.
	παρακ.	κέκλικα.	κέκλιμαι.	κέκλινα.
	ὑπερσ.	ἐκεκλίκειν.	ἐκεκλίμην.	ἐκεκλίνειν.
	ἀόρ. α.	ἔκλινα.	ἐκλίθην.	ἐκλινάμην.

ἀόρ. β.

ἀόρ. β.	ἔκλινον.	ἐκλίνην.	ἐκλινόμην.	
μέλλ. α.	κλινῶ.	κλιθήσομαι.	κλινοῦμαι.	
μέλλ. β.	κλινῶ.	κλινήσομαι.	κλινοῦμαι.	
μετ' ὀλίγον μέλλων.		κεκλίσομαι.		

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ενεστῶς.	Σπείρω.	σπείρομαι.	σπείρομαι.	Semino.
παρατ.	ἔσπειρον.	ἐσπειρόμην.	ἐσπειρόμην.	
παρακ.	ἔσπαρκα.	ἔσπαρμαι.	ἔσπορα.	
ὑπερσ.	ἐσπάρκειν.	ἐσπάρμην.	ἐσπόρειν.	
ἀόρ. α.	ἔσπειρα.	ἐσπάρθην.	ἐσπειράμεν.	
ἀόρ. β.	ἔσπαρον.	ἐσπάρην.	ἐσπαρόμην.	
μέλλ. α.	σπερῶ,	σπαρθήσομαι,	σπεροῦμαι,	
μέλλ. β.	σπορῶ.	σπαρήσομαι.	σπαροῦμαι.	
μετ' ὀλίγον μέλλων.		ἐσπάρσομαι.		

ΕΚΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ενεργητικά	Παθητικά.	Μέσα.	Sexta coniugatio.
Ενεστῶς.	Ακούω	ἀκούομαι.	ἀκούομαι.	Audio.
παρατ.	ἤκουον.	ἠκουόμην.	ἠκουόμην.	
παρακ.	ἤκουκα.	ἤκουσμαι.	ἤκουα.	
ἀττικῶς.	ἀκήκοκα.	ἀκήκοσμαι.	ἀκήκοα.	
ὑπερσ.	ἠκούκειν.	ἠκούσμην.	ἠκούειν.	
ἀττικῶς	ἠκηκόκειν.	ἠκηκόσμην.	ἠκηκόειν.	
ἀόρ. α.	ἤκουσα.	ἠκούσθην.	ἠκουσάμην.	
μέλλ. α.	ἀκούσω.	ἀκουσθήσομαι.	ἀκούσομαι.	
μετ' ὀλίγον μέλλων.		ἠκούσομαι.		
ἀττικῶς		ἀκηκόσομαι.		

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ενεστῶς.	Παύω.	παύομαι.	παύομαι.	Sedo.
παρατ.	ἔπαυον.	ἐπαυόμην.	ἐπαυόμην.	
παρακ.	πέπαυκα.	πέπαυμαι.	πέπαυα.	
ὑπερσ.	ἐπεπαύκειν.	ἐπεπαύμην.	ἐπεπαύειν.	
ἀόρ. α.	ἔπαυσα.	ἐπαύθην.	ἐπαυσάμην.	
ἀόρ. β.	ἔπαον.	ἐπάην.	ἐπαόμην.	
μέλλ. α.	παύσω.	παυθήσομαι.	παύσομαι.	

μέλλ.β. Παῶ. ϖχήσομαι. ϖαοῦμαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων ϖεπαύσομαι.

Exempla hæc, etſi omnia in uſu non ſunt, poſita tamen ſunt, ut habeamus formam grauitonorum uerborum re: gulariter declinandorum, quæ ſi uariare uellemus, talis eſſet eorum inflexio.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

De uerbis circunflexis.

TA ϖερισπώμενα ῥήματα, hoc eſt, circunflexa uer ba à ſexta coniugatione grauitonorum fiunt, non tamen ab omnibus uerbis, ſed ab his ſolũ quæ in penultima habent ſiue ε. ſiue α. ſiue ο. ut ϖοιέω, βοάω, χρυσόω. Et dicuntur circunflexa eò quòd habeant circunflexum accentum in ultima, à qua omnis ratio accentus pendet. ut ϖοιῶ. βοῶ. χρυσῶ. Patiuntur au: tem ſynęreſim in præſenti & præterito imperfecto modi in: dicatiui, quæ quidem tempora in alijs modis, & etiam par ticipijs ſimul uariantur, ut in grauitonis dictum eſt. Sed ſciendum ſynæreſim pro craſi poni, & ex præcedente uo: cali breui fieri ſemper, quemadmodum & in nominibus ſynæreſiatis declaratum eſt. Et cum in his uerbis uariæ ſint ſynæreſes, uarias coniugationes eſſe oportet, quæ per ſupradictàs treis uocaleis diſtinguuntur, quas χαρακτηριστικὰ hoc eſt, formatiuas literas appellare poſſumus, quem: admodum & conſonanteis in grauitonis. Per ea enim cognoſcimus unumquodque uerbum quotę ſit coniugatio: nis. Quibuſdam tamen placet, quemadmodum Diony: ſius Thrax affirmat, ut per extremam ſecundarum perſo: narum huiuſmodi coniugationes diſtinguantur. Nam prima coniugatio in εις. per ſynæreſim facit ſecundam perſonam contractam. ut ϖοιεῖς. Secunda in ας. ſubſcri pto ι. βοᾷς. Tertia in οις. χρυσοῖς. Eſtò igitur ε. χαρακτηρικὸν primæ coniugationis circunflexorũ. α. ſecundæ. ο. ter: tię. Quę quidem ſeruantur in omnibus modis, tam actiuo rum, quàm paſſiuorum, quantũ ipſa natura fert, & ſi cõmu nes ſynęreſiũ regulę aduerſari uideantur. proprias enim ac diſtinctas

Circunflexa quare dicta.

Annotatio.

Circunflexorum uariæ coniugationes.

Dionyſius Thrax.

diſtinctas ſynæreſeis habet unaquæq; circunflexorum coniugatio. In quibus uerbis omnibus aduertendum eſt, futurum in σω. deſinens, ſuperare præſens una ſyllabâ: ſi præcepta quorundam ſequi uolumus, qui ſcribunt, ποιήσω, βοήσω, χρυσώσω, & alia huiuſmodi eſſe à circunflexis. Sed analogia poſtulat, ut futura ſint à grauitonis proprijs circunflexorum, mutatis ε. & α. in η. & ο. in ω. ut ποιέω, ποιήσω. βοάω, βοήσω. χρυσόω, χρυσώσω. Licet in quibuſdam maneant immutabiles. ut τελέω, τελέσω. γελάω, γελάσω. ὀνόω, ὀνόσω, & alia. Futura circunflexor.

Penultima etiam futuri ſeruatur in præterito perfecto, & præterito pluſquàmperfecto, & in primo aoriſto in omnibus uerbis circunflexis. ut ποιήσω, πεποίηκα, ἐπεποιήκειν, ἐποίησα. βοήσω, βεβόηκα, ἐβεβοήκειν, ἐβόησα. χρυσώσω, κεχρύσωκα, ἐκεχρυσώκειν, ἐχρύσωσα. De quibus omnibus ſingulatim dicendum eſt. Penultima futuri.

DE PRIMA CONIVGATIONE CIRCVNFLEXORVM.

Prima igitur coniugatio circunflexorũ à uerbis ſextæ coniug. grauitonorũ in εω. deſinentibus, per ſynæreſim fit. ut ποιέω, ποιῶ. cuius ſecunda perſona & tertia in ει. diphthongum propriam deſinunt. ut ποιεῖς, ποιεῖ. Et habet in futuro ante σω. η. hoc eſt, quum præſens longam habeat penultimam, ſiue natura, ſiue poſitione. ut οἰκῶ, οἰκήσω. ποιῶ, ποιήσω. ἀθλῶ, ἀθλήσω. Excipitur νεικῶ, νεικέσω, quod contendo ſignificat. Νικῶ enim νικήσω ſecundæ coniugationis eſt. Excipitur & ἀρκῶ, ἀρκέσω. Etiam quum præſens in ω. purum deſiuerit, futurum habebit η. ante σω. ut νοῶ, νοήσω. Etiam ſi ancipitem habuerit præſens in penultima. ut φιλῶ, φιλήσω. κιχῶ, κιχήσω. præter ἀρῶ, ἀρέσω, & καλῶ, καλέσω. Etiam uerba deriuata à nominibus maſculinis in ος. deſinentibus. ut κτύπος, κτυπῶ, κτυπήσω. δοῦπος, δουπῶ, δουπήσω. Etiam decompoſita. ut οἰκονόμος, οἰκονομῶ, οἰκονομήσω. Etiã à grauitonis uerbis in circunflexa deducta. ut οἰκτείρω, οἰκτειρῶ, οἰκτειρήσω. ἕλκω, ἑλκῶ, ἑλκήσω. Etiam quæ indifferenter ſunt & primæ & ſecundæ coniugationis. ut ξυρῶ, ξυρεῖς, καὶ ξυρᾷς, ξυρήσω. ἐλεῶ, ἐλεεῖς, καὶ ἐλεᾷς, ἐλεήσω. γηρῶ, γηρεῖς, καὶ γηρᾷς, γηρήσω. Etiam monoſyllaba. ut σχῶ, σχήσω. ἑῶ, ἑήσω.

Prima coniugatio. Verba in ω. purum. Deriuatiua. Decompoſita. Monoſyllaba.

μυῶ μυήσω. Quæ uerò nihil horum habent, & penultima præsentis aut in ε. aut in ο. desinat, per εσω. faciũt futurum. ut τελῶ, τελέσω. ὀλῶ, ὀλέσω. Excipiuntur μολῶ, μολήσω. τορῶ, τορήσω. ὠφελῶ, ὠφελήσω. Hæc aũt adnotantur, quæ indifferens habent futurũ. καλῶ, καλέσω, καὶ καλήσω. φρονῶ, φρονέσω, καὶ φρονήσω. κορῶ, κορέσω, καὶ κορήσω. φορῶ, φορέσω, καὶ φορήσω. αἰνῶ, αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. πονῶ, πονέσω, καὶ πονήσω. Πονέσω quidem, si ad corpus referamus: πονήσω uerò, si ad animã. Et aduerte, dissyllaba in hac prima cõiugatione ex cõmuni usu non pati synæresim in prima pers. singul. præsentis tẽporis. Nam regula est, ὅτι οὐδέποτε ῥῆμα ὁριστικὸν εἰς ω. λῆγον μονοσύλλαβον εὑρίσκεται ἐν χρήσει, χωρὶς εἰμὴ εὑρεθῶσι δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων. οἷον δρῶ, θλῶ, κλῶ. hoc est, quod nunquàm uerbum indicatiuum in ω. desinens monosyllabum inuenitur in usu, nisi inueniantur secundæ coniugationis circunflexorum. ut δρῶ, θλῶ, κλῶ. &c. Neq; in prima plurali, neq; in tertia. Non enim dicimus πλέω, πλῶ, neq; πλέομεν, πλοῦμεν, neque πλέουσι, πλοῦσι. & ut plurimum accipere υ. in futuro. ut πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. νέω, νεύσω Synæreses autem huius cõiugationis, quæ semper ex ε. & sequente uocali fiũt, hæ sunt: scilicet ει. ου. οι. ῃ. η. ω. sicut in primo tractatu dictum est.

Quæ futurum habeãt indifferens.

Dissyllaba.

Regula.

Synæreses huius coniugationis.

De Optatiuo actiuo circunflexorum uerborum.

OPtatiui circunflexorum actiui, fiunt à genitiuis suorum participiorum omnes: quemadmodum & grauitonos fieri monstrauimus. ut ποιέοντος, ποιέοιμι. sic à ποιοῦντος, ποιοῖμι. extrema scilicet in μι. conuersa, & abiecto υ. deinde addito ι. penultimæ uocali. υ. tamen ex ου. diphthongo prius expuncto: quum tres uocales in eadem syllaba minime possint actu consistere. In secunda uerò cõiugatione etiam à genitiuo participij contracti fit: diuerso tamen modo, quum penultima uocalis genitiui etiam diuersa sit. ut βοάοντος βοῶντος. τος. enim in μι. & υ. consonante expuncta, ac ι. penultimæ uocali subscripto, fit βοῷμι, βοῷς, βοῷ. At in tertia quidem coniugatione similis erit formandi ratio, qualem in prima diximus: quandoquidem

dem & utriusque genitiui contracti eadem est literatura. ut ποιοῦντος, χρυσοῦντος. unde χρυσοίμι, χρυσοῖς, χρυσοῖ. Possumus tamen huiusmodi optatiuos contractos à proprijs perfectis deducere. hoc est, ποιέοιμι, βοάοιμι, χρυσόοιμι, abijcientes primum ι. ex penultima diphthongi οι. Deinde contrahentes ε. & ο. si primæ sint coniugationis, rursus in οι. diphthongum. & duo οο. Item in οι. si sint tertiæ. ut ποιέοιμι, ποιοῖμι, χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. At si secundæ sint coniugationis, contractis prius α. & ο. in ω. μέγα, ι. iterum sumendum est per synæresim, ut in penultima omnino fiat diphthongus διὰ τῶ ι. ut βοάοιμι, βοῷμι.

Quo in loco dicet aliquis: Quur ex ε. & ο. & ex duobus οο. fit synæresis in οι. quum aliàs per communem regulam synæresium utrobique in ου. contrahantur κοινῶς. Ad quod respondetur, optatiuos omneis in penultima diphthongũ adpetere, quæ ex ι. subiunctiua uocali consistat. Nam regulæ quædam sunt peculiares, quæ quibusdam in locis habent priuilegiorum uim, communeisque regulas superant: sicut etiam in principio declinationũ diximus nominum contractorum, quum de duali numero tractaremus, uidelicet τοῖν δημοσθενέοιν. ubi ι. prius expuncto, ac ε. & ο. rursus in οι. diphthongum contractis, fit δημοσθενοῖν. Quoniam omnem datiuum dualem in diphthongum διὰ τῶ ι. siue propriam siue impropriam desinere opus est. — Quæstio. / Datiuus in ι.

Atque iterum quæri potest: Si igitur huiusmodi optatiui diphthongum διὰ τῶ ι. natura omnino adpetunt, quur non potius altera uocalis eliditur, quæ ι. præcedit, & ex ea quæ remanet & ι. subsequente fiat synæresis? Respondetur, synæresin fieri non posse, nisi ex duabus uocalibus, quæ monophthongi sint, ac puræ, hoc est, nulla intercedente aut uocali aut consonante. ut ποιέομαι, ποιοῦμαι. βοάομαι, βοῶμαι. — Altera quæstio.

At ubi euenerit, ut ex quapiam diphthongo synæresis fiat, sciendum, præpositiuã uocalem diphthongi omnino esse suscipiendam: quum in ipsa diphthongo tanquàm principalis ac domina primum obtineat locum. Subiunctiuam uerò, siue ἰῶτα sit siue υ. ψιλόν prorsus abijciendã, utpote adpendicẽ, & præpositiuis uocalibus subiectã: ut ex ipsa præpositiua uocali & monophthongo, quæ fortè ei adhæserit, — Annotatio.

contractio

contractio fiat. ut ποιέοιμι, ποιοῖμι. nisi in α. crasin fieri contin gat, aut in η. aut in ω. μέγα, quia tũc huiusmodi uocales per synæresin ι. sibi adsciscunt, ut ex se & eo diphthongus impropria fiat. ut βοάεις, βοᾷς. ποιέῃς, ποιῇς. βοάοιμι, βοῷμι.

Adnotatiuncula. Quare sciri uelim, in uerbis circunflexis, ac etiam in nominibus contractis, has esse ueras synæresium formandarum regulas, quas ab antiquis grammaticis excerpsimus. Sed de hoc etiam ἐν τῷ περὶ παθῶν τοῦ Τρύφωνος, in fine huius tractatus aliqua dicemus. Hæc igitur communis sit inflexio ἐντελῶς, καὶ κατὰ κρᾶσιν. hoc est, ποιέοιμι, ποιοῖμι, ποιέοις ποιοῖς, ποιέοι ποιοῖ. Nam Attici & Aeoles, uertentes μι. in ην. puram, dicunt ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη: sicut τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη. Dores uero non solum μι. in ην. sed etiam οι. penultimam diphthongum propriam in ῳ. impropriam uertentes, dicunt ποιῴην, ποιῴης, ποιῴη. & sic in aliis circunflexorum coniugationibus. Aduertendum est etiam, tertiam personam pluralem secundum hos non in εν. sed in σαν, desinere, quum penultima primæ pluralis sit η. monophthongus: sicut in passiuis aoristis dictum est. ut ποιοίημεν ποιοίησαν, ποιῴημεν ποιῴησαν.

(Attici et Aeoles. Dores.)

Hoc quoque aduertendum est, Atticos & Aeoles in modo optatiuo actiuo circunflexorum, proprium facere primum aoristum: quemadmodum & in grauitonis. hoc est, ποιήσεια, ποιήσειας, ποιήσειε, sicut τύψεια, τύψειας, τύψειε.

Κοινῶς μὲν οὕτως.

Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός

Exemplum primæ coniugationis.

Ἑνικά.	Ποιέοιμι, ποιοῖμι.	ποιέοις, ποιοῖς.	ποιέοι, ποιοῖ.
Δυϊκά.		ποιέοιτον, ποιοῖτον.	ποιεοίτην. οίτην.
Πληθ.	ποιέοιμεν, ποιοῖμεν.	ποιέοιτε, ποιοῖτε.	ποιέοιεν, ποιοῖεν.

Ἀττικῶς καὶ αἰολικῶς οὕτως.

Ἑνικά.	Ποιοίην.	ποιοίης.	ποιοίη.
Δυϊκά.		ποιοίητον.	ποιοιήτην.
Πληθ.	ποιοίημεν.	ποιοίητε	ποιοίησαν.

Δωρικῶς δὲ οὕτως.

Ἑνικά.	Ποιῴην.	ποιῴης.	ποιῴη.
Δυϊκά.		ποιῴητον.	ποιῳήτην.
Πληθ.	ποιῴημεν.	ποιῴητε.	ποιῴησαν.

Ἀόριστ. α.

Αόριστος α. κοινῶς μὲν οὕτως.

Ενικά.	Ποιήσαιμι.	ποιήσαις.	ποιήσαι.
Δυϊκά.		ποιήσαιτον.	ποιησαίτην.
Πληθ.	ποιήσαιμεν.	ποιήσαιτε.	ποιήσαιεν.

Αττικῶς δὲ καὶ Αἰολικῶς οὕτως.

Ενικά.	Ποιήσεια.	ποιήσειας.	ποιήσειε.
Δυϊκά.		ποιησείατον.	ποιησειάτην.
Πληθ.	ποιησείαμεν.	ποιησείατε.	ποιήσειαν.

Cætera uerò, grauitonorum ſequuntur inflexionem.

De infinitiuo actiuo.

INfinitiuus circunflexorum omnium præſentis tempoꝛris ſecundum iuniores grammaticos, à tertia eiuſdem præſentis indicatiui modi fit, addita ν. quemadmodū & grauitonus. ut ποιέει, ποιεῖ, ποιεῖν. Veteribus tamen placuit, ut huiuſmodi infinitiuus à tertia perſona præteriti imperfecti omnino deduceretur, à quibus hæc datur reguꝛla, quam ex Theodoſio, & Herodiano accepimus. πᾶς ἐνεστὼς ἀπὸ βαρυτόνων κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ν. προσλαβὼν ἀπαρέμφατον ποιεῖ. λέγει, λέγειν. ἀπὸ δὲ περισπωμένων ὁ παραꝛτατικὸς προσθέσει τοῦ ν. καὶ συστολῇ τῆς ἀρχούσης. ἐποίει, ποιεῖν. ἐꝛβόα, βοᾶν. ἐχρύσου, χρυσοῦν. quod feciſſe uidentur, tum ut formatiua litera cuiuſuis coniugationis, ſicut in alijs moꝛdis, ita & in infinitiuo ſeruaretur, hoc eſt, ε. α. & ο. ut ποιꝛεῖν. βοᾶν. χρυσοῦν. Tum ne repugnare uiderentur huic regulæ, ὅτι τὰ εἰς ν. λήγοντα ῥήματα, οὐδέποτε ἔχει πρὸ τοῦ ν. τι ἀνεκφώνητον. hoc eſt, quòd uerba deſinentia in ν. nunquàm habent ante ν. quicquàm non prolatum. ſicut eſt ι. in α. diphth. impropria, & in η. eſt enim ι. ἀνεκφώνητον. Nam in diphthongis improprijs nullum habet ſonum. Si igitur in uerbis ſecundæ coniugationis à tertia perſona præꝛſentis temporis formare uoluerimus infinitiuum, neceſſaꝛriò ι. erit ſubſcribendum. Ex α. enim & ε. fit ſynæreꝛſis in ᾳ. ι. quidē ſubſcripto, quod ἀνεκφώνητον eſt. ut βοάει, βοᾷ, βοᾷν. πεινάει, πεινᾷ, πεινᾷν, quod manifeſtè eſt contra dictam regulam. Verba etiam tertiæ coniugationis, ſi à tertia præſentis facerent infinitiuum, aut in ειν. ſecundum

Regula. *Alia regula.* *Infinitiuus ſecundæ coniugationis.* *Tertiæ coniugationis.*

communem regulam, aut in οιν. ſecundum propriam deſinendum fuerat. At cum neutra harum terminationum in uſu ſit, ſed potius in ουν. ut χρυσοῦν, aptior erit formatio ſi à tertia præteriti imperfecti fiet antiquorum more, ut ſupra diximus. Nihil tamen prohibet, quin à perfecto infinitiuo præſentis temporis in unaquaque circunflexorum coniugatione contractus ac proprius infinitiuus regulariter deduci poſſit, ut in primo quoque tractatu diximus. Nam ſi ex ει. extrema diph. infinitiui perfecti ſubtrahatur ι. ſubiunctiua uocalis, & ex propria figuratiua uocali cuiuſuis coniugationis, & ε. ſequente, quæ erat præpoſitiua uocalis ει. diphth. fiat ſynæreſis: id eueniet ut unaquæque coniugatio etiam in ipſo infinitiuo contracto propriam ſortiatur ſynæreſim. ut ποιέειν, ποιέεν, ποιεῖν. βοάειν, βοάεν, βοᾶν. χρυσόειν, χρυσόεν, χρυσοῦν, καὶ τὰ λοιπά. Nam duo εε. in ει. diph. contrahuntur. α. & ε. in α. ο. & ε. in ου.

Ενεςὼς καὶ παρατατικός.

Ποιέειν, ποιεῖν κοινῶς. καὶ ποιέν δωρικῶς, expuncto ι. & accentu circunflexo in acutum conuerſo. Regula πᾶν ῥῆμα βαρύνεται, ἢ περισπᾶται: ὀξύνεται δὲ οὐδέποτε κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν, εἰ μὴ παρὰ δωριεῦσι τὰ συνηρημένα ἀπαρέμφατα εἰς ειν, ὑφαιρέσει τοῦ ι. ποιέν, ἀντὶ τοῦ ποιεῖν. δασμοφορέν, ἀντὶ τοῦ δασμοφορεῖν. ὅ ἐστι δημόσια φέρειν, hoc eſt, Omne uerbum grauatur, aut circunflectitur: acuitur autem nunquàm ſecundum communem conſuetudinem, præterquàm apud Dores infinitiuos contractos in ειν. qui ſubtracto ι. fiunt. ut ποιέν pro ποιεῖν. δασμοφορέν pro δασμοφορεῖν, id eſt, tributa ferre. Reliqua uerò tempora, grauitonorum ſequuntur formam.

Regula.

De Optatiuo paſſiuo.

Optatiui paſſiui perfecti uerborum circunflexorum, ab indicatiuo fiunt ut grauitona, hoc eſt, extrema in μην. conuerſa, & adiuncto ι. penultimæ uocali. ut ποιέομαι, ποιεοίμην. Contracti uerò à perfectis eodem fiunt modo, quo & actiui, hoc eſt, ι. ſubiunctiua uocali penultimæ diphth. expuncta, & ε. & ο. in οι. diphth. uerſis, ſi primę ſint coniugationis: ac duobus οο. item in οι. diph.

ſi ſint

ſi ſint tertiæ. fit enim ex ποιεοίμην, ποιοίμην, & ex χρυσοοίμην, χρυσοίμην. In ſecunda uerò coniugatione in ω. μέγα fit craſis, cui ſubſcripto ι. fit βοαοίμην, βοῴμην. Quo in loco, quoniam ſecundæ perſonæ in ο. deſinentes, optatiuorum in μην. exeuntium, in aliquibus acuuntur in antepenultima, in aliquibus autem circunflectuntur, non alienũ duxi aperire in quibus acuantur, & in quibus circunflectantur. Nam quæ ſunt duarum ſyllabarum circunflectuntur. ut σχοίμην, σχοῖο. δοίμην, δοῖο. Item quorum actiui in μι. deſinunt circunflexorum. ut νοοίμην, νοοῖο. ποιοίμην, ποιοῖο. βοῴμην, βοῷο. Eodem modo dicendum eſt de omnibus ijs quorum indicatiui actiui deſinunt in μι. & habent optatiuum in ην. puram deſinentem, quia & ipſæ ſecundæ perſonæ circunflectuntur. ut τίθημι, τιθείμην, τιθεῖο. quia τιθείην optatiuum actiuum eſt. δυναίμην autem δύναιο acuitur in antepenultima, quia nõ habet δύνημι in uſu, neq; δυνείην optatiuum actiuum. Circunflectuntur etiam ſecundæ perſonæ præteriti perfecti, πεποιήμην, πεποιῆο. δεδοίμην, δεδοῖο. Reliquæ uerò omnes ſecundæ perſonæ in ο. deſinentes acuuntur in antepenultima. τυπτοίμην, τύπτοιο. λεγοίμην, λέγοιο. τυψοίμην, τύψοιο. Tertiæ perſonæ horum optatiuorum in το. deſinentium, eundem habent accentum quem ſecundæ. νοοῖο, νοοῖτο. τύπτοιο, τύπτοιτο.

Optatiuus ſecundæ coniugationis.

Annotatio.

δύνημι.

De Subiunctiuo paſſiuo.

SVbiunctiui in μαι. ſi à grauitonis exiſtant, grauantur. ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. Si uerò à circunflexis, circunflectunt penultimam. ἐὰν φιλῶ, ἐὰν φιλῶμαι. ἐὰν ποιῶ, ἐὰν ποιῶμαι. Hoc quoq; attendendum eſt, Secundam perſonam à tertia fieri, ſicut in uerbis in ω. deſinentibus dictum eſt, expuncto ſcilicet τ. ἐὰν ποιέηται, ποιέηαι. deinde η. & α. in η. contractis, ac ſubſcripto ι. ποιέῃ, κὴ κράσει τῶ ε. κὴ η. iterum in η. ac ſubſcripto ι. ut prius, fit ποιῇ. Poterimus tamen facere tertiam ſubiunctiui actiui ſecundam ſubiunctiui paſſiui, ſecundum regulam antiquorum quæ eſt, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα ἐισὶ τῶν παθητικῶν. ἐὰν ποιέω, ῶ. ποιέῃς, ποιῇς. ποιέῃ, ποιῇ. ἐὰν ποιέομαι, ποιῶμαι. ποιέῃ, ποιῇ. Etiam ſecundã

Annotatio.

Regula.

personam præteriti passiui subiunctiui circunflexorũ à tertia actiui eiusdem temporis fieri, extrema scilicet syllaba abiecta, & accentu acuto in circunflexum uerso. ἐὰν πεποιήκω, πεποιήκῃς, πεποιήκῃ. ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ. Est enim regula, ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι, καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ὑποτακτικῶν, ἀποβολῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι. πεποιήκῃ, πεποιῇ, subscripto ι. ut opinor, quandoquidem secunda persona passiuorum in μαι. desinentium in diphth. impropriam omnino desinere appetat κοινῶς. Tertia persona à prima fit, ω. in η. & extrema in ται. mutatis. ἐὰν ποιέωμαι, ποιῶμαι. ποιέηται, ποιῆται.

Canon.

DE SECVNDA CONIVGATIONE CIRCVNFLEXORVM.

Secunda coniugatio.

Secunda coniugatio circunflexorum à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum in αω. desinentibus per synæresim fit. ut βοάω, βοῶ. γελάω, γελῶ. Quorũ secunda persona & tertia per α. diph. impropriã enuntiatur. ut βοᾷς, βοᾷ. γελᾷς, γελᾷ. In futuro uerò ante σω. quandoque habet α. quandoque η. Desinentia in ω. purum, præcedente aut ε. aut ι. siue solo, siue in diph. habent α. in penultima futuri. ut ἐῶ, ἐάσω. θεῶ, θεάσω. ἀνιῶ, ἀνιάσω. κοπιῶ, κοπιάσω. ἀλοιῶ, ἀλοιάσω κοινῶς, καὶ ἀλοιήσω ἀττικῶς. Habentia uerò ο. in penultima præsentis quinque annotantur, quorum duo habent η. in penultima futuri, hoc est, βοῶ, βοήσω, καὶ γοῶ, γοήσω. duo autem α. ἀκροῶ, ἀκροάσω. καὶ μακοῶ μακοάσω. Quintum uerò indifferens est, scilicet ἀλοῶ, quod ἀλοάσω facit, & ἀλοήσω. Etiam habentia siue ρ. siue λ. ὑπερμονοσύλλαβα, nulla consonante præcedente, α. habent in penultima futuri. ut περῶ, περάσω. φυρῶ, φυράσω. γελῶ, γελάσω. χαλῶ, χαλάσω. Quæ uerò habent υ. ante ω. per ησω. faciunt futurum. ut ἐγγυῶ ἐγγυήσω. Etiam ὑπερδισύλλαβα in ρω. siue in λω. desinentia, præcedente aliqua consonante, η. habent ante σω. ut ποδαγρῶ, ποδαγρήσω. ὁμοκλῶ, ὁμοκλήσω. κολλῶ. κολλήσω. Monosyllaba uerò habentia ante ρω. siue λω. consonantem aliquã, si faciunt deriuatiua uerba in μι. η. habent

Futurum.

ante

ante σω. ut χρῶ, χρῆμι, χρήσω. τλῶ, τλῆμι, τλήσω. Si autem non faciunt deriuatiua in μι. α. habent ante σω. ut κλῶ, κλάσω. φλῶ, φλάσω. δρῶ, δράσω. Etiam habentia ante ω. aliquam aliarum consonantium, η. habent ante σω. ut σμῶ, σμήσω. κνῶ, κνήσω. ζῶ, ζήσω. νικῶ, νικήσω. τιμῶ, τιμήσω. κυβερνῶ, κυβερνήσω. ἡβῶ, ἡβήσω. τρυγῶ, τρυγήσω. σιγῶ, σιγήσω. σιωπῶ, σιωπήσω. σπῶ, σπήσω. διψῶ, διψήσω. Synæreses autem huius coniugationis sunt duæ, α. scilicet productũ, & ω. Quo in loco aduertendum est, ex α. quæ est formatiua litera huius coniugationis, & ex quauis uocali, fieri synæresim in α. productum: nisi ω. μέγα, siue ο. μικρὸν utcũque sequatur ipsum α. quia tunc in ω. fit synæresis. Et sic in omnibus modis & participijs, tam actiuorum quàm passiuorum, duæ tantum fient synæreses. hoc est, in α. & in ω.

Synæreses huius coniugationis.

Hoc etiam adnotandum est, ex α. & ε. fieri synæresim in α. productum, ut dictum est, Atticorum more & communium. ut βοάεις, βοᾷς. At secundum Dores non in α. sed in η. fieri synæresim: nec ei subscribitur ι. sed prorsus abijcitur. ut Ioanni τῷ χάρακι & Theodosio placet. ut βοάεις, βοῆς. γελάεις, γελῆς. πεινάεις, πεινῆς. διψάεις, διψῆς. ζάεις, ζῆς. ὁράεις, ὁρῆς. Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις.

Annotatio.

Dores.

Ioannes. χάραξ.

Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῆς φίλε τῶ συβαρίτα.

Κιρνάεις, κιρνῆς. ὁ παρατατικὸς ἐκίρναες, ἐκίρνης. ἐκίρναε, ἐκίρνη.

Ὀδυσσείας ξ. Ἐν δ᾽ ἄρα κισσυβίῳ κίρνη.

ἀντὶ τοῦ ἐκίρνα. Inueniuntur etiam in usu apud Atticos πεινῆς, διψῆς, ζῆς, & ζῆν infinitiuum: quanquam Dorum sint propria.

DE TERTIA CONIVGATIONE CIRCVNFLEXORVM.

Tertia coniugatio circunflexorũ à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum in όω. desinentibus per synæresim fit. ut χρυσόω, χρυσῶ. ἀργυρόω, ἀργυρῶ. quorũ secunda & tertia persona in οι. diphthongum desinunt. ut χρυσοῖς, χρυσοῖ. ἀργυροῖς, ἀργυροῖ. In futuro uerò ante σω. ut plurimum habet ω. μέγα. Cognoscitur autem sic. Quandocunque enim uerbum habet nomen præiacens, à quo deriuatur, tunc futurum habet ω. in penultima. ut χρυσός, χρυ-

Tertia coniugatio.

Futurum.

σόω, χρυσῶ, χρυσώσω. ἄργυρος, ἀργυρόω, ἀργυρῶ, ἀργυρώσω. γύψος, γυψόω, γυψῶ, γυψώσω. χείρ, χειρόω, χειρῶ, χειρώσω. πύρ, πυρόω, πυρῶ, πυρώσω. στέφανος, στεφανόω, στεφανῶ, στεφανώσω. ὀρθός, ὀρθόω, ὀρθῶ, ὀρθώσω. στρεβλός, στρεβλόω, στρεβλῶ, στρεβλώσω. κακός, κακόω, κακῶ, κακώσω. ταπεινός, ταπεινόω, ταπεινῶ, ταπεινώσω. & alia. Quum autem uerbum nullum habet nomen à quo deriuetur, tunc futurum habet in penultima ο. paruum. ut ὀμόω, ὀμῶ, ὀμόσω. ἀρόω, ἀρῶ, ἀρόσω. ὀνόω, ὀνῶ, ὀνόσω. &c. quæ pauca ſunt numero. Quo in loco aduertendum eſt, quòd ubicunque poſt ο. quæ eſt formatiua litera huius coniugationis, ſequitur ω. μέγα, fit ſynæreſis in idem ω. ut χρυσόω, χρυσῶ. Vbi uerò ſequitur ε. monophthongus, aut ο. aut οο. in ου. fit ſynæreſis. ut χρυσόετον, χρυσοῦτον. χρυσόομεν, χρυσοῦμεν. χρυσόουσι, χρυσοῦσι. Sed ubi ſequitur ι. in diphthongo, ſiue ει. ſiue οι. ſiue ῃ. ſemper fit ſynæreſis in οι. in omnibus modis tam actiuorum quàm paſſiuorum (infinitiuo actiuo excepto) & hoc ut ſeruetur τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας. hoc eſt, ο. μικρόν. ut χρυσόεις, χρυσοῖς. χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. ἐὰν χρυσόῃς, χρυσοῖς. Si uerò ſequitur η. monopthongus, ſicut eſt in ſecunda & tertia perſona dualis numeri, & ſecunda pluralis ſubiunctiui modi, tam actiui quàm paſſiui, quæſtio eſt quomodo facienda ſit ſynæreſis: quia in nonnullis codicibus per η. huiuſmodi perſonæ reperiuntur ſcriptę. ἐὰν χρυσῆτον. ἐὰν χρυσῆτε. Emanuel Chryſolora adſerit ſynæreſim fieri omnino in οι. diphthongum, ut etiam ſeruetur in his ο. μικρὸν formatiua litera in ipſa diphthongo. ἐὰν χρυσόητον, χρυσοῖτον, ἐὰν χρυσόητε, χρυσοῖτε. Et ſic in paſſiuis, ἐὰν χρυσόησθον, χρυσοῖσθον. ἐὰν χρυσόησθε, χρυσοῖσθε. Theodorus autem exiſtimauit ſynæreſim eam fieri in ω. uel in ου. Secundo etenim τῶν εἰς τέσσαρα ſcribit. Ἑπομένου δὲ τοῦ η. εἰς ω. ἢ εἰς ου. τὴν συναίρεσιν γίνεσθαι. ἐὰν χρυσόηται, χρυσῶται, ἢ χρυσοῦται. Nos certè quod Theodorus de ſynæreſi in ου. ſcripſit, nuſquàm alibi uidimus. Sed quum legatur apud Irenæum, qui de Atticorum uſu ſcripſit, ſinæreſim eam in ω. fieri ἀττικῶς: ita etiam faciendum eſſe cenſemus: quanquàm is non niſi de tertia perſona ſingularis numeri ſubiunctiui paſſiui attulerit exempla. ἐὰν στεφανόηται, στεφανῶται. ἐὰν γυψόηται, γυψῶται. Et ſic tres duntaxat erũt ſynæreſes, οι. ſcilicet, ου. & ω. ſicut

Adnotatiuncula.

Chryſoloræ opinio.

Theo. Gaza

Vrbani ſententia de ſynæreſi.

ſicut in primo tractatu dictum eſt. Præterea quæ de ſubiunctiuo paſſiuo diximus, hoc etiam aduertendum, ſecundam perſonam præteriti perfecti per ω. μέγα ſcribendu eſſe, ſecũdum grammaticorum præceptionem, licet in pleriſq; codicibus per η. inueniatur. quorum uerba hæc ſunt. Τὸ δεύτερον, ἐὰν κεχρυσῶ, καὶ ἄφειλεν εἶναι ἐὰν κεχρυσώνῃ, ἵνα ἀπὸ τοῦ τρίτου ἐνεργητικοῦ δεύτερον παθητικοῦ γένηται. ἀλλ᾽ ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι. τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ἀποκοπῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς δεύτερον παθητικὸν γίνεται. hoc eſt, Secũda perſona ἐὰν κεχρυσῶ, & debeb at eſſe ἐὰν κεχρυσώνῃ, ut à tertia actiui ſecunda paſſiui fiat. At in circunflexis, & terminatis in μι. tertia perſona præteriti actiui per apocopen extremæ ſyllabæ ſecunda paſſiui fit. ἐὰν πεποιήκῃ, ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ. ἐὰν βεβοήκῃ, ἐὰν βεβοῶμαι βεβοῇ. Sic ἐὰν κεχρυσώκῃ, ἐὰν κεχρυσῶμαι, κεχρυσῷ.

De ſubiunctiuo paſſiuo.

Grammaticorum præceptio.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ. ΡΗΜΑΤΩΝ.

Erba in μι. deſinentia, fiunt à uerbis ſextæ coniugationis grauitonorum: partim ab his quæ habent circunflexa, partim ab his quæ non habent. Deriuata à grauitonis quæ habent circunflexa, reduplicationem ſuſcipiunt, & triſyllaba eſſe uolunt, adnumerata ea ſyllaba quam per reduplicationem ſuſcipiunt. ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Alia autem ab ijs ſolum quæ in νω. deſinunt, & ipſa quoq; triſyllaba ſunt: licet reduplicationem non habeant. ut ζευγνύω, ζεύγνυμι. Nonnulla tamen inueniuntur apud poëtas triſyllaba, in quibus nulla eſt reduplicatio: & ſi à grauitonis habentibus circunflexa deriuentur. ut δίζημι, ὄνημι, φίλημι, αἴνημι. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις.

De uerbis in μι.

In μι. triſyllaba.

In μι. poëtica.

Οὔ μιν ἔγωγε αἴνημι.

ἵλημι, unde ἵλαθι, καὶ ἵληθι. Ὀδυσσείας γ.

Ἀλλ᾽ ἄνασσ᾽ ἵληθι.

δείπνημι, ἴσημι, κρέμημι. γήρημι, unde γηράς γηράντος. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. Οὐδέ μεν οἵγε

Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν.

ὄρημι

ὄρημι. unde ποθόρημι. Θεόκριτος ἐν βουκολιασταῖς.
Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι.
νίκημι. Θεόκριτος ἐν θαλυσίοις.
Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ σάμω, οὔτε φιλητᾶν ἀείδων. & similia.

Adnotantur nõnulla quæ numerum trium syllabarum excedunt: quæ etiam poëtica sunt. ut ἀρίστημι, ἀλάλημι, ἀκάχημι, ἀλαλύκτημι. quorũ passiua, hoc est ἀλάλημαι, ἀκάχημαι, ἀλαλύκτημαι, penultima produ. (more Aeolico) apud poëtas frequentissimo habentur in usu. Quinque etiam adnotantur, quæ communiter in usu sunt. ut κεράννυμι, πετάννυμι, ὀμόργνυμι, ὀρέγνυμι, ὀνίνημι. Ησίοδος ἐν Θεογονίᾳ.
ὧ δ' ἐθέλει μεγάλως παραγίνεται, ἠδ' ὀνίνησι.
Et Homerus Ἰλιάδος ω. Οὐδέ οἱ αἰδὼς
Γίνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι.

In μι. Aeolica. Sunt quædã Aeolica his similia. ut δοκιμῶμι, ἐλευθερῶμι. &c.

Inueniuntur alia quæ contrarium patiuntur, quoniam dissyllaba sunt. ut εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. εἶμι τὸ πορεύομαι. φημὶ τὸ λέγω. καὶ ἀφαιρέσει φ. ἠμὶ τὸ αὐτό. Sunt & alia dissyllaba, quæ

In μι. disyllaba. licet communiter nõ adnotentur, frequenter tamen apud poëtas in usu sunt. ut γνῶμι, τλῆμι, δῦμι, φῦμι, & similia. Sed de his & nonnullis alijs, in fine huius tractatus uerborum in μι. dicetur. Nunc ad ea reuertamur, quæ secundum naturam uerborum in μι. regulariter formari possunt, quæ (ut dixi) trisyllaba esse uolunt. Nam prima syllaba ex reduplicatione fit, si à grauitonis circunflexorum deducantur. Cuius quidem reduplicationis in primo tractatu in principio uerborum in μι. abundè mentio facta est.

Verba in μι. quur sic dicta. Quum autem alia uerba adpellata sint partim grauitona, partim circunflexa ab accentu, hæc à terminatione in μι. in quam desinunt, nuncupata sunt: quia pleraque trisyllaba sunt, & accentum habent in antepenultima, horum μι. finalis breuis est.

Penultima uerborum in μι. Penultima uerò est uaria, secundum uarias uocaleis, quæ inueniuntur in penultima grauitonorũ, à quibus immediate fiunt: quæ quidem uocales χαρακτηριστικὰ sunt, tam grauitonorum quàm circunflexorum, & ter-

In μι. quatuor coniugationes. minatorum in μι. quæ sunt ε. α. ο. υ. quibus in proprias longas mutatis, & extrema in μι. breuem conuersa, quatuor fiunt coniugationes uerborum in μι. ut τίθημι, ἵστημι, δίδωμι.

ζεύγνυμι

ζεύγνυμι. ab eo quod est ζευγνύω, quod non circunflectitur, quia non patitur synæresim. Nec me fugit ab alijs traditum esse, treis primas coniugationes uerborum in μι. fieri à circunflexis. Sed si quis diligentius inuestigare uoluerit, inueniet à grauitonis hæc uerba potius deduci, quàm à circunflexis. Quia circunflexa uerba dissyllaba sunt, hęc autem trisyllaba, illa etiam annumerata quam per reduplicationem assumunt. Ea enim accidentalis est, nec remanet, nisi in præsenti & præterito imperfecto, qua abiecta, circunflexum uerbum monosyllabum relinquitur. ut θῶ. ςῶ. δῶ. unde non uidetur aptè deduci posse ullum uerbum deriuatum in μι. cum minus duarum syllabarum esse non possit, abiecta etiam reduplicatione. Deinde non facile discerni potest quotę sit coniugationis unumquodque uerborum illorum cum formatiua explicitè non existat ante ω. finalem primæ personæ præsentis, nisi resoluantur in grauitona à quibus fiunt. ut τιθῶ, τιθέω. ἱςῶ, ἱςάω. διδῶ, διδόω. ubi manifestè apparet quæ sit unaquæque illorum penultima, ε. scilicet, α. & ο. Possumus tamen & per secundas circunflexorum personas, hoc est, τιθεῖς. ἱςᾷς. διδοῖς huiusmodi discernere uocaleis, si extremas illarum diphthongos consyderare uoluerimus. Nam in ει. diphthongo ε. præpositiua existit uocalis, quæ figuratiua est primæ cōiugationis circunflexorum. in ᾳ. uerò α. quæ est figuratiua secundæ, & in οι. ο. μικρὸν, quæ est tertiæ coniugationis figuratiua. Et hæc quoque χαρακτηριστικὰ sunt uerborum in μι. quæ à uerbis synæresim patientibus fiunt. Estò igitur ε. formatiua primæ coniugationis terminatorum in μι. α. secundæ, ο. tertiæ. Quæ quidem & si in singulari numero actiuorum in proprias longas mutentur, in duali tamen & plurali, & in eorum passiuis in easdem breueis iterum uertuntur. ε. quidem mutatur in η. secundum præceptionem uerborum in μι. quanquàm per ι. in diphth. etiam augeri possit. α. etiam in η. cum uocalem longam nullam habeat in quam mutetur. ο. uerò in ω. μέγα mutatur. τιθέω, ῶ, τίθημι. ἱςάω, ῶ, ἵςημι. διδόω, ῶ, δίδωμι. In quibus extrema, hoc est. ω. μέγα uersa est in μι. breuem. penultimæ uerò quæ in grauitonis breues erant, in proprias lon-

O gasmu-

Verba in μι. unde deducantur.

Figuratiua primæ coniugationis.

Formatio uerborum in μι.

gas mutatæ ſunt: quod factum eſt, ut tempus, quod in extrema amiſſum fuerat, in penultima repararetur. At in duali, & plurali, & in eorum paſſiuis, cum ultima ſit natura breuis, nihil cogit penultimam produci. ζεύγνυμι uerò quartum ſortitum eſt locum, cum à ſimili uerbo deductum non ſit: patitur tamen eandem penultimæ mutationem cum ſupradictis, non quidem uocalis, ſed temporis tantum. Nam cum υ. δίχρονον ſit nec habeat uocalē longam ſibi propriā in quā mutari poſſit, eadem breuis in ſeipſam longam conuertitur. Hoc etiam annotandum eſt, quod præſens horum uerborum propriam ſortitum eſt formationem & inflexionem, nec ulli uerborum inflexioni ſimilem. At præteritum imperfectum, & ſecundus aoriſtus, ubiqꝫ ſequuntur formationem & inflexionem aoriſti paſſiui uerborum in ω. paucis admodum uariatis. ut ἐτύφθην, ἐτίθην. τύφθητι, τίθετι. &c. pro quibus talis datur regula.

Præſentis declinatio.

Regula.

Quandocunque participium inuenitur terminatum in σ. extremam habens acutam, ac declinatum per ντ. ut eſt τιθείς, τιθέντος. τυφθείς, τυφθέντος: tunc indicatiuus eiuſdem temporis, hoc eſt, præteriti imperfecti, & etiam ſecundi aoriſti uerborum in μι. terminabit in ν. cum penultima uocali præſentis temporis. ut ἐτίθην, ἔθην, ἀπὸ τοῦ τίθημι. ἵστην, ἔστην, ἀπὸ τοῦ ἵστημι. ἐδίδων, ἔδων, ἀπὸ τοῦ δίδωμι. ἐζεύγνυν finali ſyllaba producta, ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμι, cuius penultima longa eſt.

Imperatiuus

Imperatiuus uerò deſinit in θι. ut τίθεθι, non tamen τίθεθι dicimus, propter alternationem duarum aſpiratarum, ſed τίθετι, extrema ſyllaba διὰ τοῦ τ.

Optatiuus.

Optatiuus deſinit in ην. ut τιθείην. Subiunctiuus in ῶ. circunflexum. ut τιθῶ. Infinitiuus in ναι. ut τιθέναι.

Futurum.

Futurum uerò horum uerborum ſecundum aliquos à præſenti proprij deriuatiui fit, abiecta reduplicatione, & extrema in σω. mutata. ut τίθημι, θήσω, & ſic minuitur una ſyllaba à præſenti. Si uerò nullam habuerit reduplicationem futurum, par erit præſenti. ut φημὶ, φήσω.

Hæc eadem Theodorus.

Poſſumus tamen dicere, hæc futura primitiuorum eſſe: & uerba in μι. cum propria non habeant futura, ab ipſis primitiuis ea ſumere: ſicuti & circunflexa, & hoc melius. Etiam præteritum perfectum, & præteritum pluſquàmperfectum, & primus aoriſtus primitiuorum

mitiuorum formam ſequuntur. Verba quartæ coniugationis ſi triſyllaba ſunt, omnio carent futuro, nec declinantur, niſi uſq; ad parataticum. Si uerò diſyllaba, & futurum habent, & ſecundum aoriſtum. ut δῦμι, δύσω, ἔδυν. De quibus omnibus ſingulatim dicendum eſt. Verba quartæ coniuga.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ.

Verba in μι. deſinentia primæ coniugationis, fiunt ut dictum eſt, à uerbis grauitonis circunflexorum primæ coniugationis, à quibus deriuantur. Et in penultima actiui habent η. In paſſiui autem penultima ε. quod oſtendit, & quotæ ſint coniugationis, & unde deducantur. ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Paſſiuum τίθεμαι. Prima coniugatio.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

Τίθημι, fit ut ſupra dictum eſt, à τιθέω grauitono, ω. in μι, & ε. in η. mutatis, & accentu in antepenultimam retracto. Secunda perſona à prima fit, expuncto ι. extrema uocali & μ. in σ. conuerſa: ſiue ut alijs placet, μι. in σ. conuerſa, per cõmunem regulam, quæ eſt, τὸ εἰς μι. τροπῇ τῆς μι. εἰς σ. τὸ δεύτερον ποιεῖ. τίθης. quæ mutatio, uocalis ſcilicet in conſonantem, fit κατὰ κλίσιν, ſicut in optatiuo actiuo grauitonorum dictum eſt. Tertia à ſecunda fit, adiuncto ι. τίθησι, nec ſubſcribitur ι. ſecundæ & tertię perſonę, quemadmodum in uerbis in ω. deſinentibus, quoniam nihil non prolatum inuenitur in uerbis in μι. Nam ι. in diph. improprijs nullum habet ſonum. Excipitur φημὶ, φῄς, cuius ſecunda perſona acuitur, & ei ι. ſubſcribitur, ſecundũ antiquorum traditionem. Δυϊκά. Prima perſona dualis non fit, ut in indicatiuo grauitonorum dictum eſt. Secunda perſona à ſecunda plurali, τε. in τον. conuerſa. τίθετε, τίθετον. Tertia ſimilis eſt ſecundæ duali. τίθετον. Πληθυντικά. Prima perſona pluralis à prima ſingulari fit, extrema in μεν. mutata, ac penultima quæ longa eſt in propriam breuem conuerſa. τίθημι, τίθεμεν. uel fit à genitiuo participij. Nam regula eſt, quod participium præſentis & futuri extremã genitiui abijciens ſyllabam, & ante ν. ſuſcipiens με. primam perſonam pluralem facit. ut τιθείς, τιθέντος, τίθεμεν,

Indicatiuus actiuus.

Regula.

Canon.

Regula.

cuius penultima breuis exiſtit, ut regula expoſcit. Secun
da perſona à prima fit, μεν. in τε. conuerſa. τίθετε. Ter-
tia τιθεῖσι ad ſimilitudinem datiui pluralis eius participij.
Canon. Nam tertia perſona pluralis præſentis temporis & futuri
uerborum, tam in ω. quàm in μι. deſinentium, ſimilis eſt
datiuo plurali, participij eiuſdem temporis. ut τύπτων, τύ-
πτοντος, τύπτουσι: ſic τύπτομεν, τύπτουσι. τιθείς, τιθέντος, τιθεῖσι:
ſic τίθεμεν, τιθεῖσι, καὶ ἰωνικῶς τιθέασι, à tertia communi expun
Tertia pluralis. cto ι. de diphthongo, & α. interpoſito. Sic enim tertiã
perſonam pluralem præſentis temporis Iones formare cõ
ſueuerunt in uerbis in μι. hoc eſt, corripientes penultimam
Annotatio de penult. tertiæ perſonæ communis, pluralis numeri, & α. produ-
ctum ante σι. aſſumentes, ut Appollonio placet, quanquã
in tertia plurali præteriti perfecti, & præteriti pluſquàm-
perfecti paſſiuorum id corripiant: quoniam uerba in ι. de-
ſinentia natura longam habere uolunt penultimam & in
ι. deſinere. ut τύπτουσι, τετύφασι. τιθεῖσι κοινῶς, τιθέασι ἰωνι-
κῶς. εἰσὶ κοινῶς, ἔασι ἰωνικῶς. Οδυσ. π.

Εκ δὲ ζακύνθου ἔασι ἐείκοσι φῶτες ἀχαιῶν.

& Ιλιάδος κ.

Ημῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες παναχαιῶν.

ἴσι ἴασι. Ιλιάδος π.

καὶ τ᾽ ἀγεληδὸν ἴασι ἀπὸ κρήνης μελανύδρου.

& alia infinita. Seruant etiam accentum in eadem ſylla
ba in qua prius erat, circunflexo tamen in acutum muta-
to, cum etiam ſyllaba & locum & tempus mutauerit. Sic
Attici. & Attici, inquit Appollonius & Herodianus, hac eadem
tertia perſona plurali præſentis temporis uerborum in μι.
uti conſueuerunt. τιθέασι, διδόασι, ζευνύασι.

Παρατατικός.

Præt.imper. Ετίθην, fit à prima perſona præſentis extrema in ν. mu-
tata, & communi augmento præpoſito. ut τίθημι, ἐτίθην,
Regula. extrema ſyllaba διὰ τοῦ η. Nam præteritum imperfectũ,
& ſecundus aoriſtus uerborum in μι. penultimam proprij
actiui præſentis ſeruare debent, ut ſupra dictum eſt. Se-
cunda perſona à prima fit, ν. in σ. conuerſo. ἐτίθην, ἐτίθης.
Tertia à ſecunda, expuncto σ. ἐτίθη. Δυϊκά. Prima per-
ſona dualis non fit. Secunda a ſecunda plurali fit, τε. in

τον.

τον.conuersa. ἐτίθετε,ἐθίτετον. Tertia à secunda duali, extrema in την. conuersa.ἐτιθέτην. Πληθυντικά. Prima persona pluralis à prima singulari fit, extrema correpta,& ante ν. præposita με. syllaba. ut ἐτίθην,ἐτίθεμεν. Secunda persona à prima plurali fit, μεν.in τε.conuersa, ἐτίθετε. Tertia quoq; ab eadem fit,extrema in σαν. mutata.ἐτίθεμεν,ἐτίθεσαν,καὶ βοιωτικῶς ἔτιθεν. Nam Bœoti in uerbis quæ habent participium in σ. ὀξύτονον,& declinatum per ντ.impareis faciunt primam & tertiam personam pluralis numeri. ut ἐτίθεμεν,ἔτιθεν. ἔβημεν, ἔβαν. ἀντὶ τοῦ ἐτίθεσαν, & ἔβησαν. quam tertiam personam βοιωτικῶς formare poterimus,aut à participio neutri generis,augmēto præposito,& accentu mutato.ut ὁ τιθείς, τὸ τιθέν,ἔτιθεν. ὁ στάς, τὸ στάν, ἔσταν. aut à prima persona singulari,extrema in propriam breuem cōiugationis mutata,si sint uerba in μι. & accentu etiam mutato.ut ἐτίθην,ἔτιθεν.ἵην, ἵεν,unde μεθίεν. Οδυσσείας φ.

Καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο.

ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν. ἔστην,ἔσταν. Ιλιάδος ε.

Οἱ δ᾽ ἐλελίχθησαν,καὶ ἐναντίοι ἔσταν ἀχαιῶν.

ἀντὶ τοῦ ἔστασαν. ἔκτην,ἔκταν,ἀπὸ τοῦ κτῆμι: quod ἀπὸ τοῦ κτάω, κτῶ deducitur. Οδυσσείας μ.

Δαμπετίη τανύπεπλος, ὃ οἱ βόας ἔκταν ἑταῖροι.

Εδυν,ἔδυν. Nam υ. nullum habet antistichum in quod mutari possit: sed idem productum,in seipsum correptum mutatur. Ιλιάδος δ.

Οἱ δ᾽ αὖτις κατὰ τεύχ᾽ ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης.

ἀντὶ τοῦ ἔδυσαν. ἔφυν, ἔφυν. Οδυσσείας ε.

Ως ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμειβαδὶς.

ἀντὶ τοῦ ἔφυσαν. Quo in loco aduertendum est, quòd in omnibus numeris & personis eædem sunt uocalium mutationes, quæ in præsenti tempore διὰ τὴν συγγένειαν, hoc est, cognationem quam habet præteritum imperfectum cum præsenti. Etiam adnotandum est, quòd in prima, & secunda, & tertia coniugatione uerborum in μι. singularis numerus non est in usu: sed pro eo utimur singulari numero suorum circunflexorum.hoc est,ἀπὸ τοῦ τιθέω,τιθῶ,ἐτίθουν, ἐτίθεις,ἐτίθει. ἀπὸ τοῦ ἱστάω, ἱστῶ, ἵστων, ἵστας, ἵστα. ἀπὸ τοῦ διδόω, διδῶ, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. Vtimur etiam & tertia plurali

Bœotorum mos.

Litera υ.

Adnotatio.

Præteritum inperfectum non esse in usu.

eorundem circunflexorum, ἐτίθουν, ἵστων, ἐδίδουν.

Παρακείμενοσ.

Præteritum perfectum. Præteritum perfectum proprium non est in uerbis in μι. nec præteritum plusquàmperfectum: sed eorum loco utimur primitiuorum temporibus. Non tamen erit alienum eorum iterum tradere formationem. Παρακείμενος ergo τέθεικα, à futuro fit θήσω, cuius penultima η. esse debuerat: quũ sit penultima futuri. Sed mos Bœotorũ obtinuit, ut η. mutaretur in ει. diphthongum. Vbi enim Dores seruant η. ibi Bœoti mutant η. in ει. diphthongum. Vbi uerò Dores mutant η. in α. illic Bœoti seruant η. & quod Dores dicũt ἥρως, id Bœoti scribunt εἴρως. Quòd autem Dores dicunt ἁδύ, ut Θεόκριτ. ἁδύ τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς. Bœoti scribunt ἡδύ. Sic igitur dicendum est de hoc præterito τέθεικα: quoniam Dores non consueuerunt mutare η. in α. Bœoti mutauerunt in ει. diphthongum. Secunda persona à prima fit, adiuncto σ. τέθεικας. Tertia etiam à prima fit, α. in ε. conuersa. τέθεικε. Δυϊκά. τεθείκατον, τεθείκατον. Πληθυντικά τεθείκαμεν, τεθείκατε, τεθείκασι.

Mos Bœotorum.

Ὑπερσυντέλικος.

Præt. plusq. Ἐτεθείκειν, ἐτεθείκεις, ἐτεθείκει. sicut ἐτετύφειν, φεις, φει.

Ἀόριστος α.

Quinque aoristi anomali. Ἔθηκα, à futuro fit: sicut à τύψω, ἔτυψα. Scribendum tamen fuerat διὰ τοῦ σ. ἀπὸ τοῦ θήσω, ἔθησα. Sed quinque adnotantur aoristi: duo quidem in grauitonis. ut εἶπα, ἤνεγκα. tres uerò in his uerbis. hoc est, ἔθηκα, ἔδωκα, ἧκα: quoniam non seruant consonantem suorum futurorum, sed per mutas potius enunciãtur, quod est contra naturã propriam primi aoristi. Secunda persona ἔθηκας. Tertia ἔθηκε. sicut ἔτυψα, ψας, ψε.

Ἀόριστος δεύτερος.

Indefinitum secundum. Ἔθην, à futuro fit, extrema in ν. mutata, ac præposito ε. augmento. ut θήσω, ἔθην, extrema διὰ τοῦ η. ut in præterito imperfecto dictum est. Quur autem à futuro formetur, & non à primo aoristo, quemadmodum secundus aoristus uerborum in ω. desinentium, hæc est ratio. Nam secundus aoristus uerborum in ω. desinentium, fit à primo, extrema in ον. mutata, & ante finalem syllabam præposita consonante

Cur aoristus secundus à futuro.

nante medij præteriti, quæ cõmunis eſt trium temporum. hoc eſt, præteriti medij, ſecundi aoriſti, & ſecundi futuri. ut τέτυπα, ἔτυπον, τυπῶ. At in uerbis terminatis in μι. quum medium præteritum non inueniatur, cuius conſonantem accipere deberet ſecundus aoriſtus, opus fuit aliunde ſumere formationem. hoc eſt, à futuro, quum ab eo aptè formari poſſit. Secunda perſona ἔθης. Tertia ἔθη. Δυϊκά. ἔθετον, ἐθέτην. Πληθυντικά. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν: ſicut & præteritum imperfectum.

Adnotatio de penult.

Quo in loco aduertendum eſt, quòd penultima pluralium producenda fuerat: quoniã aoriſtus ſecundus, quam uocalem in ſingulari habet in ultima, eam in plurali uult habere in penultima. ut ἔστην, ἔστημεν. ἔγνων, ἔγνωμεν. Sed adnotantur tres aoriſti. hoc eſt, ἔθην, ἔδων, ἧν, qui quum in uſu communiter nõ ſint in ſingulari numero, à quo cætera formanda ſunt, à communi regula deflexerunt: & ut fortè euenit ſortiti ſunt declinationem. Nam in indicatiuo corripiũt penultimam pluralium, ſecundum analogiam præteriti imperfecti. ut ἔθην, ἔθεμεν. ἔδων, ἔδομεν. ἧν, ἕμεν, quod miſi ſignificat: quam cæteri aoriſti producũt. ut ἔστην, ἔστημεν. ἔφην, ἔφημεν. ἔγνων, ἔγνωμεν. In imperatiuo uerò, quòd quum deberet deſinere in θι. per cõmunem regulam, quòd quandocunque participium deſinit in σ. ὀξύτονον, & declinatur per ντ. imperatiuus deſinit in θι. ſortiti ſunt longè diuerſam terminationem. hoc eſt, in σ. ut θές, δός, ἕς. At in infinitiuo & ſi in ναι. deſinant, in penultima tamen habent diphthongũ. ut θεῖναι, δοῦναι, εἶναι. quod omnino reſpuunt infinitiui in ναι. deſinentes: ſicut in indicatiuo paſſiuo grauitonorum dictum eſt.

Aoriſti tres anomali.

Indicatiui penultima.

Imperatiui penultima.

Infinitiui penultima.

Μέλλων πρῶτος.

Futurum.

Θήσω, à præſenti fit, abiecta reduplicatione, & extrema in σω. mutata. ut τίθημι, θήσω. Vel potius à primitiuo grauitono τιθέω, abiecta reduplicatione, ut ſupra, & ε. in η. ac σ. interiecto, ut θέω, θήσω, θήσεις, θήσει.

Μέλλων δεύτερος.

Annotatio.

Secundum futurum non inuenitur in uerbis in μι. ea ratione qua nec præteritum medium. Nam ut medium præ

teritum

teritum minuitur una ſyllaba ab actiuo: ſic etiam ſecundus aoriſtus à primo, & ſecundum futurum à primo. Igitur primo futuro diſſyllabo exiſtente, opus eſſet ſecũdum monoſyllabum eſſe. hoc eſt, θῶ, quod abſurdum eſt in futuro.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Imperatiuus actiuus. TΙθετι, à genitiuo ſui participij fit, expuncto ν. & extrema in θι. mutata. Quia quandocunque participium definit in σ. ὀξύτονον, & declinatur per ντ. imperatiuus deſinit in θι. ut τιθείς, τιθέντος, τίθεθι. Vel fit à prima perſona plurali, extrema in θι. conuerſa, τίθεμεν, τίθεθι. Sed propter alternationem duarum adſpiratarũ ſecunda mutatur in propriam tenuem. ut τίθετι. Penultima. Penultima uerò corripitur. Regula. Eſt enim regula, quòd imperatiui in θι. & infinitiui in ναι. deſinentes, penultimam ſeruare debent primæ perſonæ pluralis numeri proprij indicatiui: & ſi à genitiuo participij etiam formentur. ut τίθεμεν, τίθετι, τιθέναι. Eſt & alia Alia regula, regula, quòd imperatiui uerborum in μι. præſentis temporis corripiunt penultimam. Homerus tamen eam produxit metri gratia. Οδυσσείας γ.

Αλλὰ ἄνασσ' ἴληθι, δίδωθι δ' ἐμοὶ κλέος ἐσθλόν.

Annotatio. Aduertendum eſt, quòd in uerbis in μι. ſecundæ perſonæ imperatiuorũ circunflexorum præſentis temporis magis ſunt in uſu, quàm ſecundæ imperatiuorum uerborum in μι. ut ἐτίθεε, ἐτίθει, τίθει. ἵσαε, ἵσα, ἵσα. ἐδίδοε, ἐδίδου, δίδου. Tertia perſona à ſecunda fit, extrema in τω. mutata. ut τίθετι, τιθέτω. Δυϊκά. τίθετον, τιθέτων. Πληθ. τίθετε, τιθέτωσαν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Τέθεικε, τεθεικέτω. à tertia perſona præteriti actiui: ſicut à τέτυφε, τέτυφε, τετυφέτω.

Αόριστος α.

Aoriſtus primus. Primus aoriſtus non eſt in uſu. Nam θῆκον eſſe debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα: ſicut ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, τύψον τυψάτω. Sed quia abnegauit futuri conſonantem, & accepit mutam, κ. ſcilicet, & ſi per omneis modos ſecũdum artem formari ac flecti poſſit, eius tamen uſus non eſt. Hoc idem patitur & ἔδωκα, & ἧκα: ſicut in primo aoriſto grauitonorum dictum eſt.

Αόριστος β.

Secundus

Secundus aoristus debuit esse à genitiuo sui participij, sicut & pręsens, abiecta ν. & extrema in θι. mutata. ut θείς, θέντος, θέτι. uel à prima persona plurali, extrema in θι. conuersa. ut ἔθεμεν, θέτι: altera densa in tenuem conuersa. tamen θέτι non dicimus, duabus regulis inter se repugnantibus, quarum prior est, Quòd imperatiui in θι. & infinitiui in ναι. desinentes, seruare debent penultimam primæ personæ pluralis numeri proprij indicatiui, ut in præsenti dictum est. Altera est, quòd imperatiui in θι. & infinitiui in ναι. secundi aoristi penultimam habere uolunt natura productam. ut στῆθι, γνῶθι. στῆναι, γνῶναι. Sed cum tres inueniantur aoristi secundi, hoc est, ἔθην, ἔδων, ἧν, corripientes penultimam pluralis contra propriam naturam, ut in secundo aoristo indicatiui dictum est, quam imperatiui & infinitiui habere debent, euenit ut per priorem regulam penultima corriperetur. ut θέτι, ἀπὸ τοῦ ἔθεμεν. δόθι, ἀπὸ τοῦ ἔδομεν. ἕθι ἀπὸ τοῦ ἕμεν. Per alteram uerò, quæ propria est secundi aoristi, euenit, ut eadem produceretur. ut θῆτι, δῶτι, ἧθι. Quare opus fuit aliunde ea deducere, hoc est, à secunda persona singulari eiusdem temporis, abiecto augmento, & longa in propriam breuem conuersa. ut ἔθην, ἔθης, θές. ἔδων, ἔδως, δός. ἧν, ἧς, ἕς. At in alijs uerbis talis error non accidit, cum penultima primæ personæ pluralis secundi aoristi longa sit. ut ἔστημεν, ἔγνωμεν. Tertia persona θέτω, tanquàm ab eo quod est θέτι, extrema in τω. mutata. Δυϊκά. θέτον, θέτων. Πλη. θέτε, θέτωσαν.

Aoristus secundus.

Duæ regulæ

ἔθεμεν. ἔδομεν. ἕμεν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Optatiuus actiuus.

Τιθείην, à genitiuo sui participij fit, expuncta ν. consonante, & addito ι. penultimæ uocali, ac extrema in ην. mutata, per communem regulam: quòd quandocunque participium desinit in σ. ὀξύτονον, &c. optatiuus desinit in ην. puram. ut τιθείς, τιθέντος. τιθείην, τιθείης, τιθείη. sicut τυφθείην, τυφθείης. Δυϊκά. τιθείητον, τιθειήτην. Πλη. τιθείημεν, καὶ συγκοπῇ τιθεῖμεν. τιθείητε, τιθείησαν. καὶ τιθεῖεν, ἀπὸ τοῦ τιθεῖμεν, subtracto μ. sicut in primo aoristo passiuo grauitonorum dictum est.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Τεθείκοιμι, à genitiuo participij, extrema in μι. mutata & adiuncto ι. penultimæ uocali. ut τεθεικώς, τεθεικότος. τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι.

Ἀόριστος α.

Aoristus. Θήκαιμι, θήκαις, θήκαι. ſicut τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, ἄχρηστα.

Ἀόριστος β.

Θείην, à genitiuo ſui participij fit, ſicut & præſens. ut θείς, θέντος. θείην, θείης, θείη. Δυϊκά. θείητον, θειήτην. Πληθ. θείημεν, καὶ συγκοπῇ θεῖμεν, θείητε, θείησαν. καὶ θεῖεν ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ θεῖμεν. Οδυσ. μ.

Τεύξομεν, ἔνθα κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά.

& Οδυσ. γ.

Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν. & Ιλιάδ. δ.

Τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.

Μέλλων α.

Futurum. Θήσοιμι à genitiuo participij eiuſdem temporis, extrema in μι. mutata, & adiuncto ι. penultimæ. ut θήσων, θήσοντος, θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Subiunctiuus. Regula. ἐὰν Τιθῶ, à tertia perſona præteriti imperfecti, extrema in ω. conuerſa, & abiecto augmento. ut ἐτίθη, ἐὰν τιθῶ, ſicut ἐτύφθη, ἐὰν τυφθῶ. Vel fit à prima perſona per communem regulam, quod tria tempora indicatiui, hoc eſt, præteritum imperfectum, præteritum perfectũ, & aoriſti, abiecto augmento, præterquàm in præterito perfecto, & extrema in ω. conuerſa, faciunt ſubiunctiuum. Cur autem τιθῶ circunflectatur iam dictum eſt, quòd quandocunque participium deſinit in σ. ὀξύτονον, &c. ſubiunctiuus deſinit in ῶ. circunflexũ. Secunda perſona τιθῇς. Tertia τιθῇ, ſubſcripto ι. quia omne uerbum in ω. deſinens, habet ſecundam & tertiam perſonam ſingularis numeri in diph. deſinenteis, aut propriã, aut impropriam. Etiam aduertendum eſt, in hac prima coniugatione ſecundam & tertiam perſonam præſentis temporis modi ſubiunctiui deſinere in η. ut τιθῇς, τιθῇ. In ſecunda uerò in α. ut ἱστᾷς, ἱστᾷ. In tertia in ω. ut διδῷς, διδῷ. Eſt enim huiuſmodi

ſmodi regula generalis ſubiunctiui modi, καθόλου τὰ εἰς ω. ὑποτακτικὰ εἰς η. τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ποιεῖ, πλὴν τῆς δευτέρας καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι. ἐκεῖναι γὰρ ὁμοίως τοῖς ὁριστικοῖς ὑποτακτικὰ κλίνουσιν. οἷον ἐὰν βοᾶς. ἐὰν χρυσοῖς. ἐὰν ἱστᾶς. ἐὰν διδῷς. Datur & alia regula modi ſubiunctiui uerborum in μι. ὥς φησιν ὁ τεχνικός. ὅτι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα τῶν εἰς μι. ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος, καὶ παρατατικοῦ, δηλονότι ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η. καὶ ι. ἐκφέρεται, οἷον ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας διὰ τῆς α διφθόγγου, προσγραφομένου μὲν τοῦ ι. μὴ συνεκφωνουμένου δὲ ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς ω. διφθόγγου. οἷον ἐὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ. Δυϊκά. ἐὰν τιθῆτον, τιθῆτον.. Πληθ. ἐὰν τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι. | Regula uniuerſalis.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

ἐὰν Τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ, ἀπὸ τοῦ τέθεικα, ſicut ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριστος α.

ἐὰν Θήκω, θήκῃς, θήκῃ. ſicut ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα ἀχρήστου.

Ἀόριστος β.

ἐὰν Θῶ, à tertia ſecundi aoriſti, uel à prima, ſicut & præſens. ut ἔθην, ἔθης, ἔθη. ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ. Pro quo huiuſmodi datur regula: ὅτι ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν τοῦ δευτέρου ἀορίστου τῶν εἰς μι. τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα, ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης, καὶ δευτέρας συζυγίας διὰ τοῦ η. καὶ ι. ἐκφέρεται. οἷον ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ. ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς ω διφθόγγου. ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ. ἐὰν γνῶ, γνῷς, γνῷ. Ὀδυσ. χ. | Regula de aoriſto β. ſubiunct.

Ὄφρα γνῷς κατὰ θυμόν, ἀτὰρ εἴπῃσθα καὶ ἄλλα.

καὶ Ἰλιάδ. α. Γνῷ δὲ καὶ ἀτρείδης εὐρυκρείων ἀγαμέμνων.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Τιθέναι à prima perſona pluralis numeri præſentis temporis fit, extrema in ναι. mutata. Eſt enim regula, quòd prima perſona pluralis præſentis tẽporis uerborum in μι. extrema in ναι. conuerſa, facit infinitiuum. ut τίθεμεν, τιθέναι. ἵσαμεν, ἱσάναι. δίδομεν, διδόναι. accentu etiam in penultimam translato. Quia omnis infinitiuus in ναι. deſinens, in penultima habet accentum. ut τετυφέναι, τεθεῖναι. Poteſt etiam & à genitiuo participij deduci. ut τιθεὶς | Infinitiuus actiuus. Regula.

 τιθέντος.

τιθέντος, τιθέναι. Nam omne participium in σ. ὀξύτονον per ντ. declinatum, facit infinitiuum in ναι. Corripit etiã penultimam, quoniam infinitiui præsentis temporis uerborum in μι. corripiunt penultimam. εἶναι uerò tanquàm disyllabum, secutum aoristos disyllabos, penultimam produxit.

Penultima. infinitiui.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Τεθεικέναι, à tertia persona præteriti actiui τέθεικε, adiuncta ναι. sicut à τέτυφε, τετυφέναι.

Αόριστος α.

Θῆκαι, ἀπὸ τοῦ ἔθηκε ἀχρήστου.

Αόριστος β.

Aoristi.

Θεῖναι cum diph. in penultima, θῆναι tamen esse debuerat. Nam formatio secundi aoristi, modi infinitiui, à tertia singulari eiusdem temporis modi indicatiui fit, abiecto augmento, & addita ναι. ut ἔθην, ἔθης, ἔθη, θῆναι. & tunc penultima natura producitur, sicut & eius propria regula expostulat. Est etiam alia formatio tam præsentis quàm aoristi secundi uerborum in μι. communis, hoc est, à genitiuo participij, ut θείς, θέντος, θέναι: Vel à prima persona pluralis numeri modi indicatiui, expuncto ε. communi augmento, & extrema in ναι. mutata. ut ἔθεμεν, θέναι. Vbi euenit penultimam correptam esse contra naturam secundi aoristi: quare idem error hic accidit qui & imperatiuo modo, hoc est, duarum regularum repugnantia, quarum prior est, quòd Imperatiui in θι. & Infinitiui in ναι. secundi aoristi penultimam natura longam habere uolunt. & hæc regula est secundi aoristi propria. Est & alia regula generalis, quòd Imperatiui in θι. & Infinitiui in ναι. seruare debent penultimam primæ personæ pluralis numeri eiusdem temporis. Sed cum penultima pluralis huius aoristi breuis sit, necesse est per hanc regulam & penultimam infinitiui aoristi secundi corripi. Sed hic error tribus uerbis tantum accidit quę superius annotata sunt, quorum aoristi secundi, hoc est, ἔθην, ἔδων, ἧν, corripiunt penultimam pluralium, contra eorum naturã, quam infinitiui eiusdem temporis seruare debent. ut ἔθεμεν θέναι, ἔδομεν δόναι, ἕμεν ἕναι. Qui quidem Infinitiui, ut hanc euitarent repugnantiam,

Error.

Duæ regulæ

Hi aoristi non sunt in usu.

tiam, acceperunt ſubiunctiuas uocaleis, ι. ſcilicet & υ. in diphthongos, & ſic productam fecerunt eorũ penultimam. ut θεῖναι, δοῦναι, εἷναι. Quæ idcirco annotata ſunt, quoniam diphthongum habent in penultima, contra communem regulam, quæ eſt: ὅτι τὰ εἰς ναι. ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ ν. κλιτικὸν οὐ θέλουσι τῇ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, ſicut in indicatiuo paſſiuo uerborum grauitonorum dictum eſt. At in alijs uerbis, ſiue à tertia perſona ſingulari, ſiue à prima plurali formentur, Infinitiui ſecundi aoriſti penultima ſemper eſt longa, cum in indicatiuo eadem in omni numero ſemper producatur, ut ἔγνων, ἔγνωτον, ἔγνωμεν, γνῶναι. Regula.

Μέλλων πρῶτος.

Θήσειν, à tertia futuri θήσει, adiuncto ν. ſicut à τύψει, τύψειν. Participiorum formationes in proprio tractatu latiſſime habentur. Futurum.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Τίθεμαι ab actiuo fit τίθημι, extrema in μαι. ac penultima in propriam breuem mutatis. Corripitur penultima ad ſimilitudinem penultimæ primæ perſonæ pluralis numeri actiui. Eſt enim regula, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ. κλιτικὸν, τὴν παραλήγουσαν θέλει ἔχειν τοῦ ἰδίου ὁριστικοῦ πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν. οἷον τύπτομεν, τύπτομαι. τίθεμεν, τίθεμαι. hoc eſt, quòd omne uerbum paſſiuum, ſiue medium, habens in fine μ. κλιτικὸν, penultimam uult habere primæ perſonæ pluralis proprij indicatiui actiui. nt τύπτομεν, τύπτομαι. τίθεμεν, τίθεμαι, Secunda perſona τίθεσαι, à tertia fit, τ. in σ. mutato. Eſt enim regula, ὅτι ὅσα τῶν παθητικῶν ἔχει τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰς σ. ὀξύτονον, ταῦτα τροπῇ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον τ. εἰς σ. τὸ δεύτερον ποιεῖ. hoc eſt, Quæcunque uerba paſſiua habentia participium actiuum in σ. oxytonum, mutato τ. tertiæ perſonæ in σ. ſecundam faciunt. τίθεται, τίθεσαι, καὶ ἀττικῶς τίθῃ, ut inquit Theodorus ſecundo τῶν εἰς τέσσαρα. cuius uerba ſunt hæc. Ἔστι δὲ καὶ εἰς η. προφέρειν τὸ δεύτερον τοῦ ἐνεστῶτος τῶν ἀπὸ τοῦ ε. καὶ α. hoc eſt, uerborum in μι. primæ & ſecundæ coniugationis. ut τίθεμαι, τίθῃ. ἵσαμαι, ἵσῃ. Tertia à prima fit,

Canon. Regula. Theodorus in ſecundo.

ma fit, μ. in τ. conuersa. τίθεμαι, τίθεται. Potest etiam secunda à prima deduci, & tertia à secunda, μ. in σ. & σ. in τ. mutatis. Δυϊκά. τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον. Πληθυντ. τιθέμεθα, τίθεσθαι, τίθενται.

Παρατατικός.

Præteritum imperfect.

Ετιθέμην, fit à prima persona præsentis temporis, μαι. in μην. cõuersa, ac ε. communi augmento præposito. τίθεμαι, ἐτιθέμην. Secunda persona ἐτίθεσο, à tertia singulari, τ. in σ. conuerso, per eandem regulã quæ in præsenti dicta est. ἐτίθετο, ἐτίθεσο κοινῶς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ. fit ἐτίθεο ἰωνικῶς. καὶ κράσει τοῦ ε. καὶ ο. εἰς ου. ἐτίθου ἀττικῶς. Tertia uerò à prima, μην. in το conuersa. ἐτιθέμην, ἐτίθετο. Δυϊκά. ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην. Πληθυντικά. ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

Παρακείμενος.

Præteritum perfectum.

Τέθεμαι esse debuerat: quoniam quum cætera communia sint præterito passiuo uerborum in μι. cum præteritis grauitonorum hoc habet proprium, ut penultima in debitam breuem coniugationis conuertatur. ut δέδωκα, δέδομαι.

Bœotorum mos.

Sed quia præteritum actiuũ huius uerbi τίθημι, amisit propriam penultimam, & adsumpsit ει. diphthongum Bœotorum more, eandem etiam retinuit & præteritũ passiuum. ut τέθεικα, τέθειμαι. Secunda persona τέθεισαι, à tertia, τ. in σ. conuerso, per regulam in præsenti iam dictam, ὅσα τῶν παθητικῶν, &c. Tertia à prima, extrema in ται. mutata, τέθειται. Δυϊκά. τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον. Πληθυντ. τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται, καὶ ἰωνικῶς τεθέαται.

Υπερσυντέλικος.

Præteritum plusquàm perfectum.

Ετεθείμην, à præterito passiuo, μαι. in μην. conuersa, ac etiam ε. præposito: quãdoquidem præteritum perfectum à consonante incipit, τέθειμαι, ἐτεθείμην. Habet etiam eandem penultimam cum præterito passiuo. Secunda persona à tertia fit, τ. in σ. conuerso. ἐτέθεισο. Tertia à prima, extrema in το. mutata. ἐτέθειτο. &c.

Αόριστος πρῶτος.

Aoristus primus.

Ετέθην. à tertia persona præteriti passiui, extrema in θην. conuersa, & abiecta consonante in principio præteriti geminata. Corripitur etiam penultima: quia omnis aoristus passiuus uerborum in μι. penultimam correptam habere debet.

debet. ut τίθειται, ἐθίθην. Sed propter alternationem duarũ adſpiratarum, penultima mutatur in propriam tenuem. ut ἐτέθην. quod factum eſt, ne propriam terminationem amitteret primus aoriſtus paſſiuus: cui proprium eſt in θην. ſemper deſinere. Adnotantur ἐγνώσθην, & ἠδυνάσθην, quoniam eorum penultima producitur: ſed non ſunt à themate uerborum in μι. Nam alterum à circunflexo uerbo, hoc eſt γνόω, γνῶ deducitur: alterũ uerò à grauitono, hoc eſt, δυνάζω. Secunda perſona ἐτέθης. Tertia ἐτέθη. &c.

Ἀόριςος δεύτερος.

Secundus aoriſtus paſſiuus non inuenitur: quoniam ſecundi aoriſti actiui uendicarũt ſibi eorum terminationem. hoc eſt, ἔθην.

Μέλλων πρῶτος.

Futurum.

Τεθήσομαι, à ſecunda perſona primi aoriſti paſſiui, addita ομαι. & ε. communi augmento abiecto. ut ἐτέθην, ἐτέθης, τεθήσομαι, τεθήσῃ, τεθήσεται.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Τεθείσομαι, à ſecunda perſona præteriti paſſiui, interpoſitia ομ. ut τέθεισαι, τεθείσομαι, τεθείσῃ, τεθείσεται. Differt autem à paſſiuo futuro antepenultima tantum.

Προςακτικὰ παθητικά. Ἐνεςὼς κὴ Παρατατικός.

Imperatiuus paſſiuus

Τίθεσο, à ſecũda perſona præteriti imperfecti paſſiui abiecto augmento tantũ. ut ἐτιθέμην, ἐτίθεσο. τὸ προςακτικὸν τίθεσο κοινῶς. κὴ τίθεο ἰωνικῶς. κὴ τίθου ἀττικῶς. κὴ τίθευ δωρικῶς. τιθέσθω, ad ſimilitudinem imperatiui præteriti perfecti paſſiui grauitonorum tertiæ coniugationis.

Παρακείμενος κὴ Ὑπερσυντέλικος.

Τέθεισο, à ſecũda perſona præteriti pluſquàmperfecti paſſiui, expuncto ε. ut ἐτεθείμην, ἐτέθεισο. τὸ προςακτικὸν τέθεισο, τεθείσθω. ſicut πέπεισο, πεπείσθω.

Ἀόριςος πρῶτος.

Τέθητι, à tertia perſona primi aoriſti paſſiui, expuncto ε. augmento, & addita τι. διὰ τὸ τ. ſicut τύφθητι. Tertia perſona τεθήτω, κὴ τὰ λοιπά.

Εὐκτικά

Optatiuus. Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεςὼς ϗ Παρατατικός.

Τιθείμην, à prima perſona præſentis temporis modi indicatiui paſſiui, extrema in μην. mutata, & adiuncto ι. penultimæ: ſicut in paſſiuis grauitonorum dictum eſt, ut τίθεμαι, τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, accentu circunflexo in penultima ſecundæ & tertiæ perſonæ: ſicut in optatiuo paſſiuo uerborum circunflexorũ primæ cõiugationis.

Præteritum perfectum et plusquàm perfectum. Παρακείμενος ϗ ὑπερσυντέλικος.

Τεθείμην, à prima perſona præteriti paſſiui, extrema in μην. conuerſa. τέθειμαι, τεθείμην. At ſi à communi præterito, hoc eſt, τέθεμαι formare uoluerimus, addendum erit ι. penultimæ: ſicut in præſenti, ut τέθεμαι, τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτω, accentu circunflexo in penultima ſecundæ & tertiæ perſonæ: ſicut in præſenti.

Indefinitum primum. Αόριςος πρῶτος.

Τεθείην, à genitiuo participij paſſiui eiuſdem temporis, extrema in ην. mutata: ſicut in aoriſto paſſiuo grauitonor. dictũ eſt. ut τεθείς, τεθέντος, τεθείην, τεθείης, τεθείη. ſicut τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη.

Futurum primum. Μέλλων πρῶτος.

Τεθησοίμην, à prima perſona futuri paſſiui indicatiui, extrema in μην. conuerſa, & addita ι. penultimæ. τεθήσομαι, τεθησοίμην, τεθήσοιο, τεθήσοιτο.

Mox futur. Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τεθησοίμην, τεθείσοιο, τεθείσοιτο, ſicut & præſens, ἀπὸ τοῦ τεθείσομαι. Differt aũt à futuro paſſiuo antepenultima tantũ.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ενεςὼς ϗ Παρατατικός.

Subiunctiuus. Εὰν τιθῶμαι, à prima perſ. ſubiunctiui actiui, adiuncta μαι. ἐὰν τιθῶ, ἐὰν τιθῶμαι. Regula, ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεςὼς τῶν ὑποτακτικῶν προσθέσει τῆς μαι. παθητικὸς γίνεται. hoc eſt, Actiuũ præſens ſubiunctiuorũ, adpoſitione μαι. paſſiuum fit. Poteſt etiam formari à prima perſo. paſſi

Regula. ui indicatiui, penultima in ω. conuerſa. Nam omne uerbum paſſiuum, ſiue medium, habens in fine μ. κλιτικὸν, extrema in μαι. mutata, ſi in eam non deſinat: & penultima uocali in ω. conuerſa, ſubiunctiuum facit paſſiuum. ut τίθεμαι.

θεμαι, ἐὰν τιθῶμαι. penultima circunflexa. Nam ſubiun-
ctiui in μαι. præſentis temporis, à uerbis deſinentibus in
μι. ſi habeant indicatiuum actiuum in uſu, circunflectun-
tur in penultima. ut τίθημι, ἐὰν τιθῶμαι. ἵστημι, ἐὰν ἱστῶμαι. Si
autem non habeant actiuum in uſu, acuuntur in antepe-
nultima. δύναμαι, ἐὰν δύνωμαι. quia δύνημι non eſt in uſu. Δύναμαι.
Alia autem ſi à circunflexis exiſtant, circunflectuntur. ἐὰν
νοῶ, ἐὰν νοῶμαι. ἐὰν φιλῶ, ἐὰν φιλῶμαι. Etiam ſi ſint præte-
riti perfecti, ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν μεμνῶμαι. Quod etiam ſer-
uandum eſt in uerbis in μι. deſinentibus, quia & ipſa in præ-
teritis perfectis circunflectuntur. Grauantur autem ea
quæ à grauitonis exiſtunt. ut ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. ἐὰν τύ-
πω, ἐὰν τύπωμαι. Secunda perſona à tertia fit expuncto
τ. καὶ κράσει τοῦ η. καὶ α. εἰς η. τιθῆται, τιθῇ, ſubſcripto ι. Poſſu-
mus etiam & tertiam ſubiunctiui actiui eiuſdem temporis
facere ſecundam ſubiunctiui paſſiui per communem regu- Regula.
lam, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν
δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν. hoc eſt, Quòd uniuerſaliter tertia
perſona ſubiunctiui actiui, eſt ſecunda ſubiunctiui paſſiui.
Tertia uerò à prima fit, μαι. in ται. ac penultima in η. con-
uerſa. ἐὰν τιθῶμαι, ἐὰν τιθῆται,

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

ἐὰν Τεθῶμαι, à communi præterito paſſiuo, hoc eſt, τέ- Præterita.
θεμαι (nam τέθειμαι Bœotorum eſt proprium) penultima
in ω. mutata, per communem regulam ſupra in præſen-
ti dictam, Quòd omne uerbum paſſiuum, ſiue medium, ha-
bens in fine μ. κλιτικὸν &c. Moſcopulus tamen formari Moſcopulus
uult à præterito actiuo ſubiunctiui modi, ſicut & præſens, notatur.
addita μαι. ἐὰν τεθείκω, ἐὰν τεθείκωμαι. Sed quia hoc præ-
teritum non eſt in uſu, nec etiam uidetur hæc regula eſſe
communis omnibus temporibus. nam in uerbis termina-
tis in ω. ſi ab actiuo præterito modi ſubiunctiui formari li-
ceret paſſiuum, dicendum eſſet ἐὰν τετύφω, ἐὰν τετύφωμαι,
nec opus eſſet ſupplere per participium & uerbũ ſubſtan-
tiuum. Videtur ergo potius eſſe formandum à præterito
paſſiuo cõmuni modi indicatiui, penultima in ω. mutata,
ſicut in alijs uerbis, ut πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι. ſic τέθωμαι, ἐὰν

τιθῶμαι. Secunda persona ἐὰν τιθῇ, à tertia fit, ficut in præsenti. Poteft etiam & à tertia fingulari præteriti actiui communis deduci, extrema fyllaba abiecta, & accentu acuto in circunflexum mutato. ἐὰν τεθήκω, τεθήκῃς, τεθήκῃ. ἐὰν τεθῶμαι, τεθῇ, διὰ τοῦ η. Nam τεθείκω ἀπὸ τοῦ τέθεικα Bœotorum eft proprium. eft enim regula, ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι. καθόλου τὰ τρία πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου τῶν ὑποτακτικῶν ἀποβολῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι. Tertia perfona τεθῆται, à prima eiufdem temporis ω. in η. & μαι. in ται. conuerfis. ἐὰν τεθῶμαι, τεθῆται.

Regula.

Ἀόριστος α.

Indef. prim. ἐὰν Τεθῶ, à tertia perfona primi aorifti paffiui, extrema in ω. conuerfa, & ε. augmento expuncto. ut ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη. ἐὰν τεθῶ, τεθῇς, τεθῇ. ficut ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Infinitiuus paffiuus. Τίθεσθαι, à tertia perfona fingulari paffiui, extrema in θαι. mutata, ac σ. interpofito. τίθεται, τίθεσθαι. Poteft etiam fieri à fecunda pluralis numeri, τροπῇ τοῦ ε. ψιλοῦ εἰς τὴν αι. δίφθογγον. τίθεσθε, τίθεσθαι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præterita. Τεθεῖσθαι, à tertia fingularis numeri præteriti paffiui, extrema in θαι. mutata, ac σ. interpofito, feruatoque augmento, & accentu in penultimam retracto. τέθειται, τεθεῖσθαι. Vel à fecunda pluralis τέθεισθε, ficut & præfens, penultima tamen circunflexa, cum fit natura longa ante breuem. τεθεῖσθαι.

Ἀόριστος α.

Indef. prim. Τεθῆναι à tertia primi aorifti paffiui, adiuncta ναι. fyllaba. ut ἐτέθη, τεθῆναι. ficut ἐτύφθη, τυφθῆναι.

Μέλλων α.

Futur. prim. Τεθήσεσθαι, à tertia fingulari eiufdem temporis τεθήσεται: uel à fecunda plurali.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Mox futur. Τεθείσεσθε, à tertia fingulari, uel à fecũda plurali, ut fupra.

PHMA-

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Erba media, sicut in grauitonis dictum est, in præsenti & præterito imperfecto formationem habent communem cum passiuis, etsi ueteres grammatici in his duobus temporibus ea nullo modo seorsum uariare censuerunt, idcirco eundem ordinem quo in grauitonis usi sumus, in his quoque uerbis seruandum putauimus. Verba media.

Ὁριστικὰ μέσα. Ἐνεστώς.

Τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται, sicut & passiua. Indicatiuus medius.

Παρατατικός.

Ἐτιθέμην, ἐτίθεσο κοινῶς, καὶ ἐτίθεο ἰωνικῶς, καὶ ἐτίθου ἀττικῶς, καὶ ἐτίθευ δωρικῶς.

Παρακείμενος.

Medium præteritum perfectum, & præteritũ plusquàm perfectum in his uerbis formari non possunt, sicut neq; in uerbis circunflexis, à quibus deriuantur.

Ἀόριστος α.

Ἐθηκάμην, ἐθήκω, ἐθήκατο, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, sicut ἐτυψάμην, ἀπὸ τοῦ ἔτυψα.

Ἀόριστος β.

Ἐθέμην à prima persona secundi aoristi actiui, extrema uocali in propriam breuem coniugationis mutata, ac interposita μη. ἔθην, ἐθέμην. Antiqui tamen à primo aoristo passiuo formari uoluerunt, extrema in μην. mutata, & tenui in densam conuersa. ἐτέθην, ἐθέμην. Secunda persona à tertia fit, τ. in σ. conuerso. ἔθετο, ἔθεσο, καὶ ἔθεο ἰωνικῶς, καὶ ἔθου ἀττικῶς. Tertia ἔθετο. Aoristus secundus.

Μέλλων α.

Θήσομαι à futuro actiuo fit, adiuncta μαι. & ω. magno in ο. paruum mutato. ut θήσω, θήσομαι, θήσῃ θήσεται.

Προστακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Τίθεσο κοινῶς, καὶ τίθεο ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀττικῶς, καὶ τίθευ δωρικῶς. Imperatiuus

Ἀόριστος α.

Primus aoristus θῆκαι, θηκάσθω esse debuerat, sicut τύψαι τυψάσθω, sed in usu non est, nec etiam in aliis modis. Indef. prim.

Ἀόριστος β.

Indef. secun. Θέσω à ſecunda perſona ſecundi aoriſti medij, abiecto augmento. ut ἐθέμην, ἔθεσο, θέσο κοινῶς, καὶ θέο ἰωνικῶς. καὶ θοῦ ἀττικῶς, καὶ θεῦ δωρικῶς. Ὀδυσ. κ.

Ἀλλ᾽ ἄγε δὴ κολεῷ μὲν ἄορ θέο.

unde κάτθεο. Heſiodus.

Σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ.

καὶ Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ.

Κατάθου ταχέως θοἰμάτιον.

Tertia perſona τέσθω, καὶ τὰ λοιπά.

Εὐκτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Optatiuus medius. Τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, ad paſſiui inflexionem.

Ἀόριστος β.

Θείμην, θεῖο, θεῖτο, à prima perſona ſecundi aoriſti medij ἐθέμην, ſicut & præſens.

Μέλλων α.

Futur. prim. Θησοίμην, à prima perſona medij futuri, extrema in μην. conuerſa, ac ι. penultimæ uocali adiuncta. θήσομαι, θησοίμην. θήσοιο, θήσοιτο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Subiunctiuus. ἐὰν Τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται, ad paſſiui ſimilitudinem.

Ἀόριστος β.

ἐὰν Θῶμαι à prima perſona ſecundi aoriſti medij, extrema in μαι. conuerſa, ac expuncto augmento, & penultima uocali in ω. mutata. ἐθέμην. ἐὰν θῶμαι, θῇ, θῆται, accentu circunflexo.

Ἀπαρέμφατα μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Infinitiuus Τίθεσθαι. Ἀόριστος β. θέσθαι. Μέλλ. α. θήσεσθαι.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Secunda coniugatio. Verba in μι. ſecundæ coniugationis fiunt à uerbis grauitonis circunflexorum ſecundę coniugationis, à quibus deriuantur. Et in penultima actiui habent η. in paſſiui autē penultima α. quod oſtendit & quotæ ſint coniugationis, & unde deducantur. ut ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι. Paſſiuum ἵσταμαι.

Ὁριστικά

Ορισικὰ ἐνεργητικά. Ενεστώς.

Ἵστημι, ἀπὸ τοῦ ἱστάω uerbo grauitono fit. unde ἱστῶ uerbum secundæ coniugationis circunflexorum, extrema in μι. & penultima, hoc est α. quæ breuis est, in legitimam longam mutata, uidelicet η. & accentu in propenultimã retracto. ut ἱστάω, ἵστημι. ἱστάω uerò ἀπὸ τοῦ στάω, cui præponitur ι. solum, quæ reduplicatio abusiua siue impropria adpellatur, quũ in ea nulla geminetur consonans, ut in primo tractatu dictum est. Nam σιστάω dicendum fuerat, & σίστημι. Sed quoniam reduplicatio cõmunis nunquàm fit per longam uocalem, (nam ἰῶτα hoc in loco est positione longa) idcirco σ. non repetitur. Habet etiam adspirationem in prima syllaba: quoniã ι. ante τ. adspiratur, nisi syncopa fiat, uel subsequatur ρ. post τ. quia tunc tenui spiritu scribitur. ut ἴστε, ἴστω, ἀπὸ τοῦ ἴσατε, ἰσάτω, ἰστίον. & ἴστρος. Secunda persona à prima fit, extrema in σ. mutata. ἵστημι, ἵστης, ἵστησι. Δυϊκά. ἵστατον, ἵστατον, penultima correpta. Πληθυντικά. ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι, ad similitudinem pluralis datiui participij actiui eiusdem temporis, penultima circunflexa. Quia α. quæ anceps est, hic natura habetur longa. Ionicè uerò, siue Atticè non formatur tertia persona in hac secunda coniugatione, διὰ τὴν κακοφωνίαν. Nam ἱστάασι dicendum fuerat.

Indicatiuus actiuus.

ι. ante τ. adspiratum.

Παρατατικός.

Ἵστην, ἵστης, ἵστη, à præsenti: sicut ἐτίθην. Δυϊκά. ἵστατον, ἱστάτην, penultima correpta: sicut & præsens. Πληθυντικά. ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.

Præteritum imperfect.

Παρακείμενος.

Ἕστηκα esse debuerat à futuro στήσω: cuius penult. præteritum perfectũ seruare debet. Sed ne coincideret cum ἕστηκα, quod est medium præteritum ἀπὸ τοῦ ἱστήκω, mutata est η. in α. & factum est ἕστακα, ἕστακας, ἕστακε. Seruat enim adspirationem præsentis: quoniam ε. ingrediens præterita tempora modi indicatiui, si remanet in alijs modis, spiritũ thematis seruat. ut in hoc uerbo ἵστημι. ὁ Παρακείμενος ἕστακα. τὸ προστακτικόν, ἕστακε, ἑστακέτω. τὸ εὐκτικόν, ἑστάκοιμι, &c. Si uerò cadit, hoc est, si non remanet in alijs modis, sicut est in ambobus aoristis, tenuem spiritum habet. Αόριστος πρῶτος ἔστησα. τὸ προστακτικόν, στῆσον, στησάτω. τὸ εὐκτικόν, στήσαιμι. Αόριστος

Præteritum perfectum.

Regula de aoristis.

δεύτερος ἔστην. τὸ προστακτικὸν στῆθι, στήτω. τὸ εὐκτικὸν σταίην, σταίης, σταίη. &c.

Præteritum plusquàm perfectum.

Ὑπερσυντέλικος.

Ἑστάκειν, ἑστάκεις, ἑστάκει, à præterito perfecto. unde & eundem spiritum seruat: quum in alijs modis idem sit præteritum perfectum & præterit. plusquàmperfectũ, καὶ τὰ λοιπά.

Indefin. pri.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔστησα, ἔστησας, ἔστησε. sicut ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.

Indefinitum secundum.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἔστην, ἔστης, ἔστη, à futuro, extrema in ην mutata, & ε. cõmuni augmento præposito. ut στήσω, ἔστην. Δυϊκά. ἔστητον, ἐστήτην, penultima producta. Πληθυντικά. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν. καὶ βοιωτικῶς ἔσταν. Ἰλιάδος α.
Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν.

Futurum primum.

Μέλλων πρῶτος.

Στήσω, ἀπὸ τοῦ στάω, α. in η. conuersa, ac σ. interposito: sicut à θέω, θήσω.

Imperatiuus actiuus.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Ἵσταθι, fit à genitiuo participij præsentis temporis, abiecto ν. & extrema in θι. conuersa. ut ἱστάς, ἱστάντος, ἵσταθι. Vel à prima persona pluralis numeri, extrema in θι. mutata. ut ἵσταμεν, ἵσταθι. In usu tamen non est: sed pro eo utimur ἵστα, à uerbo circunflexo ἱστάω, ἱστῶ: unde compositũ καθίστα. Ἰλιά. α.
Μείζονα δὴ κρητῆρα μενοιτίου υἱὲ καθίστα.

Tertia à secunda fit, extrema in τω. mutata. ἱστάτω, &c.

Præteritum perfectum et plusquàmp.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ἕστακε, ἑστακέτω: sicut τέτυφε, τετυφέτω.

Indefinitum primum.

Ἀόριστος πρῶτος.

Στῆσον, στησάτω. sicut τύψον, τυψάτω.

Indefinitum secundum.

Ἀόριστος δεύτερος.

Στῆθι, fit à genitiuo participij eiusdem temporis, expuncto ν. & extrema in θι. mutata. ut στάς, στάντος, στάθι, καὶ στῆθι, τροπῇ τοῦ α. εἰς η. Vel à prima persona pluralis numeri fit. ut ἔστημεν, στῆθι., penultima producta, per regulam superius dictam. Tertia persona στήτω, à secunda, θι. in τω. conuersa. Δυϊκά στῆτον, στήτων. Πληθυντικά. στῆτε, στήτωσαν.

Εὐκτικά

Εὐκτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Ἱσταίην, à genitiuo ſui participij fit, extrema in ην. mutata, ac .ι. penultimæ uocali adiūcto. ut ἱστάς, ἱστάντος. ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη. Δυϊκά. ἱσταίητον, ἱσταιήτην. Πληθυντικά. ἱσταίημεν, καὶ συγκοπῇ ἱσταῖμεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν. καὶ ἱσταῖεν, ἀπὸ τοῦ ἱσταῖμεν, ſubtracto μ. ἀττικῶς: ut in optatiuo primæ coniugationis uerborum in μι. dictum eſt. Optatiuus actiuus.

Παρακείμεσος καὶ Ὑπερσυντέλικος.

Ἑστάκοιμι, ἑστάκοις, ἑστάκοι. ſicut τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Ἀόριστος πρῶτος.

Στήσαιμι, στήσαις, στήσαι. καὶ αἰολικῶς καὶ ἀττικῶς στήσεια, στήσειας, στήσειε.

Ἀόριστος δεύτερος.

Σταίην, σταίης, σταίη, à genitiuo participij eiuſdem temporis, στάς, στάντος: ſicut & præſens. Δυϊκά. σταίητον, σταιήτην. Πληθυντικά. σταίημεν, καὶ σταῖμεν, σταίητε, σταίησαν, καὶ σταῖεν ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ σταῖμεν. Ὀδυσσείας θ. Indefinitum ſecundum.

Ἄγχι παρασταῖεν, καὶ τοξαζοίατο φωτῶν.
ἀντὶ τοῦ παρασταίησαν.

Μέλλων πρῶτος.

Στήσοιμι, στήσοις, στήσοι: ſicut τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Ἐὰν Ἱστῶ, à tertia perſona ſingulari præteriti imperfecti ſiue à prima: ut in ſubiunctiuo actiuo primæ coniugationis dictum eſt, extrema in ῶ. circunflexū mutata. ut ἵστην, ἵστης, ἵστη. ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. Regula. Καὶ γὰρ ἐν τοῖς εἰς μι. τὰ δεύτερα, καὶ τρίτα πρόσωπα ὑποτακτικὰ τῆς μὲν δευτέρας συζυγίας διὰ τοῦ α. τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ ω. μεγάλου. Δυϊκά. ἐὰν ἱστᾶτον, ἱστᾶτον. Πληθυντικά. ἐὰν ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι. Subiunctiuus actiuus. Regula.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντέλικος.

ἐὰν Ἑστάκω, ἑστάκῃς, ἑστάκῃ. ſicut ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν Στήσω, στήσῃς, στήσῃ. ſicut ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν Στῶ. στῇς, στῇ. à ſecundo aoriſto: ſicut & præſens, διὰ τοῦ η. ut in τίθημι dictum eſt.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεστῶς κὴ Παρατατικός.

Infinitiuus. Ἱστάναι, à prima persona pluralis numeri ἵσαμεν, extrema in ναι. mutata. Vel à genitiuo participij ἱσὰς, ἱσάντος, expuncto ν. & τος. in ναι. mutata.

Παρακείμενος κὴ Υπερσυντέλικος.

Ἑσακέναι, ſicut τετυφέναι. Αόρισος α. σῆσαι.
Αόρισος δεύτερος σῆναι. Μέλλων πρῶτος σήσειν.

Οριστικὰ παθητικά. Ενεσώς.

Indicatiuus passiuus. Ἵσταμαι, à prima persona actiui, η. in α. correptũ, & extrema in μαι. mutatis. ἵσημι, ἵσαμαι. Secunda persona ἵσασαι κοινῶς, κὴ ἵση ἀττικῶς. ſicut à τίθεμαι τίθῃ. Tertia persona ἵσαται. Δυϊκά. ἱσάμεθον, ἵσασθον, ἵσασθον. Πληθ. ἱσάμεθα, ἵσασθε, ἵσανται.

Παρατατικός.

Præteritum imperfect. Ἱσάμην. Secunda persona ἵσασο κοινῶς. κὴ ἵσαο ἰωνικῶς. κὴ ἵσω ἀττικῶς. Tertia persona ἵσατο. Δυϊκά. ἱσάμεθον, ἵσασθον, ἱσάσθην. κὴ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Præteritum perfectum. Ἕσαμαι, ἕσασαι, ἕσαται, à præterito actiuo, penultima correpta, ac eadem adſpiratione ſeruata. Δυϊκά. ἑσάμεθον. ἕσασθον, ἕσασθον. Πληθυντικά. ἑσάμεθα, ἕσασθε, ἕσανται. καὶ ἰωνικῶς ἑσάαται. ſed propter hiatum in uſu non eſt.

Υπερσυντέλικος.

Præteritum plusquàm perfectum. Ἑσάμην, ἕσασο, ἕσατο, à præterito paſſiuo, extrema in μην. mutata.

Αόρισος πρῶτος.

Indefinitum primum. Ἑσάθην, ἑσάθης, ἑσάθη. ſicut ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη, principali ſyllaba tenui ſpiritu ſignata: quoniam ε. cadit. ut σάθητι, σαθήτω. & σαθείην.

Μέλλων πρῶτος.

Futurum primum. Σταθήσομαι, σαθήσῃ, σαθήσεται, à ſecunda perſona aoriſti paſſiui ἑσάθην, ἑσάθης, abiecto augmento, & adiuncta ομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Mox futur. Ἑσάσομαι, ἑσάσῃ, ἑσάσεται, à ſecũda præteriti paſſiui, interpoſita ομ. ἕσασαι, ἑσάσομαι, ſeruata etiã præteriti adſpiratiõe.

Προσακτικά

προστακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Ι'στασο κοινῶς, à ſecunda perſona præteriti imperfecti paſſiui, ἱστάμην, ἵστασο κοινῶς. καὶ ἵσταο ἰωνικῶς. καὶ ἵστω ἀττικῶς. Tertia perſona ἱστάσθω. καὶ τὰ λοιπά. Imperatiuus paſſiuus.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ε'στασο, ἑστάσθω, à ſecunda perſona præteriti pluſquàmperfecti.

Αόριστος α.

Στάθητι, σταθήτω, à tertia perſona primi aoriſti paſſiui.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Ιστ αίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο, ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι, accentu circunflexo in ſecunda & tertia perſona. Δυϊκά. ἱστα ίμεθον, ἱσταῖσθον, ἱσταίσθην. καὶ τὰ λοιπά. Optatiuus.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ε'σταίμην. ἑσταῖο, ἑσταῖτο, accentu circunflexo in penultima ſecundę & tertiæ perſonæ.

Αόριστος α.

Σταθείην, σταθείης, σταθείη, à genitiuo participij eiuſdem temporis, σταθείς, σταθέντος.

Μέλλων α.

Σταθησοίμην, σταθήσοιο, σταθήσοιτο, à prima perſona futuri paſſiui.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ε'στασοίμην, ἑστάσοιο, ἑστάσοιτο, à prima perſona eiuſdem temporis.

Υποτακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατατ.

ἐὰν Ι'στῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται, διὰ τοῦ α. licet à quibuſdam διὰ τοῦ η. inueniam huiuſmodi perſonas, ſecundam ſcilicet & tertiam, declinatas. Quare antiquorum regulam & hoc in loco omnino cenſeo ſeruandam, quæ eſt, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν, δεύτερά ἐστι τῶν παθητικῶν. hoc eſt, quòd uniuerſaliter tertiæ perſonę actiuorum ſubiunctiuorum, ſecundæ ſunt paſſiuorum. quamuis inueniatur in actiuo etiam aliter declinatum hoc idem tempus à nonnullis, quàm regula tradat. Illi enim ponunt ἐὰν ἱστῶ, ἱστῇς, ἱστῇ. Regula uerò ἱστᾷς, ἱστᾷ, διὰ τοῦ α. quæ eſt, κατὰ μὲν τὸ Subiunctiuus. Veterum regula. Regula.

δεύτερον, καὶ τρίτον πρόσωπον τῶν εἰς μι. τῆς μὲν πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η. γράφεται. τῆς δὲ δευτέρας διὰ τοῦ α. τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ ω. μεγάλου, cum præsertim τὸ χαρακτηρισμὸν τῆς συζυγίας seruandum sit. Δυϊκά. ἐὰν ἱςώμεθον, ἱςᾶσθον, ἱςᾶσθον. Πλυ. ἐὰν ἱςώμεθα, ἱςᾶσθε, ἱςῶνται.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præterita. ἐὰν Ιςῶμαι, à præterito passiuo, penultima in ω. μέγα conuersa. ut ἕσαμαι, ἑςῶμαι. Secunda persona ἐὰν ἑςᾷ, à tertia actiui eiusdem temporis & modi, abiecta extrema syllaba, ἐὰν ἑςάκω, ἑςάκῃς, ἑςάκῃ. ἑςᾷ, ἑςᾶται. Δυϊκά. ἐὰν ἑςώμεθον, ἑςᾶσθον, ἑςᾶσθον. καὶ τὰ λοιπά.

Αόριςος α.

ἐὰν Σταθῶ ςαθῇς, ςαθῇ, à tertia persona primi aoristi passiui, &c.

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατατ.

Infinitiuus passiuus. Ι῞σασθαι, à tertia persona singularis passiui ἵςαται. Vel à secunda plurali ε. in αι. diphth. mutato.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Εςάσθαι, à tertia singulari, uel à secunda plurali, ut in pñti. Αόριςος α. ςαθῆναι. Μέλλων α. ςαθήσεσθαι. Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. ἑςάσεσθαι.

Οριςικὰ μέσα. Ενεςὼς.

Indicatiuus medius. I῞σαμαι, ἵσασαι, καὶ ἵςῃ. ἵςαται, ab actiuo fit, sicut & passiua.

Παρατατικός.

Ι῾σάμην, ἵςασο, ἵςαο, καὶ ἵςω. ἵςατο.

Αόριςος α.

Εςησάμην, ἐςήσω, ἐςήσατο, sicut ἐτυψάμην, ἐτύψω. ἐτύψατο.

Αόριςος β.

Secundus aoristus non est in usu in hoc uerbo ἵςημι, posset tamen secundum analogiam formari ab actiuo, hoc est ἕςην, ἑςάμην, extrema uocali η. scilicet in α. legitimam breuem uersa, ac interposita μη. Vel potius à primo aoristo passiuo antiquorum more, extrema in μην. mutata. ἑςάθην, ἑςάμην. ἕςασο, καὶ ἕςω. ἕςατο, & eadem est literatura cum præterito plusquàmperfecto passiuo, differt tamen spiritu.

Εςάμην non est in usu.

Μέλλ. α.

Μέλλων α.

Στήσομαι, στήσῃ, στήσεται, ἀ στήσω futuro actiuo.

Προσακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Ἵστασο κοινῶς. καὶ ἵστασο ἰωνικῶς. καὶ ἵστω ἀττικῶς, ἱστάσθω. Imperatiuus

Αόριστος α.

Στῆσαι, στησάσθω. ὡς τύψαι. τυψάσθω.

Ευκτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο. Αόρ. α. Στησαίμην, στήσαιο, στήσαιτο. Optatiuus.

Μέλλων α.

Στησοίμην, στήσοιο, στήσοιτο, ὡς τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο.

Υποτακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται. Αόρ. α. ἐὰν στήσωμαι, στήσῃ, στήσηται. Subiunctiuus.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Ἵστασθαι. Αόριστος α. στήσασθαι. Μέλλ. α. στήσεσθαι. Infinitiuus.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ. ΡΗΜΑΤΩΝ.

Verba in μι. tertiæ coniugationis fiunt, ut supra diximus, à grauitonrs, à quibus fiunt circunflexa tertię coniugationis, & in penultima actiui habent ω. μέγα. in passiui autem penultima ο. μικρὸν, quod ostendit & quotæ sint cõiugationis, & unde deducantur. ut διδόω, διδῶ, δίδωμι. Passiuum uerò δίδωμαι. Tertia coniugatio.

Οριστικὰ ἐνεργητικά. Ενεστώς.

Δίδωμι fit à διδόω grauitono, cuius circunflexum est διδῶ, extrema in μι. & penultima uocali, ο. scilicet paruo in ω. magnum mutatis. ut διδόω δίδωμι. διδόω uerò, ἀπὸ τοῦ δόω, per reduplicationem propriam, quæ est, cum bis eadem consonans repetitur cum uocali breui. Secunda persona à prima fit, extrema in σ. mutata, δίδως. Tertia à secunda adiuncto ι. δίδωσι. Δυϊκά. δίδοτον, δίδοτον. Πλη. δίδομεν. δίδοτε, διδοῦσι, ad similitudinem datiui pluralis proprij participij. καὶ ἰωνικῶς διδόασι εὔχρηστον. Indicatiuus actiuus.

Παρατατικός.

Εδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω, à præsenti, sicut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, extrema διὰ τοῦ ω. μεγάλου. Nam ut in τίθημι dictum est, præteritum imperfectum & secundus aoristus uerborum in Præt. imper.

tum in μι. penultimam proprij actiui præsentis seruare debent. ut δίδωμι, ἐδίδων, ἔδων, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Δέδωκα, δέδωκας, δέδωκε.

Υπερσυντέλικος.

Εδεδώκειν, ἐδεδώκεις, ἐδεδώκει.

Αόριστος α.

Εδωκα, ἔδωκας, ἔδωκε. ἀντὶ τοῦ ἔδωσα, ἔδωσας, ἔδωσε.

Αόριστος β.

Εδων, ἔδως, ἔδω, à futuro, extrema in ν. conuersa, & ε. communi augmento præposito. Δυϊκά. ἔδοτον, ἐδότην. Πλη. ἔδομεν, ἔδοτε ἔδοσαν, penultima correpta contra communem regulam secundi aoristi, ut in τίθημι dictum est.

Μέλλων α.

Δώσω, δώσεις, δώσει, ἀπὸ τοῦ δόω, ο. paruo i n ω. magnum mutato.

Προσακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus actiuus. Δίδοθι, διδότω. ὡς τίθετι τιθέτω, penultima correpta, ut in τίθημι dictum est, quam Homerus produxit. Οδυσ. γ. Δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν.

Παρακείμενος.

Δέδωκε, δεδωκέτω, à tertia præteriti perfecti actiui, sicut τέτυφε, τετυφέτω.

Αόριστος β.

Δόθι δότω, penultima correpta contra regulam, ut in secundo aoristo primæ coniugationis dictum est ἄχρηστον, sed pro eo utimur δός, δότω. &c.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Optatiuus. Διδοίην, διδοίης, διδοίη. sicut τιθείην τιθείης. à genitiuo participij διδοῦς, τος.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Δεδώκοιμι, δεκώκοις, δεδώκοι. sicut τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Αόριστος β.

Δοίην, δοίης, δοίη, à genitiuo participij δοῦς, δόντος. Δυϊκά. δοίητον, δοιήτην. Πλη. Δοίημεν, καὶ συγκοπῇ δοῖμεν, δοίητε, δοίησαν, καὶ δοῖεν, ἀπὸ τοῦ δοῖμεν expuncto μ. Οδυσ. ω. Οὖλετε, καὶ μέγα χαῖρε θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.

Μέλλ. α

Μέλλων πρῶτος.

Δώσοιμι, δώσοις, δώσοι. ὡς τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός. Subiunctiuus.

ἐὰν Διδῶ, διδῷς, διδῷ, διὰ τοῦ ω. μεγάλου, ſicut in prima & ſecunda coniugatione dictum eſt.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντέλικος.

ἐὰν δεδώκω, δεδώκῃς, δεδώκῃ. ὡς ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν Δῶ, δῷς, δῷ, διὰ τοῦ ω. μεγάλου, ὡς εἴρηται.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Infinitiuus.

Διδόναι, à genitiuo participij διδούς, διδόντος. Vel à prima perſona pluralis numeri δίδομεν.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντέλικος.

Δεδωκέναι, ὡς τετυφέναι.

Ἀόριστος δεύτερος.

Δοῦναι, διὰ διφθόγγου, ut in τίθημι dictum eſt.

Μέλλων πρῶτος. Δώσειν.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς. Indicatiuus paſſiuus

Δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται, ab actiuo, ω. magno in ο. paruum, & extrema in μαι. mutatis.

Παρατατικός.

Ἐδιδόμην, ἐδίδοσο, καὶ ἐδίδου, ἐδίδοτο, à prima perſ. præſentis.

Παρακείμενος.

Δέδομαι, δέδοσαι, δέδοται, à præterito actiuo δέδωκα, ω. magno in ο. paruum mutato, & extrema in μαι. conuerſa.

Ὑπερσυντέλικος.

Ἐδεδόμην, ἐδέδοσο, ἐδέδοτο, à præterito paſſiuo δέδομαι.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη, à tertia ſingulari præteriti paſſiui, extrema in θην. mutata: ſicut ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη.

Μέλλων πρῶτος.

Δοθήσομαι, δοθήσῃ, δοθήσεται, à ſecunda perſona aoriſti paſſiui.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Δεδόσομαι, δεδόσῃ, δεδόσεται, à ſecunda perſona præteriti paſſiui.

Προσακτικὰ παθητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατατικός.

Imperatiuus passiuus

Δίδοσο, καὶ δίδου, διδόσθω, à secũda persona præteriti imperfecti passiui.

Παρακείμενος καὶ Υπερσυντέλικος.

Δέδοσο, δεδόσθω, à secunda persona præteriti plusquàm perfecti passiui.

Αόριστος πρῶτος.

Δόθητι, δοθήτω, à tertia persona aoristi passiui.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατατικός.

Optatiuus passiuus.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. sicut τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο.

Παρακείμενος καὶ Υπερσυντέλικος.

Δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο. sicut τεθείμην, τεθεῖο, τιθεῖτο.

Αόριστος δεύτερος.

Δοθείην, δοθείης, δοθείη, à genitiuo participij eiusdem temporis.

Μέλλων πρῶτος.

Δοθησοίμην, δοθήσοιο, δοθήσοιτο, à prima futuri passiui.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Δεδοσοίμην, δεδόσοιο, δεδόσοιτο, à prima persona paulò post futuri.

Υποτακτικὰ παθητικά. Ενεςὼς καὶ παρατατικός.

Subiunctiuus actiuus.

Εάν Διδῶμαι, sicut ἐάν τιθῶμαι. Secunda uerò & tertia persona ω. magno scribũtur, ἐάν διδῷ, ἐάν διδῶται. quoniam (ut supra dictum est) prima cõiugatio uerborum in μι. per η. declinatur, secunda per α. tertia per ω. μέγα in modo subiunctiuo.

Παρακείμενος καὶ Υπερσυντέλικος.

Εάν Δεδῶμαι, ὡς ἐάν τεθῶμαι. Secũda persona ἐάν δεδῷ, à tertia actiui subiunctiui eiusdem temporis, extrema syllaba abiecta. ut ἐάν Δεδόκω, δεδόκης, δεδόκη. ἐάν δεδῷ. Tertia ἐάν δεδῶται.

Αόριστος πρῶτος.

Εάν Δοθῶ, δοθῇς, δοθῇ, à tertia persona aoristi passiui, extrema in ῶ. circunflexum mutata, & abiecto augmento, ἐδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη. ἐάν δοθῶ.

Infinitiuus passiuus.

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατατικός.

Δίδοσθαι. à tertia persona singulari δίδοται. Vel à secunda plurali, ε. tenui in αι. diphthongon uerso.

Παρακείμενος

Παρακείμενος καὶ Υπερσυντέλικος.

Δεδόσθαι, sicut τεθεῖσθαι.

Αόριστος πρῶτος.

Δοθῆναι, à tertia eiusdem temporis.

Μέλλων πρῶτος.

Δοθήσεσθαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων. Δεδόσεσθαι.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστώς.

Ιδομαι, δίδοσαι, δίδοται, ad passiuorũ declinationem. Indicatiuus medius.

Αόριστος πρῶτος.

Εδωκάμην, ἐδώκω, ἐδώκατο, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα.

Αόριστος δεύτερος.

Εδόμην, ἔδοσο, καὶ ἔδου, ἔδοτο, à passiuo aoristo fit, antiquorum more, extrema in μην. mutata, ἐδόθην, ἐδόμην. unde ἀπεδόμην

Μέλλων πρῶτος.

Δώσομαι, δώσῃ, δώσεται. ὡς θήσομαι, θήσῃ, θήσεται.

Προστακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός. Imperatiuus.

Δίδοσο, καὶ δίδου, διδόσθω, ad passiuorum similitudinem.

Αόριστος δεύτερος.

Δόσο, καὶ δοῦ, δόσθω. δόσθον, δόσθων. δόσθε, δόσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. sicut passiua. Optatiuus.

Αόριστος δεύτερος.

Δοίμην, δοῖο, δοῖτο.

Μέλλων πρῶτος.

Δωσοίμην, δώσοιο, δώσοιτο.

Υποτακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Εὰν Διδῶμαι, διδῷ, διδῶται, sicut passiua. Subiunctiuus medius.

Αόριστος δεύτερος.

Εὰν δῶμαι, δῷ, δῶται, ἀπὸ τοῦ ἐδόμην.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός. Infinitiuus.

Διδοσθαι. Αόριστος δεύτερος.

Μέλλων πρῶτος. Δώσεσθαι.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ, ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ. ΡΗΜΑΤΩΝ.

Quarta coniugatio.

Verba in μι. quartæ coniugationis, fiunt (ut dictum est) à uerbis grauitonis sextæ coniugationis in νω. desinentibus, in quibus nulla fit synæresis. Et in penultima actiui habent υ. productum. In passiui uerò penultima idem υ. correptum: quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur. Nec suscipiunt reduplicationem, quemadmodum aliarum trium coniugationum uerba in μι. desinentia. ζευγνύω, ζεύγνυμι. Passiuum ζεύγνυμαι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

Indicatiuus actiuus.

Ζεύγνυμι, à ζευγνύω uerbo grauitono fit, extrema in μι. conuersa: & penultima, quæ in grauitono breuis est, hoc est υ. in seipsam productam conuersa. Secunda persona ζεύγνυς, à prima fit, extrema in σ. conuersa. Tertia ζεύγνυσι, à secunda, adiuncto ι. Δυϊκά. ζεύγνυτον, ζεύγνυτον. Πληθυντικά. ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι, secundum cõmunem regulam esse debuerat, ad similitudinem datiui pluralis: sed usus obtinuit, ut in uerbis huius quartæ coniugationis potius utamur tertia plurali grauitonorum. ut ζευγνύουσι, ῥηγνύουσι, πηγνύουσι, & similibus. Iones uerò ζευγνύασι dicũt.

Adnotatio.

Παρατατικός.

Ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ. Δυϊκά. ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην. Πληθυντικά. ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν. Nec ultra declinatur. Nã huiusmodi uerba si polysyllaba sunt, in præsenti solum & præterito imperfecto uariantur, tam in actiuis quàm in passiuis. Si uerò dissyllaba, & futurum primum & secundum aoristum habent. ut κλῦμι. Παρατατικός ἔκλυν. Μέλλων πρῶτος κλύσω. Ἀόριστος δεύτερος ἔκλυν. ἡ μετοχὴ ὁ κλύς, τοῦ κλύντος. τὸ προστακτικὸν κλῦθι. ὥς τὸ κλῦθί μευ ἀργυρότοξε, &c. quæ ab his deducũtur. δῦμι. παρ. ἔδυν. μέλ. δύσω. ἀόριστος δεύτερος ἔδυν. & similia. In quibus secundus aorist. par est præterito imperfecto quũ non habeat reduplicationẽ.

Regula.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus

Ζεύγνυθι, ζευγνύτω. Δυϊκά. ζεύγνυτον, ζευγνύτων. Πληθ. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν. Εὐκτικά

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Ζευγνύην, ζευγνύης, ζευγνύη, &c. Quæ etſi regulariter formari poſſunt à genitiuo participij ζευγνύς, ζευγνύντος, ſicut & alia uerba in μι. in uſu tamen non ſunt. At eorum paſſiua omnino deficiunt in modo optatiuo, quia ſi formarentur ſecundum regulam, neceſſariò haberent υι. diphthongum in penultima ſequente conſonante, cum hic modus formetur à prima perſona indicatiui paſſiui, extrema in μην. mutata, & adiuncto ι. penultimæ uocali. ut τύπτομαι, τυπτοίμην. ſic ζεύγνυμαι, ζευγνυίμην. Sed hoc fieri non poteſt, quia poſt υι. diphth. ſequitur μ. conſonans, quod eſt contra regulam quæ poſt υι. diphthongum uocalem tantummodo admittit. ut ἅρπυια, μυῖα, τετυφυῖα, qua cautum eſt, ut poſt υι. diphthongum uocalis tantum ſequatur, non autem conſonans. Optatiuus. De diphth. υι.

Subiunctiuus etiam tam actiuorum quàm paſſiuorum huius quartæ coniugationis non poteſt formari, duabus regulis inter ſe repugnantibus, quarum altera eſt, quòd ſubiunctiui uerborum in μι. eandem uocalem, & eundem accentum habere debent cum ſuis primitiuis. ſic enim circunflexa communiter appellantur, etſi uerba in μι. ab eis mediate deriuentur, ſicut ſupra dictum eſt. ut τιθῶ. ἱστῶ. διδῶ. ἐὰν τιθῶ. ἐὰν ἱστῶ. ἐὰν διδῶ. & ſimilia, ſecundum quam regulam etiam ſubiunctiui quartę coniugationis coguntur eandem habere uocalem & accentum cum ſuis primitiuis quę grauitona ſunt. ut ζευγνύω, ἐὰν ζευγνύω. Altera regula eſt, quòd omne participium in σ. ὀξύτονον declinatum per ντ. ſubiunctiuum facit circunflexum. ut τυφθείς, τυφθέντος. ἐὰν τυφθῶ. τιθείς, τιθέντος. ἐὰν τιθῶ. ſic ζευγνύς, ζευγνύντος. ἐὰν ζευγνυῶ. πηγνύς, πηγνύντος, ἐὰν πηγνυῶ, quod priori regulæ omnino repugnat, ob quam rem ſubiunctiuus modus prorſus deeſt. Regula. Canon.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ. Ζευγνύναι.

Ὁριστικὰ παθητικά Ἐνεστῶς.

Ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται, ab actiuo fit, penultima quæ longa eſt, in ſeipſam breuem conuerſa. Indicatiuus paſſiuus.

Παρατατικός.

Εζευγνύμην, ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο. καὶ τὰ λοιπά.

Προσακτικὰ παθητικά. Ενεστῶς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus Ζεύγνυσο, ζευγνύσθω. ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων. ζεύγνυσθε, ζευγνύσθωσαν.

Infinitiuus. Απαρέμφατα παθητικά. Ενεστῶς καὶ Παρατ. Ζεύγνυσθαι.

DE VERBIS IN MI QVAE NON OMNINO REGVLAS SEQVVNTVR.

De uerbis in μι. anomalis.

Ostea quàm de uerbis in μι. dictum est quæ trisyllaba sunt, & regulariter formari possunt, & quorum usus per omneis modos frequenter habetur. Nunc de his dicendum est, quę à cõmunibus regulis declinant, nec per omneis modos, & tempora, ac genera eorum inflexio inuenitur. Et primum de disyllabis, quorum cum εἰμί substantiuũ uerbum frequentissimo sit in usu, ab eo incipiendum esse duxi. Verum quoniam ἔω. primitiuum eius secundum uarium accentum & spiritum uaria habet significata, hæc primum exponam. Grauitonum enim & tenui spiritu signatum, sum siue existo significat. Οδυσ. ι.

ἔω. εἰμί.

Υ῾μῖν ξεῖνος ἔω, καὶ ἀπὸ πρόθι δώματα ναίων.

Et etiam uado & perficio significat. Aspiratum uerò, induo & sedeo, unde ἕζω. significat etiam mitto, unde ἵω, ἱῶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. At ἐῶ circunflexum & tenuem spiritum habens ἀπὸ τοῦ ἐάω, sino significat. aspiratum uerò sedeo, & fit ἀπὸ τοῦ ἕω.

Περὶ τοῦ εἰμί τὸ ὑπάρχω.

εἰμί, sum.

AB ἔω igitur, quod existo significat, sextæ coniugationis grauitonorum, deriuatur εἰμί, extrema in μι. mutato, sicut à τιθέω, τίθημι, & ι. ancipiti assumpta. quoniam uerba in μι. desinentia, penultimam productam habere uolunt. & ε. in η. conuerti non potuit, ne coincideret cum hoc uerbo, quod est ἠμί τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φημί, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ. & etiam ne penitus amitteret omneis

Regula.

mneis parteis siue literas sui primitiui: quoniam deriuatiua omnino aliquid de suis primitiuis seruare debent. Preterea ut saperet naturam uerborum in μι. quartæ coniugationis, quæ in penultima υ. ancipitem longam habere uolũt. Nam ε. non potest produci per υ. sed per η. aut ι. & sic penultima ει. diphthongo facta est longa, & εἰμὶ dictũ est, quod omnino est contra communem regulam uerborum in μι. quæ uolunt habere in penultima, aut η. si sint primæ uel secundæ coniugationis. aut ω. si sint tertiæ, aut υ. longam si sint quartæ. idcirco hoc uerbum excipitur, & etiam εἶμι. τὸ πορεύομαι, cum & ipsum ει. diphthongum habeat in penultima, & est quartæ coniugationis uerborum in μι. cum eius primitiuum non patiatur synæresim in modo indicatiuo, & etiam sit ei par syllabis sicut ζευγνύω, ζεύγνυμι. Acuit extremam, quod est etiam contra communem dictorum uerborum regulam. Nam uerba in μι. aut habent circunflexum accentum in penultima, si sint disyllaba, aut acutum in antepenultima si polysyllaba sint. Sed ab hac regula excipiuntur εἰμὶ, & φημὶ κατ᾽ ἀφαίρεσιν τοῦ φ. ἠμί. quæ cum sint ἐγκλιτικὰ, opus est ut acuant extremam. Nam omnis ἐγκλιτικὰ dictio accentum super extremam habet, aut acutum, aut circunflexum, nunquàm autem grauem, nisi per pathos. ut σφέας: ἀπὸ τῶ σφάς. Οδυσ. δ.

Canon.

εἶμι uado.

Regula.

Dictio enclitica.

Καί σφέας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Cum aliȷs uerò enuntiata inclinatur ad accentum præcedentis syllabæ, si dictio præcedens permiserit, ut εἰμί, ἐγώ εἰμι. φημὶ, σύμφημι. Inueniuntur, etiam ἐμμὶ δωρικῶς subtracto ι. diphthongi, ac geminato μμ. Θεόκριτος ἐν βουκολίσκῳ. ἐμμί.

Εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον οὐ καλὸς ἐμμί.

& in eodem.

Ἀλλ᾽ ὅτι βωκόλος ἐμμὶ παρέδραμε ἤ οὔποτ᾽ ἀκούει.

ἀντὶ τοῦ εἰμί.

Secunda persona εἰς, ἀπὸ τῶ εἰμὶ, extrema in σ. conuersa, sicut ἀπὸ τοῦ τίθημι τίθης, cuius apud Poëtas frequentissimus est usus. Quo in loco aduertendum est εἰς acutum habere accentum, quanquàm per communem regulam circunflecti appetat. Nam omne uerbum in longam de-

Secunda persona.

Regula.

 sinens

ſinens accentum ſuſcipientem, circunflectitur. quod ut quibuſdam placet factum eſt, ne coincidat cum εἷς. ſecunda perſona, ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, quæ circunflexum habet accentum. Eſt etiam encliticum, ut

εἶς.

Αἵματος εἷς ἀγαθοῖο φίλον τέκος. Ὀδυσ. δ.

abiecto uerò σ. fit εἶ τὸ ὑπάρχεις, & circunflectitur, quanquàm deducitur ab εἷς, quod acuitur, ut dictum eſt. quod & Ioannes Charax aſſerit dicens, ὅτι κατὰ πάθος γέγονε τὸ εἶ. τὸ ἀπὸ τῆς εἷς, ἀποβολῇ τοῦ σ. καὶ περιεσπάσθη τὸ εἶ τοῦ εἷς ὀξυτονουμένου. ἐπειδὴ εἰς χαρακτῆρα ἐνέθεσεν ἀπαιτοῦντα τὴν περισπωμένην τάσιν. τὰ γὰρ εἰς τὴν ει. δίφθογγον λήγοντα ῥήματα ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον περισπῶνται. nec inclinatiuũ eſt εἶ. ut υἱός ἐμοῦ εἶ σύ, etſi εἰμί, εἷς, ἐστὶ enclitica ſint. Poteſt etiam & alio modo formari ſecundum Apollonium, hoc eſt, à uerbo graui tono ἔω τὸ ὑπάρχω, paſſiuum ἔομαι. Secunda perſona ἔῃ κοινῶς, καὶ ἔει ἀττικῶς, καὶ κράσει εἶ. Nam conſueuerunt Attici formare huiuſmodi ſecundas perſonas indicatiuorum paſſiuorum per ει. diphth. & ſicut in τύπτομαι dictum eſt, tertiam perſonam actiuorum ſecundam faciunt paſſiuorum. ut βούλω, βούλεις, βούλει, βούλομαι, βούλει. ſic ἔω, ἔεις, ἔει, ἔομαι, ἔει, καὶ κράσει εἶ. Eſt & alia ſecunda perſona huius uerbi, cuius apud Poëtas frequentiſſimus eſt uſus, hoc eſt ἐσσί, quæ ſecundum aliquos fit à ſecunda perſona regulariter formata, ἀπὸ τοῦ εἰμί, hoc eſt εἷς, cui addito altero σ. & ι. in finem translato fit ἐσσὶ. σ. enim neceſſariò geminatur, quoniam ſimplex σ. cum ἰῶτα prolato, eſt χαρακτηριστικὸν tertiæ perſonæ. ut τύπτουσι, τίθησι. Sed alio modo eam format Herodianus, hoc eſt, ἀπὸ τοῦ ἐμί interpoſito σ. ἐσμί facit. cuius extrema in σ. conuerſa, fit ἐσσ. geminato σσ. ſed quoniam nulla dictio in eandem conſonantẽ geminatam deſinere poteſt, additum eſt ι. & ſic ἐσσί factum eſt, quod inclinatur. ut

Ioannes Charax.

Apollonius.

ἐσσί.

Herodian.

Σχέτλιός ἐσσι γεραιέ. Ἰλιάδος κ.

ἐστί. Tertia perſona ἐστί, cuius uaria eſt formatio, cum nullo modo regulariter formari poſſit, quin coincidat cum tertia plurali. Nam ſi à prima perſona formare uoluerimus. μι. in σι. conuerſa, εἰσί fiet. Si à ſecunda regulariter formata, hoc eſt εἷς, adiuncto ι. fiet tertia ſingularis εἰσί, &

talis eſt

talis ést tertia pluralis. Idcirco alij alio modo eam forma- Regula.
runt. Quidam enim à prima perſona εἰμί, abiecto prius ι. de
diphthongo: deinde extrema in σι. conuerſa ſecundũ com
munem regulam, ac poſtremo σ. in τ. mutato δωρικῶς ἐτί ἐτί.
faciunt. Sed quoniam omne uerbum in ι. deſinens, uult ha
bere penultimam longam, neceſſe fuit interponere σ. ut ſal
tem penultima eſſet poſitione longa, & ſic factum eſt ἐστί.
Eſt & alius modus aptior, ut reliquos omittam, hoc eſt, à ſe
cunda perſona ἐσσί, mutato altero σ. in τ. fit ἐστί. Non tamen
Doricum eſt, licet in τι. deſinat: ſed Dorico ſimile. Nam Do Dorica uer-
rica propria (ſecundum Herod.) in τι. puram deſinunt. ba.
hoc eſt, nulla conſonante præcedente τ. ſi ſint tertiæ perſ.
ſingul. uerborum in μι. ut φησὶ, φατί. δίδωσι, δίδωτι. Verum
ἐστὶ σ. habet ante τ. In plurali uerò conſueuerunt Dores, e-
tiam ν. conſonante præcedente τ. formare tertiam perſo-
nam in τι. ut φαντί, δίδοντι, & cætera huiuſmodi. Δυϊκά.
ἐτὸν, ἐτὸν eſſe debuerat, penultima correpta, ἀπὸ τοῦ εἰμί, in-
terpoſito uerò σ. ἐστὸν, ἐστὸν dicimus, penultima quidem pro- ἐστόν.
ducta contra regulam uerborum in μι. quæ illam in ſingu-
lari tantum productam habere uolunt. Ἰλιάδος α.

Ἀλλὰ πίθεσθ᾽ ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο.

Πληθυντικά. ἐσμὲν, καὶ εἰμὲν, ἀπὸ τοῦ εἰμί. Ἰλιάδος ν. ἐσμὲν & εἰμέν.

Οὔτοί τι μάχ᾽ ἀδαήμονές εἰμεν. Et Ἰλιάδος η.

Ἡμεῖς δ᾽ εἰμὲν τοῖοι οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν.

καὶ δωρικῶς εἰμές. Θεόκριτος ἐν φαρμακευτρίᾳ. εἰμές.

Οὐδ᾽ ἔγνω πότερον τεθνακάμες, ἢ ζοοὶ εἰμές.

Secunda perſona ἐστί. Tertia ἐσί, καὶ εἰσί interpoſito ι. ut pe- ἐστί.
nultima producatur (ſicut dictum eſt) ad ſimilitudinem da- ἐσὶ καὶ εἰσί.
tiui pluralis proprij participij, quum in ι. deſinat. Et ἰωνικῶς
ἔασι. ut τιθέασι, retracto accentu in antepenultimam, quum
nõ amplius ſit encliticum. Polyſyllaba enim enclitica eſſe Annotatio.
non poſſunt: ſed diſſyllaba tantũ, & monoſyllaba. Ἰλιάδ. κ.

Υἷ μῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες παναχαιῶν.

Παρατατικός.

Ἦν, à prima perſona præſentis temporis fit, extrema in Præteritum
ν. mutata. ut εἰμί, εἶν, ſicut ἵστημι, ἵστην. Deinde ſoluta diph- imperfect.
thongo, & ε. in η. conuerſo: ſicut ἔμελλον, ἤμελλον, fit ἦν. ι. ta-
men prius expũcto. Quoniam deſinentia in ν. nihil uolunt

ἔα. habere non prolatum ante ν. Iones uerò dicunt ἔα. Ιλιάδ. ε.
ἧκεν ζωὸς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι. καὶ Οδυσσ. ξ.
Τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν.
Siue ἀπὸ τοῦ ἔειν, dissoluta diphthongo in εα. ἰωνικῶς, sicut ἤδειν ἤδεα. Siue ἀπὸ τοῦ ἦν, η. in εα. soluta etiam ἰωνικῶς, abiecto ν. sicut ξέρξην ξέρξεα. Nam α. respuit habere post se ν. nisi dictio ex declinatione desinat in ν. ut μοῦσαν, & ἔτυψαν. Hæc enim à declinatione habent ν. & non κατὰ πάθος. & sic fit
ἦα. ἔα. unde ε. in η. conuerso, fit ἦα. Οδυσσείας η.
Αλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης.
ἦ. Attici uerò ε. & α. in η. uertentes κατὰ κρᾶσιν ἦ. dicunt: sicut ἤδεα ἤδη. Αριστοφάνης ἐν πλούτῳ.
Δεῖ γὰρ ὡς ἔοικέ μοι λέγειν ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος.
ἀντὶ τοῦ ἦν. Poëtæ uerò præponentes ε. primæ personæ com
ἔην. muni ἦν, ἔην dicunt. Ιλιάδος λ.
ἔον. Ως ἔον ἄιποτ' ἔηνγε μετ' ἀνδράσιν.
Dicunt etiam ἔον à uerbo grauitono ἔω τὸ ὑπάρχω. ὁ παρατατικός ἧον, καὶ συστολῇ ἔον. ut ὡς ἔον εἴποτ' ἔηνγε. καὶ Ιλιάδος ψ.
ὥσποτε ἔον, νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοόντων Εργων τοιούτων.
ἔσκον. Et ἔσκον quoque dicunt, ὡς τύπτεσκον, χαίρεσκον. Ιλιάδος η.
Γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἁπάντων.
Et sic prima persona præteriti imperfecti septem modis in-
Epilogus. uenitur secundum uaria idiomata. Communes enim ἦν dicunt. Iones uerò ἔα, & ἦα. Attici uerò ἦ. monosyllabum.
At poëtæ ἔην, ἔον, & ἔσκον dicunt. Secunda persona à pri
ἦς. ma fit, ν. in ς. conuerso. ut ἦν, ἦς, sicut ἐτίθην, ἐτίθης. nec subscribitur ι. ut in τίθημι dictum est: cui adiuncta θα. αἰολικῶς fit
ἦσθα. ἦσθα. Οδυσσείας π.
ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο.
ᾖσθα tamen inuenitur subscripto ι. in modo indicatiuo: sed hoc est à uerbo grauitono. εἴδω. ὁ μέσος ὑπερσυντέλικος. ᾔδειν, ᾔδεις, adiuncta θα. ᾔδεισθα, καὶ συγκοπῇ ᾖσθα. sicut οἶδα, οἶδας, οἶδασθα, οἶσθα.

Tertia persona ἦ esse debuerat, à secunda persona abiecto σ. secundum communem regulam uerborum in μι. ut ἐτίθης, ἐτίθη. sic ἦς, ἦ. sed in usu non est: pro ea autem utimur
ἦν. ἦν, quæ à grauitono uerbo deriuatur. hoc est ἔω. ὁ παρατατικός. ἧον, ἧες, ἧε, καὶ ἧεν. Nam ε. si in id desinat, tertia persona uerborum

uerborum, adpetit post se ν. Mutato uerò η. in ε. fit ἔεν, καὶ κράσει τῶν δύο εε. εἰς η. fit ἦν. sicut ἕεμαι, ἧμαι, τὸ κάθημαι. καὶ τροπῇ τοῦ ν. εἰς ς. δωρικῶς, fit ἧς. sicut in prima persona plurali, λέγομεν, λέγομες. Θεόκριτος ἐν θαλυσίοις. ἧς.

ἧς χρόνος ἁνίκ' ἐγώ τε καὶ εὔκριτος εἰς τὸν ἄλεντα

Εἵρπομες ἐκ πόλιος.

Poëtæ uerò præponentes ε. ἔην dicunt. Ιλιάδος ω. ἔην.

ὅς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς. καὶ Οδυσσ. ξ.

Οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν, ἠδὲ μάχεσθαι.

Deinde producentes ε. in η. ἤην. faciunt. Οδυσσείας τ. ἤην.

Καί κεν πάλαι ἐνθάδ' ὀδυσσεὺς ἤην.

Iones uerò ἔσκεν dicunt. Οδυσσείας ι.

Εσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠύς τε μέγας τε τήλεμος.

Et sic tertia persona sex modis inuenitur. hoc est, ἦν, ἧς, ἧεν, ἤην, ἔην, & ἔσκεν, quod ἀπὸ τοῦ ἦε fit, abiecto temporali augmento, & adiuncta σκε ἰωνικῶς, ἔεσκε. sed propter alternationem duorum εε. alterum abijcitur, & sic fit ἔσκε. Epilogus.

Sed aduertendũ est, ἦν tertiam personam communem, & ἤην καὶ ἧεν nunquàm absq; ν. inueniri. Δυϊκά. ἔτον, ἔτην esse debuerat, ab eo quod est ἔν penultima correpta: sicut in duali præsentis temporis, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ. ἔστον, ἔστην. ἄμφω γὰρ ἔστην τὴν ὁδὸν ποιουμένω. καὶ ἦτον, ἤτην, ab eo quod est ἦν penultima producta, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ. ἦστον, ἤστην. Ιλιάδ. ε. Dualis numerus.

Γρεὺς ἡφαίστοιο, δύο δέ οἱ υἱέες ἤστην. ἀντὶ τοῦ ἦσαν.

Πληθυντικά. ἦμεν, καὶ δωρικῶς ἦμες, ἦτε, ἦσαν, καὶ συστολῇ ἔσαν. Ιλιάδος β. Pluralis numerus.

Ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ νήπια τέκνα.

Illud uerò Hesiodi in Theogonia. Locus Hesiodi.

Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί, μία μὲν χαροποῖο λέοντος.

ἀντὶ τοῦ ἦσαν. Nonnulli dicunt hoc esse Bœotorum more, ac Thebanorũ, qui singulare uerbum pluralibus nominibus, & masculini generis & fœminini, iungere consueuerunt.

Pindarus in Olympijs. Μελιγάρυες ὕμνοι

Υστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλεται.

ἀντὶ τοῦ τέλονται. τουτέστι ὑπάρχουσι. Et illud.

Δικήγετο σάρκες. ἀντὶ τοῦ δικήγοντο, quod Attici solum in neutris nominibus faciunt.

Quidam autem pluralem esse existimant per syncopam, ἀπὸ τοῦ

ἀπὸ τῶ ἥμεν, ἦν, pro ἦσαν. ſicut ἀπὸ τῶ ἐτύφθημεν, ἔτυφθεν, pro ἐτύφθησαν, quod etiam Bœotorum eſt. Παρακείμενος ἧκα, ἧκας, ἧκε, à futuro. Ὑπερσυντέλικος ἥκειν, ἥκεις, ἥκει, ἄχρηστα. Μέσος παρακείμενος. ἧα, ἧας, ἧε, ἄχρηστα. Aliqui tamen uolunt ἦα & ἔα primam perſonam præteriti imperfecti, ut dictum eſt, ἀπὸ τῶ ἦν eſſe potius, quàm medij præteriti perfecti.

Tempora inuſitata.

Μέσος ὑπερσυντέλικος. ἥειν, ἥεις, ἥει. Παρακείμενος παθητικός. ἧμαι, ἧσαι, ἧται, ἄχρηστα. Ὑπερσυντέλικος παθητικός. ἥμην, ἧσο, ἧτο, ἄχρηστα. Quibuſdam tamen placet hoc eſſe præteritum imperfectum ἀπὸ τῶ ἔμαι, cuius actiuum eſt εἰμί. ὁ παρατατικός. ἥμην, ἧσο, ἧτο. Εὐριπίδης.

ἥμην.

Ἐγὼ δὲ προδότης οὐκ ἥμην τέκνων. ἀντὶ τοῦ ἦν.

Ἀόριστος πρῶτος. ἧσα, ἧσας, ἧσε, à futuro ἔσω, ἄχρηστα. Ἀόριστος δεύτερος. ἦν, ἦς, ἦ, à futuro ἔσω. ſicut ἀπὸ τοῦ θήσω, ἔθην. ſed in uſu non eſt: pro eo autem utimur præterito imperfecto, ἦν, ἦς, ἦν. Μέλλων πρῶτος. ἔσω, ἀπὸ τοῦ ἔω. ſed in uſu non eſt, ne coincidat cum ἔσω aduerbio loci. Μέσος μέλλων. ἔσομαι, ἔσῃ, καὶ ἔσεαι ἰωνικῶς, ἔσεται, καὶ ἔσσεται ποιητικῶς. geminato σ. καὶ συγκοπῇ ἔσαι, εὔχρηστα πάντα, ἀπὸ τοῦ ἔσω. Dores uerò dicunt, ἐσοῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται, ἀπὸ τοῦ ἔσω. ſicut πεσοῦμαι, ἀπὸ τοῦ πεσῶ.

Futurum medium.

Προσακτικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Imperatiuus ἴσθι.

Ἴσθι, ἀπὸ τοῦ ἔθι, quod ſecundum communem regulam formatum eſt, ἀπὸ τῶ ἕμεν prima perſona plurali, extrema in θι. conuerſa. Vel à genitiuo participij εἷς, ἕντος, ἔθι. καὶ πλεονασμῷ τῶ σ. ἔσθι καὶ ἴσθι, ε. in ι. conuerſo. Quia quandocunque fit pleonaſmus alicuius conſonantis in habentibus penultimam in ε. deſinentem, uertitur ut plurimum ε. in ι. ut ῥέπω, ῥίπτω. μένω, μίμνω: ſic ἔσθι, ἴσθι. Tertia perſona ἔσω, ἀπὸ τῶ ἔθι, interiecto σ. ubi ε. ſeruatum eſt. Δυϊκά. ἔστον, ἔστων. Πληθυντικά. ἔστε, ἔστωσαν, καὶ ἔστων κατὰ συγκοπήν. Vel erit dualis numerus pro plurali. ἔσο uerò ab eo quod eſt ἧσο formatur à ſecunda perſona præteriti imperfecti ἥμην, ἧσο, ἧτο. quando accipitur pro eo quod eſt ἴσθι, ſis uel es: quod eſt temporis præſentis & præteriti imperfecti imperatiui modi. Si autẽ ponatur in ſignificatione præteriti perfecti, accipere poterimus deriuatum eſſe à præterito pluſquàmperfecto: quòd in hoc uerbo ſimile eſt uoce præterito imperfecto medio. Vtrunque enim facit ἥμην, ἧσο, ἧτο, licet temporis ſignificatione

Regula.

ἔσο.

tione differant inter se. Inuenitur etiam ἴσαο. σ. geminato. Οδυσ. α.
Αλκιμος ἴσσ' ἵνατίς σε κ̀ ὀψιγόνωμ εὖ εἴπῃ. ἴσσο.

Εὐκτικὰ Ενεςὼς κ̀ Παρατατικός.

Εἴην, εἴης, εἴη, à genitiuo participij εἷς, ἕντος, quod in usu non habetur, sicut τιθείην, τιθείης, ἀπὸ τοῦ τιθεὶς, τιθέντος. Optatiuus.
Δυϊκά. εἴητον, εἰήτην. Πληθυν. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν. κ̀ συγκοπῇ, εἶμεν, εἶτε, εἶεν. Οδυσ. φ.
Ποῖοι κ' εἶτ' ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν εἴποθεν ἔλθοι.
ἀντὶ τοῦ εἴητε, hoc est, quales essetis Vlyssi opitulari sicunde ueniret. & Οδυσ. ι.
Οἵτινες εἶεν ἀνέρες ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.
ἀντὶ τοῦ εἴησαν, essent.

Υποτακτικά. Ενεςὼς κ̀ παρατατ.

Εὰν ὦ, quod circunflectitur, quia eius participium in σ. ὀξύτονον desinens, declinat per ντ. ut εἷς ἕντος, & si in usu nō sit, nec obstat altera regula, quæ in ζεύγνυμι dicta est, quòd subiunctiua uerborum in μι. eandem uocem & eundem accentum habere debent cum suis primitiuis circunflexis. Quia licet ἔω. grauitonum sit, à quo deriuatur εἰμί quartæ coniugationis, ut dictum est: possumus tamen ab eo formare circunflexum uerbum in modo subiunctiuo. ἐὰν ὦ. cum ante ω. præcedat ε. licet in usu non habeatur in modo indicatiuo: sicut neque πλῶ ἀπὸ τοῦ πλέω, & similia quę disyllaba sunt primæ coniugationis circunflexorum. At ζευγνύω nullo modo synæresim pati potest, cum neque α. neque ε. neque ο. paruum præcedat ω. magnum. Secunda persona ᾖς, cui addita θα. syllaba αἰολικῶς, fit ᾖσθα, ι. subscripto. Tertia persona ᾖ. κ̀ ἰωνικῶς ᾖσι. adiuncta σι. syllaba. καὶ ἔῃ ἀπὸ τοῦ ἔω, ἔῃς. Ιλιάδος ξ. Subiunctiuus. Regula.
Ι'να μή τι κασιγνήτοιο ποινὴ δηρὸν ἄτιος ἔῃ.
κ̀ Οδυσ. τ.
Ο'δ' ἂρ ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ, κ̀ ἀμύμονα εἰδῇ.
Δυϊκά. ἐὰν ἦτον. ἦτον. Πληθ. ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Απαρέμφατα. Ενεςὼς κ̀ Παρατατ.

Εἶναι, ἔναι tamen esse debuerat ἀπὸ τοῦ ἔμεν prima persona plurali, Infinitiuus.

na plurali, ficut ἀπὸ τοῦ τίθεμεν τιθέναι. Nam infinitiui uerborum in μι. præfentis temporis, penultimam correptam habere uolunt. At εἶναι tanquàm difyllabum, difyllabos aoriftos imitatum, producit penultimam. Formatur autem uel ἀπὸ τοῦ εἶμεν, extrema in ναι. mutata. uel ἀπὸ τοῦ ἔμεν, interpofito ι. εἶναι. καὶ δωρικῶς, καὶ ἀττικῶς ἔμεναι. καὶ αἰολικῶς ἔμμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἔμεν. Ἰλιάδος δ.

Ἐπρεὶδη μάλα μὲν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς
Ὥς ἔμεν, ὥς ὅτε δῖον ἐρευθαλίωνα κατέκταν.

καὶ δωρικῶς ἦμεν, τροπῇ τοῦ ε. εἰς η. Θεό. ἐν φαρμακευτρίᾳ.

Ὅς μετάπλαιναν ἀντὶ
Γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.

ἀντὶ τοῦ εἶναι.

Μέλλων α.

ἔσεσθαι. Ἔσεσθαι, à tertia fingulari medij futuri ἔσεται, fiue à fecunda plurali ἔσεσθε, ἔσεσθαι.

Μετοχαί. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Participium. OEίς, τοῦ ἔντος, ficut ὁ τιθείς, τοῦ τιθέντος. Sed in ufu non eft, pro eo autem utimur participio eius primitiui ἔω fcilicet. ut ὁ ὤν, τοῦ ὄντος, quod à fecundo aorifto fit, hoc eft ἦον. ἡ μετοχὴ, ὁ ἐών, τοῦ ἐόντος, ὀξυτόνως: ficut ὁ τυπών, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε. fit ὁ ὤν, τοῦ ὄντος. idcirco acuitur tametfi monofyllabum fit, etiam fi per crafim fiat. ἐών ὤν, nam ex graui & acuto circunflexus non fit.

Μέσος μέλλων.

Ὁ ἐσόμενος, τοῦ ἐσομένου. ἡ ἐσομένη. τὸ ἐσόμενον. Sed de hoc fatis, cum nihil plus in fimplicitate habeatur in ufu. Nunc uerò de cõpofitis quæ ex eo fiunt, & eorum fignificatione.

De compofitis ab εἰμί.

ἔνεστιν. Ἔνεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει, ὡς τὸ ἔνεστί μοι πλοῦτος. ἔνεστι ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐστιν.

ἔξεστιν. Ἔξεστιν, ἀντὶ τοῦ ἄδειά ἐστι

σύνεστιν. Σύνεστιν, ἀντὶ τοῦ συνυπάρχει, καὶ ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖ, καὶ ἀντὶ τοῦ διαλέγεται, καὶ συνουσιάζει.

πρόσεστιν. Πρόσεστιν, ἀντὶ τοῦ σὺν ἄλλοις οἷς ἔχω ἐστί μοι καὶ ἄλλο τι, σὺν τῷ δὲ ἐστὶ καὶ τόδε.

Μέτεστιν,

Μέτεσιν, ἀντὶ τοῦ μετουσία ἐστὶν, ἤγουν μετοχή. καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, οἷον μέτεσί μοι πλούτου, ἤγουν μετουσία ἐστί μοι πλούτου. μέτεσιν.

Πάρεστιν, ἀντὶ τοῦ παρὼν ἐστιν, ὁ παροῦσ' ἐστιν, ἢ ἐπὶ οὐδετέρου παρὸν ἐστι. πάρεστιν.

Ἔπεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐξουσία ἐστι. συντάσσεται δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαρέμφατον. ἔπεστί μοι ποιεῖν τόδε, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐμοί ἐστι ποιεῖν τοῦτο. ἤγουν ἐπὶ τῇ ἐμῇ οὐσίᾳ, ἐπ' ἐμοί ἐστι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει. ἔπεστιν.

Περίεστιν, ἀντὶ τοῦ περιουσία ἐστὶν, ἤγουν πλοῦτος, καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, ἤγουν περί ἐστί μοι σοφίας. περίεστι, καὶ ἀντὶ κρείττων ἐστί. καὶ ὅμηρος. περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι, ἤγουν περίεστε μὲν. καὶ κρείττους ἐστὲ ἐν τῇ βουλῇ τῶν δαναῶν. περίεστε δ' ἐν τῷ μάχεσθαι, ἀπὸ γενικῆς, εἰς δοτικὴν. περίεστιν, ἀντὶ τοῦ ζῇ. περίεστιν.

Ἄπεστιν, ἀντὶ τοῦ μακρὰν ἐστί. ἄπεστιν.

Περὶ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

Εἶμι τὸ πορεύομαι, hoc est, uado, fit à uerbo grauitono ἴω, ἐπενθέσει τοῦ ι. εἴω, καὶ τροπῇ τοῦ ω. εἰς μι. fit εἶμι. Pro quo aduertendum est, quòd quatuor sunt uerba in ω. desinentia quę uado significant, quorum primum est ἴω, à quo deriuatur εἴω, interiecto ι. cui subtracto ε. fit ἴω: unde ἴμι disyllabum, & ἰέω ἰῶ, ἀπὸ τοῦ ἴω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ι. unde ἵημι uado A uerbo igitur εἴω, διὰ διφθόγγου fit εἶμι, & est quartæ coniugationis uerborum in μι. cum eius primitiuum non patiatur synæresim: quemadmodum εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. Habet etiam ει. diphthongum in penultima, contra naturam uerborum in μι. & eadem circunflectitur, cum sit longa natura ante breuem. Secunda persona εἶς. à prima fit, extrema in σ. mutata. Ὀδυσσ. α. Indicatiuus actiuus. εἶς.

Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες.

hoc est, quis es? unde uenis hominum? Illud uerò Theocriti ἐν νομεῦσι, uidelicet εἰμὴ ἄπει τοῦ πῶθεν. hoc est, nisi abeas isthinc. Secunda persona est omnino similis secundæ uerbi substantiui εἶ. quæ quidem eodem deducitur modo ἀπὸ τοῦ ἴω τὸ πορεύομαι. ὁ παθητικός ἴομαι. τὸ δεύτερον πρόσωπον ἄπει. εἶ.

ἦν κοινῶς, καὶ ἴει ἀττικῶς, καὶ κράσει ἐ͂ι, καὶ ἐν συνθέσει ἄπει. Vel à secunda fit persona actiui ἐ͂ις, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ. ἐ͂ι, καὶ ἄπει.

ἐ͂ισι. Tertia persona ἐ͂ισι à secunda fit, adiuncto ι. Ιλιάδ. γ.

Αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρὴς,

Ο῝ς τ' ἐ͂ισι διὰ δουρός.

Dualia. hoc est, διέρχεται transit. Δυϊκά. ἴτον, ἴτον, διὰ τοῦ ι. Nam singularia cum ει. diphth. scribuntur, ut productam habeant penultimã, secundum regulæ præceptionem. Dualia uerò & pluralia solo ι. correpto, siue à proprio singulari fiant, abiecto ε. de diphth. siue ἀπὸ τοῦ ἴμι. Ησίοδος ἐν ἔργοις.

Λευκοῖσι φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν

Αθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον.

Pluralia. ἀντὶ τοῦ ἐλεύσονται, præsens pro futuro. Πλη. ἴμεν, ἴτε, ἶσι κοινῶς penultima producta, quandoquidem in ι. desinit.

ἴασι. καὶ ἰωνικῶς ἴασι. Ιλιάδος π.

Κατ' ἀγέλην δ' ὅν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου.

accentu in eadem syllaba seruato. Nam ἴωνες interponentes α. in huiusmodi personis, accentum relinquunt in eadem syllaba in qua prius erat, circunflexo tamen in acutum mutato: cum etiam syllaba & locum & tempus muta uerit. ut τιθεῖσι, τιθέασι. sic ἶσι, ἴασι.

Παρατατικός.

Præt. imper. Εἶν, ἐ͂ις, ἐ͂ι, à præsenti. sicut ἐτίθην ἀπὸ τοῦ τίθημι. Δυϊκά. ἴτον, ἴτην. Ιλιάδος α.

Τὼ δ' ἄυτις ἴτην παρὰ νῆας ἀχαιῶν.

Πλη. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν penultima correpta. Ιλιάδος γ.

ἴσαν. Οἱ δ' ἄρ ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες ἀχαιοί.

ἤισαν. καὶ πλεονασμῷ τοῦ η. ἤισαν. Ιλιάδ. ν.

Τοῖοι μηριόνης τε καὶ ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν ἤισαν

Ες πόλεμον.

Eustathius tamen ἐν τῷ ω. τῆς Οδυσσείας uult hanc esse tertiam pluralem primi aoristi ἀπὸ τοῦ εἴω. Μέλ. εἴσω. Αόριστος α. εἶσα, unde εἶσαν tertia pluralis, καὶ διαλύσει, καὶ τροπῇ τοῦ ε. ἐις η. fit ἤισαν. Παρακ. Εἶκα, εἶκας, εἶκε, à futuro εἴσω.

Præt. perf. ἄχρηστα. Μέσος παρ. Εἶα, εἶας, εἶε. ε. uerò in η. uerso ac ι. subscripto ᾖα. dicimus καὶ διαλύσει, ἤïα, ἤïας, ἤïε. Οδυσ. δ.

Καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπόροιο ἤïα.

καὶ Ιλιάδος α.

Ο῞δ'

Ο῎δ᾽ ἤιε νυκτὶ ἐοικώς. ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο. ἤα.

Υπερσυντέλικ. ἤειν, ἤεις, ἤει, à præterito perfecto, ε. in η. conuerso ἀττικῶς, ac subscripto ι. ἄχρηστα. Μέσος ὑπερσυντέλικος. ἤειν, ἤεις, ἤει, à præterito medio. Δυϊκά. ἤειτον, ἠείτην. Πληθυντικά. ἤειμεν, ἤειτε, ἤεισαν, καὶ συστολῇ ἤισαν. Et sic omnia composita ab his. ut ἀνήειν, ἐξήειν. ἀνήειμεν, ἐξήειμεν. ἀνήεσαν, ἐξήεσαν, συνήεσαν. Συνίεσαν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνόησαν. καὶ ἐξίεσαν ἔπεμψαν διὰ τοῦ ι. Αόριστος πρῶτος. Εἶσα, εἶσας, εἶσε, ἄχρηστα. ἤιχ.

Compositaab εἶμι.

Αόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus non inuenitur: sed pro eo utimur aoristo primitiui. hoc est, ἴον, ἴες, ἴε, ἀπὸ τοῦ εἴω. unde participiũ ἰών, ἰόντος. καὶ ἐξιών, ἐξιόντος secundum alios. At secundum Theodorum libro tertio τῶν εἰς τέσσαρα, præsentis temporis est.

Annotatio.

Μέλλων πρῶτος.

Εἴσω, εἴσεις, εἴσει, ἀπὸ τοῦ εἴω. Sed in usu nõ est: utimur aũt pro eo præsenti tempore. hoc est, εἶμι, εἶς, εἶσι. Ιλιάδος α.

Præsens pro futuro

Νῦν δ᾽ εἶμι φθίηνδε. hoc est, ibo. Ησιόδ. ἐν ἔργοις.
Τῇ δ᾽ εἶς ἧσ᾽ ἂν ἐγώ περ ἄγω.
καὶ προθέσει τῆς θα. αἰολικῶς, εἶσθα. Ιλιάδος κ.
Εἰ μὲν γὰρ κέσε νῦν ἀπολύσομεν, ἠὲ μεθῶμεν,
ἦτε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. καὶ Οδυσσείας τ.
ἢ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶσθα θύραζε.
hoc est, ibis. Et Ιλιάδος σ.
Α῎ψ πάλιν εἶσ᾽ ἐπὶ νῆας. id est, ibit.

Προσακτικά. Ενεστῶς καὶ Παρατατικός.

Ι῎θι, unde ἄπιθι, fit à prima persona plurali, extrema in θι. mutata, ἴμεν, ἴθι. sicut δίδομεν, δίδοθι. Tertia ἴτω, à secunda, extrema in τω. uersa. Δυϊκά. ἴτον, ἴτων. Πληθυντικά. ἴτε, ἴτωσαν. Αόριστος δεύτερος. Εἶ, quod cum omnibus præpositionibus componere licet, duabus tantũ exceptis. hoc est, σύν, καὶ παρά. ut δίει, ἔξει, &c. Fit autem à tertia persona secundi aoristi. hoc est, ἴον, ἴες, ἴε. cuius thema est εἴω, ut supra dictum est. Τὸ προσακτικόν, ἴε. unde ἔξιε. καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἶ. unde ἔξει. Αριστοφάνης ἐν νεφέλαις.
Ποῦ στρεψιάδης, ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών. ἀντὶ τοῦ ἔξελθε.
Potest etiam deduci ἀπὸ τοῦ εἶμι. hoc est, à tertia persona præteriti imperfecti ἦν, ἦς, ἦ. Τὸ προσακτικὸν εἶ καὶ ἐν συνθέσει δίει, καὶ ἔξει, ἔθει ἀττικῶς, καὶ αἰολικῶς. Nam Attici si non utantur ter-

Imperatiuus.

εἶ.

Nota.

Regula.

minatione in θι. in imperatiuis uerborum in μι. utuntur tertijs personis præteritorum imperfectorum: sicut & in uerbis in ω. desinentibus. ut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη. Τὸ προσαυτικόν, τίθη. Ἐπίμπλην, ἐπίμπλης, ἐπίμπλη. τὸ προσαυτικόν, πίμπλη. καὶ ἐμπίμπλη. Ἀριστοφάνης.
Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντος ἐμπίμπλη πετρῶν.
ἀντὶ τοῦ ἐμπίμπλαθι. ἵστην, ἵστης, ἵστη. τὸ προσαυτικὸν ἵστη. Ἰλιάδ. φ.
ἵστη δὲ μέγα κῦμα. ἀντὶ τοῦ ἵσταθι, statue.

Εὐκτικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Optatiuus. Εἴην, εἴης, εἴη, esse debuerat secundum artem, à genitiuo participij εἷς, ἕντος, quod idem est cum optatiuo uerbi substantiui εἰμί. Sed in hac significatione in usu non habetur, ut quidam uolunt: attamen Homerus usus est tertia persona εἴη. Ὀδυσσείας ξ.
Λίην γὰρ νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν, ἀλλά τις εἴη
Εἰπεῖν ἀτρείδῃ ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν.
ἀντὶ τοῦ πορεύοιτο εἰπεῖν. Etiam subiunctiuus modus in usu non est: quia coincideret subiunctiuo eiusdem uerbi substantiui. hoc est, ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

Ἀπαρέμφατα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Infinitiuus. Ἴναι, à prima persona plurali, extrema in ναι. conuersa. ἴμεν, ἴναι. καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἴμεναι. καὶ ἰωνικῶς ἴμεν, quod omnino est simile primæ plurali. Ἰλιάδος α.
Ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν οἴκαδ' ἴμεν. hoc est, ire.
Inuenitur etiam εἶναι τὸ πορεύεσθαι διὰ διφθόγγου παραλόγως. quod fit aut ἀπὸ τοῦ εἶναι, præposito ε. aut ἀπὸ τοῦ ἰέναι, quod idem significat. ἀπὸ τοῦ ἵημι, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ι. καὶ ε. εἶναι. unde παρεῖναι, & ἀπεῖναι, ab eo composita. Et hoc inuenimus, quorum usus in simplicitate habetur. Nunc autem de compositis eiusdem uerbi.

Composita ab εἶμι. Ἔνειμι, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχω.
Σύνειμι, ἀντὶ τοῦ συνεισέρχομαι, καὶ ἀντὶ τοῦ συνυπάρχω. τοῦτο δὲ ἐπὶ ὁμιλίας λέγεται, ἔτι τε καὶ ἐπὶ συνουσίας.
Εἴσειμι, ἀντὶ τοῦ εἰσέρχομαι.
Ἔξειμι, ἀντὶ τοῦ ἐξέρχομαι.
Πρόσειμι, ἀντὶ τοῦ προσέρχομαι.

Πρόειμι

Πρόειμι, ἀντὶ τοῦ προέρχομαι.
Ἄνειμι, ἀντὶ τοῦ ἀνέρχομαι.
Κάθειμι, ἀντὶ τοῦ κατέρχομαι.
Δίειμι, τὸ γράμμα, ἤγουν διέρχομαι.
Μέτειμι λόγους, ἤγουν μετέρχομαι. καὶ μέτειμι τινά, ἤγουν κολάζω.
Πάρειμι, ἀντὶ τοῦ παρὼν εἰμί.
Ἔπειμι, ἀντὶ τοῦ ἐπέρχομαι, exequor.
Περίειμι, ἀντὶ τοῦ περιέρχομαι, obeo, obambulo.
Ἄπειμι, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι.

Περὶ τοῦ ἵημι.

Ἵημι uaria significat, secundum uarium spiritum. Denso enim spiritu, mitto & cupio significat: tenui autem, uado. Nec in omnibus modis, & temporibus, ac generibus idem est usus & scriptura. Idcirco in tria illud distinguere licet, secundum tria diuersa significata. hoc est, ἵημι τὸ πέμπω. ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ. ἴημι τὸ πορεύομαι. quorum ἵημι τὸ πέμπω, quum eius inflexio magis sit in usu, id in primis formandum & declinandum esse censui. ἵημι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

Ἵημι τὸ πέμπω ἀπὸ τοῦ ἱέω fit, extrema in μι. ac penultima in propriam longam mutatis. ἱέω uerò fit ἀπὸ τοῦ ἕω πέμπω, per reduplicationem quæ impropria dicitur, ut in principio uerborum in μι. primi tractatus dictum est. & patitur synæresim: & est primæ coniugationis circunflexorũ. ut ἱέω, ἱῶ, unde ἵημι. sicut ἀπὸ τοῦ τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Cuius formationem & inflexionem in omnibus modis & temporibus & generibus hoc uerbum ἵημι omnino imitatur. Indicatiuus.

Secunda persona ἵης. Tertia ἵησι. Ἰλιάδος φ.
Ἀξίου ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι. hoc est, mittit.
Δυϊκά. ἵετον, ἵετον. Πληθυντικά. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι κοινῶς. Ἰλιάδος γ. Plurale.
Δένδρεῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι.
καὶ ἰωνικῶς ἱέασι. sicut τιθεῖσι, τιθέασι. καὶ κράσει τοῦ ε. καὶ α. εἰς α. μακρὸν ἀττικῶς ἱᾶσι trisyllabum: sicut ἴασι ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι. Differunt tamen & accentu & spiritu. Nam ἴασι acutum accentum habet in antepenultima, & tenui spiritu signatur. ἴασι.
ἱᾶσι uerò penultimã circũflectit, & densum spiritum habet. ἱᾶσι.

Differunt

Composita. Differunt etiam in compositione præpositionum: quoniam non cum omnibus & eisdem præpositionibus utrunque componitur. Nam cum ἐν, ἐνιᾶσι dicimus: non autem ἐνίασι. Cum εἰς uerò & è contrario εἰσίασι dicimus, non autẽ εἰσιᾶσι. Cum σὺν, καὶ συνίασι, καὶ συνιᾶσι dicimus. Cum πρὸς, προσίασι, non autem προσιᾶσι. licet προσίεμαι, & προσιέμενος, & προσήκατο, & προσέμενος dicamus. Nam composita huius præpositionis πρὸς, cum actiuis huius uerbi in usu communiter non habentur. Non enim dicimus προσίημι, neque προσήσω, neque προσῆκα, &c. sic igitur neque προσιᾶσι. At εἶμι contrariũ facit. Dicimus enim & πρόσειμι, & πρόσεισι. Sic etiam προσίασι dicendum est. Cum πρὸ uerò, προιᾶσι, non προίασι. Cum ἀνὰ, utrunq; dicimus, & ἀνίασι, καὶ ἀνιᾶσι. Etiam cum κατὰ, & κατίασι, & κατιᾶσι. Cum διὰ, δίασι, non διᾶσι: licet διᾶσι dicatur. Cum μετὰ, & μετίασι, & μετιᾶσι dicimus. Et cum παρὰ, & παρίασι, & παριᾶσι. Cum ἀντὶ uerò neutrum componitur.

Παρατατικός.

Præteritum imperfect. Ἵην, ἵης, ἵη. sicut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη: pro quo magis utimur singulari primitiui ἵεον, ἵουν. ἵεες, ἵεις. ἵεε, ἵει. Ιλιάδ. π.

Ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα πήδασον ἵει.

καὶ ἐν συνθέσει ἀφίει, προΐει. Δυϊκά. ἵετον, ἱέτην. Πληθυντικά. ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν. unde διΐεσαν τὸ διέπεμπον. καὶ βοιωτικῶς ἵεν, à prima persona singulari ἵην, τροπῇ τοῦ η. εἰς ε. sicut ἐτίθην, ἔθιθεν. unde μεθίεν. Οδυσσείας φ.

Ὣς ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν,
Μνηστῆρες, καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο. ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν.

Παρακείμενος.

Præteritum inusitatum. Εἶκα, εἶκας, εἶκε, cuius penultim. η. esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἥσω. sed ne coincideret cum ἧκα primo aoristo (cuius usus frequentissimus est) mutauit η. in ει. diphthongum, Bœotorum more: sicut τέθεικα, ἀπὸ τοῦ θήσω. quod præteritum & si in usu non sit, ab eo tamen deriuatis frequenter utimur, ut εἱκώς, ἀφεικώς, ἀφεικέναι. παρεικώς, καὶ παρεικέναι.

Υπερσυντέλικος.

Εἵκειν, εἵκεις, εἵκει. Δυϊκά. εἵκειτον, εἱκείτην, ἄχρηστα.

Αόριστος πρῶτος.

ἧκα, ἧκας, ἧκε, διὰ τοῦ κ. sicut ἔθηκα, ἔθηκας, ἔθηκε. ἧσα tamen esse

esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἥσω, ut in τίθημι dictum est. Composita etiam ab hoc eandem seruant scripturam. ut ἄφηκα, παρῆκα, ἀνηκάμην. At præposito ε. Atticorum more εἷκα dicimus. καὶ ξυνέηκα, ξυνέηκε. Ιλιάδ. α. ξυνέηκα.

Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι.

Αόρ. β. ἧν, ἧς, ἧ, à futuro ἥσω, sicut ἔθην à futuro θήσω. Δυϊκά. ἕτον, ἕτην. Πλη. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν. καὶ πρόεσαν. Οδυσ. δ.

Κῆρυξ τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί.

Penultima correpta secundum communem regulam secundi aoristi uerborum in μι. Nam aoristus secundus quam uocalem in singulari habet in ultima, eandem in plurali uult habere in penultima. ut ἔστην, ἔστημεν, sic ἧν, ἧμεν dicendũ fuerat, sed de hoc in τίθημι satis dictum est. Μέλλ. α. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. Ιλιάδος ξ. Regula.

Υπὸ δέ θρῆνυν ποσὶν ἥσει.

Ἀπὸ τοῦ ἱέω, ἱῶ, abiecta reduplicatione, & ε. in η. mutato: sicut θήσω ἀπὸ τοῦ τιθέω. unde ἀφήσω, μεθήσω, καὶ ἀνήσω, ἀνήσεις, ἀνήσει. Ιλιάδος β.

Οὐ θήν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Ἵεθι, ἱέτω, à genitiuo participij, uel à prima persona plurali, extrema in θι. conuersa. ἵεμεν, ἵεθι. sicut τίθεμεν, τίθετι. Δυϊκά. ἵετον, ἱέτων. Πληθυντικά. ἵετε, ἱέτωσαν. unde ἐνίετε. Ιλιάδος υ. Imperatiuus

Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ.
Αντὶ τοῦ ἐμβάλετε.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Εἷκε, εἱκέτω· sicut τέθεικε, τεθεικέτω, ἄχρηστα.

Αόριστος β.

Secundus aoristus debuit esse à genitiuo participij, extrema in θι. mutata: uel à prima plurali sicut & præsens. ἕμεν. ἕθι, non tamen ἕθι dicimus, duabus regulis inter se repugnantibus, sicut in τίθημι & de hoc secundo aoristo dictum est. sed ἕς potius in usu habetur, quod fit à secunda persona proprij aoristi, longa in breuem mutata. ἧς, ἕς. unde ἄφες, πρόες, ἄνες, κάθες, ἔφες. Ιλιάδ. ε. Aor. secun.

Ἀλλ' ἄγε τῷ δ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος. ἔφες.

Tertia persona ἴτω, unde προΐτω — Ιλιάδος λ.

Ἀλλὰ σύ περ προΐτω, ἅμα δ᾽ ἄλλος λαὸς ἑπέσθω.

Δυϊκά. ἴτον, ἴτων. Πλη. ἴτε, ἴτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατατικός.

Optatiuus. Ἱείην ἱείης, ἱείη, à genitiuo participij. ἱείς, ἱέντος. ficut τιθείην, ἀπὸ τοῦ τιθείς, τιθέντος. Παρακ. καὶ ὑπερσ. εἵκοιμι, εἵκοις, εἵκοι. ὡς τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι. Αόρ. β. εἵην, εἵης, εἵη. à genitiuo participij, ficut θείην, θείης, θείη. Μέλλ. α. ἥσοιμι, ἥσοις, ἥσοι, ficut θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατατ.

Subiunctiuus. ἐὰν ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ. ficut ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. Παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐὰν εἵκω, εἵκῃς. εἵκῃ. ὡς ἐὰν τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ. Αόρ. β. ἐὰν ὧ ἧς, ἧ. καὶ διαλύσει ἐὰν ἕω, ἕῃς, ἕῃ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι. ἐὰν εἵω, εἵῃς, εἵῃ. καὶ ἐφείω, ἐφείῃς, ἐφείῃ. — Ιλιάδος α.

Ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατ.

Infinitiuus. Ἱέναι, à prima persona plurali, extrema in ναι. conuersa, ἵεμεν, ἱέναι. ficut τίθεμεν, τιθέναι. καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἱέμεναι. καὶ ἰωνικῶς ἱέμεν. Παρακ. καὶ ὑπερσ. εἱκέναι, ficut τεθεικέναι. unde καθεικέναι, παρεικέναι. Αόρ. β. εἶναι, unde καθεῖναι, ἀφεῖναι. τὸ ἀπολῦσαι ἐγκλήματος. ἕναι tamen esse debuerat à prima persona plurali secundum cõmunem regulam uerborum in μι. ut ἕμεν, ἕναι. sed cum huic regulæ alia contraria inue-

Regula. niatur, quæ est propria secundi aoristi, quòd imperatiui in θι. & infinitiui in ναι. secundi aoristi penultimam natura longam habere uolunt, opus fuit producere penultimam, non ε. in η. conuersa, sed assumpto ι. in diph. sicut in τίθημι diximus, εἶναι factum est. καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς μέναι. καὶ ἰωνικῶς ἕμεν, unde μεθέμεν. — Ιλιάδος α.

Αὐτὰρ ἔγωγε λίσσομ᾽ Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον.

Καὶ προέμεν. — Ιλιάδος δ.

Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν.

Annotatio. Quo in loco aduertendum est à tribus esse εἶναι. primum ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. secundum ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, & hæc duo tenuem habent spiritum, & præsentis temporis sunt. tertium uerò ab hoc uerbo ἵημι, quod aspiratur, & est secundi aoristi. Potest etiam esse præsentis temporis ἀπὸ τοῦ ἱέναι κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἶναι.

Μετοχαὶ

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

O ἱείς, τοῦ ἱέντος. ἡ ἱεῖσα, τῆς ἱείσης. τὸ ἱέν, τοῦ ἱέντος. Ὀρφεὺς ἐν ἀργοναυτικοῖς. Participium

Ἐκ στόματος μελίγηρυν ἱεὶς ἀνέπεμπον ἀοιδήν.

Καὶ Ὀδυσσείας ρ.

Δίκοισι τέρποντο, καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ὁ εἱκώς, τοῦ εἱκότος. unde ἀφεικώς. καθεικώς. παρεικώς.
Ἀόριστος β. Ὁ εἵς, τοῦ ἕντος. ἡ εἷσα, τῆς εἵσης. τὸ ἕν, τοῦ ἕντος, unde ἀφείς, ἀφέντος. καὶ ὑφείς, ὑφέντος. Ἰλιάδ. α.
Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες. deponentes.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

I´εμαι ab actiuo, extrema in μαι. ac penultima in propriam breuem mutatis, ἵημι, ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. ſicut τίθημι, τίθεμαι. Δυϊκά. ἱέμεθον, ἵεσθον, ἵεσθον. Πλη. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵενται. Παρατ. ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Δυϊκά. ἱέμεθον, ἵεσθον, ἱέσθην. Πλη. ἱέμεθα, ἵεσθε ἵεντο. Παρακ. Εἷμαι διὰ διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ εἷκα. unde participium εἱμένος. ἀφειμένος. καθειμένος. ἕμαι tamen eſſe debuerat, quoniam præteritum perfectum paſſiuum uerborum in μι. uult penultimam habere correptam. Vſus tamen obtinuit ut penultima actiui & in paſſiuo ſeruaretur, quę Bœotorum more diphthongus eſt, ſicut in τέθειμαι ἀπὸ τοῦ τέθεικα. Secunda perſona εἶσαι, unde ἀφεῖσαι. Εὐριπίδης ἐν ὀρέστῃ. Indicatiuus paſſiuus. ἀφειμένος.

Φρὺξ οὖν ἆρα κτενεῖς με, ὀρέστης ἀφεῖσαι.

hoc eſt, liberatus es. Tertia εἶται. ὅθεν ἀπαρέμφατα εἶσθαι, ἀφεῖσθαι. τὸ λελύσθαι. καὶ ὑφεῖσθαι τὸ ἀμελεῖσθαι. Δυϊκά. εἵμεθον, εἶσθον, εἶσθον. Πληθ. εἵμεθα, εἶσθε, εἶνται. Ὑπερσυντ. εἵμην, εἶσο, εἶτο. Ἀόρ. α. ἕθην, ἕθης, ἕθη. ὡς ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη. penultima correpta ſecundum cõmunem regulam. εἵτην tamen καὶ ἀφείθην dicimus διὰ διφθόγγου. ut ἀφείθην τῶν ἐγκλημάτων. ἀφείθη ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ ὁ δευκαλίων, liberatus eſt à diluuio Deucalion. Vnde etiam ἀφέθην.

Προστακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

I´εσο, ἱέσθω, à ſecunda perſona præteriti imperfecti, ſicut τίθεσο, τιθέσθω. Δυϊκά. ἵεσθον ἱέσθων. Πλη. ἵεσθε, ἱέσθωσαν. Imperatiuus medius.

Ὁριστικὰ μέσα. Ἐνεστώς.

Indicatiuus medius. Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται, sicut & passiua. Παρατ. ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Ἀόρ. α. ἡκάμην, ἥκω, ἥκατο, ἀπὸ τοῦ ἧκα aoristo actiuo, qui licet excipiatur cum futuri consonante non seruauerit, in usu tamen habetur. προσήκατο, ἀπὸ τοῦ προσηκάμην, & alia composita, sed in modo indicatiuo tantum.

Μέσος ἀόριστος β. ἕμην, ἕσο, ἕτο, ab aoristo passiuo fit, extrema in μην. mutata. ἕθην. ἕμην. sicut ἐτέθην, ἐτέμην. Secunda persona ἕσο κοινῶς. καὶ ἕο ἰωνικῶς. καὶ οὗ ἀττικῶς. Tertia, ἕτο. Δυϊκά. ἕμεθον, ἕσθον, ἕσθην. Πληθ. ἕμεθα, ἕσθε, ἕντο. ὅμηρος,

ἕντο. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Προστακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus medius. Ἵεσο, ἱέσθω, à secunda persona præteriti imperfecti, sicut & passiua. Ἀόρ. β. ἕσο κοινῶς. καὶ ἕω ἰωνικῶς. καὶ οὗ κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς. unde πρόου, πρόσου, κάτου, & similia quæ in usu habentur.

Annot. Quo in loco aduertendum est, quòd medius aoristus secundus in omnibus alijs modis & participijs habetur in usu, & maximè in compositione. ut προσείμην τὸ εὐκτικόν. ἐὰν πρόωμαι τὸ ὑποτακτικόν. προέσθαι, καὶ ἀφέσθαι, καὶ ὑφέσθαι τὸ ἀπαρέμφατον. καὶ προέμενος ἡ μετοχή. Reliqua uerò omnia tam media quàm passiua, si quis formare & inflectere uoluerit, regulas sequatur quæ habentur de his in τίθημι.

Περὶ τοῦ ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

ἵημι, cupio Actiuum. Ἵημι, ἵης, ἵησι, ἀπὸ τοῦ ἵω ἰῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, hoc est, desydero quod etiam aspiratur sicut ἵημι τὸ πέμπω, & est eiusdem coniugationis uerborum in μι. per quam secundum artem potest regulariter formari ac uariari, tam in actiua literatura quàm passiua, per omneis modos & tempora. Παρατ. ἵην, ἵης, ἵη. Παρακείμ. ἧκα, ἧκας, ἧκε. Ὑπερσ. ἥκειν, ἥκεις, ἥκει. Ἀόρ. α. ἧσα, ἧσας, ἧσε. Ἀόρ. β. ἧν, ἧς, ἧ. Μέλλ. α. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. & sic per alios actiuorum modos, quæ tamen in usu non habentur.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Passiuum. Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. unde ἐφίεμαι, ἐφίεσαι, ἐφίεται.

Ἱέμην,

Ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Ἰλιάδος ε.
Ἵετο δ' αἰεὶ Αἰνείαν κτεῖναι. hoc est, cupiebat.
Vnde ἐφιέμην, ἐφίεσο, ἐφίετο.

Προστακτικὰ παθητικά. Ενεστώς.

Ἵεσο, ἱέσθω. ἵεσθον, ἱέσθων. ἵεσθε, ἱέσθωσαν. & alia: quæ & si omnia in usu non sint, regulariter inflecti possunt.

Περὶ τοῦ ἴημι τὸ πορεύομαι.

Οριστικὰ ἐνεργητικά. Ενεστώς.

Ἴημι, ἴης, ἴησι, ἀπὸ τοῦ ἰέω, ἰῶ, τὸ πορεύομαι, quod tenui spiritu signatur, & eo solo à superiori uerbo distinguitur: cuius usus in modo infinitiuo dũtaxat habetur κοινῶς. ut ἰέναι. Ἰλιάδος λ. — ἴημι, uado actiuum.

Βὰν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.

quod à prima persona plurali fit, extrema in ναι. mutata. ἴεμεν, ἰέναι. unde ἀπιέναι, μετιέναι, & similia. Poëtæ tamen etiam in aliis utuntur modis, & participiis. Οδυσσείας κ. — ἀπιέναι.

ἢ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἴησι πρὸς δόμον ὑψηλόν.

καὶ Οδυσσ. λ. ἐς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἴησι.

Οριστικὰ παθητικά. Ενεστώς.

Ἴεμαι, ἴεσαι, ἴεται. Παρατατικός. — Passiuum.
Ἰέμην, ἴεσο, ἴετο. καὶ τὰ λοιπά.

Προστακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Ἴεσο, ἰέσθω. Δυϊκά. ἴεσθον, ἰέσθων. Πληθυντικά. ἴεσθε, ἰέσθωσαν. Ἰλιάδος μ.
Αλλὰ πρόσσω ἴεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Ὁ ἱέμενος, τοῦ ἱεμένου. ἡ ἱεμένη, τῆς ἱεμένης. τὸ ἱέμενον, τοῦ ἱεμένου. Οδυσσείας ρ. — Participium

Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει,
Ἄστυ δὲ ἱέμενος. ὅ ἐστι πορευόμενος.

Reliqua uerò si quis uariare uoluerit, regulas uerborũ in μι. primæ coniugationis omnino sequetur.

ἧμαι, sedeo

Περὶ τοῦ ἧμαι τὸ κάθημαι.

Ἧμαι, præsentis temporis est, & primæ coniugationis uerborum in μι. Est enim ἕω τὸ κάθημαι. hoc est, sedeo. à quo ἑέω, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ε. καὶ συναιρέσει ἑῶ. unde ἕημι deriuatiuum: sicut à τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Passiuum ἕεμαι, καὶ κράσει τῶν δύο εε. εἰς η. fit ἧμαι: sicut δημοσθένεε, δημοσθένη. Licet frequentius & familiarius in ει. diphthongum fiat huiusmodi crasis. Sed hoc factum est, ne coincideret cum εἷμαι præterito passiuo ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω. Præterea ἕεμαι incipit à uocali, & duo εε. per crasim in ει. diphthongum plerunque mutantur, quando syllaba incipit à consonante. ut κέεμαι, κεῖμαι. δημοσθένεες, δημοσθένεις. Licet interdum etiam in η. commutentur. ut δημοσθένεε, δημοσθένη. At quando syllaba incipit à uocali, duo εε. in ει. diphthongum nunquàm mutantur, sed in η. ut ἕεμαι, ἧμαι. Propter quod argui potest, hoc uerbum neque esse à uerbo in ω. desinente, neque in μι. Nam si à uerbo desinente in ω. fieret, penultima esset aut ο. sicut τύπτομαι. aut ου. sicut ποιοῦμαι. aut ω. sicut βοῶμαι. Si uerò à uerbo in μι. desinente, aut eius penultima esset ε. ut τίθεμαι. aut α. ut ἵσαμαι. aut ο. ut δίδομαι. aut υ. ut ζεύγνυμαι. quorum nullum uidemus esse.

Adnotatio. nec Aeolicũ est. Sed sciendũ pathos esse. Nam integrum eius est ἕεμαι, quod habet ε. correptum in penultima: quod proprium est uerborum in μι. primæ coniugationis, quod secunda ostendit persona, quæ desinit in σαι. Quia omne tempus præsens in μαι. desinens, habens secundam personam in σαι. est à uerbis in μι. ut τίθεσαι, ab eo quod τίθεμαι. Sic ἧσαι, ab eo quod est ἧμαι. Ιλιάδος β.

ἧσαι. Τῷ νῦν ἀτρείδη ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν ἧσαι ὀνειδίζων. hoc est, sedes exprobrans.

Tertia persona ἧται. Δυϊκά. ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον. Πληθυντικά. ἥμεθα, ἧσθε, ἧνται, καὶ ἰωνικῶς ἕαται. Ιλιάδος γ.

Οἳ δὲ νῦν ἕαται σιγῇ.

ἧνται. κεῖνται. Consueuit enim Homerus has tertias personas pluraleis præsentis temporis, hoc est, ἧνται, & κεῖνται, à tertia singulari (Ionum more) formare, tanquàm tertiam pluralem præteriti passiui uerborum circunflexorum corripiendo penultimam, ac interponendo α. sicut πεποίαται, ἀπὸ τοῦ πεποίηται.

At metri

At metri gratia eandem syllabam quæ ex longa breuis facta est, παρεντεθείσει τοῦ ι. iterũ producit. ut εἵαται, καὶ κείαται. Ιλιά. β.
Καὶ νήπια τέκνα εἵαται ἐν μεγάροις. καὶ Οδυσσείας υ.
Ε῎νθ᾽ ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν.
Sed super hoc & alijs huiusmodi Eustathius uarias adducit sentẽtias. & Heraclidæ, & Aristarchi, & Zenodoti, quas referre longum esset.

Παρατατικός.

Η῞μην, ἧσο, ἧτο. καὶ ἧσο, ἐπενθέσει τοῦ σ. ut quibusdã placet. Ιλιάδ. α. Præteritum imperfect.
Αλλ᾽ ἀκέων δὴν ἧσο.
Δυϊκά. ἥμεθον, ἧσθον, ἥσθην. Ιλιάδος α.
Πλησίαι αἵγ᾽ ἥσθην, κακὰ δὲ τρώεσσι μηδέσθην.
Πληθυντικά. ἥμεθα, ἧσθε, ἧντο. Ιλιάδος γ.
Τοῖοι ἄρα τρώων ἡγήτορες ἧντ᾽ ἐπὶ πύργῳ.
καὶ ἰωνικῶς ἕατο. Ιλιάδος η.
Οἱ δ᾽ ἕατ᾽ ἐν ἀγορῇ τρῶες καὶ δαρδανίωνες.
Et εἵατο. Οδυσσείας γ.
Πεντηκόσιοι δ᾽ ἐν ἑκάστῃ εἵατο.
Possunt etiam hæc (ut quibusdam placet) ἀπὸ τοῦ ἕω grauitono deduci, ut suo loco dicetur.

Imperatiuus.

Τὸ προσακτικόν. ἧσο, ἥσθω. Ιλιάδος γ.
Η῟σο παρ᾽ αὐτὸν ἰοῦσα. & Ιλιάδος δ.
Τέττα σιωπῇ ἧσο. &c.

Composita.

Componitur hoc uerbum cum κατὰ præpositione, & idem habet significatum. ut κάθημαι, κάθησαι, κάθηται. unde κάθησθαι infinitiuum. Παρατατικός.
Καθήμην, κάθησο, κάθητο, καὶ κάθησο. sicut ἧτο, ἧσο.
Τὸ προσακτικόν. κάθησο, καθήσθω. Ιλιάδος α.
Αλλ᾽ ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ᾽ ἐπιπείθεο μύθῳ.
& similia quæ in usu habentur: in quibus accentus retrahitur in antepenultimam: nisi ubi extrema longa fuerit.
Qur autem hoc fiat, talis adsignatur ratio. Quoniam κάθημαι παρασύνθετον est: sicut ἀέκων, ἀέκοντος. Præpositiones enim sumuntur cum partibus orationis, aut per σύνθεσιν. ut καταγράφω. aut per παρασύνθεσιν. ut κάθημαι. aut per σύνταξιν. ut κατὰ τῆς πόλεως. Sed aduertendũ est, Græcos id adpellare σύνθετον, quod in ipsa prima positione uerbi cõponitur. ut καθέζω, ex κατὰ & ἕζω. utrunque enim per se dicitur.

Præpositiones trifariã sumi.

Σύνθετον.

Παρασύνθετον

Παρασύν-θετον. Παρασύνθετον uerò, nõ id ſolum quod à compoſito deriuatur, ut φίλιππος φιλιππίζω: ſed etiam quod non in ipſa prima compoſitione uerbi fit, quia ea non inueniatur: ſed in eius deriuatis, ſicut eſt κάθημαι, cuius prima poſitio eſſet ἕημι, ſi in uſu exiſteret. Inde ἕιμαι paſſiuum: quorum neutrum componitur. Non enim καθέημι dicimus, neque καθέιμαι, ſed κάθημαι, quod deriuatũ eſt ἀπὸ τοῦ ἕιμαι, poſtquàm κατὰ κρᾶσιν factum eſt ἧμαι, ut dictum eſt. Quare neq; mi- Κάθημαι. randum eſt, ſi κάθημαι non eundem habet accentum quem ἧμαι: quum traditum ſit, quòd in compoſitis accentus ſimplicium non mutatur: ſiue quòd κάθημαι non eſt compoſitum, ſed decompoſitum: ſiue quòd ut ἀέκων nõ habet compoſitionem poſitiuam, ſic etiam κάθημαι. Et ut ex α. particula priuatiua, & ἑκών, componitur ἀέκων: ſic ex κατὰ & ἧμαι componitur κάθημαι. Quoniam ἀέκω non inuenitur: ſic etiam κάθημαι non poteſt dici deriuatum eſſe ab eo quod eſt καθέημι, uel καθέιμαι: quorum neutrũ eſt in uſu. Sed compoſitum eſſe ex κατὰ & ἧμαι: ſicut ἀέκων ex α. particula priuatiua, & ἑκών, ἑκόντος, quod eſt participium non poſitiuũ, hoc eſt, præſentis temporis, ſed aoriſti ſecundi.

Α'έκων. Sciendum eſt autem, huiuſmodi compoſitionẽ (ſi compoſitio ſit) decompoſitionem adpellari, & propterea ac- Decompoſitio. centum tranſcendere. Et ut nõ dicimus ἀεκών, ἀεκόντος, ſed ἀέκων, ἀέκοντος: ſic etiam non dicimus καθῆμαι, καθῆσαι, ſed κάθημαι, κάθησαι. Eſt & alia communis regula uerbo- Regula. rum in μι. Quòd omne uerbum paſſiuum in μαι. deſinens, à uerbo in μι. declinatum, in compoſitione accentum retrahit in tertiam à fine, niſi quid impediat. ut κεῖμαι, ἀπόκειμαι. ἧμαι, κάθημαι. ἥμην, καθήμην. ἧσο, κάθησο. ἧτο, κάθητο. &c.

Sed quoniam alia uerba ſunt in ω. deſinentia, hoc eſt, ἕω, ἑῶ. ἕζω, ἵζω ἱζάνω. quæ idem ſignificant quod κάθημαι: & eorum uſus uarius eſt & mixtus, ab re non erit etiam de ipſis hoc in loco aliquid dicere.

Περὶ τοῦ ἕω τὸ κάθημαι.

ἕω, ſedeo. Eſt igitur ἕω grauitonum, & adſpiratum, quod ſedeo etiam ſignificat, & induo, ut ſupra dictum eſt: & in utraque ſignificatione eius præterita augentur: non ε. in η. ſecun-

in η. secundum communem regulam, sed ι. in diphth. assumpto, cum sit de numero quatuordecim siue sexdecim uerborum, quæ communiter annotantur, ut in augmento præteritorum dictum est, non tamen in usu habetur in omnibus temporibus. Nam ἕω præsenti tempore in neutra harum significatione utimur, neque εἷον præterito imperfecto, neque ἧκα præterito perfecto actiuo. At præteritum perfectum passiuum, hoc est, εἷμαι, εἷσαι, καὶ ἕσσαι, εἷται καὶ εἷσαι, σ. interposito, in utraque habetur significatione, & pro induo & pro sedeo. Pro induo, Οδυσσείας ψ. Præteritum passiuum.

Νῦν δ' ὅτι ῥυπόω, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι. εἷμαι.

Indutus sum. Οδυσσείας ω.

Αλλ' ἅμα γῆρας,

Λυγρὸν ἔχεις αὐχμεῖς τε κακῶς, καὶ ἀεικέα ἕσσαι.

καὶ Οδυσσείας λ.

Κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται,

Siue εἷσαι, ut quidam legunt. Sic etiam & præteritum plusquàmperfectum passiuum, hoc est, εἵμην, εἷσο, καὶ ἕσσο, εἷτο, καὶ εἷσο, καὶ εἵατο tertia pluralis ἰωνικῶς. Ιλιάδ. γ.

Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεκα.

& Οδυσσείας π.

ἢ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο.

Differt autem à uerbo substantiuo ἦσο aspiratione tantum.

Οδυσ. χ. Αμφὶ δὲ δέρμα ἕσο βοὸς νεοδάρτον.

Et Ιλιάδος ψ.

Καὶ φωνὴν, καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕσο.

Et Ιλιάδος σ.

Οἱ δὲ χιτῶνας εἵατ' ἐϋννήτους ἦκα σίλβοντας ἐλαίῳ.

Hoc est, induti erant. Participio quoque, hoc est, εἱμένος utitur Homerus Ιλιάδος α. εἱμένος.

Ω μοι ἀναιδείην ἐπιειμένε.

Id est, impudentiam indute. & Ιλιάδος σ.

Τρὶς δὲ δύ' αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν.

In alia uerò significatione, hoc est, sedeo, frequentissimo hatur in usu, maximè in tertijs personis pluralibus: εἷνται, & εἷντο. καὶ ἰωνικῶς ἕαται, & ἕατο. καὶ παρενθέσει τοῦ ι. διὰ τὸ μέτρον εἵαται, καὶ εἵατο, quæ pro præsenti etiam & præterito imperfecto sumuntur. Idcirco nonnulli uolunt huiusmodi perso- εἵαται.

nas in hac significatione præsentis temporis esse, & præte
Annotatio. riti imperfecti, ἀπὸ τοῦ ἧμαι, ut supra dictum est. Aduertendum est hoc in loco εἷμαι præteritum passiuum eadem literatura & eisdem accentibus diuersa habere significata, secundum diuersa themata, à quibus deducitur. Nam si ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω fiat, dimissus sum, siue liberatus sum significat. Si autem ἀπὸ τοῦ ἕω, τὸ ἐνδύομαι, indutus sum. Αόρ. α. Εἷσα, εἷσας, εἷσε, καὶ ἕσσας, ἕσσα, ἕσσε, à futuro ἕσω fit, & pro sedere feci, siue locaui accipitur. Ομηρος ἐν Βοιωτίᾳ.

εἷσεν. Καδ δ' ἐν ἀθήνης εἷσεν ἐν πίονι νηῷ. & Οδυσ. γ.

Παρ δ' ἄρα τηλέμαχον θεοείκελον εἷσαν ἄγοντες.

Hoc est, sedere fecerunt. unde ἕσσαι ἀπαρέμφατον. καὶ ἐν συνθέσει ἐφέσσαι. Ιλιάδος ν.

ἐφέσσαι. Τοὺς μ' ἐκέλευσα πύλοισι καταστῆναι, καὶ ἐφέσσαι.

ἀντὶ τοῦ καθῆσαι. Inuenitur etiam & ἔφεσσαι τὸ προσακτικὸν
ἔφεσσαι. μέσον, ἀπὸ τοῦ εἰσάμην. sicut τύψαι, ἀπὸ τοῦ ἐτυψάμην. Οδυσ. ο.

Αλλά με νηὸς ἔφεσσαι, ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα.

Hoc est, colloca me in naui. & participium ὁ ἕσας, τοῦ ἕσαντος. Οδυσ. ξ.

Ες δίφρον δέ μ' ἕσας ἄγεν οἴκαδε δακρυχέοντα.

ἕσας. Et etiam pro indui accipitur. Οδυσ. δ.

Αμφὶ δὲ εἵματα εἷσα. & Ιλιάδος ε.

Τὸν δ' ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσε.

Et in futuro Οδυσ. π.

Εσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα καλά.

& Οδυσσείας ο.

Κεῖνος σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσει.

Εἰσάμην uerò & ἑσσάμην μέσος Αόριστος α. ἀντὶ τοῦ ἐνδέδυμαι, hoc est, indutus sum accipitur. Ιλιάδ. κ.

Εσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο.

Et in eodem,

Αμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἑέσσατο δέρμα λέοντος.

Præposito ε. καὶ Ησίοδος ἐν ἔργοις.

Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα

Ηέρα ἑσσάμενοι.

τουτέστιν ἐνδεδυμένοι. Sed hæc magis poëtica sunt.

ἕζω, sedeo. Εζω uerò ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ κάθημαι fit, πλεονασμῷ τοῦ ζ. & est quartæ coniugationis grauitonorum, cuius præterita augentur

gentur ε. in η. mutato per communem regulam. ut ἕζω, ἧζον. Παρακ. ἧκα. & componitur cum κατὰ præpositione. ut καθέζω, unde καθέζομαι. Παρατατ. καθηζόμην. Παρακ. καθῆσμαι, καθῆσαι, καθῆσται. Υπερσ. καθήσμην, καθῆσο, καθῆστο. καθίζω.

Ιλιάδ. α. Καὶ ῥ' ἀκέουσα καθῆστο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ.

In quibus compositis non retrahitur accentus, quoniam huiusmodi præterita si duas habeant consonanteis, accentum suorum simplicium etiam in compositione seruant. ut ἧγμαι καθῆγμαι, ἧργμαι, καθῆργμαι. sic ἧσμαι καθῆσμαι, & ἥσμην καθήσμην. Est & alia regula, quòd omnia præterita indicatiua à uocali natura longa incipientia, accentum seruant in compositione quem eorum simplicia habent. ut εἶχον κατεῖχον, εὗρον ἐξεῦρον, ἧψα συνῆψα, ὦγε ἀνῶγε, ὦγμαι ἀνῶγμαι, ὦσαι ἀπῶσαι. sic ἧσμαι καθῆσμαι. excipitur εἶξεν ὑπόειξεν, & εἶκον ἀπόεισον. σύνοιδα uerò ἀπὸ τοῦ οἶδα & κάτοιδα ἀπὸ τοῦ οἶδα Aeolica sunt. gaudent enim Aeoles accentuum transmutatione. ut ἀτρεύς, ἄτρευς, & similibus. Positum est, indicatiua præterita, quoniam εἰπὲ ἐξείπε, & εὑρὲ ἔφευρε. εὗδε κάθευδε, imperatiua sunt, non autem indicatiua. Additũ est, à uocali incipientia, propter σχὲς περίσχες, χεῦε κατάχευε. Additum est, & à natura longa, propter ἵζε, ἔφιζε, cuius penultima apud poëtas communis est. Præterea καθῆσμαι & καθήσμην, ἀπὸ τοῦ καθέζομαι, non sunt decomposita. ut κάθημαι, sed composita, idcirco accentum seruant suorum simplicium. Etiam annotandum est, hoc uerbum literatura passiua magis in usu haberi quàm actiua, ut apud Homerum latissimè uidere licet.

Annot. Regula. Aeoles. Annot.

Ιζω etiam ἀπὸ τοῦ ἵω deriuatur πλεονασμῷ τοῦ ζ. ac ε. in ι. conuerso, sicut ῥέπω ῥίπτω, & componitur cum κατὰ. ut καθίζω. Παρατατ. ἐκάθιζον. Παρακ. κεκάθικα. ἡ μετοχὴ κεκαθικώς. Αόρ. α. ἐκάθισα. τὸ Προσταντικὸν κάθιζον, ὡς τύψον. Μέλλ. α. καθίσω, & reliqua. quæ magis sunt in usu in literatura actiua quàm passiua. Significationem uerò, nunc actiuam habent. Ιλιάδος γ.

ἵζω. καθίζω.

Α'λλους μὲν κάθισον τρῶας.

Nunc neutralem. Ησίοδος ἐν Θεογονίᾳ.

Ε'ντε δίκη βασιλεῦσι παρ' αἰδοίοισι καθίζει.

Καὶ ὅμηρος, ἐν Βοιωτίᾳ.

Ος τρώων σκοπὸς ἷζε ποδώκείῃσι πεποιθώς.

κεῖμαι. κέω. Κεῖμαι, etiam præſentis temporis eſt, & primæ coniugationis uerborum in μι. ſicut ἧμαι. Eſt enim κέω grauitonum, cuius paſſiuo uſus eſt Homerus Οδυσ. π.

Καὶ τὰ μὲν ἐν σπέεσσι θεῶν ἰότητι κέονται.

Hoc eſt, iacent. & Ιλιάδος χ.

Ατάρτοι εἵματ᾽ ἐνὶ μεγάροισι κέονται.

A quo κεέω, unde fit deriuatiuum in μι. κέημι. Paſſiuum κέεμαι. καὶ κράσει τῶν δύο εε. εἰς ει. δίφθογγον, κεῖμαι: ſicut ποιέετε ποιεῖτε. propter quod etiam argui poſſet, hoc neque eſſe à uerbo in ω. deſinente, neque in μι. cum eius penultima ſit ει. diph. quam nullum uerbũ paſſiuum in μαι. deſinens inuenitur habere: ſed aut α. aut ε. aut ο. aut ου. aut υ. aut ω. ſed hoc eſt, κατὰ πάθος. Nam duo uerba paſſiua à uer-

ἧμαι. bis in μι. communiter annotantur, hoc eſt, ἧμαι, & κεῖμαι, quæ cum Aeolica non ſint, penultimam habent productam. Alterum quidem η. monophthongum, alterum ει. diphthongum, ſed de hoc in ἧμαι ſatis dictum eſt. Secunda perſona κεῖσαι. Tertia κεῖται. Δυϊκά. κείμεθον, κεῖσθον, κεῖσθον. Πληθ. κείμεθα, κεῖσθε, κεῖνται, καὶ ἰωνικῶς κέαται. interiectoque ι. διὰ τὸ μέτρον κείαται. Ιλιαδ. ω.

Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν διὸς οὔδει.

Παρατ. ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο. Δυϊκά. ἐκείμεθον, ἔκεισθον, ἐκείσθην. Πληθυν. ἐκείμεθα, ἔκεισθε, ἔκειντο. καὶ ἀποβολῇ τῆς αὐξήσεως κεῖντο. καὶ ἰωνικῶς κέατο, καὶ κείατο.

Περὶ τοῦ ἴσημι.

ἴσημι. Ἴσημι τὸ γινώσκω, ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ῶ fit, & eſt ſecundæ coniugationis uerborum in μι. Eſt etiam εἴδω τὸ γινώσκω. ὁ μέλλ. εἴσω, unde ἰσῶ circunflexum abiecto ε. de diphth.

Annotat. quoniam uerba in ω. deſinentia, ex grauitonis in circunflexa mutata, terminantur in penultima in ι. correptum. ut πείθω πιθῶ, στείχω στιχῶ, φείδω φιδῶ. ſic εἴδω ἰδῶ, εἴσω ἰσῶ ſecũdæ coniugationis circunflexorum. unde fit deriuatiuum

ἴσαμι. ἴσημι. ut ἰσάω, ῶ, ἴσημι, καὶ δωρικῶς ἴσαμι, η. in α. conuerſo. Θεό. ἐν ὁδοιπόροις.

Καλῶς μάλα τοῦτο ἴσαμι.

Hoc eſt, noui. Secunda perſona ἴσης. Tertia ἴσησι.

Δυϊκά.

Δυϊκά. ἴσατον, ἴσατον. Πληθυντικά. ἴσαμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν. καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἴδμεν, τροπῇ τοῦ σ. εἰς δ. ὡς ὀσμὴ, ὀδμή. Ιλιάδος ψ. ἴδμεν.

Ατρείδη, ἴδμεν γὰρ ὅσσον προβέβηκας ἁπάντων. & Ιλιάδ. υ.

Ι᾿δμεν δ᾿ ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας.

hoc est, nouimus. Secunda persona. ἴσατε, καὶ ἴστε. Ιλιάδ. β. ἴστε.

Υ῾μεῖς γὰρ θεαί ἐστέ, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα.

Tertia persona ἴσασι, accentu acuto in antepenultima: sicut datiuus pluralis participij ἴσας, ἴσαντος. Ι᾿σάς tamen ὀξύτονον esse debuerat, quum sit participium præsentis temporis à uerbo in μι. secundæ coniugationis: sicut ἱστάς, βιβάς, κιχράς. sed sequutum est participia disyllaba primi aoristi actiui. ut σχίσας, πρίσας, κτίσας, quum similem habeāt literaturam. Hac igitur ratione ἴσας, ἴσαντος in usu habetur, cuius datiuus pluralis est ἴσασι: quam scripturam & accentum tertia persona pluralis præsentis temporis omnino sequuta est. Ιλιάδος υ. ἴσασι.

Η῾μετέρην γενεὴν πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν.

Παρατατικός. Præteritum imperfect.

Ι᾿σην, ἴσης, ἴση. sicut ἵστην, ἵστης, ἵστη. Δυϊκά. ἴσατον, ἰσάτην. Πληθυντικά. ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασαν, καὶ συγκοπῇ ἴσαν. Οδυσ. α. ἴσαν.

Επεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ.

ἀντὶ τοῦ ἔγνων, καὶ ἔμαθον. οὕτως Ευστάθιος.

Προστακτικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Ι῎σαθι, à genitiuo participij: siue à prima persona pluralis: sicut ἵσταθι. Et patitur syncopam in omnibus numeris & personis. ut ἴσαθι, ἴσθι, ἰσάτω, ἴσθω. Δυϊκά. ἴσατον, ἴστον, ἰσάτων, ἴστων. Πληθυντικά. ἴσατε, ἴστε, ἰσάτωσαν, ἴστωσαν, καὶ ἴστων. Imperatiuus.

In quibus syncopam patientibus aduertendū est, quòd principalis syllaba adspiranda fuerat: quia ι. ante σ. per communem regulam adspiratur, nisi ρ. sequatur. ut ἵστωρ, ὁ ἐπιστήμων. ἱστορία. ἱστορῶ. ἱσταῖος nomen proprium. ἱστός, ἱστίον, ἵστημι. At ἴστρος fluuij nomen tenui spiritu scribitur: quia post σ. sequitur ρ. Adnotantur etiam quæ syncopam patiuntur: qualia sunt iam dicta. ut ἴστω, ἴστον, ἴστων, ἴστε, ἴστωσαν, καὶ ἴστων. Adnotatio. Regula.

Hoc etiam aduertendum est, quòd secunda persona huius imperatiui, hoc est ἴσθι, & scriptura & accentu eadem est cum secunda imperatiui substātiui uerbi εἰμί: nec discer Adnotatio.

ni possunt, nisi ex orationis sententia. Cætera uerò omnia ex ipsis primis uocalibus discretionem habent. Illa enim ab ε. principium habent. ut ἴσθι, ἴσω. ἴσον, ἴσων. ἴστε, ἴσωσαν. Hæc uerò ab ι. ut ἴσθι, ἴσω. ἴσον, ἴσων. ἴστε, ἴσωσαν, καὶ ἴσων.

Infinitiuus. Απαρέμφατα. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Ι᾽στάναι ἄχρηστον, à prima persona plurali ἴσαμεν, extrema in ναι. conuersa. καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἰσάμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἰσάμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν. καὶ τροπῇ τοῦ σ. εἰς δ. δωρικῶς καὶ αἰολικῶς, ἴδμεν. ἴδμεν. Θεόκ. ἐν Φαρμακευτρίᾳ. Οὐκ ἔφατ᾽ ἀτρεκὲς ἴδμεν. hoc est, Non dixit uerè scire. καὶ Οδυσσείας θ.

Εἴ τινά που δεδάηκας, ἔοικε δέ σ᾽ ἴδμεν ἀέθλους. Et in eodem. Αλλ᾽ ἐθέλω ἴδμεν, καὶ πειρηθήμεναι ἄντην.

Οριστικὰ παθητικά. Ενεστώς.

Indicatiuus passiuus. Ι῎Σαμαι, ἴστασαι, ἴσταται, ἀπὸ τοῦ ἵστημι, penultima in propriā breuem mutata, & interiecto τ. ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσαται. Nec adspiratur principalis syllaba, quanquàm post ι. sequatur σ. quod Ionum more factum est: qui adspirationem fugientes, pro ea tenui spiritu utuntur. ut ἀπῖγμαι, pro ἀφῖγμαι: & ἀπικόμην, pro ἀφικόμην. & sic in alijs huiusmodi, quorum ἴσαμαι non adspiratum in usu remansit: quod eius adprobant composita. ut ἐπίσαμαι, ἐπίσασαι, ἐπίσαται. In quibus π. non uertitur in φ. sicut in ἐφίστημι, & ἀφίστημι, ἀπὸ τοῦ ἵστημι.

Ionum mos

Methodius. Methodius tamen alio modo hoc uerbum deducere uidetur. Esse enim ἴστημι, ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ἰσῶ. ὁ Μέλλων. ἰσήσω. ὁ Παρακείμενος. ἴσηκα. ὁ Παθητικός. ἴσαμαι, ἴσχσαι, ἴσαται. unde uerbale nomen ἰσατός, καὶ συγκοπῇ ἰσός, quod non adspiratur διὰ τὸ πάθος. à quo nomine fit uerbum ἰσάω, ἰσῶ, unde ἴστημι. τὸ παθητικόν, ἴσαμαι.

Philo. Philo uerò sic. Est εἴδω grauitonum. ὁ μέλλων εἴσω. ὁ Παρακείμενος. εἶκα. ὁ Παθητικός. εἶσμαι, εἶσαι, εἶσαι. unde ἰσός uerbale nomen: sicut à δέδοται δοτός, abiecto ε. de diphthongo. ut ἱμάτιον, ἀπὸ τοῦ εἷμαι. Ab hoc igitur nomine ἰσός (quod neque sic deductum adspiratur) fit uerbum ἰσάω, ἰσῶ: à quo ἴστημι, passiuum ἴσαμαι. unde ἐπίσαμαι. ὁ Παρατατικός, ἠπισάμην, ἠπίσασο, καὶ ἠπίσαο, καὶ ἠπίσω. sicut ἰσάμην, ἴσαο, ἴσω. ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ.

Αλλ᾽ οὐκ ἐπίσω γ᾽ οἷ μ᾽ ἀτιμίας ἄγεις.

ὁ μέλλων

ὁ Μέλλων. ἐπισήσομαι, ἐπισήσῃ, ἐπισήσεται. Ισοκράτους ad Demonicum. Τυχὼν δὲ μᾶλλον τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπισήσῃ.

Περὶ τοῦ φημί.

Φημὶ τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φάω, φῶ deriuatur: nec reduplicationem suscipit, sicut τίθημι: quoniã φημὶ encliticum est, τίθημι autem non. Enclitica enim aut monosyllaba sunt, aut disyllaba: nunquàm autem polysyllaba. Habet etiam acutum accentum super extremã: quod est contra naturam uerborum in μι. Nam uerba in μι. si disyllaba sunt, accentum habent in penultima. ut γνῶμι, τλῆμι. Si polysyllaba, in antepenultima. Sed ab hac regula duo excipiuntur. hoc est, εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, & φημὶ τὸ λέγω, ut supra dictum est. Secunda persona φῄς, accentu acuto, ac ι. subscripto: contra regulam uerborum in μι. quòd nihil ἀνεκφώνητον, hoc est, non prolatum inuenitur in uerbis in μι. quemadmodum in ω. desinentibus. Sed hoc uerbum κατὰ παράδοσιν τῶν παλαιῶν habet in secunda persona singulari præsentis temporis. ut inquit Eustathius Οδυσσείας ν. Οὐ δὴ φῄς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκέσθαι. & Ιλιάδος δ. Πῶς δὴ φῄς πολέμοιο μεθιέμεν ὁππότ' ἀχαιοί. & Ιλιάδος ρ. Ο῞στε με φῄς αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.

Φημί. | Enclitica. | Verba in μι. | Regula. | Eustathius.

Sunt qui dicant φῄς à uerbis in μι. tonum suscipere: literaturam uerò à uerbis in ω. Nam uerba in ω. in secunda & tertia persona diphthongum habent διὰ τοῦ ι. Tertia persona φησί. Dicimus etiam ἠμί, ἦς, ἠσί, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ. Nec adspiratur principalis syllaba propter φ. ablatũ: quoniam η. ante μ. ψιλοῦται. quibusdam paucis exceptis.

ἠμί.

Δυϊκά. φατόν, φατόν. Πληθυντικά. φαμέν, φατέ, φασίν. καὶ δωρικῶς φαντί. Φᾶσι tamen grauitonum esse debuerat, ad similitudinem datiui pluralis eius participij, ut supra in alijs dictum est: quòd accentum grauem super extremam habet. ut φάς, φάντος, φᾶσι. Quoniam omnis datiuus pluralis disyllabus in ι. desinens, non per protensionem, sicut & λόγοισι, pro λόγοις, in nominibus quidem acuit extremã. ut βουσί, τρωσί. Excipitur πᾶς, παντός, πᾶσι. In participijs uerò accentum grauem habet super extremam. ut βᾶσι, σᾶσι. Sic igitur φᾶσι. At φασί uerbum acuitur, quoniam encliticũ est.

Regula.

Παρατατικός.

Παρατατικός.

Ἔφην, ἔφης, ἔφη. ἀποβολῇ τοῦ ε. φῆν, φῆς, φῆ. Ἰλιάδ. ε.
Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν.
καὶ αἰολικῶς φῆσθα. Ἰλιάδος φ.
Φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος.
ἀντὶ τοῦ ἔφης. quæ quum ſit ſecunda perſona præteriti imperfecti, accentum habet circunflexum: nec ſubſcribitur ι. ut in ſecunda præſentis. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ φ. ἦν, ἦς, ἦ.
Δυϊκά. ἔφατον, ἐφάτην. Πληθυντικά. ἔφαμεν, ἔφατε,
Φάσαν. ἔφασαν. καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε. φάσαν. Ἰλιάδος β.
Ὣς φάσαν ἡ πληθύς.
καὶ ἔφαν ἔθει βοιωτικῷ, ἐκ τοῦ ἔφασαν, κατὰ συγκοπήν. Siue ἀπὸ τοῦ
Ἔφαν. ἔφην, τροπῇ τοῦ η. εἰς α. ἔφαν. Ἰλιάδος γ.
Ὣς ἄρ ἔφαν.
Φάν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε. φάν. Ὀδυσσείας η.
Ὣς φάν, τῷ δ᾽ ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι.
Regula. accentu acuto. Quoniam ſi poſt ἀφαίρεσιν alicuius partis orationis declinabilis relinquatur ſyllaba breuis, accẽtum ſuſcipiens, acuitur. ut ἔβαν, βάν. Ἰλιάδος δ.
Βὰν δ᾽ ἰέναι καθ᾽ ὅμιλον.
Si uerò longa, circunflectitur. ut ἔβη, βῆ. ἔφη, φῆ, καὶ ἦ. Ἰλιάδ. δ.
ἦ, καὶ ταλθύβιον δῖον κήρυκα προσηύδα.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἔφην, ἔφης, ἔφη, à futuro φήσω. ſicut ἔστην, ἔστης, ἔστη, à futuro στήσω. Δυϊκά. ἔφητον, ἐφήτην. Πληθυντικά. ἔφημεν, ἔφητε ἔφησαν, penultima producta. καὶ βοιωτικῶς ἔφαν.
Adnotatio. Vbi aduertendum eſt, ſingularem numerum ſecundi aoriſti uerborum in μι. non ſuſcipientiũ reduplicationem, eundem eſſe cum ſingulari numero præteriti imperfecti eiuſdem modi: diuerſa tamen ratione, ſicut in eorum formatione dictum eſt. ut
Γνῶμι. γνῶμι. ὁ Παρατατικός.
ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. Ἀόριστος δεύτερος.
Τλῆμι. Ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. Τλῆμι. ὁ Παρατατικός.
Ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. Ἀόριστος δεύτερος.
Ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. In alijs uerò numeris ſola penultima differunt. Quoniam præteritum imperfectum corripit penultimã: ſecundus uerò aoriſtus eandem adpetit productam. At in uerbis reduplicationem ſuſcipientibus, diſ-
Reduplicatio. fert ſecun-

fert ſecundus aoriſtus à præterito imperfecto reduplicatione tantum in ſingulari numero. ut ἐτίθην, ἔθην, quæ ſi ſubtrahatur, coincidunt omnino, ſicut in uerbis non habentibus reduplicationem. Nam ſi ab eo quod eſt ἐτίθην, ſubtrahatur τι. ſyllaba, quæ eſt reduplicatio, ἔθην remanet, & talis eſt ſecundus aoriſtus. At in alijs numeris, & reduplicatione differunt, & penultima.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστῶς.

Φαμαί, φασαί, φαταί, ab actiuo φημί. ſicut ἀπὸ τοῦ ἵστημι, ἵσταμαι, ſed in uſu non ſunt ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο, &c. quæ inflectionem uerborum in μι. ſecundę coniugationis omnino ſequuntur. Ἀπαρέμφατα. φᾶσθαι, penultima circunflexa, quia natura producta eſt, & ultima breuis, pro ſententia Heraclidis apud Euſtathium Ὀδυσσείας ι. qui ait, Quemadmodum ab eo quod eſt τιθέω, τιθῶ, fit τίθημι, & ab eo quod eſt ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι: ſic ab eo quod eſt φάω φῶ ſecundæ coniugationis φημί. paſſiuum φαμαί, inuſitatum uidelicet, cuius infinitiuum eſt φᾶσθαι. Alijs tamen placet ab eo quod eſt ἐφάμην, medio aoriſto ſecundo, factum eſſe, & propterea acui penultima, tanquàm α. natura breuis ſit in penultima, ſicut τυπέσθαι. ſed ſententia Heraclidis magis probatur. Indicatiuus paſſiuus. φᾶσθαι.

Περὶ τοῦ ἀλάλημαι, καὶ ἀκάχημαι.

Ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ. Ἰλιάδ. ψ. Ἀλάλημαι. Diuerſas inter grammaticos inuenio opiniones ſuper his uerbis, utrum ſint pręſentis temporis, an pręteriti perfecti. quia Zenobius uult ea eſſe pręſentis temporis. Dicit enim eſſe ἀλάω, ῶ, ab eo ἄλημι, ἄλημαι, & permutationem coniugationis αἰολικῶς fieri primæ coniugationis, & per reduplicationem ἀλάλημι. paſſiuum ἀλάλημαι, unde ἀλάλησθαι. Eodem modo & participium cum accentu acuto in antepenultima ἀλαλήμενος, quæ non fierent ſi ἀλάλημαι eſſet pręteriti perfecti. Herodianus autem contrà in lirob de paſſiuis dictionibus, uult eſſe præteriti perfe-

 cti.

fecti. ab eo enim quod est ἄλημι, præteritum passiuum esse ἤλαμαι, καὶ ἀττικῶς ἀλήλαμαι. & inde ἀληλάμενοι περὶ κύκλον. & per transpositionem ἀλάλημαι. Sed sciendum est, quod
Ἀλαλήμενος. ἀλαλήμενος, & ἀκαχήμενος non sunt præterita, quia debuissent acui in penultima, sicut πεποιημένος, τεθειμένος. Sed
Ἀκαχήμενος. ἀλῶ, ἄλημι, καὶ ἀλάλημι. ἀκαχῶ, ἀκάχημι præsentis temporis sunt. Passiua ἀλάλημαι, ἀκάχημαι αἰολικῶς. Nam Aeoles
Ἀκάχημαι. penultimam non corripiunt. Et inde participia ἀλαλήμε-
Δίζημαι. νος, ἀκαχήμενος præsentis temporis, sicut à δίζημι, δίζημαι, διζήμενος. Ἰλιάδος ε.

Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων.

Ex magno Etymologico.

Περὶ τοῦ ἀλαλύκτημαι.

Ἀλαλύκτημαι. Ἀλαλύκτημαι etiam idem pati uidetur quod ἀλάλημαι. Nam alij præteritum perfectum esse uolunt, alij uerò præsens. Est igitur ἀλῶ τὸ πλανῶ, hoc est, erro. unde ἀλύω, sicut ἀνῶ, ἀνύω. à quo ἀλύσσω, sicut ἀρύσσω. & quemadmodum ab ὀρύσσω fit ὀρυκτός, sic ab ἀλύσσω fit ἀλυκτός. & sicut ab eo quod est ἄζακτος uerbale nomen, fit ἀζακτῶ, sic ab eo quod est ἀλυκτός fit ἀλυκτῶ, cuius præteritum perfectum est ἠλύκτηκα. passiuum ἠλύκτημαι. καὶ ἀττικῶς ἀληλύκτημαι. καὶ τροπῇ τοῦ η. εἰς α. ἀλαλύκτημαι. Alij uerò qui præsentis temporis hoc esse uolunt, sic. Est uerbum ἀλυκτῶ, à quo ἀλύκτημι, passiuum ἀλύκτημαι αἰολικῶς. Aeoles enim in huiusmodi uerbis producunt passiuorum penultimam. ut ποίημι. νόημι, ποίημαι, νόημαι. καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἀλαλύκτημαι. Homerus enim multis huiusmodi uerbis Aeolicè utitur, & maximè ἀλαλήμενος καὶ ἀκαχήμενος,
ἀκάχμενος. καὶ συγκοπῇ ἀκάχμενος. Sic Methodius.

Περὶ τοῦ κάθη, ἐπίστη, δύνη, καὶ μέμνη.

κάθη. ἐπίστη. δύνη. Κάθη, ἐπίστη, & δύνη, secundæ personæ sunt præsentis temporis passiuæ uocis à uerbis in μι. παράλογα, hoc est, præter rationem, pro his quæ sunt κάθησαι, ἐπίστασαι, δύνασαι, quæ secundum communem regulam uerborum in

rum in μι. formatæ sunt à tertia persona singulari, τ. in σ. mutato. ut κάθημαι, κάθηται, κάθησαι. ἐπίσαμαι, ἐπίσαται, ἐπίσασαι. δύναμαι, δύναται, δύνασαι. sicut τίθεμαι, τίθεται, τίθεσαι. à quibus subtracto σ. fiunt secundæ personæ ἔθει ἰωνικῷ. ut κάθηαι, ἐπίσαι, δύναι. sicut δίζημαι, δίζησαι, δίζηαι. Οδυσ. λ. δίζηαι.
Νόσον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ' ὀδυσσεῦ.
Deinde penultima in ε. conuersa fit κάθεαι, ἐπίσεαι, δύνεαι, καὶ κράσει τοῦ ε. καὶ α. εἰς η. ac subscripto ι. κάθῃ, ἐπίσῃ, & δύνῃ dicimus, ad similitudinem secundæ personæ passiuæ uocis uerborum grauitonorum. ut τύπτομαι, τύπτῃ. Eodem modo fit & μέμνῃ, secunda persona præteriti passiui. Est enim μνάομαι μνῶμαι secundæ coniugationis circunflexorum. ὁ Παρακ μέμνημαι. tertia persona μέμνηται, à qua τ. in σ. fit secunda μέμνησαι κοινῶς. σ. uerò subtracto, fit μέμνηαι ἰωνικῶς. deinde η. in ε. conuerso, καὶ κράσει τοῦ ε. καὶ α. εἰς η. ac subscripto ι. fit μέμνῃ. Οδυσσείας ω. μέμνῃ.
Η οὐ μέμνῃ ὅτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ.

Περὶ τοῦ ἴσα, καὶ ἴση.

Ἴσα, καὶ ἴση. Ιλιάδος ι. ἴσα.
Μείζονα δὴ κρητῆρα μενοιτίου υἱὲ καθίσα. ἴση.
hoc est, statue. καὶ Ιλιάδος φ.
Ἵση δὲ μέγα κῦμα. πολὺν δ' ὀρηγμαδὸν ὄρινε.
Alij dicunt ἀποκοπὴν fieri imperatiuorum desinentium in θι. & augmentum sequi. ut ἴσαθι, καὶ ἀποκοπῇ ἴσα, καὶ ἐκτάσει ἴση. Si breuis sit ἀποκοπὴν esse dicunt. Si uerò longa, per ἔκτασιν, ab eo quod est ἰσάω, ῶ. ἴσαε, ἴσα: sicut ab eo quod est βοάω, ῶ, βόαε, βόα. ita φίλων καὶ τρύφων. Nos autem dicimus, non solum in uerbis desinentibus in ω. sed etiam in his quæ desinunt in μι. tertias præteritorum imperfectorum fieri secundas imperatiuorum. ut νόει, φίλει, βόα. sic & Attici, si non utantur terminatione in θι. utuntur tertijs personis præteritorum imperfectorum in imperatiuis. ut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, τίθη. ἐπίμπλην, ἐπίμπλης, ἐπίμπλη, πίμπλη. sic ἵσην, ἵσης, ἵση, τὸ προσαντικὸν ἴση. etiam hæc Dorica sunt. Dores enim dicunt ὅρα ὅρη, & πίμπλα πίμπλη. Hæc Herodianus. Vrbani sententia. Attici. Dores.

Περὶ τοῦ τέθνημι, καὶ τέτλημι.

Τέθνημι. TΕθναίης ὦ πρoῖτ' ἢ κάκτανε βελλεροφόντην. Ιλιάδος ζ. ἀντὶ τοῦ ἀποθάνοις. Est enim τεθναίης præsentis temporis, ab eo quod est τέθνημι, secundæ coniugationis, τῶν εἰς μι. cuius primitiuum est τεθνάω, τεθνῶ, per reduplicationem propriam quę per ε. fit ἰωνικῶς, ab eo quod est θνάω, ῶ. eius participium τεθνάς τεθνάντος, unde τεθναίην. sicut ἱστάς ἱστάντος, ἱσταίην. quod autem præsentis temporis τέθναθι ostendit, quia habet α. correptum. Ιλιάδ. χ.

Τέθναθι, κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κὲν δὴ,
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι.

Si enim esset secundi aoristi, α. debuisset productum esse: quia imperatiuus in θι. desinens secundi aoristi natura productam habet penultimam. Nec me fugit esse, qui tradiderint, τίθνημι, non τέθνημι esse thema huius quod est τεθναίης. Sed hos potius sequor qui τέθνημι ponunt, etiam si τεθνᾶναι κατ' αὔξησιν τῆς τε συλλαβῆς inueniaτ penultima producta, quia ut illi uolunt erit pręteriti perfecti temporis, ἀποβολῇ τοῦ κ. καὶ τροπῇ τοῦ η. εἰς α. καὶ κράσει τοῦ α. καὶ ε. εἰς α. productum. τεθνηκέναι, τεθναέναι, τεθνᾶναι. quod & si non nego, ita fieri posse, non tamen facit ad rem: quærimus enim thema huius uerbi, non alia tempora, & si τεθνᾶναι eo modo inueniatur in infinitiuo pręteriti temporis penultima producta, hoc non impediet quò minus etiam in præsenti sit τεθνάναι penultima correpta, à prima persona plurali secundum communem regulam μεν. in ναι. conuersa. τέθναμεν, τεθνάναι. siue à genitiuo participij, τεθνάς τεθνάντος τεθνάναι, καὶ δωρικῶς τεθνάμεναι. Ιλιάδος ω.

Imperatiui penult. (margin, beside "quia imperatiuus in θι…")

Τεθνᾶναι. (margin, beside "τεθνᾶναι κατ' αὔξησιν…")

Τεθνᾶναι. (margin, beside "huius uerbi…")

Τεθνάναι. (margin, beside "hoc non impediet…")

Εἴ δέ μοι αἶσα τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν ἀχαιῶν.
Χαλκοχιτώνων βούλομαι.

Et τέθνημι hoc modo fiat ab eo quod est θνάω θνῶ, per reduplicationem quæ per ε. fit, sicut ἵστημι. tamen hæc differentia est inter has reduplicationes, quia altera est propria, sicut ex his quæ de reduplicatione antea sunt dicta, facile est cuiuis cognoscere. Idem arbitror tenendum esse de eo

Τέτλημι. quod est τέτλημι. à quo τέτλαθι τέκνον ἐμόν. Ιλιάδ. ε. & τετλαίην. Ιλιάδος ι.

Οὐδ'

Οὐδ' ἂν ἔμοιγε τετλαίη κύνεος περ ἐὼν εἰς ὦπα ἰδέσθαι.
Et τετλάναι, & τετλάμεναι. unde τετλάμεν ἰωνικῶς. Οδυσ. γ.
Νῦν χρὴ τετλάμεν ἔμπης.
Quod absq; reduplicatione etiam inflectere licet. ut τλῆμι, τλῆς, τλῆσι. Μέλλων τλήσω. Αόριστος δεύτερος.

Ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. Πληθυντικά. ἔτλημεν, ἔτλητε.
Τὸ προστακτικόν τλῆθι. Ἡ μετοχή.
ὁ Τλάς, τοῦ τλάντος. Τὸ εὐκτικόν.
Τλαίην, τλαίης, τλαίη. Ιλιάδος δ.
Τλαίης κὲν μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν.

Περὶ τοῦ ἑσταίην, καὶ ἀφεσταίην.

Libuit quærere, quæ sit positio huius uerbi ἑσταίην: sed à nemine traditũ hoc adhuc potui inuenire: licet Eustathius dixerit super illud Homeri. Οδυσσείας ψ. *(ἑσταίην.)* *(Eustathius.)*
Οὐ μέν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
Ανδρὸς ἀφεσταίη. ὅς οἱ πολλὰ κακὰ μογήσας Ελθοι.
Τὸ δὲ ἀφεσταίην καινότερον ἐσχημάτισται, καὶ ἔστι μὲν κοινόν, καὶ σύνηθις ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἀποσταίην. Τὸ μέντοι ἀφεσταίην φίλτερον ὁμήρῳ οἷα ποιητικότερον. hoc est, ἀφεσταίην aũt noue formatum est, & nempe cõmune ac consuetũ est pro ipso poni ἀποσταίην. ἀφεσταίην tamen ab Homero magis amatũ, tanquàm magis poëticum. *(ἀφεσταίην.)* Verum ex his non intelligo quod esse uelit thema huius uerbi, ἵστημι, an aliud. Non enim uideo ἵστημι thema ipsius esse posse. Nam siue uellemus dicere ἑσταίην esse præsentis temporis optatiui modi huius quod est ἵστημι, non ἑσταίην faceret, sed ἱσταίην, ἀπὸ τοῦ ἱστὰς, ἱστάντος, per reduplicationem quæ fit per ι. qualis reduplicatio est in præsenti indicatiui. Siue esse à secundo aoristo indicatiui eiusdem uerbi ἵστημι, uidelicet ἔστην, incrementũ caderet, & σταίην faceret, ἀπὸ τοῦ στὰς, στάντος, non ἑσταίην. Sed hoc & alia con- *(Vrbani opinio.)* syderanti, nullũ uisum est rationabilius thema quàm ἕστημι. licet hoc forsitan in præsenti non sit in usu. Sed multa alia etiam inueniuntur: nec solum in uerbis, sed etiam in alijs partibus orationis: quorum positiones aut principia uel simplicia non sunt in usu. *(Partes orationis inusitatæ.)* Nec reduplicatio quæ facta sit per ε. noua haberi potest, quum in tam multis uerbis eam inuenimus. ut τμῶ, τέτμω. φυῶ, πέφυω. ἕω, ἑέω, ἑῶ. unde ἕημι,

ἵεμαι, ἧμαι, τλῆμι, τέτλημι. θνῆμι, τέθνημι, & alijs: quum præsertim prima syllaba adspiretur, ut eius compositum declarat quod est ἀφεσταίην, quod non fieret si ἑσταίην esset secundi aoristi, & maximè quia ε. incrementum caderet. Nec solum ἑσταίην placet esse ab eo quod est ἕστημι, sed etiam ἕσταμεν primam personam pluralem præsentis temporis modi indicatiui. Οδυσσείας λ.

Ε῞σταμεν ἀχνύμενοι θαλερὸν κατὰ δάκρυχέοντες.

Et ἕστατε. Ιλιάδος δ.

Τύπ]ε καταπ]ώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλως.

ἑστᾶσι. Et ἑστᾶσι. Ιλιάδος μ.

Σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ ὀξέες ἑστᾶσι. Et Ιλιάδος ι.

Νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης ἑστᾶσι.

ἀντὶ τοῦ ἵσανται. Et ἕστασαν tertiam pluralem præteriti imperfecti. Ιλιάδος δ.

Τρώων θ' ἱπποδάμων, καὶ ἀχαιῶν, οἳ δὲ μένοντες ἕστασαν.

Vnde ἀφέστασαν. Etiam in modo imperatiuo ἕσταθι, & ἕστατε.

ἑφεστάμεν. Ιλιάδ. υ. Μηκέτοι νῦν τρώων ἑκὰς ἕστατε δῖοι ἀχαιοί.

In infinitiuo quoque ἑστάναι, καὶ ἐφεστάναι, καὶ ἐφεστάμεναι, καὶ ἐφεστάμεν ἰωνικῶς. Οδυσσείας α.

Ξεῖνον δ' ἐνθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν, ἐγγύθι δὲ στάς.

Vbi liquidò adparet, Imperatiui & Infinitiui præsentis & præteriti imperfecti temporis esse: quum præsertim penultima in his correpta sit, secundum regularũ præceptionem & secundum analogiã fiant, nec ad eorum formationem multis mutationibus sit opus: sicut si hoc secundum nonnullos alios uellemus accipere præteriti perfecti esse temporis, per metaplasmos & syncopas, & huiusmodi figuras alias super alias. Qui quantumlibet hoc ostendere conentur, non poterunt quin ἑσταίην præsentis sit temporis: quum non possit aliqua ratione à præterito perfecto deduci, cuius thema ἕστημι esse fateri opus est, à quo omnia supradicta regulariter deducuntur. Vnum tandem inuenimus exemplum περὶ τοῦ ἕστημι θέματος, quod huic nostræ adstipulatur opinioni: & id quidem apud Theodoritũ grammaticum ἐν τῷ περὶ πνευμάτων. qui inter alias dictiones adspiratas ab ε. incipienteis, hanc quoque inseruit, sic inquiens: ἕστημι δασύνεται, καὶ κλινόματα αὐτοῦ. hoc est, ἕστημι adspiratur, & declinata eius. id

Conclusio.

Theodoritus.

ἕστημι.

ius. id est, & quæ per motum siue declinationem ab eo deducuntur, ut sunt exempla quæ supra posuimus.

Hoc licet curiosum forsitan aliquibus uideatur, tamen mihi libuit huic loco inserere, quũ apud Homerum usum horum uerborum tam frequentem reperiamus.

ΠΕΡΙ ῬΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΜΕΧΡΙ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ ΚΑΙΝΟΜΕΝΩΝ.

Erba in βω. desinentia grauitona, & quæ habent ε. in penultima, siue solum, siue cum aliqua immutabili, futuro carent, & usq; ad præteritum imperfectum solum uariantur. ut ῥέμβω, ἔρεμβον. φέρβω, ἔφερβον. Etiam in σκω. desinentia. ut γινώσκω, ἐγίνωσκον. ὀλίσκω, ὤλισκον. Excipiuntur ἀλύσκω, & θνήσκω, quod ἀλύξω, & θνήξω habent. Διδάξω uero ἀπὸ τοῦ διδάχω, non autem ἀπὸ τοῦ διδάσκω. unde διδαχή. — Verba in βω. σκω.

Etiam in ανω. grauitona. λαμβάνω. λανθάνω. μανθάνω. — ανω.

Etiam in εινω. διὰ τῆς ει. διφθόγγου. φαείνω. ἐρεείνω. — εινω.

Etiam in εω. à præsenti, siue à futuro deriuata. θείω, βρωσείω. Excipitur κλείω. Quæ enim horũ à præsenti deducuntur præteritum imperfectũ habent. ut τελέω, τελείω, ἐτέλειον. Μέσος Παρατατικός. ἐτελειόμην, ἐτελείου, ἐτελείετο. Ἰλιάδος α. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Quæ uero à futuro, hoc etiam tempore carent. ut βρώσω, βρωσείω. Excipitur ὀψείω, ἀπὸ τοῦ ὄψω, quod ὤψειον facit. — ειω.

In αθω. quoq; desinentia, & in εθω. & in υθω. ut κιάθω, ἐκίαθον. τελέθω, ἐτέλεθον. μινύθω, ἐμίνυθον. Etiam cum implicatione consonantis. ut ἄχθω, ἔρεχθω. — αθω. εθω. υθω.

Verba etiam quintæ coniugationis, habentia primam syllabam ex reduplicatione, in liquidam desinentem. ut μαρμαίρω. καρκαίρω. παμφαίνω. Similiter in ω. desinentia, & quæ ante ω. per implicationem duas habẽt consonanteis, quarum altera sit liquida. ut μέμβλω. ὄφλω. ἔγρω. δάκνω. — Verba quintæ coniugationis.

Etiam in ω. purum, υι. diphthon. antecedente. ut ὀπυίω. ἀγυίω. — υιω.

Etiam in υω. super duas syllabas habentia, deriuata in μι. ut πηγνύω, πήγνυμι. ὀλλύω, ὄλλυμι. — υω.

Attica quoq; grauitona à circunflexis facta. ut ἀλέξω. ἔψω.

Etiam

αω. Etiam Aeolica διὰ τῶν δύω α. ut ὄαω, ἀπὸ τοῦ ὄπτω. πέαω, ἀπὸ τοῦ πέπτω. κορύαω, ἀπὸ τοῦ κορύπτω. Λεύσω tamen ἀπὸ τοῦ βλέπω, siue βλέπτω. ὅθεν ἀποβλεπτῶ. Λεύσω habet futurum δι' ἑνὸς σ. quod reducitur ad præsens, secundum aliquos. Vnde illud Homeri Ἰλιάδος α.

Λεύσεται γὰρ τόγε πάντες ὅ, μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ.

ἀντὶ τοῦ ὁρᾶτε. hoc est, uidetis. Idcirco simplici σ. scribi uolunt.

Etiam quæ à futuro deducũtur grauitona. ut ὄρσω, ἄξω.

λδω. νδω. Etiam in δω. habentia ante δ. aut λ. aut ν. ut ἄλδω. μέλδω. σπένδω. κυλίνδω.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΝΟΜΑΛΩΜ ΡΗΜΑΤΩΝ. ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Duco. Ἄγω. Μέλλων ἄξω. Παρακείμενος ἦχα, καὶ ἀττικῶς ἀγήοχα. Ἀόριστος δεύτερος. ἦγον, καὶ ἀττικῶς ἤγαγον.

Miror. Ἄγαμαι, cuius actiuum est ἄγημι ἄχρηστον. ἀπὸ τοῦ ἀγῶ. Μέλλων ἀγάσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀγάζω.
Ἀόριστος πρῶτος. ἠγάσθην. Μέσος ἀόριστος πρῶτος, ἠγασάμην.

Frango. Ἄγνυμι. Μέλλων ἄξω, ἀπὸ τοῦ ἄγω. Παρακείμενος ἦχα. καὶ Μέσος παρακείμενος ἦγα, ἄχρηστα. ὅθεν ἔαγα ἀττικῶς.
Ἀόριστος πρῶτος ἦξα, καὶ ἔαξα. ὅθεν κατέαξα.

Capio. Αἱρῶ. Μέλλων αἱρήσω. Ἀόριστος δεύτερος. εἷλον, ἀπὸ τοῦ ἕλω ἀχρήστου.

Eligo. Αἱροῦμαι. Μέλλων αἱρήσομαι. Παρακείμενος ᾕρημαι.
Ἀόριστος πρῶτος ᾑρέθην. Μέσος ἀόριστος δεύτερος. Εἱλόμην, ἀπὸ τοῦ ἕλομαι ἀχρήστου.

Sentio. Αἰσθάνομαι. Μέλλων αἰσθήσομαι. Παρακείμενος ᾔσθημαι.
Μέσος ἀόρις. δεύτερος ᾐσθόμην, ἀπὸ τοῦ αἰσθέομαι, αἰσθοῦμαι ἀχρήστου.

Auxilior. Ἀλέξω. Μέλλων ἀλεξήσω, ἀπὸ τοῦ ἀλεξέω, ἀλεξῶ, ἀχρήστου.

Capior. Ἁλίσκομαι. Μέλλων ἁλώσομαι, ἀπὸ τοῦ ἁλόω, ἁλῶ.
Ἀόριστος δεύτερος. ἥλων, ἥλως, ἥλω. καὶ ἑάλων ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἅλωμι ἀχρήστου. Ἡ μετοχή. ὁ ἁλούς, τοῦ ἁλόντος.

Pecco. Ἁμαρτάνω. Παρατατικὸς ἡμάρτανον. Μέλλων ἁμαρτήσω, ἀπὸ τοῦ ἁμαρτέω, ἁμαρτῶ. Παρακείμενος ἡμάρτηκα.
Ἀόριστος δεύτερος ἥμαρτον.

Ἀμφιέννυμι

Ἀ'μφιέννυμι. Μέλλων ἀμφιέσω. Παρακείμενος παθητικός, ἠμφίεσμαι. Induo.

Ἀ' νοίγω. Μέλλ. ἀνοίξω. Αόρ. α. ἀνέῳξα ἀττικῶς. Aperio.

Ἀ' ναγινώσκω. Παρατ. ἀνεγίνωσκον. Αόρ. α. ἀνέγνωκα, ἀπὸ τοῦ ἀναγνόω, ἀναγνῶ, ἀνάγνωμι, ἀχρήστου. Lego.

Ἀ' πεχθάνομαι. Μέλλ. ἀπεχθήσομαι. Παρακ. ἀπήχθημαι. Μέσος ἀόρ. β. ἀπηχθόμην, ἀπὸ τοῦ ἀπεχθέομαι, οῦμαι, ἀχρήστου. Odi.

Ἀ' πολέω, λῶ καὶ ἀπολλύω. καὶ ἀπόλλυμι. Μέλλ. ἀπολῶ, ἀπὸ τοῦ ἀπόλλω, καὶ ἀπολλέσω. Παρακ. ἀπώλεκα. καὶ ἀττικῶς ἀπολώλεκα. Καὶ μέσος Παρακ. ἀττικῶς ἀπόλωλα. Perdo.

Ἀ' ρέσκω. Μέλλων ἀρέσω, ἀπὸ τοῦ ἀρέω, ἀχρήστου. Placeo.

Αὐξάνω, καὶ ἄυξω. Μέλλ. ἀυξήσω, tanquàm ab antiquo themate ἀυξέω, ἀυξῶ. Αόρ. α. ηὔξησα. Augeo.

Ἀ' πόχρη. Μέλλ. ἀποχρήσει. Αόρ. α. ἀπέχρησε, ἀπὸ τοῦ ἀποχρέω παλαιοῦ. Sufficit.

Ἀ' χθομαι. Μέλλων ἀχθήσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀχθέομαι ἀχρήστου. Αόριστος πρῶτος ἠχθέσθην. Triftor.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

Βαίνω. Μέλλ. βήσομαι, ἀπὸ τοῦ βάω, ῶ, ἀχρήστου. Αόριστος β. ἔβην, ἀπὸ τοῦ βῆμι. Vado.

Βάλλω. Μέλλ. βαλῶ. Παρακ. βέβαλκα ἀχρήστου. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ψάλλω. Μέλλ. ψαλῶ, ἔψαλκα. ὅθεν κατὰ μετάθεσιν, καὶ τροπῇ τοῦ α. εἰς η. βέβληκα. ἢ ἀπὸ τοῦ βλῶ, βλήσω, βέβληκα. Αόριστος δεύτερος ἔβαλον. Mitto.

Βλαστάνω. Μέλλων βλαστήσω, ἀπὸ τοῦ βλαστέω, ῶ, ἀχρίστου. Αόριστος δεύτερος ἔβλαστον. Germino.

Βιόω, ῶ. Μέλλ. βιώσω. Αόρ. β. ἔβιον, ἀπὸ τοῦ βίωμι ἀχρήστου. Η μετοχὴ ὁ βιοὺς, τοῦ βιόντος. Viuo.

Βούλομαι. Μέλλ. βουλήσομαι. Παρακ. βεβούλημαι, ἀπὸ τοῦ βουλέομαι ἀχρήστου. Volo,uis.

Βρώσκω. Μέλλων βρώσω, ἀπὸ τοῦ βρώω ἀχρήστου. Comedo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Γαμέω, ῶ. Μέλλων γαμήσω. Αόρ. α. ἔγημα ἀπὸ τοῦ γάμω βαρυτόνου ἀχρήστου. Duco uxorem.

Γηράσκω. Μέλλ. γηράσω, ἀπὸ τοῦ γηράω, γηρῶ, ἀχρήστου. Senesco.

Γίνομαι, καὶ γίγνομαι. Μέλλ. γενήσομαι. Παρακ. γεγένημαι. Fio,fum.

Μέσος Αόρ. α. ἐγεινησάμην. Μέσος Αόρ. β. ἐγενόμην, ἀπὸ τοῦ γενάομαι, ῶμαι ἀχρήστου. Μέσος παρακ. γέγονα, ἀπὸ τοῦ γείνω ἀχρήστου.

Cognosco. Γινώσκω, ὅθεν ἀναγινώσκω, καὶ καταγινώσκω. Μέλλ. γνώσομαι, ἀπὸ τοῦ γνόω, ῶ. Αόριστος β. ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. Η μετοχὴ ὁ γνούς, τοῦ γνόντος, ἀπὸ τοῦ γνῶμι ἀχρήστου.

Gigno. Γείνομαι. Μέλλ. γεινοῦμαι. Μέσος Αόρ. α. ἐγεινάμην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Scio. Δαίω. Ο Παρατ. παθητικὸς δέδασμαι, ἀπὸ τοῦ δάζω, καὶ δεδάκημαι. Αόρ. β. ἐδάην, ἀπὸ τοῦ δαίω, δαῶ, ἀχρήστου.

Mordeo. Δάκνω. Μέλλ. δήξω. Αόρ. β. ἔδακον, ἀπὸ τοῦ δήκω ἀχρήστου.

Ligo. Δέω, τὸ δεσμῶ. Μέλλων δήσω. Παρακ. παθητικὸς δέδεμαι. Αόριστος α. ἐδέθην.

Rogo. Δέομαι, τὸ παρακαλῶ, καὶ τὸ χρήζω. Μέλλων δεήσομαι. Αόρ. α. ἐδεήθην, ἀπὸ τοῦ δεέω, ῶ, ἀχρήστου.

Timeo. Δείδω. Μέλλ. δείσω. Παρακ. δέδεικα. καὶ ἰωνικῶς δέδια διὰ τοῦ ι. μόνον. Μέσος παρακ. δέδοικα διὰ τῆς οι. διφθόγγου. δέδοιδα tamen esse debuerat διὰ τοῦ δ. cum sit χαρακτηριστικὸν præsentis temporis & præteriti medij, sed propter alternationem trium δδδ. seruatum est κ. quod est χαρακτηριστικὸν præteriti actiui.

Aufugio. Διδράσκω fugio. ὅθεν ἀποδιδράσκω καὶ διαδιδράσκω. ὁ Μέλλ. διδράσω, ἀπὸ τοῦ διδράω. Αόρ. α. ἐδίδραν, καὶ ἀπέδραν. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀποδρῆμι ἐστὶ πρώτου προσώπου τῶν ἑνικῶν. ὥς φησι Θωμᾶς ὁ μάγιστρος, καὶ ἐστὶ τρίτου τῶν πληθυντικῶν, ᾧ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο ἐν αἴαντι. ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν παταγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι. καὶ ἀπέδραμεν ἡμεῖς τὸ πληθυντικόν. ὡς Αριστοφάνης. δεῦρο δ' ἂν οὐκ ἀπέδραμεν. Η μετοχὴ, ὁ ἀποδράς. Οδυσσ. π. νῦν δ' αὖ θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς.

Doceo. Διδάσκω. Παρατατ. ἐδίδασκον, καὶ πλέον οὐ. Μέλλ. διδάξω, ἀπὸ τοῦ διδάχω. Αόρ. α. ἐδίδαξα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Scio. Ε'ίδω ἄχρηστον. Μέλλ. εἴσομαι, καὶ εἰδήσω ἀπὸ τοῦ εἰδέω, ῶ, ἀχρήστου. ὁ μέσος Παρακ. οἶδα, ἐκ τοῦ εἴδω. ὁ Υπερσυντ. ἤδειν. Η μετοχὴ ὁ εἰδώς διὰ τῆς ει. διφθόγγου. idcirco quidam uolunt hoc participium esse præteriti medij à uerbo εἰδέω, ῶ. ὁ Μέλλ. εἰδήσω. Παρακ. εἴδηκα, μέσος εἶδα, εἶδας, εἶδε ἀχρήστα. Μέσος

σα. Μέσος ὑπερσυντ. ἤδειν, ε. in η. in priori diphthongo conuerso, ac ι. subscripto ἀττικῶς. τὸ ἀπαρέμφατον εἰδέναι. Ἡ μετοχὴ ὁ εἰδώς. τοῦ εἰδότος. Eustathio tamen placet ut ab actiuo præterito, hoc est εἴδηκα, huiusmodi participium per syncopam deducatur. ut εἰδηκώς εἰδηκότος, εἰδώς εἰδότος. τὸ ἀπαρέμφατον εἰδηκέναι. καὶ συγκοπῇ εἰδέναι.

Ἔρχομαι. Μέλλ. ἐλεύσομαι. Αόρ. β. ἤλυθον, καὶ ἦλθον, ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω. Venio.

Εὑρίσκω. Μέλλ. εὑρήσω. Αόρ. β. εὗρον. Παρακ. παθητικὸς εὕρημαι. Αόρ. α. εὑρέθην, ἀπὸ τοῦ εὑρέω εὑρῶ ἀχρήστου. Inuenio.

Ἔχω. Μέλλ. ἕξω, ὅπερ δασύνεται. Παρακ. ἔσχηκα. Αόρ. β. ἔσχον, ἀπὸ τοῦ σχέω ῶ, ἀχρήστου. Habeo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Ζευγνύω, καὶ ζεύγνυμι. Μελλ. ζεύξω, ἀπὸ τοῦ ζεύγω. Iungo.

Ζωννύω, καὶ ζώννυμι. Μέλλων. ζώσω. Cingo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θάπτω. Μέλλ. θάψω. Αόρ. α. ἔθαψα ἀόρ. β. παθ. ἐτάφην. Sepelio.

Θέλω. μέλλ. θελήσω. Αόριστος α. ἐθέλησα, ἀπὸ τοῦ θελέω θελῶ, ἀχρήστου. Volo, uis.

Θνήσκω. μέλλ. β. θανοῦμαι. Αόρ. β. ἔθανον, ἀπὸ τοῦ θείνω. Παρακ. τέθνηκα, ἀπὸ τοῦ θνῶ θνήσω, ἀχρήστου. καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ. καὶ τροπῇ τοῦ η. εἰς α. ἰωνικῶς τέθνα. ὡς βέβηκα βέβαα. τὸ προστακτικὸν τέθναθι. τὸ εὐκτικὸν τεθναίην. τὸ ἀπαρέμφατον τεθνάναι. Ἡ μετοχὴ τεθνάς, τεθνάντος, ἀπὸ τοῦ τέθνημι, quod fit ἀπὸ τοῦ τεθνάω τεθνῶ ἀχρήστου, τεθνειώς uerò præteriti temporis ἀπὸ τοῦ τέθνεια. unde τεθνεώς, abiecto ι. à quo τεθνηώς, ε. in η. conuerso. quorum τεθνεώς commune est, alia uerò poëtica. At τέθνεια ἀπὸ τοῦ τέθνεικα βοιωτικῶς sicut τέθεικα, cuius thema est τέθνημι primæ coniugationis uerborum in μι. Est enim θείνω τὸ κόπτω. ὁ μέλλ. θενῶ. ὁ μέλλ. β. θανῶ, sicut ἀπὸ τοῦ σπείρω, σπερῶ, σπαρῶ. A primo igitur futuro κατὰ μετάθεσιν τοῦ ν. fit θνέω, θνῶ. καὶ ἀναδιπλασιασμῷ τεθνῶ. Vnde τέθνημι primæ coniugationis τῶν εἰς μι. μέλλ. θνήσω. Παρακ. τέθνεικα, διὰ τῆς ει. διφθόγγου βοιωτικῶς. A secundo uerò futuro θανῶ, κατὰ μετάθεσιν fit θνάω θνῶ, καὶ τεθνῶ. Vnde τέθνημι secundæ coniugationis, ut supra dictum est. Morior. τέθνεια. τέθνημι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Peruenio. Ἱκνοῦμαι. unde ἀφικνοῦμαι. Μέλλ. ἵξομαι. Μέσος ἀόρ. β. ἱκόμην. unde ἀφικόμην, ἀπὸ τοῦ ἵκομαι ἀχρήστου.

Volo, as. Ἵπταμαι. unde ἀφίπταμαι. ὁ Μέλλ. πτήσομαι. Αόριστος. β. ἔπτην, ἀπὸ τοῦ ἵπτημι ἀχρήστου.

Placo. Ἱλάσκομαι. Μέλλ. ἱλάσομαι, ἀπὸ τοῦ ἱλάω ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

Incendo. Καίω. Μέλλ. καύσω. Αόρ. β. παθητικὸς ἐκάην.

Sedeo. Καθέζομαι. Μέσος μέλλων β. καθεδοῦμαι.

Sedeo. Κάθημαι. Μέλλων καθήσομαι.

Clango. Κλάζω. Μέλλ. κλάγξω, ἀπὸ τοῦ κλάγγω ἀχρήστου. ὁ μέσος Παρακείμενος κέκληγα.

Subuerto. Καθαιρέω, καθαιρῶ. Αόρ. β. καθεῖλον, ἀπὸ τοῦ καθέλω.

Dormio. Καταδερθάνω. Μέλλ. καταδαρθήσομαι. Αόρ. β. κατέδερθον, ἀπὸ τοῦ καταδαρθέω καταδαρθῶ, ἀχρήστου.

Misceo. Κεραννύω, καὶ κεράννυμι. Μέλλ. κεράσω. Παρακ. κεκέραμαι καὶ συγκοπῇ κέκραμαι.

Saturo. Κορεννύω, καὶ κορέννυμι. Μέλλ. κορέσω, ἀπὸ τοῦ κορέω ῶ. ἀχρήστου.

Abscondo. Κρύπτω. Μέλλ. κρύψω. Αόρ. β. παθ. ἐκρύβην, ἀπὸ τοῦ κρύβω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

Sortior. Λαγχάνω. Μέλλ. λήξω. Παρακ. εἴληχα. Αόρ. β. ἔλαχον, ἀπὸ τοῦ λήχω ἀχρήστου.

Capio. Λαμβάνω. Μέλλ. λήψομαι. Παρακ. εἴληφα. Αόρ. β. ἔλαβον ἀπὸ τοῦ λήβω ἀχρήστου.

Lateo. Λανθάνω. Μέλλ. λήσω. μέσος Παρακείμενος λέληθα. Αόριστος β. ἔλαθον ἀπὸ τοῦ λήθω ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Disco. Μανθάνω. Μέλλ. μαθήσομαι, ἀπὸ τοῦ μαθέω, ῶ. Παρακ. μεμάθηκα. Αόρ. α. ἐμάθησα ἄχρηστος. Αόρ. β. ἔμαθον. sicut ἀπὸ τοῦ δουπέω, ῶ. ἐδούπησα, ἔδουπον. siue ἀπὸ τοῦ μήθω ἀχρήστου.

Pugno. Μάχομαι. Μέλλ. μαχοῦμαι, καὶ μαχέσομαι, ἀπὸ τοῦ μαχέομαι. οῦμαι, ἀχρήστου.

Curo. Μέλομαι, τὸ φροντίζω curo. Μέλλ. μελήσω, ἀπὸ τοῦ μελέω ῶ, ἀχρήστου. μέσος Παρακ. μέμηλα ποιητικῶς.

Maneo. Μένω. Μέλλ. μενῶ. Παρ. μεμένηκα, ἀπὸ τοῦ μενέω, ῶ. Αόρ. α. ἔμεινα.

Μιγνύω,

Μιγνύω, καὶ Μίγνυμι. Μέλλων μίξω. Ἀόριστος δεύτερος παθητικός. ἐμίγην, ἀπὸ τοῦ μίγω ἀχρήστου. Misceo.

Μοργνύω. Μέλλων μόρξω. Abstergo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Οἴχομαι. Μέλλων οἰχήσομαι, ἀπὸ τοῦ οἰχέομαι, οἰχοῦμαι, ἀχρήστου. Ἀόριστος δεύτερος. ᾠχόμην. Abeo.

Οἴομαι, καὶ συγκοπῇ οἶμαι. Παρατατικός. ᾤμην. Μέλλων. οἰήσομαι, ἀπὸ τοῦ οἰέομαι, οἰοῦμαι, ἀχρήστου. Ἀόριστος δεύτερος. ᾠήθην. Puto.

Ὀφείλω. Μέλλων. ὀφειλήσω, ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω, ὀφειλῶ, ἀχρήστου. καὶ ὄφλω, ὀφλήσω, κατὰ συγκοπήν. Παρακείμενος. ὤφληκα. Ἀόριστος πρῶτος. ὤφλησα. Ἀόριστος δεύτερος. ὦφλον. Debeo.

Ὀμνύω, καὶ ὄμνυμι. Μέλλων ὀμόσω, ἀπὸ τοῦ ὀμόω, ὀμῶ. Παρακείμενος ἀττικός. ὀμώμοκα. Iuro.

Ὀμόργνυμι. Μέλλων. ὀμόρξω. Abstergo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Πάσχω. Μέλλων, πείσομαι. ὅπερ ἀντὶ τοῦ πάθω, καὶ ἀντὶ τοῦ πεισθήσομαι λαμβάνεται. hoc est, patiar, siue parebo, siue credam. ἀπὸ τοῦ πείθομαι. Potest & ἀπὸ τοῦ πήθω inusitato deduci. ὁ Μέλλων πήσω. καὶ Μέσος μέλλων πήσομαι. καὶ τροπῇ τοῦ η. εἰς ει. δίφθογγον πείσομαι. Ἀόριστος δεύτερος. ἔπαθον, ἀπὸ τοῦ πήθω. Μέσος παρακείμενος. πέπονθα, ἀπὸ τοῦ πονέω, πονῶ, πονήσω, πεπόνηκα. Μέσος πέπονα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ. πέπονθα. Patior. Laboro.

Πίπτω. Μέλλων πεσοῦμαι, ἀπὸ τοῦ πέτω, ἀχρήστου. ὁ Μέλλων. πέσω, καὶ δωρικῶς πεσῶ. ὁ Μέσος πεσοῦμαι. Παρακείμενος. πέπτωκα, ἀπὸ τοῦ πτόω, πτῶ. Ἀόριστος πρῶτος. ἐπέπησα, ἀπὸ τοῦ πεσῶ, πεσήσω, ἄχρηστα. Ἀόριστος δεύτερος. ἔπεσον, ὡς ἐδούπησα, ἔδουπον. Cado.

Πετανύω, καὶ πετάννυμι. Μέλλων. πετάσω, ἀπὸ τοῦ πετάω, πετῶ. Extendo.

Πηγνύω, καὶ πήγνυμι. Μέλλων. πήξω. Μέσος παρακείμενος. πέπηγα. Ἀόριστος δεύτερος παθητικός. ἐπάγην, ἀπὸ τοῦ πήγω ἀχρήστου. Figo.

Πίνω. Μέλλων πώσω. Παρακείμενος πέπωκα, ἀπὸ τοῦ πόω, πῶ. Ἀόριστος δεύτερος. ἔπιον, ἀπὸ τοῦ πίω. Bibo.

Πυνθάνομαι. Μέλλων πεύσομαι. Παρακείμενος πέπυσμαι. Μέσος ἀόριστος δεύτερος. ἐπυθόμην, ἀπὸ τοῦ πεύθομαι. Interrogo.

Vendo. Πράττω, τὸ πωλῶ. Μέλλων φράσω. Παρακείμενος πέπρακα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

Fluo. Ῥέω. Μέλλων ῥεύσω, καὶ ῥυήσω. Παρακείμενος ἐῤῥύηκα. Ἀόριστος δεύτερος ἐῤῥύην, ἀπὸ τοῦ ῥυέω, ῥυῶ, ἀχρήστου.

Rumpo. Ῥηγνύω, καὶ ῥήγνυμι. Μέλλων ῥήξω. Ἀόριστος δεύτερος παθητικός ἐῤῥάγην, ἀπὸ τοῦ ῥήγω ἀχρήστου.

Roboro. Valeo. Ῥωννύω, καὶ ῥώννυμι. Μέλλων ῥώσω, ἀπὸ τοῦ ῥώω. Παρακείμενος ἔῤῥωμαι. Ὑπερσυντέλικος ἐῤῥώμην, ἔῤῥωσο, ἔῤῥωτο. Τὸ προστακτικόν. ἔῤῥωσο, ἐῤῥώσθω. Τὸ ἀπαρέμφατον ἐῤῥῶσθαι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Extinguo. Σβεννύω, καὶ σβέννυμι. Μέλλων σβέσω, καὶ σβήσομαι, ἀπὸ τοῦ σβέω. Ἀόριστος δεύτερος ἔσβην, ἀπὸ τοῦ σβῆμι, ἀχρήστου.

Concito. Σεύομαι. Ἀόριστος πρῶτος ἐσύθην. Ἀόριστος πρῶτος ἐνεργητικός, ἔσευα.

Sterno. Στρωννύω, καὶ στρώννυμι. Μέλλων στρώσω, ἀπὸ τοῦ στρώω, ἀχρήστου.

Idem. Στορεννύω, καὶ στορέννυμι. Μέλλων στορέσω, ἀπὸ τοῦ στορέω, στορῶ, ἀχρήστου.

Libo. Σπένδω. Μέλλων σπείσω, ἀπὸ τοῦ σπείδω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Extendo. Τανύω, & τάνω. Μέλλων τάσω.

Seco. Τέμνω. Μέλλων τμήξω, ἀπὸ τοῦ τμήγω, ἀχρήστου. Ἀόριστος δεύτερος. ἔταμον.

Vulnero. Τιτρώσκω. Μέλλων τρώσω, ἀπὸ τοῦ τρώω, ἀχρήστου.

Curro. Τρέχω. Μέλλων θρέξω. Παρακείμενος δεδράμηκα, ἀπὸ τοῦ δραμέω, δραμῶ, ἀχρήστου. Ἀόριστος δεύτερος. ἔδραμον, ἀπὸ τοῦ δρέμω, ἢ ἀπὸ τοῦ δραμέω, δραμῶ. ὅθεν ὁ Μέλλων δεύτερος δραμῶ, ἄχρηστος. ὁ Μέσος μέλλων. δραμοῦμαι.

Sum. Τυγχάνω. Μέλλων τεύξομαι, ἀπὸ τοῦ τεύχω. Παρακείμεν. τέτυχα, ἀπὸ τοῦ τυχέω, τυχῶ, ἀχρήστου. Ἀόριστος δεύτερος ἔτυχον, ἀπὸ τοῦ τεύχω ἀχρήστου ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.

Comedo. Τρώγω. Μέλλων φαγοῦμαι. Ἀόριστος δεύτερος ἔφαγον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Promitto. Ὑπισχνοῦμαι. Μέλλων ὑποσχήσομαι, ἢ ὑποστήσομαι, ἀπὸ τοῦ ὑφίσταμαι. ὅθεν ὑπέσθην ἀόριστος β. Παρακείμενος ὑπέσχημαι.

Ἀόριστος

Αόριστος πρῶτος παθητικός. ὑπεσχέθην. Μέσος ἀόριστος δεύτερος. ὑπεσχόμην, ἀπὸ τοῦ ὑποσχέομαι, ὑποσχοῦμαι, ἀχρήστου.

Υπνώττω. Μέλλων ὑπνώσω. Dormio.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φέρω. Μέλλων οἴσω, ἀπὸ τοῦ οἴω, ἀχρήστου. Μέσος παρακείμενος. ἐνήνοχα ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἐνέχω. Αόριστος πρῶτος, ἤνεγκα. Αόριστος δεύτερος ἤνεγκον, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω. Fero.

Φύω. Μέλλων φύσω. Αόριστος δεύτερος ἔφυν, ἀπὸ τοῦ φῦμι. Produco.

Φθίνω. Μέλλων φθίσω, ἀπὸ τοῦ φθίω, ἀχρήστου. Tabesco.

Φρίττω. Μέλλων φρίξω. Μέσος παρακείμενος. πέφρικα, ἀπὸ τοῦ φρίκω, ἀχρήστου. Horreo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ

Χάσκω. Μέλλων χανοῦμαι. Μέσος παρακείμενος. κέχηνα. Αόριστος δεύτερος ἔχανον, ἀπὸ τοῦ χαίνω ἀχρήστου. Adſpicio.

Χαίρω. Μέλλων χαρήσομαι, ἀπὸ τοῦ χαρέω, χαρῶ, ἀχρήστου. Αόριστος δεύτερος παθητικός. ἐχάρην. Gaudeo.

Χωννύω, καὶ χώννυμι. Μέλλων χώσω, ἀπὸ τοῦ χώω. Obruo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Ωθέω, ὠθῶ. Μέλλων ὤσω, ἀπὸ τοῦ ὤθω ἀχρήστου. Αόριστος πρῶτος ἔωσα. Παρακείμενος παθητικός, ἔωσμαι. Expello.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΗΣ.

Μετοχή ἐστι λέξις μετέχουσα τῆς τῶν ὀνομάτων καὶ τῆς τῶν ῥημάτων ἰδιότητος. hoc eſt, Participiũ eſt dictio participans nominum ac uerborum proprietatem. Nominis quidem genera & caſus: uerbi autem ſignificationes, tempora, & coniugationes, & communiter ſpecies, figuras, & numeros. Dicitur autem μετοχή, παρὰ τὸ μετέχω, quod Latine participo ſignificat, eò quòd partem capit nominis, partemq́ uerbi. Pro quo ὁ τύπτων commune ſit exemplum: quod habet generalem ſui declinationẽ in eo, quòd pars orationis eſſe dicitur. Specialem uerò in eo quòd partem capit nominis, partemq́ uerbi. De participio.

Proprium

Participio proprium. Proprium est huic parti, semper in deriuatione consistere: quod de nulla alia parte orationis dici potest. Nam aliæ partes & primitiuas habent species. ut à βασιλεύς nomine βασιλικός. ab ἄρδω uerbo ἀρδεύω, & alia. Participium autem semper in deriuatione est. ut à γράφω, ὁ γράφων, τοῦ γράφοντος. à τύπτω, ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος. quod fit à prima persona præsentis temporis modi indicatiui, adiũcta ν. consonante.

Formatio participiorum. Nam omne uerbum in ω. adposita ν. participium facit. Ἡ γενικὴ, τοῦ τύπτοντος, à nominatiuo fit, ω. magno in ο. paruum mutato, & adiuncta τος. ut ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, διὰ τοῦ ντ.

Regula. Quoniam omnis genitiuus participij, proprium superans nominatiuum, διὰ τοῦ ντ. declinatur, dempto participio præteriti perfecti. τὸ πτον. ὁ μικρόν. Quoniam participia declinando corripiuntur, nisi synæresim aut crasim patiantur. ut ποιῶν, ποιοῦντος. & ἑστὼς, ἑστῶτος.

Ἡ δοτικὴ τῷ τύπτοντι. Ἡ αἰτιατικὴ τὸν τύπτοντα.

De uocatiuo. ἡ κλητικὴ ὦ τύπτων. Nam participia omnia imparibus syllabis declinata, & nomina participialia, eundem habent nominatiuum & uocatiuum. Δυϊκά. Τὼ τύπτοντε. τοῖν τυπτόντοιν. ὦ τύπτοντε. Πληθυντικά. οἱ τύπτοντες. τῶν τυπτόντων. τοῖς τύπτουσι.

Regula. Quoniam omnis datiuus singularis desinens in ι. prolatum, ante ipsum suscipiens σ. ac elementa renuens quæ cum ipso audiri non possunt, datiuum pluralem facit: & sic τύπτοσι dicendum fuerat. Sed quoniam huiusmodi datiuus uult habere penultimam æqualem tempore, siue maiorem penultima aliorum casuum, accipit υ. & fit τύπτουσι: sicut ἀπὸ τοῦ λέοντι, λέοσι, λέουσι. Τὸ γὰρ ο. μεγεθυνόμενον, διὰ τῆς προσθήκης τοῦ υ. μεγεθύνεται. hoc est, ο. enim productum, per adpositionem υ. producitur.

Τὸ θηλυκόν.

Fœmininum. ἡ τύπτουσα, à genitiuo masculini fit. Nam omne participium διὰ τοῦ ντ. declinatum, extremam genitiui in σα. conuertens, ac penultimam natura producens, fœmininum facit.

Penultima. Producitur autem penultima, adsumptione τοῦ υ. in diphthongum, ut supra dictum est: prius tamen ν. consonante abiecta. Τὸ σα. correptum. Quoniam fœminina in α. à masculinis formata, æqualem tempore habent α. cum extrema genitiui masculini eius. Vel sic.

Omne

Omne fœmininum in α. ὀξυνόμενον, siue περισπώμενον, producit α. προπαροξύτονον uerò siue προπερισπώμενον corripit. ἡ γενικὴ τῆς τυπτούσης. sicut τῆς μούσης, & reliqua.

Τὸ οὐδέτερον. Neutrum.

Τὸ τύπτον, à genitiuo masculini fit, extrema syllaba abiecta. Nam omnis genitiuus participij, διὰ τοῦ ντ. declinatum, abiecta τος. syllaba, neutrum facit. τὸ πτον μικρόν. Nam omne neutrum in ν. desinens, extremam corripit. ἡ γενικὴ τοῦ τύπτοντος, sicut & masculinum. Quoniam omne neutrum à masculino formatum, cuiuscunque sit declinationis, eandem seruat inflexionem. Regula.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ὁ τετυφώς, τοῦ τετυφότος, à prima persona præteriti perfecti, α. in ως. conuersa, & accentu acuto in ultimam translato, quia participia in ως. desinentia, acuunt extremam, & per ω. magnum scribuntur: quod quidem in obliquis in ο. paruum conuertitur, & declinatur per ντ. Præteritum masculinum

Τὸ θηλυκόν.

Ἡ τετυφυῖα, fit à genitiuo participij eiusdem temporis, τος. in α. conuersa, ac υ. penultimæ addita. Nam ο. ut supra dictum est, προσθέσει τοῦ υ. producitur, & sic τετυφοῦα dicendum fuerat διὰ τῆς ου. διφθόγγου. sicut τύπτοντος, τύπτουσα. Sed quoniam fœminina à masculinis formata in α. purum desinentia, ut plurimum ι. in penultima habere uolunt, additum est ι. & abiectum est ο. μικρόν, cum tres uocales in eadem syllaba minime locari possint: sic υι. diphthongus impropria facta est. τὸ α. βραχύ, Quia omne fœminium in α. desinens προπαροξύτονον, siue προπερισπώμενον, corripit α. ut supra dictum est. Vnde penultima quæ natura longa est, ante breuem suscipiens accentum, circunflectitur. ἡ γενικὴ τῆς τετυφυίας. τὸ ας. μακρόν. Quoniam omnis genitiuus par proprio nominatiuo producit extremam: superans autem corripit. Fœminin. Regula.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τετυφός, à genitiuo participij masculini fit τετυφότος Neutrum.

ἀποβολῇ τοῦ το. τετυφός, τοῦ τετυφότος, τῷ τετυφότι, τὸ τετυφός.

Αόριστος α.

Aoristus primus. Ο τύψας, à prima persona primi aoristi abiecto augmento, & adiuncto σ. ἔτυψα, ὁ τύψας. Vel à secunda persona abiecto augmento tantum. τὸ ψας. μακρόν, Quia masculina in σας. desinentia, grauitona, siue nomina sint, siue participia, producunt extremam. ἡ γενικὴ τοῦ τύψαντος. sicut τοῦ τύπτοντος.

Τὸ θηλυκόν.

Regula. Η τύψασα, fit à genitiuo participij masculini. Nam omne participium, διὰ τοῦ ντ. declinatum, extremam genitiui in σα. uertens, ac penultimam natura producens, fœminum facit. ἡ γενικὴ, τῆς τυψάσης. sicut τῆς μούσης.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τύψαν, à genitiuo participij masculini, sicut τύπτον τὸ ψαν. βραχύ. Quia omne neutrum in ν. desinens &c. Declinatur autem τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος, τῷ τύψαντι, τὸ τύψαν.

Αόριστος δεύτερος.

Aoristus secundus. Ο τυπών, à prima persona secundi aoristi, expuncto augmento, & ο. paruo in ω. magnum mutato, & accentu in ultimam translato. ut ἔτυπον. ὁ τυπών, τοῦ τυπόντος. τὸ θηλυκόν. ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τυπόν, τοῦ τυπόντος, sicut & præsentis participium.

Μέλλων α.

Futurum. Ο τύψων, à prima persona primi futuri προσθέσει τοῦ ν. τύψω. ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. τὸ θηλυκόν. ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος, τῷ τύψοντι, τὸ τύψον.

Μέλλων β.

Annotatio. Ο τυπῶν, à prima persona secundi futuri adiuncto ν. cuius extrema circunflectitur. Nam participium secundi futuri ὁμοφωνεῖ participio secundi aoristi: non tamen ὁμοτονεῖ, hoc est,

hoc eſt, conueniunt uoce, non autem accentu. Participium enim ſecundi aoriſti ſemper acuitur, & per ον. declinatur, ac etiam neutrum in ον. facit. Participium uerò ſecundi futuri circunflectitur ſemper, & per ουν. declinatur, ac perinde neutrum in ουν. habet. ut ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. τὸ θηλυκόν. ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Ο τυπτόμενος, ἀπὸ τοῦ τύπτομαι fit. Quia omne paſſiuum ſiue medium, habens in fine μ. κλιτικόν, uertens extremam primæ perſonæ, in μενος. participium facit. τὸ πτο. μικρόν, ut in uerbo. Nam omne uerbum paſſiuum, ſiue medium, in μ. deſinens, abſque ſynæreſi, in uerbis in ω. ante μ. ο. habere debet: uel ſolum, uel cum ι. exceptis ſubiunctiuis. τὸ με. ψιλόν. Nam participia in μενος. acuunt antepenultimam, ac per ε. ψιλὸν ſcribuntur τὸ νος. μικρόν. Quoniam maſculina & fœminina in ος. deſinentia, & neutra in ον. habentia genitiuum in ου. per ο. μικρὸν ſcribuntur. ἡ γενική. τὸ τυπτομένου. Nam maſculina in ος. deſinentia, in ου. faciunt genitiuum. τὸ θηλυκόν. ἡ τυπτομένη. à maſculino fit. Quoniam omne maſculinum deſinens in ος. cum aliqua conſonante præter ρ. ſi fœmininum habet, in η. facit illud. ἡ γενικὴ τῆς τυπτομένης. τὸ οὐδέτερον, τοῦ τυπτομένου, à maſculino fit. Quoniam omne maſculinum, paribus ſyllabis declinatum, cum ex ſe faciat neutrum, ſimile proprio accuſatiuo facit illud, & eandem facit declinationem. ut τὸν σοφὸν τὸ σοφόν, τοῦ σοφοῦ. τὸν τυπτόμενον, τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου. *Participium paſſiuum.* *Regulæ.*

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ο τετυμμένος. τοῦ τετυμμένου, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι prima perſona præteriti perfecti paſſiui, per regulam iam dictam, quoniam omne paſſiuum ſiue medium, habens in fine μ. κλιτικὸν &c. acuit penultimam contra communem regulam. Nam participia in μενος. deſinentia acuũt antepenultimam. Hoc autem factum eſt, quoniam præteritum *Præteritum paſſiuum.* *De accentu.*

teritum paſſiuum ſyncopam patitur, ac defectum ſyllabæ in uerbo, ſicut in præterito paſſiuo grauitonorum declaratum eſt. Quibuſdam tamen participijs contrarium euenit, quę cum ſyncopam ſiue ſyſtolem patiantur, acuunt antepenultimam.

Participia ſyncopam patientia.

ut ὁρμημένος ὅρμενος. δεδεγμένος δέγμενος. ἠσμένος ἄσμενος, ἀπὸ τοῦ ἥδομαι, τὸ εὐφραίνομαι lætor, τροπῇ τοῦ η. εἰς α. κατὰ συστολήν. Τὸ θηλυκόν. ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης. Τὸ οὐδέτερον. τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου.

Ἀόριστος πρῶτος.

Aoriſtus primus.

Ο τυφθείς, τοῦ τυφθέντος. ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην prima perſona primi aoriſti paſſiui.

Regula.

quoniam omne uerbum in ν. deſinens cum uocali natura longa, non habens μ. κλιτικόν, mutato ν. in σ. ὀξύτονον participium facit. τὸ φθείς diphth. Quia deſinentia in εις. διὰ τοῦ ντ. declinata diphthongum habent. Acuit etiam extremam. Quoniam omnis nominatiuus & accuſatiuus, non exiſtens ex ſynæreſi, acuuntur.

Quæſtio,

Quo in loco quæri poteſt, cur participium aoriſti paſſiui non ſeruauit η. ſed illud in ει. diph. mutauit. Dicitur, quòd deſinentia in η. διὰ τοῦ η. facientia triplex genus, per ος. purum appetunt declinari. ut ὁ εὐσεβής, τοῦ εὐσεβέος.

Regula.

Participia uerò inæqualibus ſyllabis declinata, uel per ντ. uariantur, uel per τος, abſq; ν. ob quam rem mutauit η. in ει. diphthongum, ut ſit imitatio declinationis nominis, quæ quidem ualeat triplex genus, ac etiam declinationem ſuſcipere διὰ τοῦ ντ. ἡ γενική, τοῦ τυφθέντος, à nominatiuo fit addita τος. ſyllaba, ac ſubtracta ſubiunctiua uocali diph. deinde σ. in ν. conuerſo. τυφθεῖντος tamen eſſe debuerat, ſed declinata per ντ. ſyllabam, quæ in nominatiuo natura exiſtunt longa, in genitiuo uertunt in poſitione longam.

Canon.

καὶ ἄλλως. Deſinentia in σ. cum diph. in genitiuo abijciunt ſubiunctiuam uocalem. excipitur κλείς, κλειδός. παῖς, παιδός. & δαῖς δαιτός. Declinatur etiam per ντ. quia omnis genitiuus participij, proprium ſuperans nominatiuum, διὰ τοῦ ντ. declinatur, dempto præterito perfecto. ἡ δοτική, τῷ τυφθέντι. ἡ αἰτιατική, τὸν τυφθέντα. ἡ κλητική, ὦ τυφθείς. Δυϊκά τὼ τυφθέντε, τοῖν τυφθέντοιν, ὦ τυφθέντε. Πλη. οἱ τυφθέντες, τῶν τυφθέντων, τοῖς τυφθεῖσι, à datiuo ſingulari

gulari fit: ſicut ἀπὸ τῶ τύπ]οντι, τύπ]ουσι. Differunt tamen diphthongo. Nam τύπ]ουσι producit penultimam per υ. τυφθεῖσι uerò per ι. ſicut χαρίεντι, χαρίεσι, χαρίεισι. Poteſt etiam huiuſmodi datiuus à nominatiuo ſingulari deduci, adiuncto ι. ac etiam accentu acuto in circunflexum mutato: ubi penultima natura longa accentum ſuſcipiens breuem præcedit. τυφθείσ, τυφθεῖσι.

ἡ αἰτιατική, τοὺς τυφθέντας. ἡ κλητική, ὦ τυφθέντες.

Τὸ θηλυκόν. ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης, à genitiuo participij maſculini fit. Nam omne participium διὰ τῶ ντ. declinatum, extremam genitiui in σα. conuertens, ac penultimã natura producens, fœmininũ facit. ut τυφθέντος, τυφθεῖσα. Regula.

Τὸ οὐδέτερον. τὸ τυφθέν, τῶ τυφθέντος, fit à genitiuo participij maſculini, extrema ſyllaba abiecta, ſicut τὸ τύπ]ον, ἀπὸ τῶ τύπ]οντος. τὸ φθέν, ψιλόν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ τυπείς, τῶ τυπέντος, ἀπὸ τῶ ἐτύπην prima perſona ſecundi aoriſti. ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης. τὸ τυπέν, τοῦ τυπέντος. Et hæc omnia formationem & declinationem participij primi aoriſti omnino ſequuntur. Aoriſtus ſecundus.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ τυφθησόμενος, τῶ τυφθησομένυ, ἀπὸ τοῦ τυφθήσομαι prima perſona primi futuri paſſiui. μαι. in μενος. conuerſa. Futura.

Μέλλων δεύτερος.

ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου, à prima perſona ſecundi futuri paſſiui τυπήσομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ τετυψόμενος, τῶ τετυψομένου, à prima perſona eiuſdem temporis.

Μετοχαὶ μέσαι.

PArticipia media ſingula à ſingulis temporibus fiũt, extrema in μενος conuerſa: quemadmodum & paſſiua. ut τύπ]ομαι, τυπ]όμενος. Participium medium.

Ἀόριστος πρῶτος.	ἐτυψάμην, ὁ τυψάμενος.
Ἀόριστος δεύτερος.	ἐτυπόμην, ὁ τυπόμενος.
Μέλλων πρῶτος.	τύψομαι, ὁ τυψόμενος.
Μέλλων δεύτερος.	τυποῦμαι, ὁ τυπούμενος.

Excipitur participium præteriti perfecti, quod actiuorum more ab ipso medio præterito fit, extrema in ας. mutata. ut τέτυπα, ὁ τετυπώς, τοῦ τετυπότος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ ΠΡΩ-

τῆς συζυγίας, τῶν εἰς μι. ῥημάτων.

Ενεστῶς καὶ παρατατικός.

De participiis à uerbis in μι.

Τιθείς, à prima persona præteriti imperfecti ἐτίθην. Quoniam omne uerbũ in ν. desinens, cum uocali natura longa, non habens μ. κλιτικόν, in σ. oxytonum facit participium. τὸ θείς. diphthongo. Quoniam in εις. desinentia διὰ τοῦ ντ. declinata, diphthongum habent. καὶ ἄλλως.

Desinentia in ης. διὰ τοῦ κ. facientia triplex genus, &c. ut in primo aoristo passiuo dictum est. καὶ ἄλλως.

Primitiuum huius uerbi, hoc est, τιθέω, τιθῶ, à perfectione habet ε. Εψιλὸν uerò cum producitur, adpositione τοῦ ι. producitur. Ob quam rem prima coniugatio uerborum in μι. facit participiũ διὰ τῆς ει. διφθόγγου, non aũt διὰ τοῦ η.

Adnotatio pro omnibus participiis.

Quo in loco aduertendum est, quòd omnia participia masculina uerborum actiuorum, tam in ω. quàm in μι. desinentium, extremam syllabam productam habent. Quomodo autem producatur aperiendum est. Nam in uerbis in ω. patet omnia participia in ω. μέγα desinere: uno excepto, uidelicet primi aoristi, quod in ας. productum desinit. ὁ τύψας. At in uerbis in μι. quoniam eorum participia præsentis temporis & secundi aoristi uarias habent terminationes, uarias etiam formationes habere necesse est.

Regulæ.

Quum igitur participia præsentis temporis horum uerborum formentur à prima persona præteriti imperfecti, cuius extrema longa est in omnibus coniugationibus. ut & ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων, ἐζεύγνυν, & etiam ipsa in longam desinere necesse est. Adpetant præterea τὰ χαρακτηριστικὰ coniugationis. hoc est, formatiuas uocaleis, ε. scilicet, α. ο. υ. quæ breues sunt: sicut in eorum perfectis τιθέω, ἱστάω, διδόω, ζευγνύω, opus est formare dicta participia alio & alio modo secundum diuersas uocaleis coniugationum.

Participium

A uerbis in μι. primæ coniugationis.

Participium igitur primæ coniugationis formatur à prima persona præteriti imperfecti, abiecto prius augmento: deinde extrema uocali in propriam figuratiuam coniugationis, quæ est ε. & ν. in σ. mutatis: ac etiam accentu in ultimam translato. ut ἐτίθην, ὁ τιθές. Sed quoniam extrema breuis est, contra participiorum actiuorum naturam, adsumpto ι. in diphthongum, producitur: ut supra dictũ est. & sic fit τιθείς. ubi seruata est ε. figuratiua uocalis coniugationis in ipso diphthongo.

Secundæ coniugationis.

Participium secundæ cõiugationis etiam à prima persona præteriti imperfecti fit, extrema in propriam figuratiuam quæ est α. & ν. in σ. mutatis. ut ἵστην, ὁ ἱστάς. ubi nulla uocalium adiunctione opus est: quum α. fit anceps, & eadem breuis in se ipsam longam mutari possit.

Tertiæ coniugationis.

In tertia coniugatione fit participiũ etiam à prima persona præteriti imperfecti, abiecto augmento, & ω. magno in ο. paruum, quæ est figuratiua huius coniugationis, ac etiam ν. in σ. mutatis. ut ἐδίδων, ὁ διδός. ubi ος. syllaba breuis est: quæ adsumpto υ. producitur diphthongo. ut supra dictum est. & sic fit διδούς.

Quartæ coniugationis.

In quarta, etiam à prima fit persona præteriti imperfecti participium, abiecto augmento, & ν. in σ. conuerso. ut ἐζεύγνυν, ὁ ζευγνύς. ubi nulla est facta uocalis mutatio, quum υ. ἀντίστοιχον nõ habeat in quod mutari possit, sed se ipsum breue in longum mutauit: quum id quoque δίχρονον sit.

Exemplum.

Ἡ γενική, τοῦ τιθέντος, à nominatiuo fit: sicut ἀπὸ τοῦ τυφθείς τυφθέντος. ἡ δοτική, τῷ τιθέντι. ἡ αἰτιατική, τὸν τιθέντα. ἡ κλητική, ὦ τιθείς. Δυϊκά. τὼ τιθέντε. τοῖν τιθέντοιν. ὦ τιθέντε. Πληθυντικά. οἱ τιθέντες. τῶν τιθέντων. τοῖς τιθεῖσι. τοὺς τιθέντας. ὦ τιθέντες. ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης. τὸ τιθέν, τοῦ τιθέντος.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum.

Τεθεικώς, τοῦ τεθεικότος, ἀπὸ τοῦ τέθεικα prima persona præteriti perfecti, sicut τετυφώς ἀπὸ τοῦ τέτυφα. ἡ τεθεικυῖα, τῆς τεθεικυίας. sicut ἡ τετυφυῖα. τὸ τεθεικός, τοῦ τεθεικότος. sicut τὸ τετυφός.

Ἀόριστος πρῶτος.

Aoristi.

Ὁ θήκας, τοῦ θήκαντος esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα. sicut ὁ τύψας, ἀπὸ τοῦ ἔτυψα. Sed eius usus non habetur, quoniam hic aoristus est à regula exceptus, cum futuri consonantem non seruauerit, sicut in uerbis dictum est.

Αόριστος δεύτερος.

Ο θείς, τοῦ θέντος, ἀπὸ τοῦ ἔθην prima persona secundi aoristi. sicut ἀπὸ τοῦ ἐτίθην ὁ τιθείς. ἡ θεῖσα, τῆς θείσης, sicut ἡ τιθεῖσα. τὸ θέν, τοῦ θέντος. sicut τὸ τιθέν.

Futurum. Μέλλων πρῶτος.

Ο θήσων, τοῦ θήσοντος, ἀπὸ τοῦ θήσω. sicut ὁ τύψων, ἀπὸ τοῦ τύψω. ἡ θήσουσα, τῆς θησούσης. τὸ θῆσον, τοῦ θήσοντος.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Participia passiua. Ο Τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, ἀπὸ τοῦ τίθεμαι, μαι. in μενος. conuersa: sicut ἀπὸ τοῦ τύπτομαι, ὁ τυπτόμενος. ἡ τιθεμένη, τῆς τιθεμένης. τὸ τιθέμενον, τοῦ τιθεμένου.

Præterita. Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

ὁ τεθειμένος, τοῦ τεθειμένου, ἀπὸ τοῦ τέθειμαι prima persona præteriti perfecti passiui. ἡ τεθειμένη, τῆς τεθειμένης. τὸ τεθειμένον, τοῦ τεθειμένου.

Αόριστος πρῶτος.

Aoristi. ὁ τεθείς, τοῦ τεθέντος, à prima persona primi aoristi passiui ἐτέθην. sicut ὁ τυφθείς, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. ἡ τεθεῖσα, τῆς τεθείσης. τὸ τεθέν, τοῦ τεθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Futura. ὁ τεθησόμενος, τοῦ τεθησομένου, ἀπὸ τοῦ τεθήσομαι prima persona futuri primi passiui. ἡ τεθησομένη, τῆς τεθησομένης. τὸ τεθησόμενον, τοῦ τεθησομένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ τεθεισόμενος, τοῦ τεθεισομένου. ἡ τεθεισομένη, τῆς τεθεισομένης. τὸ τεθεισόμενον, τοῦ τεθεισομένου. à prima persona eiusdem temporis τεθείσομαι.

Μετοχαὶ μέσαι. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Participia media. Ο τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, à prima persona præsentis: quemadmodum & passiua.

Participium præteriti medij non inuenitur, quum non habeat unde formari possit. Nam in uerbis in μι. medium præteritum & secundum futurum formari non possunt: sicut in uerbis dictum est.

Αόριστος

Αόριστος δεύτερος.

ὁ θέμενος, τοῦ θεμένου, à prima perſona eiuſdem temporis ἐθέμην. ἡ θεμένη, τῆς θεμένης. τὸ θέμενον, τοῦ θεμένου.

Μέλλων πρῶτος.

Ο θησόμενος, τοῦ θησομένου, à prima perſona eiuſdem temporis. ἡ θησομένη, τῆς θησομένης. τὸ θησόμενον, τοῦ θησομένου.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Ο ἱστὰς, τοῦ ἱστάντος, ἀπὸ τοῦ ἵστην prima perſona præteriti imperfecti, η. in α. conuerſa, ſicut in prima coniugatione dictum eſt. ἡ ἱστᾶσα, τῆς ἱστάσης. τὸ ἱστὰν, τοῦ ἱστάντος. A ſecundæ coniug. uerbis participia.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ο ἑστηκὼς, τοῦ ἑστηκότος, ἀπὸ τοῦ ἕστηκα, extrema in κως. mutata. ἡ ἑστηκυῖα, τῆς ἑστηκυίας. τὸ ἑστηκός, τοῦ ἑστηκότος. Inuenitur etiam ὁ ἑστὼς, τοῦ ἑστότος, ἀπὸ τοῦ ἕσταα ἰωνικῶς. Conſueuerunt enim Ιωνες ſubtrahere κ. in præteritis, ac penultimam corripere. ut μέμηκα, μέμαα. ſic ἕστηκα, ἕσταα. unde participium ἑστὼς, ἑστότος. Οδυσσείας ω. Præterita. Ionum mos

Ε'στότ' ἐν ἀΐδαο δόμοις.

Penultima correpta, & ſi poëtæ aliquando metri gratia eandem producant. Οδυσσείας ν.

Ε'στῶτες περὶ βωμόν.

Sicut μεμαὼς, μεμαῶτες. Οδυσσείας ψ.

Ἡ'μεῖς δὲ μεμαῶτες, ἅμ' ἑψόμεθα.

Et Οδυσσείας ο.

Ἡ'ϊξαν πεδίονδε διὰ πτόλιος μεμαῶτες.

Et alia huiuſmodi. καὶ κράσει ἑστὼς ἑστῶτος, à quo fœmininum ἡ ἑστῶσα, τῆς ἑστώσης. Nam regula eſt, quòd participia in ως. ſi ſint ἀπαθῆ, hoc eſt, ſine paſſione, per ο. declinata, in υια. faciunt fœmininum. ut ἑστηκὼς, ἑστηκότος, ἑστηκυῖα. καὶ ἰωνικῶς ἑσταὼς, ἑσταότος, ἑσταυῖα. ſicut γεγαὼς, γεγαότος, γεγαυῖα. Ιλιάδ. γ. Regula.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη διὸς ἐκγεγαυῖα.

Participia per syncopā prolata.

Si uerò syncopam patiantur, & declinationem habeant per ω. faciunt fœmininum in σα. ut ἑςὼς, ἑςῶτος, ἡ ἑςῶσα. unde ὁιεςῶσα, quo participio Isocrates ad Demonicū usus est, sic inquiens. ἐν πολλοῖς μὲν ὦ Δημόνικε πολὺ διεςῶσας εὑρήσομεν, τάς τε τῶν σπουδαίων γνώμας. & reliqua Neutrum uerò & ipsum etiam per ω. magnum scribendum est. ut τὸ ἑςώς, τοῦ ἑςῶτος, & neutrum horum circunflectitur, quo= niam crasis non est facta ex acuto & graui. Nam omnis synæresis siue crasis, ex acuto & graui circunflexum facit. ut ποιέω, ῶ. at in hoc participio ἑςαὼς penultima habet gra uem, ultima uerò acutum, quoniam participia in ως. præ= teriti perfecti super extremā habent acutum. ut τετυφώς. ex graui enim & acuto non fit circunflexus, cum in diuersum tendant, nec usquàm ad unum concurrant. Idcirco ἑςώς, si= ue masculini generis sit siue neutri, acuitur: quanquàm ex= trema per crasim sit longa. In obliquis uerò, & eorum fœmininis eadem syllaba, quæ ex ultimo penultima facta est, circunflectitur, nisi ubi extrema impediat, quoniam alia syllaba adueniente, accentuum regula uariata est, quæ eiusmodi est, Omnis longa natura ante breuem finalem, & in eadem existente parte, ac tonum suscipiens, circunfle ctitur. ut μοῦσα, μαῖα. sic ἑςῶτος, ἑςῶσα. Hoc idem patitur & γεγὼς γεγῶτος, ἀπὸ τοῦ γεγαώς. & μεμὼς μεμῶτος, ἀπὸ τοῦ με= μαώς. & βεβὼς βεβῶτος, ἀπὸ τοῦ βεβαώς. quorum fœmini= na sunt γεγῶσα, μεμῶσα, βεβῶσα. Neutra uerò τὸ γεγὼς, τοῦ γεγῶτος. τὸ μεμὼς, τοῦ μεμῶτος. τὸ βεβὼς, τοῦ βεβῶτος. Præ= terita uerò cōmunia, à quibus hæc deducuntur, sunt γεγη= κα, ἀπὸ τοῦ γῶ γήσω. μέμηκα, ἀπὸ τοῦ μῶ μήσω. βέβηκα, ἀπὸ τοῦ βῶ βήσω. à quibus subtracto κ. ac penultima correpta ἰωνικῶς fit γέγαα, μέμαα, βέβαα. unde participia γεγαώς, μεμαώς, βε= βαώς. καὶ κράσει γεγὼς, μεμὼς, βεβώς. & sic de aliis huiusmodi.

Annotatio de accentu circunflexo.

Regula de accentib.

Ἀόριςος α.

Aoristi.

Ο ςήσας, τοῦ ςήσαντος, ἀπὸ τοῦ ἔςησα, prima persona primi aoristi, sicut ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριςος β.

Ο ςάς, τοῦ ςάντος, à prima persona eiusdem temporis ἔςην. sicut ἱςάς, ἀπὸ τοῦ ἵςημι. ἡ ςᾶσα, τῆς ςάσης. τὸ ςᾶν, τοῦ ςάντος.

Μέλλων α.

Μέλλων α.

Ο σήσων, τοῦ σήσοντος, à futuro σήσω. ἡ σήσουσα. τὸ σῆσον. Futurum.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεςὼς καὶ Παρατατικός.

Ο ἱσάμενος, τοῦ ἱσαμένου, ἀπὸ τοῦ ἵσαμαι, μαι. in μενος. conuerſa. ἡ ἱσαμένη, τῆς ἱσαμένης. τὸ ἱσάμενον, τοῦ ἱσαμένου. Participium paſſiuum.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ο ἑσαμένος, τοῦ ἑσαμένου, à prima perſona præteriti perfecti ἕσαμαι. ſicut τετυμμένος, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι. ἡ ἑσαμένη. τὸ ἑσαμένον.

Αόριςος α.

Ο σαθείς, τοῦ σαθέντος, à prima perſona eiuſdem temporis ἐσάθην. ſicut τυφθεὶς τυφθέντος, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. ἡ σαθεῖσα, τῆς σαθείσης. τὸ σαθέν, τοῦ σαθέντος.

Μέλλων α.

Ο σαθησόμενος, τοῦ σαθησομένου, à prima perſona futuri paſſiui σαθήσομαι. ἡ σαθησομένη. τὸ σαθησόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ο ἑσασόμενος, τοῦ ἑσασομένου, à prima perſona eiuſdem temporis ἑσάσομαι. ἡ ἑσασομένη. τὸ ἑσασόμενον.

Μετοχαὶ μέσαι. Ενεςὼς καὶ Παρατατικός.

Ο ἱσάμενος, τοῦ ἱσαμένου, ἀπὸ τοῦ ἵσαμαι. ſicut & paſſiuum. Participium medium.

Αόριςος α.

Ο σησάμενος, τοῦ σησαμένου, ἀπὸ τοῦ ἐσησάμην primo aoriſto medio, expuncto augmento ἡ σησαμένη. τὸ σησάμενον.

Αόριςος β.

Ο σάμενος, τοῦ σαμένου, ἀπὸ τοῦ ἐσάμην ἀχρήσου, expuncto augmento. ἡ σαμένη, τῆς σαμένης. τὸ σάμενον, τοῦ σαμένου.

Μέλλων α.

Ο ἐσόμενος, τοῦ ἐσομένου, à futuro ἔσομαι. ἡ ἐσομένη. τὸ ἐσόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

A tertia coniugatione.

O Διδούς, τοῦ διδόντος. à prima perſona præteriti imperfecti ἐδίδων, ω. magno in ο. paruum mutato, ac υ. interpoſito, ſicut in prima coniugatione uerſum in μι. dictum eſt. ἡ διδοῦσα. τὸ διδόν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ο δεδωκώς, τοῦ δεδωκότος, ἀπὸ τοῦ δέδωκα. ἡ δεδωκυῖα, τῆς δεδωκυίας. τὸ δεδωκός, τοῦ δεδωκότος.

Αόριστος β.

Ο δούς, τοῦ δόντος, ἀπὸ τοῦ ἔδων. ἡ δοῦσα, τῆς δούσης. τὸ δόν, τοῦ δόντος.

Μέλλων α.

Ο δώσων, τοῦ δώσοντος, à futuro δώσω. ἡ δώσουσα. τὸ δῶσον.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Paſſiuum.

Ο διδόμενος, τοῦ διδομένου, ἀπὸ τοῦ δίδομαι. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ο δεδομένος, τοῦ δεδομένου, ἀπὸ τοῦ δέδομαι ἡ δεδομένη. τὸ δεδομένον.

Αόριστος α.

Ο δοθείς, τοῦ δοθέντος, à prima perſona primi aoriſti paſſiui ἐδόθην. ἡ δοθεῖσα, τῆς δοθείσης. τὸ δοθέν, τοῦ δοθέντος.

Μέλλων α.

Ο δοθησόμενος, τοῦ δοθησομένου. ἡ δοθησομένη. τὸ δοθησόμενον.

Μετ-

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ δεδοσόμενος, τοῦ δεδοσομένου, à prima perſona eiuſdem temporis δεδόσομαι. ἡ δεδοσομένη. τὸ δεδοσόμενον.

Μετοχαὶ μέσαι. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός. Medium.

Ο διδόμενος, τοῦ διδομένου. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον, ἀπὸ τοῦ δίδομαι. ſicut & paſſiuum.

Αόριστος δεύτερος.

Ο δόμενος, τοῦ δομένου, ἀπὸ τοῦ ἐδόμην. ἡ δομένη. τὸ δόμενον.

Μέλλων πρῶτος.

Ο δωσόμενος, τοῦ δωσομένου. à futuro δώσομαι. ἡ δωσομένη, τῆς δωσομένης. τὸ δωσόμενον, τοῦ δωσομένου.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

O Ζευγνύς, τοῦ ζευγνύντος, à prima perſona præteriti perfecti ἐζεύγνυν, ut in prima coniugatione uerborum in μι. dictum eſt. ἡ ζευγνῦσα, τῆς ζευγνύσης. τὸ ζευγνύν, τοῦ ζευγνύντος. A quarta coniugatione.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Ο ζευγνύμενος, τοῦ ζευγνυμένου, ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμαι. ἡ ζευγνυμένη, τῆς ζευγνυμένης. τὸ ζευγνύμενον, τοῦ ζευγνυμένου. Et hæc de participijs ſatis. Paſſiuum.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ.

Ἄρθρον ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικὸν προτασσόμενον τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων, καὶ ὑποτασσόμενον. hoc eſt, Articulus eſt pars orationis caſualis præpoſitiua declinationi nominū, & ſubiūctiua, ſiue ſubordinatiua. De articulo.

Articulorum aliqui præpoſitiui: aliqui ſubiunctiui.

Præpoſitiui hi. Articuli præpoſitiui.

Αρσενικὰ ἑνικά. ὁ, τοῦ, τῷ, τόν. Δυϊκά. τὼ, τοῖν. Πληθυντικά.

θυντικά. οἱ, τῶν, τοῖς. τούς. Θηλυκὰ ἑνικά. ἡ, τῆς, τῇ, τήν. Δυϊκά τὰ, ταῖν. Πληθυντ. αἱ, τῶν, ταῖς, τάς. Οὐδέτερα ἑνικά. τὸ, τοῦ, τῷ, τό. Δυϊκά. τὼ, τοῖν. Πληθ. τά, τῶν, τοῖς, τά.

Articuli ſuppoſitiui.

Suppoſitiui. Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὅς, οὗ, ᾧ, ὅν. Δυϊκά. ὥ, οἷν. Πληθυντ. οἵ, ὧν, οἷς, οὕς. Θηλυκὰ ἑνικά. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν. Δυϊκά ἅ, αἷν. Πληθυντικά. αἵ. ὧν, αἷς, ἅς. Οὐδέτερα ἑνικά. ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ. Δυϊκά ὥ. οἷν. Πληθυντικά. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

Adnotatio. Articuli præpoſitiui & pro nominibus interrogatiuis accipiunt. Τῷ enim, ἀντὶ τοῦ τίνι. καὶ τὸν, ἀντὶ τοῦ τίνα. & in alijs ſimiliter. Sumuntur etiam & pro demonſtratiuo pronomine. Τὸν enim pro τοῦτον. & τήν, pro ταύτην. & ſic de alijs.

Interrog. 1 Demonstr: 2

Etiam cum δὲ. coniunctione compoſiti, demonſtratiua pronomina fiunt. ut ὅδε, ἀντὶ τοῦ οὗτος. & ἥδε, ἀντὶ τοῦ αὕτη. & τόδε pro τοῦτο. & in alijs caſibus ſimiliter.

ὅστις. Articuli ſuppoſitiui cum nomine infinito τὶς compoſiti, relatiua fiunt Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὅστις, οὗτινος, ᾧτινι, ὅντινα. Πληθυντικά οἵτινες, ὧντινων, οἷστισι, οὕστινας. Θηλυκὰ ἑνικά. ἥτις, ἧστινος, ᾗτινι, ἥντινα. Πληθυντικά. αἵτινες, ὧντινων, αἷστισι, ἅστινας. Οὐδέτερα ἑνικά. ὅ,τι, οὗτινος, ᾧτινι. ὅ,τι. Πληθυντικά. ἅτινα, ὧντινων, οἷστισι, ἅτινα.

ὅσπερ. Etiam ſi cum περ. coniunctione repletiua componantur tantundem poſſunt. ut ὅσπερ, ἀντὶ τοῦ ὅστις. & ἥπερ, ἀντὶ τοῦ ἥτις. & ὅπερ, ἀντὶ τοῦ ὅ,τι. Eodem modo ſi cum alijs coniunctionibus componantur, γε. ſcilicet & δή. Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὅπερ, οὗπερ, ᾧπερ, ὅνπερ. Θηλυκὰ ἑνικά. ἥπερ, ἧσπερ, ᾗπερ, ἥνπερ. Οὐδέτερα ἑνικά. ὅπερ, οὗπερ, ᾧπερ, ὅπερ.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

De pronomine.

Ντωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτόν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη. id eſt, Pronomen eſt pars orationis declinabilis, pro nomine adſumpta. Dicitur autem ἀντωνυμία, ἀπὸ τῆς ἀντί, quod eſt pro, & ὄνομα nomen, τροπῇ τοῦ πρώτου ο. μικροῦ εἰς ω. μέγα. τοῦ δευτέρου δὲ εἰς υ.

Habet autem accidentia quatuor: genera, numeros, caſus, &

ſus, & perſonas. Quidam addunt ſpecies, & figuras. Accidentia pronomin.

Τῶν δ' ἀντωνυμιῶν ἡ μὲν πρωτότυπος, ἡ δὲ κτητική, ἡ δὲ δεικτική, ἡ δὲ ἀναφορική, ἡ δὲ σύνθετος. hoc eſt, Pronominum, aliud quidem primitiuum, aliud poſſeſſiuum, aliud demonſtratiuum, aliud relatiuum, aliud autem compoſitum.

Primitiua quidem tria eſſe oportet: quandoquidem inuenta ſunt, ut treis diſtinctas ſignificent perſonas. ἐγὼ primam, σὺ ſecundam, ὃς tertiam. Quemadmodum in uerbis quorum declinationes θεματικαὶ adpellantur. hoc eſt, poſitiuæ. Declinationes thematicæ. Quoniam unaquæque uox ſui ipſius eſt poſitio, nec altera ab altera regulatur: quod nõ alijs orationis partibus declinabilibus euenit, quorũ inflexiones conſequentia uocis procedũt. Sed quoniam huiuſmodi pronomina primitiua uario modo reperiuntur, tam in recto quàm in obliquis, ſecundum uarium linguarum uſum: non ab re duximus, eorum ſingula per omneis numeros & caſus ſecundum diuerſa idiomata uariari.

Τοῦ πρώτου προσώπου.

ΕΝικά. ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν ἐγὼ. ἀττικῶς δὲ ἔγωγε προπαροξυτόνως Ὀδυσσείας ρ. Pronomen primæ perſonæ.

Δός οἱ ἐλῶν, οὔτι φθονέω, κέλομαι γὰρ ἔγωγε.

& eſt pars una orationis compoſita. Nam ſi duo eſſent orationis partes, ἐγώγε dicendum fuiſſet, ſicut ἐγώ μιν.

Omnis enim dictio habens acutum accentum ſuper extremam, ſequente enclitica dictione, in eadem ſyllaba ſeruat accentum. ut καλὸς, καλόσγε. σοφὸς, σοφόσγε. Sic igitur ἐγὼ, ἐγώγε, καὶ δωρικῶς ἐγών. Canon. Θεόκριτος ἐν Θυωνίχῳ.

Γᾶμος ἐγὼν τὸν ἴσης τύ Θυώνιχέ.

καὶ ἐγώνη, quod apud poëtas διὰ τὴν χασμῳδίαν τῶν φωνηέντων, hoc eſt, hiatum, in uſu non eſt.

Η γενικὴ κοινῶς μὲν ἐμοῦ, καὶ μοῦ ἀφαιρέσει τοῦ ε. & eſt enclitica dictio. ut τοῦτό μου σκόπει. ἰωνικῶς δὲ ἐμέο διαλύσει τῆς ου. εἰς εο. καὶ παρενθέσει τοῦ ι. ἐμεῖο. Genitiuus. Ιλιάδος α.

Αλλὰ πίθεσθ' ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο.

καὶ προσθέσει τῆς θεν. συλλαβῆς ἀττικῶς ἐμέοθεν, καὶ συγκοπῇ ἐμέθεν.

Ιλιάδ. ο. Εἶπεν ἄνευ ἐμέθεν, καὶ ἀθηναίης ἀγελείης.

καὶ δωρικῶς. καὶ αἰολικῶς ἐμεῦ, τροπῇ τῆς ου. εἰς ευ. Θεόκ. ἐν ἱερῶνι.

Οὗτος

Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὅς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδὲν.

καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε. μεῦ, quod inclinatur. Θεόκριτος ἐν φαρμακ.

Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάνθη.

Datiuus. Η δοτική, κοινῶς μὲν ἐμοὶ ὀξυτόνως, καὶ μοὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε. & est enclitica dictio. ut τοῦτό μοι λέγε. ἀττικῶς δὲ ἔμοιγε προπαροξυτόνως, ὥσπερ ἔγωγε. Ιλιάδος α.

Παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, οἵ κέ με τιμήσουσι.

καὶ δωρικῶς ἐμίν. Θεόκριτος ἐν νομεῦσι.

Δῶρον ἐμὶν νιν ἔλαπε, ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς.

Adcusatiuus Η αἰτιατική, ἐμὲ ὀξυτόνως. καὶ με ἀφαιρέσει τοῦ ε. & est enclitica dictio. ut τοῦτό με δίδασκε. Κλητικὴ δὲ οὐκ ἔστι. Δυϊκά.

Dualis numerus. Η εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ νῶϊ, ἀποκοπῇ τοῦ ι. νώ, quod acuitur: sicut τὼ καλώ. Quandoquidem nominatiuus dualis in ω. desinens, nunquàm circũflectitur. καὶ αἰολικῶς καὶ δωρικῶς ἄμμε, secundum analogiam nominatiui pluralis Aeolici ἄμμες: quo numero usus est Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις.

Αλλὰ τίς ἄμμε, τίς κρινεῖ.

καὶ ἐν δάφνιδι καὶ μενάλκᾳ

Τίς ἄμμε κρινεῖ, τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμῶν.

Adnotatio. Sæpius tamen poëtæ pro adcusatiuo plurali accipere consueuerunt. Ιλιάδος α.

Ατρείδη νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω.

Καὶ κοίντος βιβλίῳ δωδεκάτῳ.

Μίμνετε εἰσόκεν ἄμμε ποτὶ πτόλιν εἰρύσσουσι.

καὶ Θεώκριτος ἐν Θερισαῖς.

ἦ καλὰς ἄμμε πόων ἐλελήθη ὤνος ἀοιδάς.

ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς. Η' γενικὴ καὶ δοτικὴ νῶϊν, καὶ νῷν, subscripto ι. κατὰ συναίρεσιν: idcirco circunflectitur. Πληθυντικά.

Pluralis numerus. Η' εὐθεῖα κοινῶς μὲν ἡμεῖς, ἰωνικῶς δὲ ἡμέες. καὶ δωρικῶς ἄμες. καὶ αἰολικῶς ἄμμες, geminato μμ. Οδυσσείας ι.

Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον.

Genitiuus. ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν ἡμῶν. ἰωνικῶς δὲ ἡμέων, κατὰ διαίρεσιν. Ιλιάδος γ.

Η' μέων δ' ὁπποτέρῳ θάνατος, καὶ μοῖρα τέτυκται, Τεθναίη.

καὶ ἡμείων, παρενθέσει τοῦ ι. Οδυσσείας ω.

Οὐ δέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βίοιο Νευρὴν ἐντανύσαι.

& in eodem.

Οὐ δέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τὸν ἐόντα,

καὶ δωρικῶς

κὴ δωρικῶς ἁμῶν. Θεό. ἐν φαρμακευτρίᾳ.
Ἤ ῥ' οὐκ ἄλλοτι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασαι.
κὴ αἰολικῶς ἀμμέων κατὰ ἀναλογίαν τῷ ἄμμες. Ἡ δοτικὴ ἡμῖν κοινῶς μόνον, ultima producta, ob quam rem circunflecti- tur. eadem uerò nonnunquàm apud poëtas corripitur atque acuitur, ἡμίν. Iones tamen & Attici sæpe circunflectunt penultimam, ἧμιν. Homerus, ὦ φίλοι οὐ μὰν ἧμιν ἐυκλεὲς ἀπονέεσθαι. κὴ δωρικῶς ἁμίν ὀξυτόνως, extrema existente cor- repta. Θεό. ἐν θαλυσίοις. Datiuus.
Πολλαὶ δ' ἁμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο.
Si uerò producta sit, circunflectitur. Θεόκ. ἐν ὀδιπόροις.
Χ' ἁμῖν ὧδε κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει.
Καὶ αἰολικῶς ἄμμιν. Ὀδυσσείας μ.
Ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφησαν.
Καὶ ἄμμι ἄνευ τοῦ ν. Ὀδυσσείας α.
Χαῖρε ξεῖνε παρ' ἄμμι φιλήσεαι.
Ἡ αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν ἡμᾶς. ἰωνικῶς δὲ ἡμέας. Ὀδυσσ. δ. Accusatiuus
Ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν.
Καὶ ἁμᾶς δωρικῶς. κὴ ἄμμας αἰολικῶς, ἐκ τοῦ ἄμμες κατὰ ἀναλογίαν.
Dubitari solet hoc in loco an η. aspirato in α. cõuerso δω- ρικῶς κὴ αἰολικῶς, etiam aspiratio in tenuem spiritum ubique mutanda sit. Nam sunt nonnulli qui asserunt omnino α. tenui spiritu secundum regulas scribendum esse, solum il- lud Theocriti excipientes, hoc est, Dubium.
Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα.
Pro ἡδύ, quod ab omnibus aspiratur. Sunt & qui articulos quoque excipiant, quos quidem pari modo aspirari uolunt: sed his aduersari uidetur poëtarum autoritas. Nam re- gula est, quòd quæuis tenuium, hoc est κ. π. τ. sequente uocali aspirata, in propriam uertitur aspiratam, alioqui im mutabilis remanet. Vnde consequens est, ut quæuis uo calis aspirata sit, ubicunque euenit quampiam tenuium an- te ipsam uocalem in propriam aspiratam uersam esse. ut χ' ἁμῖν. ἀφικέσθαι. καθ' ἡμᾶς. Igitur ubicunque aliqua tenuiũ in propriam aspiratam conuersa fuerit, sequente uocali, apparet illam omnino esse aspiratam, quod omnibus ora tionis partibus contingere uidetur, ubi dictio à uocali aspi- rata principium habet. Igitur & α. siue per se, siue ex η. Canon.

aſpirata fiat more Dorico. Θεό. ἐν θερισαῖς.

Παῖδ' ὧν γὰρ χ' ἀψεῖσθε θεαὶ καλὰ πάντα ποεῖτε.

Καὶ ἐν φαρμακευτρίᾳ.

Ως κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁματέρησι θύραισι.

Αντὶ τοῦ ἡμετέραις. Πίνδαρος ἐν ὀλυμπίοις.

Μήκεθ' ἁλίου σκόπει ἄλλο θαλπνότερον.

Αντὶ τοῦ ἡλίου. Idem,

Ανίχ' ἁφαίσου τέχναισι χαλκελάτῳ πελέκει.

Quæſtio. Αντὶ τοῦ ἡφαίσου. Quid igitur cenſendum de plurali numero primæ perſonæ pronominis, in cuius caſibus omnibus η. aſpirata in α. uertitur Dorico more & Aeolico, an α. quoq; aſpirandum ſit, an tenui ſpiritu ſcribendum. Dicendum, quod cum pluralis numerus huius primæ perſonæ uarius ſit per omneis ſuos caſus, & etiam uariam habeat literaturam ſecundum linguarum diuerſitatem, diſcernenda ſunt quænam ſint Dorum propria, & quæ Aeolum. Nam ἅμες ſimplici μ. & ἁμῶν, & ἁμὶν, & ἁμᾶς Dorum ſunt propria, idcirco aſpiranda. ἄμμε uero & ἄμμες, & ἄμμων, & ἄμμιν, ſiue ἄμμι, & ἄμμας Aeolum ſunt propria, igitur tenui ſpiritu ſcribenda: quandoquidem Aeoles omnino aſpirationem ignorant, & ſi Dores ijs quoq; dictionibus non aſpiratis frequenti in uſu habeant. Θεό. ἐν θυονίχῳ.

Aeoles.

Α'μμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες ὡς ἐδέδοντο.

Καὶ ἐν φαρμακευτρίᾳ.

Θέσυλι ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.

Παραδείγματα. Ενικά.

Exemplum primæ perſonæ.

Η εὐθεῖα ἐγὼ κοινῶς, ἔγωγε ἀττικὼς, ἐγὼν καὶ ἐγώνη δωρικῶς.

Η γενικὴ, ἐμοῦ, καὶ μοῦ κοινῶς. ἐμέο καὶ ἐμοῖο ἰωνικῶς. ἐμέοθεν, καὶ ἐμέθεν ἀττικῶς. ἐμεῦ, καὶ μεῦ δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς.

Η δοτικὴ ἐμοί καὶ μοί κοινῶς, ἔμοιγε ἀττικῶς, καὶ ἐμίν δωρικῶς.

Η αἰτιατικὴ ἐμὲ, καὶ με. Κλητικὴ οὐκ ἔσι. Δυϊκά.

Η εὐθεῖα, καὶ αἰτιατικὴ νῶϊ, καὶ νὼ κοινῶς, καὶ ἄμμε αἰολικῶς καὶ δωρικ.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ νῶϊν, καὶ νῶν. Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα ἡμεῖς κοινῶς, καὶ ἡμέες ἰωνικῶς, καὶ ἅμες δωρικῶς. καὶ ἄμμες αἰολικῶς.

Η γενικὴ ἡμῶν κοινῶς, καὶ ἡμέων καὶ ἡμείων ἰωνικῶς, καὶ ἁμῶν δωρικῶς. καὶ ἄμμων αἰολικῶς.

Η δοτικὴ ἡμῖν κοινῶς περισπωμένως. ἡμὶν ποιητικῶς ὀξυτόνως.

ἧμιν

ἥμιν ἀτ]ικῶς προπερισπωμένως. ἀμὶν δωρικ. ἄμμιν, καὶ ἄμμι αἰολικ.
Η αἰτιατικὴ ἡμᾶς κοινῶς, καὶ ἡμέας ἰωνικῶς. καὶ ἁμᾶς δωρικῶς, καὶ ἄμμας αἰολικῶς.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

ΕΝικά. ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν σύ. δωρικῶς δὲ τύ, τροπῇ τοῦ σ. εἰς τ. quod acuitur sicut & σύ. Θεό. ἐν θύρσιδι. — Secundæ personæ pronominum.
Αλλὰ τὺ γὰρ δὴ θύρσι τὰ δάφνιδος ἄλγε᾽ ἀείδε.
Καὶ τύνη, προσθέσει τοῦ νη. sicut ἐγώνη, penultima producta, licet σύ. corripiatur. Ιλιάδος τ.
Τύνη δ᾽ ἡφαίστοιο παρὰ κλυτὰ τεύχεα δέξο.
Η γενικὴ κοινῶς μὲν σοῦ, ἰωνικῶς δὲ σέο, διαλύσει τῆς ου. εἰς εο. — Genitiuus.
Οδυσ. β. Ταῦτα δ᾽ ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι.
Καὶ παρενθέσει τοῦ ι. σεῖο. Ιλιάδος γ.
Ζεῦ πάτερ οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος.
Καὶ ἀτ]ικῶς σέοθεν, καὶ σέθεν κατὰ συγκοπήν. Ιλιάδος θ.
Ως γὰρ θέσφατόν ἐστι σέθεν δ᾽ ἐγὼ οὐ ἀλεγίζω.
Καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς σεῦ, ἀπὸ τοῦ σοῦ. ὡς ἐμεῦ ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. Θεό. ἐν ἐπιταφίῳ τοῦ βίωνος.
Εἰς σέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἀμιτυλάνα.
Καὶ τεῦ, τροπῇ τοῦ σ. εἰς τ. Θεόκ. ἐν ὁδοιπόροις.
Οὐ τεὺ τὰν σύριγγα λαβὼν ἔκλεψε κομάτας. — Datiuus.
Η δοτικὴ κοινῶς μὲν σοί. δωρικῶς δὲ τοί Θεό. ἐν θύρσιδι.
Αἶγα τέτοι δώσω διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι.
Καὶ τίν. Θεό. ἐν φαρμακευτρίᾳ.
Φαίνε καλὸν τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα δαῖμον.
Καὶ τείν πλεονασμῷ τοῦ ε. Ιλιάδος λ.
Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεὶν τάδε μυθήσασθαι.
Καὶ Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις.
Ευμηδ᾽ ἐδίδαξε τεὶν κεχαρισμένος ἱρεύς.
Αντὶ τοῦ σοί. Dicuntur autem τίν & τείν μονόπ]ωτα, καὶ μοναδικά, & poëtica sunt. Η αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν σέ, δωρικῶς δὲ τέ. Θεό. ἐν θύρσιδι. — Accusatiuus
Αἴκα δ᾽ αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας ἐς τὲ καταῤῥεῖ Αχίμαρος.
Καὶ τύ, quod inclinatur cum sit accusatiui casus, quemadmodum & σέ. Θεό. ἐν συρακουσίαις.
Δάκρυε ὅσα θέλεις, χωλὸν δ᾽ οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
Η κλητικὴ σύ, secundũ aliquos. Δυϊκά. ἡ εὐθεῖα, καὶ αἰτιατικὴ

Dualis numerus. σφῶΐ, καὶ σφῶ, ἀποβολῇ τοῦ ι. idcirco acuitur quemadmodum & νώ. καὶ αἰολικῶς καὶ δωρικῶς ὔμμε. ἐκ τοῦ ὔμμες κατὰ ἀναλογίαν. quo numero Pindarus usus est in Olympijs cum duobus fratribus tantum scriberet.

Υ̓́μμε δ' ἐκλάρωσεν ποτμὸς ξυνὶ γενεθλίῳ.

Annot. Ἀντὶ τοῦ σφῶ. Sæpius tamen poëtæ pro accusatiuo plurali accipere consueuerunt, sicut ἄμμε. Θεό. ἐν ὁδοιπόροις.

Αἶγες ἐμὲ θαρσεῖτε.

Κεροῦχίδες αὔριον ὔμμε πάσας ἐγὼ λουσῶ.

Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφῶϊν, καὶ σφῷν κατὰ συναίρεσιν subscripto ι. idcirco circunflectitur, sicut νῷν.

Pluralis numerus. Πληθ. ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν ὑμεῖς, ἰωνικῶς δὲ ὑμέες, καὶ δωρικῶς ὔμες, καὶ αἰολικῶς ὔμμες. Ιλιάδ. α.

Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.

Genitiuus. Ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν ὑμῶν, ἰωνικῶς δὲ ὑμέων. Οδυσ. ν.

Ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω.

Καὶ ὑμείων, παρενθέσει τοῦ ι. Οδυσσείας φ.

Μή δέ τις ὑμείων, τοῦ γ' εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων.

Ἐνθάδε δαινύσθω.

Et Appollonius undecimo Argonauticorum.

Αὐτῶν θ' ὑμείων ὄνομα κλυτὸν, ἠδὲ γενέθλην.

Καὶ ὑμμέων αἰολικῶς.

Datiuus. Ἡ δοτικὴ κοινῶς μὲν ὑμῖν περισπωμένως. Poëtæ tamen nunc producunt extremam, nunc corripiunt sicut ὑμιν. idcirco acuitur, extrema existente correpta. καὶ δωρικῶς ὑμίν ὀξυτόνως, καὶ αἰολικῶς ὔμμιν. Οδυσ. κ.

Φαίηκες, πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι.

Καὶ ὔμμι. Οδυσσείας β.

Πειρήσω ὡς ὔμμι κακὰς, ὅτι κῆρας ἰήλω.

Accusatiuus Ἡ αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν ὑμᾶς, ἰωνικῶς δὲ ὑμέας. Οδυσ. φ.

Εἴπαθ' ὅπως ὑμέας κραδίη, θυμός τε κελεύει.

Et Apollonius secundo Argonauticorum. ὡς δὲ καὶ ὑμέας αὖτις ἀπήμονας ἐξεσάωσε. καὶ ὔμμας, ἐκ τοῦ ὔμμες κατ' ἀναλογίαν.

Annotat. Aduertendũ est hoc loco in pluraliter numerũ secundæ personæ à plurali primæ literatura differre, quia pluralis primæ ab η. uocali longa per omneis suos casus principiũ habet, quæ ἔθει δωρικῷ καὶ αἰολικῷ in α. mutatur. Pluralis uero secundæ ab υ. uocali ancipiti, quæ licet ubiq; aspiranda sit per cõmunem regulam, Aeoles tamẽ hanc omnino abnuentes, υ. quoq;, & si in principio dictionis existat, tenui

nui ſpiritu ubiq; ſcribi uolunt. Idcirco quæ Aeolum ſunt propria, tenui ſpiritu ſcribenda eſſe. hoc eſt, ὔμμε, ὔμμες, ὐμμέων, ὔμμιν, ὔμμας.

Παραδείγματα.

Exemplum ſecundæ perſonæ.

Ενικά. ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν σύ, δωρικῶς δὲ τύ, καὶ τύνη.

Η γενικὴ σοῦ κοινῶς, καὶ σέο καὶ σεῖο ἰωνικῶς, καὶ σέοθεν καὶ σέθεν ἀττικῶς, καὶ σεῦ καὶ τεῦ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.

Η δοτική, σοὶ κοινῶς, καὶ τοὶ δωρικῶς, καὶ τὶν καὶ τεῒν ποιητικῶς.

Η αἰτιατική, σὲ κοινῶς, καὶ τὲ καὶ τὺ δωρικῶς.

Η κλητική, σύ.

Δυϊκά.

Η εὐθεῖα καὶ αἰτιατική, σφῶϊ, καὶ σφὼ κοινῶς, καὶ ὔμμε αἰολικῶς καὶ δωρικῶς.

Η γενικὴ καὶ δοτική, σφῶϊν, καὶ σφῶν.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα ὑμεῖς κοινῶς, καὶ ὑμέες ἰωνικῶς, καὶ ὔμες δωρικῶς, καὶ ὔμμες αἰολικῶς.

Η γενική, ὑμῶν κοινῶς, καὶ ὑμέων καὶ ὑμείων ἰωνικῶς, καὶ ὐμμέων αἰολικῶς.

Η δοτική, ὑμῖν κοινῶς περισπομένως, καὶ ὑμίν ποιητικῶς καὶ δωρικῶς ὀξυτόνως, καὶ ὔμμιν καὶ ὔμμι αἰολικῶς ψιλουμένως.

Η αἰτιατική, ὑμᾶς κοινῶς, καὶ ὑμέας ἰωνικῶς, καὶ ὔμμας αἰολικῶς.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Pronomina tertiæ perſonæ.

Ενικά. ἡ εὐθεῖα ὅς, quod frequentiſſimum eſt apud Platonem. ἦ δ' ὅς inquit ille. καὶ ἵ ſecundum ueteres: nunc autem inuſitata.

Η γενικὴ κοινῶς μὲν οὗ. Ιλιάδος ω.

Ι῞ζεν δ' ἐς κλισίην οὗ υἱέος.

ἰωνικῶς δὲ ἕο διαλύσει τῆς ου. διφθόγγου. Ιλιάδος ε.

Η῞ δὲ μέγ' ἰάχουσα ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν.

καὶ εἷο παρενθέσει τοῦ ι. Ιλιάδος δ.

Αλλὰ τὸν υἱὸν γείνατο εἷο χέρεια μάχῃ.

καὶ ἀττικῶς ἕοθεν καὶ ἕθεν. Ιλιάδος ζ.

Ο῾ δ' ἀπὸ ἕθεν ὤσατο χειρὶ ἥρω ἄδρηστον.

καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς εὗ, ἐκ τῆς οὗ διφθόγγου. Ιλιάδος υ.

Εἴπως εὗ πεφίδοιτο λαβών, καὶ ζωὸν ἀφείη. καὶ Οδυσσείας τ.

Ο῟ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο φρίξας εὗ λοχίην. ἀντὶ τοῦ οὗ.

Η δοτική, οἷ περισπωμένως. καὶ ἑοῖ.

Datiuus.

Η αἰτιατική, ἕ, καὶ ἑέ. Ιλιάδος υ.

Adcuſatiuus

Ε῾έ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μάχεσθαι. καὶ Ιλιάδος ω.

Σκύζεσθαί σοι φησὶ θεούς, ἑὲ δ' ἔξοχα πάντων.

 Et hæc

Et hæc omnia adſpirantur. Quia omne pronomen abijciens σ. κατ᾽ ἀρχὴν adſpiratur. σός, ὅς, σοῦ, οὗ. σέθεν, ἕθεν. σοί οἷ. σέ, ἕ, καὶ ἑέ. Eſt & alius adcuſatiuus in ιν. ab inuſitato nominatiuo ἵ. qui nunc μ. nunc ν. κατ᾽ ἀρχὴν ſuſcipiens, μὶν facit & νὶν δωρικῶς, & eſt omnis generis, & adcuſatiui caſus tam ſingularis quàm pluralis, pro αὐτόν, αὐτήν, αὐτό, αὐτούς, αὐτάς, αὐτά. adpellaturque μανόπτωτος, ſiue μοναδικός, & apud Poëtas frequentiſſimo habetur in uſu. ut eſt illud Homeri uulgatiſſimum. Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Μίν. Νίν.

καὶ Καλλίμαχος ἐν Ὕμνοις.

Πῶς καί νιν δικταῖον ἀείσομεν, ἠὲ λυκαῖον.

καὶ Θεόκριτος ἐν Θύρσιδι.

Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν. ἀντὶ τοῦ αὐτόν.

Et in plurali: licet raro inueniatur. Ὀδυσσείας ρ.

Θύραι δ᾽ εὐεργέες εἰσὶ

Δικλίδες οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο.

ἀντὶ τοῦ αὐτὰς τὰς θύρας. Δυϊκά.

Dualis numerus.

Ἡ αἰτιατικὴ σφωέ καὶ σφέ ὀξυτόνως, & ambo enclitica ſunt, & adcuſatiui caſus tantum. Quandoquidem in pronominibus nullus rectus eſt encliticus. Ἰλιάδος α.

Τίς δ᾽ ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι. Et illud.

Γίνωσκε γὰρ σφε πάρος.

Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφωΐν ὀξυτόνως, καὶ ἐγκλίνεται. Ὀδυσσ. δ.

Ἀλλ᾽ εἴπ᾽ εἰ σφωΐν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους.

ἀντὶ τοῦ αὐτῶν. Et in datiuo. Ἰλιάδος α.

Καί σφωΐν δὸς ἄγειν. ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς.

Σφωΐν. Σφῶϊν.

Differt autem σφωΐν genitiuus dualis tertiæ perſonæ, à genitiuo ſecundæ, accentu tantum. Nam genitiuus ſecundæ circunflectit penultimam: genitiuus uerò tertiæ acuit extremam, & eſt encliticus. Quam differẽtiam Homerus planè oſtendit Ἰλιάδος θ. Nam quum uellet Iuppiter Iunonem & Palladem inhibere ne Achiuis fauerent, Irim ad eas miſit, ut hoc eis abſentibus minitando nunciaret. ſic inquiens: Γυιώσω μὲν σφωΐν ὑφ᾽ ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.

pro τοὺς ἵππους αὐτῶν.

Quuum uerò Iris Iunoni & Palladi mandata Iouis refert, tanquàm ſecundas perſonas eas adloquitur inquiens:

Γυιώσειν μὲν σφῶϊν ὑφ᾽ ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.

pro

pro τοὺς ὑμῶν ἵππους. καὶ σφὶν, ἀπὸ τοῦ σφωΐν. sicut σφὲ, ἀπὸ τοῦ σφωέ. Πληθυντικά.

Pluralis numerus.

Ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν σφεῖς, ἰωνικῶς δὲ σφέες, καὶ δωρικῶς σφές.

Genitiuus.

Ἡ γενικὴ, σφῶν κοινῶς, καὶ σφέων καὶ σφείων ἰωνικῶς.
Ἀπολλώνιος Argonauticorum libro tertio.

Καὶ οἱ χαλκόποδας ταύρους κάμε,
χάλκεα δὲ σφέων ἦν στόματα. καὶ Ἰλιάδος λ.
Ἐκ γάρ σφεων χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα. καὶ Ἰλιάδος δ.
Ὦσαν ἀπὸ σφείων ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.

Datiuus.

Ἡ δοτικὴ σφὶν ἰωνικῶς. Ἰλιάδος γ.
Ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ.
καὶ σφί. Ἰλιάδος δ. Παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
καὶ σφίσιν κατὰ πλεονασμὸν, καὶ πάντα ἐγκλίνονται.

Adcusatiuus

Ἡ αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν σφᾶς. ἰωνικῶς δὲ σφέας ἐγκλιτικῶς. καὶ ψὲ δωρικῶς. Θεόκριτος ἐν νομεῦσιν.
ἦ πᾶψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες.

Dubium.

ἀντὶ τοῦ αὐτάς. Volunt enim quidam, σφᾶς accentum habere circunflexum, tanquàm contractum ἐκ τοῦ σφέας, κατὰ κρᾶσιν. sic σφῶν, ἐκ τοῦ σφέων. Quidam uerò contrarium sentientes, uolunt σφὰς primum esse natura, & ab eo σφέας deduci κατὰ πλεονασμὸν, siue ἐπέκτασιν τοῦ ε. Sic σφῶν primum esse, à quo σφέων. Sic σφὶν, à quo σφίσιν. Quandoquidem & σφέων, & σφίσιν, & σφέας, inclinantur sicut eorum perfecta, ut Herodianus adserit, & Ioannes Charax grammaticus ἐν τῷ περὶ τῶν ἐγκλινομένων. quod minimè pati possent, si ut dissyllaba perfecta essent: quum grauitona existant.

Regula.

Nam regula est, ὅτι βαρύτονος κατὰ πάθος μὲν ἐγκλίνεται, φύσει δὲ οὐδαμῶς. Et altera similis. Βαρύτονος γὰρ λέξις οὐκ ἐγκλίνεται, εἰ μὴ κατὰ πάθος εἴη βαρεῖα. Igitur quum hæc grauitona sint, & uerè enclitica, adparet illa nõ natura, sed κατὰ πάθος esse grauitona, alioqui non inclinarent. Ὀδυσ. γ.

Τῶ καί σφεων πολέες κακὸν οἶτον ἐπισπον. & Ἰλιάδος κ.
Ἀπό τέ σφισι ὕπνος ὄλωλεν. Et Ἰλιάδος δ.
Καί σφέας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Sic σέο, ἐκ τοῦ σοῦ κατὰ διαίρεσιν. Et ἕο, & ἕθεν, ἐκ τοῦ οὗ grauitona quidem sunt, sed κατὰ πάθος: quandoquidem & ipsa pariter inclinantur: sicut σφέας. Ἰλιάδος γ.
Ὥς σεο νῦν ἔραμαι. καὶ Ὀδυσσείας ξ.

Ἐπεὶ

Επεί ἑο κήδετο λίην. καὶ Ιλιάδος α.
Επεὶ οὔ ἕθεν ἐσὶ χερείων.

Nam quæ per πάθος fiunt nullis tenentur regulis, quibus perfectæ dictiones arctari solent: seruant tamen suorum perfectorum proprietates. ut est illud Homeri Οδυσσ. β.

Ος ποτ' ἐν ὑμῖν, τοῖσδεσι βασίλευε.
ἀντὶ τοῦ τούτοις. & Ιλιάδος κ.
Χαῖρε θεὰ τοῖσδεσι.

Est enim τοῖς datiuus pluralis articuli præpositiui, qui per communem regulam circunflectitur: quæ talis est.

Canon. Πᾶσα γενικὴ καὶ δοτικὴ μακροκατάληκτος, ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἔχουσα τὸν τόνον, περισπᾶται. cui duæ addantur syllabæ κατὰ πάθος, & fiat trisyllabus τοῖσδεσι, ut in tertia simplicium declinatione dictum est. Non ob hoc fit aliqua accentus innouatio: licet cuidam communi regulæ accentuum liquidò aduersetur: quæ est. πρὸ δύο συλλαβῶν περισπωμένη οὐ τίθεται.

Regula. Quod etiam Eustathius manifestè adserit, Οδυσσείας φ. sic inquiens. Τοῖσδεσι οὐκ ἂν προπαροξυνθείη εὐλόγως, διὰ τὸ πρὸ δύο συλλαβῶν ἔχειν τὸν τόνον. οὐκ ἂν ἡ ἐπέκτασις ἀλλοιώσοι τὴν

Τοῖσδεσι. τόνωσιν τοῦ ἄρθρου τῆς δοτικῆς. hoc est, Τοῖσδεσι non acueret rationabiliter antepenultimam, eò quòd ante duas syllabas tonum habeat. Non enim ἐπέκτασις mutare posset tonum articuli datiui. Quare non mirandum, si supradicta pronomina grauitona, regulis omnino aduersantibus inclinantur: quandoquidem non natura, sed secundum πάθος talia sunt. Σφὰς igitur quum perfecta dictio sit, & primum natura, ut ostendimus, acui potius quàm per crasim circunflecti, consentaneum est.

Exemplum tertiæ personæ.

Παραδείγματα.

Ενικά. ἡ εὐθεῖα ἵ, καὶ ὅς ἄχρηστα.
Η γενική. οὗ κοινῶς, καὶ ἕο καὶ εἷο ἰωνικῶς, καὶ ἕοθεν καὶ ἕθεν ἀττικῶς, καὶ εὗ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.
Η δοτικὴ οἷ περισπωμένως, καὶ ἑοῖ.
Η αἰτιατική. ἕ, καὶ ἑέ. καὶ μίν, καὶ νίν δωρικῶς. Δυϊκά.
Η εὐθεῖα καὶ αἰτιατική, σφωέ, καὶ σφέ ὀξυτόνως.
Η γενικὴ καὶ δοτικὴ σφωῒν ὀξυτόνως. Πληθυντικά.
Η εὐθεῖα σφεῖς κοινῶς, καὶ σφέες ἰωνικῶς, καὶ σφὲς δωρικῶς.
Η γενικὴ σφῶν κοινῶς, καὶ σφέων καὶ σφείων ἰωνικῶς.

Η δοτικὴ

Η δοτικὴ σφὶν, καὶ σφὶ, καὶ σφίσιν.
Η αἰτιατικὴ σφὰς κοινῶς. καὶ σφέας ἰωνικῶς. καὶ ψὲ δωρικῶς.

Περὶ κτητικῶν ἀντωνυμιῶν.

POssessiua uerò pronomina à primitiuis deriuata, sunt octo, ἐμός. σός. ὅς. νωΐτερος. σφωΐτερος. ἡμέτερος. ὑμέτερος. σφέτερος. Quorum tria à genitiuis singularibus fiunt, hoc est, ἐμὸς ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. σὸς ἀπὸ τοῦ σοῦ. ὅς ἀπὸ τοῦ οὗ. Duo uerò à nominatiuis dualibus, uidelicet νωΐτερος ἀπὸ τοῦ νῶϊ. σφωΐτερος ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. & hæc de duobus tantum dicuntur. A duali numero tertiæ personæ non fit pronomen possessiuum, quoniam σφωὲ non est nominatiui casus, à quo deducendum fuerat, sed accusatiui tantum. A nominatiuis uerò pluralibus tria fiunt, ἡμέτερος ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς. ὑμέτερος ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς. σφέτερος ἀπὸ τοῦ σφεῖς. Et hæc omnia trium sunt generum. Masculina quidem & neutra, tertiam declinationem simplicium sequuntur. Fœminina uerò secundam, & in eorum declinationibus articulos suscipiunt tanquàm adiectiua nomina. ὁ ἐμός. τοῦ ἐμοῦ. τῷ ἐμῷ. τὸν ἐμόν. sicut ὁ καλός. τοῦ καλοῦ, τῷ καλῷ. τὸν καλόν. ἡ ἐμή. τῆς ἐμῆς. sicut ἡ καλή. τῆς καλῆς. τὸν ἐμόν. τοῦ ἐμοῦ. sicut τὸ καλόν. τοῦ καλοῦ. & sic de alijs. Desinentia uerò in ρος, mittunt fœmininum in α. & id quoque in obliquis seruant. ὁ νωΐτερος. ἡ νωϊτέρα. τῆς νωϊτέρας. τῇ νωϊτέρᾳ. ὁ σφωΐτερος. ἡ σφωϊτέρα. τῆς σφωϊτέρας. τῇ σφωϊτέρᾳ. καὶ τὰ λοιπά. Possessiua quot. Possessiua in ρος.

Alia possessiua præter supradicta apud poëtas inueniuntur. ut τεός, τεή, τεόν δωρικῶς. ἀντὶ τοῦ σός, σή, σόν. Θεό. ἐν θύρσιδι. Possessiua poetica.

Α῾δὺ μὲν ὦ ποιμὰν τὸ τεὸν μέλος.

Αντὶ τοῦ σόν. & ἑός, ἑή, ἑόν. ἀντὶ τοῦ ὅς, ἥ. ὅν. Sunt & alia quæ à nominatiuis pluralibus δωρικῶς deriuantur. hoc est, ἅμες, ὕμες, σφὲς, ἀπὸ τοῦ ἅμες, ἁμός, ἁμή, ἁμόν. pro ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον. Θεό. ἐν διοσκούροις.

Εγγὺς ὁρᾷς ὃν σύμε, ἁμὸς κεκλήσεθ᾽ ὁ πύκτης.

pro ἡμέτερος ὁ πύκτης. & Ιλιάδος θ.

Τὰ δ᾽ ὀυμένος ἁμὸν ἐρύξει.

Απὸ δὲ τοῦ ὕμες, ὑμός, ὑμή, ὑμόν, pro ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέτερον. Ιλιάδος ν. Η῾ κε πολὺ φθαίη εὖ ναιομένη πόλις ὑμή.

Pro ἡμετέρα. ἀπὸ δὲ τοῦ σφὲς, σφός, σφή, σφόν, ἀντὶ τοῦ σφέτερος

σφετέρα, σφέτερον. Κόϊντος libro tertio.

Μνησάμενος σφοῦ παιδὸς ἐΰφρονος ἀντιλόχοιο.

Annot. pro σφετέρου. Annotandum etiam genitiuos ſingulareis deriuatiuorum pronominum in ου. κοινῶς deſinenteis, διὰ τοῦ οιο. omnino enuntiari ἀττικῶς, καὶ ἰωνικῶς, ſicut & genitiuos nominum tertiæ declinationis ſimplicium, cum & hęc ad ipſam declinationem referantur. ut ἐμός, ἐμοῦ, ἐμοῖο. ſicut καλός, καλοῦ, καλοῖο. σός, σοῦ, σοῖο, & alia ſimiliter. Differt autem à genitiuo primitiui penultima tantum. Nam genitiuus primitiui ει. diphthõgo ſcribitur. ἐγώ, ἐμοῦ, ἐμεῖο. deriuatiui uerò οι. ἐμός, ἐμοῦ, ἐμοῖο.

Περὶ δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν.

Demonſtratiua pronomina. DEmonſtratiua autem duo, οὗτος, καὶ ἐκεῖνος. Et hęc quoque trium ſunt generum, quorum communis inflexio talis eſt.

Ενικὰ ἀρσενικά.	οὗτος.	τούτου.	τούτῳ.	τοῦτον.
Ενικὰ θηλυκά.	αὕτη.	ταύτης.	ταύτῃ.	ταύτην.
Ενικὰ οὐδέτερα.	τοῦτο.	τούτου.	τούτῳ.	τοῦτο.
Ενικὰ ἀρσενικά.	ἐκεῖνος.	ἐκείνου.	ἐκείνῳ.	ἐκεῖνον.
Ενικὰ θηλυκά.	ἐκείνη.	ἐκείνης.	ἐκείνῃ.	ἐκείνην.
Ενικὰ οὐδέτερα.	ἐκεῖνο.	ἐκείνου.	ἐκείνῳ.	ἐκεῖνο.

Quibus Attici addentes ι. κατὰ προσχηματισμόν, ac extremam acuentes, ſic proferre conſueuerunt.

Οὑτοσί Οὑτοσί. τουτουί. τουτῳί, τουτονί. ὦ οὗτος.
αὑτηί. ταυτησί. ταυτηί. ταυτηνί.
τουτοί. τουτουί. τουτῳί. τουτοί. καὶ τουτί. καὶ τοδί.

Αριστοφάνης ἐν πλούτῳ. σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπε μοι τοδί.

Εκεινοσί. Εκεινοσί. ἐκεινουί. ἐκεινῳί. ἐκεινονί. καὶ τὰ λοιπά.

Aeoles uerò auferentes ε. dicunt κεῖνος, κείνη, κεῖνον.

Dores uerò uertentes κ. in τ. & ε. diphthongi in η. ſubſcribentesque ι. τῆνος, τήνη, τῆνο dicunt. Quidam tamen uolunt hæc abſque ι. ſcribi, τῆνος, τήνη, τῆνο.

Oʽ quoque articulus præpoſitiuus, aſſumens δε. & γε. coniunctiones repletiuas, fit pronomen demonſtratiuum,
ὅδε. ut ſupra dictum eſt. ut ὅδε, καὶ ὁδί. τοῦδε, τῷδε, pro οὗτος, τού-
ὁδί. του, τούτῳ. ἥδε, τῆσδε, τῇδε, pro αὕτη, ταύτης, ταύτῃ. τόδε, καὶ τοδί,
ὅγε. τοῦδε, τῷδε, pro τοῦτο, τούτου, τούτῳ. Sic ὅγε, ἥγε, τόγε. Inuenitur

uenitur etiam ὁ δεῖνα in tertia persona solum, ob quam rem μονοπρόσωπος appellatur. quidam uerò infinitiuum pronomen uocant. Et quoq; trium existit generum. Declinatur autem sic ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα. Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ δυσκόλου μελέτῃ. ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τὸν δεῖνα ἐγράψατο, hoc est, quidam cuiusdam quendam accusauit. Fœminlnum. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα. Neutrum. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος. τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα. Declinatur etiam ὁ δεῖνα, τοῦ δείνατος, τῷ δείνατι. Et ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα. Et ὁ δεῖς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα ποιητικῶς. ὁ δεῖνα.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΦΟΡΙΚΗΣ.

RElatiuum autem unum, & ipsum quoque trium existit generum. αὐτός, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν. αὐτή, αὐτῆς, αὐτῇ, αὐτήν. αὐτό, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτό. Huius autem pronominis proprium est significatio trium personarum. ut αὐτὸς ἐγώ, αὐτὸς σύ, αὐτὸς ἐκεῖνος, & leuem spiritũ semper habet. Si uerò αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτόν aspirata inueniantur, sciendum pronomina reciproca esse, & ab ἑαυτοῦ deducta κατ᾽ ἀφαίρεσιν. Nam aspiratio quæ erat super ε. eadem quoq; super αυ. seruatur. De relatiuo. αὐτός.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΤΩΝ.

PRonomina composita tria, quæ nominatiuum non habent, hoc est ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, ἑαυτοῦ. Et hæc quoq; trium sunt generum. Sed aduertendum est, composita primæ & secundæ personæ in tribus casibus numeri singularis tantum uariari. Tertiæ uerò etiam in plurali, nec solum coniunctim sed etiam disiunctim sic, Composita pronomin.

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Εμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό. Primæ personæ.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν. σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν. σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν καὶ κατὰ κρᾶσιν οὕτως. σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. σαυτῆς, σαυτῇ, σαυτήν. σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτό. Secundæ.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Tertiæ. Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. Πληθυντ. ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτούς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ.

Præpositio.

Ρόθεσίς ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον προτιθέμενον πάντων τῶν λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν, ἤτοι σύνταξιν. hoc est, Præpositio est pars orationis indeclinabilis quæ præponitur omnibus partibus orationis per cõpositionem, uel adpositionem, siue constructionem, id est, per regimen casus. Per cõpositionem. ut σύνοικος, cohabitator. ἔμπειρος, peritus. Per appositionẽ siue constructionẽ. ἐν τῷ οἴκῳ, in domo. ἐπὶ τὴν ἀττικήν, in agrũ Atticũ. Nominibus enim iuncta per compositionem, omnibus casibus præponitur. ut ὁ ἔμπειρος, τοῦ ἐμπείρου, τῷ ἐμπείρῳ, τὸν ἔμπειρον, ὦ ἔμπειρε. Per appositionem uerò siue cõstructionem, nunquàm nominatiuo iungitur. Cum uerbis iungitur per solam compositionem. ut ἀνατέλλω, orior. διαλέγομαι, dissero. Cum participijs per compositionem secundum uerborum figuram ex quibus nascuntur. ut ἀνατέλλων oriens. διαλεγόμενος differens. Et præterea per appositionem obliquis casibus secundum nomina. ut πρὸς ἀνατέλλοντα, πρὸς διαλεγόμενον. Pronominibus autem per appositionem solam. ut ὑπ' ἐμοῦ, à me. πρὸς σε, ad te. Cæteris uerò partibus orationis per solam compositionem præpositio iungitur. Accidunt autem præpositioni tria, τὸ ὀξύνεσθαι, εἰ ἐπιδέχεται τόνον, id est acui, si tonum admittit. Vel potius βαρύνεσθαι, ut Theodoro placet, qui tertio εἰς τῶν τέσσαρα sic inquit. πρόθεσις δὲ πᾶσα βαρύνεται, καὶ πᾶσα βραχυκαταληκτεῖ, πλὴν τῆς εἰς, καὶ ἐξ. hoc est, Præpositio autem omnis grauatur, & omnis extremam corripit, præter εἰς & ἐξ. & paulò inferius subiungit. δῆλον δὲ τὸ τὰς προθέσεις βαρύνεσθαι, ἐκ τοῦ ἐπ' ἐμοί. εἰ γὰρ ὀξυτονοῖτο μεταφέρετ' ἂν ἐπὶ τὸ ε. ὀξεῖα, ὥσπερ. Κἀπὶ τῷ Ἕπτ' ἄταρ ὀγδοάτῳ βρισηΐδα καλλιπάρῃον. Ιλιάδ. τ.

Cum nominibus iunctæ · Cum uerbis. · Cum participijs. · Cum pronominibus. · Accidentia præpositioni. · Theodori sententia.

id est

id eſt, Manifeſtum autem, præpoſitiones grauari, ex eo quod eſt ἐπ᾽ ἐμοί. Si enim acueretur, transferretur ad ι. acutus accentus: quemadmodum & in Ἔπ᾽ ἀτὰρ ὀγδοάτην &c. ubi liquidò adparet, ἐπὶ præpoſitionem (expuncta extrema uocali) omnino accentum amiſiſſe, quod in ἑπτὰ non euenit, quum nomen exiſtat ὀξύτονον: ſed abiecta extrema uocali, accentus in penultimam retractus eſt. Τὸ ψιλοῦσθαι, hoc eſt, principalem ſyllabã leuigari: demptis quæ in principio υ. habent. Τὸ βραχυκαταληκτεῖν. hoc eſt, extremam ſyllabam corripi: quibuſdam exceptis, ut in eis facile diſcerni poteſt. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuerſas ſingulæ habentes ſignificationes. Quarum ſex ſunt monoſyllabæ: ἐν, εἰς, ἐξ, σύν, πρός, πρό. Duodecim uerò diſſyllabæ: ἀνά, κατά, διά, μετά, παρά, ἀντί, ἐπί, περί, ἀμφί, ἀπό, ὑπό, ὑπέρ. Præpoſitiones quot.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
τῶν προθέσεων.

Ἐν quidem præpoſitio, datiuo ſemper iungitur. ἐν οἴκῳ, in domo. ἐν ἀγορᾷ, in foro Genitiuo uerò κατ᾽ ἔλλειψιν τῆς δοτικῆς, id eſt, per defectũ datiui ἀττικῶς. ἐν ἅδου, ἀντὶ ἐν οἴκῳ τοῦ ἅδου, in domo Plutonis. Inuenitur etiam apud Poëtas ἐνὶ κατ᾽ ἐπέκτασιν τοῦ ι. καὶ εἰν. ἔνι uerò παροξύτονον uim uerbi habet. hoc eſt, ἔνεστι. De conſtructione præpoſitionum. Ἐν. Ἐνί. εἰν. ἔνι.

Εἰς uerò, quæ & ἐς dicitur ἀττικῶς, adcuſatiuo ſemper iungitur. εἰς ἐκκλησίαν, ad concionem. εἰς ἀγοράν, ad forum. Genitiuo uerò κατ᾽ ἔλλειψιν τῆς αἰτιατικῆς ἀττικῶς. εἰς διδασκάλου, ἀντὶ τοῦ εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλου, ad domum præceptoris. Εἰς.

Vtimur enim εἰς in rebus inanimatis: πρὸς uerò maximè in rebus animatis. ut πορεύομαι εἰς ἀγοράν. Πέμπω τὸ χρυσὸν πρός σε, mitto aurum ad te. Magis autem proprie εἰς utimur ἐπὶ ἐπαίνου καὶ ἀναφορᾶς. hoc eſt, in laude & relatione. ut ἀνήνεγκε μὲν γὰρ εἰς τὸν ἄρχοντα. Φαμὲν καὶ ὕμνους εἰς ἀπόλλωνα. Retulit enim ad magiſtratum. Dicimus & hymnos ad Apollinem. Πρὸς uerò econtrariò. πολεμεῖ δὲ πρὸς ὁμόρους, Bellat autem aduerſus finitimos. Secundum quam ſententiam nonnunquàm utimur & εἰς. ut ἠγνωμονήκεσαν εἰς ἡμᾶς, ingrati fuerunt contra nos. Differunt εἰς & πρός.

ἐξ, ἐκ. E'ξ uerò, quæ & ἐκ dicitur, genitiuo semper iungitur: & motum ex aliquo significat. ἐξ ἀγορᾶς, ex foro. Habet enim ξ. sequente uocali: κ. uerò si consonans sequatur. ἐξ ἀττικῆς, ex Attica. ἐκ μεγάρων, ex domibus. Significat etiam χρόνον. ἐκ νεότητος, ex iuuentute. Ἐξ ἀλεξάνδρου, tempore Alexandri. Significat etiam τὸ αἴτιον causam. ἐκ ῥαθυμίας τὰ κακά, ex pigritia mala. Etiam causam materialem. ἐκ πηλοῦ, ex luto. ἐξ ἀργύρου, ex argento. In compositione uerò ἔμφασιν significat. ἐξέφαγον, μέχρι τοῦ τέλους ἔφαγον, usque ad finem comederunt. Significat καὶ τὸ ἔξω. ut ἔκφρων, extra mentem. Similiter & in uerbis. ἐξέρχομαι, egredior.

ἐξέφαγον. ἔκφρων. ἐξέρχομαι.

Σύν. ξύν. Σὺν uerò, quæ & ξὺν ἀττικῶς dicitur: datiuo semper iungitur. Σὺν θεῷ, cum deo. σὺν λόγῳ, cum ratione. Significat autem τὴν μετά τινος συνάφειαν, καὶ τὸ ὁμοῦ τι ποιεῖν, Cum aliquo coniunctionem, & simul aliquid facere. Σύνοικος, cum alijs habitans. σύμβουλος, cum altero consultans.

Σύνοικος. Σύμβουλος

Πρός. Πρὸς uerò genitiuo, & datiuo, & adcusatiuo iungitur. Genitino quidem, quum τὴν ἀπὸ προσώπου σημαίνει κίνησιν, hoc est, motum à persona. Πρὸς θεοῦ τὰ ἀγαθά, à deo bona. Etiam quum ἐπὶ ὅρκου, hoc est, in iuramento accipitur.

Πρὸς θεῶν ὦ ἄνδρες δικασαὶ δότε μοι κώνειον.

Per Deos ò uiri iudices date mihi cicutam.

Vel quum τὸ ἐνάντιον, ἢ τὸ ἐνώπιον, id est, coràm significat. Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, Coramque dijs beatis, coramque mortalibus hominibus. Vel τὸ καθῆκον, hoc est, officium, siue conueniens. Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θροεῖν ἐπῳδάς, Non est sapientis medici dicere incantationes. Datiuo autem iungitur, quum τὸ ἐγγὺς καὶ παρακείμενον, id est, propè & adiacens significat. πρὸς τοῖς ποσίν, ad pedes. Etiam quum uim habeat σὺν præpositionis. Δός μοι πρὸς τῷ ἱματίῳ καὶ ἀργύριον. Da mihi cum ueste & argentũ. Adcusatiuo uerò iungitur, quum significat κίνησιν πρὸς ἔμψυχόν τι, hoc est, motum ad aliquid animatum. πορεύομαι πρὸς τὸν ἄρχοντα, Vado ad magistratum. Etiam quũ σχέσιν τινὰ καὶ λόγον significat. id est, habitum quendam & rationem. ut ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτώ, Sicut duo ad quatuor: sic quatuor ad octo. Vel παράδειγμα

δειγμα, id est, exemplum. ᾄδει πρὸς αὐλόν. Cantat ad tibiam.

Πρὸ uerò, genitiuo semper iungitur: & τόπον καὶ χρόνον significat. ut πρὸ τῆς πύλης, Ante ianuam. Πρὸ ἀλεξάνδρου φίλιππος ἦρξε τῶν μακεδόνων, ante Alexandrum Philippus imperauit Macedonibus. Similiter & in cõpositione. ut πρόμαχος, qui ante alios pugnat. Προγενέστερος, maior natu. Accipitur etiam ἐμφατικῶς. ut προπετής, petulans. Πρό. Πρόμαχος Προγενέστερος. Προπετής.

Ανὰ adcusatiuo semper iungitur. Ανὰ στρατόν, per exercitum. Ανὰ ἄστυ, per urbem. Accipitur etiam pro ἐπί. Ανὰ στόμα, In ore. In compositione uerò significat τὸ ἄνω. ut Ανάβασις, ascensus. ἀναβαίνω, ascendo. Significat etiam τὴν ὀπίσω κάμψιν, retro flexionem. ut ἀναδρομή, recursus. Ανατρέχω, recurro. Illud uerò Homeri, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. poëticum est. id est, cum aureo sceptro. Ανά. Αναβαίνω. Ανατρέχω.

Κατὰ uerò genitiuo & adcusatiuo iungitur. Genitiuo quidem ἐπὶ καταφορᾶς καὶ κατηγορίας, hoc est, in delatione & accusatione. ut κατὰ αἰσχίνου λόγος, contra Aeschinẽ oratio. Etiam quũ ἐπάνω significat κατὰ γῆς κάθημαι, Super terram sedeo. Siue περί τι, ἢ περὶ τοῦ, circa aliquid, uel de aliquo. ut Τὸ ζῶον λέγεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, Animal dicitur uel prædicatur de homine. Illud uerò Homeri, Κατά.

Κατ' οὐλύμποιο καρήνων,

ἀντὶ τοῦ ἀπό, id est, Ab olympi uerticibus. Adcusatiuo uerò iungitur, quum ὅμοιον significat, hoc est, simile. ut κατὰ δημοσθένην γράφει, secundũ Demosthenem scribit. Siue χρόνον. Καθ' ἡμᾶς ἐγένετο σοφὸς ἀνήρ, Nostris temporibus fuit sapiens uir. Siue κίνησιν, id est, motum. ut κατὰ νῆας ἀχαιῶν, Per naueis Achiuorum. Siue quum significat περί τι. καὶ ἔντινι. Καθ' ὁδὸν ταῦτα ἐποίουν, Circa uiam hæc faciebant. Καὶ ἔμενον κατὰ χώραν, Et manserunt in regione.

Διὰ genitiuo iungitur, & adcusatiuo. Genitiuo quidem, quum ἐνέργειάν τινα, hoc est, actionem quandam significat. Διὰ σοῦ ταῦτα ἂν ἄμεινον γένοιτο, Per te hæc forsan melius facta fuissent. Siue μέσον. ut ἐπορευόμην δι' ἀγορᾶς, Ibam per forum. Adcusatiuo uerò iungitur, quũ αἴτιον, id est, causam significat, Διά σε ταῦτα γράφω, Propter te hæc scribo. Διά.

Nonnunquàm

Nonnunquàm tamen apud Homerum significat τὸ μέσον. Ιλιάδος κ. Διά τεύχεα καὶ μέλαν αἷμα. Perq; arma & atrum sanguinem.

Μετά. Μετὰ genitiuo & adcusatiuo iungitur. Genitiuo, quum ἕνωσιν, id est, unionem significat. ut ἡδὺς μετὰ φίλων βίος. Suauis cum amicis uita. Adcusatiuo uerò cum ὕστερον significat, id est, post. ut μετὰ τὴν ἑορτήν, Post festum. Πλάτων μετὰ Σωκράτην, Plato post Socratem. Illud uerò Homeri,
Μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε.
cum tertijs. id est, cum hominibus tertiæ ætatis imperauit. καὶ μετὰ τοῖσιν ἔβη. ἀντὶ τοῦ σὺν τούτοις, poëticum est.

Παρά. Παρὰ genitiuo, & datiuo, & adcusatiuo iungitur. Genitiuo, quum ἀπὸ προσώπου κίνησιν significat. id est, motum à persona. παρὰ θεοῦ τ' ἀγαθά, à deo bona. Απὸ enim præpositio, & ἐκ, maximè sunt motui de loco familiares: παρὰ uerò & πρὸς, motui à persona. Datiuo autem iungitur cum στάσιν καὶ ἐγγὺς. hoc est, statum & propè significat. Παρ' ἐμοὶ διατρίβει, Apud me moratur. Adcusatiuo uerò, quũ κίνησιν ἐπί τι, hoc est, motum ad aliquid significat. Παρά σε ἔρχομαι, Ad te uenio. Vel quum significat τὸ διά τι, propter aliquid. ut παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία, quia iniuria fit, ultio. supple est. Vel τὸ ἔξω σκοποῦ, ἢ ἐπαγγελίας. hoc est, extra consyderationem siue denunciationẽ. ut παρὰ γνώμην συμβαίνει. Præter opinionem contingit.

Αντί. Αντὶ genitiuo iungitur semper. ἀντὶ πολλῶν χρημάτων, pro multis pecunijs. Significat enim ἀμοιβήν, & καταλλαγήν, hoc est, uicissitudinem & permutationem. ut ἐκεῖνος, ἀντὶ ἐκείνου, Ille, pro illo. Αντὶ ἵππου χρυσός, Pro equo aurum.

Αντίθεον. In compositione uerò interdum τὸ ἴσον significat. ut ἀντίθεον πολύφημον. Dijs parem Polyphemum. Interdum uerò τὸ ἐναντίον. ut ἀντίθεον δόγμα, contrarium deo decretum, siue placitum.

Επί. Επὶ genitiuo, datiuo, & adcusatiuo iungitur. Genitiuo quidem quum significat χρόνον. ut
Επὶ ἄρχοντος ἀθήνησι πυθοδώρου. Imperante Athenis Pythodoro. Vel τὸ περί τι καὶ ἔν τινι, Circa aliquid & in aliquo. ut ἐπὶ πολλῶν μάθοι τις ἂν τὰ λεγόμενα, circa multa, uel in multis disceret aliquis quæ dicuntur. Siue significat τὸ ἐπάνω. ut

τετράποδα

τετράποδα ἐπὶ γῆς, quadrupedes ſuper terram. Accuſatiuo cum κίνησιν ſignificat ἀττικῶς. ut ἐπὶ τὴν ἀττικὴν ἐπορεύετο, in agrum Atticum proficiſcebatur. Datiuo uerò iungitur cum αἰτίαν, id eſt, cauſam ſignificat. ἐπὶ ἀγαθῷ πάντα ἐποίει, propter bonum omnia faciebat. Siue δύναμιν, καὶ αὐτεξούσιον, id eſt poteſtatem & arbitrium. ut ἐπὶ τῷ βασιλεῖ τὰ τῶν ὑπηκόων, in poteſtate, ſiue arbitrio regis omnia ſubditorum. Siue τὸ ὕστερον. ut ἐπὶ τούτοις πολλὰ ἕτερα διεξίει, poſt hæc multa alia narrabat. Siue ſignificat τὸ ἐπάνω. ut ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τοῖχος ἕστηκεν ἰσχυρᾷ, ſuper fundamento murus ſtetit forti. Vel cum ἐπιβουλήν, id eſt, inſidias ſignificat. ἐπὶ τῷ δήμῳ, contra populum. Accuſatiuo uerò iungitur, cum κίνησιν ſignificat. ut ἐπὶ τὴν ἀγοράν, in forum.

Vide Theodorum in 4.

Περί uerò genitiuo, & datiuo & accuſatiuo iungitur. Genitiuo cum αἰτίαν, id eſt cauſam ſignificat. ut μάχομαι περὶ σοῦ, pugno pro te. Datiuo autem iuncta idem propemodum ſignificat ποιητικῶς. ut δέδοικα περὶ ξανθῷ μενελάῳ, timui flauo Menelao. Ponitur etiam ἀντὶ τῆς ὑπὲρ προθέσεως ποιητικῶς. ut

Περί.

Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί.

Statim tibi ſanguis ater fluet in haſta. Etiam ἀντὶ τοῦ κύκλῳ ποιητικῶς. ut περὶ πύργῳ, circa turrim. Accuſatiuo uerò iungitur cum ſignificat τὸ κύκλῳ, ſiue σύστασιν. ut περὶ τὸν βωμὸν ἔστησαν, circa aram ſteterunt. περὶ τὴν πόλιν στράτευμα, circa urbem exercitus. Interdum autem ſignificat τὸ ἐγγύς. ut περίπου τὴν ἀλεξάνδρειαν, propè Alexandriam. In compoſitione uerò ſignificat τὸ κύκλῳ. ut περιφορά, circunferentia. περιδρομή, circuitio. περιδινεῖν, circumuoluere. περιστρέφειν, circunuertere. Significat etiam τὸ κρεῖττον, hoc eſt, præſtantius. ut ἀχιλλεὺς περιεγίνετο τοῦ ἕκτορος, id eſt, Achilles præſtantior fuit Hectore. Dicitur quoque περίειμι τούτων βουλῇ ποιητικῶς, καὶ περίειμι νοῦν, καὶ περίειμι μάχεσθαι, hoc eſt, antecello his cõſilio, mente, & pugna. Ιλιάδ. α.

περιφορά. περιδρομή. περιστρέφειν. περιδινεῖν. περίειμι.

Ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν.

Καὶ Ιλιάδος α.

Ὃς περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν, περὶ δ᾽ ἐστὶ μάχεσθαι.

Etiam περιουσίαν, καὶ πλῆθος ſignificat. ut περί ἐστί μοι πλοῦτος, hoc eſt, opulentia, ſiue copiæ ſunt mihi.

Ἀμφί. Περί. Ἀμφὶ uerò eandem habet significationem & uim, quam περί. Nam poëtę sępenumero ambas simul ponũt. Ιλιάδ. θ.
Ἕκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους.
Id est, circunuertebat. περὶ tamen frequentiori est in usu.

Ἀπό. Ἀπὸ genitiuo semper iungitur, & motum de loco significat. ut ἀπὸ τῆς πόλεως, ex urbe. ἀπὸ τοῦ δικαίου, à iusto. In compositione uerò ἄρνησιν, καὶ στέρησιν, ἢ πλείονα ἔμφασιν, hoc est, negationem, priuationem, uel maiorem emphasim significat. ἄρνησιν ut ἀπόφημι, ἀπαγορεύω. στέρησιν, ἀπέμαθον, ἀποδιδάσκω. πλείονα ἔμφασιν, ἀποχαρίζομαι, ἀπεργάζομαι, efficio.
ἀπόφημι. ἀπέμαθον ἀπεργάζομαι.

ὑπό. Ὑπὸ genitiuo, datiuo, & accusatiuo iungitur. Genitiuo quidem cum αἴτιον, id est, causam significat. ut ὑπὸ νόσου οὐ περιπατεῖ, ob morbum non ambulat. Vel cum ὑποκάτω significat. ut ὑφ' ἵματος κρύπτοντα τὴν χεῖρα, sub ueste occultantem manum. Datiuo quoque & accusatiuo iuncta idem significat. ut ὑπὸ δένδρῳ, καὶ ὑπὸ δένδρον κάθημαι, sub arbore sedeo. Significat etiam cum accusatiuo aliquem sub aliquo esse καθ' ὑποταγήν, id est, per subiectionem. ut ὁ στρατιώτης ὑπὸ τὸν στρατηγόν. In compositione uerò, nunc clam significat. ut ὑφείλετο, surripuit. nunc uerò diminutionem. ut ὑποβέβηκε. nunc autem mediocritatem. ut ὑπόχρυσον, τὸ μετρίως χρυσοῦν. nunc uerò nihil plus quàm simplex dictio significat. ut ὑπέδειξεν, ὑπέφηνεν, ostendit.
ὑφείλετο. ὑποβέβηκε. ὑπόχρυσον. ὑπέδειξεν.

ὑπέρ. Ὑπὲρ genitiuo, & accusatiuo iungitur. Genitiuo, cum auxilium significat. ut ὑπὲρ κτησιφῶντος ὁ λόγος, pro Ctesiphonte oratio. Etiam cum causam significat. ut ὑπὲρ ὧν εἶπον πάλιν ἐρῶ, de quibus locutus sum iterum loquar. Etiam τὸ ἐπάνω. ut ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πηδάλιον. supra fumum gubernaculum. Accusatiuo uerò cum τὸ πλέον, καὶ ἐπέκεινα significat, hoc est plus, & ultra. ut ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖ, supra hominem sapit. ὑπὲρ τὴν θράκην ἡ μακεδονία. ultra Thraciam Macedonia. In compositione uerò eadem habet significata. ut ὑπέρμαχος, ὑπερήκω, ὑπεραχοντίζω, & similia.
ὑπέρμαχος.

Annotatio de præpositionib. compositis. Præpositiones cum uerbis compositæ propriam etiam seruantes significationem, omnes (ut simpliciter dicam) suum exigunt casum. κατηγορῶ σου, accuso te. ἀφίσταμαί σου, absisto siue deficio à te. ὑπερέχω σου, antecello tibi. παραινῶ σοι

moneo

moneo te. Præterquàm possessiua, & acquisitiua. ἐμφοροῦμαι, ἐντρύφω. καὶ παραπολαύω σου, fruor te. & περιτίθημί σοι, circunpono tibi. Tamen ἡ κατὰ composita etiam intendit eodem casu. κατεσθίει πάντα, peredit omnia. κατεῖπέ μοι, enarrauit mihi. Et hæc tamen, & si quid aliud compositum sic proferretur, nihil prohiberet destitui à proprietate præpositiua. Dicitur ergo κατειπεῖν ἑτέρου, id est, contra alterũ dicere. & κατεσθίειν, hoc est, exedere. καὶ καθορᾶν intueri. Vocetur autem hoc præpositiuum, illud uerò uerbale.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

Ἐπίῤῥημά ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, κατὰ ῥήματος λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμενον ῥήματι. id est, Aduerbium est pars orationis indeclinabilis, quod de uerbo dicitur, aut uerbo additur. Cui accidunt εἶδος, καὶ σχῆμα, hoc est, species & figura. Species duæ. Primitiua, ut νῦν. Deriuatiua, ut νυνί. Figuræ duæ. Simplex, ut πάλαι. Composita. ut πρόπαλαι. De quibus in primo tractatu satis dictum est. Nunc uerò de aduerbiorum localium habitudinibus extat dicere, quæ græce σχέσεις appellantur. Sunt autem tres. ἐν τόπῳ, ἐκ τόπου, εἰς τόπον. οἷον οἴκοι, οἴκοθεν, οἴκαδε. id est, in loco, de loco, ad locum. ut domi, domo, domum. Et quæ ἐν τόπῳ sunt in θι. desinunt. ut οὐρανόθι, ἐν οὐρανῷ, in cælo. Quæ autem ἐκ τόπου in θεν. ut οὐρανόθεν, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, è cælo. Quæ uerò εἰς τόπον in δε. καὶ σε. ut οὐρανόνδε, καὶ οὐρανόσε, εἰς τὸν οὐρανόν, in cælum. Similiter ἀγρόθι, in agro. ἀγρόθεν, ex agro. ἀγρόνδε καὶ ἀγρόσε, in agrum. πάντοθι, ubique. πάντοθεν, undiqꝫ. πάντοσε, ad omnem locum. ἄλλοθι, alibi. ἄλλοθεν, aliunde. ἄλλοσε, aliò. Ἰλιόθι, in Ilio. Ἰλιόθεν, ex Ilio. Ἰλιόσε καὶ Ἰλιόνδε, ad Ilion. Item ἑκασταχῆ καὶ ἑκασταχοῦ, in singulis partibus. ἑκασταχόθεν, à singulis partibus. ἑκασταχόσε, ad singulas parteis. πανταχοῦ, ubique. πανταχόθεν, undiqꝫ. πανταχόσε, ad omnem locum. Omnia uerò aduerbia in θεν. habentia in penultima ο. paruum, deriuantur à nominibus. ut ἀγρός, ἀγρόθεν. οὐρανός, οὐρανόθεν. Et hęc quæ de loco sunt, ablatiui

Aduerbium.

Aduerbio accidentia.

Aduerbia loci.

θι. θεν. δε. σε.

Annot. οθεν.

casus erant apud antiquos, quem superfluum, & nihil plus quàm genitiuum significantem sustulerunt iuniores, qui etiam cum præpositione construebatur, ut ostendit τὸ ἐξ οὐρανόθεν, & ἐξ ἀγρόθεν. Sunt uerò pauca quædam, quæ scribuntur per ω. magnum. ut ἀμφοτέρωθι, in utraque parte. ἀμφοτέρωθεν, ex ambabus partibus. ἀμφοτέρωσε, ad ambas parteis. ἑκατέρωθι, utrobique. ἑκατέρωθεν, utrique. ἑκατέρωσε, utroque. ἑτέρωθι, in altera parte. ἑτέρωθεν, ex altera parte. ἑτέρωσε, ad alteram partem. Quæ autem non habent in penultima ο. in σι. desinunt in loco. in ζε. uerò ad locum. ἀθήνησι, ἐν ἀθήναις, Athenis. ἀθήνηθεν, ἐξ ἀθηνῶν, Athenis. ἀθήναζε, εἰς ἀθήνας, Athenas. θήβησι, Thebis. θήβηθεν, Thebis. θήβαζε. Thebas. ἐγγύθι, prope. τὸ δὲ ἐγγύθεν, de propinquo loco. Præterea in ω. desinentia duas habent habitudines: in loco, & ad locum. ut ἄνω, superius & supra. κάτω, inferius & infra. ἔξω, foris & foras. ut ἔξω διατρίβει, foris moratur. ἐξῆλθεν ἔξω, exiuit foras. ἔσω, intrò, & intus, ut Sophocles ἐν τραχινίαις.

ἐξ οὐρανόθεν. ωθεν. σι. σε. Aduerbia in ω.

Γυναῖκες αἵτ' ἔσω στέγης.

Et Εὐριπίδης.

Καὶ τὸν γέροντα, τήν τ' ἔσω γραῖαν.

ἀντὶ τοῦ ἔνδον. πόῤῥω, procul sum & eò. ἄνωθεν uerò, supernè. ἔξωθεν, deforis, de loco sunt. ἵνα autem πῆ, ποῦ, οὗ, ὅπου, omnia sunt in loco, & significant ubi. ποῖ uerò ad locum. ut ποῖ πορεύῃ, quò uadis. Et dicuntur quæ sunt in loco, ἐπὶ στάσεως. quæ uerò ad locum, ἐπὶ κινήσεως, hoc est, in statu, & motu. τὸ δὲ ἐκτός, id est foris, ἐπὶ στάσεως est. raro etiam ἐπὶ κινήσεως. εἴσω uerò ἐπὶ στάσεως καὶ ἐπὶ κινήσεως. τὸ δὲ ἐντός καὶ ἔνδον semper ἐπὶ στάσεως. ἐνταῦθα, hic. ἐντεῦθεν, hinc. ἐνθάδε, huc. ἐνθένδε, hinc. δεῦρο, huc. τῇδε, hic. ὧδε, huc. Omnia hæc significant locum, ubi est qui loquitur. αὐτόθι uerò, istic. αὐθόθεν, istinc. αὐτοῦ istuc, significat locum apud eum qui audit. quod si ἐνταῦθα & huiusmodi alium inueniuntur significantia locum, quàm qui est apud eum qui audit, tunc id fit cum & locus manifestus est, & persona ad quã fit sermo. Thucydides. ἕως ἀφίκοντο εἰς ῥήγιον, donec peruenerunt ad regium. καὶ ἐνταῦθα ἠθροίζοντο, & ibi congregabantur. rarissimè tamen inuenitur non prædicto loco. Est

ἄνωθεν. Localium differentia. αὐτόθι. αὐτόθεν. αὐτοῦ. ἐνταῦθα.

ἐνταῦθα

ἔνθαῦθα & ἀντὶ τοῦ τότε,& εἰς τοῦτο. hoc eſt,pro tunc, & hacte-nus.ut ἐνταῦθα τύχης,καὶ ἐς δεῦρο τύχης. id eſt,hucuſq; fortuna eſt. Hinc illud:

Hac Troiana tenus fuerit fortuna ſequuta.

Ἐκεῖ,illic. Ἐκεῖσε, illuc. καὶ ἐκεῖθεν, illinc.

Inueniuntur etiam ſignificare locum apud eum ad quem ſermo dirigitur. Et eſt notandum,magis adprobatos ἐπὶ στάσεως ponere τὸ ἐκεῖ.ut ἐκεῖ τυγχάνω,Illic ſum.Ἐκεῖ εὑρίσκομαι,Illic inuenior. Ἐκεῖσε uero ἐπὶ κινήσεως.ut ἐκεῖσε ἀπέρχομαι,Illuc diſcedo.Et eſt ἐκεῖ ἀναφορικόν,id eſt,relatiuum: cuius ἀνταποδοτικόν,id eſt,redditiuum eſt ἔνθα.ut ποῦ ἐστὶν ὁ δεῖνα: ἐκεῖ ἔνθα ὁ δεῖνα,Vbi eſt quidam, illic ubi quidam. Adnotatio de ἐκεῖ.

Ὅπου,καὶ ὅπῃ,διὰ τοῦ η.in loco. Ὅποι uero per οι. ad locum. ποῦ ἐπὶ στάσεως. Ποῖ per οι.ἐπὶ κινήσεως. ὥστε τό,Ποῖ ἔβη Ἀνδρομάχη,Quò iuit Andromacha? Πῇ ἐπὶ στάσεως καὶ κινήσεως, ut apud Euripidem, πᾷ βῶ,πᾷ στῶ,Quò eam,ubi ſtem. ποῖ. πῇ.

Πόθεν,ex quo loco, & ex qua cauſa. Et πόθεν dubitatiuum eſt, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, id eſt,minimè.ὡς μὲν ἄξια πόθεν. ut quidem digna non. πόθεν.

Τὸ ποῦ,eſt locale & interrogatiuũ.& ἀντὶ τοῦ ἴσως, & abũdat.

Πῶς,ſimpliciter interrogatiuum eſt.ut,πῶς ἔχεις,Vt uales? Et ἔμφασιν,id eſt, oſtenſionem ſignificat intenſionis. ut, Ἐγὼ δὲ τοῦτο τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' ἀεί, Ego hoc modo ualde ſemper ſum. καὶ πως ἀντὶ τοῦ κατά τινα τρόπον, quoquo modo encliticum eſt.ut apud Ariſtidem πῶς.

Δοκῶν γε δήπως εἰς Ἕλληνας τελεῖν,

id eſt,qui uideatur quoquo modo inter Græcos adnumerari poſſe.

Etiã localia aduerbia ἑξαχῶς, id eſt, ſex modis capiunt. ἄνω, ſupra. κάτω. infra. ἔμπροσθεν,antè. ὄπισθεν, retrò. δεξιά, ad dextram. ἀριστερά, ad ſiniſtram. Quoniam & qui in nobis eſt motus, ſex modis accipitur. Localia quot modis accepta.

 ΠΕΡΙ

Coniunctio

E constructione coniunctionum quanquàm præscriptum egrediemur, quædam tamen hoc in loco non inutilia fortassis annotabimus, ut aliquid de hac etiam orationis parte in hoc secũdo tractatu memoremus, quod in prioribus rudimentis dictũ non sit: imitati omnino Theodorum Gazam, qui in quarto τῶν εἰς τέσσαρα etiam de coniunctionum constructione scripsit, cuius principium huiusmodi est. Ὁ δὲ σύνδεσμος λέξις συνδετικὴ οὖσα τῶν ἑτέρων τοῦ λόγου μερῶν, εἰς κατάλληλον σύνθεσίν τε, καὶ τάξιν τὰ ὅμοια συνάπτει ἀεί. id est, Coniunctio autem cum dictio sit copulatiua aliarum quidem orationis partiũ, ad congruitatem cõpositionemq́; & ordinem similia copulat semper. Nam nomen quidem nomini, & uerbum uerbo: & omnino casum casui, & tempus pariter ac modum, & alia itidem connectit. Constructionem autem differenter habet secundum differenteis illius inter se species.

Theodorus.

Copulatiuæ

Earum igitur quæ connectunt sensum, orationem ue in multum productam, & ob id συμπλεκτικοὶ, hoc est, copulatiuæ nuncupantur. Coniunctio quidem καὶ præponitur dictionibus, τε. uerò subiungitur enclitice posita. θεοί τε, καὶ ἀνέρες. & sic inuicem construuntur. ut τε. præcedat καὶ. cum autem καὶ inchoatiua sit, oportet omnino & aliam καὶ subsequi. uel uerbum uerbo connectentem, uel nomen nomini, utcunque contigerit primam construi. Si enim quispiam dicat, καὶ περιπατεῖ σωκράτης, inferet ex necessitate, καὶ διαλέγεται, uel tale aliquid. Si uerò dicat, καὶ σωκράτης γράφει, inferet profectò καὶ πλάτων, uel quispiam alius. Vniuersaliter enim copulatiua præcedens, uel disiunctiua similem exigit orationis partem. Si nempe casualem, eundem postulat casum. si uerò non casualem, eundem modũ sed non necessariò. ut καὶ γράφω, καὶ νοῶ. ἢ γράφω ἢ νοῶ. καὶ ὁ ἐμὸς δοῦλος, καὶ ὁ σός. Licet autem in eadem constructione coniungere articulareis nominatiuos genitiuis. ut ἄριστα τὰ ὁμηρικὰ ἔπη, καὶ τὰ ἡσιόδου, id est, optima homerica carmina, & Hesiodi. Cum autem diuersus existat modus, idem

καί.

τε.

idem uerbum seruari necesse est. ut καὶ γράφω, καὶ γράφοιμι. καὶ ἔλεγες, καὶ λέγε. Eodem uerò existente modo, diuersa ponuntur & uerba, καὶ περιπατῶ, καὶ διαλέγομαι. & casus etiam eosdem tam copulatiue quàm disiunctiue requirunt, & præcedentes & in medio positæ, cum ad id uerbum referantur. ut καὶ ἐγὼ καὶ σὺ γράφομεν. ἢ ἐμοῦ ἢ σοῦ φείδεται, uel mihi, uel tibi parcit. μὲν uerò coniunctio, dictionis quidem nusquàm inchoatiua est, sed orationis. δὲ autem subiunctiua existens, & orationis & dictionis consecutiua est τοῦ μὲν. ut μέν. δέ.

Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε εὗδον.
Παννύχιοι, δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. Ἰλιάδος β.

Existit autem eadem etiam transitiua, cum per ipsam transitionem circa sensum & narrationem fiat. ἀτὰρ uerò & αὐτὰρ inchoatiuæ sunt, quamuis δὲ æquiualeant. Ἰλιάδ. α. ἀτάρ. αὐτάρ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος, καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Et Ἰλιάδος κ.

Ἀτὰρ κατακείομεν αὐτοὺς τυτθὸν ἀπὸ προνεῶν.

Ἀλλὰ uerò subiunctiua est. Ἰλιάδος ε. ἀλλά.

Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής.

Quare & hæc erit consecutiua τῷ μέν. Coniunctiones uerò ἠμὲν & ἠδὲ inchoatiuæ sunt. sed ἠμὲν orationis & dictionis. ἠδὲ uerò dictionis tantum, & coniunctionem ἠμὲν subsequitur. Ἰλιάδος ε. ἠμέν. ἠδέ.

Ὄφρα εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεόν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

Sed hæ quidem poëticæ sunt coniunctiones, qualis etiam est coniunctio ἤτοι, inchoatiua orationis & ipsa existens. ἤτοι.

Ὀδυσσείας β. Ἤτοι ὅ γ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο.

Διαζευκτικοί.

Οἱ δὲ διαζευκτικοί, hoc est disiunctiuæ, disiuncta componunt, & aut rem à re, aut personam à persona segregantes, locutionem annectunt. Ἰλιάδος ο. Disiunctiuæ.

Αἰδὼς ἀργεῖοι Νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι. ἤ.

Et Ἰλιάδος α. ἠέ.

Εἰς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω. ἤτοι.

Ἢ αἴας, ἢ ἰδομενεύς, ἢ δῖος ὀδυσσεύς. ἤτοι enim æquiualens τῷ ἢ præpositiua est τοῦ ἤ. ἤτοι ἀγαθόν, ἢ φαῦλον. Aequiualens uerò

τῷ μὲν

τῷ μὲν inchoatiua fit orationis, sed apud poëtas ut dictum est, ἤτοι ὅ γ᾽ ὡς εἰπών. ἢ igitur distinguens indefinitè, non absque altera ἢ uel existente, uel intellecta dicitur. Determinatiuè autem, siue declaratiuè sola ponitur. Ιλιάδ. α.

Βούλομ᾽ ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.

significat enim καὶ οὐκ ἀπολέσθαι, hoc est, et non perire. Vnde fortè & ἀναιρετικός, id est electiua, siue disertiua magis propriè adpellari potest, sicut apud nos quàm, cõiunctio electiua. ut diues uolo esse quàm pauper. hoc est et nõ pauper. μοναδικῶς δὲ, id est sola & per se ἢ construitur, quum sit dubitatiua. Ιλιάδος β.

Η ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει,
Τρώων ἱπποδάμων. id est, an etiam & auro indiges &c. Siue solutiua cum dubitatione. Ιλιά. ι.

Τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ᾽ ἀγείρας ἀτρείδης,
ἢ οὐχ ἑλένης ἕνεκ᾽ ἠϋκόμοιο.

ἦ. Illud uerò ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. Ιλιά. σ. & similia, aduerbialem constructionem habent affirmatiuorum, quemadmodum, τό, ἦ θέμις aduerbiorum similitudinis.

Συναπτικοί.

Continuatiuæ. Οἱ δὲ Συναπτικοί, id est, continuatiuæ sunt, quæ existentiã quidem minimè, sed consequentiam quandam & ordinẽ significantes, copulant quidem sensus imperfectos.

Construũtur autem & secundum rectum, id est recto ordine, & secundum oppositum siue conuersum, id est opposito ordine. Aut enim præcedunt, aut inferuntur, & præcedentibus quidem secundum rectum construũtur. Ιλιά. α.

ὄφρα. Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
Αλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσσῃ.

Illatis uerò, secundum oppositum siue conuersum construuntur. Ιλιάδος α.

ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος πριάμοιό τε παῖδες,
εἰ. Αλλοι τε Τρῶες εἰ σφῶιν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοισιν.

Etiam cum subiunctiuo hanc coniunctionem εἰ construere aliquando contingit, præsertim si unà cum καὶ capiatur, & omnino cum reliquis coniunctionibus, & cum optatiuo

ptatiuo & indicatiuo, pro ut consequentia est, aut confessionis siue certitudinis, aut ambiguitatis. Videtur enim in confessis quidem indicatiuum & subiunctiuum exigi. In ambiguis uero optatiuum, quapropter & potentialem ἄν. ad huiusmodi magis proprie redderemus. ut
Εἰ ἡδονὴ τ' ἀγαθὸν εἴη, ταύτῃ ἂν ὁρίζοιτο ἡ εὐδαιμονία. ἄν.
Hoc est, si uoluptas esset ipsum bonum, hoc pacto diffiniri posset felicitas. Verum non semper ea sic utimur. De præterita uero re indicatiuo semper iungitur. ut εἰ ἦν, si erat, hoc est, si esset, εἰ καὶ ἦν, & si erat.

Παρασυναπτικοί.

Similiter autem & παρασυναπτικοί, id est, subcontinuatiuæ construuntur, nisi quod hæ & existentiam cum ordine significant. Vt ἐπεί.

Αἰτιολογικοί.

Οἱ δὲ αἰτιολογικοί, hoc est, causales uero, & præpositiuæ sunt dictionum, excepto γάρ, & secundum rectum & secundum conuersum construuntur, & aliquæ istarum subiunctiua uerba faciunt. ut ἐὰν μάθω ἵνα διδάξω, si didicero ut doceam. Et aduerbialiter. ut ἐπειδὰν διδάξω, postquàm docuero, ἢ ὅταν διδάξω, uel quando docuero. Verum coniunctio ἵνα, & quæ huic æquiualent, etiam cum optatiuo construuntur, si de præterito sermo habeatur. ut ἀφίκετο ἵνα θεῷτο, uenit ut spectaret. Et cum præterito imperfecto modi indicatiui, ubi de præterito aliquid censemus esse, uel non esse. ut ἐχρῆν αὐτὸν λαβεῖν συγγραφὴν ἵν' εἶχεν ἀπαιτεῖν κατὰ νόμους, id est, oportebat eum accipere syngraphum, ut posset exigere secundum legeis. Hæc autem coniunctio ὅπως, ἀντὶ τοῦ πῶς, hortatiue cum futuro indicatiui construitur. ut σκοπεῖτε δὲ τοῦτο, ὅπως μὴ λόγους ἐροῦσιν, hoc est, cogitate autem id, ut non sermones dicent, pro dicant. alioqui omni tempore congruit. Cum indicatiuo autem coniunctio ὅτι, & quæ huic æquiualent. ut ὅτι οὐδεὶς μισθὸς, οὐδὲ τέχνη, quia nulla merces neque ars. Coniunctio autem ἐφ' ᾧ, & indicatiuo & infinitiuo iungitur. cum indicatiuo præterito, & futuro. ut ἐφ' ᾧ ἔγραψεν, ea ratione qua

Causales. γάρ. ἵνα. ὅπως. ὅτι. ἐφ' ᾧ.

ne qua scripsit. ἐφ' ᾧ κομιοῦται, ea ratione ut accipiat. Cum infinitiuo ἐφ' ᾧ μεμνῆσθαι, ea ratione ut recordetur. ἕνεκα uero genitiuo construitur. Illud uero Homeri Ιλιάδ. α.

ἕνεκα.

Οὕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα.

γάρ. Ionicum est. γὰρ uero omnibus orationis partibus subiungitur, & nusquam inchoatiua est. ἢ γάρ, οὐδὲ γάρ.

Εναντιοματικοί.

Aduersatiuæ. Οἱ δὲ λεγόμενοι ἐναντιοματικοὶ, hoc est, Quæ autem aduersatiuæ dicuntur, & præponuntur dictionibus, & subiunguntur. orationi tamen præponi nusquam contingit. ut ἔκαμον παραινῶν, ἀλλ' ὅμως παραινέσομαι ἔτι, fessus sum admonendo, at tamen admonebo adhuc. καίτοι σπεύδων, ὅμως οὐκ ἔσχον καταλαβεῖν. id est, quanquam festinas, tamen non potui assequi.

ὅμως.

Rationales. Συλλογιστικοί. Τῶν δὲ συλλογιστικῶν, hoc est, rationalium siue collectiuarum, uidelicet illationibus & conclusionibus accommodatarum, coniunctio ἀλλὰ siue ἀλλαμὴν præpositiua est dictionis tantum. Reliquæ uero omnes & præponi & subiungi possunt. ut πᾶς ἄνθρωπος ζῶον. ἀλλαμὴν πᾶν ζῶον οὐσία. πᾶς ἄρα ἄνθρωπος οὐσία. Omnis homo animal, at omne animal substantia, omnis ergo homo substantia.

ἀλλά. ἀλλαμήν. ἄρα.

Αποῤῥηματικοί.

Dubitatiuæ. Οἱ δὲ ἀποῤῥηματικοὶ, hoc est, dubitatiuæ, dubitanti & percontanti in usu cedunt. ut ἆρ' οὖν ἀγαθὸν τὸ ἡδύ, nunquid igitur uoluptas bonum. præcedunt autem orationes, nisi aliquid sit per ὑπερβατὸν, id est, quando aliqua dictio interponitur.

ἆρα. οὖν.

Παραπληρωματικοί.

Expletiuæ. Οἱ δὲ παραπληρωματικοὶ, hoc est, expletiuæ, nomen quidem habuerunt ab eo quod locutionem sensusque expleant, aut metri aut ornatus gratia. Habent sæpius etiam significationem diuersam. ut γε. diminutiua, δη. autem circunscriptiua, & transitiua, & affirmatiua est. Sed ἄν potentialis & indefinita, omnes tamen aliis partibus orationis subiunguntur. Ιλιάδος β.

γε. δη. ἄν.

Α'λλοι

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε, καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
Εὗδον παννύχιοι. ἄν uerò ſubiunctiuo modo ſubiungitur indefinita exiſtens. ut ὅσα ἂν λέγῃς, ὅσα ἂν εἴπῃς. Sed potentialis, præſenti & futuro optatiui modi. ut οὐκ ἂν λέγοις, οὐκ ἂν λέξοις. ſiue præponatur, ſiue poſtponatur. Et cum indicatiuo. ut οὐκ ἂν ἐρεῖς, id eſt, non utique dices: ſed rarò id quidem. Præterito uerò Indicatiui ſæpius. ut οὐκ ἂν εἶπες, ἢ ἔλεγες, non utiq; dixiſſes aut diceres. Familiarius autem, etiam ſi quidem & ante uerbum, & poſt uerbum ἂν poſſit indifferenter locari, optatiuo iungitur. Si uerò non in utriſque locis, ſubiunctiuo ſolum. Et aſſumentes Infinitiuum ad congruam conſtructionem Indicatiui dicimus potentialiter ſecundum treis temporis differentias. ut λέγειν ἄν, εἰπεῖν ἄν, καὶ ἐρεῖν ἄν. Etiam participio. ut εἰπόντας ἄν, καὶ ἐροῦντας ἄν Similiter autem & in aliis, minimè uerò præteritum perfectū ἂν recipit.

F. VRBANI GRAMMATICARVM INSTITVTIONVM TRACT. SECVNDI FINIS.

DE SIGNIFICATIONE COLLECTIO ΤΩΝ ΗΝ. ΗΣ. Η. DICTIONVM EX DIVERSIS AVTORIBVS PER EVNDEM VRBANVM.

ΗΝ. ν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, prima persona praeteriti perfecti, ἀπὸ τοῦ εἰμί, eram.

ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχε, tertia persona praeteriti imperfecti eiusdem uerbi, erat.

ἦν, ἤμην, prima persona prǽteriti plusquàmperfecti, fueram & fui.

ἦν ἐπίῤῥημα ἀγανακτήστικος, aduerbium indignationis.

ἤν ἀντὶ τοῦ ἐάν, si. ut ἤν που ἀκούω. sicubi audiam.

ἥν ἀντὶ τοῦ ἥντινα, articulus subiunctiuus, quam.

ἥν ἀντὶ τοῦ ταύτην, pronomen relatiuum, hanc.

ἥν ἀντὶ τοῦ ἑήν, pronomen possessiuum, suam.

ΗΣ. Ἦς ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες, secunda persona ἀπὸ τοῦ ἦν, eras.

ἦς ἀντὶ τοῦ ἦν, tertia persona δωρικῶς, erat.

ἦς secunda persona Subiunctiui, ἀπὸ τοῦ εἰμί, ἐὰν ὦ, ἦς. ᾖ, sim, sis, sit.

ἧς ἀντὶ τοῦ ἧς τινος, gtūs casus articuli subiunctiui, cuius.

ἧς ἀντὶ τοῦ ταύτης, genitiuus pronominis demonstratiui, huius.

ἧς ἀντὶ τοῦ ἑῆς, genitiuus pronominis possessiui, suae.

Η. Ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη, dixit, tertia persona secundi aoristi.

Ἰλιάδ. α. Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε κρονίων.

Dixit, & nigris superciliis annuit Saturnius.

ᾖ tertia persona subiunctiui, ἀπὸ τοῦ εἰμί, ut ἐὰν ὦ, ἦς, ᾖ.

ἡ articulus praepositiuus. Ἰλιάδος ε.

Ἡ μὲν ἄρ ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις ἀθήνη.

Nempe sic fata abscessit caesia Pallas.

ἥ articulus subiunctiuus. Ἰλιάδος α.

Ἣ μυρί' ἀχαιοῖς ἄλγ' ἔθηκε.

Quae infinitos dolores Achiuis dedit.

ἥ pronomen relatiuum ἀντὶ τοῦ αὐτή. Ὀδυσ. ζ.

Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, ἧδ' εὖ μάλα ἠνιόχευεν.

Haec bene

Hæc bene quidem currebant, ipſa uerò bene ualde equos regebat.

Ἥ pronomen poſſeſſiuum tertiæ perſonæ fœminini generis. ut ὅς, ἥ, ὅν, ſuus, ſua, ſuum.

ᾗ datiuus caſus articuli ſubiunctiui. ut ἥ, ἧς, ᾗ. quæ, cuius, cui.

ᾗ datiuus caſus pronominis poſſeſſiui tertiæ perſonæ. ut ἥ, ἧς, ᾗ.

ἦ aduerbium affirmandi, ἀντὶ τοῦ ὄντως. Ἰλιάδ. α.

Ἦ γὰρ ἂν ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.

Nempe enim Atride nunc ultimo contumelias diceres.

ᾗ aduerbium, ἀντὶ τοῦ ὡς. ut ᾗ θέμις ἐστὶν, ὡς θέμις ἐστίν. ut fas eſt. Vel pro qua hoc eſt, quà uia, qua ratione.

ᾗ aduerbium ſimilitudinis, ἀντὶ τοῦ καθὰ, quemadmodũ.

ᾗ aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου. Ἰλιάδος υ.

Ἄντυγ' ὑπὸ πρώτην. ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός.

Id eſt, curaturam ſub primam, ubi tenuiſſimũ currebat æs.

ᾗ aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπῃ. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις.

Τῇ δ' εἶς, ᾗ σ' ἂν ἐγώπερ ἄγω.

Id eſt, eò autem ibis, quò te ego nempe ago.

ἧχι aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου, ubi.

ἢ σύνδεσμος διαζευκτικός, id eſt, coniunctio diſiunctiua. uel perſonarum. Ἰλιάδος α.

Εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, ἢ αἴας.

Ἢ ἰδομενεύς, ἢ δῖος ὀδυσσεύς.

Id eſt, unus autem uir conſiliarius eſto, uel Aiax, uel Idomeneus, uel diuus Vlyſſes. Vel rerum. ut ἢ νύξ, ἢ ἡμέρα, uel nox, uel dies. ἢ ζωή, ἢ θάνατος, uel uita, uel mors.

ἢ ὑποδιαζευκτικὸς ἀδιορίστως, εἴτ' οὖν ἀδιακρίτως. id eſt, ſubdiſiunctiua indeterminatè, ſiue indiſcretè. ut δός μοι χρυσὸν, ἢ ἄργυρον, da mihi aurum, aut argentum. Ἰλιάδ. ρ.

Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται ὅστις ἀφείη.

Ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθός.

Id eſt, Omnium enim ſagittæ attingunt quicunq; mittat, ſiue ignauus ſiue fortis.

ἢ διασαφητικός. id eſt, explanatiua, quæ & ἀναιρετικός à Theodoro dicitur, hoc eſt diſſertiua, ſiue electiua, eſt quando è duobus præpoſitis unum tollit. ut

Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.

Hoc statim aliter exposuit ex Porphyrio

Σημαίνει καὶ οὐκ ἀπολέσθαι. id est, Volo ego populum saluum esse quàm perdi. hoc est, saluum esse, & nõ perdi. Quæ quidem coniunctio & περ syllabam admittit. ut πλουτεῖν θέλω, ἤπερ πένεσθαι, Diues malo esse quàm pauper. id est, & non pauper.

Alij exponunt pro ἀληθῶς, uel ἀκριβῶς.

ἢ ἀπορρηματικός, ἀντὶ τοῦ ἆρα, id est, dubitatiua, qua dubitantes & interrogantes utimur: & semper orationi præponitur, nisi aliquid, impediat. & circunflectitur. Ιλιάδος β.

ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει Τρώων ἱπποδάμων.

An etiam & auro indiges, quod aliquis feret Troianorum equidomitorum. Est etiam λυτικός τις ἀπορρηματικῶς, secundum Theodotum. hoc est, solutiua quædam cum dubitatione. Ιλιάδος ι.

Τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας ἀτρείδης,
ἦ οὐχ' ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο.

Quid autem populum duxit huc congregans Atrides: an non Helenæ causa pulchricomæ? At secundum alios ἦ in hac significatione dicitur σύνδεσμος βεβαιωτικός μεθ' ὑπερωτήσεως. hoc est, coniunctio adfirmatiua cum interrogatione: quæ quidem etiã sine interrogatione inuenitur. Ιλιά. σ.

ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. &
ἦ δὴ λοίγια ἔργα ἔσσεται, & similia.

Sed ut Theodoro placet, ἦ hoc modo sumpta, aduerbialem constructionem habet adfirmatiuorum.

Ἢ ἀντὶ τοῦ ἄν, καὶ εἰ. Ιλιάδος γ.

ἢ τοιόσδε ἐὼν ἐν ποντοπόροισι νέεσσι.

hoc est, Si talis existens in nauibus per pontũ currentibus.

Et in eodem. ἢ καὶ γένει ὕστερος ἦεν.

Si & generatione posterior esset.

ἢ ἀντὶ τοῦ καί, ut est apud Platonem. Μίνως ἢ περὶ νόμων. id est, Minos & de legibus. In qua significatione capitur etiam à Porphyrio adcuratissimo Homeri interprete in enodatione carminis illius, Βούλομ' ἐγώ. cuius uerba hæc sunt, Θέλω γὰρ τὸν ὄχλον σώζεσθαι, καὶ αὐτὸς ἀπολέσθαι. id est, Volo ego populum sospitari, & ipsemet interire. Qua uoce significat se populi Græci salutem proprio saluti præferre, quod optimo cuique imperatori conuenientissimum est.

ἢ ἀντὶ

ἢ ἀντὶ τοῦ ὁπότερον. id eſt, utrum. Ιλιάδος α.
Διάνδιχα μερμήριξεν
ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
utrum hic enſem acutum educens à femore.

ἢ συγκριτικός, comparatiua. Ιλιάδος ο.
Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι,
ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
id eſt, Melius uel mori uno tempore, uel uiuere, quàm diu corrumpi in graui pugna.

Alij μένος τε βέλτερον coniungunt.

ἢ παρέλκει, id eſt, abundat. Ιλιάδος θ.
Επεὶ ἢ πολὺ φέρτερός ἐστι. quoniam præſtantior eſt.

ἢ adiuncta ἀλλὰ coniunctioni, fit ἀλλαὴ, καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἀλλὴ, niſi.

ἢ μὲν ἀρκτικός ἐστι τοῦ ἠδέ. hoc eſt, incœptiua.

ἠδὲ uerò ἐπακολουθικὸς τοῦ ἠμέν, hoc eſt, ſubſecutiua. Ιλιά. ι.
Ε᾿ν δὲ ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός.
At in uno precio ignauus & fortis.

ἤτοι æquiualens μὲν, fit orationis præpoſitiua apud poëtas. Ιλιάδος α.
ἤτοι ὅγ᾽ ὣς εἰπὼν κατ᾽ ἄρ᾽ ἕζετο.
Hic quidem ſic fatus ſedit.

ἤτοι uerò æquiualens ἢ, præpoſitiua fit τοῦ ἢ. ut ἤτοι ἀγαθὸν, ἢ φαῦλον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΩΣ, ΠΟΣΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ.

Ι᾿στέον ὅτι τὸ ὡς τριάκοντα σημαίνει παρὰ Τρύφωνι.

De ſignificatione ὡς.

Ω῾ς παραβολὴν, parabolam. Ιλιάδος γ.
ὥς τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας.
Vtcp leo lætatus eſt, magnum nactus corpus.

ὡς ἀνταπόδοσιν, redditionem. Ιλιάδος γ.
ὣς αὖτις καθ᾽ ὅμιλον ἔδυ τρώων ἀγερώχων.
Sic per turbam ſubijt Troianorum illuſtrium.

ὡς ὑπερβολὴν, ſuperlationem. Οδυσσείας λ.
ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός.
Vt non grauius & impudentius aliud muliere.

ὡς ἀναφορὰν, relationem. Οδυσσείας δ.

ὥς οἱ

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
Ὥς θαυμασμόν, admirationem. Ὀδυσσείας ω.
Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι πηνελοπείῃ.
Vt bonæ mentes erant prudenti Penelopæ.
ὥς βεβαίωσιν, confirmationem. ὡς χάριεν ἐστ' ἄνθρωπος ἀνθρώποις. Sic gratiosum est homo hominibus.
Ὥς ὁμοίωσιν, similitudinem. Ὀδυσσείας δ.
Ὡς ὅ δ' ὀδυσσῆος μεγαλήτορος υἷι ἔοικεν.
Ita hic Vlyssis magnanimi filio assimilatus est.
ὡς τὸ οὕτως, sic. Ἰλιάδος η.
Ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος ἕκτωρ.
Sic fatus portis erupit splendidus Hector.
ὡς τὸ ὅμως, tamen. Ὀδυσσείας α.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ.
Sed neq; tamen socios liberauit, cupiens quanquàm.
ὡς τὸ ὅπως. ut. Ἰλιάδος ζ.
Ὡς σπείσῃς διῒ πατρὶ, καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι.
Vt libes Ioui patri, & aliis immortalibus.
ὡς τὸ ὁμοίως, similiter. Ὀδυσσείας α.
Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
Similiter periret & alius quicunq; talia quidem faceret.

Alij exponunt, utinā pereat et alius.

ὡς τὸ ὅσον, quantum. Ὀδυσσείας ρ.
Καὶ κρέας ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι.
Et carnem quantum ei manus capiebant circumijcienti.
ὡς τὸ τόσον. tantum. Ὀδυσσείας η.

Alij pro ὅσσον legūt τόσσον.

Ὅσσον φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν
Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὣς δὲ γυναῖκες. Ἱστὸν τεχνῆσαι.
Quantum Phæaces super omneis periti homines nauem uelocē in ponto impellere, tantū mulieres telam operari.
ὡς τὸ ὡσαύτως, eodem modo. Ὀδυσσείας ε.
Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγᾶσθε θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.
Eodē modo rursus nunc mihi inuidetis dij mortalē hoīem (adesse.
ὡς τὸ ἕως, donec. Ὀδυσσείας γ.
Ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον, καὶ χρυσὸν ἀγείρων.
Donec hic multum uictum & aurum congregans.
ὡς τὸ ἀλλὰ, sed. Ὀδυσσείας χ.
Κείσομαι, ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.

Iacebo, sed non est gratia postea benefactorum.
ὥς τὸ ὅτι, quia. Ιλιάδ. χ. Οὐδέ νύ πώ με, ὡς θεός εἰμι.
Neque quidem nempe me nouisti quod deus sum.
ὥς τὸ ἐπεὶ, postquàm. Ιλιάδος κ.
Ως ἴδε χῶρον ἔρημον ὅθ' ἕστασαν ὠκέες ἵπποι,
Postea quàm uidit locũ desertum ubi steterãt ueloces equi.
ὥς τὸ εἴθε. ut, Ιλιάδ. γ. Η'λυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι.
Venisti ex bello, utinam illic perijsses.
ὥς τὸν ει. σύνδεσμον συναπτικὸν, si, cõiunctionẽ cõtinuatiuã.
Οδυσ. γ. Ως ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε,
Si uos à me celerem ad nauem iretis.
ὥς τὸ διηγηματικὸν κεφάλαιον, narratiuum caput. Οδυσ. γ.
Ως ἦλθον φίλε τέκνον ἀπευθὴς, οὐδέτι οἶδα.
Sic ueni chare fili nil audiens, neque quid noui.
ὥς τὸ καθάπερ, queadmodũ. Οδυσ. ψ. Η'ρξατο δ' ὡς πρῶτον κίκονας δάμασε. Cœpit queadmodũ primũ Ciconas domuit.
ὥς τὸ εὐθέως, statim. Ιλιάδος ξ.
Ως δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,
Vt aũt uidit, statim illũ amor densa pręcordia circũobruit.
ὥς ἀλλαμὴν, atqui. Αριστοφάνης ἐν νεφέλαις.
Ως τοῦτ' ἀληθῶς ἀττικὸν χωρίον. Atqui hęc uerè Attica regio.
ὥς τὸ λίαν, ualde. Ιλιάδος τ.
Αὐτὰρ ἀχιλλεὺς ὡς εἶδ' ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος.
At Achilles ut uidit, ualde illum magis subijt ira.
ὥς τὸ ἵνα σύνδεσμον, ut, coniunctionem. Ιλιάδος γ.
ὥς μοι καὶ τὸν δ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης
Vt mihi & hunc uirum magnum nomines.
ὥς τὸ διὸ, ea propter. Ιλιάδος ι.
ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο φίλον τέκος οὐκ ἐθέλοιμι λείπεσθαι.
Ea propter postea à te chare fili non uellem relinqui.
ὥς τὴν πρὸς πρόθεσιν, ad. Οδυσ. ρ. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Vt semper similẽ agit deus ad similẽ.
ὥς τὸν γὰρ σύνδεσμον, enim, coniunctionem. Ιλιάδ. φ.
ὡς οὔτοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστι.
Non enim tibi fluuio domari fatale est.
Τὸ ὡς πάντοτε ὀξύνεται, καὶ ἐν ἀρχῇ, καὶ ἐν μέσῳ, καὶ ἐν τέλει, χωρὶς ὅτε σημαίνει τὸ οὕτως, καὶ τὸ ὅμως. καὶ δασύνεται, πλὴν ὅτε σημαίνει τὸ ὠτίον.

DE AFFECTIBVS DICTIONVM

ΠΑΘΗ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΤΡΥΦΩΝΟΣ.

πλεονασ. μετάθεσις. Πλεονασμὸς μὲν οὖν ἐστὶ περισσότης χρόνου, ἢ χρόνων, στοιχείου, ἢ στοιχείων.

ἔνδεια. μετάληψις. Ἔνδεια, δὲ τοὐναντίον χρόνου, ἢ χρόνων, στοιχείου, ἢ στοιχείων ἐλάττωσις.

τμῆσις. Τμῆσις δέ ἐστι συνθέτου λέξεως ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις. οἷον ἄκρα πόλις, ἀντὶ τοῦ ἀκρόπολις.

Εἴδη τοῦ πλεονασμοῦ.

πρόσθεσις. ἀφαίρεσις. Πρόσθεσις ἐστὶ στοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς προσθήκη. οἷον ἀσταφίς, ἀντὶ τοῦ σταφίς. ἄσταχυς, ἀντὶ τοῦ στάχυς.

ἀναδίπλωσις. ἄρσις. Ἀναδίπλωσις δέ ἐστι τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἢ ἀντιστοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά. γίνεται δὲ ἐπὶ ῥημάτων, καὶ μετοχῶν, καὶ ὀνομάτων. πλεονάζει παρά τε Ἴωσι, καὶ Αἰολεῦσιν. οἷον κεκάμωσι, ἀντὶ κάμωσιν. ἀταρτηρος, ἀντὶ τοῦ ἀτηρός.

συστολή.

Ἔκτασις

Μετάθεσις δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέρας τάξεως. οἷον δαρτὸς ἀντὶ τοῦ δρατός. καλεῖται δὲ καὶ ἐνάλλαξις, καὶ ὑπέρθεσις.

Μετάληψις δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις. οἷον ἠπεδανός, ἀντὶ τοῦ ἀπεδανος. αἱμηπότης, ἀντὶ τοῦ αἱμοπότης.

Εἴδη τῆς ἐνδείας.

Ἀφαίρεσις, ἐστὶν ἔνδεια κατ' ἀρχήν. οἷον ὀρτή, ἀντὶ τοῦ ἑορτή. αἶα ἀντὶ γαῖα. κεῖνος ἀντὶ τοῦ ἐκεῖνος τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

Ἄρσις ἐστὶν ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλωμένης συλλαβῆς. οἷον βλῆσθαι, ἀντὶ τοῦ βεβλῆσθαι.

Συστολή ἐστιν ὅτ' ἂν τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συστολῇ, ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταβῇ. οἷον φυσίζοος, ἀντὶ τοῦ φυσίζωος. ξερόν, ἀντὶ τοῦ ξηρόν.

Συγκοπὴ

Ἔκτασις, ἐστὶν ὅτ' ἂν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῇ, ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταθῇ. οἷον κᾶλος, κᾶλός. κόρη, κώρη.

ἔκτασις.

Ἐπέκτασις ἐστὶ πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνου ὅτ' ἂν μὴ γενικὸν παρατήρημα κωλύσῃ. οἷον ἀδελφειός, ἀντὶ τοῦ ἀδελφός. πολεμήϊα, ἀντὶ τοῦ πολέμια.

ἐπέκτασις.

Συγκοπὴ ἐστὶν, ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον. οἷον κάμμορος ἀντὶ τοῦ κακόμορος. δάσκιον, ἀντὶ τοῦ δασύσκιον.

συγκοπή.

Vbi aduertendum est, syncopã tribus modis fieri, Aut enim integra eliditur syllaba κοινῶς. ut δασύσκιος, δάσκιος. ὁμότρυχας, ὄτρυχας. Aut uocalis sola Aeolico more, & nunc consonans aut eadem remanet immutata. ut φέρετε φέρτε, τίποτε τίπτε. aut in sequentem uertitur. ut κακόμορος κάμμορος, κατέβαλεν κάββαλεν, κατέπεσεν κάππεσεν. & sic in aliis compositis cum hac præpositione κατὰ, in quibus α. extrema uocali expuncta, τ. in sequentem consonantem uertitur, nisi forte aspirata extiterit: quia tunc τ. nequaquàm in eam mutari potest, quandoquidem syllaba in aspiratam consonantem desinere inueniretur, quod apud Græcos absurdum est, sed eius loco ἀντίστοιχον, hoc est, propria tenuis subrogatur. ut κατάθανεν, κάτθανεν. καταφάλαρα, καπφάλαρα. καταχεῦσαι, κακχεῦσαι. Verum si duæ sequantur consonantes, integra syllaba eliditur. ut κατάκτανε κάκτανε, κατάσχεθε κάσχεθε. Attamen si altera illarum immutabilis sit, rursus in sequentem mutatur consonantem. ut καταδραθέτω, καδδραθέτω. Aut duæ eliduntur syllabæ Ionico more, atque Aeolico. ut δευκαλιωνίδης, δευκαλίδης. ὑπεριονίδης, ὑπερίδης. unde ὑπερίων, ὑπερίονος ἰωνικῶς, ὁ ἥλιος, sol.

Syncope quot modis fiat.

Διαίρεσις ἐστὶν συλλαβῆς μακρᾶς ἀνάλυσις, ἢ διάστασις εἰς δύο, τὸ δὲ πάθος ἰώνων, καὶ θετταλῶν. οἷον πάϊς, ἀντὶ τοῦ παῖς.

διαίρεσις.

Συναλοιφὴ, ἐστὶ δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντα ἕνωσις, καταβολῇ τόνων. γίνεται δὲ κατὰ τρόπους ἑπτά. ἁπλοῦς μὲν τρεῖς, κατὰ ἔκθλιψιν. ἐπ' ἐμὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐμέ. κατὰ κρᾶσιν. τὰ μά, ἀντὶ τοῦ τὰ ἐμά. κατὰ συναίρεσιν. νηρῇδες, ἀντὶ τοῦ νηρηΐδες. Συνθέτους δὲ τέσσαρας, κατὰ ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν. ἐμουποδύνει, ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ ὑποδύνει. κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ᾠπόλος, ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος.

συναλοιφή.

Καθὰ ἔκθλιψιν καὶ κρᾶσιν, κἀγὼ, ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγώ. καθὰ ἔκθλιψιν, καὶ κρᾶσιν,, καὶ συναίρεσιν, ἐν ταθιοπία, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ αἰθιοπία. Quo in loco illud annotandum eſt, quòd ſi ex quapiam diphthongo, præcedente διὰ τοῦ ι. & ex quauis uocali ſequente, craſim fieri contingat, ἰῶτα quæ eſt ſubiunctiua uocalis diphthongi, cum inter duas uocaleis fortè exiſtat, prorſus exteritur: nec facta craſi, amplius admittitur. ut καὶ ἐγὼ κἀγώ. ubi ſubtracto ι. καθὰ ἔκθλιψιν, α. & ε. in α. productum καθὰ κρᾶσιν contracta ſunt. ſic τῷ ἐμῷ τὠμῷ. ἐμῷ ὠνυμόρῳ, ἐμωνυμόρῳ, χωρὶς τοῦ ι. ὅτι οὐδέποτε κρᾶσις γίνεται τοῦ ι. μέσου ὄντος, οὕτως ὁ ἐτυμολόγος. Hoc eodem modo συναλοιφὴ καθὰ ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν fieri contingit, ut ſupra dictum eſt. ut ἐμοὶ ὑποδύνει ἐμουποδύνει. ubi ι. ex οι. diphthongo prius expuncta, ο. & υ. καθὰ συναίρεσιν in ου. diphthongum contracta ſunt. At ſi contrà eueniat, ut ex aliqua monophthongo præcedente, & diphthõgo διὰ τοῦ ι. ſequente craſis fiat, ι. quidem diphthongi cum poſt ſe nihil habeat quod obſtet, facta craſi ex præcedentibus uocalibus, iterum in diphthongum admittitur. ut ὁ ἀιπόλος, ᾡπόλος. ubi ο. & α. καθὰ κρᾶσιν in ω. μέγα con tractis, ι. in diphthongum impropriam καθὰ συναίρεσιν ſumptum eſt. Moſcopulus tamen ἐν τῷ περὶ παθῶν aliter ſentire uidetur in dictione ἐγῷδα, ἐκ τοῦ ἐγὼ οἶδα, & ἐγῷμαι ἐκ τοῦ ἐγὼ οἶμαι, quæ quidem Attica ſunt. Subtracta enim præpoſitiua uocali οι. diphthongi, hoc eſt ο. καθὰ ἔκθλιψιν, ex ω. & ι. quæ eſt ſubiunctiua uocalis eiuſdem diphthongi, in ῳ. diphthongum impropriam ſynæreſim facit. Sic in dictione δαῖρα ἐκ τῆς δάειρα, quod poëticum eſt, & Proſerpinam ſignificat. expuncta enim prius ε. præpoſitiua uocali ει. diphthongi καθὰ ἔκθλιψιν, ex α. & ι. in αι. diphth. ſynæreſim facit. Sed ego antiquorum opinioni magis adhæreo, qui ex præpoſitiuis uocalibus ſynæreſin ſiue craſim omnino fieri exiſtimant, quod etiam in his exemplis ἐγῷδα, & ἐγῷμαι, atque δαῖρα fieri poteſt καθὰ κρᾶσιν, καὶ συναίρεσιν. quandoquidem etiam ex longa præcedente, nonnunquàm craſin fieri contingit. ut in dictis exemplis liquidò apparet, hoc eſt, τῷ ἐμῷ τὠμῷ. ἐμῷ ὠνυμόρῳ ἐμωνυμόρῳ. ubi ω. & ε. & duo ωω. in ω. contracta ſunt. Vtram tamen

Deiota eliſo

Craſis.

Moſcopolus

Ex præpoſitiuis uocalibus.

tamen ſententiã libuerit ſequi poteris. Sed ſciendum, hæc uerè Attica eſſe. Si uerò ex duabus diphthongis huiuſmodi contractio fieri contingat, primũ quidem ex præcedente diphthongo ſubiunctiua uocalis, hoc eſt ι. κατὰ ἔκθλιψιν omnino elidenda eſt: deinde ex uocali relicta & ex ea quæ ſequitur in altera diphthongo, fit craſis in uocalem productam, quæ ι. in diphthongum impropriam κατὰ συναίρεσιν indubitatò admittit. ut οἱ αἰπόλοι ᾡπόλοι, τῇ αἰθιοπίᾳ ταἰθιοπίᾳ.

Ex diphthongis craſis.

Eſt autem præter hæc & alia ſpecies συναλοιφῆς, quæ fit, quum duæ diuerſæ dictiones per uocaleis uniuntur: quarum præcedens ſit articulus præpoſitiuus neutri generis, hoc eſt τό. ſequens uerò indifferens. Quæ ſi ab ε. tenui incipiat, fit craſis in ου. ut τὸ ἐναντίον, τοὐναντίον. τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον. τὸ ἔνδυμα, τοὔνδυμα, & ſimilia. At ſi ab α. dictio ſequens incipiat, iterum in α. productum fit contractio. ut τὸ ἀγαθὸν, τἀγαθόν. τὸ ἅτερον, δωρικῶς θάτερον, τροπῇ τοῦ τ. εἰς θ. ſequente uocali adſpirata. In plurali quoque præcedente τὰ articulo neutro pluralis numeri, ſequente uerò ſiue α. ſiue ε. in α. item productum, fit craſis. ut τὰ ἀγαθὰ, τἀγαθά. τὰ ἕτερα, θάτερα. τὰ ἐμὰ, τἀμά, & alia huiuſmodi. In quibus contractionibus illud diligenter conſyderandum eſt, quòd ubicunque ex quapiam uocali tenui ſequente, facta ſit craſis: ea τὴν ψιλὴν ſuperponi ſibi deſyderat. Ex adſpirata uerò ſequente, nequaquàm: quod ab antiquis cõſtantiſſimè ubique ſeruatum uidemus: non ſolum articulis præcedentibus, ſed aliis quoque dictionibus. ut ποῦ ἐστὶ, ποῦστι. Eliſo enim υ. ſubiunctiua uocali, ο. & ε. in ου. contracta ſunt. Sic μοί ἐστὶ, μοῦστι. & alia huiuſmodi.

Diuerſæ dictiones coniunctæ.

Adnotatio.

Παρένθεσις ἐστὶ προσθήκη φωνήεντος, κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. οἷον νοῦσος, ἀντὶ τοῦ νόσος. ξεῖνος, ἀντὶ τοῦ ξένος. τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

Διπλασιασμός ἐστὶ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη κατὰ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. ὅττι

Ἔλλειψις ἐστὶν ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. ἀμύξαι, ἀντὶ τοῦ ἀμμύξαι. γεραὸν, ἀντὶ τοῦ γεραιόν. ἴδια τῶν ἀττικῶν, καὶ δωριέων καὶ αἰολέων.

Παρέλλειψις ἐστὶν ὅτ' ἂν ἕν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπηται. κάλιον, ἀντὶ

Παρένθεσις
Ἔλλειψις.
Διπλασιασ.
Παρέλλειψις

ἀντὶ τοῦ ὄττι, μέσσον, ἀντὶ τοῦ μέσον. τὸ πάθος ἰώνων.

Παρέμπτωσις. Παρέμπτωσις ἐστὶ προσθήκη συμφώνου κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. οἷον πτόλις ἀντὶ τοῦ πόλις. πτόλεμος ἀντὶ τοῦ πόλεμος.

Προσχηματισμός. Προσχηματισμός ἐστὶ προσθήκη συλλαβῆς, κατὰ τὸ τέλος. ἔστι δὲ τῶν τεσσάρων διαλέκτων ἴδιος. οἷον λόγοισιν, ἀντὶ τοῦ λόγοις.

τοῦ κάλλιον. ὤφελες, ἀντὶ τοῦ ὤφελλες. θᾶτον, ἀντὶ τοῦ θᾶττον.

Ἔκθλιψις. Ἔκθλιψις ἐστὶν ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἐντὸς τῆς πρώτης καὶ τελευταίας συλλαβῆς οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. σκῆπτον ἀντὶ τοῦ σκῆπτρον.

Ἀποκοπή. Ἀποκοπή ἐστὶν ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. οἷον δῶ, ἀντὶ τοῦ δῶμα. ποσειδῶ, ἀντὶ τοῦ ποσειδῶνα. ἀπόλλω, ἀντὶ τοῦ ἀπόλλωνα.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

De spiritibus. Regula.

Νεύματα Græcè, latinè spiritus, duo sunt: ἡ δασεῖα, καὶ ἡ ψιλή. hoc est, adspiratio & leuigatio, siue exilitas. Omnis enim dictio à uocali siue à diphthong. incipiens, uel nota adspirationis, uel exilitatis annotatur. Ex consonantibus autem ρ. solum in principio dictionis positũ adspiratur. ut ῥήτωρ. At in medio duarum uocalium in eadem dictione simplici exilem spiritum habet. ut χαίρω, φέρω. Si uerò geminatum extiterit, primũ quidem exili spiritu adnotatur, alterum uerò adspiratur. ut πόῤῥω, ἄῤῥωστος.

ρ. litera.

In nominibus, quem utique spiritum nominatiuus habet, eundem & cæteri casus suscipiunt.

Deriuatiua uerba.

In uerbis quoque spiritus thematis, in omnibus quæ ab eo deducunt, seruatur. Excipitur ἔχω, quod ἕξω futurum habet adspiratũ. ἵστημι quoque adspiratur: sed eius præterita leuigantur, dempto præterito perfecto & plusquàmperfecto ἕστακα scilicet & ἑστάκειν. Quoniam ε. ingrediens præterita tempora modi indicatiui, si remanet in alijs modis, spiritũ thematis seruat: si uerò cadit, hoc est, si nõ remanet in alijs modis, sicut est in ambobus aoristis, exilem spiritũ habet. ut ἔστησα, στῆσον, στησάτω, ἔστην, στῆθι, στήτω. Atticè aucta, spiritum thematis seruant. ut ἐλεύθω, ἐλήλυθα. ὠνῶ, ἐώνηκα. ὁρῶ, ἑώρων, ἑώρακα. ἁνδάνω, ἑήνδανον.

Omnis

Omnis articulus à uocali incipiens, aſpirat. ut ὁ. ἡ. οἱ. αἱ. Articuli.

Omnia pronomina ab ε. incipientia, exili ſpiritu adnotantur. ut ἐγώ, ἐμοῦ. Præter ἑ. & ab eo deriuata. ut ἑαυτόν. At ſi ab alia uocali initium habent, adſpirantur. ut οὗτος, αὕτη. Excipitur αὐτός, & ex eo compoſita. ut αὐτόχειρ, αὐτόματος. Adſpiratur & αὑτόν, ἀπὸ τοῦ ἑαυτόν, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε. Pronomina

Omnis præpoſitio à uocali incipiens, attenuatur. ut ἀνά ἀπό, ἐπί. Excipitur ὑπό, & ὑπέρ. Præpoſitio.

In medio dictionum compoſitarũ, nec denſus ſpiritus, nec tenuis ponitur. ut κατέτρεχον, καθάπαξ, ἀφυψόθεν.

Omnis coniunctio à uocali incipiens leuigatur. ut ἀλλά, εἰ, ἐπεί. Excipiuntur cauſales: quæ omnes adſpirantur. ut ἕνεκα, ὅπως. Præter ὄφρα. Coniunctio.

Deriuatiua omnia, ſi principium primitiuorum ſeruãt, eiuſdem quoq; retinẽt ſpiritum. ut ἅλς, ἁλύτης, ἁλιεύς, ἕλκω, ἕλκος. Excipiuntur ἱδρώς ἀπὸ τοῦ ἴδω. ἄμυδις ἀπὸ τοῦ ἅμα. ἑρμός ἀπὸ εἴρω. εἱρκτή ἀπὸ εἴργω. Deriuatiuæ dictiones.

Relatiua per aphæreſin tenuis conſonantis facta, adſpirantur. ut τόσος, ὅσος, τηνίκα, ἡνίκα. Ercipitur τόφρα, ὄφρα, τῆμος, ἦμος. Attenuatur autem ὄφρα quidem, quoniam α. ε. & ο. ante adſpiratam exili ſpiritu adnotantur. ut ἄφεσις, ἔθνος, ὄφεις. ἦμος uerò, quoniam η. in trochaica dictione exilem ſpiritum ſibi aſciſcit. ut ἦχος, ἦθος, ἦμος. præter ἧλος. Relatiua. α. ε. ο. ante aſpiratam

Aeolica omnia leuigantur. Nam Aeoles adſpirationem omnino ignorant. Aeolica.

Nomina numeralia adſpirantur omnia. ut εἷς, ἕξ, ἑπτά. demptis ὀκτώ, & ἐννέα, & quæ ab eis deducuntur. ut ὀγδοήκοντα, ἐννενήκοντα. Numeralia.

A. ſiue intenſionem ſignificat, ſiue priuationem, ſiue unionem, ſiue malum, ſiue parum, ſiue abundat, exili ſpiritu adnotatur. Excipitur ἅλυσις, quod ex α. priuatiuo componitur, & λύω. ἅδης quoq; aſpiratur, ex α. priuatiuo, & ἴδω. A. uerò ἀθροιστικόν aſpiratur. ἅμα, ἅπας. A.

A. ante β. leuigatur. ἄβυδος, ἄβυσσος, ἄβαξ, ἀβειρών. Excipiuntur quæ β. cum ρ. implicitum habent. ut ἁβρός, ἁβρότονον, ἁβρότης, ἁβρύνω. ἀβρότη tamen ἡ νύξ exili ſpiritu adnotatur. & ἀβροτάζω τὸ ἀποτυγχάνω, & ἄβρομος ὁ μὴ ἔχων ἦχον. Hæc enim α. habent priuatiuum. A. ante β.

A. ante γ.

A. ante γ. leuigatur. ἄγαν. ἀγείρω τὸ συναθροίζω. ἀγορὰ, ἄγνος τὸ φυτόν. Excipitur ἅγιος, & ἁγνὸς ὁ καθαρός, & quæ ab eo deducuntur. ut ἁγνίζω, ἁγιάζω, ἁγνισμὸς, ἁγιασμός, ἁγιωσύνη.

ἀδ. A. ante δ. attenuatur. ut ἄδωνις, ἀδελφὸς, ἀδρανίς. Excipitur ἅδης, & ἅδη, ὄνομα πάθους. ἁδρὸς, ἁδρύνω, ἁδρότης, ἁδήσειεν, ἁδεινὰς, ἁδυνύων, & ἁδεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀρέσκειν.

ἀε. A. ante ε. leuigatur. ut ἀεὶ, ἀετὸς, ἀέννααον, ἀέριον.

ἀζ. A. ante ζ. attenuatur. ἄζωτος πόλις. ἄζω τὸ ξηραίνω. à quo & ἀζαλὲς, & ἀζηχὲς, ἀντὶ τοῦ ἀδιαλείπτως. ἅζομαι uero τὸ σέβομαι καὶ θαυμάζω, & quæ ab eo fiunt, adſpirantur. Tryphon uero α. ante ζ. & leuigari & adſpirari exiſtimat.

ἀκ. A. ante κ. θ. ι. κ. attenuatur ſemper. ἀκδὼν, ἀθηναῖος, ἀΐω
ἀθ. τὸ ἀκούω, ἄκμων. ἁθρῆσαι ab Atticis adſpiratur: ſed à com-
ἀι. munibus attenuatur. ἄτρους uero ſi α. priuationem ſignifi-
ἀκ. cat, leuigatur: ſi adgregationem, adſpiratur. unde ἁθροίζω, & ἅθροισμα.

ἀλ. A. ante λ. ſiue ſolum ſiue geminatum, attenuatur. ἀλῶ τὸ πλανῶ. ἀλήτης ὁ πλανήτης, & ἀλείτης ὁ ἁμαρτωλός. ἄλυδις ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἀλδήσκω τὸ αὐξάνω. ἄλλως, ἀλλοῖος, ἀλλοδαπὸς, ἀλλὰς, ἀλλᾶντος, ἀλείφω. Excipitur ἅλς ἡ θάλασσα, & quæ ab eo deducuntur. ἁλίτης ὁ θαλάσσιος καὶ ὁ μάταιος. ἁλικαρνασὸς, & ἁλίαρτος ἡ πόλις. ἁλικὸν τὸ ἁλμυρόν. ἁλίζω τὸ ἁλατιπάττω. His adduntur & quæ ἄθροισιν ſignificant. ut ἅλις, ἀντὶ τοῦ ἀρκούντως. ἁλίζω τὸ συναθροίζω, καὶ ἅλως, ἅλω, τὸ ἁλώνιον. & etiam ἁλῶ τὸ κρατῶ, & quæ ab eo deriuantur. ἅλωσις, ἁλωτὸς, ἁλίσκω. ἅλυσις. etiam ἅλλομαι τὸ πηδῶ, duplici λλ. & ἁλλόμενος, & ἅλμα. ἆλτο uero ἀντὶ τοῦ ἐπήδησε attenuatur. unde ἐπᾶλτο apud Homerum. ἀλκυὼν uero, & ſi ab eo quod eſt ἐν ἁλὶ κύειν dicatur, leuigatur tamen propter κ. ſequens. ἁλία ἡ θερμασία apud Atticos adſpiratur, ſed communiter attenuatur. ἄλυς fluuius. unde ἀλυάτης tenui ſpiritu adnotatur: quidam tamen adſpirari uolunt. ἄλη uero ἡ ἀδημονία apud omneis leuigatur.

ἀμ. A. ante μ. leuigatur. ἀμύνω, ἀμῶ τὸ θερίζω. ἄμη ἡ δρεπάνη. ἀμάλη, ἀμαθύνω τὸ ἀφανίζω. ἄμης πλακοῦς. ἄμμος, ἄμαθος τὸ αὐτό. ἄμυδις. ἄμμιν ἀντὶ ἡμῖν. Etiam que α. habent στερητικόν. ἄμορφος, ἀμείλικτος, & his ſimilia. Excipitur ἅμα, & quæ ab eo deducuntur, ἁμαρτῆ, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἅμιλλα, ἁμιλλῶμαι τὸ ἀγωνίζομαι.

γωνίζομαι. ἅμαξα, ἁμαξοτροχία. Etiã ἁμαρτάνω, & quæ ab eo fiunt, ἁμαρτία, ἁμαρτωλός, ἅμμα τὸ σχοινίον. ἀμὶς τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον. ἀμνίον δὲ τὸ αἱματοδόχον. ἀμωσγέπως, καὶ ἀμηγέπη. ἄμη uerò, ἡ δρεπάνη, apud quosdam aspiratur, ab eo quòd est ἅμα πολλοὺς τέμνειν στάχυας. Inuenitur & ἄμος aspiratum, & per simplex μ. apud multos. Vsus tamen obtinuit ut leui annotetur spiritu, ac geminato μμ. scribatur. ἅμαξα uerò, si ab eo quòd est ἅμα ἄγεσθαι ὑπὸ τῶν βοῶν, aspiratur. Si uerò ab eo quòd est ἀμητὸν ἄγειν, leuigatur. Vbi hoc etiam aduertendum est, quòd α. in μ. desinens, quapiam sequente consonante, leuigatur semper. ut ἄμφω, ἀμφὶ, ἄμπυξ, ἀμνός, ἄμπελος, & his cætera similia. Annot.

A. ante ν. leuigatur. ut ἀνία, ἄνεμος, ἀνεμώλιον. ἀνύω καὶ ἄνοια ἡ ἄγνοια & his similia. excipitur ἁνδάνω τὸ ἀρέσκω, quod aspiratur, quandoquidem ἐκ τοῦ ἥδω, τὸ εὐφραίνομαι deducitur. ἀν. ἀο.

A. ante ξ. & ante ο. leuigatur semper. ut ἄξων, ἀξίνη, ἄξυλος, ὕλη. ἡ πολύξυλος. ἀορ, ἄορος, ἀολλέες, οἱ συνηθροισμένοι, ἀόριστος, ἀοσσητὴρ, ὁ βοηθός. & cætera his similia. ἀξ.

A. ante π. leuigatur, ἀπὸ πρόθεσις. ἀπηνής, ἀπώλεια. excipitur ἅπαξ, ἅπας, ἅπαν, ἁπαλός, ἅπτω, καὶ ἅπτομαι. Raro autem in thematicis dictionibus inuenitur α. ante π. At si quando inuentum fuerit, aut abundat, aut priuationem significat, aut præpositio est. ἀπ.

A. ante ρ. leuigatur. ἄρα, ἀρά, ἀραιός, ἀρνίον, ἀρνός, ἄρδω, ἄρξω. Si uerò μ. sequatur aut π. aspirabitur. ut ἁρμοῖ ἀντὶ τοῦ νεωστί. ἁρμόζω, ἁρμογή, ἁρμός, ἁρμονία, ἅρμα, ἅρπη, ἡ δρεπάνη. ἅρπυια, εἶδος ἀνέμου. ἁρπάζω, ἅρπαξ, ἁρπαλέος. & his similia. Excipitur τὸ ἀρμένιος, & ἄρμενον, & ἀρπέτιοσα, quæ leui spiritu signantur. ἄρκυς uerò ἡ παγὶς aspiratũ inuenitur. ἀρ.

A. ante σ. attenuatur. ἀσία, ἄση, ἡ βλάβη. ἀσίς, siue auis siue astrum cæli. ἀσάμινθος, ἡ λεκάνη. ἆσσον ἀντὶ τοῦ πλησίον. ἄσσα ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. ἅσσα uerò, ἀντὶ τοῦ ἅτινα aspiratur. & ἇσσον δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ ἧττον. & ἄσσων, ὁ ἥττων, τροπῇ τοῦ η. εἰς α. μακρόν. ἀς.

A. ante τ. siue solum, siue geminatum, leuigatur. ἄτερ, ἄτη, ἡ βλάβη. ἀτάλλω, ἀτθίς, ἀττικός, ἀτιτάλλω, ἀτταγὴν ὄρνις. ἄττα ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. ἅττα uerò ἀντὶ τοῦ ἅτινα aspiratur, sic ἀτ.

ἅτε, ἀντὶ τοῦ καθά. ἅτερος, ἀντὶ τοῦ ὁ ἕτερος. ἑτέρα θηλυκῶς. ἆπτον, ἀντὶ τοῦ ἧπτον. & ἅπτων, ἀντὶ τοῦ ἐλάττων.

ἀυ. A. ante υ. φ. χ. attenuatur. ἀύω τὸ φωνῶ. ἀΰτὴ ἡ φωνή. ἄ-
ἀφ. φαρ, ἀντὶ τοῦ εὐθέως, καὶ ἄφνω. καὶ ἀφνειός, ὁ πλούσιος. Excipitur
ἀχ. ἀφή. ab eo quod eſt ἅπτω, ἄχος, ἄχθος, ἀχανής.

ἀψ. A. ante ψ. leuigatur. ἄψ, ἀντὶ τοῦ ὀπίσω. unde ἀψόῤῥος, ὁ εἰς τοὐπίσω ὁρμῶν. & alia excipiuntur quæ ab ἅπτω & ἅπτομαι deriuantur. ut ἁψίκορος ὁ ταχέως κορεζόμενος. ἁψιμαχία, ἁψίς, ἁψῖδος, καὶ ἅψεα τὰ μέλη.

ἀω. A. ante ω. attenuatur. ut ἄω, τὸ πνέω. ἀωτῶ, τὸ ὑπνώττω. ὅμηρος. ὕπνον ἀωτεῖ. καὶ ἄωτος τὸ ἄνθος, καὶ ὁ καρπός.

E

ε ante α. E. ante α. aſpiratur. ut ἑανόν, τὸ λεπτὸν ἱμάτιον, ἢ τὸ ποικίλον. ἑαυτόν, ἑὰ τὰ ἀγαθά, ſed hoc quidem attenuant. Excipitur ἔαρ, & quæ ab eo fiunt. ut ἐαρινός, ἐαρίζω, ἐάω, τὸ καταλιμπάνω, & quę ab eo deducuntur leui ſpiritu annotantur.

ἐβ. E. ante β. leuigatur. ut ἔβενος, ἔβερ proprium nomen. Sequente uero ρ. aſpiratur. ut ἑβραῖος. ἑβραΐς. Excipitur ἐβρός, ὁ ἔλαφος. ἑπτὰ quoq; & quæ ab eo fiunt aſpirantur. ut ἕβδομος, ἑβδομήκοντα. τροπῇ τοῦ π. εἰς β.

ἐγ. E. ante γ. attenuatur ſemper. ut ἐγείρω, ἐγγύς, ἔγγιστα, ἐγώ.

ἐδ. E. ante δ. leuigatur ἔδαφος, ἔδεατα πόλις, ἔδω, τὸ ἐσθίω & alia. Excipitur ἕδος, τὸ ἔδαφος, ἑδεῖται, ἀντὶ τοῦ καθίσει. ἕδρα, & ab eo deriuata. ἑδραῖος, ἑδράζω, ἑδραίωμα. Excipitur & ἕδνον, ἡ προῖξ dos. ἑδώλιον, ἡ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα. & ἑδανόν, τὸ ἡδύ.

ἐε. E. ante ſeipſum attenuatur. ἐεπῶς, ἀντὶ τοῦ εὐχερῶς. ἔερεν ἠγουν ἐκώλυε. &, ἐεσάμην. & ἐείκασι. Excipitur ἕερση, ἡ δρόσος. & ἑεσίος. & ἑέλδωρ ſecundum quoſdam.

ἐζ. E. ante ζ. aſpiratur. ἕζω, ἕζομαι, & quæ ab eo deducuntur. Si uero ex augmento ſit, leuigatur. ut ζέω, ἔζεον. ζῶ, ἔζων. ζωγραφῶ, ἐζωγράφουν.

ἐκ. E. ante κ. non inuenitur, niſi à declinatiõe ſiue augmento ſit. ut ἑκεύς, ἑκὸς, ἦν, ἔκην, ἥνδανον, ἑήνδανον. idcirco eorum ſuſcipiunt ſpiritum à quibus fiunt. At ἐκνὸς fluuij nomen, ſecundum aliquos leuigatur.

ἐθ. E. ante θ. attenuatur. ἔθος, ἐθάς, ἔθνος, ἔθειρα, ἡ θρίξ. Excipitur ἕθεν. pronomen. & ἑθείς. unde ἀφεθείς.

E. ante ι. leuigatur. εἴσκω, τὸ ὁμοιῶ. εἴσητροπή, ἡ ἴση. εἰ.

E. ante κ. aſpiratur. ἑκατόν, ἑκών, ἕκαστος, ἑκάτερος, ἕκηλος, ἕκατι, ἀντὶ τοῦ χάριν. ἑκάβη, ἕκτωρ, ἑκάς, & quæ ab eo fiunt. ut ἑκηβόλος, ἑκάεργος. Excipitur ἐκ præpoſitio, & quę ab ea fiunt. ἔκβλητος, ἐκτός. ἐκυρὸς quoqꝫ & ἐκεχειρία, & quæ per ἀφαίρεσιν abijciunt ε. ut ἐκεῖνος, κεῖνος, ἐκεῖ, κεῖθι. hęc quidem omnia tenui ſpiritu annotantur. ἑκ.

E. ante λ. ſiue ſolum ſiue geminatum, attenuatur. ἐλεός, ἔλαφος, ἐλάτη, ἐλῶ, τὸ ἐλαύνω. ἐλλάβιον, τὸ ἐνώτιον. ἔλλοπες, οἱ ἰχθύες, καὶ τὰ λοιπά. Excipitur ἕλω, τὸ λαμβάνω. ἕλην, ἑλλάς, & quæ ab eo fiunt. ἑλλανοδίκης ὁ τῶν ἀγώνων κριτής. ἕλη, ἑλένη, ἑλένος, ἑλλός, ὁ ἔλαφος. ἕλος, τὸ δάσος. ἑλίκη, ἕλιξ, καὶ ἑλίκωπις κόρη. ἑλιγματώδης. ἑλικὼν ὄρος. ἑλίκω, ἑλκύω. unde ἑλώρια. his adiungitur ἕλμινθες, οἱ ἐγγάστριοι σκώληκες. ἐλ.

E. ante μ. leuigatur. ἐμέ, ἐμός, ἐμέω, ῶ, τὸ χέω, ἔμετος. Excipitur ἕμις, quod χελώνην ſignificat. & ἕμος, τὸ ἄφεμα, καὶ ἡ μέμψις. ἐμ.

E. ante ν. ſiue ſolum, ſiue geminatum, attenuatur. ἔνος, ὁ χρόνος ἐνιαυτός. ἐνυὼ, ἡ μάχη. ἔννη, ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνός. ἐννέα. πλὴν τοῦ ἕνεκα. ἕνεκεν, ἓν, ἑνός, & quæ ab eo fiunt. ut ἑνάς, ἡ μονάς. ἑνόω, ῶ. ἕνωσις, ἑνίζω. καὶ ἕντο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδέδυντο. & ἑνιαῖον τὸ μονοειδές. ἐν.

E. ante ξ. aſpiratur. ἕξ, ἑξήκοντα, ἑξακόσια. ἑξῆς, ἑξείης, ἕξω μέλλων, ἀπὸ τοῦ ἔχω. unde ἕξις, ἕξεως. Excipitur ſola ἐξ præpoſitio, & quæ ab ea fiunt. ut ἔξωρος, ἐξαίρετος. ἑξ.

E. ante ο. aſpiratur. ἑορτή, ἑορτάζω. ἑόν, τὸ ἴδιον. καὶ ἀγαθόν. Excipiuntur quæ à themate uerborum fiunt. ut ἐόν, ἐόντος participium neutri generis ſecundi aoriſti ἐκ τοῦ ἔω, τὸ ὑπάρχω. ἔοικε, ἐκ τοῦ εἴκω, ἔοργε, ἐκ τοῦ ἔργω. ἑο.

E. ante π. leuigatur. ἔπος. ἐπίσης. ἐπὶ præpoſitio, & quæ ab ea deducuntur. Excipitur ἕπομαι, τὸ ἀκολουθῶ. ἑπτά, καὶ ἑπτάκις, καὶ ἑπτακόσια. ἐπ.

E. ante ρ. attenuatur. ἔρως, ἔρωτος. ἐρύω, ἐῤῥω, ἔρδω, ἔρνος. Excipitur ἕρκος, ἑρμῆς, ἑρμαϊκόν, ἕρμαιον, ἕσπω, ἑρπετόν, ἕρση, ἑρσείης, ἕρμα, τὸ κώλυμα. ἕρμα, ἐκ τοῦ ἔρεισμα κατὰ συγκοπὴν leui ſpiritu annotatur. ἐρ.

E. ante σ. attenuatur. ἔσω ἐπίῤῥημα. ἔσο ἀντὶ τοῦ ὕπερχε. ἔσπερον. ἐσθής, ἐσυνός, καὶ ἐσσαῖοι. Excipitur ἑσία, ἡ πρεσβεία. ἐσ.

ἕϛι, ἀντὶ ἕως, οὖ. ἑσπόμεθα, & quæ à themate deducuntur. ἕσο, ἀντὶ τοῦ ἐνδέδυσο, & ἑσάμενος. aſpirantur etiam quæ σ. cum τ. habent. ἑϛία, ἑϛιῶ, ἑϛιαῖος, ἑϛηκα, ἑϛηκώς, ἑϛᾶναι. ἕϛησα uerò & ἔϛην, & ἑϛάθην cum ε. habeant ex augmento, leuigantur. & ἔϛιν, & ἐϛὶ, & ἔϛαι ἐκ τοῦ ἔσεται tanquàm à uerbo ἔω τὸ ὑπάρχω, exilem ſpiritum habent.

ἐτ. E. ante τ. leuigatur. ἔτος. ἐτεὸν, τὸ ἀληθές. ἔτυμον, τὸ αὐτό. ἐτήτυμον, ἐτώσιον, ἔτνος ὄσπριον τὸ φάβα. excipitur ἕτοιμος, ἑτοιμάζω, ἑτοιμοπειθής, ἕτερος, ἑτέρα, ἑταῖρος. ὁ φίλος. καὶ ἑταίρα. ἑταιρίς, ἑταιρεία, καὶ τὰ ὅμοια.

ἐυ. E. ante υ. attenuatur, ſiue in diſtinctione, ſiue in coniunctione. ἐΰς, ὁ ὁπλίτης καὶ ὁ ἀγαθός. εὐρύς, εὐρύνω, εὖ, & quæ ab eo fiunt. excipitur εὑρίσκω, εὕρεσις, εὕρεμα, εὕρω, εὑρήσω. εὕω, τὸ φλογίζω, καὶ τὰ ὅμοια.

ἐφ. E. ante φ. χ. leuigatur. ἔφεσις, ἐφετόν, ἔχις, ἐχθρός. exci-
ἐχ. pitur ἑφθός, ὁ ἑψημένος.

ἑψ. E. ante ψ. aſpiratur ſemper. ἕψω, τὸ ἑψαίνω, ἕψημα, ἕψομαι τὸ ἀκολουθήσω. excipitur ἐψία, ἡ διὰ λόγου παιδία, ἐκ τοῦ ἔπω τὸ λέγω. unde φιλέψιος. excipiuntur & quæ ex augmento ε. habent. ut ἐψώμισα, ἐκ τοῦ ψωμίζω. ἔψεξα, ἐκ τοῦ ψέγω. ἔψησα, ἐκ τοῦ ψάω. & alia his ſimilia.

ἑω. E. ante ω. μέγα aſpiratur. ἕως, ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ ἀνατολή, & quæ ab eo deriuantur. ἕωθεν, ἑωσφόρος, ἑωθινόν, ἕωλον, τὸ χθεσινόν, καὶ μάταιον. ἕως ἐπίῤῥημα χρονικόν, ἕω, τὸ ἐνδύομαι. excipitur ἔω τὸ ὑπάρχω. & ἐῶ, ἐκ τοῦ ἐάω. Si uerò ε. κατὰ πλεονασμὸν abundauerit, ſpiritum thematis ſibi uendicabit. ὁρῶ, ἑώρακα. εἴκω, ἔῳκειν. ἔλπω, ἐώλπειν.

H

η ante α. H. ante α. ex augmento inuenitur & leuigatur. ut ἠάσκει, ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησεν. ἠάριζον, ἀντὶ τοῦ ἔαρ ἦχον. & his ſimilia.

ἡβ. H. ante β. aſpiratur ſemper. ἥβη, ἡ ἡλικία, & quæ ab eo deducuntur. ἡβῶ, ἡβάσκω, ἡβηδόν. niſi pleonaſmus fiat. ut ἠβαιόν, ἐκ τοῦ βαιόν, τὸ μικρόν.

ἡγ. H. ante γ. aſpiratur ſemper. ἡγεμών, ἡγεμονία, ἡγοῦ, ἡγοῦμαι, & quæ ab eo deducuntur. ἡγούμενος, ἡγήσιππος. niſi α. in η. mutata fuerit. ut ἠγάθεος, ὁ ἄγαν θεῖος, & ſimilia. Verum ſi à declinatione augmentum fuerit, thematis ſpiritũ omnino deſyderabit. ut ἄγω, ἦγον. ἁγνίζω, ἥγνιζον.

H. ante

H. ante δ. leuigatur. ἠδονὸς ὁ μακεδὼν. ἦδος τὸ ὄφελος. indeclinabile ἤδη, & alia huiusmodi. Excipitur ἡδὺς, ἥδιον, ἥδιστος, ἡδύνω, ἡδονή. & quæ ex augmento existunt. ut ἡδρασμένος, ἡδρασμένος. ἠδ.

H. ante ε. ζ. θ. ι. leuigatur. ἠετίων, ἠέλιος, ἠερίβοια, ἠεροφοῖτις. ἤζανει, ἔθνος, ἦθος, ἠθῶ, ἠθμὸς. ἤϊος ἐπίθετον τοῦ ἀπόλλωνος, ἠΐθεος, ἠϊὼν ὁ αἰγιαλός. καὶ τὰ λοιπά. ηε. ηζ. ηθ. ηϊ.

H. ante κ. adspiratur. ἥκω, ἥκισα, & alia. Excipitur ἦκα ἀντὶ τοῦ ἡσύχως, secundum quosdam adspiratur. ηκ.

H. ante λ. attenuatur. ἠλίας καὶ ἠλεί propria nomina. ἠλέκτρα. ἠλεὸς ὁ μάταιος. ἠλεῖοι ἔθνος. ἠλιτόμινος τόκος, ἠλίθιος, & similia. excipitur ἥλιος, ἧλος, ἡλῶ, ἡλικία, ἧλιξ, ἥλικος, ἡλικιώτης. Quæ uerò à declinatione sunt, thematis spiritum retinent. ηλ.

H. ante μ. leuigatur. ἦμαρ, ἠμαθόεις ὁ ψαμμώδης. ἠμὶ τὸ φημί. ἠμύω τὸ ἐπικλίνω, & alia. Excipitur ἡμέρα, ἡμερῶ, ἧμα, ἡμεῖς. ἥμισυ, & quæ ab eo fiunt. ἡμιόλιον, ἡμιμάδιμνον, ἡμίονος, ἡμέτερος, ἡμεδαπός, ἥμων ὁ ἀκοντιστής. ημ.

H. ante ν. attenuatur. ἠνορέα ἡ ἀνδρεία. ἦνις ὁ ἐνιαύσιος. Excipitur ἡνίκα, ἡνία ὁ χαλινὸς, ἡνίοχος, & quæ ab eo deriuantur. ἡνιοχεύω, ἡνιοχεία, καὶ ἣν ἄρθρον. ην.

H. ante ξ. non inuenitur, nisi à themate. ut ἥξω ἐκ τοῦ ἥκω. Siue ex augmento. ut ἠξίωσα ἐκ τοῦ ἀξιόω, ἀξιῶ. ηξ.

H. ante ο. & π. attenuatur. ἠονεὺς proprium nomen, & alia huiusmodi. ἠπῶ τὸ ῥάπτω, ἠπεδανὸς ὁ χθαμαλὸς, ἤπιος ὁ πρᾶος, ἤπειρος ἡ γῆ, ἠπεροπευτὴς ὁ ἀπατεὼν, & similia. Excipitur ἧπαρ, ἥπατος. Vnde ὑπατικός, ἡπατοσκόπος, καὶ ἡπατοσκοπία, ἡ μαντεία. ηο. ηπ.

H. ante ρ. leuigatur. ἠριδανὸς ποταμὸς, ἠριγένεια, ἠριγόνη, ἠρίον τὸ μνημεῖον. ἤρεμος, ἠρεμῶ. ἠρινὸς, ὁ ἐάρινος, ἠριγέρων βοτάνη. Excipitur ἡρῴδης, ἡρωδιανὸς, ἥρων κύριον. ἥρα, & quæ ab eo deducuntur. ἥρως, ἡρακλῆς, ἡρόδοτος, & ἡρόφιλος. Vniuersaliter η. ante ρ. cum uocali natura longa, adspiratur: cum breui uerò, leuigatur. ἡρόδοτος enim & ἡρόφιλος ἐκ τοῦ ἥρα, longa in breuem uersa, facta sunt. Quæ uerò à declinatione fiunt, thematis spiritum seruant. ut ἧρα ἐκ τοῦ ἐράω, ἐρῶ, τὸ ἐπιθυμῶ. ηρ.

H. ante σ. adspiratur. ἡσίοδος, ἡσιόνη, ἡσαΐας, ἡσυχία, ἧσις, ἡ εὐφροσύνη. ἧσσα, ἥσσων ὁ ἐλάσσων. ἡσίδωρος. ἧσθαι ἀντὶ τοῦ καθῆσθαι. ησ.

Excipiuntur quæ à themate, siue augmento fiunt. ut ἧσίν, ἀντὶ τοῦ φησίν. ἧσθαι, ἀντὶ τοῦ λέλειπται. ἦσα, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες. ἤσθην, ἀντὶ τοῦ ἐλέχθην, & alia huiusmodi.

ἡτ. H. ante τ. leuigatur. ἦτορ ἡ ψυχή. ἦτα τὸ στοιχεῖον. ἤτερον τὸ ἕντερον. ἤτοι σύνδεσμος. Excipitur ἧττα, ἡττῶ, ἥττων, & ἥτις ὄνομα ἀναφορικὸν ἐπὶ θηλυκοῦ.

ἡυ. H. ante υ. leuigat semper. ἠὺς ὁ πλατύς. ἠΰγενιος. ἠύκομος.

ἡφ. H. ante φ. adspiratur semper. ἥφαιστος, ἡφαίστιον, ἡφαιστία πόλις. Excipitur ἠφλοισμὸς ὁ ἀφρός, & quæ ex augmento sunt, thematis spiritum sequuntur.

ἡχ. H. ante χ. attenuatur. ἦχος, ἠχῶ. Excipitur ἧχι, ἀντὶ τοῦ ὅπου.

ἡψ. H. ante ψ. ex augmento reperitur, & adspiratur semper. quoniam aut ab ἅπτω fit, ut ἧψεν. aut ab ἅπτομαι. ut ἡψάμην, ἥψατο.

ἡω. H. ante ω. μέγα leuigatur semper. ἠὼς ἡ ἡμέρα. ἠῶθι ἀντὶ τοῦ ἐκ πρωΐας. ἠὼν ὁ αἰγιαλός. Et quæ ex augmento sunt, ἠώρησεν, ἐκρέμασεν, ἐκ τοῦ αἰωρέω αἰωρῶ. ἠωρημένος ἐκρεμαμένος, & similia.

I

ια.ιβ.ιγ. I. ante α. β. γ. leuigatur. ἰατρός, ἰάκωβος, ἶβιρ, ἴβυκος κύριον, ἰγνύς, ἰγνάτιος, & alia. Excipiunt quæ ex augmento sunt. ut ἵγμαι, ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι, καὶ ἱγμένος, & alia huiusmodi.

ιδ. I. ante δ. attenuatur. ἶδος ὁ κόπος. ἰδίω, ἴδιον, ἰδού, ἴδη ὄρος, & alia. Excipiuntur quæ post δ. ρ. habent. ut ἱδρός, ἱδρῶ. καὶ ἱδροῦς πόλις. ἴδρις uerò quidam aspirant.

ιε. I. ante ε. leuigatur. ἰέναι, ἰεσαί, ἰεχονίας, & similia. Excipitur ἱερός, & quæ ab eo deducuntur. ἱερεύς, ἱερεύω τὸ θύω, ἱέραξ. Et quæ à declinatione sunt. ut ἵεν, ἀντὶ τοῦ ἔπεμψεν. ἱείς, ἱέντος. ἵεμαι τὸ προθυμοῦμαι. ἵετο, & alia huiusmodi.

ιζ. I. ante . adspiratur. ἵζω, ἱζάνω, ἱζάνω.

ικ.ιθ. I. ante κ. θ. leuigatur semper. ἰησοῦς, ἰητρός. ἴημι τὸ πορεύομαι. ἴη ἀντὶ τοῦ ἔλθῃ. ἰθάκη. ἰθύς ὁ εὐθύς. ἰθαγενής ὁ ἐγχώριος. καὶ τὰ λοιπά. Excipitur, ἵημι solum τὸ πέμπω. ὁ παρατατικὸς ἵην.

ικ. I. ante κ. attenuatur. ἴκαρος, ἴκελος, ἰκόνιον, ἰκρίον τὸ ξύλον. ἴκτιν τὸ ὄρνιον. ἱμάς, ἱμάδος. Excipitur ἱκανός, ἱκανῶ ῥῆμα. ἵκω, τὸ ἱκετεύω. ἱκετεία, ἱκεσία, ἱκάνω, ἱκνοῦμαι. Et quæ à declinatione sunt. ἵκετο, ἵκται ἀντὶ τοῦ ἦλθε.

ιλ. I. ante λ. leuigatur. ἴλη ἡ τάξις. ἴλιος ἡ τροία. ἴλεος ὁ φωλεός.

ἰλιαῖς

ἰλιωτὸς ποταμὸς, & alia. Excipitur ἵλεως ὁ εὐμενής. ἱλαρός, ἱλά-
ριος, ἱλαρότης, ἱλάσκω. ἵλαος, ἱλασμός, & omnino quæcunque
ab ἵλεως deducuntur.

I. ante μ. adſpiratur ſemper, uocali ſequente. ἵμερος ἡ ἐπι ἱμ.
θυμία. ἱμέριος κύριον. ἱμὰς ὁ λῶρος. ἱμάτιον, ἱμωνιὰ τὸ ἀντλητή-
ριον. ἱμέρα πόλις. Conſonante uerò ſequente, leuigatur.
ἴμβρος, νῆσος, & cætera his ſimilia.

I. ante ν. leuigatur. ἴναχος. ἰνὼ κύριον. ἰνίον τὸ νεῦρον. Ex- ἰν.
cipitur ἵνα ἀντὶ τοῦ ὅπως.

I. ante ξ. attenuatur. ἰξὸς, ἰξίων κύριον. ἴξ ὁ σκώληξ. Exci- ἰξ.
pitur ἵξομαι ἐκ τοῦ ἵκομαι.

I. ante ο. leuigatur. ἰοβιανός, ἰόλαος, ἰορδάνης, ἴον τὸ ἄνθος. ἰο.
ἰὸς τοῦ σιδήρου, καὶ τοῦ ὄφεως. ἰὸς δὲ τὸ βέλος adſpiratur, ἀπὸ τοῦ ἵημι
τὸ πέμπω.

I. ante geminatum ππ. adſpiratur ſemper. ἵππος, & quæ ἱππ.
ab eo fiunt. ἱππεύω, ἱππεία, ἱππίας κύριον. ἱππηλάσιον. Verum
ante unicum π. attenuatur. ἴπτω τὸ βλάπτω. ἰπνὸς ὁ φοῦρνος.
ἶπες οἱ σκώληκες. Excipitur ἵπταμαι, quod adſpiratur.

I. ante ρ. attenuatur. ἶρος τὸ πτωχός. ἶρις τὸ ἐν νέφεσι τόξον. ἰρ.
Excipitur ἱρός ὁ ἱερός κατὰ συγκοπήν. ἱρεύς, ἱρεῖον. ἵρηξ, ἱέραξ, &
alia huiuſmodi.

I. ante σ. (niſi τ. poſt ſe implicitum habeat) leuigatur. ἰσ.
ἴσος ὁ ὅμοιος. ἶσις ἡ θεά. ἴσημι τὸ γινώσκω. ἰσίδωρος. ἰσμηνίας, ἰσπα
νία χώρα. ἰσχάς. ἰσχίον. Si uerò inferatur τ. adſpiratur. ἵστωρ ὁ
ἐπιστήμων. ἱστορία, ἱστορέω. ἱστίαιος, ἱστός, ἵστημι. Adnotatur in his
ἴστω, ἀντὶ τοῦ γινωσκέτω. ἱστίον, καὶ ἴστρος ποταμός.

I. ante τ. υ. φ. χ. ψ. ω. attenuatur ſemper. Ante τ. ἴτυς. ἰτα τ.
μὸς. ἰτέον ἀντὶ τοῦ πορευτέον. Πρὸ τοῦ υ. ἴυγξ ὁ ὄρνις, καὶ τὸ ὄργανον. υ.
ἰύσω τὸ φωνῶ. Πρὸ τοῦ φ. ἶφι ἀντὶ τοῦ λίαν. ἴφικλος. πρὸ τοῦ χ. ἰχώρ, I. ante φ.
ἴχνος. Πρὸ τοῦ ψ. ἴψ ὁ σκώληξ ἰψιφαγία. Πρὸ τοῦ ω. ἰωνή. ἀντὶ τοῦ χ.
φεῦ. ἰῶτα. ἰώσηπος, ἰωσήφ, ἰωάννης. ψ.

Adnotandum autem, quòd ι. ante omneis uocaleis at- ω.
tenuatur: præter ἵημι, & quæ ab eo deducuntur. Similiter
& ante treis adſpiratas, θ. ſcilicet, φ. & χ. ante ζ. adſpiratur
ſemper: ſed ante ξ. & ψ. leuigatur.

O.

O. ante α. β. γ. attenuatur ſemper. ὄαροι αἱ γυναῖκες, καὶ ὀα. ὀβ. ὀγ.
ὀαρίζω, ὄβριμος, ὀβελός, ὄγκος, ὄγδοος, ὄγμος, & alia.

O. ante δ.

ὀδ. O. ante δ. attenuatur. ὀδύνη, ὀδοὺς, ὀδόντος, ὀδὰξ, ὀδωδώς. Excipitur ὁδὸς, & quæ ab eo deriuantur. ὁδεύω, ὁδίτης, ὁδοιπόρος, ὁδοιδόκος, ὁλκεσής. His adiungitur ὅδε, ἀντὶ τοῦ οὗτος.

ὀε. ὀζ. ὀθ. ὀι. O. ante ε. ζ. θ. ι. attenuatur. ὀεργίλος κύριον. ὄζος ὁ κλάδος, ὄζω ῥῆμα, ὀθόνη, ὄθομαι τὸ ἐπιστρέφομαι. ὀϊστὸς, οἴω τὸ ὑπολαμβάνω. Excipitur ὅθι, ὅθεν, & alia.

ὀκ. O. ante κ. attenuatur. ὄκνως, ὀκλάζω, ὀκρίβας, ὀκριόεις, ὀκέλλω. Excipitur ὁκοῖον τὸ ὁποῖον. ὁκόσον. ὅκως. ἅπερ ἰωνικὰ εἰσὶν π. in κ. uerso.

ὀλ. O. ante λ. leuigatur. ὄλεθρος, ὀλοθρεύω, ὄλυμπος, ὄλισθος, ὄλλω, ὄλβος. Excipitur ὅλος, ὅλμος, ὁλκὸς τὸ ἐπίμηκες σῶμα. ὁλκάς, ὁλκὴ τὸ βάρος. ὅλως ἐπίῤῥημα. ὁλικῶς, καὶ ὁλότης.

ὀμ. O. ante μ. attenuatur. ὀμῶ τὸ ὀμνύω. ὀμυχῶ τὸ οὐρῶ. ὀμόργνυμι. ὀμίχλη. Excipitur ὁμοῦ, & quæ ab eo fiunt. ὁμαίμων, ὅμορος, ὁμευνέτης, ὁμῆλιξ, ὁμώνυμος, ὅμιλος, ὁμιλία, ὅμηρος, ὅμοιος, ὁμοκλὴ ἡ ἀπειλὴ, καὶ ὁμαλός.

ὀν. ὀξ. O. ante ν. ξ. attenuatur semper. ὄνος, ὄνυξ, ὄναρ, ὄνθος, ὀνία τὰ βρόματα. ὄξος, ὀξὺς, ὀξύη δένδρον, ὀξῖα, & alia.

ὀπ. O. ante π. leuigatur. ὀπὸς, ὀπώρα, ὀπὴ, ὀπαδός. Excipiuntur quæ λ. cum π. implicitum habent. ὅπλον, ὁπλίζω, ὁπλὴ ὁ ὄνυξ. Excipiuntur & relatiua, ὅπη, ὅπου, ὁπότε, ὁπότι, ὁποῖος, ὁπόσος, ὁπότερος, ὅπως, ὁπωσοῦν, καὶ ὁπωσονοῦν.

ὀρ. O. ante ρ. attenuatur. ὀρεύς, ὀρέστης, ὀρέγω, ὄρος οὐδέτερον, ὀῤῥὸς, ὄρπηξ. Excipitur ὁρῶ τὸ βλέπω, & quæ ab eo fiunt. ὅρασις, ὅρος ἀρσενικὸν, & ab eo deriuata. ὁρίζω, ὁρισμὸς, ὅριον τὸ ὁροθέσιον. Excipiuntur & quæ κ. siue μ. post ρ. habent. ut ὁρκίζω, ὅρμος, ὁρμίζω, ὁρμαθὸς, ὁρμῶ, ὁρμώμενος. ὄρμενος uerò ab eo quod est ὄρω τὸ ὁρμῶ, attenuatur. ὄργιον τὸ μυστήριον adspiratur: quanquàm usus id leuigari obtinuerit.

ὀσ. O. ante σ. uocali sequente adspiratur. ὅσιος, ὁσιῶ, ὅσος, ὅσον. & μονοσύλλαβα. ὅς, ὁ ἴδιος, καὶ ὅς ἀντὶ τοῦ οὗτος. & ὅστις. Consonante uerò illata attenuatur. ὀστοῦν, ὀσφὺς, ὄσσα ἡ φήμη. ὄσσω τὸ βλέπω, & ὄσσος ὄσσεος ὁ ὀφθαλμός. Adnotatur ὄσυρις κύριον, quod & si uocalis sequatur, exilem tamen spiritum sibi uendicat.

ὀτ. O. ante τ. leuigatur. ὀτρηρὸς ὁ σπουδαῖος. ὀτοτοῖ θρηνητικὸν ἐπίῤῥημα. Excipitur ὅτου, ὅτῳ, ὅταν, ὅπου, ὅττω, & similia.

ὀφ. ὀχ. ὀψ. O. ante φ. χ. ψ. attenuantur. ὄφις, ὄφελος, ὀφνεὶ κύριον.

ὄφρα

ὄφρα, ὄχος, τὸ ἅρμα. ὀχυρός, ὀχληρός, ὀψέ, ὀψία, ὄψιος, ὄψιον. (τὸ ὀψώνιον.

Υ. in principio.

Υ. in principio omnis dictionis aspiratur. ὑάκινθος, ὑβὸς, ὁ κυρτός. ὑγεία, ὕδωρ, ὕελλος, ὕθλος, ἡ φλυαρία. ὕλη, ὑμετέρα. ὕννις, ὑπήνη, ὑρκανία, χώρα. ὗς, ὕφος, ὕψος, υἱὸς, ὕω, τὸ βρέχω. excipiuntur quæ Aeolica sunt. ut ὔμμες, ὔμμιν. & alia huiusmodi. Nam Aeoles aspirationem omnino respuunt. Aeoles.

Ω in principio.

Ω. in principio dictionis leuigatur: præter ea quæ ab ὥρα deducuntur, cum tempus significat. ὧρος, ὥριος, ὥριμος. etiam cum τὴν εὐμορφίαν significat. ut ὡραῖος, ὡραΐζω, ὡραϊσμός, ὡρανίζω, τὸ ὡχρίω, καὶ ὡρανιῶ τὸ αὐτό. Etiam cum τὴν φροντίδα significat. ut ὡρῶ, τὸ φυλάσσω, ὡρεῖον. & similia. Cum his etiam aspiratur ὧδε aduerbium. & ὡδὶ, ἀντὶ τοῦ οὕτως. ὧδε uerò, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. quidam leuigandum esse existimant. Aspirantur & monosyllaba. ut ᾧ, ἀντὶ τοῦ ᾧτινι. & ᾧ τῷ ἰδίῳ. & ὧν, ἀντὶ τοῦ ὧντινων. Annotantur in his ὦ aduerbium uocandi, & ὦ σχετλιαστικόν. & ὦ τὸ ὑπάρχω, & ὢν participium eius, hæc enim leuigantur, quibus additur & ὠρίων, ὠρίωνος. ὦ.

Περὶ τῶν πνευμάτων τῶν ἐξ διφθόγγων.

Αι. diphthongus in dictionibus super unam syllabam attenuatur. αἰκίζω, αἰκισμός, αἰδοῦμαι, αἴας. nisi fortè inferatur μ. quia tunc aspiratur. ut αἷμα, αἵμυλος, αἱμασιά. Excipitur αἵμων, ὁ ἐπιστήμων. Annotantur αἱρῶ τὸ κρατῶ, & αἱροῦμαι τὸ προκρίνω aspirata. Dictum est, super unam syllabam, propter articulos & præpositiuos & suppositiuos. ut αἱ nominatiui casus pluralis numeri. & ταῖς datiui. Αι diphthongus.

Αυ. diphthongus leuigatur. αὔξω, αὐδῶ, αὐτός, αὐτή. Excipitur αὕτη, ὡς ἀπὸ τοῦ οὗτος. & αὑτὸν, ἀπὸ τοῦ ἑαυτὸν κατὰ ἀφαίρεσιν. αὐ.

Ει. diphthongus leuigatur. εἰκάζω, εἴρω, τὸ πλέκω, εἴργω εἴβω, & quæ ab eo fiunt. εἰλικθεροῦμαι, εἰλεώς, εἰλικρίνεια. Excipitur εἵλως, ὁ δοῦλος, εἱλωτεύω, τὸ δουλεύω. εἱλίσω. At εἱλόμην à declinatione habet aspirationem. & εἷσεν, ἀντὶ τοῦ ἐκάθισεν. & εἱστήκει. εἵως, ἀντὶ τοῦ ἕως. hæc autem omnia ex pleonasmo ι. habent, præter εἵλως. aspiratur etiam εἱρμός. εἱρκτή. quanquàm hoc quidem ἀπὸ τοῦ εἴρω, hoc uerò ἀπὸ τοῦ εἵργω: nam εἱ.

γω: nam deriuationes sępenumerò spiritus mutant. ut ἰδίω, ἱδρώς. ἅμα, ἄμυδις. sic igitur εἴρω εἱρμός. & εἴργω εἱρκτή.

Καὶ ἄλλως. ει. diphthongus in dictionibus super unam syllabam leuigatur. ut εἴβω, εἴκω, εἰκάζω, εἴκοσι. nisi ἰῶτα ex pleonasmo abundauerit: quoniam hæc mutationem spiritus non admittunt, & bifariam dicuntur. ut ἕως, εἵως, ἑνάτεις, εἰνάτεις. & nisi ex præteritorum declinatione ι. sumptum fuerit. ut ἕπω, εἷπον. ἔχω, εἶχον, & similia, neque Attica formatio fuerit. ut λέληφα, εἴληφα. μέμαρμαι, εἵμαρμαι. neque significati differentia extiterit. ut εἴρω si leuem habeat spiritum, τὸ λέγω significat. si uerò aspiratum, τὸ συνάπτω.

εὐ. Ευ. diphthongus leuigatur. ut εὖ, εὔβοια, εὔβουλος, εὐγενής. Excipitur εὕδω, ἕυω, τὸ φωτίζω, καὶ φλογίζω, εὕρω, & quę ab eo fiunt: εὑρίσκω, εὑρετής.

οἱ. Οι. diphthongus in dictionibus super unam syllabam leuigatur. ut οἶκτος, οἶστος, οἰδῶ, οἶος, ὁ μόνος. οἴμη, ἡ ᾠδή. unde οἰμώζω. Excipitur οἷμος, ἡ ὁδός, οἱμῶ τὸ ὁρμῶ, οἷος, ὁ ποῖος. & οἷος, ὁ δυνατός. Dictum est, in dictionibus super unam syllabam, propter οἱ articulum præpositiuum, & οἵ subiunctiuum nominatiui casus pluralis numeri. & οἷ, ἀντὶ τοῦ αὐτῷ, καὶ ἀντὶ τοῦ ὅπου. & οἷς datiui casus pluralis numeri. οἶς uerò τὸ πρόβατον ab eo quod est ὄϊς leuigatur. οἴμη, ἡ ᾠδή nonnulli aspirant. οἰμώζω uerò leuigant ab eo quod est οἴ θρηνητικὸν ἐπίῤῥημα.

ου Ου. diphthongus leuigatur. οὐδείς, οὐδαμῶς, οὖθαρ. Excipitur οὗτος, οὕνεκα, οὗ genitiui casus, ἀντὶ τοῦ οὕτινος. & οὕς accusatiui casus pluralis numeri. οὖς uerò τὸ ὠτίον, hoc est auris, & οὐ aduerbium negandi, leui spiritu annotantur.

Τέλος τῶν περὶ παθῶν καὶ πνευμάτων ἐκλογῶν.

ELENCHVS PRINCIPALIVM LOCORVM IN HOC VOLVMINE contentorum: numero foliorum, quò facilior esset quislibet inuentu, designatus.

LIBRI SECVNDI INDEX.

De patro-

FINIS.

CHARTARVM ORDO.

a. b. c. d. e. f. g. h. i. k. l. m. n. o. p. q. r. s. t. u. x. y. z. A. B. C. D. E. F. G. H. I. K. L. M. N. O. P. Q. R. S. T. V. X. Y. Z. Aa. Bb. Cc. Dd. Ee. Ff. Gg. Hh. Ii. Omnes ſunt quaterniones.

BASILEAE APVD VALENTINVM CVRIONEM, MENSE SEPTEMBRI.
ANNO
M. D. XXX.

VALENTINVS CVRIO

GEO PEABODY
498.2
B6396
1530
c.1

5026301
19AG14

constat xii ß iiii d

